

Giới thiệu Phượng Hoàng

Truyện Phượng Hoàng tác giả Lạc Lạc Từ truyện ngôn tình này kể về hai nàng công chúa, cùng chung dòng máu, cùng một địa vị nhưng số phận lại trái ngược nhau, tính cách cũng khác nhau, ước mơ lại càng khác nhau. Điểm chung duy nhất là có trách nhiệm với đất nước, với tổ tông dòng họ, với người dân vô tội.

Ta luôn cho rằng một khi nữ nhân khát vọng quyền lực sẽ càng tàn nhẫn và tuyệt tình hơn nam nhân. Ta là tam tiểu thư không được coi trọng nhất trong Tang gia, chỉ bởi ta là con của tiểu thiếp, mà tiểu thiếp này lại xuất thân từ chốn thanh lâu. Các tỷ tỷ của ta có thể có mệnh phượng hoàng, còn thân phận hèn mọn này của ta chỉ xứng làm thiếp. Ta không làm thiếp, họ muốn ta hèn mọn, ta lại muốn sống một cuộc sống được vạn dân kính nể.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở đầu: Phượng Hoàng ra đời

Thiên hạ rộng lớn được chia làm bốn: Ân quốc bá chủ phương bắc lạnh giá, Trường Hạp quốc thống trị phía nam ấm áp, Kim quốc cai quản vùng đất trung tâm giàu có. Phía đông xa xôi, Nghi quốc trị vì vùng biển bao la đầy huyền bí. Cả bốn quốc gia đều không có giao lưu nhiều. Mỗi nước một phong tục, một văn hoá, con người cũng có nét riêng biệt. Ân quốc trọng lễ nghi, thờ phụng rồng thần uyên thâm. Trường Hạp quốc coi trọng đạo nghĩa, linh thú là cáo chín đuôi tinh ranh. Kim quốc trọng vật chất, linh vật Hoả Thiềm. Nghi quốc dùng võ trị quốc, luật lệ nghiêm khắc thờ phượng hoàng.

Phượng Tâm, vị vua thứ tám mươi của Nghi quốc, đế hiệu Vệ Linh, là minh quân trăm năm có một, đã từng bước đưa Nghi quốc vào thời kỳ yên ảm phồn thịnh, bền vững suốt ba trăm năm.

Vệ Linh lập Phượng quân gần mười năm nhưng không có con trưởng nối dõi. Theo lời Quốc Sư lập đàn cầu tự hơn ba mươi ngày, chỉ tuyên Phượng quân thị tẩm. Vào ngày cuối cùng, trời giáng điềm lành, một quang sáng xuất hiện, soi sáng khắp Nghi quốc hơn ba ngày đêm. Bệ hạ được chẩn có tin mừng.

Năm Vệ Linh thứ mười, hoàng đế sinh hạ hai công chúa thứ bảy và tám, đặt tên lần lượt là Phượng Dương, phong tước Nhật Lương công chúa và Phượng Âm, tước hiệu Nguyệt Lương công chúa. Miễn thuế cho dân chúng ba năm.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 1: Hoàng thất

- Thừa Vận đế, hoàng đế thứ mười tám của Nghi quốc được coi là vị hoàng đế hoang dâm nhất vì trong hậu cung không chỉ có tới tám mươi phu thi mà còn lập phu thi của Hồng Dật đế, tức mẫu hoàng mình làm Phượng quân, mặc cho lời can ngăn của các học giả. Các vị công chúa, trong đạo quân vương tuy không ngăn cản việc vô lý này nhưng trong hiểu đạo lại nghiêm cấm. Vì vậy, Thừa Vận đế mặc dù là một minh quân nhưng trong sử sách không hề có bài ca ngợi...

Hứa phu tử cứ ngồi đó nói mãi. Ta rất buồn chán. Lại một buổi học trị quốc. Ta mong tới giờ học thi pháp hơn. Nhìn Phượng Dương bên cạnh, nàng đã ngủ từ khi nào. Các tỷ tỷ khác thì chăm chú nghe phu tử giảng bài, chỉ có ta và Phượng Dương không để tâm. Không phải chúng ta còn nhỏ không hiểu mà là ta không quan tâm những thứ này, còn Phượng Dương hẳn đã được phụ thân dạy từ lâu rồi.

Ta và Phượng Dương là công chúa nhỏ nhất của mẫu hoàng. Tuy cùng một phụ thân nhưng ta được Tĩnh phu thi nuôi nấng còn Phượng Dương được phụ thân nuôi dạy. Ta và Phượng Dương không được thường xuyên gặp nhưng chúng ta vẫn hay len lút đến cung điện của nhau. Nhìn những bài tập mà phụ thân cho Phượng Dương làm, ta thật rùng mình. Thi từ, thư pháp, trị quốc, võ công đều phải học, thậm chí còn phải đứng đầu trong những lần kiểm tra với các vị tham sự khác. Tĩnh phu thi, ta gọi người là phụ thân, thì không bắt ta học nhiều như vậy. Ta thích học cái gì thì người dạy ta cái đó, thời gian còn lại ta muốn làm gì thì làm. Cho nên võ công của ta không giỏi lắm. Nghi quốc lấy võ lập quốc nên việc dở võ công khiến ta bị mẫu hoàng mắng rất nhiều lần.

- Nguyệt Lương công chúa, xin hỏi tại sao Thừa Vận đế bị coi là hoang dâm?

Hứa phu tử đột nhiên gọi tên. Ta hoàn toàn không hiểu ngài ấy hỏi cái gì, chỉ có thể im lặng. Hứa phu tử là phu tử mới của chúng ta. Phạm phu tử trước đó đã bị Phượng Dương chém rồi, lý do chém là gì ta cũng không nhớ nữa.

Hứa phu tử này tuy còn trẻ nhưng là đại công tử của Lãnh tướng quân - sư phụ của Phụng Dương. Nghe nói tài văn chương cũng không tồi chút nào, mới hơn mười lăm tuổi đã là học sĩ của Hàn Thư các và trở thành phu tử của các công chúa, hơn nữa tính cách cũng rất cứng rắn. Ta chỉ lo là một chút hấn đã phạt ta quỳ, Phạm phu tử trước kia chỉ nhắc nhở thôi.

Ta lo là, hấn phạt ta quỳ còn Phụng Dương ngủ cả buổi, hấn coi như không thấy. Thật ra thì không chỉ có Hứa phu tử mà bất cứ cung nhân nào thấy Phụng Dương đều tránh qua một bên. Ta cũng không biết tại sao nhưng mọi người đều sợ Phụng Dương.

Ta từng hỏi Tĩnh phụ thân, người nói vì Phụng Dương có đôi mắt của phụng hoàng. Nghĩa là hai mắt của nàng ấy có hai màu khác nhau, con mắt trái màu nâu còn con mắt phải màu đen, khi tức giận thì con mắt trái đổi thành màu đen kịt. Dù mọi người thấy điều đó là đáng sợ nhưng ta chỉ thấy đôi mắt của Phụng Dương thật xinh đẹp.

- A Dương, đừng ngủ nữa, tan học rồi.

Ta đẩy Phụng Dương. Nàng ấy nhấp nhem nhìn ta rồi dụi mắt. Dù gương mặt chúng ta giống nhau nhưng chưa từng có ai nhầm ta với Phụng Dương, thậm chí là cả khi chúng ta nhắm mắt, chỉ cần một cái liếc mắt là có thể nhận ra.

- Âm nhi, sao ngươi lại quỳ thế?

Phụng Dương nhìn vào chân ta chăm chú, đôi đồng tử mang chút mờ mịt. Chúng ta nhìn nhau. Không phải lần đầu ta thấy đôi đồng tử ấy nhưng vẫn nhìn không được mà thất thần. Ta không hiểu tại sao đôi mắt xinh đẹp như vậy mà mọi người lại sợ?

- Âm nhi, ngươi lại ngăn người à?

Ta chuyển ánh mắt vào khuôn mặt Phụng Dương, nói trong vô thức:

- A Dương, mắt ngươi thật đẹp.

Phụng Dương cười. Ta nghe nàng nói:

- Chỉ có mình ngươi thấy chúng đẹp.

Phụng Dương nắm tay, dắt ta ra ngoài. Trên đường đi chúng ta gặp Hứa phu tử đang nói chuyện với Phụng Ngưng. Ta đang đi với Phụng Dương, nàng ấy không hành lễ, ta cũng sẽ không hành lễ. Chúng ta đi ngang qua họ.

Phụng Ngưng là đại tỷ của ta, đại công chúa của Nghi quốc. Trên ta còn nhiều tỷ tỷ khác: nhị tỷ Phụng Bích, tam tỷ Phụng Phi, tứ tỷ Phụng Thanh, ngũ tỷ Phụng Kim, lục tỷ Phụng Ngõa. Ngoài ta và Phụng Dương là con của Phụng quân ra, còn lại đều là con của mẫu hoàng và các vị phu thị khác. Tính theo thứ bậc thì các tỷ ấy là con thứ, ta và Phụng Dương là con trưởng.

Mẫu hoàng tổng cộng có bảy vị phu thị và một phụng quân. So sánh với các quân vương đi trước thì hậu cung không được đông lắm nhưng công chúa và hoàng tử lại đông nhất mọi triều đại. Ngoài tám công chúa ra, mẫu hoàng còn có bốn người con trai. Nghi quốc trọng nữ khinh nam, các hoàng tử chỉ được nuôi dạy để sau này hòa thân sang nước khác hoặc tuyển một vị tướng quân làm hoàng tử phi mà thôi. Mọi lựa chọn đều dựa vào các vị công chúa trong triều.

Phụng Ngưng năm nay mười sáu tuổi, hình như ngang tuổi với Hứa phu tử. Không lẽ nàng ấy muốn Hứa phu tử trở thành phu thị của mình? Trông họ đứng gần nhau cũng đẹp lắm.

- Âm nhi, ta đi cưỡi ngựa. Ngươi đi cùng không?

Phụng Dương thích nhất là cưỡi ngựa bắn cung, tập luyện võ nghệ. Võ công của nàng ấy cũng giỏi hơn ta rất nhiều, có khi bây giờ đã đánh bại được ngũ tỷ Phụng Kim rồi. Phụng Kim luôn ý mình lớn tuổi hơn chúng ta mà thường bắt nạt. Nhưng chủ yếu là bắt nạt mình ta thôi, tỷ ấy không dám làm gì Phụng Dương cả.

- Ủ, ta muốn đến bãi cỏ luyện chữ.

Phụng Dương không nói gì mà dắt tay ta đi. Nàng ấy cũng chẳng thấy kỳ lạ khi ta muốn ra bãi luyện ngựa viết chữ.

Chọn một bóng cây ngồi xuống, ta bắt đầu luyện chữ. Phía xa, Phụng Dương đang cưỡi ngựa bắn tên, hình như còn tập cả kiếm nữa.

- Ngươi đang làm gì ở đây vậy?

Ta quay lại nhìn liền thấy Nhị tỷ Phụng Bích đang nhìn. Nàng chỉ nhỏ hơn Phụng Ngưng một tuổi nhưng đáng đã cao hơn nhiều. Nàng có nhiều nét giống với mẫu hoàng, ta luôn cảm thấy sợ khi đứng trước mặt Phụng Bích.

Ta cúi đầu không dám nói gì. Phụng Bích khinh thường hừ ta một tiếng rồi dắt ngựa ra bãi tập. Khi đi qua, ta nghe nàng nói:

- Để xem ngươi có sống qua được lễ trưởng thành hay không?

Lễ trưởng thành? Ta chưa từng nghe thấy những từ này trước đây, Tinh phụ thân cũng không nói. Phụng Dương ở xa đang luyện kiếm với Phụng Bích. Nàng nhìn về đây có chút lo lắng, ta mỉm cười.

Phụng Dương tập xong liền đi về phía này. Cả người nàng toàn mồ hôi, thấm ướt cả bộ võ phục. Tay trái nàng cầm roi ngựa, trên lưng đeo cung tên, trông giống một tướng quân trên sa trường.

- Âm nhi, người đang vẽ sao?

Ta gật đầu. Ta đang vẽ Phụng Dương trên mình ngựa. Nàng ấy đã biết cưỡi ngựa, không giống như ta, một con ngựa cũng không có.

Phụng Dương ngồi bên cạnh chờ ta tô màu cho con ngựa. Nàng ấy nói:

- Âm nhi, đến Nhữ Tê Cung với ta.

Nhữ Tê Cung là nơi ở của Phụng quân, Phụng Dương cũng đang ở trong đó. Mặc dù là phụ thân nhưng Phụng quân Hạ Nghinh không thích ta lắm. Từ nhỏ ta đã được Tinh phụ thân mang về nuôi, mỗi lần nhìn thấy Phụng quân thì đều có cảm giác xa lạ.

Chờ ta thu dọn xong những bản vẽ, Phụng Dương lại nắm tay ta hướng đến Nhữ Tê Cung. Ta thật không muốn tới đây. Khung cảnh ở đây rất xa lạ lại có rất nhiều nhà. Không giống với Tinh Thần Cung của Tinh phụ thân, chỉ có ba gian: một của phụ thân, một của ta, một của cung nhân.

Phụng Dương nắm tay ta rẽ trái lại rẽ phải, rồi lại rẽ mọi nơi. Cung nhân ở đây cũng rất lạnh lùng. Họ quy củ hành lễ với chúng ta, không giống Như Mộng tỷ hay thường vệ quân sẽ đứng lại nói chuyện với ta, hỏi thăm ta chuyện phu tử.

Phụng Dương dắt ta đi một nửa thì dừng lại, từ xa có một người đang tới đây. Áo bào màu đỏ, dáng người cao lớn, là Phụng quân Hạ Nghinh. Người đang đi về hướng này.

- Phụ quân.

Phụng Dương gọi. Phụng quân cũng nhìn về hướng này, người nói với Phụng Dương:

- Phải hành lễ chứ.

Rồi người nhìn về phía ta, nói:

- Âm nhi cũng tới à? Nghỉ ngơi một lát rồi tới chỗ phụ quân dùng cơm.

- Vâng!

Ta nhìn người hành lễ. Ta không muốn dùng cơm với Phụng quân. Mặc dù thức ăn đều ngon nhưng không được gấp quá ba lần, khi ăn cũng không được nói chuyện. Rất nhàm chán.

Phụng Dương dắt ta đến nơi ở của nàng, Thiên Viên Các. Kính Thiên đang đứng chờ bên ngoài. Kính Thiên là người Phụng Dương mang từ ngoài cung về, lớn hơn chúng ta một chút, hình như khoảng mười tuổi. Hắn nói hắn là ăn mày được Phụng Dương nhặt về. Ta không hiểu ăn mày là thể nào nhưng bất luận hắn là ai thì Phụng Dương là công chúa, nàng ấy có thể chọn bất cứ kẻ nào làm phu thị.

- Tham kiến công chúa.

Chỉ hơn ba tháng không gặp nhưng lễ nghi của Kính Thiên đã không còn chỗ để bắt bẻ nữa, rất đúng quy cách. Phụng Dương không ngó ngang đến hắn, dắt tay ta vào bên trong. Thấy ta nhìn Kính Thiên, nàng ấy nói:

- Nếu người thích, ta sẽ tặng hắn cho người.

Ta ngạc nhiên nhìn Phụng Dương. Nàng ấy cũng đang nhìn ta, đôi đồng tử không cùng màu. Nàng ấy không tức giận.

- Kính Thiên là phu thị của người mà.

Ta ngạc nhiên nói với Phụng Dương. Nàng ấy nhún vai, không cho là đúng nói:

- Chỉ là một phu thị thôi. Nếu người thích thì cứ mang về.

Nàng không chờ ta từ chối đã quay sang nói với Kính Thiên:

- Người dọn hành lý, theo chăm sóc Âm nhi đi.

Kính Thiên chỉ cúi đầu nói vâng rồi đi ra. Ta ngạc nhiên nhìn mọi chuyện. Phu thị cũng có thể nhường cho người khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 1.1

Phượng Dương nắm tay ta kéo vào hậu viện của Thiên Viên Các. Ở đó không có vườn hoa như bao cung điện khác mà thay vào là một bãi đất trống cho Phượng Dương luyện võ và cưỡi ngựa. Ở giữa bãi đất có một con ngựa màu đen thuần, không pha chút lông tạp nào nhưng còn khá nhỏ, tầm khoảng một tuổi hơn chút. Con ngựa có vẻ hồi hộp, nó cứ dậm chân liên tục, mồm lại hực hực nhìn về bên này.

Phượng Dương nắm tay ta kéo tới chỗ con ngựa, nó có vẻ hoảng sợ. Phượng Dương nói:

- Âm nhi, con ngựa này cho người học cưỡi.

Tuy ta không giỏi võ công cũng không biết cưỡi ngựa nhưng nhìn ngựa là môn bắt buộc phải học. Con ngựa này tuy còn nhỏ nhưng là ngựa thuần chủng, rất quý hiếm. Khoảng năm năm mới có một con ngựa tiến cống như vậy. Ta không biết tại sao Phượng Dương có ngựa quý như thế nhưng nàng lại tặng cho ta.

Buổi trưa, Phượng quân cho người qua mời ta cùng dùng cơm. Phượng Dương không đi, nàng phải luyện bắn cung. Ngồi cạnh Phượng quân, ta luôn có cảm giác xa cách. Suốt bữa ăn ta thường xuyên mắc lỗi, dù ngài ấy không nói gì nhưng đôi mày luôn chau lại. Đến khi uống trà, ta lại gây ra tiếng động. Thật ra bình thường ta cũng như thế nhưng Tĩnh phụ thân sẽ không mắng ta. Nhưng Phượng quân lại không phải Tĩnh phụ thân. Người nói:

- Âm nhi, bình thường người không học lễ nghi sao?

Ta run sợ quỳ xuống. Phượng quân không nói gì nữa. Sau một lúc người thở dài rồi cho ta lui.

Ta ở lại Thiên Viên Các của Phượng Dương ngủ một giấc thật say, khi thức dậy vẫn thấy nàng ấy đánh quyền ở sân tập.

Chiều muộn, Phượng Dương lại dắt ta về cung Tĩnh Thần, nơi ở của Tĩnh phụ thân, cũng là nơi ta ở. Cung nhân đều đang đứng ngoài. Nghĩa là Mẫu hoàng đang ở đây. Bình thường ta cũng sẽ đứng ngoài chờ Mẫu hoàng đi rồi mới vào nhưng hôm nay có Phượng Dương, ta không biết nên bước vào hay đứng chờ.

Phượng Dương nắm tay ta bước vào Tĩnh Thần cung, mặc cho Trương nữ quan cản trở. Trương nữ quan là cung nữ theo hầu Mẫu hoàng từ nhỏ, bình thường trong cung lời nói của nàng còn quan trọng hơn của Phượng quân. Ta khi gặp nàng cũng phải hành lễ chào.

Phượng Dương dắt ta thẳng vào trong, vòng qua gian chính để vào tư cung của ta. Khi đi qua cửa chính, ta nghe thấy giọng nói thánh thót của Mẫu hoàng:

- Ai đang ở ngoài?

- Nữ nhi Phượng Dương, Phượng Âm tham kiến Mẫu hoàng.

Phượng Dương thay ta nói. Ta nghe giọng Mẫu hoàng thoáng dịu đi:

- Dương nhi? Vào trong này đi.

Chúng ta vào bên trong. Mẫu hoàng ngồi trên chính vị, Tĩnh phụ thân đang đứng hầu bên cạnh. Người chỉ thoáng nhìn ta một cái rồi lại nhìn Phượng Dương.

Chờ chúng ta hành lễ xong, Mẫu hoàng nói:

- Dương nhi, sao hôm nay con lại qua đây?

Bình thường Mẫu hoàng cũng hay tới gặp Tĩnh phụ thân. Thỉnh thoảng ta cũng có gặp người nhưng chưa bao giờ nói chuyện với người thân thiết như Phượng Dương.

- Chỉ qua thăm Âm nhi thôi ạ!

Mẫu hoàng nhấp một ngụm trà, trầm tư nhìn chúng ta. Người nói:

- Dương nhi, Lễ trưởng thành sẽ cử hành vào cuối năm nay. Con không sao chứ?

Phượng Dương có vẻ hơi bất ngờ, bàn tay nắm tay ta siết chặt lại. Nhưng nàng bình tĩnh nói:

- Con hiểu rồi. Con sẽ chuẩn bị.

- Dương nhi. . . Thôi, hai đứa xuống nghỉ ngơi đi.

Ta nghe thấy tiếng Mẫu hoàng bắt đầu dĩ, có thể nhận ra người nén tiếng thở dài trong khi gọi tên Phụng Dương. Người chưa từng gọi ta thân thiết thế.

Ta và Phụng Dương cúi người hành lễ:

- Nhi thần cáo lui.

Tới bên ngoài, Phụng Dương nắm tay ta. Tay nàng ấy đã lạnh buốt.

- A Dương, lễ trưởng thành là gì?

Phụng Dương nhìn ta mà không nói, trong mắt chất chứa nhiều muộn phiền ta thường thấy trong mắt Tĩnh phụ thân. Nàng ấy kéo ta vào phòng. Khi các tỷ nữ hành lễ, nàng ấy ra lệnh:

- Tất cả ra ngoài. Không có lệnh của ta kẻ nào dám vào, chém!

- Vâng!

Chờ mọi người lui ra hết. Phụng Dương nói nhỏ với ta:

- Âm nhi, đã hơn sáu năm Mẫu hoàng không mang thai.

Cái này ta biết. Hoàng thất chúng ta nếu hơn năm năm không hoài thai thì có nghĩa sẽ không mang thai được nữa. Nhưng. . . điều này không nói lên gì cả.

Ta ngờ nghệch nhìn Phụng Dương. Nàng hơi thở dài hỏi ta:

- Âm nhi, người biết vua Thái Hoà không?

Ta lắc đầu. Ta mới nghe tên lần đầu. Phụng Dương chau mày, ta không hiểu.

- Âm nhi, vua Thái Hoà là vị vua thứ mười của Nghi quốc, bà có tổng cộng mười công chúa và hai hoàng tử. Các triều vua khác cũng đều có trên sáu vị công chúa.

Ta có vẻ hiểu gì đó rồi, nhưng. . .

Phụng Dương gật đầu:

- Ủ, nhưng tất cả chỉ có ba công chúa trưởng thành mà thôi. Một người trở thành vua, một người làm Quốc sư còn một người làm Định Quốc tướng quân của Nghi quốc. Hơn nữa, ngoài quốc vương thì hai người còn lại đều không thể hoài thai. Những vị công chúa khác đều được ghi là chết yểu. Người biết lý do không?

Ta lắc đầu.

- Họ đều chết trong lễ trưởng thành.

Lễ trưởng thành? Ta chưa từng nghe đến buổi lễ này. Nó đáng sợ lắm sao? Ta nhìn Phụng Dương nhưng nàng ấy lại lắc đầu. Nàng nhìn ta như muốn nói lại thôi, tất cả chỉ còn lại một câu:

- Âm nhi, ta sẽ bảo vệ ngươi! Cả hai chúng ta nhất định sẽ sống sót.

Ngày hôm sau, Kính Thiên và con ngựa đã đứng chờ trong Tĩnh Thần cung. Phụng Dương luôn như thế, những gì nàng ấy đã quyết định thì không một ai có thể thay đổi. Ta nhìn Kính Thiên và con ngựa, bỗng rồi không biết phải làm thế nào.

Bữa sáng, ta dùng bữa với Tĩnh phụ thân. Hai chúng ta luôn ăn chung với nhau. Trong Tĩnh Thần cung cũng không có nhiều cung nhân, chỉ có Vương Phúc là người của Tĩnh phụ thân mang từ nhà mẹ đẻ đến. Món ăn trên bàn cũng rất mộc mạc, không cầu kỳ giống như bên Phụng quân, chỉ có bốn món: ba chay một mặn.

- Phụ thân, Kính Thiên và con ngựa...

Tĩnh phụ thân dừng đưa nhìn ta. Người mỉm cười:

- Nếu Âm nhi thích thì giữ họ lại cũng được.

- Chúng ta không có chỗ nuôi ngựa...

Tĩnh phụ thân hơi dừng lại, người lại cười nói với ta:

- Chúng ta xây một chuồng ngựa là được rồi!

Ta nhìn lại khuôn viên Tĩnh Thần cung. Chỉ bằng một nửa Thiên Viên các, làm sao có thể xây chuồng ngựa? Ta cúi đầu nói với Tĩnh phụ thân:

- Hay thôi đi. Con sẽ gửi ngựa ở chỗ Phụng Dương.

Tĩnh phụ thân không nói gì, chỉ tiếp tục ăn cơm. Ta biết người buồn nhưng ta không thể để người xây chuồng ngựa được. Khuôn viên của Tĩnh Thần cung không lớn, chỉ có một sân và ba gian nhà. Nếu xây chuồng ngựa thì phải phá bỏ một gian. Mà phụ thân sẽ không để ta phá gian nhà của mình.

- Kính Thiên thì phải thế nào?

Phụ thân nhìn ta, người nói:

- Kính Thiên là phu thị của Âm nhi sao?

Ta không biết phải trả lời thế nào. Phụng Dương tặng Kính Thiên cho ta, nhưng ta không biết phải để huynh ấy làm gì.

- Con không biết...

Tĩnh phụ thân trầm ngâm nhìn ta rồi nói:

- Con thử hỏi hắn xem.

Ta không hiểu tại sao phải hỏi Kính Thiên nhưng phụ thân nói như thế nên ta cũng đi hỏi hắn:

- Kính Thiên, người muốn làm phu thị của ta hay không?

Kính Thiên có vẻ ngạc nhiên nhìn ta. Hắn cúi đầu:

- Theo ý của công chúa.

Hắn nói như vậy ta không biết phải nói thế nào nữa. Ta lại đi nói với phụ thân. Người nói với ta cứ để Kính Thiên ở đây, khi nào hắn hoặc ta có quyết định thì hãy cho hắn đến nơi hắn cần đến.

Ta không hiểu vì sao phải phức tạp như vậy nhưng phụ thân nói thì hắn là đúng rồi. Ta không nghĩ nhiều nữa mà đi học chuẩn bị cho lễ trưởng thành. Cái buổi lễ mà ta không hiểu sẽ phải làm cái gì.

Phụng Dương không đi học. Suốt từ hôm đó đến lễ trưởng thành nàng ấy đều không đi học. Toàn bộ thời gian đều ở Thiên Viên các luyện thực chiến với các thị vệ trong cung. Mỗi lần ta đến thăm nàng đều phát hiện cơ thể nàng có thêm nhiều vết thương. Có những chỗ vết thương cũ đang băng bó lại có thêm vết thương mới, chỗ bị băng luôn có máu đỏ thấm ra ngoài.

Còn hơn năm tháng nữa là cuối năm, lễ trưởng thành sẽ diễn ra nhưng ta không biết với tình trạng hiện tại, Phụng Dương có thể sống nổi đến lễ trưởng thành hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 2: Lễ trưởng thành

Dù ta không muốn nhưng lễ trưởng thành vẫn diễn ra vào đúng ngày ta và Phụng Dương tròn tám tuổi. Chúng ta phải ở trong tấm cung, không được nói chuyện với bất cứ ai, cũng không được ăn mặc, chạy tịnh trong suốt sáu ngày.

Một ngày, mới cuối giờ Sứ các cung nhân đã đưa ta đi tắm, mặc bộ võ phục màu thiên thanh, sau đó đến núi Phụng Hoàng. Mọi người đều đã ở đó. Mẫu hoàng lạnh lùng nhìn chúng ta. Quốc sư sau khi đọc những lời ta không hiểu liền tiễn chúng ta đến chân núi. Họ để chúng ta ở lại mà quay về.

Còn lại tám người, chúng ta chia ra tìm đường lên núi. Ta đi cùng Phụng Dương.

Phụng Dương nắm tay ta đi về phía đông, trên đường hoàn toàn tĩnh lặng. Nàng ấy cầm một thanh kiếm ngắn màu đen, vừa đi vừa chặt cây mở lối.

- A Dương, chúng ta đang đi đâu vậy?

- Tìm đèn Phượng hoàng.
- Người biết nó ở đâu sao?
- Không.

Ta im lặng đi theo nàng ấy. Trong tầm mắt lúc nào cũng là màu xanh của lá cây. Bên tai là tiếng vi vi của gió, tiếng chim hót yên bình.

Cứ đi như vậy suốt ba ngày, một miếng cơm cũng không được ăn, chỉ có thể uống sương đọng trên lá buổi sớm và ăn trái cây dại qua bữa. Phượng Dương dẫn ta đến một bờ suối, nàng ấy nói:

- Âm nhi, người chờ ở đây, ta đi lên phía trước tìm kiếm.

Ta gật đầu, ngồi chờ mệt quá nên ta thiếp đi. Khi tỉnh dậy đã không còn ngồi ở bờ suối nữa mà ở giữa rừng. Ta không biết tại sao lại ở giữa rừng?

- A Dương?

- A Dương! Người ở đâu? A Dương?

Đáp lại lời ta chỉ có tiếng vi vu của rừng cây. Không còn tiếng động nào khác.

Lại lạc trong rừng thêm ba ngày. Ta đói đến mức không biết mình là ai, chân bước theo quán tính về phía trước. Ta ngửi thấy một mùi hương. Giống hương trên cơ thể của Phượng Dương. Cố gắng đi theo mùi hương đó, ta ngỡ ngàng thấy một ngôi đền cổ kính. Mùi hương nhang nồng nặc nhưng trong không khí, hình như còn thoảng thoảng mùi của Phượng Dương.

Theo mùi hương ta đến giữa ngôi đền. Ngay giữa sân, một bức tượng lớn hình phượng hoàng đang tung cánh. Toàn thân nó màu đỏ, từng sợi lông óng ánh vàng, con mắt đen tuyền sắc lạnh. Phía sau phượng hoàng có ba căn phòng đóng kín cửa, cả ba đều giống hệt nhau. Mùi của Phượng Dương cũng không còn nữa.

Ta ngồi dưới con phượng hoàng, cố gắng chờ nhưng không biết mình cần chờ cái gì. Ta cũng không biết phải đi đâu. Bụng ta cũng đói, chân tay không còn sức nữa.

Có một người đang tiến về phía này, mùi hương của Phượng Dương cũng nồng hơn lúc này nhiều. Người đó càng tới gần, ta càng sợ hãi. Là Phượng Dương nhưng toàn thân nàng toàn máu. Bộ võ phục màu hồng nhạt ba hôm trước nay toàn bộ nhuộm thành màu đỏ đen. Xen lẫn trong mùi hương của Phượng Dương còn có mùi tanh nồng của máu.

Nàng ấy có vẻ đi không vững. Thanh kiếm màu đen bây giờ chỉ còn giống chiếc gậy chống nàng ấy khi ngã. Ta chạy đến đỡ Phượng Dương. Toàn thân nàng vết thương giằng kín. Lớn có, nhỏ có, còn có chỗ đang chảy máu. Mùi hương kia cũng nồng thêm theo từng giọt máu chảy ra.

- A Dương!

Ta chạy tới đỡ lấy nàng, dìu nàng vào ngôi đền. Khi chúng ta vừa đến dưới con phượng hoàng, cánh cửa ở giữa đột nhiên mở ra. Cảnh tượng bên trong làm ta kinh sợ.

Trong căn phòng đó là ngai vàng Mẫu hoàng thường ngồi trên điện Càn Chính. Phía sau là tranh vẽ các bậc đế vương trước đây. Phía trước còn có bài vị, nhang nghi ngút cháy.

Phượng Dương dựa hẳn vào ta, nàng nói:

- Âm nhi, dìu ta tới đó.

Chúng ta khập khễnh tiến tới căn phòng. Càng tới gần, ta càng thấy lạnh lẽo. Giống như có vô vàn ánh mắt đang nhìn. Cách cửa phòng ba bước thì ta không bước thêm được nữa. Phượng Dương đi hơn ta một bước, nàng ấy quay lại nhìn, ta không hiểu nhìn lại.

Phượng Dương đưa cánh tay bị thương đang chảy máu của nàng ấy nhỏ qua đường của ta, chân ta lại nhẹ nhàng bước lên được. Cứ như thế, bên phần đường của ta đều có Phượng Dương nhỏ máu đi trước, ta mới đến được trước cửa phòng. Phượng Dương lại nhỏ máu lên bậc cửa. Nàng ấy đột ngột lùi lại, đẩy mạnh ta vào trong.

Ta ngỡ ngác đứng trong phòng nhìn Phượng Dương bên ngoài. Căn phòng này dù hương khói rất nhiều nhưng lại lạnh, cực kỳ lạnh. Hơn nữa, ta có cảm giác tối tăm không tương được. Ta ngờ nghệch nhìn Phượng Dương đóng cửa lại. Từng cánh, từng cánh một. Ta có cảm giác chúng ta sẽ không còn giống với trước đây nữa.

Khi cánh cửa hoàn toàn đóng lại, một cơn gió lạnh thổi tới phía sau, ta không còn nhớ được chuyện gì xảy ra sau đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 3: Thái tử

Khi tỉnh dậy, ta đã ở trong Tĩnh Thần cung, Tĩnh phụ thân đang bón thuốc cho ta.

- Phụ... thân!

Người hơi giật mình. Chỉ một thoáng thôi nhưng ta thấy ánh mắt người có gì đó không bình thường.

- Âm nhi, con tỉnh rồi?

Ta thử ngồi dậy. Không có gì cản trở, sức lực của ta không còn yếu như lúc trước nữa. Một thoáng thì ta nhớ ra mình đang trong căn phòng có ghế rồng. Ta hỏi:

- Phụ thân, lễ trưởng thành thế nào? Con có qua không?

Tĩnh phụ thân gật đầu. Ta chưa kịp vui mừng liền nhớ đến Phượng Dương.

- A Dương thế nào? Nàng có qua không?

- Con và Nhật Lương đều qua. Con được làm Thái tử còn Nhật Lương là Định Quốc tướng quân. Nàng ấy đã đến Hoả Hương học tập rồi.

Ta không tin vào tai mình. Hoả Hương là địa phận rối loạn nhất Nghi quốc. Không chỉ thủy quái thường xuyên xuất hiện mà hàng năm, hải tặc cũng luôn tới đây quấy rối. Dù có trọng binh nhưng ở Hoả Hương không một ngày bình yên, luôn có chiến tranh xảy ra. Nơi đó, ngoài binh lính thì không còn bất cứ người dân nào. Ta không hiểu được Phượng Dương làm sao có thể sống ở đó? Nàng mới có tám tuổi, hơn nữa đang bị thương nặng như thế...

Mọi việc vẫn giống như bình thường nhưng bên cạnh ta thiếu đi một Phượng Dương. Khi ta đi học, các tỷ tỷ ngoài mặt thì hành lễ nhưng ta biết, họ rất ghét ta.

Trong lễ trưởng thành, Nhị tỷ Phượng Bích và Ngũ tỷ Phượng Kim đã chết. Tam tỷ Phượng Phi đột nhiên phát điên. Chỉ có Tứ tỷ Phượng Thành được chọn làm nữ tử, là người sẽ thay thế Quốc sư trong tương lai, tỷ ấy đã đến núi Thất Nghịch để tu luyện. Đại tỷ Phượng Ngưng và lục tỷ Phượng Ngoã còn sống. Họ sẽ thay thế cho Phượng Dương hoặc Phượng Thành nếu hai người họ có chết đi.

- Tham kiến thái tử.

Lại một vị phụ tử lạ mặt. Từ ngày trở thành thái tử, không những việc học của ta nhiều hơn mà thời gian ở bên Mẫu hoàng cũng nhiều hơn. Mọi chuyện cũng thông suốt hơn nhiều.

Trong lễ trưởng thành đó, không chỉ tìm ra miếu phượng hoàng mà còn phải vào được những căn phòng kia. Căn phòng ở giữa, chính là căn phòng ta vào, là nơi lưu giữ ngọc tỷ và ngai vàng, chỉ có đế vương mới có tư cách bước vào. Căn phòng chỉ mở ra với người có khả năng làm hoàng đế và đóng lại khi người đó đã vào trong. Căn phòng ngoài cùng bên trái là Tướng phòng, công chúa vào bên trong phải rút được thanh kiếm Trấn Quốc mới được công nhận. Căn phòng bên phải là Thủ phòng, người vào bên trong phải hít một loại hương liệu, chủ yếu là kiểm tra định lực của người được chọn. Phượng Phi phát điên cũng do loại hương này.

Những phu tử đang dạy ta đây, đều là công tử của các vương hầu, tướng quân. Họ sắp xếp dạy học cho ta là giả, muốn trở thành phu thị của ta mới là thật. Trước kia, ta chỉ là một công chúa không được yêu thương, không một kẻ nào ngó ngang đến ta, thậm chí một cung tỷ nhỏ nhỏ cũng dám khinh thường ta. Nhưng hôm nay, tất cả mọi người đều cúi đầu trước ta, không kẻ nào dám nhìn ta giống lúc trước.

Nhưng... ta không vui. Một chút cũng không vui.

Ta không muốn tiếp tục nghe bọn họ nói linh tinh. Ta đứng dậy đi ra ngoài, không một kẻ nào dám cản ta. Trước kia, phu tử có thể phạt ta quỳ. Nhưng hôm nay, không còn kẻ nào ra lệnh cho ta được nữa.

Ta đến Thiên Viên các, nơi ở trước đây của Phượng Dương. Cách đây mấy hôm ta mới biết còn một đường khác đến đây mà không cần vào Nhữ Tề cung của Phượng quân. Phụ thân ta, Phượng quân của Nghi quốc Hạ Nghinh ngay hôm Phượng Dương lên đường đi Hoả Hương đột nhiên mắc bệnh qua đời. Mẫu hoàng ra lệnh để quốc tang ba ngày. Quả nhiên là phu thê tình thâm!

Nhữ Tề cung bây giờ vắng lặng, toàn cung phủ một màu trắng tang tóc, nhìn rất nhức mắt. Mỗi lần đi ngang qua, tâm trạng của ta lại kém hơn nhiều.

Kính Thiên đang chăm sóc Tiểu Bảo, con ngựa mà Phượng Dương tặng ta. Cả cung điện rộng lớn này, thứ duy nhất gọi nhớ về Phượng Dương chỉ có một người một ngựa trước mặt.

Kính Thiên thấy ta, hân quý cù hành lễ.

Kính Thiên có gương mặt không tồi, so với các phu tử của ta cũng không thua kém chút nào, nhưng ở hắn không có sự ôn hoà của quý công tử mà có nét cứng rắn hơn. Kính Thiên cũng rất ít nói, hắn chỉ tận tụy làm việc mà không nói nhiều, cũng không yêu cầu nhiều.

- Kính Thiên, có dự định gì không?

- ...

- Có muốn trở thành phu thị của ta không?

Hắn cúi đầu, một khắc sau lại ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt kiên quyết:

- Thái tử tha tội!

Có gì để tha tội chứ?

Ta vuốt ve Tiểu Bảo. Nó giậm giậm chân làm nũng với ta.

- Tỷ ấy... có thể sẽ không về...

- ...

Kính Thiên không nói. Cả ta và hắn đều biết, Định Quốc tướng quân của Nghi quốc có ý nghĩa gì. Nghi quốc dựng nước hơn ngàn năm, chưa từng có một công chúa nào trở thành Định Quốc tướng quân mà có thể sống quá hai năm, tất cả đều chết trên chiến trường.

Định quốc tướng quân gì chứ? Là tử tội thì đúng hơn.

- Ngày mai ta sẽ xin chiếu chỉ phong người làm phu thị của Phụng Dương. Thiên Viên các này sẽ ban cho Định Quốc tướng quân.

- Đa tạ Thái tử!

Ta không hiểu hắn đa tạ cái gì? Nếu hắn biết Phụng Dương vì nhường vị trí Thái tử này cho ta mà trở thành Định Quốc Tướng quân, hắn có hận ta không?

Trong cung cấm rộng lớn này, ta luôn cảm giác không nơi nào dành cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 4: Mười năm

- Thái tử điện hạ, việc phát lương này...

Tiếng nói của Hạ Cẩm làm ta giật mình. Ta lại ngăn người rồi.

- Cứ làm theo ý người là được. Ta mệt rồi, các người lui xuống trước đi.

Hôm nay là tròn mười năm Phụng Dương đi Hoả Hương. Trong suốt mười năm không có tin tức gì truyền về, thậm chí cả tin báo tử cũng không có. Không ai biết tình hình của nàng. Những thám tử ta cử đi đều không quay trở lại, thậm chí sát thủ của Phụng Ngưng cũng không có tung tích. Mọi người đều đoán Phụng Dương lành ít dữ nhiều nhưng không có tin báo tử, Định Quốc tướng quân vẫn mãi là nàng ấy.

- Thái tử, người hôm nay hình như không được khoẻ?

Hạ Cẩm lại lên tiếng đánh thức ta. Nàng là người ta một tay đào tạo. Khi ta lên ngôi, vị trí tể tướng sẽ là của nàng. Suốt ba năm nay, Mẫu hoàng gần như chỉ vui vẻ trong hậu cung, mọi chuyện chính sự người đã giao cho ta xử lý nhiều, thứ ta còn thiếu chính là một lễ đăng cơ và thánh chỉ nhường ngôi mà thôi.

- Bên Hoả Hương vẫn không có tin gì sao?

- Hồi Thái tử, không có.

Ta nhắm mắt dựa vào phụng toạ. Mỗi năm cứ ngày này tâm trạng ta đều không tốt, ta luôn mơ thấy Phụng Dương dùng máu của mình, từng bước đưa ta vào phòng để vương. Dù chúng ta là song thai nhưng ta vẫn không hiểu tại sao nàng ấy làm thế. Ta vốn dĩ không được chọn nhưng nàng lại thay

đổi số mệnh ta, đưa đế vị đáng lẽ là của mình cho ta ngồi. Vì sao?

- Thái tử điện hạ, Phong Nghị quân cầu kiến.

- Truyền.

Phong Nghị là phu quân của ta cưới năm mười ba tuổi. Hắn là con trưởng của Phong gia, một trong ba đại gia tộc của Nghi quốc. Ngoài Phong Nghị, ta còn bốn vị phu thị khác, đều xuất thân từ các đại gia tộc. Bọn họ là minh chứng cho sự phục tùng của các gia tộc đối với ta.

- Tham kiến Thái tử điện hạ.

- Thần cáo lui.

Hạ Cẩm hành lễ với ta và Phong Nghị xong liền ra ngoài. Ta thấy nàng câu nệ quá, nhưng cũng không tiện ngăn cản.

- Có chuyện gì?

Ta vừa nhìn theo Hạ Cẩm ra ngoài vừa vu vơ hỏi Phong Nghị. Hắn ngập ngừng nói:

- Người ở Thiên Viên các...

Kính Thiên? Hắn có chuyện gì?

Ta nghiêng người nhìn Phong Nghị. Chuyện trong cung hắn quản rất tốt nhưng luôn vướng mắc ở Thiên Viên các. Tại sao nhỉ?

- Không thấy người đâu cả.

Phong Nghị dứt khoát nói hết. Ta trầm tư dựa đầu vào tay.

Kính Thiên không phải kẻ thích gây chuyện, nếu không có việc gì thì hắn sẽ không rời khỏi Thiên Viên Các. Tại sao hôm nay lại không thấy đâu? Trước đây ta từng nghĩ ngờ Phượng Dương có liên lạc với Kính Thiên nhưng khi cho ám vệ theo dõi thì lại hoàn toàn không có. Kính Thiên hàng ngày chỉ tập võ, luyện đàn, không có thư từ hay nói chuyện với bất cứ ai, một hành động đáng nghi cũng không có.

- Vương Tả Khiết có trong cung không?

- Vương phu thị cũng không có.

Ta nhúc nhích đầu.

Vương Tả Khiết là phu thị ta mới thu nhận, không phải người của đại gia tộc mà là một kẻ lưu lạc giang hồ. Tính cách bất kham không nói, thậm chí không hề hiểu bất cứ một luật lệ nào. Dù hắn cho ta cảm giác mới mẻ nhưng không phải lúc nào cũng gây chuyện như thế này. Kính Thiên là phu thị của Phượng Dương, là tỷ phu của ta. Vương Tả Khiết cứ tìm hắn mãi càng khiến chúng ta nhập nhằng không nói rõ.

- Quân Nương?

- Có thần!

Quân Nương là nữ tỷ thân cận của ta, là con thứ của Lãnh gia được đưa vào cung từ nhỏ, hầu hạ ta đã hơn ba năm. Ta thích tính cách nhẹ nhàng, cần trọng của nàng ấy nên giữ lại trong cung.

- Chuẩn bị y phục, chúng ta xuất cung.

Vương Tả Khiết là kẻ ham vui. Hôm nay ngoài kinh thành có Hội văn đàn, tụ tập rất nhiều nhân sĩ, muốn một bước thành danh thì đây là dịp hiếm có. Hắn tìm Kính Thiên đi cùng hắn là nhắm vào lệnh bài xuất cung của Kính Thiên.

Khi ta và Quân Nương đến cổng cung, Phong Nghị đã đứng ở đó chờ. Hắn không mặc cung trang mà chỉ khoác áo bào bình thường, trông giống một quý công tử.

Hắn muốn đi với ta?

- Thái tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Ta gật đầu xem như đã hiểu. Nói ra mất mặt nhưng đến bây giờ ta vẫn không biết cưỡi ngựa. Tiểu Bảo mà Phượng Dương tặng chưa từng để ta cưỡi bao giờ. Nó không muốn, còn ta thì sợ. Mười năm nay ngoài việc dắt ngựa có tiến bộ thì ta vẫn không dám ngồi lên lưng con ngựa nào.

Ta và Phong Nghị cùng ngồi xe ngựa. Quân Nương cưỡi ngựa đi bên cạnh. Phu xe là Thiết Bảo, cận vệ riêng của ta.

Xe ngựa lộc cộc lăn bánh trên đường, ta đóng đưa theo nhịp lắc của xe một cách nhàm chán. Bên ngoài bắt đầu có tiếng người qua lại, tiếng bước chân,

tiếng nói chuyện, tiếng rao hàng, quả thật rất nhộn nhịp. Ta không thích phố chợ, cảnh hỗn loạn của nó khiến ta cảm thấy không an toàn. Người quá đông, đường quá chật, quá nhiều tiếng nói, thậm chí khi đi dạo còn bị va vào người.

Ta nhìn Phong Nghị. Hắn năm nay đã trưởng thành hơn lần đầu ta gặp trong hôn lễ. Khi đó hắn cũng chỉ mới làm lễ trưởng thành hơn một tháng, cơ thể còn khá nhỏ, gương mặt cũng không có nhiều nét cứng cáp như bây giờ. Dù mang danh phu thê nhưng chúng ta chưa từng động phòng. Theo luật lệ của cung thì khi ta đăng cơ mới có thể động phòng với các vị phu thê.

- Thái tử?

Ta nhìn Phong Nghị, chờ hắn nói tiếp:

- Thái tử, Hội Văn đàn hôm nay Lãnh Tiểu và Kim Thuyền cũng tham gia.

- À!

Ta gật đầu coi như đã biết nhưng trong đầu lại đang cố nhớ gương mặt của hai người tên Lãnh Tiểu và Kim Thuyền kia.

Lãnh Tiểu và Kim Thuyền là phu thê của ta, mới năm ngoài theo chiếu chỉ của Mẫu hoàng nhập cung. Còn Hạ Chương thì nhập cung khoảng hai năm trước, Vương Tà Khiết thì mới vào hơn nửa năm. Đối với các phu thê này thực ra ta không nhớ rõ lắm, chỉ gặp trong hôn lễ nhưng khi đó bọn họ đều trang điểm kiểu tân lang, nhìn ai cũng giống nhau. Lãnh Tiểu, Kim Thuyền và Hạ Chương rất ít khi gặp ta, nếu có cũng chỉ khi cung đình có tiệc lễ, nhìn không được rõ. Chỉ có Vương Tà Khiết là do ta gặp trong Phong gia, vì thích tính cách hoạt bát của hắn nên mới ban chiếu lập làm phu thê. Phong Nghị thay ta quản lý hậu viện, thường phải gặp.

Ta không giống Phụng Ngưng quản giáo nghiêm các phu thê của mình, bọn họ muốn làm gì ta cũng không ngăn cản, chỉ cần không gian diu với nữ nhân khác là được.

- Thái tử, đã đến nơi.

Quân Nương lên tiếng ngăn câu hỏi của ta. Phong Nghị đỡ ta xuống xe ngựa, trước mặt chính là Nhạc Thị Trai, một nơi giống tửu quán dành riêng cho văn nhân đến. Nơi này là gia sản riêng của Quốc sư. Nàng thích thi văn, cũng thích thi nhân, phò mã của nàng là ông chủ ở đây. Thỉnh thoảng buồn chán ta cũng hay tới đây đi dạo.

Tửu lâu khá lớn, nằm ở bên ngoài thành nên không ồn ào nhưng hôm nay có lễ hội, người đến người đi rất đông. Cả tửu lâu có vẻ náo nhiệt lên rất nhiều.

- Thái tử điện hạ!

Trương lão, chủ quầy của Nhạc Thị Trai ra đón. Ta chỉ gật đầu rồi theo lão lên lầu trên bằng lối riêng. Tửu lâu này có hai lầu, bên trên bình thường chia làm nhiều gian phòng riêng, còn bên dưới giống như đại sảnh nhưng hôm nay những vách ngăn tầng hai đều dỡ bỏ toàn bộ, sắp xếp thành một gian phòng trang trí lộng lẫy cho khách quý. Bên dưới đã thay đổi thành một sân khấu lớn có khoảng mười văn sĩ đang làm bài.

Nhìn thoáng qua gian khách quý ta nhanh chóng nhận ra Kính Thiên, khí chất của hắn rất khác: thanh mát, dịu dàng giống một cây trúc lạc lõng giữa rừng hoa đua sắc. Hắn cũng nhìn qua đây, mắt chúng ta giao nhau, đôi mắt hắn rất sạch sẽ không vương một chút bụi. Là ta mười năm nay chăm sóc hắn quá tốt hay tình cảm hắn dành cho Phụng Dương quá nồng nàn, khi không có nàng bên cạnh thì hắn không còn quan tâm đến cái gì khác nữa.

Ta cũng nhận ra Vương Tà Khiết. Trông hắn như con công loè loẹt, dù nhếch mắt nhưng khi đứng cạnh Kính Thiên lại giống như một bức tranh kỳ lạ: vừa có tĩnh, vừa có động.

Mọi người hành lễ với ta, ngạc nhiên là có Phụng Ngưng ở đây. Dù không muốn nhưng nàng vẫn phải nhường ghế chủ vị cho ta. Phong Nghị ngồi ngay bên tay trái ta, Vương Tà Khiết ngồi bên phải, Quân Nương và Thiết Bảo đứng phía sau. Kính Thiên ngồi cách xa ta nhất, hắn chỉ đứng lên hành lễ với ta rồi hoàn toàn hờ hững với xung quanh.

- Không nghĩ thái tử người cũng tới đây.

Phụng Ngưng lên tiếng, ta hơi liếc nhìn nàng. Mười năm trôi qua, không giống với Phụng Ngẫu lặng lẽ trưởng thành rồi trở thành vương gia nhàn hạ. Phụng Ngưng luôn đối đầu với ta ở mọi nơi, trong triều hay hậu cung đều không có ngoại lệ. Chẳng lẽ nàng nghĩ ta không nhận ra dã tâm của nàng hay sao?

- Có lý do để ta không tới sao?

Phụng Ngưng nhìn ta tức giận, sau đó hậm hực nhìn xuống tầng dưới. Ta cũng thu lại vẻ ngông ngênh kia, chú ý đánh giá những kẻ dưới đài.

Bên dưới có hơn mười nam nhân, tuổi còn khá trẻ đang viết. Nhìn lại đề mục, chỉ có một chữ “Mỹ”, chẳng biết là làm thơ hay viết luận?

Trong mười người bên dưới thì có một người khá nổi bật, hắn mặc trường bào màu trắng, gương mặt có vẻ tuấn tú, cả người toát ra khí chất lạnh lùng, cao ngạo. Nam tử không phải ai cũng có khí chất này, ít nhất phải là người của đại gia tộc và được coi trọng mới dám có thái độ cao ngạo như vậy.

Ta hơi nghiêng ra sau, hỏi Quân Nương:

- Lãnh Tiểu và Kim Thuyền ở đâu?

- Người mặc áo trắng dưới đài là Lãnh công tử, Kim Thuyền là người mặc áo đỏ.

Ra là phu thị của ta, thảo nào nhìn có vẻ quen.

Còn Kim Thuyền, là cậu nhóc mặc áo đỏ có gương mặt đáng yêu bên góc trái. Nhìn lại Phong Nghị một thân cẩm bào, Vương Tả Khiết áo vàng, Kim Thuyền màu đỏ, Lãnh Tiểu màu trắng. Tại sao những phu thị của ta lại chọn màu sắc đối lập như thế? Nhìn lại y phục huyền cầm của mình, chúng ta mà đứng cạnh nhau thì có kẻ dứt mắt ra được sao?

Cây nhang sắp tàn, thời gian sắp hết, kết quả của cuộc thi sắp có rồi.

Đột nhiên Thiết Bảo đặt tay lên kiếm, che một thân trước mặt ta, hần có vẻ căng thẳng. Thiết Bảo là dũng sĩ giỏi nhất Nghi Quốc, dù xuất thân không được tốt nhưng năng lực thì không cần bàn cãi, đó là lý do ta chọn hần làm cận vệ riêng cho mình.

Ta tập trung lắng nghe thì nhận ra có tiếng ngựa từ xa vang lên, dồn dập. Có rất nhiều ngựa đang chạy hết tốc lực về đây. Phía sau hình như còn có một nhóm người nữa. Dù ở xa nhưng ta cảm nhận được trong gió có một áp lực lớn, ta chưa từng gặp trước đây.

Mọi người ở Nhạc Thi Trai cũng nhận ra bất thường, một đám người hoang mang dồn lại, ta từ từ trở thành người đứng giữa. Phong Nghị và Vương Tả Khiết cũng đứng hai bên của ta, Kính Thiên lại là người đứng ngoài cùng. Vô công của hần không tệ, chắc không đến nỗi xảy ra chuyện gì.

Lao xao...

Có tiếng chân người chạy xung quanh Nhạc Thi Trai, tiểu nhị trong trại cũng đứng thành hàng bao bọc bên ngoài, bọn họ đều là người có võ công, ta khá an tâm. Người của phủ Quốc sư hần cũng không đến nỗi không chống được giặc cỏ.

Nhưng trong kinh thành Nghi quốc, sao lại xuất hiện giặc cỏ?

Yên lặng đột nhiên bao trùm, không một tiếng động, một tiếng gió cũng không. Thiết Bảo rút hần kiếm ra che trước mặt ta, Quân Nương cũng đã rút kiếm của nàng ấy. Ta không tự chủ nắm lấy thanh đoản kiếm trong tay áo.

Một toán người sáu nam một nữ phi ngựa thẳng vào trong túa lầu. Dù có tiểu nhị đứng chặn, bọn chúng cũng không hề dừng ngựa mà lao thẳng vào hàng người, phi vào bên trong đại sảnh, tất cả đều mang kiếm bên người.

Bên dưới liền trở thành chiến trường của tiểu nhị và bọn người mới tới.

Ta quay qua nhìn Thiết Bảo, hần nhận lệnh lao vào đám người. Ta cuối cùng là muốn biết, thần thánh phương nào mà cả gan làm loạn ngay trong kinh thành Nghi quốc.

Điều ta tức giận là dù có thêm Thiết Bảo nhưng nhóm người mới tới kia lại chiếm ưu thế, nhất là tên hán tử đang giằng co với Thiết Bảo, hần càng ngày càng áp đảo. Ban đầu là một toán tiểu nhị, bây giờ chỉ còn bốn người cố chống chọi. Tình hình đang tệ đi.

Ngay khi ta định cho Phong Nghị và đám phu thị ra trận thì một mũi tên không biết từ đâu bay vút tới cắm vào ngực kẻ đang đánh với Thiết Bảo. Sau đó là một trận mưa tên xé gió vào đám người. Nếu không phải Thiết Bảo nhanh tay đỡ gạt thì hần cũng nằm trong đồng thi thể kia.

Ta nhìn từng người một gục xuống. Trụi lại chỉ còn bốn người, trong đó có nữ nhân kia, nàng ta gào lên:

- Thiết Huyết! Có gan thì ra đây đánh với lão nương! Ân núp bắn tên không phải anh hùng.

Nàng ta vừa dứt lời thì một mũi tên bắn thẳng tới, kẻ bên cạnh dùng thân mình đỡ mới cứu được nàng ta một mạng. Nàng ta kinh hoàng nhìn đồng bọn ngã xuống. Ta lập tức nhận ra sự có mặt của một người.

Nàng ta mặc một bộ y phục đỏ tươi, trên mặt đeo một cái mặt nạ bằng bạc, mái tóc dài cột thật cao, tay cầm hai thanh đoản kiếm nhuốm đỏ, toàn thân toả ra sát khí. Khi nàng lại gần, đôi mắt đen kịt, lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Phía sau nàng ta xuất hiện thêm một nam nhân mặc võ phục màu đen bó sát, cũng đeo mặt nạ tương tự nhưng hần cầm một trường thương dài đầm máu. Các cửa sổ cũng xuất hiện khoảng mười kẻ mặc đồ đen đeo mặt nạ, tất cả chúng đều im lặng như vốn dĩ đã ở đó từ rất lâu rồi.

Tất cả đều được huấn luyện kỹ. Nếu nhóm bảy người tới trước có vẻ võ công khá tốt thì những người đến sau này, khiến ta nghĩ đến Diêm Vương trời lên từ địa ngục. Không chỉ được huấn luyện tốt mà còn là kẻ bước ra từ chiến trường, từng người từng người đều mang lại cảm giác yên tĩnh chết chóc.

Dù đọc nhẩm Tĩnh Tâm kinh hơn hai mươi lần thì ta vẫn không ngăn được nhịp tim đang đập mạnh và mồ hôi lạnh chảy ra. Ta cảm nhận được mọi người xung quanh đang run. Chỉ duy nhất có một người, hần không quan tâm chuyện gì xảy ra mà ánh mắt lại hoàn toàn bị hút vào cô gái áo đỏ đeo mặt nạ. Kính Thiên đang nhìn nàng ta! Hần giống như... đang kích động?

Ta nhìn theo ánh mắt hần. Cô gái kia đã bước tới giữa đại sảnh, một mình đối diện với ba kẻ đang bị dồn vào đường cùng mà không hề có chút nao núng, cũng không sợ hãi. Bình tĩnh giống như chuyện vốn dĩ phải vậy.

Người nữ nhân kia nói:

- Thiết Huyết! Ngươi chiếm địa bàn của chúng ta, đuổi chúng ta lên đất liền. Ngươi còn muốn gì nữa?

- Mạng người!

Người đeo mặt nạ nói bằng giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nữ nhân kia đột nhiên biến sắc, nàng ta gào lên:

- Thiết Huyết, ngươi thật quá đáng. Nhất định phải đuổi tận giết tuyệt sao?

- Phải!

Nữ nhân kia không nói gì nữa, nàng ta lao vào người đeo mặt nạ, hai tên nam nhân cũng cùng lao vào đánh. Dù có học võ nhưng ta không nhìn ra họ đánh nhau như thế nào, chỉ thấy một tên nam nhân bị mũi tên bắn chết, một kẻ chạy thoát còn nữ nhân kia hét thảm một tiếng.

Bị chém đứt một tay, nàng ta tuyệt vọng nhìn người đeo mặt nạ đang tới gần, nàng ta cầu xin:

- Xin hãy tha cho ta, mười ba đảo hoàn toàn thuộc về ngươi, ta thề sẽ không đặt chân lên thuyền nữa, cả đời sẽ tụng kinh thờ Phụng. . .

Ta không hề nghĩ nàng ta thề nhưng không nói một lời, trực tiếp dùng đoản kiếm chặt đầu nữ nhân kia, nhanh đến mức không cho người kia thời gian nói hết. Một cột máu đỏ tươi văng lên, bắn tung toé ra sàn nhà, mùi máu tanh tươi bao trùm trong không khí. Có người chịu không nổi đã nôn ra, có kẻ thì ngất xỉu. Dạ dày ta nhộn nhạo, cổ họng bản thân không được nôn ra nhưng mùi máu tanh làm ta choáng váng.

- Ya Ya... Nương tử! Đã nói phải để người sống mà! Bây giờ thì hỏi ai về tung tích các đảo chủ còn lại chứ?

Một nam nhân mặc trường bào màu xanh, tay phe phẩy cái quạt lông vừa tiến vào vừa nói với cô gái đeo mặt nạ. Hắn không hề sợ hãi trước cảnh tượng này?

Người con gái kia không trả lời mà lạnh lẽo nhìn nam tử mới đến, hắn lập tức ngừng cười:

- Ấy... Được rồi! Ta sẽ điều tra.

- Tìm những kẻ còn lại, giết hết!

Nàng ta ra lệnh, những kẻ mặc áo đen nhanh chóng biến mất. Ta tức giận nhìn kẻ đang chậm rãi bước ra cửa dưới kia. Nàng ta quá ngông cuồng! Trong kinh thành, dưới chân thiên tử nhưng lại giết người không hề nhọc tay. Nàng ta coi luật pháp Nghi Quốc là gì?

- Đứng lại!

Nàng ta quay người lại, đôi con ngươi đen kịt không cảm xúc nhìn vào ta. Ta biết mình phải tức giận vì sự hỗn xược này nhưng cảm giác sợ hãi lấn át trái tim, điều khiển cơ thể ta. Khi giật mình tỉnh lại thì nàng ta đã bước lên lầu, Thiết Bảo mang trên mình thương tích chằng chịt giữa chúng ta, mũi kiếm của hắn chĩa về kẻ đang tới.

Một người áo đen đeo mặt nạ không biết từ đâu nhảy lên, rút kiếm chĩa vào Thiết Bảo. Cả căn phòng chìm trong im lặng. Ta không thể tin nhìn vào thanh kiếm đang chĩa về phía mình.

Lâm Thái từ mười năm, lần đầu có kẻ đưa mũi kiếm về ta công khai như vậy.

Ngay khi ta chuẩn bị rút kiếm ra thì người nữ nhân kia đột nhiên khoát tay, tên áo đen tra kiếm vào vỏ. Nữ nhân kia từ từ tháo mặt nạ xuống, khuôn mặt nàng ta dần dần lộ ra.

Vàng trán cao, lông mày liễu, mắt hạnh, sống mũi cao, đôi môi nhỏ nhắn, làn da trắng mịn màng. Gương mặt đó hiện ra, ta có ảo giác rằng mình đang soi gương.

Người có gương mặt giống ta như đúc chỉ có một người! Kẻ suốt hơn mười năm không chút tin tức, thậm chí là không có chút gì đó giống như đang tồn tại. Người mà ta luôn mong muốn được gặp lại, ta luôn nghĩ đến ngày chúng ta gặp lại...

Phụng Dương!

- Âm nhi!

Đến giọng nói cũng giống như vậy! Nhìn vào đôi đồng tử hai màu, ta nghĩ chúng ta chưa từng chia ly. Khoảng thời gian mười năm đó, chưa từng tồn tại...

- A Dương?

- Tham kiến Thái tử điện hạ!

- Tham kiến Định Quốc tướng quân.

Bên tai ta vang lên những tiếng ồn ào. Ta vẫn không tin rằng Phụng Dương đang đứng trước mặt ta. Nàng vẫn nhìn ta cười cười, giống như trước đây, khi nàng dắt tay ta đi khắp hoàng cung, khi nàng tặng ta con ngựa, khi nàng bảo Kính Thiên sẽ theo ta...

Kính Thiên?

Phải rồi Kính Thiên!

Ta nhìn ra phía xa. Sau lưng Phụng Dương, Kính Thiên cũng đang nhìn về bên này. Nhưng ánh mắt hắn chỉ nhìn vào nàng ấy, người đứng trước mặt ta.

- Thái tử điện hạ, hồi cung thôi!

Phong Nghị nói nhỏ bên tai ta. Hồi thần nhìn lại, mọi người vẫn đang quì, ta đành ra lệnh:

- Bình thân! Truyền lệnh ta, hồi cung!

Suốt đường đi, ta luôn vén rèm nhìn Phụng Dương cưỡi ngựa đi đằng trước. Nàng ấy cưỡi con ngựa to lớn có màu lông đỏ đậm, bên trái là tên nam nhân áo xanh cầm quạt lông, họ đang nói chuyện với nhau. Ta nhìn sang Kính Thiên đang lặng lẽ đi bên phải Phụng Dương. Hắn luôn nhìn vào nàng ấy, lặng lẽ nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 5: Định quốc tướng quân

Khi đến cửa cung, ta rất ngạc nhiên nhìn nghi thức đón tiếp công chúa long trọng đang diễn ra, thậm chí các đại thần và nội cung đều đang đứng chờ, Mẫu hoàng uy nghi đứng ở nơi cao nhất. Ta chưa từng thấy Mẫu hoàng vui như vậy, ánh mắt người âm áp nhìn Phụng Dương tiến tới hành lễ, cả giọng nói cũng không giấu được niềm vui:

- Miễn lễ. Dương Nhi, lại đây.

Người tiến tới dắt Phụng Dương. Ánh mắt Người chưa từng nhìn tới ta, kẻ đang hành lễ với Người.

- Dương nhi, ta còn tưởng phải bảy tháng nữa con mới có thể về. Để Mẫu hoàng xem, là đại cô nương rồi. Con xem con này, sao lại gầy như vậy?

Hoá ra, không phải Phụng Dương không có tin tức gì mà là Mẫu hoàng chặn lại sao? Tại sao?

Ta cúi đầu đi bên cạnh, cố gạt những lời Mẫu hoàng nói với Phụng Dương ra khỏi tai. Đột nhiên người lại nói:

- Truyền, tối nay mở tiệc tẩy trần cho Định Quốc tướng quân.

Suốt mười năm nay, trong cung không hề mở tiệc. Mẫu hoàng luôn nói không thể lãng phí nhưng hôm nay đặc biệt mở mừng Phụng Dương trở về sao? Dù ta biết là không nên nhưng không ngăn được cảm xúc khác lạ trong lòng.

Trong ba năm, tuy Mẫu hoàng giống như chỉ ẩn trong hậu cung hưởng an nhàn nhưng khi cảnh tượng này diễn ra, ta mới biết thực ra thời gian ba năm quản lý triều chính của ta cũng chỉ có tiếng vang bề ngoài mà thôi, bên trong chưa có một chuyện gì ta quyết định.

Buổi tiệc rất nhộn nhịp nhưng với ta chẳng khác gì sự hỗn loạn. Mẫu hoàng vui mừng, nội cung hoan hỷ, bá quan rộn ràng, vũ công nhảy múa như những cánh én chao lượn.

Ta chóng mặt. Nhân lúc không ai để ý, ta liền rời khỏi buổi tiệc.

- Quân Nương, Thiết Bảo, hai người đi nghỉ đi. Ta muốn ở một mình.

Chờ họ đi xa rồi, ta mới bình tĩnh hơn một chút. Bước chân chậm rãi trên đường, tiếng ồn ào của bữa tiệc ngày càng xa.

Phụng Dương quay trở về sau mười năm, ta không biết nên vui hay buồn. Dù không nói ra nhưng ta hiểu vị trí thái tử này là do Phụng Dương nhường. Nếu nàng ấy muốn đòi lại, ta nên làm thế nào? Dù cho Phụng Dương không quan tâm nhưng trong suốt mười năm, chưa một lần Mẫu hoàng công nhận ta. Trong tim Người, thái tử của Nghi quốc chỉ có một Phụng Dương mà thôi. Hơn nữa, Phụng Dương quay về...

Không biết thế nào ta lại bước tới Thiên Viên Các. Thói quen mười năm thật đáng sợ.

Khi bước vào, mọi thứ vẫn như vậy, tĩnh lặng. Chân ta quen đường đi thẳng vào hậu viện, ở đình nghỉ mát có một bóng người đang ngắm trăng.

- Người không tham gia yến tiệc sao?

Kính Thiên quay lại nhìn ta, ánh mắt sạch sẽ không vương chút bụi.

- Ta ở lại sắp xếp chỗ nghỉ.

Phải rồi, hấn là phu thị của Phụng Dương, chăm sóc nàng ấy là điều phải làm.

- Cuối cùng nàng ấy cũng về.

Ta nhìn Kính Thiên, hấn nhìn trời.

- Ta sợ Người không nhận ra ta.

- ...

Ta muốn nói Phụng Dương sẽ không nhưng ta không tin điều đó. Ta không biết Phụng Dương còn nhớ nàng ấy từng tặng một phu thị cho ta hay không?

Chúng ta lặng im nhìn vào bầu trời tĩnh mịch. Ta biết, đêm nay là lần cuối ta đến đây, ở bên cạnh phu thị của tỷ tỷ mình...

Ngày hôm sau lâm triều, Mẫu hoàng uy nghi trên ngai vàng. Phụng Dương không lên triều.

Trong buổi triều sớm, nghe Ngự sử thượng tấu, ta mới biết trong suốt mười năm, một mình Phụng Dương bình định vùng chiến loạn Hoà Hương. Không những thế, nàng ấy còn đuổi tận đám hải tặc ngoài biển khơi, chiếm thêm mười ba đảo ngoài biển.

Trong lịch sử Nghi quốc, chưa có một vị công chúa nào lập được công cao như thế, thậm chí còn thành lập được một đội thủy quân đông hơn cả quân đội hoàng gia. Đó là lý do mẫu hoàng che giấu tin tức của nàng ấy sao? Người sợ ta ngăn cản hay giết chết nàng?

Bãi triều, ta đến Thiên Viên Các, cung điện của Phụng Dương. Ta ngạc nhiên nhìn sự thay đổi ở đây. Những chậu hoa mà Kính Thiên thích đã bị mang đi, thay vào đó là một bãi đất rộng có rất nhiều cọc gỗ và người rơm. Trong đình cũng không còn bộ bàn bằng gỗ lê ta tặng mà thay vào đó là những kệ bình khí sắc lạnh.

Ở giữa sân còn có một nam nhân đang chỉ huy cung nhân đổi nội thất. Ta ngạc nhiên nhìn từng món Kính Thiên thích bị mang ra ngoài. Lại nhìn kẻ đang huyền thuyền kia, là kẻ áo xanh cầm quạt lông hôm qua, hấn gọi Phụng Dương là “nuơng tử”. Là phu thị của nàng ấy sao?

- Tham kiến thái tử điện hạ.

Hấn nhìn ta, cười tiến tới hành lễ.

- Miễn lễ. Người là ai?

- Tại hạ Ngô Thanh, là quân sư của Thủy Tĩnh quân.

Thủy Tĩnh quân là thủy quân của Phụng Dương, không nghĩ tên này lại là quân sư.

- Kính Thiên đâu?

- Kính công tử đang ở trong phòng.

Ta đi thẳng vào hậu viện, bên trong cũng đang đổi đồ đạc. Không suy nghĩ, ta đi tới phòng của Kính Thiên. Một nữ nhân chặn ta lại, nàng nói:

- Thái tử điện hạ, xin dừng bước. Tướng quân đang nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi? Trong phòng của Kính Thiên?

- Phụng Dương đêm qua ngủ ở đây?

- Hồi Thái tử điện hạ, vâng ạ!

Ta gần như không tin vào tai mình, Phụng Dương hôm qua nghỉ trong phòng của Kính Thiên?

- Kính Thiên cũng trong đó?

Nàng ta hơi ngạc nhiên nhìn ta nhưng lại nhanh chóng cúi xuống:

- Thưa, vâng!

Ta không tự chủ lùi lại một bước. Nhắm mắt hít thở, ta cố gắng giữ giọng mình bình tĩnh:

- Khi Phụng Dương tỉnh dậy, người nói rằng: ta đợi ở chính sảnh.

Ta thần thò đi tới chính sảnh, cũng không để ý xem có hạ nhân nào ở đây hay không. Phụng Dương và Kính Thiên...

Kính Thiên là phu thệ của Phụng Dương, điều này là chuyện sớm muộn nhưng ta chưa từng nghĩ nó lại nhanh đến thế.

- Âm nhi?

Phụng Dương đã ngồi trước mặt ta từ bao giờ, ánh nắng từ cửa sổ đã chói chang hơn hẳn. Nhìn lại đôi mắt hai màu trước mặt, sao ta không thấy nó đẹp như ngày xưa nhỉ?

- Người sao lại ở đây?

Phụng Dương đứng lùi lại để ta có thể quan sát nàng ấy một cách toàn diện nhất.

- Ta qua xem tỷ cần giúp gì không?

- À!

Phụng Dương không tiếp lời ta, nàng cầm một miếng điểm tâm lên cho vào miệng. Rất tùy tiện. Nhìn chiếc váy màu đỏ tươi nàng mặc, ta không biết nên nói gì. Trong cung rất ít người mặc màu đỏ, đặc biệt là đỏ tươi vì nó khiến người khác nóng nực. Quá rực rỡ, quá bắt mắt nhưng màu đỏ trên người Phụng Dương lại có vẻ đẹp ma mị khác, như thể nó được định sẵn là của nàng ấy.

- Ở đây có quen không?

Ta hỏi. Phụng Dương nửa dựa vào ghế, tùy tiện nói:

- Không có gì là quen hay không, cũng chỉ là một chỗ ở mà thôi.

Suốt mười năm ta gìn giữ không để cho Thiên Viên các thay đổi dù chỉ là một cọng cỏ, nhưng đối với nàng ấy cũng chỉ là “một chỗ ở mà thôi”.

- Mười năm qua, tỷ sống thế nào?

Phụng Dương hơi nhìn ta, nàng nói:

- Tốt! Ngày ngày đều tự do.

Suốt mười năm sống trong đao kiếm nhưng nàng ấy lại nói là tốt, tự do?

- Phụng quân...

- Ta biết! Không phải lỗi của người, là tự phụ thân nghĩ không thông.

Ta không tin nhìn Phụng Dương. Nàng biết chuyện ngày hôm đó?

Ngày hôm tỉnh dậy, nghe tin Phụng Dương phải đến Hoả Hương, ta đã đến Thiên Viên các chứng thực nhưng lại gặp Phụng quân Hạ Nghinh ở đó. Người đứng giữa sân luyện ngựa của Phụng Dương, tĩnh lặng nhìn vào khoảng không bằng đôi mắt không có tiêu cự. Ánh mắt vô hồn đó đột nhiên nhìn vào ta, một cơn ớn lạnh chạy dọc theo xương sống khiến ta rùng mình.

Người tiến tới rất nhanh, thậm chí ta không nhìn thấy cách Người di chuyển thì nơi cổ đột nhiên bị thắt chặt, chân cũng đã rời khỏi mặt đất.

Tất cả những gì ta thấy là đôi mắt đỏ rực đầy phẫn nộ của Phụng quân. Gương mặt bình thản hay cười dịu dàng lúc này méo mó vì giận dữ. Đó lần đầu tiên ta nhận thấy sát khí.

Như một bản năng, ta rút thanh kiếm mà Phụng Dương tặng đâm vào mặt Phụng quân. Khi cả người bị ném ra xa, ta bỏ chạy, khoé mắt còn kịp nhìn thấy Phụng quân dùng hai ôm mặt, qua kẽ tay của Người là dòng máu đen đang chảy...

- Âm nhi!

Có người lay ta, kéo ta ra khỏi ký ức kinh hoàng ngày hôm đó.

Là Phụng Dương, đôi mắt hai màu của nàng đang nhìn ta.

Ngơ ngác nhìn nàng, ta không nhớ mình đang ở đâu.

- Âm nhi, đừng suy nghĩ nữa.

- À...

Chúng ta im lặng một lúc lâu, cuối cùng Phụng Dương nói:

- Âm nhi, nghe nói người đã lập phu quân?

- ... Phải, là công tử Phong gia.

Phụng Dương quay về chỗ, nhón một quả nho bỏ vào miệng:

- Hấn thế nào?

Phong Nghi, hấn thế nào? Làm sao ta biết hấn như thế nào?

Ta bối rối một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể nói một câu không đầu không đuôi:

- Quán hậu viện rất tốt.

Phụng Dương hơi quay lại nhìn ta, nàng ấy ngất thêm một quả nho ném vào miệng:

- Các phu thị khác thì sao? Ta nghe nói toàn là Mẫu hoàng nhét vào hậu viện của người, người chưa từng mang về?

Những phu thị khác?

- Cũng không hấn, năm trước ta có lập một người.

Phụng Dương không hỏi gì nữa, chúng ta im lặng. Ta hỏi:

- A Dương, người không thích người được Mẫu hoàng lập cho sao?

- Người nói Kính Thiên sao?

- ...

Ta thật không hiểu Kính Thiên đối với nàng ấy là gì? Nếu không thích tại sao lâm hạnh hấn? Nếu thích tại sao trong suốt mười năm không liên lạc dù chỉ là một lời nhắn?

- Cũng không hấn là không thích. Chỉ là lần đầu gặp nên không có gì để nói thôi.

Lần đầu gặp? Nàng ấy nói gì thế?

Ta ngạc nhiên nói với Phụng Dương:

- Người và Kính Thiên đâu phải lần đầu gặp. Hấn là phu thị người mang từ ngoài thành vào mà.

Phụng Dương có chút sùng sốt nhưng lại không để tâm:

- Vậy sao? Ta không nhớ. Dù sao thì hấn cũng là phu thị của ta, gặp lúc nào không quan trọng. Nhưng... Âm nhi, người có vẻ rất quan tâm người phu thị này?

- Có sao? Người đừng nghĩ lung tung! Ta và Kính Thiên không có gì.

Dưới ánh nhìn của Phụng Dương, toàn thân ta ướt đẫm mồ hôi lạnh. Nàng ấy nói:

- Ta không nghĩ gì cả. Âm nhi, người lo lắng quá rồi.

Ta uống ngụm trà tránh né ánh nhìn của Phụng Dương. Đôi mắt nàng ấy trong suốt giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác.

- A Dương, người muốn tỳ nữ hay nam quan?

- Không cần đâu, thứ đó phiền lắm.

Phượng Dương chống cằm nhìn ra sân. Ta không cho là đúng nói:

- Cũng phải có người nấu ăn và quét sân chứ?
- Phu thị của ta có thể làm những chuyện đó.

Phu thị của nàng ấy? Ta ngạc nhiên. Từ khi nào thì phu thị phải làm những việc dành cho hạ nhân này?

- Ngươi có bao nhiêu phu thị?
- Hai. À, thêm Kính Thiên là ba.
- Là...

Ta hơi phân vân. Nếu là phu thị của Phượng Dương thì ta đã gặp trước đó hay chưa?

Phượng Dương không đợi ta hỏi đã lên tiếng gọi:

- Ngô Thanh, Bạch Triền?

Một bóng đen từ cửa sổ nhảy vào, đứng trước mặt ta, hành lễ:

- Thần tham kiến Thái tử.
- Miễn lễ.

Ta nói.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn về Phượng Dương. Nàng ấy vừa ăn nho vừa nói:

- Hắn là Bạch Triền, phó tướng cũng là phu thị của ta.

Rồi nhìn về phía Bạch Triền, nói tiếp:

- Ngươi lui xuống gọi Ngô Thanh vào đây, bảo hắn mang lên một bình trà.

Ta nhìn bóng dáng Bạch Triền đi xa. Gương mặt hắn khá khôi ngô nhưng... có cảm giác đã từng gặp. Hình như là kẻ đã chia kiếm vào ta ngày Phượng Dương trở về.

- Hắn là người nước Ân sao?
- Phải. Là hoàng tử bị vứt bỏ của Ân quốc.

Ta nhìn Phượng Dương, cố đoán xem nàng ấy đang nghĩ gì. Giữ một hoàng tử bị vứt bỏ của nước khác ở dưới trướng? Nàng ấy không biết hắn là một mối lo hay sao? Dù Nghi quốc và Ân quốc không có giao du nhưng không có nghĩa là Nghi quốc có thể chứa chấp một hoàng tử của Ân quốc? Hơn nữa, trong ánh mắt của người kia lại chất chứa thù hận, hẳn chỉ lợi dụng Nghi quốc mà thôi.

- Nương tử, nàng tìm ta?

Một người bước vào khiến ta giật mình. Là kẻ mặc áo xanh ta vừa gặp lúc này, quả nhiên là phu thị của Phượng Dương.

- Hắn là Ngô Thanh.

Ta nhìn kỹ tên Ngô Thanh này. Gương mặt rất xinh đẹp nhưng dáng dấp lại không giống kẻ học võ, dù gương mặt tươi cười nhưng không che lấp được làn da trắng xanh. Trông có vẻ sẽ chết yểu.

Ta nhấp một ngụm trà, thu lại tầm mắt, lắng nghe lời trò chuyện của Phượng Dương và Ngô Thanh.

- Nương tử, nàng muốn ăn cái gì?
- Gì cũng được. Ngươi làm chủ đi.
- Nương tử, có cần nấu cho Kính công tử không?
- ... Ra ngoài đi!
- Nương tử?

- ...

Chờ bóng Ngô Thanh khuất xa, ta mới nhìn Phụng Dương:

- Hẳn trúng độc nặng.

Phụng Dương cười, nàng nói:

- Độc của Hoá Thiểm. Hẳn muốn Định Đan trong nội cung Nghi Quốc.

Định Đan là thánh dược của Nghi Quốc, mỗi đời vua cũng chỉ có một viên giữ mạng mà thôi. Một kẻ ngoại tộc nhưng lại muốn có Định Đan?

- Cả hai người đó đều lợi dụng người. Tại sao lại để bọn chúng bên người?

Phụng Dương chỉ cười, không nói. Có vẻ nàng ấy sẽ không nói gì về chuyện này, ta đành chuyển sang chuyện khác:

- Hai tháng nữa sứ thần của Diệp tộc và Từ Hương tộc sẽ đến, người cùng ta tiếp họ được chứ?

Diệp tộc và Từ Hương tộc là hai bộ tộc lớn sống ở phía Nam Nghi quốc, dù bọn họ tự trị nhưng đã thuần phục Nghi quốc suốt hai trăm năm, mỗi năm đều mang cống phẩm đến kinh thành. Tộc trưởng của họ hình như là nam nhân thì phải.

Phụng Dương cười nói:

- Ta không thích nói chuyện với sứ thần. Người tự lo thôi.

Ta nhìn Phụng Dương, nàng có vẻ lười biếng dựa vào ghế, mắt nhắm hờ. So với mười năm trước, nàng tuy tiện hơn rất nhiều nhưng bá khí ngày xưa chưa từng biến mất.

Phụng Dương trở về, trong cung và triều đình có biến động lớn. Cần bổ sung những vị trí bị khuyết ở Hoá Hương nên thiếu người rất nhiều, ta nhúc đầu vì không tìm được người phù hợp. Cử người trẻ thì không đủ kinh nghiệm, những kẻ già cả thì không muốn đi. Mẫu hoàng lại một lần nữa không chịu nhúng tay vào triều chính, suốt ngày gọi Phụng Dương vào hậu cung trò chuyện, ném mọi việc lại cho ta xử lý.

- Thái tử, nên nghỉ ngơi thôi.

Phong Nghị tới từ bao giờ? Ta đang nhúc đầu về chuyện tiến cử người đến Hoá Hương, hẳn lại tới bảo ta nghỉ ngơi?

- Canh mấy rồi?

- Đã qua giờ Tý rồi.

Đã muộn như vậy? Gấp tấu sớ trong tay, ta nhìn chồng sớ chưa đọc mà cảm thấy đầu như phình to ra. Làm cả một đêm nhưng sao có cảm giác chồng tấu sớ lại cao lên?

Ta dựa vào vào ghế, nhắm mắt lại. Thật đau đầu.

- Ngày mai Phụng Dương lên triều rồi?

Phong Nghị không tiếp lời ta, hẳn giúp ta xoa thái dương đang đau nhúc. Tay nghề của hẳn không tồi chút nào.

- Người nói nên giao việc gì cho Phụng Dương?

- Thần không biết!

Phong Nghị cái gì cũng tốt nhưng hẳn quá bảo thủ, dù trong luật lệ không cho hậu cung tham sự triều chính nhưng bao triều đại qua, Phụng quân giúp Hoàng đế giải quyết việc nước cũng không thiếu. Chẳng lẽ hẳn nghĩ ta sẽ viện cớ này để đẩy hẳn ra khỏi vị trí phụ quân sao?

- Phong Nghị, chúng ta thành thân bao nhiêu năm rồi?

- Hồi Thái tử, đã gần năm năm.

- Lâu như vậy rồi... Hiểu tại sao chúng ta thành thân không?

- Thần hiểu.

Hẳn quả thật nói chuyện rất ngắn gọn. Đây chính là nói ít sai ít.

- Nói ta nghe một chút.
- Cả đời này chỉ trung thành với một người.
- Vậy sao?

Ta cười. Ta không biết nên nói thế nào. Giữa chúng ta chỉ có quyền lợi ở giữa, dù là phu thê nhưng...

Chỉ cần ta còn là Thái tử, hẳn không dám phản bội ta. Nhưng giữa chúng ta ngoài như thế... thì còn có cái gì?

- Hôm qua ngươi về nhà mẹ hả?
- Vâng.
- Phong mẫu thế nào?
- Người nói Đại công chúa đang chuẩn bị gì đó, xin Thái tử cẩn thận.

Gần ba năm qua, Phụng Ngưng liên kết với Tử Hương tộc và Diệp tộc, còn cả Phụng Thành nữa, bọn họ muốn lật đổ ta. Phụng Dương trở về, có vẻ khiến họ hoảng loạn một chút. Nghi quốc triều đại này thế nhưng có tới năm công chúa trưởng thành, hơi nhiều một chút, có chút rắc rối trong việc phong vương, chia đất.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 5.1: Âm mưu

- Thái tử điện hạ thiên tuế.

Nhìn những bá quan phía dưới, ta chợt thấy lạc lõng. Phụng Dương một thân võ phục màu đỏ đứng ở hàng đầu tiên bên phải, nơi ta ngồi vốn là của nàng ấy nhưng bây giờ lại đang cúi đầu dưới kia, nên hay không nên?

- Bình thân, có việc khởi tấu.

Một buổi chiều sáng nhàn chán, chẳng có việc gì nổi bật, tất cả đều có Tể tướng nghĩ biện pháp, chiếu chỉ đã có Mẫu hoàng đã viết sẵn, ta chỉ cần cho đọc lên, vị trí Thái tử này của ta có tác dụng gì, những đêm thức trắng đọc tấu chương là gì?

- Âm nhi!

Ta quay lại nhìn Phụng Dương đang bước tới đây, bộ võ phục đỏ tươi đẹp đến rục rịch cứ đập vào mắt.

- Tôi cùng ta đi.

Ta hững hờ không trả lời nhưng lại đổi hướng đến Thiên Viên Các. Phụng Dương đi bên cạnh ta. Nàng ấy không biết là không được đi ngang hàng với Thái tử sao?

- Ngươi không vui?

Ta nhìn Phụng Dương, ta từng vui sao?

- Không, sao hỏi vậy?
- Sắc mặt không được tốt.

Phụng Dương có thể quan sát nét mặt của ai sao?

- Tỷ nhìn nhầm rồi.

Phụng Dương không nói gì, chỉ im lặng bước đi tiếp. Từ lúc nào giữa chúng ta đã không còn chuyện gì để nói, khoảng cách mười năm đó, thật sự xa như vậy sao? Ta nhớ cũng trên con đường này, Phụng Dương dắt tay ta đi, chúng ta cũng im lặng nhưng khoảng cách chưa từng xa như bây giờ.

Dù ta luôn nói với chính mình: Phụng Dương không giống những công chúa khác, giữa chúng ta có chút gì đó gọi là tình tỷ muội, không phải sao? Nhưng tại sao khi ở chung với nàng ấy, ta đã không còn cảm thấy thân thiết như trước kia, cũng không thấy vui nữa. Giữ vị trí Thái tử suốt mười năm, ta đã thay đổi đến mức nào?

- A Dương, tại sao tỷ...

“Lại nhường Đế vị cho ta?”

Nhìn vào đôi mắt hai màu trong suốt ấy, làm thế nào ta cũng không thể thốt ra được. Ta đang sợ hãi điều gì?

Phụng Dương chờ ta nói, nhưng cuối cùng ta lại thờ dãi. Nàng ấy hơi ngỡ ngàng, cuối cùng nói:

- Âm nhi, ngươi nên cẩn trọng với Phụng Ngưng.

Ta ngạc nhiên nhìn Phụng Dương, nàng ấy không phải người sẽ cảnh báo ta điều gì đó. Phụng Dương cũng nhìn ta, đôi mắt hai màu không có chút cảm xúc, nàng nói:

- Hôm qua Phụng Ngưng tìm ta, ám chỉ về việc đổi Thái tử.

Quả nhiên là Phụng Ngưng đang tìm cách loại bỏ ta nhưng nàng ta ngu ngốc đến thế nào mà lại tìm Phụng Dương nhỉ? Chẳng lẽ mấy năm qua Mẫu hoàng dung túng nàng ấy quá mức, thay nàng ta giải quyết thế lực của ta, thậm chí thay nàng ta suy nghĩ nhiều đến mức khiến Phụng Ngưng không còn biết đâu là phụng hướng?

- Vậy à? Tỷ thấy thế nào?

Ta mỉm cười nhìn Phụng Dương, ta muốn biết tỷ ấy nghĩ như thế nào. Ta ngạc nhiên khi đôi đồng tử của Phụng Dương đổi thành một màu đen kịt, nàng đang tức giận:

- Ngươi nghĩ điều gì khiến Nghi quốc có thể tồn tại hơn ngàn năm? Phụng Âm, ta khuyên ngươi nên bỏ ý nghĩ đó đi trước khi ta lôi ngươi về với con đường dành cho ngươi.

Ta ngạc nhiên nhìn bóng lưng của Phụng Dương xa dần, toàn thân nàng ấy toả ra sát khí, hay đúng hơn là giống với khí thế của quân vương?

Con đường dành cho ta? Có con đường đó sao?

- Thái tử?

Một kẻ mặc áo trắng đứng trước mặt ta, gương mặt có vẻ quen quá.

- Thần Lãnh Tiểu tham kiến Thái tử.

Lãnh Tiểu? Là phu thị của ta sao? Hắn làm gì ở đây?

- Miễn lễ, ngươi tại sao lại ở đây?

- Thần qua tìm Kính công tử.

Kính Thiên? Tại sao phu thị của ta luôn tìm phu thị của Phụng Dương vậy? Bọn họ thân thiết như người một nhà mà quên mất ta với Phụng Dương có thể đấu đến một sống một chết sao?

- Có chuyện sao?

- Không ạ, chỉ là đàm luận thơ văn thôi.

Kính Thiên có thể đàm luận thơ văn? Nói dối cái gì thế?

- Vậy à?

Ta không tiếp tục gọi chuyện với Lãnh Tiểu, trong cung đình, có vài việc biết bề nổi là được rồi, không nên tìm hiểu quá sâu.

Phụng Dương bỏ rơi ta giữa đường, ta đành quay trở về Tiên Ân Cung của mình, từ khi lập phu quân ta đã ra khỏi Tĩnh Thần cung của Tĩnh phụ thân, lập một cung điện riêng gọi là Tiên Ân Cung nằm ở phía Đông hoàng cung, một nơi khá heo lánh. Từ đây đi bộ về thì có vẻ hơi xa rồi, nếu biết trước ta đã giữ kiệu phu lại, còn hơn là cực thân đi giữa trời nắng thế này.

Lãnh Tiểu tại sao lại xuất hiện trong Thiên Viên Các của Phụng Dương, ta không tin hắn tìm Kính Thiên, vậy hắn tìm ai? Lãnh Tiểu hình như là con thứ của Lãnh Tướng quân, không lẽ hắn muốn đào tường của ta chạy qua bên Phụng Dương? Vậy cũng liều lĩnh quá, không nói Phụng Dương chấp nhận hay không thì Ngự sử cũng không cho phép, có thể biếm hắn làm tù nhân đầy ra biên cương cũng nên. À không, ta là Thái tử thì ít nhất cũng phải chém đầu. Thật tội cho gương mặt xinh đẹp như thế.

- Đừng mà, có người thấy thì phải làm sao?

- Ta không sợ.

Ta ngạc nhiên nhìn về hòn giả sơn bên phải, đây là con đường tắt trong cung, rất ít người dám đến đây, một là vì ta không thích chạm phải cung nhân hai là nơi đây luôn có lời đồn ma quái. Nghe giọng hình như là Dương phu thị của Mẫu hoàng, giọng còn lại... Trương nữ quan?

Hay cho một đôi dâm loạn!

Trong cung luôn như vậy, bên ngoài là vẻ hào nhoáng xinh đẹp nhưng trong những góc khuất, liền xuất hiện những chuyện nhơ bẩn không thể nhìn. Một kẻ là người hầu trung thành, một kẻ là sủng phu được Mẫu hoàng ưu ái. Nhưng đang làm cái gì ở đây? Trên con đường dẫn về cung Thái tử?

Ta coi như không nghe thấy gì, tiếp tục bước về Tiên Ân Cung, những bông hoa đại rực rỡ hai bên đường cũng không làm ta vui thêm chút nào, thậm chí còn tạo cảm giác bức bối không thể nói thành lời.

- Thái tử điện hạ?

Ta nhìn Kim Thuyền áo đỏ trước mặt, hần nhỏ hơn ta ba tuổi, bây giờ cũng chỉ là hình dáng của một thiếu niên ngây thơ không hiểu sự đời, hần dùng đôi mắt rực sáng nhìn khiến ta có chút mùi lòng:

- Kim Thuyền sao? Có chuyện gì?

Hần cười một nụ cười ngượng ngùng, ta không rõ mình đã làm gì khiến hần vui như vậy.

- Thái tử, đây là lần đầu người gọi tên ta đấy.

Nhìn hần như vậy, không hiểu ta lấy đâu ra tâm trạng trêu chọc hần:

- Trong hôn lễ cũng gọi mà.

Quả nhiên gương mặt hần đỏ bừng lên. Ta không hiểu tại sao chỉ cần nhắc đến hôn lễ, Kim Thuyền liền ngượng ngùng như vậy. Hình như hôn lễ đó ta cùng lúc cưới Kim Thuyền và Lãnh Tiểu nhưng ta chỉ đến phòng Kim Thuyền nghỉ, không biết có đúng không nữa.

- Thái tử, Người đã dùng ngọc thiện chưa?

Ngọc thiện? Hình như vẫn chưa, bụng ta cũng đang đói.

- Vẫn chưa.

- Để ta bảo trù phòng làm thức ăn cho Người.

Ta gật đầu nhìn Kim Thuyền đi, hần là hần được dạy dỗ phải chăm sóc thể tử là ta cho thật tốt, nhỉ?

Phượng Dương nói ta nên bỏ suy nghĩ trong đầu đi, nhưng ta không muốn, trong cung cấm này chẳng có gì để ta luyến tiếc cả, tất cả chỉ là do Phượng Dương đặt ta lên đây, ta không muốn làm bù nhìn nữa. Nếu Phượng Ngưng muốn làm Thái tử, cứ để nàng làm đi, rồi nàng cũng sẽ nhận ra Mẫu hoàng là người lạnh lùng như thế nào mà thôi. Còn ta...

- Người đâu!

Một tỷ nữ bước từ rèm vào, ta chẳng nhớ nổi gương mặt là của ai nữa. Chỉ là, sao lại son phấn nhiều như vậy?

- Gọi Vương Tả Khiết tới đây.

Nàng ta hành lễ rồi lui ra, một chốc sau Vương Tả Khiết tới, hần lại mặc một bộ trang phục lòe loẹt, ta không hiểu một nam nhân tại sao lại thích nhiều màu như vậy?

- Thái tử điện hạ.

Ta khoát tay cho hần ngồi xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người, ta hơi lưỡng lự:

- Chuyện đó có thể thành công không?

Hần hơi ngạc nhiên:

- Thái tử, mọi chuyện đang chuẩn bị rất tốt, có thể tiến hành bất cứ khi nào.

Ta chống tay lên đầu, chỉ là Phượng Dương đột nhiên trở về, ta không tin rằng nàng ấy sẽ dễ dàng chấp nhận mọi chuyện như vậy. Nhưng bây giờ nói

huỷ bỏ có phải đã muộn hay không?

- Thái tử, người hối hận sao? Ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với Người.

Hắn thâm tình nói với ta, nhìn ta bằng ánh mắt nồng nàn đầy kiên định.

Ta nhìn Vương Tà Khiết, tức giận.

Chỉ còn ta với hắn, diễn thứ tình cảm buồn nôn này cho ai xem?

- Phải, ta không bỏ được vinh hoa nơi đây. Người cũng từ bỏ Quân Nương đi thôi.

Quân Nương là nữ tử của ta, nếu ta không đồng ý, cả đời này của nàng đừng nghĩ đến việc lập phu quân hay có phu thi. Vương Tà Khiết không phải người Nghi quốc, hắn không chấp nhận việc nữ tử của mình làm chủ mọi việc nhưng hắn lại yêu Quân Nương nên đồng ý giúp ta rồi cung, đến Ân quốc. Đổi lại, ta phải trả tự do cho Quân Nương, còn nàng có đồng ý đến với hắn hay không là chuyện của hai người. Khi Vương Tà Khiết nói giao dịch này với ta, ta đã lập tức đồng ý mà trong lòng cười thầm. Hắn đánh giá năng lực của mình quá cao hay khinh thường khả năng dùng người của ta?

Chỉ cần rời khỏi Nghi quốc, ta sẽ có tự do mà mình mong muốn, có thể chu du đến cả ba quốc gia kia. Cũng vì thế mà bao năm nay ta thường hay đọc những tản văn nói về những quốc gia kia, văn hoá của họ quả thật bất đồng với Nghi quốc nhiều lắm.

- Thái tử, Người đừng đùa nữa, mọi chuyện ta đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu mỗi gió đông mà thôi.

Gió đông? Ta sợ rằng gió đông không có mà gió tây thì nổi thành bão đấy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 6: Bắt Cóc

Ta cứ thấp thòm nghĩ về Phượng Dương cho tới khi trăng lên cao, đến khi chuẩn bị chìm vào giấc ngủ ta vẫn bị đôi mắt hai màu của Phượng Dương làm cho tim đập thình thịch.

Một tiếng thét làm ta bừng tỉnh, cả căn phòng đã chìm trong biển lửa, chỉ còn chừa lại chiếc giường này, bên ngoài tiếng thét tiếng kêu cứu vang vọng. Khói liên tục khiến ta choáng váng, xông vào mắt và mũi làm ta không thở được.

Hành thích? Cháy? Phượng Ngưng muốn giết ta? Tại sao lại phóng hỏa mà không phải hạ độc hay sát thủ? So với hai cái kia thì phóng hỏa khiến nhiều người chú ý hơn mà khả năng chết của ta khá thấp, không phải sao?

Cố gắng nhìn lại căn phòng, một khung cửa sổ vẫn còn chưa bị cháy, ta đề khí chuẩn bị phá cửa xông ra. Một cơn ớn lạnh khiến ta khựng lại, một thanh kiếm lạnh lẽo đã kề ngay cổ.

Ta hiểu rồi.

Thật ra, phóng hỏa là phụ, sát thủ mới là chính.

- Thái tử điện hạ, xin đi theo tiểu nhân.

Tiếng nói vang lên làm ta ngạc nhiên, suy nghĩ của ta lại theo một hướng khác.

Bắt cóc? Ai có hứng thú bắt cóc ta?

Ta nhẹ nhàng dịch chuyển người theo cây kiếm, cố gắng không làm mình bị thương vừa quan sát kẻ bên cạnh. Hắn mặc áo cung tỳ nhưng giọng nói là của nam nhân, có kẻ giúp hắn trả trộn được vào đây? Phượng Ngưng không đủ khả năng này, người duy nhất có thể điều phối Tiên Ân Cung của ta chỉ có Mẫu hoàng. Suy nghĩ này khiến ta lạnh lẽo.

Điều ta giật mình nhất là hắn lại vòng qua bình phong, bên đó không cháy. Bọn họ muốn bắt cóc ta chứ không phải giết người? Là kẻ nào?

Chúng ta theo một con đường xa lạ, không có ánh sáng cũng không có cung nhân, ta thậm chí còn không biết trong cung có con đường này. Còn có người hiểu rõ hoàng cung này hơn ta? Là kẻ nào mà thần thánh như vậy?

Mọi sự huyền ảo nhanh chóng lùi vào khoảng không, những cơn gió lạnh thổi vào da thịt làm ta run lên, làn váy ngủ mỏng tanh căn bản không che chắn được cái gì.

Tới một căn phòng không người thì chúng ta dừng lại, nơi này không giống như chỗ ở của hạ nhân, giống với lãnh cung?

Một mùi hương xộc lên, ta chỉ kịp nhận là mê hương thì đã ngất rồi.

Lộc cộc... Lộc cộc...

Tiếng vó ngựa rung lắc gọi ta tỉnh giấc.

Mở mắt nhìn xung quanh, là một căn phòng nhỏ có cửa sổ đang rung.

Không phải, là trong khoang xe ngựa.

Bọn họ không trói ta lại, trong xe cũng không còn ai khác. Tự tin đến mức nghĩ ta không trốn thoát hay danh tiếng Thái tử vô dụng của ta lan xa quá nên không thêm phòng bị?

Một mối ngòi dựa vào thành xe, y phục của ta đã được đổi. Trên người mặc bộ y phục màu xám nhưng chất vải không tốt lắm, cứ cọ vào làn da làm ta đau đớn, trên tay cũng xuất hiện nhiều vết đỏ do bị trầy. Được vun vén nhiều năm, bây giờ một chút khổ cũng chịu không được.

Vén rèm nhìn bên ngoài, mặt trời đã cao tới đỉnh đầu, không biết đã qua bao nhiêu ngày. Con đường này cũng xa lạ, hai bên ngoài cây thì chẳng còn gì khác. Ta không hiểu là kẻ nào bắt cóc ta, và chúng muốn gì?

Không thể là Phụng Ngưng, nàng ta sẽ trực tiếp giết ta chứ không bắt cóc làm gì. Phụng Thành cũng không thể, nàng ta là muội muội ruột của Phụng Ngưng, sẽ không để ta sống. Phụng Ngô? Nàng ta không đủ thực lực làm chuyện này. Mẫu Hoàng? Người sẽ trực tiếp giết ta, từ lâu ta đã không nuôi hy vọng gì về người từ mẫu này rồi. Là ai chứ? Phụng Dương? Nàng ấy không có lý do làm điều này.

- Thái tử điện hạ, mời dùng bữa.

Vài cái bánh bao ném vào trong xe ngựa cùng một bình nước, nhìn thôi là không muốn ăn rồi. Ta mặc kệ những cái bánh bao lăn lóc trên sàn, chỉ nhấp vài ngụm nước. Vừa uống vừa nhớ đến trà hoa sen của Phong Nghị, nước này là gì mà nhạt quá, một chút vị cũng không có.

Xe ngựa cứ chạy mãi bất kể đêm ngày, ta cũng chỉ nhấp được vài ngụm nước cầm hơi, tính toán xem cuối cùng là kẻ nào rảnh rỗi như vậy.

Chính là ta chưa chờ được kết quả thì đã chờ được Phụng Dương tới, nàng ấy giống như lần trước: võ phục đỏ, đeo mặt nạ bạc, tóc buộc cao, tay cầm hai thanh đoản kiếm, sát khí nổi lên bốn phía, xung quanh là những hắc y nhân đeo mặt nạ màu trắng, kiếm tuốt trần bao vây lấy chiếc xe ngựa. Dù ở giữa một cánh đồng hoang đầy nắng nhưng ta lại thấy giống đứng giữa cơn bão có gió lớn và mưa.

Nhìn sơ về tương quan lực lượng cũng biết Phụng Dương thắng chắc rồi.

Bên đây ngoài ta là con tin thì cũng chỉ có một kẻ đánh xe mà thôi, hẳn có mẹo thêm tay cũng không thể đấu lại với chừng này người. Có lẽ hẳn cũng biết bản thân không còn đường thoát, liền kẻ kiếm lên cổ, trước khi chết còn nói với ta:

- Thái tử điện hạ, xin hãy cứu lấy Tử Hương tộc.

Tử Hương tộc? Hẳn là người của Tử Hương tộc? Nơi đó xảy ra chuyện gì?

Ta chưa kịp hiểu chuyện gì thì hắn đã gục xuống, chết mất rồi. Nhìn thi thể trước mắt, ta ngẩng đầu nhìn Phụng Dương đang tới gần, nàng ấy tháo mặt nạ xuống, đôi ngươi hai màu nhìn ta.

- A Dương, nơi này cách Tử Hương tộc bao xa?

Nàng ấy hơi ngạc nhiên trả lời:

- Không biết!

Chúng ta dựng trại nghỉ ngơi, đi theo Phụng Dương có khoảng hai mươi người nhưng chỉ có bốn nữ nhân. Bọn họ dựng trại, đun nước cho ta tắm rồi mới thổi cơm. Cả mấy ngày không được nghỉ ngơi, cơ thể ta thật không quen chút nào, nhất là không được đi tắm, người cứ có cảm giác dơ bẩn.

Khi ta tắm xong, ra khỏi lều thì Phụng Dương đang ngồi trước ngọn lửa lau kiếm, ánh lửa chiếu vào gương mặt nàng ấy, chập chờn như không tồn tại. Ta ngồi vào bên cạnh, một tỷ nữ đưa cho ta chút thịt thỏ nướng, ta đang phân vân có nên ăn không thì tiếng Phụng Dương vang lên:

- Chịu đựng một chút, không ăn sẽ đói.

Ta đành cầm lấy, cắn một vài miếng, dù sao vẫn ngon hơn bánh bao khô. Phụng Dương không mở miệng ta cũng không biết phải nói như thế nào. Một người mặc võ phục màu đen đang lại gần, khí chất quen thuộc làm ta chú ý. Là Kính Thiên!

Trên tay hắn còn cầm một cái bát sứ, ta không nghĩ rằng Phụng Dương cho Kính Thiên đi theo tìm ta.

- Thái tử điện hạ, mời dùng canh.

Một giọng nói bên tai làm ta giật mình, là Ngô Thanh! Hắn cũng đến đây?

Đón chiếc bát trên khay, bên trong là canh thịt thỏ, còn có hạt dẻ. Kính Thiên lại gần, đưa bát canh cho Phụng Dương:

- Tướng quân, dùng canh đã.

Ánh mắt và giọng nói của hắn ta chưa từng thấy trước đây. Hoá ra, hắn cũng có thể dịu dàng như vậy?

Nhưng... chỉ với mình Phụng Dương mà thôi.

- Không cần câu nệ, ngồi cả đi.

Phụng Dương nói khi Kính Thiên định đi, Ngô Thanh nhanh chân ngồi chỗ trống còn lại bên cạnh Phụng Dương, trên khay của hắn còn một chén canh. Bốn chúng ta ngồi đó nhưng Kính Thiên không có canh, ta không biết nên nói gì hay đưa canh của ta cho hắn. Phụng Dương nói:

- Ngô Thanh, đưa canh của ngươi cho Kính Thiên đi.

- Tại sao?

Ta không nghĩ Ngô Thanh dám hỏi lại Phụng Dương, những phu thị của ta chưa bao giờ dám hỏi lại ta như thế.

Phụng Dương cũng không tức giận, nàng ấy đưa canh của mình cho Kính Thiên rồi lấy canh của Ngô Thanh uống, hắn hậm hực quay đầu đi tìm canh cho mình. Ta không nghĩ Phụng Dương có thể đối xử với phu thị của mình tốt như vậy?

Dù bản thân ta thấy mình là một công chúa nhân đức, dễ dãi với phu thị nhưng ta sẽ không nhường đồ ăn của mình cho họ, cũng sẽ không bỏ qua cho hành động xác xược giống như Ngô Thanh vừa rồi. Chỉ là, chuyện hậu viện của Phụng Dương, dù ta không hài lòng cũng không thể xen vào.

Ngô Thanh quay trở lại, ngồi bên cạnh Phụng Dương, chúng ta chậm rãi ăn. Món này cũng không tồi, so với đầu bếp trong cung cũng không kém hơn bao nhiêu. Đột nhiên Phụng Dương lên tiếng:

- Ngô Thanh, trù nghệ tiền bộ không ít.

Ngô Thanh cười hề hề nói:

- Nương tử, từ nay cứ để ta nấu ăn cho.

Phụng Dương cười nói:

- Ta không thích ăn thịt thỏ cả tháng đâu. Nhớ để lại một ít cho nhóm tuần tra.

Ngô Thanh lăm bằm gì đó, ta không nghe rõ. Nhưng không khí này làm ta ngạc nhiên, rất tự nhiên, bình dị. Đã bao lâu rồi, ta chưa ăn một bữa cơm thoải mái như vậy?

- Kính thành thế nào?

Phụng Dương nói, ta chuẩn bị tinh thần lắng nghe. Ngô Thanh nói:

- Bỏ câu bay hơn ba ngày mới tới, theo tin tức chiều nhận được...

- Trọng tâm!

- ... Vẫn đang lùng bắt nhưng có vẻ là do Tử hương tộc làm.

- Nội ứng là ai?

- Có thể là Đại công chúa.

Quả nhiên là Phụng Ngưng, thêm một chút lực tiếp tay của Mẫu hoàng nữa. Nhưng tại sao nàng ấy lại bắt cóc ta mà không phải giết? Không lẽ Tử Hương tộc đã phản bội?

- Tử Hương tộc xảy ra chuyện gì?

Ngô Thanh nhìn ta, lại nhìn Phụng Dương, nàng ấy hơi gật đầu, hắn mới nói:

- Đang cho người điều tra, chưa có tin tức.

- Từ đây tới Tử Hương tộc còn bao xa?

- Khoảng hai ngày đi đường nữa.

Ngô Thanh trả lời, chuyện ở kinh thành ta tin Hạ Cẩm và Phong Nghị có thể giải quyết, ta muốn đến Tử Hương tộc xem đã xảy ra chuyện gì. Nhưng...

Ta nhìn Phượng Dương đang chăm chú uống canh ở bên cạnh, dò hỏi:

- A Dương, chúng ta đến Tử Hương tộc điều tra được không?

Phượng Dương chậm chạp nhìn ta, đôi mắt nàng ấy hai có hai màu. Chần chờ một chút, nàng ấy nói:

- Nếu ngươi muốn thì đến đó cũng được, nhưng ba ngày nữa hãy đi.

- Tại sao?

- Bây giờ ta không mang đủ người, e rằng không an toàn.

Phượng Dương nhìn ta, trong mắt nàng là chân thành nhưng ta lắc đầu:

- Nếu muốn điều tra thì bây giờ là lúc nên đi, không thể chờ. Thứ nhất ít người dễ hành động, hai là không lỡ mất thời cơ.

Phượng Dương trầm ngâm nhìn ta, ta kiên quyết nhìn lại nàng ấy.

Cuối cùng, Phượng Dương thoả hiệp:

- Theo ý ngươi vậy.

Chúng ta nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau liền thẳng ngựa đến Tử Hương tộc. Bất tiện ở chỗ, ta không biết cưỡi ngựa mà Phượng Dương lại không có chuẩn bị xe.

- Âm nhi, ngươi không biết cưỡi ngựa sao?

Trước ánh mắt không thể tin của Phượng Dương, ta chỉ có thể nhìn đi chỗ khác, với ta mà nói, cưỡi ngựa rất không an toàn. Hơn nữa, đầu phải vị công chúa nào cũng được sinh ra trên mình ngựa.

Mọi người xung quanh cũng im lặng nhìn chúng ta, ngoài Kính Thiên không có biểu hiện gì thì những người khác đều là kiểu không tin được. Không biết cưỡi ngựa thôi, có cần như vậy không?

- Vậy... ngươi cưỡi ngựa chung với Ngô Thanh đi.

Phượng Dương lưỡng lự phân phó. Ta chưa kịp nói gì thì Ngô Thanh đã giẫy nảy lên:

- Nương tử, Tiểu Bạch của ta yếu lắm, không chờ nổi hai người đâu.

Ta nhìn con ngựa đen thuần chủng hấn đất trong tay, nó là Tiểu Bạch? Bạch ở chỗ nào?

- Vậy thì ngồi chung với Kính Thiên nhé?

Phượng Dương ngập ngừng, ta không biết phải nói làm sao? Nhìn về Kính Thiên, hắn có vẻ không thoải mái. Giọng Ngô Thanh lại vang lên:

- Nương tử, như vậy không ổn lắm đâu. Hay để Thái tử cưỡi chung Huyết Tử của nàng đi, thứ nhất nó là khoẻ nhất hơn nữa... ừm... tốc độ của mọi người đều phụ thuộc vào Huyết Tử mà.

- Phải đó, A Dương để ta cưỡi chung ngựa với ngươi đi.

Ta nhanh chóng hòa theo, cưỡi chung ngựa với Kính Thiên? Nàng đang thử lòng ta sao?

Phượng Dương có chút chần chờ, nàng vuốt ve con ngựa màu đỏ trong im lặng. Khi ta tưởng nàng sẽ từ chối thì nàng lại nói:

- Cũng được nhưng trước nay ta chưa từng cưỡi ngựa chung với ai, ngươi bám cho chắc vào.

Nói rồi nàng nhảy lên mình ngựa, từ trên cao nhìn xuống ta.

- Âm nhi, đưa tay ngươi cho ta.

Ta giật mình nhìn bàn tay trước mặt, hình như lúc nào cũng là Phượng Dương đưa tay ra với ta.

- À...

Theo lực kéo của nàng ấy, ta thuận lợi nhảy lên mình ngựa. Con ngựa này thật cao, chỉ cần ngồi lên thì tầm mắt cũng thoáng hơn rất nhiều.

- Bám cho chắc.

Giọng Phụng Dương vang lên bên tai, ta chưa kịp hiểu thì đã thấy con ngựa chạy đi, chút nữa là vắng từ mình ngựa xuống. Ta ôm chặt Phụng Dương đằng trước, theo nàng ấy ép sát cơ thể vào lưng ngựa, ngoài màu đỏ tươi trên y phục của Phụng Dương thì chẳng nhìn thấy gì khác, gió như những con dao nhỏ cứa vào hai bên người, đau đớn.

Khi Phụng Dương dừng lại nghỉ trưa, hai chân ta gần như mất đi cảm giác, hai đùi trong đau đớn tưởng bị khoét xương ra, hai chân nhũn đến không thể đứng nổi, xương cũng rất đau. Ta chưa từng nghĩ ngồi trên lưng ngựa lại có thể đau đến như vậy.

Khi Phụng Dương đưa cho ta một chén canh, tay ta run đến mức không thể cầm nổi, mặc dù bụng rất đói nhưng lại không thể cầm ăn. Phụng Dương cũng bối rối, cuối cùng Ngô Thanh để một nữ nhân cầm đút cho ta. Hơn mười tám năm nay, chưa lần nào ta mất mặt như vậy.

Vì sức khỏe của ta không thể đi tiếp, Phụng Dương đành để mọi người nghỉ ngơi thêm một canh giờ. Ta ngồi nhìn mọi người bận rộn chuẩn bị mọi thứ, không có người nào ngồi nghỉ giống ta. Bọn họ cuối cùng là làm bằng cái gì thế?

Phụng Dương đang cho ngựa của nàng ấy ăn, thấy ta nhìn qua, nàng ấy kéo con ngựa về phía này. Ngựa của Phụng Dương to lớn nhưng không phải ngựa thuần chủng, thậm chí có vẻ khá bình thường nhưng tốc độ lại rất nhanh, dù lúc này chở hai người nhưng nó luôn dẫn đầu, những con ngựa sau phải chạy hết tốc lực mới theo kịp nó.

- Âm nhi, người đỡ hơn chút nào chưa?

- À...

Ta không dám nói với nàng ấy là mông của ta muốn bể rồi. Hoàng thất chính là như thế, dù có đau đến chết cũng không dám nói ra miệng.

- A Dương, chúng ta không thể để mai đi tiếp sao?

Ta cố gắng thương lượng, còn cố gắng ép buộc, còn không biết thân thể này ra cái dạng gì đâu.

Phụng Dương nhìn ta, con ngựa cũng nhìn ta, trong mắt nó hình như có chút gì đó khinh thường.

- Ngày mai người sẽ không nhắc người được đâu, nên tranh thủ đi trong hôm nay.

Ta cúi đầu không nói, toàn thân ta đang kháng nghị nhưng Phụng Dương không cho nghĩ, ta cũng không tiện nói gì, đòi đi Từ Hương tộc ngay trong ngày là ta, bây giờ có chút đau đớn cũng chịu không được, nói là thì mất mặt quá.

- Ai lần đầu cưỡi ngựa cũng sẽ bị như người thôi, không có gì mất mặt đâu.

Ta nhìn Phụng Dương, hỏi:

- Người cũng bị như thế sao?

Phụng Dương nhìn ta, cười:

- Ừ, khi mới học cưỡi ngựa ta mới năm tuổi, tối hôm ấy về ta đã đau đến khóc. Nhưng hôm sau vẫn phải leo lên mình ngựa.

Ngày còn nhỏ, trong ấn tượng của ta, Phụng Dương chưa từng rơi một giọt nước mắt nào, không nghĩ tới nàng ấy thế nhưng cũng khóc sao?

- Tại sao bây giờ không thấy người có vẻ đau đớn gì?

Phụng Dương chuyển ánh mắt qua con ngựa, vuốt ve nó:

- Đau chứ, nhưng có nói ra cũng không thể hết đau được. Hơn nữa, khi thành công thì những đau đớn ấy không là gì cả, nó chỉ giống như một chút trang sức cho cảm giác mỹ mãn mà người nắm giữ thôi.

- A Dương, có lẽ trong chúng ta...

“Chỉ có người là dùng máu và nỗ lực của mình giành lấy vị trí của chính mình”

Phụng Dương quay qua nhìn ta, đôi đồng tử không cùng màu làm ta bối rối, không thể nói hết câu được. Nàng ấy dùng mười năm để bình định Hoả Hương, còn ta dùng mười năm để làm gì?

Con ngựa bên cạnh Phụng Dương đột nhiên dậm chân, lấy đầu dúi vào người nàng ấy, kéo ánh mắt nàng ấy ra khỏi ta.

- A Dương, con ngựa này của người...

Phượng Dương không nhìn ta, chỉ nói:

- Ủ, nó tên Huyết Tử, chỉ là con ngựa bình thường. Năm mười ba tuổi, ta thuần phục được, nó là con ngựa đầu tiên ta thuần phục được, sau đó lại cùng ta vào sinh ra tử, lâm trận chiến trường, cùng lội bùn lầy, cùng lên núi, xuống biển. Ta nhớ, có một lần chúng ta lạc trong rừng, khi ta kiệt sức, nó đã cố gắng vượt qua khu rừng, đến nơi tập binh, cứu ta một mạng..

Phượng Dương luôn nhìn con ngựa, ta chưa từng nghĩ Phượng Dương có thể yêu thích một thứ như thế. Hay do trước nay ta chưa từng hiểu nàng ấy?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 7: Tử Hương Tộc

Chúng ta lại tiếp tục chạy đi, đúng như Phượng Dương nói, ngay ngày hôm sau toàn thân ta rã rời, những khớp xương như bị tháo rời, đau đớn mệt mỏi nhưng hành trình không vì ta mà chậm lại, Phượng Dương trong một ngày đã đưa ta đến Tử Hương tộc.

Không giống như ta nghĩ, Tử Hương tộc không sống ở giữa rừng mà thành lập một thị trấn phồn vinh, thậm chí còn có cả quân đội? Một bộ tộc tự trị có quân đội là tự nhiên nhưng quân nhân ở đây hình như hơi nhiều. Thậm chí chúng ta cũng bị kiểm tra khi vào thành, kiểm tra rất nghiêm ngặt, bọn họ không cho mang vũ khí vào. Phượng Dương và người của nàng ấy dành bỏ kiểm ở ngoài.

- Trông có vẻ không giống đang bị nguy hiểm.

Ngô Thanh nói nhỏ khi chúng ta đang kiểm nhà trọ. Ta coi như không nghe thấy nhưng thầm đánh giá xung quanh. Đường phố có vẻ bình thường nhưng thiếu đi chút nào nhiệt? Tại sao? Gương mặt người dân nơi đây cũng có vẻ không được vui lắm, ta vô tình đụng vào một nữ nhân, nàng ấy không thèm quay lại mà tức tối mắng luôn:

- Đi không nhìn à?

Ta ngạc nhiên. Những người Tử Hương tộc trước đây ta tiếp xúc không nóng nảy như vậy. Không! Bọn họ hoàn toàn khác những người ở đây. Giữa tộc nhưng lại có ngoại nhân đến ở?

- Ở đây được không?

Phượng Dương hỏi, ta đánh giá xung quanh một chút, cũng khá ổn.

- Được.

Chúng ta thuê một lầu ba, ta và Phượng Dương ở hai phòng tốt nhất. Phòng ta có thể nhìn thấy đường phố bên ngoài, hé cửa sổ nhìn ra, bên dưới người đi người tới vẫn nhộn nhịp nhưng không có sự náo nhiệt, vui mừng của kinh thành. Tại sao?

- Khách quan, ta mang nước nóng tới.

- Vào đi.

Ta đóng cửa sổ nhìn tiểu nhị mang nước vào, hẳn là nam nhân đáng người nhỏ thó, quần áo có vẻ sạch sẽ nhưng gương mặt lại tái xanh, mắt thâm quầng.

- Khách quan, người muốn dùng loại hương liệu nào?

- Cho loại tốt nhất trong tộc của người đi.

Ta nhớ hương liệu tốt của Tử Hương tộc là Quế hương, từng được tiến cống ba lần, sứ thần Tử Hương tộc cũng từng tặng riêng ta hai bình, hương khá được, trong thuần lại lưu lâu.

- Vâng.

Hắn đổ một lọ hương vào thùng nước tắm sau đó lui ra ngoài, hương thơm nhẹ nhàng lan ra khiến ta không hài lòng. Không phải Hương Quế, là Tử Lan Hương.

Trầm mình vào làn nước ấm, những đau đớn do cưỡi ngựa mấy hôm nay như bộc phát, mọi nơi đều đau nhưng không phải là không chịu đựng được. Theo thói quen ta chờ người đến kỳ cọ cho mình nhưng chờ mãi chẳng có ai, mới nhớ ta không còn ở trong cung nữa.

Ta thờ dài, nhắm mắt suy nghĩ.

Từ Hương tộc tại sao lại đổi hương hạng nhất? Sứ thần trước đây có nói trong Từ Hương tộc mỗi một đời tộc trưởng đều có loại Hương hạng nhất riêng, từ khi ta làm Thái tử thì hương tiến cống đều là hương hoa quế. Nhưng bây giờ trong tộc lại dùng Từ Lan hương, không lẽ đã đổi tộc trưởng? Nếu có đổi tại sao không trình báo với Nghi quốc?

Tại sao mọi người trong tộc đều trở nên nóng nảy như vậy? Từ khi nào nữ nhân trong Từ Hương tộc được lớn tiếng mắng người giữa chợ? Không lẽ Tộc trưởng lần này là nữ nhân? Nhưng tộc quy nói rõ người làm tộc trưởng phải là nam nhân cơ mà, tộc quy cũng có thể đổi?

Ta dựa người vào thành thung, cố nhớ lại quang cảnh của phố chợ, tại sao lại không có không khí náo nhiệt? Thiếu ai sao...?

Người?!

Phải rồi, không có trẻ con. Một tộc lớn như vậy không thể nào không có trẻ con. Chúng ở đâu? Không thể là đi học được, Từ hương tộc không cho con cái đi học mà ở nhà cha mẹ tự dạy dỗ. Nếu ở phố chợ không có, nhà dân cũng không có, những đứa trẻ đi đâu? Chẳng lẽ bị bắt rồi? Ai lại bắt những đứa trẻ không có sức chống cự? Tại sao?

- Âm nhi, dùng cơm.

Giọng Phụng Dương truyền vào, ta hơi giật mình.

- Chờ... ta một chút.

Lật đặt lau qua người rồi mặc y phục vào. Bình thường mặc y phục này đều có tỷ nữ giúp ta, trang điểm và chải tóc cũng như vậy, bây giờ không có bọn họ, ta không biết phải làm như thế nào.

Khi ta mở cửa thì ngoài Phụng Dương còn có Ngô Thanh và Kính Thiên. Phụng Dương ngạc nhiên, hai người kia nhanh chóng quay đầu đi không dám nhìn vào ta nữa, Ngô Thanh thậm chí còn phì cười.

Ta ngo ngác.

Phụng Dương kéo ta vào phòng, đóng cửa lại, nàng nói:

- Âm nhi, người ăn mặc kiểu gì thế? Sao lại mặc nội y ra ngoài?

Ta nhìn vào cái áo ở bên ngoài cùng, nó không phải áo choàng sao?

Phụng Dương đầu đầu nhìn ta, nàng nói:

- Người cởi y phục ra đi, ta giúp người mặc lại.

Ta theo lời nàng cởi y phục ra, nàng ấy giúp ta sắp xếp theo thứ tự mặc lại, hoá ra bộ y phục này lại đẹp như vậy mà ta mặc lung tung vào, cứ như một cái chăn rách vậy. Đến phần làm tóc, ta và Phụng Dương đều không biết làm gì. Ta trước nay đều ngồi im cho tỷ nữ làm, trang điểm cũng vậy, còn Phụng Dương có vẻ nàng cũng không biết làm tóc cho kẻ khác. Ta đang định lấy sợi dây cột lại thì Phụng Dương nói:

- Ngô Thanh, người vào đây.

Ngô Thanh đẩy cửa bước vào, hần không đóng cửa, ta thấy bên ngoài Kính Thiên cũng đang nhìn về phía bên này.

- Nương tử, nàng gọi ta?

Ngô Thanh lát phất đi lại đây, ta thấy trời không nóng nhưng hần phe phẩy quạt, ánh mắt không hề dừng ở ta.

- Lại chải đầu cho Âm nhi đi.

Ta thấy Ngô Thanh sùng sốt, Kính Thiên bên ngoài cũng giật mình. Đương nhiên ta cũng bàng hoàng nhưng không thể hiện ra mà thôi. Phụng Dương bảo phu thị của mình chải tóc cho ta, nàng ấy không thấy hành động này là thiếu lễ giáo sao? Ngô Thanh có thể bị khép tội quyến rũ ta, hần sẽ bị sung quân vì hành động này.

- Nương tử?

Ta cũng nhìn Phụng Dương, đồng tử của nàng ấy vẫn hai màu, không có vẻ gì là bất mãn cả, giọng nàng ấy vẫn đều đều:

- Làm đi. Ở đây chỉ có người biết chải tóc thôi.

Ngô Thanh lăm bầm nói gì đó, Kính Thiên bên ngoài hơi cười cười quay đi, Phụng Dương đưa lược cho Ngô Thanh. Hần bắt đầu chải đầu cho ta, rất mạnh tay nhưng ta không dám kêu ca, Phụng Dương ra ngoài nói chuyện với Kính Thiên. Ngô Thanh nói bên tai ta:

- Thái tử điện hạ, trong cung êm ấm không ở lại chạy tới đây, làm khổ bọn ta như vậy làm gì?

- Ta làm khổ gì người?

Ta nhìn Ngô Thanh từ trong gương, nhìn ở góc này trông hẳn chẳng khác nữ nhân.

- Thái tử, ta học chải tóc là hy vọng có ngày chải tóc cho nương tử nhà mình, không nghĩ lần đầu tiên lại là...

- Lần đầu chải tóc thôi, có phải lần đầu phá thân đâu, người lo lắng cái gì?

Ngô Thanh run tay kéo vài sợi tóc của ta, đau điếng. Ta trừng mắt nhìn hắn, đáp lại hắn cười meo meo với ta:

- Không nghĩ Thái tử người nói chuyện cũng thẳng thắn như vậy.

Ta không để ý hắn nữa, Từ Hương tộc có nhiều điều kỳ quái, lát nữa phải bảo Phụng Dương cho người đi điều tra một chút.

- Xong rồi.

Nhìn mái tóc Ngô Thanh chải, ta không hài lòng chút nào, giống như tổ quạ vậy:

- Người ngủ trong giờ học sao? Chải tóc thôi cũng có thể xấu như vậy?

Ta thấy khoé miệng Ngô Thanh giật giật nhưng cô gắng không nói gì, Phụng Dương nhìn thấy ta, câu đầu tiên nàng ấy nói:

- Kiểu tóc này xấu quá.

Ngô Thanh nghe xong, gương mặt từ hậm hực liền trở thành méo xệch, hắn nói bằng giọng uất ức:

- Nương tử!

Phụng Dương nhìn hắn, nói:

- Xấu thật mà.

Kính Thiên cười, ta giật mình. Lần đầu tiên ta thấy hắn cười, trong suốt mười năm bên ta hắn chưa từng cười, lúc nào cũng là gương mặt băng đá đó, hắn nhưng cũng có thể cười sao?

Chờ Ngô Thanh không còn nói nữa, ta ngồi xuống dùng cơm với Phụng Dương, ta nói:

- A Dương, có thể để người của người đi điều tra một chút không?

- Người muốn điều tra gì?

- Trẻ con trong thành đi đâu? Tộc trưởng mới là ai, còn nữa, nếu tộc trưởng là nam hãy điều tra nương tử và con gái của hắn.

Phụng Dương ngạc nhiên nhìn ta nhưng lại đánh mắt qua Ngô Thanh, hắn gật đầu nói:

- Qua tối nay sẽ có tin tức.

Phụng Dương hỏi:

- Như thế có được không?

Ta gật đầu, thật ra ta nghĩ phải hơn ba ngày nữa mới có tin truyền về, không nghĩ người của Phụng Dương có thể tìm tin nhanh như vậy.

Dùng bữa xong, một mình ta đến đại sảnh ngồi. Có vài chuyện ta muốn xác minh.

- Khách quan, ngài dùng gì?

Tiểu nhị tới hỏi ta, người này cũng có gương mặt tái xanh.

- Cho vài món điểm tâm và một bình rượu nóng.

- Vâng.

Hắn rời đi nhưng người có vẻ lão đạo. Là triệu chứng của trúng độc sao? Hay là một bệnh mới?

Ta ngồi đó quan sát những người đến, kẻ đi. Những người ngoài thì trông có vẻ khoẻ mạnh, sắc mặt hồng hào nhưng những bản xứ thì có vẻ xanh xao, đáng người đều lão đảo. Một vài người thì có vẻ là trùng hợp nhưng toàn tộc thì không còn như vậy nữa? Không lẽ nơi đây có dịch bệnh? Những đứa trẻ đã chết sao?

- Sao Người lại ngồi đây?

Kính Thiên tới ngồi bên cạnh ta, hất đi một mình. Ta ngạc nhiên:

- Phụng Dương đâu?

- Đang cùng Ngô Thanh chọn người đi thu thập tin tức.

Ta nhìn Kính Thiên, hất vẫn như trước đây nhưng có nét gì đó khác lạ quá, là do gương mặt hắt sáng lên sao? Trông có sức sống hơn nhiều.

- Người vui chứ?

Kính Thiên nhìn ta, hất cười:

- Chỉ cần ở cạnh nàng ấy, thần mãn nguyện rồi.

Nàng ấy? Với Kính Thiên, Phụng Dương là nương tử hất mà không phải Định quốc tướng quân của Nghi quốc. Với các phu thị của ta, ta là Thái tử Nghi quốc mà không phải là nương tử của bọn họ.

- Kính Thiên, có thể nói Phụng Dương cho hai người trở về Kinh Thành mang Lưu Hoà tới đây không?

Hất ngạc nhiên nhìn ta, nhưng rồi nói:

- Vâng.

Nhìn hất đi xa, ta chợt cảm thấy buồn. Trong Nghi quốc này, ta mãi mãi là Thái tử, sẽ không phải nữ nhân của ai cả.

Ta đứng lên đi dạo một vòng quanh khu chợ, ta phát hiện nơi đây hình như không có tiệm thuốc. Từ Hương tộc chỉ điều chế Hương liệu, không phải toàn tộc đều làm thuốc, như thế nào lại không có tiệm thuốc?

Nếu nhớ không nhầm, những thương nhân của Trường Hạp quốc thường tới đây trao đổi dược liệu để lấy hương liệu về, tại sao hôm nay lại không thấy bất cứ ai? Từ Hương tộc là nơi duy nhất của Nghi quốc trao đổi buôn bán với ba quốc gia kia, nhưng hôm nay lại không thấy bất cứ thương lái người ngoại quốc nào, thậm chí người Nghi quốc cũng khá ít. Tại sao?

Ta đến một đền thờ Phụng Hoàng, nhìn những người đang đi lại thắp hương, có gì đó hơi loé lên. Từ Hương tộc thờ Phụng hoàng hoàn toàn là do Nghi quốc yêu cầu, từ khi nào người trong tộc lại nhiệt tình với Phụng hoàng như thế?

- Thái tử, người đi đâu cũng nên cho cận vệ đi theo chứ?

Ta vừa đặt chân vào nhà trọ thì đã bị Ngô Thanh nắm, một phu thị mà dám nói chuyện với ta như thế?

- Ta không có võ công, cận vệ của người còn dễ lạc được, không phải nên tự sát tạ tội sao?

Hất không dám tin nhìn ta, hậm hực im miệng đi chỗ khác, ta không thêm oán. Phụng Dương đi xuống vừa hay nhìn thấy tình cảnh này, ta tưởng nàng ấy sẽ mắng Ngô Thanh nhưng nàng ấy lại coi như không thấy gì, chỉ nói với ta:

- Người về thì tốt rồi.

Ta hơi gật đầu với nàng ấy, nói:

- Tỷ đừng nuông chiều phu thị quá, hất sẽ quên mất vị trí của mình đấy.

Phụng Dương ngạc nhiên nhìn ta, chắc nàng không tin được ta lại can thiệp vào hậu viện của nàng. Ta cũng không định làm cái việc không có lễ giáo ấy, nhưng ta nhìn Ngô Thanh lâu rồi, chỉ là một phu thị nhưng không hề hiểu một chút quy củ nào.

Không chờ Phụng Dương nói gì, ta đi lên phòng. Chuyện của Từ Hương tộc có vẻ phức tạp hơn ta nghĩ, đằng sau có thể có quý tộc Nghi quốc nhúng tay vào. Điều ta sợ là thế lực đứng sau có khả năng là Mẫu hoàng, cần xác minh lại một chút.

Ta viết nhanh một bức thư gửi cho Hạ Cẩm nhưng không có bồ câu, lại phải để người của Phụng Dương đi làm. Không mang người của mình thật bất tiện.

- Ân nhĩ, có tin tức rồi.

Trong bữa ăn Phụng Dương nói, ta gật đầu coi như đã hiểu. Theo quy củ thì chỉ có Phụng Dương mới có thể dùng bữa với ta nhưng nàng ấy lại để

phu thị của mình ăn chung, ta cũng không có ý kiến, dù sao cũng chẳng có kẻ nào giành thức ăn với ta, hơn nữa đang ở bên ngoài, không được gây chú ý quá.

Khác với mọi lần, Ngô Thanh không ngồi cùng mà lại ngồi bên cạnh. Chỉ là một phu thị nhỏ nhoi nhưng lại tỏ thái độ chống đối ta, nếu hắn không phải phu thị của Phụng Dương, ta nhất định chém hắn làm đôi.

Xong bữa ăn, ta tới phòng Phụng Dương để nghe tình hình, Ngô Thanh đang ở đó trải chăn, thấy ta hắn chỉ hành lễ sơ qua:

- Thái tử điện hạ.

Ta không nhìn hắn mà trực tiếp ngồi vào chủ vị chờ nghe báo cáo. Trong mắt Ngô Thanh lộ chút không vui, Phụng Dương có chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng mỉm cười ngồi bên cạnh ta.

Một nữ nhân xuất hiện, nàng khom người hành lễ với chúng ta, nói:

- Bẩm Thái tử, Tướng quân, đã điều tra xong.

Ta và Phụng Dương đều im lặng chờ nàng ta nói tiếp:

- Tộc trưởng mới của Từ Hương tộc tên là Hoa Thường, trước kia làm trưởng lão, hắn có một nương tử ngoại tộc đang mang thai. Những đứa trẻ trong tộc được nuôi dưỡng trong nhà tộc trưởng.

Phụng Dương im lặng nhìn qua, ta hơi vuốt cằm hỏi:

- Nương tử của Hoa Thường kia là người Nghi quốc sao?

- Vâng!

- Họ thành thân đã bao lâu rồi?

- Hồi Thái tử, chuyện này không rõ lắm, ba năm trước Hoa Thường quay trở lại tộc thì đã có nương tử.

- Hắn đi đâu?

- Cách đây bốn năm hắn bị tộc trưởng trục xuất.

- Có biết nguyên nhân không?

- Thưa không!

Từng bị trục xuất nhưng chỉ một năm sau đã có thể trở lại, hơn nữa còn trở thành tộc trưởng? Đảo chính?

- Âm nhi?

Giọng Phụng Dương bên cạnh làm ta ngớ người.

- Chuyện gì?

Phụng Dương nhìn ta, trong mắt có gì đó không bình thường:

- Ngươi không sao chứ?

Ta ngạc nhiên:

- Ta làm sao?

- Sao mắt ngươi tự nhiên chảy máu vậy?

Máu? Đưa tay lên chạm mắt, một dòng nước ấm chảy qua kẽ tay.

Nhìn lại, là máu?!

Không đau đớn nhưng tại sao lại chảy máu? Thậm chí ta còn không biết! Là trúng độc sao? Từ bao giờ? Không thể là trong nhà trọ vì chỉ duy nhất có ta bị. Ta đã làm gì mà không có người của Phụng Dương bên cạnh? Là ở ngoài phố sao? Hay trong đền?

- Từ Ân, ngươi lại đây!

Phụng Dương gọi một nữ nhân lên, nàng ấy nhìn vào mắt ta, một tay bắt mạch.

- Thế nào?

Giọng Phụng Dương vẫn bình tĩnh, ta thấy nữ nhân kia nhìn nàng ấy lắc đầu. Hẳn là nàng ta cũng không biết ta bị gì. Chuyện này cũng dễ hiểu, người theo Phụng Dương chủ yếu xuất thân ở Hoả Hương, quen thuộc ám thuật dân gian và ngoài biên, những chuyện trên đất liền và thủ đoạn cung đình không biết cũng là bình thường. Ta định đêm nay sẽ giải quyết đồng lõa xôn ở Từ Hương tộc nhưng đột nhiên lại trúng độc. E rằng, chuyện này phải đợi Lưu Hoà đến mới có thể giải quyết. Lưu Hoà là Thái y trong cung, gia tộc của nàng ta đã ba đời làm thái y, những bí thuật thế này có lẽ nàng ấy biết cách giải.

Phụng Dương chau mày ra lệnh:

- Tạm thời băng bó lại đã.

Nữ nhân tên Từ Ân kia theo lệnh băng bó mắt lại cho ta. Khi mắt không nhìn thấy ta mới ngửi được mùi hương thoang thoang trong không khí, là mùi gì nhỉ? Nghe có vẻ quen quá!

- Thái tử điện hạ, trong người có đau chỗ nào không?

Giọng của Từ Ân có vẻ rất trong, nghe giọng có vẻ xinh xắn nhưng người thì không được như thế.

- Không đau, không ngứa. Có vẻ độc này không chết người đâu, đừng lo lắng.

Ta tốt bụng an ủi nàng ấy nào ngờ nàng ấy không cảm kích ta, chỉ lạnh lùng nói:

- Thái tử, người đừng đi lung tung nữa, lỡ may người gặp thích khách thì bọn thần chỉ có thể tuần tảo thôi.

Mắt không nhìn thấy còn có thể đi đâu? Tại sao thuộc hạ của Phụng Dương không có người nào hiểu quy củ vậy? Nói năng không biết trên dưới là gì? Trước đây ta nghĩ chỉ có phu thị của nàng ấy mới như thế. Bây giờ xem ra, không phải.

Băng mắt kín lại, ta chỉ có thể ở trong phòng, người hầu hạ ta cũng là người của Phụng Dương, nàng ấy không cho phép bất cứ kẻ lạ nào tiếp cận ta. Dù là vì an toàn nhưng ta không mấy hứng thú, không những không đi điều tra được mà còn giống bị giam lỏng.

Mấy hôm nay Phụng Dương luôn ở bên cạnh ta, nếu nàng ấy có việc, Kính Thiên sẽ ở lại chăm sóc ta. Mắt không nhìn thấy nhưng lạ thay tâm ta lại sáng suốt, những điều trước kia chưa từng thấy đột nhiên bây giờ có thể nhìn rõ ràng.

- Âm nhi, uống nước!

Giọng Phụng Dương ở ngay bên cạnh ta, tay cũng có thứ gì đó bị dúi vào, là một ly nước trà ấm. Trước nay ta luôn nhìn vào đôi con ngươi của nàng ấy mà chưa từng chú ý, hoá ra giọng nói của Phụng Dương lại hay như vậy, so với giọng của ta thì trầm hơn một chút, cũng có nội lực hơn. Khi nàng ấy nói chuyện với Ngô Thanh trong giọng nói có chút dịu dàng, khi nói chuyện với thuộc hạ cũng không có lên giọng, nói chuyện với ta luôn là chất giọng bình tĩnh khiến người khác yên tâm.

- A Dương, ngươi không cần cả ngày ở bên ta đâu.

- Ừ...

Nàng ấy nói thế nhưng sẽ không rời đi, trong các vị tỷ muội, không, trong cả cung đình này, chỉ có Phụng Dương đối với ta thật lòng nhất, dù suy nghĩ của chúng ta không giống nhau nhưng nàng ấy chưa từng làm hại ta, dù chỉ là điều nhỏ nhất.

- A Dương, kể chút chuyện ở Hoả Hương đi!

- Không nhớ nữa.

- Hoả Hương là nơi thế nào?

- ... Một nơi nhiều nắng, gió cũng rất to, những con thuyền lớn, sóng thật cao. Mỗi ngày vào giờ Ngọ, thủy quái sẽ lên bờ, chỉ cần không chọc chúng, chúng sẽ không quan tâm ngươi nhưng nếu chúng nổi giận, cả một đội quân cũng sẽ bị tiêu diệt. Có những khu rừng rậm rạp, không mọc trên mặt đất mà nửa thân cây ở dưới nước, thường có những con rắn to ẩn nấp có thể nuốt trọn một con ngựa. Có loài rêu mọc trong nước, khi bị thương có thể dùng chúng cầm máu. Ở dưới nước cũng có những loài vật to lớn, to hơn cả chiến thuyền, thường xuất hiện vào tháng bảy, mùa trăng sáng nhất.

- A Dương, ngươi có phải chiến đấu không? Chống lại thủy quái ấy!

- Mỗi ngày đều đánh, có những ngày đánh từ sáng đến tối mịt vẫn không được nghỉ. Có những con rất thông minh, chúng biết cách ẩn nấp, ngươi phải mất vài canh giờ để tìm ra chúng.

- Hải tặc thì thế nào?

- Còn phải xem ngươi đụng phải kẻ nào, nhưng nói chung thì chúng đều xảo quyệt và thiện chiến.

- Có lời đồn hải tặc ăn tim trẻ con, là thật sao?
- Sao có thể chứ?! Chúng cũng chỉ là người thôi, không phải thủy quái, ăn tim cái gì!
- Thủy quái có đáng sợ không?
- Những con có gai độc thì đáng sợ.
- A Dương, mười năm qua có ngày nào ngươi không phải ra chiến trường không?

Ta nghe tiếng Phụng Dương cười, nàng nói:

- Có chứ, khi bị thương thì được ở trên giường.
- Ngươi có hối hận không?
- Chuyện gì?
- Vì không ở lại kinh thành...

“Làm một Thái tử” đó là lời mà ta không thể nói...

- Trở thành Định quốc tướng quân với ta là số mệnh, đã là số mệnh thì không có hai chữ hối hận.
- Số mệnh...
- Âm nhi, số mệnh của ngươi là làm Thái tử, rồi trở thành Hoàng đế.

Hoàng đế? Số mệnh của ta sao?

Ta không biết nên trả lời Phụng Dương thế nào, rằng ta không muốn cái số mệnh đó sao? Rằng Thái tử ngay từ đầu là nàng ấy mà không phải ta sao?

Có tiếng mở cửa, giọng của Từ Ân vang lên:

- Bẩm Tướng quân, Bạch Triền đã tới.
- Để hắn vào đi.

Phụng Dương nói, những tiếng bước chân liên tiếp, tiếp là giọng nói trong trẻo của nữ nhân, là Lư Hoà. Không phải cho Bạch Triền vào sao, tại sao lại là Lư Hoà?

- Tham kiến Thái tử điện hạ, Tham kiến Tướng quân.

Ta nói:

- Bình thân.
- Ngươi ở đây bắt mạch cho Thái tử.

Tiếng nói của Phụng Dương vang lên, tiếp đến là tiếng đóng cửa. Khi trong phòng chỉ còn tiếng thở của ta và Lư Hoà, nàng ấy mới tới tháo băng cho ta.

- Cùng ngươi đến có bao nhiêu người?

Ta hỏi, Lư Hoà đáp:

- Hồi Thái tử, có mười năm người. Còn hai mươi người đang trên đường, khoảng ba ngày sau sẽ đến nơi.
- Bên Phụng Dương có khoảng bao nhiêu người?
- Bẩm, ba mươi năm người, đều là cao thủ hạng nhất.

Với chừng này người nếu xảy ra xung đột, ít nhất cũng cầm cự được đến khi binh lính tới.

- Hạ Cẩm có nhắn gì không?
- Có, Hạ Đại nhân gửi lời “Không phải Phụng”

Không phải là Mẫu hoàng, vậy ta yên tâm. Chỉ cần không phải Mẫu hoàng, với thực lực hiện giờ ta không phải dè chừng bất cứ kẻ nào. Vấn đề là...

- Mất ta bị làm sao?

- Hồi Thái tử, chỉ là do phấn cây, dùng thuốc bôi lên sẽ khỏi.

- Tại sao lại có màu đỏ?

- Phấn này khi rơi vào mắt sẽ bám lại, khiến cho nước mắt rơi không ngừng. Gặp phải phấn nên chuyển sang màu đỏ giống máu.

- Cây này là trong nội cung Nghi quốc?

- Vâng, được trồng trong lãnh cung.

- Ngươi thấy cây này ngoài đời chưa?

- Dạ rồi!

- Lát nữa đến đền Phụng Hoàng phía Nam thành, nhìn một chút cây giữa đền có phải hay không?

- Vâng!

- Mất ta khi nào nhìn lại được.

- Hồi Thái tử, bằng thuốc khoảng ba ngày sau.

Ba ngày sau? Vậy không cần chờ nhìn lại được.

- Đến con sông đầu nguồn xem đã xảy ra chuyện gì. Còn nữa, chọn hai người trong đám mới đến, lên vào nhà tộc trưởng, nhìn xem phu nhân của hấn có phải tỷ tỷ ngươi không.

- ... Thần tuân chỉ.

- Chỉ được nhìn, không được lộ diện.

- Vâng!

- Lui xuống đi.

- Thái tử!

- Chuyện gì?

- Kim Thuyền công tử cũng tới đây.

Kim Thuyền cũng tới? Hấn tới làm gì?

- Cho hấn vào đi!

- Vâng.

- Thái tử điện hạ...!

Giọng Kim Thuyền vang lên, giọng hấn còn có nét trẻ con, âm vực hơi cao nhưng không chói tai chút nào.

- Ngươi sao lại tới đây?

- Thần lo lắng cho Người...

Ta hơi bất ngờ, không nghĩ lại có người lo lắng cho ta. Lại còn dũng cảm nói ra. Sống đến mười tám năm, mới có một nam nhân nói với ta một lời tán tỉnh như vậy.

Trong tim giống như có dòng nước ấm chảy qua, rất thoải mái.

- Tới đây ngồi đi!

Ta đưa tay về phía Kim Thuyền, hấn có chút ngập ngừng nhưng vẫn cầm lấy tay ta, rồi ngồi vào bên cạnh. Cảm nhận hơi ấm của hấn, không hiểu sao ta

thấy mặt mới. Ta hướng hấn dựa vào, hình như trúng vai hấn, ta tìm tư thế thoải mái nhất để ngồi còn Kim Thuyền thì sừng sốt, ta thấy cơ thể hấn cứng lại.

- Thái tử?

- Đừng nhúc nhích...

Thoáng chốc ta lại ngủ quên mất, giấc ngủ này rất ngon không gặp ác mộng như ta thường thấy, rất nồng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 7.1

Lúc ta tỉnh dậy, có vẻ đã rất lâu rồi, vì ngồi ngủ nên cổ và xương hông ta hơi đau.

- Thái tử?... Người tỉnh rồi?

Là... Kim Thuyền?

Phải rồi, ta dựa vào hấn mà ngủ, hấn bây giờ người hấn cũng mới.

- Ta ngủ bao lâu rồi?

- Gần hai canh giờ ạ. Định quốc tướng quân có qua tìm Thái tử hai lần, Lưu Thái y cũng đã về.

Lâu như vậy sao?

Ta đứng lên, Kim Thuyền vươn tay chạm vào ta nhưng lại thả ra ngay sau đó, ta nghe tiếng hấn khê rên.

- Người đâu?

- Thái tử điện hạ!

Giọng nói này...

- Quân Nương?

- Bẩm Thái tử, là thuộc hạ!

Quân Nương cũng tới đây? Có nàng ấy ta thoải mái hơn nhiều rồi...

- Ngươi điu ta ra ngoài. Còn Kim Thuyền, ngươi cứ nghỉ ở đây.

- Vâng.

Kim Thuyền đáp, ta nắm tay Quân Nương ra ngoài, nàng ấy hỏi:

- Thái tử, bây giờ Người đi đâu?

- Tới phòng Phượng Dương đã.

- Vâng!

Quân Nương điu ta đi. Có một chút khó khăn vì ta không nhìn thấy đường, võ công cũng không giỏi nên bước đi khá chậm chạp.

- Nói với Tướng quân của ngươi, có Thái tử cần gấp.

Quân Nương nói với ai đó, ta nghĩ hấn là Từ Ân. Vì nàng ấy hay hầu hạ Phượng Dương. Một lát sau, giọng của Ngô Thanh vang lên:

- Thái tử, Tướng quân cho mời.

Ta thực sự muốn đánh chết hấn, ta là Thái tử, chừng nào thì một Tướng quân có thể gọi Thái tử như gọi thuộc hạ thế?

- Hồn xược, dám nói với Thái tử như thế? Gọi Tướng quân của người nhanh ra nghênh tiếp...

Quả nhiên là Quân Nương không để yên, ta không muốn làm to chuyện nên vung tay chặn nàng ấy lại:

- Bỏ đi, không phải trong cung, đừng câu nệ quá.

Quân Nương diu ta vào trong. Ta có thể cảm thấy nàng ấy trừng mắt nhìn Ngô Thanh. Ta hơi nhức đầu, chẳng lẽ Quân Nương không biết Ngô Thanh là phu thệ của Phụng Dương chứ không phải thuộc hạ sao? Cái này có lẽ nên trách Phụng Dương để cho phu thệ của mình làm việc của một thuộc hạ nhỉ?

- Âm nhi!

Phụng Dương có vẻ ngạc nhiên khi ta đến đây.

- Nghe nói người tìm ta?

Ta vừa hỏi vừa ngồi xuống, Phụng Dương chuyển đến ngồi trước mặt ta, nàng nói:

- Không có việc gì, chỉ là tìm người dùng bữa thôi.

Ta hơi dừng lại, không nghĩ Phụng Dương tìm ta chỉ vì muốn dùng bữa chung. Lần đi Từ Hương tộc này có lẽ đã khiến chúng ta thân thiết hơn. Nhưng khi trở về kinh thành, mọi chuyện còn tốt đẹp được như vậy hay không?

- A Dương, ta tới để báo với người, hai ngày nữa chúng ta trở về kinh thành.

- Chuyện ở đây thì sao?

- Tối mai ta sẽ giải quyết.

Phụng Dương không nói gì, ta cũng không muốn nghe nàng ấy nói. Có những chuyện, biết trong lòng là được rồi, dù ngày mai như thế nào thì quãng thời gian này chúng ta thật sự đã gần gũi. Ta có cảm giác như quay về mười năm trước, ngày mà chúng ta còn nhỏ, ngày mà ta còn là một công chúa không được sủng ái. À không, ta đã bao giờ là một công chúa được sủng ái chứ?

Quân Nương diu ta đến phòng của Lưu Hoà, chờ mọi người ra ngoài hết, ta mới hỏi Lưu Hoà:

- Chuyện thế nào?

- Hồi Thái tử, cái cây trong đền phía Nam thành quả thật từ trong cung ra, có vẻ mới trồng khoảng hai năm.

- Nguồn nước thế nào?

- Bình thường, không có dấu hiệu bị bỏ thuốc.

Độc không phải hạ trong nước, vậy hạ ở đâu mới khiến toàn tộc đều trúng?

- Nữ nhân kia thì sao?

- Là gia tỷ.

Nếu là tỷ tử của Lưu Hoà thì có nghĩa người đứng sau là Phụng Thành. Ta thật không hiểu nổi, nàng ấy sẽ là Quốc sư của Nghi quốc, mọi vinh hoa phú quý sẽ hưởng cả đời nhưng lại dấn thân vào cuộc tranh đoạt vô vị này? Chẳng lẽ chỉ vì Phụng Ngưng là tỷ tỷ ruột của nàng? Hay... Phụng Thành cũng muốn ngồi thử lên chiếc ghế trong điện Cần Chính kia?

Người đứng sau là Phụng Thành nhưng tại sao nàng ta muốn ta đến đây? Có vẻ không giống lắm. Người Từ Hương tộc phản bội nàng ta? Là ai?

- Lưu Hoà.

- Có thuộc hạ.

- Người vất vả chuyển nữa, điều tra xem trong các trưởng lão của Từ Hương tộc, ai đang bị giam lỏng hay đã chết nhưng con cháu vẫn còn trong tộc.

- Thần tuân chỉ.

Mọi chuyện có vẻ sáng tỏ hơn một chút nhưng ta muốn biết, kẻ nào hy vọng ta tới đây? Từ Hương tộc giúp Phụng Ngưng vì có phản đồ, vậy Diệp tộc có như vậy hay không? Lần này về kinh thành ta nên để Hạ Cẩm đến Diệp tộc một chuyến.

- Quân Nương?

- Thái tử điện hạ!

- Dìu ta trở về.

Ta định viết thư cho Hạ Cẩm nhưng mắt lại không nhìn thấy, cũng không thể nhờ người khác viết, đành phải chờ ngày về kinh thành vậy.

- Thái tử điện hạ!

Là Kim Thuyền.

- Miễn lễ.

- Thái tử, nước ấm đã chuẩn bị xong, người có tắm không ạ?

- Ừ.

Có tiếng đóng cửa, Quân Nương giúp ta cởi y phục rồi dìu ta vào bồn nước nóng. Ta thoải mái dựa vào thành, hưởng thụ sự xoa bóp của nàng.

Nếu ta đoán không sai, người muốn ta tới đây đã xuất hiện nhiều lần nhưng không lần nào tiếp cận được với ta, hẳn sợ Phụng Dương? Tại sao lại có sự dè dặt này? Nếu ta đi với Phụng Dương thì hẳn hẳn phải nghĩ chúng ta cùng một thuyền, tại sao lại dè dặt với Phụng Dương? Trừ khi...

- Thái tử, nên lên rồi.

Giọng của Quân Nương làm ta giật mình, hoá ra đã xong rồi.

Trong lúc mặc y phục, ta hỏi nàng ấy:

- Hôm nay Phong Nghị làm gì?

- Phong công tử vẫn như bình thường, làm thơ về tranh ạ.

- Hẳn có gặp ai không?

- Phụ thân của Phong công tử có vào thăm hai lần.

Phong mẫu có chuyện gì sao? Không lẽ Phong gia cũng nhúng một chân vào Từ Hương tộc?

- Gọi Kim Thuyền vào đây.

Ta ngồi lặng trên giường, muốn biết Phong Nghị có người ở đây hay không cũng đơn giản thôi.

- Thái tử điện hạ!

- Thần cáo lui.

Quân Nương trải giường cho ta xong liền lui ra, trong phòng chỉ còn ta và Kim Thuyền, hơi thở của hẳn có vẻ gấp gáp. Ta hỏi:

- Kim Thuyền, người năm nay bao nhiêu tuổi?

- Hồi Thái tử, tháng tám tới là tròn mười bảy ạ.

Mười bảy tuổi, làm Lễ Trưởng thành được một năm rồi. Vậy cũng được. Chỉ là, hẳn làm hôn lễ với ta khi chưa đủ tuổi ư?

- Lên giường. Bỏ y phục ra.

Nhịp thở của Kim Thuyền rối loạn, ta biết hẳn nghĩ gì nhưng ta không có ý đó, ta chỉ muốn thử xem Phong gia có đặt người ở đây hay không. Hơn nữa, hương thơm trên người Kim Thuyền khiến ta ngủ sâu giấc, đó mới là nguyên nhân chính ta muốn hẳn bồi ngủ, không hề liên quan đến việc phá thân của hẳn.

Ta hơi nhích vào trong, để Kim Thuyền ở bên ngoài. Chờ hẳn nằm xuống, ta mới dựa vào tìm một tư thế thoải mái mà ngủ. Đêm đó lại là một đêm không mộng寐.

- Thái tử điện hạ?

Tiếng của Kim Thuyền.

- Chuyện gì?

- Luru Thái y cầu kiến.

- Cho nàng vào đi.

Luru Hoà tới, hẳn chuyện hôm qua có kết quả rồi.

- Tham kiến Thái tử.

- Chuyện thế nào?

Ta phát tay cho nàng đứng lên, dù không nhìn thấy nhưng ta tin tưởng những kẻ lớn lên trong cung cấm như Luru Hoà hiểu rõ lễ nghi quan trọng thế nào.

- Hồi Thái tử, đã điều tra xong, trong Từ Hương tộc chỉ có một Trưởng lão đang bị giam lỏng. Hẳn tên Thương Tranh, em trai của Tộc trưởng tiền nhiệm.

- Mang hắn đến gặp ta.

- Thần tuân chỉ.

Luru Hoà lui ra ngoài, còn lại ta ở trong phòng, điều cần làm bây giờ là chuẩn bị thôi.

Thương Tranh? Một kẻ có thể lợi dụng được mâu thuẫn ở Nghi quốc, tìm cho mình con đường thoát, ta thực lòng tán thưởng hắn nhưng với một vùng đất tự trị, có cần một người thông minh như vậy hay không?

Nhưng nếu không phải hắn, thì sẽ là kẻ nào? Ta không có người trong Từ Hương tộc, cách tốt nhất là thu lư Thương Tranh nhưng...

- Quân Nương!

- Thái tử điện hạ!

- Gọi Phụng Dương vào đây.

Quân Nương lui ra, chỉ trong một lát Phụng Dương đã đến, nàng vào phòng mà không chờ người thông báo.

Khi trở về có cần cho một phu tử tới dạy nàng quy củ hay không? Nhân tiện dạy luôn cho đám phu thị và thuộc hạ của nàng ấy?

- Âm nhi, người tìm ta?

- A Dương, đêm nay người có thể không chế nhà của Tộc trưởng được không?

Phụng Dương nói, có vẻ chắc chắn:

- Nếu chỉ là gia đình hắn thì được nhưng toàn tộc thì hơi mất thời gian.

- Không cần toàn tộc, gia đình hắn là được rồi. Người đủ người không? Bên ta còn...

Không chờ ta nói xong, Phụng Dương đã nói:

- Không cần, để chúng lại bảo vệ người đi. Chừng nào thì hành động?

- Đầu giờ Dậu.

- Được.

Phụng Dương ra ngoài, ta lại trong phòng một mình. Thật ra ta rất mong chờ được gặp người tên Thương Tranh đó.

- Thái tử, Luru Thái y cầu kiến.

- Truyền.

- Tham kiến Thái tử điện hạ.

Là giọng của Luru Hoà, còn có một hơi thờ ơ xa lạ. Người tới rồi.

Ta phát tay cho những kẻ không liên quan lui xuống, trong phòng chỉ còn lại ta và Thương Tranh. Hắn im lặng, ta cũng không nói gì.

- Người là Thái tử Phụng Âm của Nghi quốc?

Hắn hỏi ta, giọng nói có vẻ trầm, rất nội lực. Hắn là người vạm vỡ, đáng tiếc...

- ... Người nên bắt đầu nói chuyện trong tộc, bất luận ta là ai nhưng đã có năng lực mang người ra ngoài tất nhiên có thể cho người trở thành tộc trưởng mới.

Ta vừa nhấp trà vừa nói, tuy nhiên Thương Tranh lại trả lời:

- Ta chỉ nói chuyện với Thái tử Phụng Âm, những kẻ khác thì đừng hòng?

Một kẻ vô duyên sao? Với loại người này...

- Ta là Phụng Âm, người bắt đầu được rồi đây.

- Làm sao ta có thể tin Người chứ?

...

Rất thông minh, giả ngốc với ta sao? Không lẽ hắn không nghe Lữ Hoà hành lễ với ta? Người bình thường có thể bao trọn một tử lâu sao? Hắn cho rằng tỏ ra ngốc nghếch, ta sẽ an tâm sử dụng hắn? Coi thường ta như vậy?

- Thương Tranh, ta không thu nhận những kẻ vô dụng đến mức chủ nhân là ai cũng nhận không ra đâu.

Bùm.

Tiếng này rất quen, khi cung nhân mắc lỗi sai cũng hay quỳ như thế xin tha thứ, một phương pháp sống còn trong cung, tự phạt mình bằng hình phạt nhẹ van xin sự đồng cảm để thoát khỏi hình phạt nặng hơn.

- Thái tử, xin Người ban ơn.

Ta xoay xoay ly trà trên bàn, cố gắng diễn cùng với hắn:

- À... Người muốn ta ban ơn nên bắt cóc ta tới đây hả?

Bùm... Bùm..

Hắn là đập đầu đi...

- Thái tử, thần có tội. Vì bốn ngàn người trong tộc, bắt đấng dĩ mạo phạm tới Người, thần nguyện lấy cái chết tạ tội. Nhưng trước khi chết, thần xin Người giải oan cho tộc Từ Hương, như vậy thần có chết cũng nhắm mắt.

- Nói đi.

Giọng của Thương Tranh có vẻ run, hắn nói:

- Chuyện phải bắt đầu từ bốn năm trước, trong tộc xảy ra tranh chấp giữa hai gia đình, vốn chỉ là tranh chấp khách hàng về cung cấp hương liệu nhưng hai bên không ai nhường ai. Khi anh trai thần, lúc đó đang làm tộc trưởng can thiệp thì mọi chuyện đã quá muộn, cha của Hoa Thường trong lúc xô xát đã mất mạng. Anh trai thần yêu cầu gia đình kia bồi thường và nhượng lại mỗi buôn bán, không nghĩ tới nửa đêm hôm đó, Hoa Thường quay lại trả thù, hắn giết hại cả một gia đình năm mạng người sau đó bỏ trốn. Một năm sau, người trong tộc đột nhiên mắc bệnh lạ, mắt chảy máu không ngừng, toàn thân uể oải không có sức, những đứa trẻ cũng khóc không dừng được. Lúc này, Hoa Thường đột nhiên trở lại, hắn nói hắn có đơn thuốc khiến cho mọi người khỏi bệnh nhưng hắn phải làm tộc trưởng. Anh trai thần không còn cách nào khác bèn uống thuốc độc tự sát, nhưng chức tộc trưởng lại cho hắn. Từ đó, mỗi mùa trăng hắn nấu thuốc rồi phát cho tộc nhân ở đền Phụng Hoàng, những người đến uống thuốc phải thắp hương khấn xin Phụng hoàng. Khi dùng thuốc quả nhiên mất mọi người không chảy máu nữa, thân thể cũng khoẻ lại, những đứa trẻ cũng dừng khóc. Sau đó, Hoa Thường bắt đầu sung quân nhiều hơn, trai tráng trong tộc không một ai thoát kiếp bắt đấng, tội thuế cũng nặng hơn trước rất nhiều. Khi tộc nhân bắt đầu kháng cự thì hắn lại nhốt những đứa trẻ lại, ép phụ mẫu của chúng nghe lời. Thái tử, không phải Từ Hương tộc chống đối Người mà do tên phản đồ Hoa Thường bị yêu nữ kia mê hoặc. Thái tử, xin người soi xét!

Cũng không khác lắm so với những gì ta đoán, vấn đề là...

- Hai gia đình tranh giành một khách hàng, vậy tên thương lái đó đâu?

- Hồi Thái tử, hắn đã chết cách đây ba năm.

Chết rồi sao?

- Bị giết?

- Không ạ, là bệnh chết.

Bệnh chết? Nếu vậy...

- Hắn là người ở đâu?

- Là thương nhân Trường Hạp quốc.

Trường Hạp quốc? Chẳng lẽ chỉ là ngẫu nhiên?

Không lẽ Hoa Thường sau khi trốn khỏi Từ Hương tộc mới đầu quân cho Phụng Thành mà không phải từ đầu đã được chọn?

- Dưới trướng người có bao nhiêu người?

Thương Tranh im lặng trong chốc lát, hắn nói:

- Hồi Thái tử, năm trăm người, đều là dũng sĩ trong tộc.

Năm trăm người? Tính ra thì Thương Tranh trong tộc cũng có một uy tín nhất định, để hắn làm Tộc trưởng cũng không tồi, chỉ là lòng trung thành của hắn...

- Người bây giờ đi trấn an người trong tộc, đừng để họ ra ngoài tối nay. Cừ ra ba trăm người đi cứu những đứa trẻ về, phải hoàn thành trong giờ Thân. Người hiểu chứ?

- Thái tử...

Giọng hắn đột nhiên cao lên làm ta giật mình, không hiểu hướng về phía hắn. Thương Tranh bỗng nhiên nghẹn ngào:

- Thần... đội ơn Thái tử điện hạ...

Ta phát tay để hắn lui xuống, có tiếng bước chân, giọng của Quân Nương vang lên:

- Thái tử, cứ như vậy sao?

Ta không hiểu hướng về phía có tiếng nói, Quân nương tiếp tục:

- Người không trừng phạt hắn sao?

Hoá ra là chuyện này, trừng phạt hắn bắt cóc ta thì có lợi ích gì?

- Hà tất, để hắn sống có nhiều ích lợi hơn. Tìm trong đám cung nữ một kẻ có nhan sắc, dạy dỗ tử tế một chút.

- Người muốn gả cho Thương Tranh?

Quân Nương quả nhiên thông minh, ta cần để một người giám sát hắn. Thương Tranh là kẻ thông minh nhưng không phải người ta đào tạo, không có gì đảm bảo cho sự trung thành của hắn.

Ta và Quân Nương dùng bữa trong phòng, giờ này hắn đã bắt đầu hành động rồi.

- Thái tử, dùng trà.

Quân Nương đặt một tách trà vào tay ta. Trầm ngâm một chút, ta hỏi nàng:

- Kinh thành thế nào?

Quân Nương dè dặt, nàng cúi xuống thu vén chén cho ta, nhỏ giọng:

- Đại Công chúa luôn công kích người của chúng ta, Phong công tử đang tìm cách chống trả. Thái tử, hay nhân cơ hội lần này...

Dù nàng không nói hết nhưng ta hiểu, ý nàng là trực tiếp loại bỏ Phụng Ngưng.

Thật ra, nếu muốn loại bỏ Phụng Ngưng, bất cứ khi nào cũng có thể. Chỉ là, lần này ta bị bắt cóc quá dễ dàng, mọi chuyện suôn sẻ như vốn dĩ nó phải thế. Đối đầu với Phụng Ngưng bao năm, ta hiểu rõ nàng ta không thông minh đến thế, còn một người khác nhúng tay vào. Ta dám khẳng định người đứng phía sau giúp đỡ Phụng Ngưng là Mẫu hoàng, nhưng ta nhìn không thấu vấn đề Người xếp. Tại sao lại giúp đỡ Phụng Ngưng? Không phải Người muốn Phụng Dương làm Thái tử sao? Trừ khi...

Một ý nghĩ loé lên làm ta lạnh buốt, vô thức nắm chặt tay Quân Nương.

- Thái tử?

Cố gắng bình ổn lại nhịp thở, ta không muốn tin vào suy đoán vừa rồi của mình nhưng với Mẫu hoàng, điều đó có thể xảy ra lắm.

Ta run giọng ra lệnh cho Quân Nương:

- Hoả tốc báo cho Phong Nghị và Hạ Cẩm áng binh bất động, bất luận Phượng Ngung khiêu khích thế nào cũng không được phản kháng.

Quân Nương hơi dừng lại nhìn ta, ta giục nàng:

- Nhanh lên, còn đứng đó làm gì?

- Vâng!

Quân Nương chạy ra bên ngoài. Ta bị chính suy nghĩ của mình hù sợ, cũng bị sự nhấn tâm của Mẫu hoàng hù sợ. Ta mong mình đoán sai, nhưng trong tim vẫn có một khoảng trống sâu hoắm.

Giúp Phượng Ngung giết chết ta, sau đó lại giết Phượng Ngung. Nếu ta không chết, nhất định sẽ quay về thu thập Phượng Ngung, Mẫu hoàng có thể vin vào lý do sát hại hoàng tử mà phế truất ta, dọn sạch chướng ngại cho Phượng Dương lên Đế vị.

- Thái tử?

Giọng Quân Nương đột ngột vang lên, ta lập tức hỏi nàng:

- Đã truyền tin chưa?

- Thưa, rồi ạ.

Một tấm áo choàng khoác nhẹ lên vai, Quân Nương nhẹ nhàng dùng khăn lông thấm mồ hôi cho ta, nàng nói:

- Thái tử, có chuyện gì vậy?

Ta lắc đầu, ta không muốn nói gì, tất cả chỉ là suy nghĩ của ta, không thể nói ra được. Ta hỏi Quân Nương:

- Khi phát hiện ta mất tích, chuyện gì xảy ra sau đó?

- Khi đám cháy ở Tiên Ân cung được dập tắt, mọi người xông vào tìm Người thì phát hiện ra một thi thể bên trong. Hoàng thượng muốn ban chiếu thông cáo Người đã mất thì Định quốc tướng quân nhất định không đồng ý, nàng thậm chí còn dùng binh lực của mình khống chế Hoàng cung, lôi từng cung nhân ra tra khảo, bất ngờ biết được đường đi của Người. Bệ hạ sai Cẩm vệ quân lần theo nhưng Tướng quân kháng chỉ, lén mang người rời khỏi kinh thành. Phong công tử và Hạ đại nhân bị giam lỏng, người của chúng ta đều bị giám sát chặt chẽ. Thần và Kim công tử phải lén ra ngoài để tìm Người về.

Nghe tới đây, tim ta chìm xuống hẳn. Mẫu hoàng đây là muốn ta bước ra khỏi Hoàng cung thì không cần phải trở về sao?

Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ đến mức ta nghi ngờ, khi Lưu Hoà mang Hoa Thường đến ném trước mặt ta, một mùi máu tươi nồng đậm làm ta choáng váng. Ta phát tay để Thương Tranh giải quyết hẳn, gọi Lưu Hoà vào phòng, hỏi:

- Chuyện thế nào?

Giọng nói của nàng ấy vẫn còn run rẩy, dường như thấy chuyện gì đó bàng hoàng:

- Hồi Thái tử, khi thần tới nơi...

- Thế nào?

- Toàn bộ khu nhà... đều...

Lưu Hoà ngập ngừng không nói. Nếu có điều gì làm cho một Thái y ngập ngừng thì có lẽ là cái chết. Thứ khiến Lưu Hoà ngập ngừng thì phải là rất nhiều xác chết...

- Chết cả sao?

- ... Vâng...

- Là người của Phượng Dương sao?

- ... Vâng...

- Những đứa trẻ thế nào?

- Đều được cứu ra.

Ta phát tay để Lưu Hoà ra ngoài, nếu toàn bộ chết cả thì tỷ tỷ của nàng ấy hẳn không thể nào thoát. Ta nói Phụng Dương không chế bọn họ, nàng ấy hiểu không chế là giết sạch sao? Khi Lưu Hoà bị ném tới trước mặt ta, ngoài hơi thở mong manh thì có gì giống người sống? Ta thấy may mắn vì mình chưa nhìn thấy được, nếu chứng kiến hẳn ta không bao giờ nói chuyện được với Phụng Dương nữa.

- Thái tử, Định quốc tướng quân cầu kiến.

- Cho nàng vào đi.

Ta mệt mỏi trả lời Quân Nương, thực lòng ta không muốn gặp Phụng Dương chút nào, nhưng ta có điều hỏi nàng ấy.

Một cơn gió lạnh thổi qua, ta chưa từng nghĩ căn phòng khi có thêm Phụng Dương lại lạnh như vậy.

- Tại sao lại giết hết?

Ta hỏi, Phụng Dương nói như không quan tâm:

- Chúng là kẻ thù.

- Một trăm năm mươi người! Một trăm năm mươi mạng người mà tỷ chỉ nói như thế thôi sao? Phụng Dương, ta nói tỷ không chế họ, không nói tỷ giết chết họ.

- Không chế làm gì? Đẳng nào người chẳng giết chúng? Dù người không giết thì người nghĩ tộc trưởng mới sẽ để họ sống sao? Những kẻ đã hãm hạ kẻ thù của hắn?

- Ra ngoài! Tỷ ra ngoài cho ta!

Một hơi ghen lại trong tim.

Nàng ấy nói đúng. Họ sẽ không sống nổi nhưng...

Dù không nhìn thấy nhưng ta tưởng tượng được cảnh tượng đó: máu chảy lênh láng, xác người có ở mọi nơi, trên sân, trong sảnh, ngoài vườn... tất cả đều là gương mặt hoảng sợ. Một khung cảnh vốn thanh bình, một ngôi nhà vốn đang êm ấm, chỉ vì một lời nói của ta, tất cả ra tro bụi. Đó đều là con dân Nghi quốc, đó đều là những bách tính vô tội...

- Thái tử, Thương Tranh cầu kiến.

Quân Nương lên tiếng, cũng không rõ nàng đã ở đây bao lâu rồi.

- Không gặp! Quân Nương, người lo việc còn lại đi. Chuẩn bị xe ngựa, ngày mai chúng ta trở về kinh thành.

- ... Thần tuân chỉ.

Một đêm thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 8: Đường Về Kinh Thành

- Thái tử, xe đã chuẩn bị xong.

- Đi thôi.

Quân Nương đưa ta ra ngoài, bên ngoài có rất nhiều người, cũng rất ồn ào.

Họ đều đang hành lễ với ta, cũng có kẻ nói cảm ơn nhưng tất cả vào tai ta đều là những lời trách cứ, những tiếng than khóc đòi mạng của một trăm năm mươi người. Bước chân ta nhanh hơn, ta muốn ra khỏi đây.

- Thái tử, bậc thang.

Ta thờ phào, cuối cùng cũng đến nơi rồi.

Nhanh chóng nhảy lên xe ngựa, có người ngồi xuống bên cạnh ta, hẳn là Kim Thuyền. Xe ngựa bắt đầu đi, bên tai ta còn tiếng ồn ào của người dân bên ngoài.

Cứ đi như vậy, khi tiếng ồn ào lắng dần, tiếng của Phụng Dương đột nhiên vang lên:

- Âm nhi, sao ngươi còn chưa tháo băng mắt? Muốn trốn tránh gì sao?

Người lúc này lên xe là nàng ấy sao? Quân Nương làm gì mà để Phụng Dương lên xe của ta chứ?

- Không phải việc của tỷ.

- Ngươi đang tức giận?

- Không có!

- Ngươi có. Mỗi lần giận ta ngươi đều gọi ta là tỷ.

- ...

Ta hít một hơi, quay mặt đi nơi khác, ta không muốn đối mặt với tỷ ấy.

- Vì một trăm năm mươi người kia sao?

Giọng tỷ ấy nhẹ nhàng như nói về một trăm năm mươi con kiến. Không có chút gì day dứt hay xúc động. Giết một lúc một trăm năm mươi người, tỷ ấy hoàn toàn không có cảm giác gì sao?

- Tỷ đang nói về một trăm năm mươi mạng người đấy! Tất cả đều là con dân Nghi quốc, họ đều là kẻ vô tội, họ không đáng phải chết...

Mặc kệ ta to tiếng, Phụng Dương vẫn im lặng. Cuối cùng nàng nói một câu nhẹ tênh:

- Thì sao?

- ...Cái gì?

- Ta hỏi ngươi: Thì sao? Bọn chúng không đáng phải chết thì làm sao? Không thuận theo ta thì là kẻ địch. Đối với kẻ địch, nhân từ có tác dụng gì?

Ta không tin vào tai mình, Phụng Dương lại có suy nghĩ này?

- A Dương?

- Đó là lý do ngươi không chịu tháo băng mắt sao? Vì không muốn nhìn thấy cảnh máu tanh này? Hay muốn trốn tránh sự thật những kẻ đó chết là vì mệnh lệnh của ngươi?

- Ta... không có...

Giọng của Phụng Dương ngày càng dồn dập. Ta lùi lại phía sau, ta không có ý khiến nhiều người chết như vậy.

Thu người vào một góc, tay che hai tai lại, ta không muốn nghe nữa.

Một bàn tay nắm ta lại, kéo ta ra ngoài. Loạng choạng theo lực kéo ngã khỏi xe ngựa, nhưng rất nhanh đã bị kéo đứng lên, lúi xềnh xệch theo một hướng nào đó. Băng mắt bị giật xuống, giọng Phụng Dương như búa chú ngay sát bên tai ta:

- Phụng Âm, ngươi nhìn cho kỹ đi. Bọn chúng là kẻ thù của ngươi. Giết kẻ thù chẳng có gì sai lầm cả, nhân từ với chúng mới là sai lầm.

Khi mắt thích nghi được với ánh sáng, ta kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt: những xác người treo lơ lửng trên tường thành, máu nhuộm những khối gạch đỏ thành màu đen, bao phủ toàn bộ bức tường. Những con chim ăn xác bay lượn trên trời, gió mang đến mùi tanh nồng.

Ta quay lại nhìn Phụng Dương, đôi mắt hai màu ấy nhìn ta, chưa bao giờ ta thấy đôi mắt ấy đáng sợ như vậy. Chưa bao giờ ta nghĩ Phụng Dương lại đáng sợ như vậy.

Ta nghe giọng mình lạc hẳn đi:

- Tỷ đang làm gì vậy? Treo những cái xác ấy lên tường thành làm gì? Giết chết họ đối với tỷ còn chưa đủ sao? Phải hành hạ những xác chết ấy tỷ mới thấy vui sao?

Phượng Dương tiến lại gần ta, giọng nàng ấy vẫn bình tĩnh:

- Phượng Âm, người nhớ cho kỹ, đối với kẻ thù tuyệt đối không được nhân từ.

Nàng ấy quay lưng, lạnh lùng dứt khoát đi mất. Một mình ta đứng giữa mỏm đồi trọc, hít thở không khí có mùi tanh nhòe nhọ buồn nôn, những con chim ăn thịt bay lượn trên trời, phát ra những tiếng kêu chói tai.

Nhìn lại Từ Hương tộc nhỏ nhắn bên dưới, trên bức tường thành bao bọc to lớn treo lơ lửng những xác người, ánh nắng chiếu lên bức tường nhuộm bằng máu khô, tẫm tối.

- Thái tử, nên lên đường thôi!

Quân Nương tới khoác cho ta một cái áo choàng lông cáo, dịu ta đứng lên, vừa ôm vừa kéo ta về xe ngựa. Dù đang mùa hè, bên ngoài lại khoác áo lông nhưng ta thấy cơ thể mình lạnh lẽo. Khi tấm rèm che bị gió thổi bay lên, nhìn Phượng Dương cười ngửa bên ngoài, cơ thể ta càng lạnh hơn.

Suốt chặng đường, ta và Phượng Dương không nói với nhau một lời nào. Ta không biết phải nói gì với nàng ấy, vô tình cũng lảng tránh những người liên quan tới nàng, giống như Kính Thiên.

Phượng Dương lớn lên trên chiến trường, trong mắt tỷ ấy ngoài đồng đội thì chính là kẻ địch. Trong tim của tỷ ấy không có sự mềm lòng giống ta, có lẽ ngôi vị kia thích hợp với tỷ ấy hơn. So với Mẫu Hoàng, Phượng Dương không hề thua kém. Nếu là tỷ ấy, có thể Nghi quốc sẽ bước tới được khung cảnh an bình mà Mẫu hoàng kỳ vọng.

Còn ta, dù sống trong cung đã hơn mười năm, vẫn không quen được với cảnh ngược mắt nhìn trắng đỏ, cúi đầu thấy oán hận ấy. Một nơi lạnh lẽo không chút hơi ấm, những cơn gió ngang qua đều mang theo hơi ẩm của máu tanh.

- Có thích khách!

Một tiếng thét vang lên, bên ngoài bắt đầu lộn xộn. Kim Thuyền nhảy vào trong xe ngựa, đi sau còn có Quân Nương.

- Có chuyện gì?

- Thái tử, có thích khách.

Quân Nương trả lời ta, hai người họ đều đã rút đao bên hông ra, bao bọc ta vào giữa. Ta hơi vém rèm nhìn lên, bên ngoài là một sự hỗn loạn. Có rất nhiều người mặc áo đen đánh nhau với người của ta và Phượng Dương, mặc dù chúng không được đào tạo tốt lắm nhưng số lượng hơn hẳn người bên ta. Chẳng mấy chốc đã có kẻ tiến gần lại xe ngựa. Lưu Hoà cùng vài người chặn chúng lại. Kim Thuyền nắm chặt tay ta, trông mặt hân có vẻ căng thẳng.

Ta nhìn Phượng Dương bên kia, nàng ấy đã đeo mặt nạ vào, ta nhìn nàng nhanh thoát thoát cắt cổ đối phương, máu bắn lên khiến mặt nạ vốn màu trắng lại trở thành màu đỏ, bộ y phục của nàng ấy càng trở nên rực rỡ hơn dưới ánh mặt trời. Giống như một bông hoa đỏ rực rỡ mới được tưới nước, đang khoe sắc dưới ánh nắng vàng buổi ban trưa. Chói lóa như thế, rực rỡ như thế nhưng cũng lạnh lùng như thế.

- Thái tử!

Có người kéo khiến ta ngã về phía sau, còn chỗ ta vừa ngồi còn rung rinh một mũi tên dài. Quân Nương kinh hãi nhìn ta, Kim Thuyền lo lắng nhìn ra bên ngoài, người mới kéo ta là Kim Thuyền.

- Ra khỏi đây.

Ta ra lệnh, bọn họ ngạc nhiên nhìn lại. Kim Thuyền thận trọng vén rèm lên rồi nhanh chóng đỡ ta xuống xe, chúng ta nép vào một bụi cỏ nhìn cảnh bên ngoài.

Người của ta mang theo đã chết hơn một nửa, số còn lại bị thương nhanh chóng bao vây chúng ta lại. Còn người của Phượng Dương dường như không có thương vong, bọn họ liều mạng bảo vệ vòng bên ngoài. Nhìn cảnh tượng này, ta mới hiểu được binh sĩ được rèn luyện trên chiến trường là thế nào. Bất chấp trên người bị thương bao nhiêu, mặt mũi tưởng như chết đi thì trước mặt vẫn còn kẻ địch, không bao giờ được lưỡng lự.

Bọn họ đều là một kiếm chết một người nhưng những kẻ hành thích dường như chưa bao giờ hết, một tên chết đi, hai tên tiến bước.

Phập! Phập!

Hai người đứng trước ta ngã xuống, trên ngực còn cắm những mũi tên dài. Ta nghe Quân Nương thét lên:

- Có cung thủ, bảo hộ Thái tử!

Ta chỉ kịp nhìn thấy Phượng Dương quay đầu về phía này, Kim Thuyền đã ấn ta ngồi xuống, xung quanh ta đều bị chặn bởi một vòng người, bầu trời đột nhiên không có ánh sáng nữa.

Phập! Phập! Phập!

Những tiếng tên liên tiếp vang lên, vòng người bảo hộ ta cũng thưa dần, ánh sáng cũng rõ ràng hơn nhiều.

- Hự!

Tiếng rên rất gần, ngay sát bên tai. Kim Thuyền trúng tên rồi. Vào vai, hửn không chết.

- Thái tử...

Giọng Quân Nương thét lên, ta theo hướng tiếng nói quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy một mũi tên đang lao thẳng về phía mình. Đầu mũi tên rất nhọn, lao rất nhanh về phía ta. Chưa bao giờ ta nhìn kỹ một mũi tên như vậy.

Đình!

Mũi tên chỉ còn cách ta một cánh tay thì bị một mũi tên khác bắn trúng, khiến nó chệch hướng cắm vào mặt đất cách ta hơn bước chân. Mũi tên còn lại bắn trúng hộ vệ của ta, khiến hửn mất mạng. Nhìn lại hướng mũi tên thứ hai, ta thấy Phụng Dương đang chạy về phía này, là nàng bắn tên cứu sống ta sao?

Phụng Dương đứng chắn trước ta, vừa hay những mũi tên thưa dần rồi mất hửn, thay vào đó là những kẻ áo đen xuất hiện ngày càng nhiều. Người của Phụng Dương cũng xuất hiện bên cạnh ta, họ bảo vệ ta vào giữa.

Nhìn cuộc chiến trước mắt, tim ta lạnh đi nhiều. Ta biết, nếu hôm nay không chết ở đây, nơi ta chết sẽ là kinh thành. Từ ngày Phụng Dương trở về, số phận của ta đã được định đoạt. Không, số phận của ta và Phụng Ngưng, Phụng Thành đều đã được định đoạt, chúng ta không còn tác dụng nữa, nên trở thành đá lót đường cho Phụng Dương mà thôi.

Nhìn Phụng Dương phía trước, nàng vẫn mãi chém giết nhưng không nhận ra trong đám thích khách đó, không kẻ nào dám dả thương nàng, cũng không có mũi tên nào hướng nàng mà đến. Tất cả chúng đến vì ta, vì muốn cái mạng của ta. Ta nên ghen tỵ với Phụng Dương hay thương cảm cho tương lai của nàng ấy rồi sẽ giống ta mười năm nay đây?

- Rút lui!

Có một giọng nói vang lên, ta không chắc có phải giọng Phụng Dương không vì nó trầm khàn quá đỗi, giống như cổ họng bị cắt đứt vậy.

Chúng ta vừa đánh vừa lui, cuối cùng cố thủ ở một hang động nhỏ, Phụng Dương dẫn theo mười người đánh nghi binh với thích khách, cuối cùng cắt đuôi chúng ngoài bia rừng. Mọi người quay trở lại, toàn thân đều là vết thương và mồ hôi.

Ta có ba mươi lăm người, Phụng Dương cũng có ba mươi lăm người nhưng bây giờ tất cả chỉ còn vòn vẹn ba mươi, phần lớn là người của Phụng Dương. Ngoài ta, Quân Nương và Kim Thuyền thì chỉ có ba người đang bị thương là người ta mang tới, còn lại đều là người của nàng ấy.

Bọn họ mỗi người ngồi một chỗ tự băng bó cho mình. Không tiếng nói. Không tiếng rên rĩ. Tất cả đều lặng lẽ như những bóng ma dưới ánh trăng.

Hôm nay không phải mười lăm nhưng trăng rất sáng, cũng rất trong và lạnh lùng.

Ta ngồi dựa vào vách đá, ngắm nhìn vầng trăng sáng trên cao, nhớ lại gương mặt xinh đẹp của Mẫu Hoàng.

Càng nhớ rõ, tim càng lạnh đi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 9: Ký ức

Sau khi đâm Phụng quân Hạ Nghi, ta run rẩy chạy đi nhưng chỉ được mấy bước thì lặng người nhìn Mẫu hoàng đứng phía trước.

Ánh trăng sáng lạnh lẽo chiếu lên gương mặt xinh đẹp của Ngườ. Nhìn ta bằng ánh mắt không có độ ấm, đôi môi đỏ mọng mím chặt lại. Ta run rẩy nhìn Người bước đến gần mình, tiếng rên rĩ đau đớn của Phụng quân ở phía sau càng ngày càng gần, là ta đã vô thức lùi lại.

- U...ư...

Tiếng của Phụng quân ngay sát bên cạnh, ta không biết phải làm sao, không thể lùi lại nữa. Mẫu hoàng vẫn nhìn ta, giống một con rắn nhìn vào một con ếch, không độ ấm, có chút giễu cợt.

- Làm tốt lắm!

Người đã nói thể khi đi ngang qua ta. Tay Người xoa nhẹ tóc ta, mang theo mùi thơm thoang thoang nhưng khiến toàn thân ta lạnh buốt. Giọng nói Người vẫn trong trẻo, có chút dịu dàng nhưng lại giống như tiếng gọi ma mị, tiếng đòi mạng.

Ta run rẩy quay lưng lại nhìn theo Mẫu hoàng. Bóng lưng xinh đẹp nhỏ bé dưới ánh trăng, trong trẻo mà lạnh lùng. Ta thấy Người chậm rãi rút kiếm, đôi môi đỏ mọng nói:

- Hạ Nghi, chàng vất vả rồi!

Đôi tay xinh đẹp cầm một thanh kiếm dài, màu bạc sáng bóng, toả ánh sáng dịu dàng dưới ánh trăng, chậm chạp đâm vào tim của Phượng quân, chậm chạp rút ra, toàn thân kiếm nhuộm một màu đỏ tươi kiểu điểm.

Một dòng nước ấm bắn lên mặt.

Ấm áp, có chút mặn, có chút tanh.

- Ngoan, về Tinh Thần cung đi.

Mẫu Hoàng nhẹ nhàng nói với ta. Đôi tay xinh đẹp vuốt ve mặt ta, gương mặt hiền lành nhìn ta cười dịu dàng. Nếu không phải những giọt máu đỏ chót chói mắt vương trên làn váy của Người, ta còn nghĩ mình bị ảo giác.

Mẫu hoàng nắm tay ta về Tinh Thần cung, giao cho Tinh phụ thân. Suốt chặng đường Người không nói với ta bất cứ điều gì, cũng không nhìn ta lấy một lần.

Từ đêm hôm đó, những đêm có trăng thường thì ta không thể ngủ. Dù cho uống thuốc hay làm việc thật mệt cũng không thể ngủ. Quanh năm cơ thể luôn lạnh buốt, trong cung điện của ta không bao giờ được thiếu lò sưởi.

Tinh phụ thân thường đến chăm sóc ta, nhìn ta ngủ say rồi mới rời khỏi nhưng khi Người vừa đi, toàn thân ta lại lạnh buốt, không thể nào ngủ được. Nhìn ánh trăng rọi vào từ cửa sổ, ta lại như thấy đôi mắt không cảm xúc của Mẫu hoàng, sự sợ hãi trong đôi mắt của Phượng quân.

Theo Mẫu hoàng hơn mười năm, ta hiểu rõ thủ đoạn của Người, khi không có giá trị thì không thể sống được. Bất kể có là ai, là Phượng quân, hay là con cái Người, đều không có ngoại lệ.

Ta còn nhớ Nghiêm Vĩnh, Đại hoàng tử của Nghi quốc. Mẫu hoàng rất thích hắn, thậm chí còn dám phá lệ phong vương, mặc kệ lời khuyên răn của quần thần. Khi đó ta làm Thái tử đã hai năm, hắn vừa đúng tuổi trưởng thành. Diệp tộc nổi loạn, Mẫu hoàng cho quân đi bình định. Tướng quân nhận lệnh là Thanh Nương, một tướng trẻ có tài.

Thanh Nương rất thích Nghiêm Vĩnh, nhưng hắn không thích nàng mà thích muội muội của nàng. Để nâng cao tinh thần cho Thanh Nương, Mẫu hoàng đã hứa khi trở về sẽ phong nàng làm Đại hoàng tử phi. Khi Nghiêm Vĩnh biết chuyện, hắn quỳ trước điện Càn Chính suốt bảy ngày xin Mẫu hoàng thu hồi ý chỉ. Lúc được kéo ra, hắn chỉ còn một hơi thở mong manh nhưng không đổi lấy được cái liếc nhìn của Mẫu hoàng.

Nghiêm Vĩnh nhân lúc đêm đen mang theo muội muội của Thanh Nương bỏ trốn, Mẫu hoàng lệnh cho ta đi tìm họ. Chúng ta tìm được họ trong một nhà dân, ta cho quân bao vây bên ngoài, chỉ mang theo mấy thân tín đi vào, ta muốn họ tự quay về.

Nghiêm Vĩnh nhìn ta, quỳ rạp xuống. Nói:

- Thái tử, xin hãy tha cho chúng ta.

Ta nhìn Vân Nương, muội muội của Thanh Nương đang nằm trên giường, nàng ấy bị thương rất nặng, có vẻ trong khi trốn chạy gặp phải truy binh. Nhưng không phải ta, ta không cho phép quân sĩ làm họ bị thương.

Nhìn gương mặt tuyệt vọng của Nghiêm Vĩnh, đôi mắt đầy khao khát của Vân Nương, ta không nhẫn tâm bắt họ quay về, chỉ có thể quay lưng về đối mặt với hình phạt của Mẫu hoàng.

Chỉ là ta không ngờ, ta vừa bước ra cổng, những kẻ chờ bên ngoài đột nhiên xông vào. Tức giận nhìn lên, Thanh Tâm, tỷ nữ của Mẫu hoàng đang lặng lẽ nhìn ta.

Ta hiểu, truy binh làm Vân Nương bị thương là người của Thanh Tâm mang tới... Không! Là người mà Mẫu hoàng cử đi.

- Không...

Tiếng thét tuyệt vọng của Nghiêm Vĩnh xé tan màn đêm yên tĩnh, xé luôn tâm trí ta.

Vân Nương được người khiêng ra, không còn hơi thở, cơ thể không có chỗ nào lành lặn. Nghiêm Vĩnh cũng được người kéo ra, toàn thân hỗn độn nhưng gương mặt như tro tàn. Hắn nhìn theo Vân Nương được mang đi, thần thờ.

Một tháng sau, Thanh Nương mang theo chiến thắng trở về, mở tiệc tân hôn với Nghiêm Vĩnh, nhưng hôm sau đã phải thay váy đỏ thành váy trắng. Tân

lang tự sát trong ngày cưới, ngay trong tân phòng.

Chuyện đó ta nghe tỳ nữ báo lại, một trăm roi của Mẫu hoàng khiến ta nằm trên giường hơn một tháng. Ta rất ngạc nhiên vì mình có thể sống sót sau một trận đòn như thế.

Ngày Tĩnh phụ thân mất, ta hỏi Người có hối hận không, khi trở thành một phu thị của Mẫu hoàng.

Người nói: Người không có lựa chọn.

Đúng! Tĩnh phụ thân không có lựa chọn. Mẫu hoàng thích người, người không được phép từ chối. Tất cả chỉ vì Mẫu hoàng là hoàng đế của Nghi quốc, nữ nhân chí tôn của Nghi quốc, con Phụng hoàng rực rỡ khiến cho muôn loài cúi đầu.

Chỉ là, những kẻ ở gần con Phụng hoàng đó, đều bị đốt cháy đến chết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 10: Quyết Định

Một con ưng trắng bay qua bầu trời, cắt đôi mặt trăng. Ta nhận ra con chim đó, nó ở trong Tiên An cung gần nửa năm rồi, là con chim của Vương Tả Khiết. Hắn đang ở gần đây.

Ta nhìn lại những người xung quanh, đa phần đã ngủ hết, chỉ có năm người đang canh gác xung quanh. Tìm một chỗ khuất ẩn dưới tàng cây, ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần. Khoảng một canh giờ sau, đôi người canh, nhân lúc không ai nhìn đến, ta nương theo bóng tối rời khỏi hang động.

Đi khoảng một nửa chung trà đã thấy Vương Tả Khiết đứng chờ ta phía trước, hắn nhàn nhã dựa vào thân cây, gương mặt góc cạnh hiện lên nét suy tư. Nhận ra hắn hơi nhìn về đằng sau, ta nói:

- Quân Nương không đi theo ta, kinh thành thế nào?

Hắn có chút thất vọng, nhưng vẫn trả lời:

- Đại công chúa chết rồi. Tử công chúa cũng đang bị giam, đã chọn xong ngày xử trảm, Hạ đại nhân bị giam lỏng, Phong Nghị và Phong gia cũng bị Hoàng thượng kiểm chế. Tình hình không tốt chút nào.

- Hạ Cẩm bị giam lâu chưa?

- Ngay khi Quân Nương rời khỏi.

Là thời gian ta gửi thư cho nàng ấy, Mẫu hoàng luôn theo dõi Hạ Cẩm?

- Người của chúng ta thì sao?

- Không sao, vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng Lưu gia, Lãnh gia, Hạ gia đều bị theo dõi, phủ Định quốc tướng quân cũng bị giám sát, Lưu Tề tướng đã bị giam lỏng trong nhà rồi.

Những thế lực ngầm của ta đều bị Mẫu hoàng khống chế. Thậm chí những kẻ có ý định ủng hộ ta cũng bị theo dõi. Mẫu hoàng lần này thật sự chơi lớn rồi.

- Kế hoạch trước đó có thể thực hiện không?

- Có thể!

Vương Tả Khiết nói. Ta nhìn lên bầu trời, cũng sắp sáng rồi, đành dặn dò hắn:

- Người cứ lặng lẽ theo, chờ chỉ thị của ta. Đừng lộ diện, biết chứ?

Hắn gật đầu. Khẳng định hắn hiểu ý mình rồi, ta mới nhanh chóng quay về.

- Thái tử, người đi đâu vậy?

Ngô Thanh khó chịu nói với ta. Bình tĩnh nhìn lại hắn, ta nói:

- Đi ngoài.

Ngô Thanh không nhìn ta nữa, hần nói:

- Sau này người đi đâu, xin hãy nói một tiếng. Nơi đây nguy hiểm trùng trùng, đừng tạo việc cho kẻ khác nữa.

Thấy hần toan quay người, ta gọi giật lại:

- Ngô Thanh, nghe nói người vì Định đan mới ở cạnh Phụng Dương.

Hần dừng lại, ngạc nhiên nhìn ta, hỏi:

- Sao người biết?

Ta mỉm cười:

- Phụng Dương nói với ta.

Ngô Thanh chau mày, quay người bước đi, ta cười nói theo:

- Đáng tiếc, cả đời này người sẽ không có được Định đan đâu.

Hần dừng lại, quay lại nhìn ta, chau mày hỏi:

- Ý người là gì?

- Định đan là thứ chỉ có Hoàng đế Nghi quốc mới có. Người nghĩ Phụng Dương tìm đâu ra Định đan đưa người chứ?

- ...

- Tất nhiên, khi ta đăng cơ cũng có. Nhưng người cảm thấy Phụng Dương sẽ hỏi ta lấy Định đan, thứ thuốc bảo mệnh của ta sao?

Nhìn gương mặt của Ngô Thanh biến đổi, ta biết lời mình nói đã có tác dụng, cũng không cần nói thêm nữa. Đi lướt qua hần, ta tìm chỗ ngồi xuống, nhắm mắt chờ Phụng Dương trở về.

Giữ cân bằng cho Nghi quốc cần có ba thế lực luân phiên kiềm hãm nhau: Hoàng đế, Hoàng thất và Đại gia tộc. Quân đội được chia đều cho những người nắm giữ các thế lực ngầm này.

Hoàng đế thì không nói làm gì, toàn bộ trong tay của Mẫu hoàng.

Thế lực của Hoàng thất lần lượt do Quốc sư, ta, Phụng Ngưng, Phụng Thành, Phụng Ngoã chia nhau nắm giữ. Bây giờ có thêm một Phụng Dương có trong tay thủy binh hùng hậu, nội bộ Hoàng thất đã có sự chia rẽ. Phụng Ngưng đã chết, Phụng Thành bị giam, binh lực của các nàng ấy tất nhiên tự động vào tay kẻ khác. Nếu ta cũng chết đi, quyền lực của Hoàng thất nhất định mất cân bằng, Phụng Ngoã và Quốc sư không đủ khả năng chống lại Phụng Dương và Mẫu hoàng.

Đại gia tộc nắm trọng binh chỉ có Phong gia, Hạ Gia và Lãnh gia. Lãnh tướng quân là sư phụ của Phụng Dương, nàng ấy tất nhiên sẽ mong Phụng Dương nối ngôi. Ta chết đi, để bảo vệ gia tộc mình, Hạ Cẩm nhất định quy thuận Phụng Dương, người gần gũi với ta nhất. Chỉ còn Phong gia sức yếu lực mỏng, Phong mẫu nhất định không mạo hiểm chống đối Mẫu hoàng.

Tuy ta không muốn nhưng không thể phủ nhận, từng bước cờ của Mẫu hoàng rất kín kẽ:

Người để yên cho Phụng Ngưng ám sát ta, sau đó lại vin vào cớ này giết chết Phụng Ngưng và loại bỏ Phụng Thành, đưa Phụng Dương lên làm Thái tử. Chỉ tiếc ta không chết, nên Người mới không chế thế lực của ta, đồng thời cho người đi giết ta. Chỉ cần ta chết đi, thế lực của ta tự nhiên sẽ trở thành thế lực của Phụng Dương, đưa Phụng Ngoã không có tham vọng lên làm Quốc sư, Nghi quốc lại đón chờ một minh quân mới.

Một nước cờ hay!

Chỉ tiếc, ta không phải Phụng Ngưng! Ta sẽ không dễ dàng chết đi chỉ vì mong muốn của Mẫu hoàng. Người muốn Phụng Dương làm Thái tử, ta để cho nàng ấy làm nhưng Người muốn mạng ta, ta không cho Người được. Nghi quốc không chứa ta, ta sẽ đi tìm một khung trời mới cho mình

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 11: Ra Đi

Phượng Dương sẽ không để ta đi, nhưng Mẫu hoàng cũng không để ta sống mà về kinh thành. Điều quan trọng là phải tách khỏi Phượng Dương và chặn người của Mẫu hoàng. Binh lực của ta không đủ để đối đầu với thích khách, vậy thì để người của Phượng Dương thay ta chặn đi. Mẫu hoàng muốn Phượng Dương làm Thái tử, nhất định không dám hại tính mạng nàng.

Vấn đề còn lại là làm sao thoát khỏi Phượng Dương?

Ta gọi Quân Nương lại gần, nói nhỏ:

- Người để lại lời nhắn cho Vương Tà Khiết, nói hấn dụ thích khách đến đây!

Quân Nương ngạc nhiên nhìn ta, nhưng chỉ lặng lẽ làm theo. Ta thích tính cách này của Quân Nương, dù nàng không hiểu gì nhưng tuyệt đối không dám trái lệnh ta.

Ta nhìn Phượng Dương đang ngồi ở xa, nàng ấy bị thương ở tay, Kính Thiên đang băng cho nàng. Phượng Dương trở thành Hoàng đế, với Nghi quốc cũng không phải chuyện xấu, nàng ấy có thể biến Hoả Hương từ một vùng đất không có sự sống trở thành thành thị phồn vinh nhất Nghi quốc, một nơi chiến hoả không ngừng trở thành vùng đất trị an nhất cũng không dễ dàng gì. Với con dân Nghi quốc, có một Hoàng đế như vậy là phúc phận không thể cầu. Với những người đã ủng hộ ta, ít nhất Phượng Dương cũng sẽ không chường mắt mà đuổi tận giết tuyệt. Đương nhiên sẽ không có một cuộc sống an lành, dù là ai lên làm Hoàng đế, những người có tham vọng với quyền lực đều sẽ không được sống yên lành.

Còn ta, một Thái tử nhu nhược, vẫn không thể trị quần thần, võ không thể bình định phiên bang, nếu lên ngôi chỉ khiến dân chúng thêm lầm than mà thôi. Nghi quốc không cần một kẻ như ta, một kẻ không có tham vọng, cũng không có dã tâm biến Nghi quốc trở thành một quốc gia hùng mạnh, khiến ba quốc gia kia xung thần như mong ước của Mẫu hoàng. Ta chỉ muốn có một người nam nhân tốt với mình, cùng ta đi khắp thiên hạ này, ngắm nhìn những phong cảnh tươi đẹp ngoài kia. Ngày nắng thì cùng ta câu cá, ngày mưa thì cùng ta nghe đàn vẽ tranh, cùng vui vẻ bên con cháu, cùng trồng rau, cùng chia nhau bát cháo nóng ấm. Vậy là đủ.

Thiên hạ này, trách nhiệm này, cứ để kẻ có thực tài gánh vác đi!

- Thái tử, đã xong.

Ta nhìn Quân Nương, hỏi nàng:

- Quân Nương, người có hối hận không?

Nàng ấy nhìn ta, kiên định lắc đầu:

- Được theo hầu hạ chủ tử, Quân Nương không có gì hối hận.

Ta nhìn nàng, mỉm cười. Tiểu cô nương ngày nào chỉ vì đánh vỡ tách trà mà khóc không còn hình người bây giờ đã lớn thật rồi. Không còn đôi mắt hoảng loạn, ngờ ngạc, sợ hãi mọi thứ nữa mà thay vào đó là đôi mắt kiên cường đến buống bình.

Ta ngồi nhìn trước đồng lửa, đếm thời gian trôi qua. Ta chờ đợi điều phải đến.

- Thái tử.

Kim Thuyền ngồi xuống cạnh ta, gương mặt non nớt nhưng ánh mắt lại có vẻ trưởng thành thật nhiều. Ta mỉm cười nhìn hấn, hỏi:

- Kim Thuyền, chúng ta có thể chết đấy! Sợ không?

Hấn nhìn vào ta, nói:

- Chỉ cần ở cạnh Người, ta không sợ gì cả.

Ta mỉm cười, hỏi tiếp:

- Nếu ta không phải Thái tử thì sao, người vẫn không sợ sao?

Hấn nhìn ta, không chút ngớ ngàng, nói:

- Ta không sợ.

Ta nhìn sâu vào mắt hấn, hỏi:

- Kim Thuyền, ta là gì của người?

- ...

Ta nhìn sâu vào mắt hắn, không cho hắn cơ hội trốn tránh, cũng không cho hắn cơ hội nói dối. Bình tĩnh nhìn gương mặt hắn đỏ bừng lên:

- Người là... Người là... nương... nương tử của ta.

Ta mỉm cười nhìn gương mặt ngốc ngốc đỏ bừng trước mặt, chợt nghĩ, nếu chuyện này thất bại ta cũng không có gì để hối tiếc cả, ít nhất ta đã tìm thấy nam nhân đối tốt với chính mình rồi.

Ta đưa tay vuốt ve gương mặt hắn, nghe giọng mình dịu dàng hắn:

- Ủ, ta là nương tử của ngươi.

- Có kẻ tấn công!

Một tiếng hét khiến ta giật mình, những mũi tên như mưa bắn về phía ta và Kim Thuyền. Phụng Dương không rõ từ đâu nhảy đến kéo ta vào phía sau một gốc cây, Kim Thuyền cũng chạy theo. Cánh tay bị Phụng Dương nắm đau nhưng ta không rên lấy một tiếng, nhìn gương mặt nàng tái nhợt vì lo lắng mà lòng ta mặn chát, nếu chúng ta sinh trong một gia đình bình thường mà không phải nhà đế vương, mọi chuyện hẳn sẽ khác chứ?

Những hắc y nhân xuất hiện, một cuộc chém giết lại diễn ra, nhìn từng người, từng người ngã xuống mà nhịp tim ta cũng chậm dần. Ta nghĩ mình đã khóc nhưng đôi mắt lại ráo hoảnh. Những người đó, từng người ta đều quen mặt, họ từng cười ngựa bên cạnh xe ngựa ta, từng nấu nước cho ta tắm, từng thức đêm để canh chừng cho ta ngủ. Và người con gái bên kia, người đang chiến đấu đến bị thương đầy mình, vẫn áo đỏ chói chang. Người từng lạnh lùng nói ta không được nhân từ với kẻ địch, người từng mỉm cười nắm tay ta đi khắp cung điện, từ giờ có lẽ không nhìn thấy nàng ấy nữa, cũng sẽ không nghe thấy nàng ấy tùy tiện ngồi ăn nhỏ, nói những chuyện không đâu không đuôi với ta nữa, cũng không còn cơ hội dạy nàng ấy quy tắc cung đình nữa.

- Âm nhi!

Nàng chạy lại đây, đẩy ta thoát khỏi một mũi tên khiến tay trái lại bị thương, máu nhỏ xuống đất đỏ rực nhưng bộ y phục của nàng ấy lại tươi đẹp như cũ. Hóa ra, nàng mặc màu đỏ để đối thủ không biết mình bị thương sao?

- Ngô Thanh, đưa Âm nhi đi trước đi.

Phụng Dương đẩy ta ra phía sau, lực đẩy của nàng ấy không mạnh lắm nhưng ta lại loạng choạng lùi lại. Quân Nương kéo ta đi, Kim Thuyền bọc hậu phía sau. Qua vai của Kim Thuyền, ta thấy thấy làn váy đỏ của Phụng Dương bay qua bay lại giữa đám người áo đen, rực rỡ mà kiêu hãnh giữa màu xanh của rừng sâu. Ta sẽ nhớ mãi hình ảnh xinh đẹp ấy, một đoá hoa xinh đẹp đỏ rực.

Ngô Thanh dẫn theo chúng ta băng qua rừng rậm, đến khi tiếng chém giết lắng dần xuống mà thay vào đó tiếng lá xào xạc trên đầu. Ta nhìn qua Quân Nương, nàng ấy hơi rút đao bên người ra. Ánh sáng loé lên, hai người đi bên cạnh ta gục xuống. Ngô Thanh giật mình quay đầu lại, ám khí trong cây quạt bật ra, hắn cẩn trọng nhìn xung quanh. Bốn người còn lại cũng cảnh giác nhìn xung quanh. Kim Thuyền che trước mặt ta, Quân Nương lặng lẽ đứng ở góc khuất.

- Thái tử, Người có ý gì?

Ngô Thanh nhìn ta cảnh giác, Kim Thuyền ngờ ngàng nhìn ta rồi nhìn Vương Tả Khiết bước chậm rãi ra từ chỗ Quân Nương. Ta nhẹ đẩy Kim Thuyền, đứng đối diện với Ngô Thanh, nói:

- Ngươi không muốn có Định đan sao?

Gương mặt hắn hơi đổi, nhưng vẫn nói:

- Người nói chuyện này lúc này làm gì?

Ta nhìn hắn, cười:

- Ngô Thanh, ngươi là người thông minh, chắc đoán được người phải sát thủ tới đây và mục tiêu của bọn họ.

- ...

Hắn nghi ngờ nhìn ta, ta mỉm cười:

- Thời gian không nhiều, ta không nói vòng vo nữa. Mẫu hoàng sẽ không để ta trở về kinh thành, vị trí Thái tử này ta cũng ngồi không được nữa. Ngươi muốn giết ta sau đó để Phụng Dương lên làm Thái tử.

Gương mặt Ngô Thanh có chút tái nhợt nhưng không ngạc nhiên, hắn đã biết. Hắn tiếp tục im lặng, đôi mắt sâu thẳm không cảm xúc, ta nói tiếp:

- Ngươi cũng hiểu Phụng Dương sẽ không đồng ý, nàng ấy sẽ không lên làm Thái tử nếu ta còn sống. Nhưng ngươi không thể giết ta, nếu ta chết trong tay ngươi, Phụng Dương sẽ không bao giờ đưa ngươi Định đan, thứ nàng ấy đưa ngươi sẽ là một thanh kiếm.

Ngô Thanh cúi đầu rồi tức tối nhìn ta, ta rất vui nhìn gương mặt hần như vậy. Ta tiếp tục:

- Đương nhiên, ngươi có thể để ta chết trong tay của thích khách. Nhưng bây giờ, ngươi có thể làm được sao? Ngô Thanh?

Hần đột nhiên mỉm cười, nói:

- Nếu ta đưa ngươi an toàn gặp lại Tướng quân. Vô tình gặp thích khách, người lại không may trúng tên. Tướng quân cũng không thể trách ta được.

Quả là người thông minh, chỉ tiếc...

- Rồi sau đó? Phụng Dương tức giận bỏ về Hoà Hương, đối đầu với Mẫu hoàng, Định đan vĩnh viễn không tới được tay ngươi. Sao hả? Ở bên Phụng Dương lâu như vậy mà vẫn không hiểu tính cách nàng ấy sao? Phụng Dương là người sẽ lên ngôi ở vị trí Thái tử nhuộm đỏ máu của ta sao?

Ngô Thanh dao động. Ta mỉm cười nhìn hần, đề nghị:

- Thật ra, bây giờ ngươi có thể để ta đi, chỉ cần ta không ở Nghi quốc, Mẫu hoàng sẽ truyền ngôi cho Phụng Dương. Ta tự nguyện bỏ đi, Phụng Dương không thể oán trách ngươi, nàng ấy sẽ thực hiện lời hứa, cho ngươi Định đan. Bản thân ta sẽ thoát chết, bình an sống ở nước ngoài. Thế nào? Vẹn toàn đôi đường mà, không phải sao?

Ngô Thanh cúi đầu, ta không nhìn thấy gương mặt hần.

- Ngô Thanh, quân tử thì không chấp nhặt chuyện trước mắt, dân được thì cơ được. Quan trọng là bố cục không bị hỏng.

Ta nhẹ nhàng nói bằng giọng, nhìn Ngô Thanh chậm chạp bước qua một bên tránh đường, những kẻ còn lại cũng lùi xuống phía sau.

Ta đoán không sai, phụ thị của Phụng Dương đều có thân tín riêng. Nếu vậy, tương lai của Kinh Thiên không cần lo ngại nữa, hần có thể tạo dựng một thế lực cho riêng mình, an ổn sống nốt quãng đời còn lại trong cung, bên người mà hần yêu thương.

Ta và bọn Vương Tả Khiết đi nhanh ra bìa rừng, ta hỏi:

- Hai người lúc này thế nào?

- Chỉ là thuốc mê thôi, không sao đâu.

Ngoài bìa rừng có người tiếp ứng chúng ta. Một chiếc xe bò đã chờ sẵn. Ta lặng người nhìn con bò đang lắc đuôi và ông già nông phu đang thổi điệu cây. Quay qua nhìn Vương Tả Khiết, ta hận không thể giết chết hần, chúng ta đang chạy trốn đây, không phải đi du ngoạn đâu.

Hần nhìn ta cười:

- Che mắt ấy mà.

Rồi hần đẩy chúng ta lên xe, ném những bộ quần áo nông dân cho chúng ta mặc. Ta thầm khích lệ mình rồi sẽ qua thôi, ta đang chạy trốn, phải nhẫn nhịn một chút.

Xe lắc lư chạy chậm trên đường núi, ta chỉ muốn đạp Vương Tả Khiết xuống xe rồi giết chết. Bên trong khu rừng đầy rẫy thích khách mà hần để chúng ta đi xe bò dừng đình trên đường cái? Chậm một bước chúng ta có thể đến gặp Diêm Vương nhưng hần lại dừng đình như lão nông nhân vậy. Hần nghĩ thích khách của Mẫu hoàng là người ngu cả sao?

Xe bắt đầu xóc nảy, chạy nhanh hơn. Ta nhìn ra bên ngoài thì tìm muốn ngừng đạp. Chúng ta đang cheo leo trên vách núi, bên ngoài là vực thẳm, thậm chí những đám mây còn xoà xoà vào trong xe, trắng trắng. Vương Tả Khiết nói:

- Đây là đường nhanh nhất để rời núi, chỉ có người dân ở đây mới biết. Ráng chịu một chút, đừng nhúc nhích bậy.

Ta trừng mắt nhìn hần, cố gắng nuốt cục tức vào bụng. Nhìn lại Kim Thuyền im lặng này giờ, ta hơi lo lắng, nói:

- Ngươi có thể ở lại.

Hần giật mình nhìn ta, đôi mắt lộ rõ vẻ hoảng loạn, hần nói:

- Ta đi cùng Người.

Ta thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhắm mắt tựa đầu về phía sau, cảm nhận sự rung lắc của chiếc xe.

Rung lắc nhẹ dần, đường bắt đầu bằng phẳng hơn, chúng ta đã rời khỏi con đường độc đạo. Kim Thuyền đến ngồi bên cạnh ta, dựa vào hần nhìn về phía ngọn núi xanh thẫm một màu, mây mờ trắng trắng lượn vòng quanh, ở trong đó có một bông hoa đỏ rực đang nở rộ.

Ngọn núi xa dần, ký ức của ta cũng xa dần, người con gái kia cũng xa dần, hần nàng sẽ tức giận nhưng rồi sẽ qua thôi, ta đã trả cho Nghi quốc vị vua

của nó, Nghi quốc cũng phải trả lại cuộc đời cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 12: Phiên Ngoại 1: Ân Quốc

Mất hơn bốn tháng ta mới đến được Lĩnh Trà Sơn, Ân quốc.

Chúng ta ở trong Vương gia, Quân Nương vẫn theo hầu hạ ta như cũ, nửa bước không rời. Vương Tả Khiết càng ngày càng khó chịu, cuối cùng hắn nói với ta:

- Thái tử, người cứ ở đây thì Vương gia ta không thể có hậu nhân được.

Vì vậy, một Thái tử như ta rơi vào tình cảnh không có nhà ở.

Nhìn Kim Thuyền buồn thiu bên cạnh, ta hỏi hắn:

- Người làm sao vậy?

Hắn lắc đầu không nói, ta thở dài:

- Đang nghĩ cái gì? Đạo này người hay đi chung với Vương Tả Khiết, hắn lại dạy người cái gì ngu ngốc rồi?

Kim Thuyền nhìn ta, hắn nói:

- Tả Khiết huynh nói là nam nhân phải nuôi được nương tử, nhưng ta không biết làm cái gì cả.

Ta vuốt tóc, trầm ngâm. Rút cây trà trên đầu đưa cho Kim Thuyền, nói:

- Người mang cái này đến tiệm cầm đồ phía đông thành, xem họ trả chúng ta bao nhiêu.

Kim Thuyền đi rồi, một mình ta ngồi suy tính nên làm cái gì? Tên Vương Tả Khiết này thật không đáng tin chút nào, dám đuổi ta ra đường như thế?

Kim Thuyền về, đưa cho ta một bọc tiền, ta hỏi hắn:

- Được bao nhiêu?

- Một trăm lạng.

Ta xoa trán.

Trang sức nhất phẩm trong nội cung Nghi quốc chỉ có giá một trăm lạng bạc? Tên ngốc này...

- Thái tử, làm sao vậy?

Ta nén tiếng thở dài, không nói gì. Trông chờ hắn nuôi ta, trông hạt đào rồi chờ ăn quả còn nhanh hơn.

- Người ở đây đi.

Đội mũ trùm đầu lên, ta ra ngoài.

- Vị cô nương này, xin hỏi tìm ai?

Một hán tử chặn ta lại, đưa cho hắn miếng ngọc bội, ta nói:

- Ta muốn gặp chủ nhân người.

Hắn mang ngọc vào, một lát đi ra, nói:

- Mời vào.

Theo hắn vào đại sảnh, trên chính vị có một nam nhân trung niên, hắn đang nhìn miếng ngọc của ta.

- Vị cô nương này, mảnh ngọc này là tín vật của phụ thân ta, ai cầm mảnh ngọc này tới sẽ có được nửa Hiệp Khắc tửu lâu...

Ta vẫn đứng ở giữa sảnh, chặn lời hấn:

- Nửa tửu lâu ta không cần, đổi ra thành bạc trắng cho ta.

Hấn nói:

- Chuẩn bị cần chút thời gian, cô nương có thể chờ một lát không?

Ta gật đầu.

Nửa canh giờ qua đi, một nam đinh chạy vào nói:

- Cô nương, đã chuẩn bị xong.

Ta nhìn nam nhân trên chính vị, hấn nói với ta:

- Cô nương, phần vốn của cô đã trả lại đầy đủ, thứ này...

- Ngươi cầm đi.

Ta theo nam đinh đi ra ngoài. Giữa sân, một xe kéo chất đầy lương gỗ, hai con ngựa đang dậm chân. Nam nhân kia đi ra theo ta, hấn nói:

- Cô nương, ngươi một thân một mình, lại là nữ tử. Mang nhiều tiền như vậy không hay lắm đâu. Hay ngươi nói địa chỉ đi, ta giúp ngươi mang đến.

Ta nhìn hấn, gương mặt đặc trưng của Trường Hạp quốc, gật đầu:

- Vương gia phía nam thành.

Hấn ngạc nhiên nhìn ta:

- Cô nương là người Vương gia?

- Không phải.

Ta không nói với hấn nữa mà đi thẳng ra cửa.

Thương nhân Trường Hạp quốc quả trọng chữ tín, may mắn năm đó ta giữ lại miếng ngọc bội này.

Vài năm trước, có một số thương nhân Trường Hạp quốc đến Nghi quốc giao thương, vì đã có lệnh cấm giao thương trước đó nên gặp khá nhiều khó khăn. Quốc khó vì chiến tranh liên tiếp mà trống rỗng. Để bù khoản thâm hụt, ta gỡ bỏ luật cấm giao thương mà Mẫu hoàng đề ra mười năm trước. Một ngày, người ta cử đi Tử Hương tộc quay về, mang theo miếng ngọc bội, hấn nói với ta có một thương nhân người Trường Hạp quốc dâng lên, nói có thể đổi lấy nửa gia sản của hấn ở ba quốc gia còn lại. Ban đầu ta không quan tâm nhưng miếng ngọc hình con cáo rất đẹp nên giữ lại bên người. Không nghĩ tới bây giờ lại có thể giúp ta nhiều như vậy.

Khi ta tới nhà, Vương Tà Khiết đang đứng trong sân nhìn chiếc xe kéo. Thấy ta về, hấn nói:

- Thái tử, ở Ân quốc người còn có gia sản sao?

Ta khinh thường nhìn hấn:

- Ngươi mua cho ta một căn nhà là được, hỏi nhiều như thế làm gì?

Ta đi vào trong phòng, Kim Thuyền hơi nhìn ra sân, hấn hỏi:

- Thái tử, tiền ở đâu ra vậy?

Ta đưa mũ trùm cho hấn:

- Khi còn làm Thái tử, bọn họ hối lộ cho ta.

Hấn nhìn ta, không tiếp lời. Ta nói:

- Làm sao? Ta vất vả như vậy nhận chút tiền cũng không được?

- Không... Không phải...

Kim Thuyền bói rồi giải thích, ta thử dài. Mẫu hoàng thực sự nạp ngọc từ cho ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 13: Phiên Ngoại 2: Cuộc Sống Hai Người

Ta không thích đồng người nên không mua người hầu hạ, mọi việc trong nhà tự nhiên rơi vào đầu Kim Thuyền.

Ta nhìn hần lom khom nhóm bếp, lại nhìn mặt trời. Quá bữa lâu rồi nhưng bếp vẫn chưa cháy.

Vuốt cái bụng, bao năm qua đi, lần đầu chịu đói thế này.

- Kim Thuyền...

Hần quay gương mặt lem luốc nhìn ta, mếu máo:

- Thái tử...

- Để ta xem.

Đội hần đứng lên, ta cúi xuống thử nhóm lửa. Khói bốc lên càng nhiều nhưng lại không có lửa, ta ra sức thổi khiến cho nước mắt nước mũi giàn dụa.

- Thái tử?

Quân Nương và Vương Tả Khiết chạy vào, nàng đỡ ta dậy kéo ra ngoài. Hít thở được một chút, dụi dụi mắt, ta hỏi Quân Nương:

- Người làm gì ở đây?

Quân Nương lo lắng nhìn ta:

- Thần mang điểm tâm cho người. Người đang làm gì vậy?

- Nhóm lửa.

- Người định đốt nhà sao?

Vương Tả Khiết kéo Kim Thuyền từ bếp đi ra, hần móc mĩa ta. Quân Nương tức giận lườm hần một cái, nàng hỏi ta:

- Người sao lại nhóm bếp.

Ta sờ sờ bụng mình:

- Ta đói bụng.

Quân Nương nhìn ta, nàng hỏi:

- Người chưa ăn sao?

Ta gật đầu:

- Kim Thuyền nhóm bếp không cháy.

Vương Tả Khiết thở dài, Quân Nương nói:

- Người ở đây chờ, thần đi nấu cho người.

Bếp đã hết khói, ta đi vào nhìn Quân Nương nhóm bếp, ít nhất có thể học hỏi. Nàng ngồi đó rất lâu, nhưng cũng giống Kim Thuyền, hoàn toàn không cháy.

Ta chống cằm nhìn Quân Nương, lại sờ sờ bụng.

Quân Nương ra sức thổi. Vương Tả Khiết nhìn không nổi nữa, hấn đẩy Quân Nương ra, nói:

- Nàng đứng chờ đi, ta làm cho.

Vương Tả Khiết làm một chốc, lửa liền lên. Ta hỏi hấn:

- Làm sao cháy được vậy?

Hấn không trả lời ta, hỏi:

- Người định nấu món gì?

Ta nhìn hấn, lại nhìn Kim Thuyền, cuối cùng là nhìn Quân Nương, nàng nói:

- Thái tử thích ăn gà hầm linh chi, tìm ngỗng xào kim tử...

Vương Tả Khiết xen ngang:

- Những món đó phu quân nàng không biết nấu đâu.

Ta sờ bụng, thở hiệp:

- Người có thể nấu món gì thì làm đi.

Một lúc sau, hấn đặt lên bàn bốn món kỳ lạ. Ta gấp thử một món, vị rất lạ.

Ta buông đũa, nói với Quân Nương:

- Người lấy điểm tâm ra đi.

Quân Nương dịu dàng nói với ta:

- Thái tử, người chưa dùng cơm đã ăn đồ ngọt, không tốt đâu.

- Ta nuốt không vào.

Ăn qua loa bữa trưa, ta vào thư phòng đánh cờ một mình.

Bên ngoài, Quân Nương nói với Kim Thuyền:

- Hay mua vài người hầu có tay nghề về đi.

- Thái tử nói người Ân quốc lễ nghi quá nhiều, phiền phức.

- Vậy bữa cơm của Thái tử phải thế nào? Không thể để nàng nhịn mãi được.

- Chiều nay ta đến từ lâu học nấu vài món. Tạm thời người cứ mang điểm tâm đến cho người đã.

Có tiếng đóng cổng, Kim Thuyền vào nói với ta:

- Thái tử, ta ra ngoài một lát.

Ta gạt đầu, coi như đã hiểu.

Bữa tối, Kim Thuyền về, hấn đi vào trong bếp. Ta đặt quân cờ vào bát, đi ra ngoài.

Kim Thuyền đang nhóm bếp, hấn cặm cụi làm mà không phát hiện ra ta đứng phía sau. Ta thấy hấn run rẩy thả con cá vào chảo, dầu bắn vào tay nhưng hấn không tránh ra, chỉ chăm chú lật cá. Khi thái rau cũng cắt nhầm vào tay vài lần, hấn dùng tay áo cầm máu, còn một tay vẫn đảo rau.

- Thái tử? Người đói rồi à?

Kim Thuyền quay lại, tay hấn còn cầm một đĩa cá nát bươm, gương mặt nhễ nhại mồ hôi nhưng đôi mắt vẫn trong sáng như lần đầu ta gặp.

- Ủ, có cơm chưa?

- Có rồi, thần dọn lên ngay.

Hấn nhanh tay đặt những món ăn lên bàn, so với những món hồi trưa mà Vương Tả Khiết làm thì tệ hơn nhiều lắm.

Ta gấp thử một miếng cá, không có vị gì, chỉ có mùi tanh.

Lại thử thêm một đĩa đen đen không biết là cái gì, mặn chát.

Nhìn lại đôi tay còn rướm máu của Kim Thuyền, ta lặng lẽ ăn hết những thứ có trên bàn.

Kim Thuyền vui mừng nhìn ta đi về phòng, hần ngâm nga gì đó. Khi đánh tiếp ván cờ đang dở, ta nghe tiếng vỗ vụng từ nhà bếp, một vài lần.

Tắm xong đi vào phòng, Kim Thuyền đã trải giường cho ta. Hần nhìn ta, cười nói:

- Thái tử, giường trải xong rồi.

Ta gạt đầu, lên giường nằm xuống.

Nửa đêm ta bị một giấc mộng làm cho tỉnh giấc, ánh trăng qua khung cửa chiếu rọi vào phòng, mồ hôi làm ta lạnh buốt.

- Thái tử?

Kim Thuyền nắm tay ta, nhìn ta không hiểu. Hoi ám từ tay Kim Thuyền truyền qua khiến ta có chút bình tĩnh, dần quên đi ánh mắt lạnh băng của Mẫu hoàng.

Ta ôm Kim Thuyền, chui vào lòng hắn, cố gắng tìm được nhiều hơi ấm hơn. Ta nhỏ giọng:

- Đừng gọi ta là Thái tử nữa.

Kim Thuyền không trả lời, ta ngẩng đầu lên nhìn hắn. Hắn ngập ngừng:

- Nương...Nương tử.

Dụi đầu vào ngực Kim Thuyền, nghe tim hắn đập như trống trận. Ta thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 14: Thiên 2: Phượng Dương Chương 1: Bế Tắc

Kinh thành nho nhỏ ở phía trước, giống một thành trì nhỏ ở Hoả Hương, toàn bộ nhuộm trong ánh hoàng hôn vàng rộm. Những con chim lạc bầy bay lượn trên không, kêu những tiếng chát chúa. Ta thích đứng từ trên cao nhìn xuống bên dưới, làng mạc, con người, thành trì tất cả chỉ còn là một điểm nhỏ. Chỉ có đứng từ xa mới không nhìn thấy những thứ xấu xa xảy ra trong đó.

- Tướng quân!

Bạch Triển lên tiếng gọi, ta biết hắn đứng đó lâu rồi nhưng lại không lên tiếng. Ta vẫn nhìn về phía kinh thành phồn hoa bên dưới, hỏi:

- Có tin tức gì không?

- Thưa, không!

Phượng Âm đã biến mất được bốn ngày. Dù ta tìm kiếm thế nào cũng không có kết quả. Như thể nàng chưa từng tồn tại, biến mất không một chút tung tích.

Ngày hôm đó, sau khi để Ngô Thanh đưa Phượng Âm đi trước, ta cùng Bạch Triển đánh nhau với thích khách đến đêm khuya. Khi bọn chúng bị giết hết thì bên ta cũng chịu thiệt hại nặng nề, thuộc hạ của ta cũng chỉ còn mười lăm người, trong đó có tới bốn người bị thương nặng, e rằng sống không nổi.

Ta tìm được Ngô Thanh thì đã là chuyện ngày hôm sau. Toàn bộ người của hắn bị trúng thuốc mê ngất trong rừng, Phượng Âm và người của nàng ấy không thấy tung tích.

Suốt ba ngày, chúng ta đào từng tấc đất của ngọn núi lên nhưng một mảnh vải cũng không tìm thấy. Kính Thiên nói có thể Phượng Âm đã trở lại kinh thành, nhưng ta không tin vào điều đó.

Từ ngày trở về, Phụng Âm luôn cho ta có cảm giác bất an. Nàng giống một con chim bị nhốt trong lồng, khao khát tự do. Ta luôn nghĩ chỉ cần bất cẩn, Phụng Âm sẽ mọc cánh và bay mất. Giống như bây giờ.

- Kinh thành thế nào?

Ta thờ dài, quay lại nhìn Bạch Triền. Hắn đứng ngược nắng, gương mặt góc cạnh không cảm xúc nhìn ta:

- Hỗn loạn. Mọi thế lực của Thái tử đều bị khống chế, Đại công chúa đã chết, Tứ công chúa bị giam, Lục công chúa đang trở về. Kinh thành hoàn toàn trong sự khống chế của Hoàng thượng.

Mẫu hoàng thực sự muốn thay Thái tử sao?

- Quân đội thế nào?

- Hoàn toàn bị Hoàng thượng khống chế.

- Có bao nhiêu?

- Hai ngàn Cẩm vệ quân, mười ngàn Cận vệ kinh thành, phía Đông kinh thành có hai vạn quân đang chiếm giữ, thêm một vài đội quân lân cận thì khoảng năm mươi vạn.

- Binh lực của chúng ta thế nào?

- Hai mươi vạn quân đang bí mật hành quân, hai ngày nữa sẽ tới nơi. Những châu huyện khác cũng đã cử người đi, có thể khống chế được trong vài ngày.

- Nếu đối đầu trực tiếp, có thể thắng không?

- Tinh binh của chúng ta có thể.

Ta gật đầu.

Bạch Triền là người cẩn trọng, hắn nói có thể thì khả năng thành công phải hơn bảy phần.

Ta nhìn lại kinh thành vàng rực bên dưới, chỉ vài ngày nữa thôi, nó sẽ ngập trong màu đỏ của máu.

- Tướng quân...

- Chuyện gì?

- Tại sao không thuận theo Hoàng thượng, dù gì ý của Hoàng thượng cũng là để người...

- Làm Thái tử sao?

- ...

- Bạch Triền, Mẫu hoàng ta là một hoàng đế thế nào?

- ... Một ... minh quân?!

Ta quay lại nhìn hắn, cười. Ngô Thanh đột nhiên tiến đến, nói:

- Một bạo quân!

Ta cười, nhìn Kính Thiên và Ngô Thanh tới gần.

- Nếu là ta, người nói sẽ xử lý Tử Hương tộc như thế nào?

Bạch Triền im lặng, ta cũng không hỏi thúc hắn. Nhìn về kinh thành bên dưới chân, cố nhớ lại gương mặt của Mẫu hoàng.

Vẫn là Ngô Thanh trả lời ta:

- Giết toàn tộc.

Ta nhìn hắn, nhìn gương mặt không biểu cảm của Bạch Triền, một chút giật mình của Kính Thiên, nói:

- Ủ. Phụng Âm giải quyết màn hoạ này thế nào?

- Khá tốt.

Ngô Thanh tiếp lời. Ta lại nhìn về kinh thành bên dưới, nói:

- Đúng vậy, Phụng Âm giải quyết chuyện này rất tốt, giảm tới thiểu người chết, điều mà ta không bao giờ nghĩ đến. Người nói, Nghi quốc này còn cần thêm một bạo quân sao?

Ánh hoàng hôn càng chói chang chiếu xuống kinh thành. Có thể nhìn thấy cung điện nguy nga dưới kia, những lớp vàng sáng chói lấp lánh dưới ánh nắng khiến người khác không thể nhìn thẳng. Nghi quốc cần một hiền quân, có thể dùng trái tim ôm ấp thiên hạ chứ không phải một người dùng máu bách tính xây dựng trường thành.

Bọn họ phía sau ta không nói chuyện, ta biết mỗi người đều theo đuổi những suy tính riêng nhưng ta không quan tâm.

Nghi quốc chỉ có một vị hoàng đế duy nhất, ta cũng chỉ chấp nhận một Hoàng đế duy nhất.

Chúng ta cười ngửa trở lại kinh thành. Đúng như ta dự đoán, không một chút tin tức nào của Phụng Âm.

Ta cầu kiến Mẫu hoàng.

Nhìn người đang mặc phụng bào ngồi trên cao kia, ta rất muốn lại gần nhìn cho kỹ gương mặt Người. Rốt cuộc nó như thế nào mà có thể nhẫn tâm như thế, có thể tự tay giết chết những đứa con của mình?

- Dương nhi, cuối cùng con cũng về.

- Âm nhi mất tích rồi, Người không lo lắng sao?

- Ta sẽ cho người đi tìm nó sau.

- Là cho người đi tìm về. Hay... đi giết, rồi mang xác về?

Mẫu hoàng im lặng nhìn ta, Người lạnh lùng uống một ngụm trà, nói:

- Dương nhi, đừng nói năng hồ đồ.

Ta cười lạnh, hỏi lại:

- Nói năng hồ đồ? Nhóm thích khách phía sau chúng con gặp trong rừng không phải Người phái đi sao?

- Đó là người của Phụng Ngưng, ta phái thích khách đi giết ai chứ?

- Phụng Ngưng có thể điều động ám vệ hoàng gia sao, Mẫu hoàng? Nàng ta có thể điều động cả năm mươi người đi giết Thái tử sao? Nàng ta có thể đội mồ dậy mà điều động bọn chúng sao?

Giọng ta vang vọng suốt điện Cần Chính, toàn cung điện rơi vào tĩnh lặng. Mẫu hoàng nhìn ta, nàng nói:

- Ngày mai sẽ có chiếu chỉ sắc phong, con về chuẩn bị đi.

Ta lặng người, cố giữ cho giọng mình thật bình tĩnh:

- Vì sao? Phụng Âm ở bên Người hơn mười năm, Người đối với nàng ấy không có chút lưu luyến nào ư?

- Dương nhi, khi con làm Hoàng đế rồi sẽ hiểu, có những việc ta cũng bất đắc dĩ mà thôi.

Ta cười chua chát:

- Bất đắc dĩ? Người giết Phụng Bích là bất đắc dĩ. Người đưa con chỉ còn một hơi thở, chịu đựng quãng đường dài suốt nửa năm đến Hoả Hương, cũng là bất đắc dĩ. Người giam Phụng Thành nửa điện nửa đại trên núi Thất Nghịch là bất đắc dĩ. Người giết phụ thân cũng là bất đắc dĩ. Người giết Tĩnh phu thị cũng là bất đắc dĩ... .

- Phụng Dương!

Mẫu hoàng hét tên ta, đây là lần đầu tiên nàng gọi cả tên ta.

Ta nhìn nàng, Mẫu hoàng thở ra một hơi, nói:

- Ngày mai sẽ có chiếu sắc phong, con nên chuẩn bị cho tốt.

Ta nhìn nàng, cố gắng nhìn thật kỹ con người ấy. Nhưng những gì ta thấy là một đôi mắt lạnh lùng, một gương mặt trang điểm xinh đẹp, bộ cung trang lông lầy, mái tóc trang điểm cầu kỳ. Thật xa lạ.

- Mẫu hoàng, Phụng Âm không rõ sống chết, Người đôi Thái tử như thế không phải quá nhanh ư?

- Ta là Hoàng đế, nói đôi thì sẽ đôi.

Ta nắm chặt tay:

- Con mãi là Định quốc tướng quân. Thái tử Nghi quốc vĩnh viễn chỉ có một Phụng Âm mà thôi.

Ta quay lưng đi, nghe thấy tiếng Mẫu Hoàng gọi tên ta cùng với tiếng vỡ vụn của sành sứ.

Quay lại Thiên Viên Các, Ngô Thanh đang luyện đàn. Thấy ta, hắn cũng không nhúc nhích, vẫn luyện khúc nhạc buồn tẻ kia. Ta đi qua hắn, đến thẳng phòng luyện kiếm, Bạch Triền đang ở đó, toàn thân hắn ướt đầm mồ hôi, có lẽ luyện đã lâu rồi.

Ta cởi áo ngoài cùng đầu kiếm với hắn.

Khi cơ thể ta một lúc không thể nhắc tay lên nổi thì toàn thân Bạch Triền cũng căng kín vết bầm tím, gương mặt cũng bị xây xát vài chỗ. Ta lại không không chế được lực đạo rồi.

- Tìm Ngô Thanh bôi thuốc đi.

Hắn khắp khệnh đi ra, ta chống kiếm ngồi xuống, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Ta không thích nơi này, dù là nơi ta sinh ra nhưng ta không thích nó. Bầu trời ở đây nhỏ hơn ở Hoả Hương, cũng không có những cơn gió trong lành mang vị mặn của biển, không có tiếng cười giòn tan của những đứa trẻ, không có nụ cười chân chất của ngư phủ, không có những cơn sóng dữ, những thủy quái hung hăng. Ở đây chỉ có tranh đoạt, chỉ có thủy quái đội lốt người, chỉ có một mê và hành hạ.

Có tiếng bước chân, ta nắm chặt cây kiếm gỗ, cảnh giác nhìn về nơi phát ra tiếng động. Kính Thiên đang đi về hướng này, hắn hành lễ với ta, nói:

- Tiểu nhân đã chuẩn bị nước nóng. Tướng quân có muốn tắm không?

Ta hơi thả lỏng, chống kiếm đứng lên, ép chân mình ngừng run rẩy để quay về phòng ngủ. Bên trong nghi ngút hơi nước, một thùng tắm rất lớn ở giữa phòng.

Thả mình vào thùng nước, nước ấm khiến ta thoải mái một chút. Bình thường chỉ tắm nước lạnh, không nghĩ có nước nóng lại thoải mái như vậy. Ta nói với Kính Thiên đang chuẩn bị ra ngoài:

- Tối kỳ lưng cho ta.

Hắn hơi ngập ngừng nhưng vẫn tới, lực đều đều kỳ lưng cho ta, so với Ngô Thanh thì tốt hơn nhiều lắm. Ta nhắm mắt lại, tận hưởng.

- Tướng quân...

Ta nghiêng đầu về phía sau, có chút buồn ngủ.

- Những vết thương này...

Vết thương?

Nhìn lại cơ thể chẳng chịt vết sẹo của mình, có vẻ hơi đáng sợ. So với cơ thể nhẵn nhụi trắng mịn của Âm nhi thì khác nhiều lắm, nhưng chúng đều là niềm tự hào của ta, một quân nhân ra chiến trường, sao lại không có sẹo được?

- Là chiến đấu mà có. Đừng hỏi nguyên nhân từng cái, ta không nhớ đâu. Dù sao cũng lành rồi.

Ta đứng lên, Kính Thiên đột nhiên quay đầu đi, không dám nhìn. Ta có cái gì mà không dám nhìn chứ?

- Lấy khăn cho ta.

Hắn lập cập lấy khăn, khi đưa qua cũng không dám nhìn. Cơ thể ta đáng sợ đến vậy sao?

- Mặc y phục cho ta.

Nếu hắn sợ không dám nhìn, ta sẽ bắt hắn nhìn cho bằng được.

Kính Thiên lấy y phục. Ta đưa tay ra nhưng chờ mãi không thấy hấn choàng áo tới. Nhìn lại, thì ra hấn nhắm mắt.

Ta vừa tức giận vừa buồn cười, võ công của hấn không tồi nhưng tại sao lại nhát gan như vậy? Chỉ có mấy vết sẹo thôi, có cần làm quá như vậy không?

Giật y phục trong tay hấn, khoác lên mình rồi hướng đến giường ngủ, nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần. Ta nghe tiếng bước chân của Kính Thiên đi lại trong phòng.

Khi ta gần say giấc thì hấn lại gọi ta:

- Tướng quân, tóc Người còn ướt, nên lau khô rồi ngủ.

Ta mở mắt nhìn hấn đang cầm khăn đứng trước giường, quay lưng vào trong, hất mái tóc ra phía sau, rồi nhắm mắt ngủ tiếp. Ta nghĩ hấn sẽ về giống Ngô Thanh nhưng hấn lại nhẹ nhàng cầm lấy tóc ta, lau nhẹ.

Hấn làm rất lâu, đến khi ta ngủ vẫn có cảm giác hấn ở đó lau tóc cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 15: Chương 2: Lôi Kéo

Ánh nắng chiếu tới chỗ ta đang đứng, đầu giờ Dần. Nắng ở đây muộn hơn ở Hoả Hương, khi ta luyện công xong thì mới có nắng tới.

- Tướng quân!

Ngô Thanh gọi, ta quay lại nhìn hấn, phía sau còn có một người trùm kín mặt.

Ta cùng họ hướng đình nghỉ đi vào, Ngô Thanh buông rèm xuống, người kia khom người hành lễ. Ta khoát tay, nói:

- Người và ta đều là công chúa, không cần rườm rà như vậy. Ngồi đi.

Nàng ngồi xuống, cời bỏ mũ trùm.

Đã hơn năm năm mới gặp lại, Phượng Ngoã có vẻ thay đổi nhiều. Trong ký ức của ta, nàng là một cô nương hay cười, hay nói. Nhưng bây giờ, trước mặt ta lại là một thiếu phụ nhẹ nhàng, kín đáo. Trước đây nàng nổi trội bao nhiêu thì bây giờ lặng lẽ bấy nhiêu, giống một ni cô không vương bụi trần.

Ta cầm ấm trà, rót cho ta và nàng mỗi người một tách, rồi cầm tách của mình uống cái ực.

Phượng Ngoã nhìn ta cười.

Nhìn nàng, ta nói:

- Người thay đổi nhiều quá.

Nàng dịu dàng nhìn ta:

- Người tùy tiện đi nhiều.

Ta nhún vai:

- Trong quân không có nhiều quy tắc như vậy. Thoải mái là được, để ý làm gì.

Phượng Ngoã nhìn ta cười, nàng chậm rãi nhấp ngụm trà. Ta khó hiểu hỏi nàng:

- Chỉ là một nam nhân lại có thể thay đổi người như vậy?

Phượng Ngoã ngược lên nhìn ta, nàng cười rồi nhìn ra xa xa, nói:

- Người chưa gặp được người như thế nên không hiểu đâu. Chẳng cho ta biết hạnh phúc thực sự. Dù có cả thiên hạ thì thế nào? Không bằng một ngày bình yên bên nhau, cùng nhau nhìn mưa rơi bên thềm.

Ta khó hiểu nhìn nàng.

Ta không hiểu, cũng không muốn hiểu. Với ta hạnh phúc nhất là có thể đấu một trận sảng khoái với đối thủ mạnh hơn mình, nhất là khi kiếm của ta nhuộm đỏ máu của kẻ thù, kết liễu hắn trong sự thoải mái.

Ta để Phụng Ngô nhớ tới nam nhân của nàng, nhìn sang Ngô Thanh.

Đợi hắn đi xa, ta mới lời Phụng Ngô về thực tại:

- Người giúp ta hay Mẫu hoàng.

Phụng Ngô nhìn ta, có chút băn khoăn. Nàng nói:

- Ta chỉ muốn có một cuộc sống bình yên.

Ta tự rót trà cho mình, nhắc nhở:

- Ta hay Mẫu hoàng đều có thể cho người một cuộc sống bình yên.

Phụng Ngô vẫn ngồi im đó, nàng vuốt bụng mình, nói:

- Phụng Dương, tại sao người lại chống đối Mẫu hoàng, từ chối vị trí Thái tử? Vì Phụng Âm sao?

Ta ngược mắt nhìn nàng, nói:

- Phụng Ngô, lấy tư cách là một công chúa Nghi quốc, người nghĩ ta hay Phụng Âm trở thành Hoàng đế thì thích hợp hơn?

Phụng Ngô nhắm mắt, nàng hỏi ta:

- Nếu thành Hoàng đế, người sẽ làm gì?

- San bằng Định Thành, mở rộng bờ cõi.

Phụng Ngô nhấp thêm ngụm trà, tự lự nhìn ta, nàng chậm rãi nói:

- Ta chỉ muốn có một sống thanh bình. Bách tính cũng chỉ muốn duy trì sự yên ổn này mà thôi... Phụng Dương, ta giúp người.

Nhìn Ngô Thanh tiễn Phụng Ngô đi xa, ta có chút bồi hồi. Ta không biết mình làm vậy là đúng hay sai nhưng là một Công chúa Nghi quốc, ta phải có trách nhiệm với bách tính, với cuộc sống không có chiến tranh ngoài kia.

- Bạch Triển?

Một làn gió thổi phía sau ta, hắn tới rồi.

- Phong Nghị thế nào?

Ta hỏi, giọng Bạch Triển khô khan vang lên:

- Vẫn bị giam trong hậu cung.

- Tối nay chúng ta tới gặp hắn. Chuẩn bị đi.

Bạch Triển lui xuống, ta ngồi trong đình nghỉ nhìn ra sân luyện võ, khung cảnh giống hệt ở Hoả Hương nhưng cảm giác lại không giống. Nơi đây mát mẻ hơn Hoả Hương, cũng có sức sống hơn nhưng lại không có cảm giác gần gũi. Luôn có cảm giác ở đất khách.

Lý do ta quay về đây là gì?

Không phải vì lệnh của Mẫu hoàng!

Vậy tại sao ta lại từ bỏ khung trời của mình, quay lại cái lồng son này? Phụng Âm sao? Hay vì cái chết tức tưởi của phụ thân? Vì cái quá khứ không chịu ngu yên trong ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 16: Chương 3: Quá Khứ

Từ nhỏ, ta đã biết mình khác người. Chỉ vì đôi mắt không cùng màu mà ta bị mọi người xa lánh, kể cả phụ thân cũng sợ hãi khi nhìn ta. Người luôn ép ta học mọi thứ nhưng khi đôi mắt của ta trở về cùng màu thì người lại sợ hãi. Ban đầu ta thích thú khi nhìn nét mặt sợ hãi của mọi người nhưng sau này, mỗi lần thấy thế, ta lại không thoải mái.

Lần đầu ta gặp Phụng Âm là một ngày đầy nắng. Ta trốn học cò nên chạy khỏi Nhữ Tê Cung, phải chọn những con đường quanh co vắng người mà trốn, cuối cùng lại đến Tinh Thần cung. Ban đầu ta nghĩ đó là lãnh cung mà cung nhân hay nói, nơi nhốt những phu thị không được Mẫu hoàng sủng ái.

So với Nhữ Tê cung thì khác nhau nhiều lắm, vừa nhỏ lại đơn sơ, không bằng Thiên Viên Các ta ở. Cung nhân cũng không nhiều, chỉ liếc mắt là có thể nhìn thấy toàn bộ.

Ta leo lên thân cây gần bờ tường, tầm mắt vừa đúng nhìn thấy một đứa bé gái đang viết chữ. Dù đứa trẻ đó ăn mặc đơn sơ, thậm chí y phục còn không đẹp bằng tỷ nữ hầu hạ ta nhưng điều gì đó ở nàng khiến ta không thể rời mắt, một cảm giác quen thuộc mà ta chưa từng có với bất cứ ai, kể cả phụ thân.

Đột nhiên đứa bé ấy ngừng đầu lên, chúng ta nhìn nhau. Ta nhìn gương mặt giống mình như đúc kia, nàng cũng nhìn ta, trong mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên.

Ta nhảy vào sân, bước về phía nàng. Ta muốn quan sát nàng kỹ hơn. Gương mặt nàng giống ta gần như toàn bộ nhưng đôi mắt lại đen láy, như một hồ nước tĩnh lặng.

- Người là ai?

Ta hỏi. Nàng nhìn ta, trả lời:

- Ta là Phụng Âm.

...

Từ đó ta hay đến Tinh Thần cung chơi với Phụng Âm, đương nhiên ta luôn đến vào giờ học cò. Mỗi lần trở về từ Tinh Thần cung, cảnh thường thấy là các cung nữ trông coi ta bị phụ thân đánh, tiếng kêu khóc vang khắp cung đình. Nhưng phụ thân lại không dám đánh ta. Cuối cùng, người không cho ta học cò nữa mà học cưỡi ngựa, bắn cung. Ta không thể đến Tinh Thần cung tìm Phụng Âm nữa.

Một lần đang bắn cung, ta đột nhiên muốn gặp Phụng Âm một cách kỳ lạ. Nên ta lên đến Tinh Thần cung.

Mặc cho ta lật tung Tinh Thần cung nhưng vẫn không thấy nàng ấy ở đâu. Bọn cung nhân cứ vụng trộm nhìn về một phía, ta theo hướng đó đi đến.

Phía trước có một đám người đang đứng, có tiếng cười khoái chí của Gia Hoà vang lên. Hắn là hoàng tử được Mẫu hoàng ưu ái, thường chọc ghẹo cung nhân làm vui.

Ta len vào giữa, nhìn rõ cảnh Phụng Âm cuộn tròn mình bị một đám cung nhân đánh, bên cạnh là Gia Hoà đang cười.

Một luồng khí nóng từ bụng bốc lên, ta chỉ muốn giết chết cái lũ khốn kiếp ấy.

Ta chỉ nhớ mình dùng roi ngựa đánh mạnh vào mặt Gia Hoà. Rồi tiếng la hét, tiếng kêu khóc càng khiến ta điên cuồng hơn, đôi mắt ta hoàn toàn không trông thấy gì ngoài một màu đỏ, có bóng người loáng thoáng, tiếng ồn càng ngày càng nhiều, rồi yên ắng hẳn.

Mắt dần nhìn rõ hơn, luồng khí nóng cũng biến mất. Trước mắt ta là những cung nhân nằm la liệt, tất cả đều bất động. Gia Hoà nằm giữa đám cung nhân, gương mặt vặn vẹo sợ hãi, đôi mắt mở to trừng trừng nhìn ta, hắn cũng không động đậy. Một dòng nước đỏ thấm vào giày ta, dính dính. Không chỉ giày, y phục của ta, roi ngựa cũng toàn một màu đỏ, môi ta nếm được vị ngọt ngào, tanh tanh.

Ta quay lại nhìn Phụng Âm, nàng ấy cũng nằm đó, bất động nhưng vẫn còn thở. Khi ta định bế nàng đi thì có người tới, rất nhiều người tới. Mẫu hoàng là người chạy tới đầu tiên, Người nhìn Gia Hoà rồi kinh hoàng nhìn ta, phụ thân cũng có cùng biểu cảm đó. Ta biết mình sẽ bị phạt vì đánh Gia Hoà nhưng ta không sợ, cũng lắm là chịu đòn thôi.

Nhưng ta không bị phạt, cũng không ai dám nhắc đến Gia Hoà nữa. Hắn cũng không xuất hiện nhưng từ đó, mọi người càng sợ ta hơn, không một kẻ nào dám nói chuyện với ta, trừ Phụng Âm.

Phụ thân nói với ta về Lễ Trưởng thành, ta biết được nó nguy hiểm thế nào, chúng ta có thể chết bất cứ lúc nào, giống Gia Hoà. Ta không muốn chết, ta cũng không muốn Phụng Âm chết nên liều mạng học võ, cưỡi ngựa, bắn cung đều học đến thành thục. Nhưng ngày đó đến quá mau, ta và Phụng Âm quá yếu, khả năng chết của chúng ta là cao nhất, hơn nữa đối thủ đều là những kẻ ghét chúng ta, bọn chúng sẽ không nương tay cho ta hay Phụng Âm.

Ngày ta tham gia Lễ Trưởng thành, Phụ thân cho ta hai cây đoản kiếm màu đen, hy vọng chúng có thể giúp ta giữ mạng. Ta dùng một cái, một cái tặng cho Phụng Âm, dù nàng đi cùng ta nhưng cũng có thể gặp nguy hiểm.

Phụ thân nói phải tìm thấy đền Phụng Hoàng mới có thể thoát khỏi núi Phụng hoàng. Nếu không thể ra ngoài, chúng ta sẽ bị lạc trong rừng, làm mồi cho dã thú nơi đây. Ta không biết đền Phụng hoàng ở đâu, chỉ có thể dắt Phụng Âm đi mãi về phía Đông. Đến ngày thứ ba, ta phát hiện có người đi theo chúng ta, có cả sát khí.

Đối thủ không yếu, thậm chí mạnh hơn ta. Có Phụng Âm đi cùng, khả năng hai chúng ta đều chết.

Ta để nàng lại bờ suối rồi dẫn kẻ kia đến nơi khác. Người theo dõi chúng ta hoá ra lại là Phụng Bích, người mà ta không muốn gặp nhất. Không chỉ thân thể nàng hơn ta nhiều lần mà võ công cũng đứng đầu trong các công chúa. Đối mặt với nàng ấy, khả năng chiến thắng của ta gần như không có.

Phụng Bích không nói gì với ta, lặng lẽ rút kiếm. Ta cũng rút kiếm phòng thủ, bây giờ nói gì cũng vô ích.

Tám người đi vào, chỉ có ba người sống sót trở ra. Bây giờ chúng ta đã không có sự lựa chọn, hoặc sống hoặc chết mà thôi.

Ta và Phụng Bích đánh nhau, ta rất nhanh rơi vào hạ phong, người cũng bị kiếm của Phụng Bích đâm bị thương ở tay và đùi, dù biết rất nhanh nữa thôi nàng sẽ kết thúc ta nhưng ta không muốn chết. Nếu ta gục ở đây, Phụng Âm phía sau cũng sẽ không sống nổi, nàng ấy không có võ công, chỉ một cái vận tay của Phụng Bích cũng đủ giết Phụng Âm chín lần rồi.

Phụng Bích nói với ta:

- Dương nhi, ta cũng không muốn giết ngươi nhưng nếu ngươi không chết, ta không thể quay về gặp Mẫu hoàng.

Luồng khí nóng quen thuộc lại bốc lên, ta để mặc cho cơ thể mình tự cử động. Ta biết, thứ làm mọi người sợ hãi nơi ta lại trở dậy, nhưng nếu đó là cách duy nhất để ta và Phụng Âm sống thì ta không cần cản trở nó, cứ để Phụng Bích chết đi.

Khi ta tỉnh táo lại thì Phụng Bích quả nhiên đã chết, gương mặt nàng là vẻ không thể tin.

Mệt mỏi dựa vào thân cây, cơ thể ta lại thêm vết thương, đùi trái bị thêm hai nhát kiếm, vai phải cũng bị thương. Xé vẩy băng qua loa, ta quay lại tìm Phụng Âm nhưng nàng đã không ở đó, giống như chưa từng đến đó, dù ta gọi khản cổ, Phụng Âm cũng không lên tiếng trả lời ta.

Mùi máu tanh kéo dài đến tận ta, hết chỗ hoang lại đến chỗ vắng, thậm chí có trăn và gấu. Ta không biết luồng khí nóng kia bốc lên bao nhiêu lần nhưng cơ thể càng ngày càng yếu, vết thương ngày càng chồng chất, thậm chí đi lại với ta cũng là vấn đề. Ngoài việc đi thẳng về phía trước thì ta không thể làm gì được nữa, nếu một con chó hoang xuất hiện cũng khiến ta chết không thể nghi ngờ.

Ta cứ đi như thế, như người mù dò đường. Ta đã nghĩ mình không thể sống cho đến khi nhìn thấy con Phụng hoàng sừng sừng trước mắt, ngạc nhiên hơn là Phụng Âm đang ngồi dưới con Phụng hoàng. Nàng ấy không sao, toàn thân đều khoẻ mạnh.

- A Dương?

Tiếng của nàng ấy át đi tiếng ù ù trong tai, ta nghe giọng mình khản đặc:

- Dìu ta qua đó.

Phía sau con Phụng hoàng có ba căn phòng, một cái đã mở. Ta cùng Phụng Âm đi đến.

Ta biết nàng đã không được chọn. Nàng tới đây trước ta nhưng cánh cửa đã không mở. Nhưng nếu bây giờ nàng ấy không vào được căn phòng nào, thì chỉ có thể chết ở đây mà thôi.

Phụng Âm vào được một căn phòng, ta cũng chọn căn phòng của Định quốc tướng quân. Phụ thân nói không được vào căn phòng Quốc sư, nhất định phải vào phòng của Đế vương. Nhưng...

Thôi đi, phòng nào cũng được.

Trong phòng mù mịt, tầm tối, chính giữa có một thanh kiếm đen. Ánh sáng từ trần nhà chiếu xuống, dù vậy nhưng lại như bị hút hết vào màu đen của thanh kiếm kia.

Phải rút nó ra, mới coi như hoàn thành Lễ Trưởng thành.

Ta run rẩy đi về phía thanh kiếm.

Ngay khi ta chạm tay vào, thanh kiếm đột nhiên ngã xuống, kéo theo cả ta cùng lăn xuống sàn.

Kiếm đã được rút. Lễ trưởng thành hoàn tất.

Ta ôm thanh kiếm lạnh lẽo vào lòng, ngồi dựa vào bệ đá, nhìn ra cánh cửa đã đóng chặt, chờ đợi.

Ngồi trong căn phòng đó lâu đến mức các vết thương của ta ngừng chảy máu, cơ thể lạnh dần, ngay khi ta sắp ngủ thiếp đi mới có người đến mở cửa. Người đến là Quốc sư, nàng lại gần ôm ta vào lòng, bế ta ra ngoài.

Bên ngoài sáng rực ánh đuốc, Mẫu hoàng từ trên cao nhìn xuống.

Quốc sư nhẹ nhàng đặt ta xuống nền gạch lạnh băng, sau đó tránh qua một bên. Ta đột nhiên quỵn luyến hơi ấm và hương thơm của nàng.

Nhìn xung quanh, bên cạnh ta là Phụng Âm đang ngất , bên trái nàng ấy là Phụng Thành ngo ngác nhìn vào khoảng không. Phía sau, Phụng Ngung và Phụng Ngô người nhuộm đầy máu, chỉ còn thoi thóp thở. Sau nữa là Phụng Bích, Phụng Kim và Phụng Phi không còn toàn vẹn nữa, bọn họ chết rồi.

Tiếng nữ tử vang lên chất chứa. Ta nhìn Mẫu hoàng trên cao, Người cũng nhìn ta, ánh mắt lạnh lùng. Phụ thân cũng nhìn ta, trong mắt ánh lên vẻ thất vọng. Ta biết, người hy vọng ta vào phòng Đế vương nhưng ta lại vào căn phòng của Định quốc tướng quân, phụ sự kỳ vọng của Người.

Chỉ là... ta không hối hận.

Có người kéo ta lên, đưa vào một chiếc xe ngựa lắc lư. Trước khi rèm buông xuống, ta còn nghe tiếng phụ thân van xin Mẫu hoàng cho ta đường thương vong hãy lên đường. Nhưng chiếc xe cứ thế xé màn đêm lao đi, mang theo ý thức của ta ngày một xa dần.

Cứ thế, ngày đi đêm nghỉ, ý thức của ta lúc mơ hồ lúc tỉnh táo. Cả quãng đường dài, ta chỉ nhớ đau đớn từ chỗ bị thương không được băng bó dột lên, cả người lúc nóng lúc lạnh, miệng lưỡi khô đắng, không còn biết tay chân mình ở đâu.

Ta biết có người đưa nước và bánh bao vào xe ngựa, đáng tiếc lại không có sức cầm lấy cốc, cũng không có người đút ta ăn. Điều ta mong mỏi nhất là khi trời mưa, xe bị dột, ta có thể uống được một ít nước.

Ngày qua ngày, vết thương của ta lành lại, cũng có thể ăn được chút lương khô, tự lấy nước cho mình.

Cuối cùng cũng đến được Hoá Hương.

Đón ta là một trận cướp bóc, bọn cướp có hơn mười người, đều là hán tử. Chúng bao vây lấy xe ngựa, gươm đao sáng loáng.

Hai bên đánh nhau, khi ta giết tên cướp cuối cùng thì bốn phụ xe đã chết, ngựa cũng không đi được nữa. Trước mặt là tường thành đắp bằng đất thủng lỗ chỗ, hai chữ Hoá Hương mờ nhạt ở giữa, thiếu nét lung tung, bạc màu vì gió cát.

Trong thành không còn một nhà dân, chỉ có những túp lều của binh lính, ọt ẹt như sắp gãy rụng, bao phủ là một màu vàng của đất. Những tên lính tuần tra nhìn ta mà không buồn hỏi han, quân trang trên người mục nát, bạc phếch, đơn sơ đón những cơn gió mang theo bụi bay đầy trời. Nhìn ngọn cờ treo trên thành, rách chỉ còn một nửa, phất phật theo những cơn gió, không thể nhìn ra màu sắc.

- Trường thành ở đâu?

Ta hỏi một tên lính canh đang ngồi gác dưới tàng cây trơ trọi. Hắn không nhìn ta, hất mặt về một bên. Phía đó có một lão già đang vót tre, người gầy như cây củi, đen đui, gương mặt bụi bặm không nhìn rõ mắt mũi.

- Người là Trường thành sao?

Hắn nhìn ta bằng ánh mắt lèm bèm, nói bằng giọng khàn khàn:

- Tiểu cô nương, tị nạn thì vào thẳng trong thành tìm bà Kim, bà ấy sẽ cho người ăn.

- Ta là Định quốc tướng quân, Thánh chỉ ở đây. Hoá Hương sau này thuộc quyền quản lý của ta.

...

- Tướng quân?

Ông lão trước mắt bỗng nhiên trẻ lại, thành hình dáng của Kính Thiên, xung quanh cũng không có ánh nắng chói chang, không có những ngôi nhà sụp đổ mà đổi thành đình nghi mát ở Thiên Viên các. Hoá ra, chỉ là hồi ức thôi...

- Chuyện gì?

- Lãnh Tiểu cầu kiến.

- Để hắn vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 4: Kế Hoạch

- Tham kiến Tướng quân.

Ta phát tay cho Lãnh Tiểu đứng lên. Nhìn nam nhân trước mặt, ta gần như đã quên mất hấn của ba năm trước: làn da thô ráp vì hứng chịu nắng mưa nay trắng nõn, bàn tay cũng mịn màng thon thả hơn nhiều. Điều duy nhất không khác chính là đôi mắt đầy kiên định, đôi mắt nhìn thẳng vào ta nói muốn trở về Kinh thành trả thù.

- Trong cung thế nào rồi?

- Vẫn như bình thường. Không có canh phòng nghiêm ngặt.

- Tiên An cung thì sao?

- Mọi người đều bị giám sát, Phong Nghị vẫn án binh bất động. Hạ Chương đã lên ra ngoài cung đi tìm Thái tử.

Nói vậy người của Phurong Âm cũng không biết nàng ở đâu. Mẫu hoàng nhất định đang truy lùng nàng ấy, nếu để Người tìm thấy trước, Phurong Âm khẳng định lành ít dữ nhiều.

- Người mang theo một trăm người cùng tìm đi, nhất định phải tìm ra trước Mẫu hoàng. Thông báo thêm cho Hoả Hương, theo dõi bất cứ kẻ lạ mặt nào lui tới. Kiểm soát toàn bộ tàu thuyền, nhất định không cho kẻ nào ra biển.

Nếu Phurong Âm không bị bắt cóc thì khẳng định là tự bỏ đi. Nếu đã đi, nhất định rời khỏi Nghi quốc. Ta không biết nàng ấy sẽ đi đường nào, chỉ có thể chặn ở Hoả Hương. Nhưng nàng ấy có đi từ đó để đến nước khác không?

- Tướng quân?

Ta nhìn Lãnh Tiểu, hấn đang nhìn ta, hỏi:

- Sao người không làm Hoàng đế?

Ta nhìn hấn, cười:

- Lãnh Tiểu, ta không hỏi kẻ thù của người là ai mà.

Hấn sững sờ một chút rồi hành lễ lui ra. Thực ra ta biết kẻ thù của Lãnh Tiểu là người của Hoàng tộc Nghi quốc, có thể là Mẫu hoàng. Ta để hấn ở trong hậu cung của Phurong Âm: một là điều tra hấn, hai là muốn hấn bảo vệ nàng ấy. Không nghĩ tới, Phurong Âm bây giờ vốn không cần ai bảo vệ nữa.

Ban đêm, ta cùng Bạch Triển lên vào Tiên An Cung. Nhìn cung điện nhỏ bé ẩn trong bóng tối, ta đã nghĩ mình trở lại Tinh Thần Cung. Tính cách Phurong Âm giống hệt như Tinh phu thị, chỉ muốn tồn tại một cách lặng lẽ, không muốn mang tài năng của mình ra ánh sáng. Tiếc rằng Phurong Âm là Công chúa, không phải một bách tính bình thường mà có được cuộc sống tĩnh lặng như thế.

Ta từ cửa sổ nhảy vào phòng của Phong Nghị. Hấn đang đánh đàn, mắt không thèm đưa lên, tay cũng không ngừng, chỉ hỏi ta:

- Đêm khuya Tướng quân tới thăm, không biết có gì chỉ giáo?

Ta nhìn hấn, nói:

- Không có gì chỉ giáo. Ta ngưỡng mộ Phong công tử từ lâu, mãi tới hôm nay mới có dịp tâm sự.

Phong Nghị giật mình nhìn thẳng vào ta, trông gương mặt hoảng hốt của hấn làm ta thấy buồn cười. Hấn nói:

- Tướng quân, xin đừng đùa.

Ta cười đến ngồi trên tháp mềm, không đùa giỡn với hấn nữa:

- Ta nghe nói người từ nhỏ được dạy để trở thành Phurong Quân?

Phong Nghị nhìn ta, nghi ngờ:

- Chỉ là lời đồn, Tướng quân hà tất phải tin.

Ta cười:

- Chắc người biết Mẫu hoàng định để ta làm Thái tử?

- ...

- Thế nào? Bây giờ người theo ta thì có thể trở thành Phurong quân đấy! Dù sao ta vẫn chưa lập phu quân.

Phong Nghị tức giận trừng mắt với ta, hần nói:

- Tướng quân, nếu đã nói hết mời về cho.
- Tức giận? Tại sao?
- Ta là phu quân của muội muội người, xin đừng chọc ghẹo nữa.
- Phượng Âm sao? Nàng ấy không có tung tích, không biết chừng đã mất mạng rồi. Người còn chờ nàng?
- Đời này ta chỉ có một nương tử mà thôi.
- Nương tử sao... Phong Nghị! Người có thể coi Phượng Âm là nương tử của mình sao?

Phong Nghị nhìn ta, ánh mắt tức giận, hần mím môi không nói. Ta cũng không nói dông dài với hần, Bạch Triền ngoài kia đã ra ám hiệu, ta phải rời khỏi đây.

Ta nhìn Phong Nghị, nói:

- Khá lắm, hy vọng người có thể giữ được suy nghĩ này. Nếu còn tham vọng làm Phượng quân thì người phải giữ cho được vị trí Thái tử của Phượng Âm. Nếu không, thì đành uỷ khuất làm phu thị của ta thôi. Phu thị, không phải phu quân.

Ta vỗ vỗ gương mặt hần rồi nhảy ra theo đường cũ, Bạch Triền đang chờ ta dưới gốc cây. Chúng ta cùng ẩn trong bóng tối mà đi, hần nói:

- Tướng quân, chiêu mộ thì chiêu mộ, chọc ghẹo hần làm gì?
- Ta chọc ghẹo gì?
- Không lẽ người định lập hần làm phu thị?

Ta hơi dừng lại nhìn Bạch Triền, nói:

- Bạch Triền, ta có lập thêm mười hay hai mươi phu thị, người cũng không có quyền lên tiếng. Ở Nghi quốc lâu như vậy mà còn giữ tư tưởng của Ân quốc sao?

Hần không nói gì, lặng lẽ theo sau ta.

Suốt bảy ngày sau ta không vào triều, luôn viện cớ vết thương cũ tái phát, gọi Lưu Hoà tới chẩn bệnh. Nàng ta là người của Phượng Âm, hần nhiên có thể biết được điều gì đó nhưng quá kín miệng, không chịu hé răng dù chỉ một câu.

- Tướng quân!

Ngô Thanh ngồi trước mặt ta, hần nói:

- Hoàng Thượng vừa ban chiếu, sắc lập người là Thái tử nhưng chiếu chỉ bị Phong mẫu và Hữu Tề tướng chặn lại, hơn một nửa bá quan trong triều đang quỳ dưới điện Càn Chính xin Hoàng Thượng thu hồi thánh chỉ. Có kẻ còn dùng cái chết để uy hiếp.

Ta dựa vào gối mềm, Ngô Thanh nhanh tay dứt cho ta một miếng cam.

Quả nhiên Phong Nghị có cách, không nghĩ tới thế lực của hần lại lớn như vậy, có thể huy động cả nửa bá quan. Nhưng đây chỉ là nghị binh, Mẫu hoàng sẽ nhanh chóng giải quyết đám quần thần này, ta phải tranh thủ thời gian.

- Bên tỳ nữ kia thế nào rồi?

Ngô Thanh cười như một con hồ ly, nói:

- Đã xong rồi, giờ Tý ngày mai nàng ta sẽ mở cửa cung cho chúng ta.
- Chuẩn bị xong cả rồi à?
- Vâng, toàn bộ quân của chúng ta đã vào vị trí, chỉ chờ lệnh nữa thôi.
- Quốc sư thế nào? Đã tới chưa?

Ta nhìn Ngô Thanh hỏi. Hần ngập ngừng:

- Không có tin tức gì truyền về nhưng chúng ta có thể thực hiện dù không có Quốc sư mà.

Ta nhắm mắt không trả lời Ngô Thanh, Quốc sư về hay không đối với ta rất quan trọng.

- Vậy chuẩn bị hết đi, giờ Tý đêm nay hành động.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 5: Bức Ngôi

Ta thay đổi ngày hành động vì luôn có cảm giác, nếu đến ngày mai mọi chuyện sẽ quá muộn. Mẫu hoàng nhất định có cách giải quyết, lợi thế duy nhất mà ta có là bất ngờ. Lỡ thời cơ, tất cả đều hết.

Lão Ông thay ta đi nói chuyện với Quốc sư, mới có sự vụ ngày hôm nay. Nếu nàng không xuất hiện, mọi chuyện sẽ chấm dứt.

Ta không tự tin có thể khống chế Mẫu Hoàng và đội Âm vệ Hoàng gia quá lâu. Dù người của ta được đào tạo tinh nhuệ, nhưng phải ba người mới có thể giết chết một âm vệ.

Ta hy vọng Phong Nghị có thể làm Mẫu hoàng phân tâm một chút, như vậy cơ hội thắng sẽ cao hơn.

Lãnh Tiểu dẫn người đi tìm Phượng Âm, không biết phải tốn bao nhiêu thời gian. Nếu Phượng Âm không trở về kịp, ta làm thế nào với một Nghi quốc không có vua đây?

Ngô Thanh sắp xếp cho người mở cửa cung để chúng ta mang quân vào vây hãm Mẫu hoàng. Bạch Triền dẫn năm trăm quân khống chế Cận vệ kinh thành, Kinh Thiên mang hai trăm người giữ Cẩm vệ quân, Gia Nghị khống chế các đội quân vùng bên ngoài kinh thành. Người của Phượng Ngô khống chế phía Đông Nghi quốc, Diêm Trúc thay ta bình định phía Tây và Hoà Hương. Còn phía Nam và Bắc, nếu chuyện này giải quyết nhanh chóng thì bên đó sẽ không kịp trở tay, Hạ Cẩm và Phong Nghị có thể giữ vững nơi đó chẳng?

Mọi chuyện có vẻ ổn. Chỉ là Âm vệ Hoàng gia luôn theo lệnh Mẫu hoàng. Đến tận bây giờ, ta chưa điều tra được số lượng thực sự của Âm vệ. Vào cung không thể mang nhiều người, ba trăm tinh binh liệu đã đủ?

- Từ Ân?

- Có thuộc hạ!

- Lấy áo giáp cho ta.

- Vâng!

Nhìn nàng lui xuống, ta có chút phân vân nên gọi giật lại:

- Lấy thanh kiếm kia nữa.

Từ Ân mang lên bộ giáp phục của ta, còn có một hộp dài đựng kiếm. Nàng đặt tất cả lên bàn rồi lui ra. Chúng ta đều cần nghỉ ngơi, chuẩn bị cho đêm nay.

Ta mở hộp, lật lớp vải trắng để lộ màu đen tuyền của thanh kiếm bên trong, hàn khí bốc lên từng chút một, khí nóng quen thuộc lại bốc lên từ đan điền.

Thanh kiếm này chính là thanh kiếm ta rút trong phòng Định quốc tướng quân. Nó là thanh kiếm mở mang bờ cõi Nghi quốc, tẩm không biết bao nhiêu máu của kẻ thù, sát khí và oán khí không hề tầm thường. Mỗi lần nhìn thấy hay đụng vào nó, khí nóng trong bụng ta lại bốc lên cao, sát tâm trỗi dậy không thể không chế. Nếu không thật cần thiết, ta tuyệt đối không bao giờ để nó thấy ánh sáng Mặt trời.

Nhưng điều kỳ lạ là trước những trận đánh quan trọng, phần thắng nhỏ nhoi ta đều lấy nó ra, vuốt ve một chút. Như vậy sẽ bình tâm hơn mặc dù phần lớn thời gian phải giằng co giữa mong muốn giết người và không thể giết người.

Ở Hoà Hương suốt mười năm, ta chỉ dùng thanh kiếm này ra trận duy nhất một lần. Là khi bình định mười ba đảo, bọn họ liên kết lại đánh bất ngờ vào Hoà Hương, binh lực của ta tổn thất trầm trọng, bản thân cũng bị thương nặng, ta đã nghĩ mình phải chết không nghi ngờ. Cuối cùng lại có thể sống sót.

Chỉ là, phần lưng bị thương. Đến bây giờ, khi trời lạnh vẫn không thể ngồi dậy.

Đánh trận mười năm, từng trận đánh lớn nhỏ, nhìn nhiều người phải chết, tẩm máu kẻ địch không biết bao nhiêu cho kể, cũng từng dạo vòng Quý Môn quan vài lần, có lần nào ta căng thẳng như bây giờ?

- Tướng quân, đã giờ Hợi rồi!

Từ Ân mặc võ trang hành lễ trước mặt ta, mọi chuyện đã chuẩn bị xong. Phất tay để nàng ra ngoài trước.

Nhìn lại mình trong gương: võ phục đỏ chót, tóc dài cột cao, song kiếm bên người, có vẻ lạ lẫm. Nhìn mặt nạ trên bàn, ta đeo vào rồi nhìn vào gương, có vẻ quen thuộc hơn rồi.

Khi ta ra sân, mọi người đã đứng chờ từ lâu. Ra hiệu cho Bạch Triền, hân hành lễ rồi mang người lên ra khỏi cung.

Nửa canh giờ sau, ta để Kính Thiên mang người đi không chế Cẩm vệ quân, còn bản thân cùng Ngô Thanh đến cung Dưỡng Tâm của Mẫu Hoàng.

Cửa hông phía nam đã mở, có người đang đứng đó. Ta dừng lại, Ngô Thanh một mình qua đó, hân ra hiệu cho chúng ta vào, ta ngạc nhiên khi người mở cửa cho mình lại là Trương nữ quan, tỷ nữ thân cận nhất của Mẫu hoàng.

Nàng không dám nhìn ta mà lại nhìn xuống đất. Ta cũng không có thời gian hỏi nàng nhiều, dẫn người lần vào trong tấm cung.

Ta ra hiệu để những kẻ khác tản ra, chỉ để Ngô Thanh và Từ Ân bên người. Chúng ta cần tìm ra Ám vệ Hoàng gia, mỗi tổ ba người, dùng thời gian ít nhất để không chế cục diện.

Vút

Một mũi tên lửa bắn thẳng lên trời, Kính Thiên đã không chế được Cẩm Vệ quân.

Vút

Lại một mũi nữa bắn lên, là phía Nam, Bạch Triền cũng xong việc rồi.

Hôm qua Gia Nghị đã không chế được các cánh quân bên ngoài, ta không còn ngại việc Mẫu hoàng điều động thêm binh lính nữa.

- Tướng quân, bên trong có điều kỳ quái.

Lục Nga chạy ra báo.

Không lẽ Mẫu hoàng không có trong đó?

Chạy vào trong tấm cung, quả thật có kỳ quái.

Một cung điện rộng lớn ngan ngát mùi huân hương, những cột nhà bằng gỗ quý được bao quanh bởi những dải lụa đất tiền. Bình vàng, trâm ngọc, gương đồng bóng loáng, tất cả đều xa hoa lộng lẫy nhưng lại hiu quạnh, lẻ loi. Không có cung nhân?!

Ta nhìn Lục Nga, nàng lắc nhẹ đầu.

Nhìn lại số người của mình, vẫn nguyên vẹn. Không có Ám vệ sao?

Đạp bay cửa tấm phòng, ta ngậy người nhìn khung cảnh bên trong.

Trên giường ngà voi, Mẫu hoàng mặc váy lụa nằm ngả gối trên giường nhưng gương mặt lại trần đầy tức giận nhìn vào dưới sàn. Ta theo ánh mắt Người, đang quỳ trên sàn hồ phách là một nam nhân trần truồng, hân cúi gằm mặt nhưng ta vẫn nhận ra là Dương phu thị được Mẫu hoàng sủng ái.

Mẫu hoàng nhìn lên, cười lạnh lùng với ta:

- Dương nhi, ngươi chủ mưu chuyện này sao?

Ta không biết Người nói chuyện gì, chỉ có thể mở miệng ra rồi lại ngậm miệng vào, không thốt nổi một câu.

- Không phải nàng ấy đâu, là ta hạ được ngươi đấy.

Một giọng nói trong trẻo vang lên, ta nhìn thấy Quốc sư mặc váy trắng thướt tha đi vào, phía sau nàng còn có Phượng Ngôã, nàng nhìn thấy ta rồi gạt đầu.

Phượng Ngôã ném áo choàng lên người Dương phu thị, khinh miệt:

- Ngươi lui ra ngoài đi.

Hân vừa bỏ vừa chạy ra ngoài, Quốc sư lại nhìn ta, im lặng.

Ta phất tay với Lục Nga đang đứng ngoài cửa, tháo mặt nạ nhìn nàng ấy đóng cửa, dẫn người lùi xa năm trăm bước.

Cả tấm điện chỉ còn bốn người. Im ắng bao trùm.

Mẫu hoàng và Quốc sư nhìn nhau, Phụng Ngao nhẹ nhàng đi tới bên cạnh ta, hẳn nàng ấy cũng không hiểu chuyện gì.

- Ngươi có ý gì?

Mẫu hoàng gần từng tiếng với Quốc sư, đáp lại nàng chỉ có sự im lặng.

Ta với Phụng Ngao ra ngoài, đóng cửa lại. Chúng ta đều đứng ở đó, phía sau cánh cửa tấm điện. Bên trong, là quá khứ mà đã bị chôn vùi, không có kẻ nào được phép biết.

- Phụng Tâm, có bao giờ ngờ tới ngày này không?

Giọng của Quốc sư vang lên, trong trẻo.

Mẫu hoàng im lặng, Quốc sư vui vẻ:

- Người được ngươi chọn làm vua thà làm phản chứ không thềm tiếp nổi bước chân ngươi? Có bao giờ ngờ tới chuyện này? Những đứa con của ngươi, kẻ có khả năng thì không chịu gánh vác, kẻ vô năng lại ham hố quyền lực. Thậm chí còn nghĩ đến việc giết ngươi?

- Hừ!

Im ắng lại bao trùm.

Giọng Quốc sư trầm ngâm:

- Kỳ thực, làm vua hơn hai mươi năm rồi! Ngươi... có vui không? Vị trí ngươi khao khát ao ước, sẵn sàng đánh đổi tất cả để có ấy! Ngươi nghĩ sao khi không một ai đoái hoài đến?

- Ngươi muốn nói gì, Phụng Lâm?

Giọng Mẫu hoàng vang lên, Quốc sư im lặng một chút, rồi nói:

- Ta chỉ muốn biết cảm giác của ngươi thế nào khi không có ai ham muốn vị trí mà ngươi khao khát cả cuộc đời?

- ...

- Không nói gì sao? Ngươi không thắc mắc tại sao ta lại làm thế này à?

Quốc sư hỏi, giọng Mẫu hoàng lạnh lùng vang lên:

- Vì ta cướp Ngô Tĩnh sao? Hay vì ta giết chết hắn?

Im lặng

Giọng Quốc sư khàn khàn:

- ... Ngươi ép huynh ấy làm phụ thị của ngươi, không cho huynh ấy một ngày hạnh phúc, cuối cùng còn giết chết huynh ấy. Tại sao?

Mẫu hoàng mỉa mai:

- Không hiểu sao? Ta không dung nạp kẻ trong tim không có ta.

Giọng Quốc sư cao dần:

- Ngay từ đây huynh ấy đã không yêu ngươi. Người huynh ấy yêu là ta! Ngươi lập huynh ấy làm phụ thị ngay trong ngày chúng ta thành thân.

Tiếng Quốc sư vang vọng trong Đường Tâm điện. Chát chúa, vang vọng rồi im bặt.

Giọng lạnh tanh của Mẫu hoàng:

- Ta là hoàng đế, còn ngươi thì không.

- ...

Mẫu hoàng tiếp tục mỉa mai:

- Chỉ vậy thôi sao, Phụng Lâm? Ngươi làm điều này chỉ vì Ngô Tĩnh? Không nghĩ hẳn lại quan trọng với ngươi như vậy. Phò mã của ngươi thì sao? Chẳng phải ngươi cũng yêu hắn sao?

Chát!

Tầm điện rơi vào yên lặng.

Giọng của Quốc sư run rẩy:

- Phụng Tâm, đừng nghĩ người hiểu ta. Người thừa biết ta không làm việc này vì Ngô Tĩnh. Ta làm vì con của ta, đứa trẻ đã bị người giết chết ngay khi chưa thành hình.

- ...

- Thế nào? Không nói được gì à? Hay không hiểu tại sao ta biết? Phụng Tâm, người tưởng người có thể một tay che trời sao? Dám giả mạo Tổ thư. Ngoài Hoàng đế, những công chúa còn lại không thể có con? Phụng Tâm, nếu người không ép chúng ta uống thuốc, ta sẽ không thể mang thai sao?

- ...

Im lặng.

Giọng Quốc sư lại vang lên, tràn đầy sự mỉa mai:

- Hừ. Người khiến ta không thể có con, bản thân người nhìn lại đi, những đứa con của người thì thế nào? Không có đứa nào coi người là mẫu thân, không có đứa nào theo ý muốn của người, chúng chỉ muốn tránh xa người mà thôi. À, cũng phải, ta cũng không muốn có một mẫu thân máu lạnh tàn nhẫn giống người, tận mắt nhìn con mình chết cũng không có chút phản ứng gì.

- Cảm ơn cho ta.

- Thế nào? Tức giận sao? Người dám làm mà không dám nhận? Hay người quên rồi, những đứa trẻ bị người bắt tham gia Lễ trưởng thành khi còn quá nhỏ. Chúng đi ra đều chỉ còn nửa mạng. Chính người, Phụng Tâm! Chính người giết chết Phụng Bích, Phụng Phi, Phụng Kim, còn có Phụng Ngưng và Phụng Thành nữa, chúng chết đều vì người. Người ăn chính con cái mình để giữ ngôi vị này sao? Phụng Tâm, người có khác gì rắn rết chứ?

- Cảm... miệng... Phụt...

- Ta luôn nghĩ Mẫu hoàng là kẻ độc ác nhất nhưng thực ra so với người, nàng ấy thực sự đã là từ mẫu rồi. Ta vẫn cảm kích người vì đã hạ thuốc khiến ta không thể mang thai, ta sợ biết đâu mình cũng giống người, trở thành một kẻ như thế. Ta sợ những đứa trẻ không thể yên nghỉ mà trở về, hàng đêm nhìn vào ta gọi mẫu thân, mẫu thân...

- Đừng... Đừng lại đây... Á!!!!!!!

Tiếng Mẫu hoàng hét lên thất thanh, căn phòng bắt đầu có những tiếng lộn xộn, đổ vỡ. Ta ngăn Phụng Ngô xông vào, chính ta cũng không biết tại sao mình có thể bình tĩnh như thế.

Tiếng động dịu lại, Quốc sư chậm rãi đi ra, trông nàng tràn đầy mệt mỏi, gương mặt tái nhợt lắm lắm mồ hôi. Nàng nhìn chúng ta, không nói gì chỉ trầm lặng đi về phía trước. Ta theo sau nàng, Phụng Ngô do dự một chút rồi đi theo, phía sau chúng ta là tầm cung vắng lặng không ánh sáng, thoang thoảng mùi hương lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 6: Một Đêm Ở Ngự Thư Phòng

Ngự Thư phòng sáng rực ánh đèn, ta ngồi thoải mái trên ghế nhìn Quốc sư và Phụng Ngô giữa phòng, hỏi:

- Âm vệ Hoàng gia là của người sao?

Quốc sư mỉm cười, trả lời:

- Ta dùng hai mươi năm để khiến nó trở thành của mình. Thật cảm ơn người đã giúp ta.

Ta rót một tách trà, tự uống. Nói:

- Ta giúp người vì muốn có Định đan. Nay sự đã thành, thứ ta muốn đâu?

Quốc sư rút trong tay áo bình ngọc trắng, bên ngoài có dòng chữ đỏ “Vệ Linh” đưa tới cho ta. Bên trong có một viên thuốc, mùi rất thơm. Ta đút vào trong ngực, không nhìn nàng nữa.

Căn phòng lại im lặng, Phụng Ngô lên tiếng:

- Mẫu hoàng sẽ không sao chứ?

Ta nhìn nàng, khinh thường. Quốc sư nói:

- Sẽ không chết nhưng không suy nghĩ được nữa...

Có nghĩa là điên rồi sao? Dù sao chỉ cần nàng không cản đường ta nữa, như thế cũng được.

- Không... còn cách nào khác ư?

Phụng Ngô nhẹ giọng hỏi, thực ra nàng biết câu trả lời nhưng lại không dám thừa nhận.

- Có.

Ta nói. Phụng Ngô nhìn ta, ánh mắt mang hy vọng.

- Giết chết đi.

Gương mặt nàng ấy tái nhợt.

Đối với chúng ta mà nói đó là cách tốt nhất. Nhưng không ai có thể ra tay. Chỉ vì thân phận là con gái nàng, chúng ta đều không thể ra tay.

- Ngày mai sẽ thế nào đây?

Quốc sư trầm ngâm hỏi.

Ta nhìn nàng:

- Người lập kế hoạch này mà không nghĩ đến bước tiếp theo hả?

Quốc sư ngồi xuống một cái ghế, nói:

- Ta không tính tới chuyện Phụng Âm bỏ trốn.

Ta ngửa mặt nhìn lên trần nhà, ta cũng không nghĩ tới chuyện Phụng Âm trốn. Dù bây giờ có lật tung Nghi quốc cũng đã muộn mất rồi. Với tính cách của Phụng Âm, hẳn bây giờ đã rời khỏi Nghi quốc.

- Ngày mai ta sẽ thông báo Hoàng thượng bị bệnh nặng, không thể lên triều, mọi chuyện do Thái tử giải quyết.

- Thái tử ở đâu ra?

Quốc sư chống cằm nhìn ta, Phụng Ngô cũng nhìn ta.

Ta nhìn lại hai người họ, bình tĩnh:

- Ta sẽ không làm Thái tử. Cũng không làm Hoàng đế. Nếu không, ta đã không làm phản.

Quốc sư hơi buông cánh tay xuống, nàng nói:

- Cũng không phải để ngươi làm, chỉ muốn ngươi giả làm Phụng Âm mà thôi. Chờ chúng ta tìm được nàng, ngươi vẫn là Định quốc tướng quân, tha hồ mà bay nhảy ở Hoá Hương.

Ta ngược mắt nhìn nàng.

Chuyện này cũng không phải không được, nhưng là...

- Sẽ không ai bị lừa đâu, khí chất và màu mắt của ta khác hẳn Phụng Âm.

- Cho nên ngươi mới phải học.

Ta chống cằm nhìn Quốc sư. Nàng ấy thật giống con hồ ly. Không giống với người vừa bị thương tổn tinh thần chút nào.

- Nhưng... sẽ có người phản đối.

Phượng Ngoã đột nhiên lên tiếng. Nếu nàng không nói, ta cũng quên mất nàng đang ở đây.

- Những kẻ đó thì ... không cần phải giữ lại.

Ta trả lời. Quốc sư thờ dài:

- Trong nội cung cũng nên tiến hành thanh tẩy đi. Ai làm thì phù hợp?

Ta ngáp một cái, nhún vai tỏ vẻ không biết.

Phượng Ngoã bên kia cũng bối rối.

Bình định hậu cung không phải chuyện của ta, cũng không phải việc của Quốc sư, nó là gia sự của Phượng Âm, chúng ta không được nhúng tay vào. Nhưng nếu không thanh tẩy nội cung, sẽ rắc rối trong việc quản lý chính sự, tệ hơn nữa là nhiễu loạn việc nước.

Quốc sư thờ dài, nàng nói:

- Hậu cung chúng ta không thể nhúng tay. Người phù hợp bây giờ chỉ có Phong Nghị.

- Nhưng hắn là ngoại tộc.

Phượng Ngoã phản đối.

Không sai! Phong Nghị là ngoại tộc, hắn có thể nhân dịp này khống chế nội cung. Hơn nữa, qua chuyện vừa rồi, có thể nhận ra năng lực của Phong Nghị không thấp. Hắn có thể dễ dàng thu phục mẫu tiếp tục ủng hộ Phượng Âm dù cho nàng ấy vẫn đang mất tích. Giao hậu cung cho hắn, Phượng Âm sau này có thể thẳng lưng sao?

- Không phải Phong Nghị thì sẽ là ai? Kim Thuyền và Vương Tà Khiết biến mất cùng Phượng Âm, Lãnh Tiểu cũng không thấy đâu, Hạ Chương ở Từ Hương tộc. Phu thị của Phượng Âm bây giờ không còn một kẻ nào? Chẳng lẽ để phu thị của Mẫu hoàng người cai quản nội cung? Hay là phu thị của hai người?

Quốc sư chau mày. Ta nhắm mắt, ngửa đầu ra sau:

- Hết cách rồi. Để Phong Nghị làm đi. Hắn chắc chắn sẽ là Phượng quân có quyền lực nhất trong lịch sử Nghi quốc đấy.

Ta bật cười, nói với Phượng Ngoã:

- Người bây giờ đi ôm chân là vừa.

Phượng Ngoã liếc nhìn ta một cái, nàng cắn nhai:

- Phượng Âm trốn cũng lựa thời gian quá.

Chúng ta đều thờ dài.

- Hậu cung để cho Phong Nghị giải quyết nhưng không thể để hắn hoành hành được, tránh sau này Hậu cung nhiễu loạn triều chính.

Phượng Ngoã nói, ta nhìn nàng:

- Người có cách ngăn chặn hắn sao?

Nàng ngừng một chút, thờ dài:

- Ta định để phu quân mình nhập cung, một mặt là giúp Phong Nghị bình ổn hậu cung, nhận tiện không chế hắn. Chỉ là, nếu vậy thì hắn phải về kinh thành. Đất phong của ta không có người trấn giữ, chỉ sợ xảy ra chuyện không may.

Phượng Ngoã không thể rời kinh thành, nếu không sẽ thiếu đi một thế lực kiềm chế, kinh thành có thể xảy ra nội loạn.

Nhìn cái bụng đang to ra của nàng, ta chỉ có thể nén tiếng thở dài. Đến cả nữ nhân nhà nông khi mang thai còn cần tĩnh dưỡng. Vậy mà, những nữ nhân tôn quý của Hoàng tộc lại không có một giây phút nào được ngơi nghỉ cảnh giác, bất luận là mang thai hay lâm bồn.

Ta thờ hất ra, cúi:

- Mặc kệ đi! Hậu cung là gia sự của Phượng Âm, chúng ta chỉ cần giữ yên trị an của Nghi quốc là được. Cứ để Phong Nghị nhiễu loạn hậu cung, khi Phượng Âm về, tự nàng ấy thu thập hắn.

Quốc sư gật đầu, nàng nói:

- Chỉ còn cách này mà thôi. Nếu chỉ một Phong Nghị cũng không kiềm chế nổi thì Phụng Âm sống uống mười tám năm rồi.

- Chúng ta gọi Hạ Chương hồi cung, để hắn tranh giành với Phong Nghị, như vậy vừa giữ yên nội cung, vừa không sợ quyền lực thiên về một bên.

Phụng Ngô nói. Cách này quả thật không tồi, dù chỉ mang tính tạm thời. Hạ Chương khẳng định đầu không lại Phong Nghị nhưng có người kiềm chế hắn vẫn hơn là thả cửa cho hắn hoành hành.

Ta nhìn quốc sư, hỏi:

- Hạ Chương là cháu họ của phò mã người, không sao chứ?

Quốc sư cười, nhấp một ngụm trà, nói:

- Sẽ không chết đâu.

Ta nhướn mày. Lạnh lùng như vậy?

- Nếu Hạ Chương quay lại, bên Từ Hương tộc và Diệp tộc e rằng không yên ổn.

Hai tộc này ở phía Nam Nghi quốc, giáp ranh với đất phong của Phụng Ngô và Phụng Thành. Dù hai người này đã chết nhưng thế lực vẫn còn, e rằng chúng nhân lúc rối loạn mà liên kết lại làm phản, như vậy thì phiền lắm.

- Ta sẽ đem quân đi đến đó, còn đất phong của hai người thì sao? Có giữ được không?

Quốc sư hơi ngược nhìn ta, nàng nói:

- Chỉ còn cách như vậy thôi. Người cho quân đến Từ Hương tộc, chúng ta ở lại kinh thành, âm thầm nhỏ bỏ thế lực còn sót lại. Ở đất phong, có phụ quân của ta làm chủ, hắn không vấn đề gì.

- Bên ta đã sắp xếp xong, chỉ cần kinh thành yên ổn, nhất định không xảy ra sóng gió gì.

Phụng Ngô tiếp lời.

- Vậy chuyện kinh thành hai người giải quyết, ta đưa quân đến phía nam.

- Người không thể trực tiếp đi.

Phụng Ngô nói. Ta nhìn nàng, chau mày.

Nàng nói tiếp:

- Người hãy sai thân tín đi thôi. Người đi rồi, ai giả làm Phụng Âm? Hơn nữa, bây giờ chỉ có người nắm binh quyền nhiều nhất. Lỡ kinh thành có biến cố gì, ta và Quốc sư e rằng chống đỡ không nổi. Sóng gió lớn nhất ngay tại kinh thành, ba chúng ta không một ai có thể rời khỏi. Chỉ cần kinh thành vào quy củ, những chỗ khác sẽ nhanh chóng bình ổn lại thôi.

Quốc sư không nói gì, nàng chỉ gật đầu.

Ta bóp trán. Cũng không phải vô lý.

Mặt trời đang lên khỏi tường thành, chiếu rọi vào Ngự Thư phòng.

Mặt trời mới đã lên, không biết bọn Kính Thiên đã rửa sạch máu của đêm qua hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 7: Bình Nội loạn

Ngay bữa chiều sớm, Quốc sư thông cáo thiên hạ: Hoàng đế bị bệnh, triệu khẩn cấp Thái tử về kinh. Đồng thời, giao quyền kiểm soát binh quyền của kinh thành cho Định quốc tướng quân Phụng Dương, gọi Tĩnh Vương Phụng Ngô lên triều tham sự. Thế cục triều chính rung chuyển. Hàng loạt quan lại bị cắt chức, bãi nhiệm, vô số binh lính và tướng quân mất tích hoặc bệnh chết; cung nhân, tỷ nữ cũng lần lượt biến mất.

- Lục soát.

Ta dẫn binh truy quét những vây cánh còn lại của Phurong Ngưng cùng những kẻ trung thành với Mẫu hoàng.

Chỉ trong hai tháng, toàn bộ bá quan trong triều chỉ còn một phần ba, pháp trường không bao giờ khô máu. Bải nhiệm chức vụ của hai đại tướng quân, thay đổi Trưởng quân của bốn thành trì, hai bộ tộc lớn bị đồ sát. Trong cung đình, một cuộc thanh tẩy vẫn đang diễn ra, toàn bộ cung nhân cũ được thay bằng người của Phong Nghị. Tiếng oán thán vang vọng khắp nơi, toàn kinh thành rơi vào khủng hoảng. Phố chợ vắng lặng, đường sá không có người, những quán trà, quán rượu đóng cửa. Bải tha ma lại nhộn nhịp kẻ đến người đi, những ngọn lửa lớn thiêu xác người chưa bao giờ ngừng cháy, nước từ sông suối chảy ra nhuộm đỏ màu máu.

Phurong Âm vẫn mắt tích.

- Tướng quân! Đến giờ uống thuốc rồi.

Ta nhìn chén thuốc sánh đặc đen sền sệt trên khay ngọc, lại nhìn gương mặt không chút biểu cảm nào của Luru Hoà, nghi ngờ hỏi:

- Người khẳng định thứ thuốc này có thể thay đổi màu mắt của ta?

- Vâng, nhưng sẽ khiến cơ thể mệt mỏi, thậm chí có thể không nhìn ...

Ta gờ tay ngăn nàng đông dài, hỏi vào trọng điểm:

- Có tác dụng trong bao lâu?

- Mỗi chén chỉ duy trì được ba ngày.

Có nghĩa cứ ba ngày ta lại uống một lần?

Đưa tay nhắc chén thuốc, uống một hơi. Vị đắng lan toàn đầu lưỡi.

Ta ngồi xuống giường, nhắm mắt chờ đợi thuốc phát huy tác dụng.

Ba ngày nữa lễ đăng cơ sẽ diễn ra, đến lúc đó Phurong Âm nhất định phải xuất hiện. Thế cục kinh thành cũng đã vững vàng, tất cả chỉ thiếu một Phurong Âm.

Con choáng váng xuất hiện, ta cảm thấy đau rất ở mắt rồi lan sang tai, cả cơ thể bắt đầu nóng lên, râm ran đau như bị kiến cắn. Chợt nhớ đến những cơn bệnh khi bị lạc trong rừng ở Hoà Hương, cũng những cơn đau như thế này, cũng không có ai bên cạnh ta.

Nóng lạnh đan xen. Những gì ta có thể làm là cắn răng chịu đựng, không để bản thân rên lên.

Một chút mát mát trên trán làm ta tỉnh táo. Có người dùng khăn lau trán cho ta?

- Ai?

Ta nắm lấy bàn tay kia, to lớn và ấm áp. Giọng Kính Thiên vang lên:

- Tướng quân, là ta!

Ta thả tay hất ra, dựa lại vào giường.

Kính Thiên tới gần như vậy mà một chút ta cũng không phát hiện. Là giác quan của ta thật lười?

Kính Thiên ở bên ta rất lâu. Đến khi cơn đau rút đi hẳn vẫn còn ở đó dùng khăn lau mồ hôi cho ta.

- Canh mấy rồi?

Ta hỏi.

- Đã là canh tư rồi.

Một ngày trôi qua rồi?

Khi ta uống thuốc là buổi trưa nhưng bây giờ đã là canh tư.

Nhìn cảnh vật xung quanh, tất cả đều mờ mờ không rõ. Cơ thể cũng chậm chạp đi nhiều, luôn có cảm giác không có sức. Hối bị bệnh ở Hoà Hương cũng không như thế này.

- Gọi Ngô Thanh vào đây.

Có một bóng người mờ mờ tiến vào, màu áo xanh của Ngô Thanh hay mặc.

- Nương tử, nàng tìm ta?

Hắn lắt phất đến ngồi bên cạnh ta, đút cho ta một khối điểm tâm, tay kia quạt quạt. Ta dựa vào lòng hắn, hỏi:

- Ngô Thanh, hôm đó đã xảy ra chuyện gì?

- Hôm nào?

- Ngày Phụng Âm biến mất.

Hắn chau chừ, cười gượng:

- ... Nương tử... không phải đã nói chúng ta gặp phải một nhóm thích khách. Ta bị chúng đánh ngất, mãi đến khi nàng tìm thấy đó sao?

- Ngô Thanh, ta cho ngươi một cơ hội cuối.

- ...

- ...

- Nương tử, sao đến bây giờ nàng mới truy cứu chuyện này.

- Ngươi nói là tại sao?

- Vì binh loạn kinh thành sao? Nàng dẹp đường cho người đã bỏ trốn lên làm vua sao?

- ...

- Không sai, hôm đó chính ta đã để Phụng Âm đi. Nàng ấy đã tính toán tất cả. Thậm chí để nàng đối đầu với thích khách còn bản thân thì chọn con đường an toàn. Nàng mạo hiểm tính mạng để bảo vệ nàng ta, nhưng đổi lại thì được cái gì? Nàng ta để nàng làm lá chắn, để huynh đệ của chúng ta chết đi còn bản thân mang người của mình bỏ trốn. Nàng...

Ta phát tay để hắn đừng nói nữa, tất cả đều là lời vô nghĩa mà thôi. Rút trong ngực lọ thuốc Quốc sư đã đưa, ném nó về phía Ngô Thanh.

- Đây là thứ ta hứa cho ngươi, cầm lấy và rời đi.

- Nàng... nói gì?

Ta hơi nhích người ra, nhìn về Ngô Thanh, lặp lại:

- Ta hứa cho ngươi Định đan, lời hứa đã thực hiện xong, ngươi không còn lý do gì bên ta nữa. Rời đi thôi.

Hắn đứng lên, loạng choạng nhìn về phía ta:

- Ta ở cạnh nàng năm năm, đây là những gì nàng có thể nói sao?

- Đó là lý do ta không giết ngươi.

Ngô Thanh nhìn ta thật sâu, cười châm chọc rồi quay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng hắn loạng choạng rời đi, ta không hiểu bản thân có tư vị gì.

- Có chuyện gì?

Ta quay đầu về phía Bạch Triển sau lưng, mặt hắn vẫn không có chút cảm xúc:

- Người biết Ngô Thanh để Thái tử đi là vì người mà, nhất định phải đuổi hắn sao?

- Nếu ngươi cảm thấy bất bình thì có thể đi cùng với hắn.

Bạch Triển vận khinh công nhảy ra khỏi phòng, hắn là đi tiễn Ngô Thanh. Họ quen nhau trước khi cả hai cùng trở thành phu thê của ta, giữa bọn họ còn có thoả thuận ngầm nhưng ta không quan tâm.

Ngày Ngô Thanh rời đi, ta làm Lễ Đăng cơ dưới danh nghĩa Phụng Âm.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 8: Kinh Thành

- Phụng Dương, tấu chương chưa phê duyệt xong mà ngươi đi đâu?

Phụng Ngô chặn ta ở Ngự Thư phòng, tay nàng ấy còn cầm khay trà bằng ngọc.

- Ngươi và Quốc sư xử lý đi.

Ta đẩy nàng ra, đi về phía Thiên Viên Các.

Đăng cơ hơn một tháng, thuốc kia cũng uống hơn một tháng, mọi việc nhảm chán đến mức ta muốn phát điên. Mỗi ngày thức dậy là lên triều, dùng cơm xong thì gặp triều thần mãi đến bữa tối, sau khi ăn cơm tối lại phê duyệt tấu chương. Thậm chí không có nửa khắc để cười ngửa hay bắn cung.

- Hoàng thượng...

- Cút ra ngoài.

Ta đuổi những cung nhân viên phức tạp ra ngoài. Lột áo bào, trùm cái trên đầu ném ra đất, cầm tách trà trên bàn tu ừng ực.

Kính Thiên đi vào nhật từng thứ trên đất treo lên giá. Ngồi trên bàn nhìn hấn đi đi lại lại, ta hỏi:

- Ngươi làm sao có thể sống trong cung tới mười năm vậy?

Hấn cười, tới giúp ta tháo giày ra, nói:

- Cũng không biết nữa.

Ta khoanh chân ngồi vững trên bàn, cời tiếp trung y. Trời gì mà nóng quá.

- Có tin gì của Lãnh Tiểu không?

Kính Thiên lắc đầu, không biết hấn lấy đâu chén nước mát đưa qua. Ta uống cái ực, hỏi tiếp:

- Bọn Phong Nghị cũng không tìm thấy sao?

Kính Thiên lại lắc đầu.

Hừ!

Phụng Âm vẫn không có tin tức, Nghi quốc không đặt thám tử ở nước ngoài, không thể tìm thấy nàng ấy được.

- Nhắc Lãnh Tiểu điều tra những người theo Phụng Âm, bất kể kẻ nào từng tiếp xúc trực tiếp hay quen biết gì với bọn chúng đều lôi ra, ta không tin không tìm được nàng ấy.

- Hoàng thượng, Phụng quân cầu kiến.

Một tỷ nữ vào báo, ta nhìn Kính Thiên hỏi:

- Phụng quân là kẻ nào?

- Là Phong Nghị, Phong công tử.

Hấn tới tìm ta làm gì?

- Cho vào.

Phong Nghị một thân cẩm bào đến hành lễ trước mặt ta, ta phát tay. Cứ nhìn thấy là hành lễ, trong cung thật phiền phức.

- Chuyện gì?

- Đã có tin tức của Hoàng thượng.

Phượng Âm?

- Nàng đang ở đâu?

- Linh Trà Sơn, Ân quốc.

Quả nhiên trốn qua nước khác rồi, nhanh thật.

Ta nhìn Phong Nghị. Hắn có cả tin tức của Ân Quốc, xem ra không tầm thường chút nào.

- Người định thế nào?

Ta cười nhìn hắn, ta không tin hắn chỉ nhẹ nhàng tới báo cho ta.

Phong Nghị vẫn chăm chú nhìn xuống đất, hắn nói:

- Muốn đến Ân Quốc phải đi đường biển qua Hoá Hương, nhưng Tướng quân ban lệnh cấm không có tàu nào dám ra khơi, cũng không cho thuyền khác đi qua lãnh hải của Hoá Hương. Ta tới xin Tướng quân ban cho một lệnh bài để cho người đi đón Hoàng thượng trở về.

- À...

Ta gõ gõ bàn, nhìn Kính Thiên nói:

- Người đi tìm Quốc sư và Phượng Ngõa đến đây.

Khi Quốc sư và Phượng Ngõa đến, Phong Nghị lặp lại những gì hắn nói với ta. Phượng Ngõa nói:

- Vậy thì đi nhanh thôi.

Quốc sư nhìn nàng ta, Phong Nghị cũng có chút chần chừ. Họ nghĩ ta không đồng ý sao?

- Không nên! Phượng Âm là Hoàng đế của Nghi quốc, chỉ cho vài thuộc hạ đón nàng ấy về có chút không thoả đáng.

Đáp lại lời ta, Quốc sư chỉ lạnh lùng:

- Không thể người dân biết Hoàng thượng không có ở Nghi quốc, chuyện này phải tiến hành bí mật.

Ta nhún nhún vai:

- Ta sẽ đi.

Ta sẽ bắt Phượng Âm trở về, nếu nàng ấy muốn bay nữa thì bẻ cánh của nàng ấy đi. Một con chim được nuôi thì nên ngoan ngoãn ở trong lồng.

- Nhưng...

Phượng Ngõa lên tiếng. Ta nhìn nàng ta cảnh cáo.

Bất cứ kẻ nào cũng không được phép ngăn ta.

- Truyền lệnh xuống dưới, tất cả chuẩn bị, tối nay xuất phát.

Phượng Ngõa không thể tin hỏi:

- Tối nay?

Ta nhìn nàng. Phượng Ngõa định nói gì nữa nhưng Quốc sư giữ tay nàng lại, người nói:

- Cũng tốt, tìm được Phượng Âm sớm chừng nào tốt chừng ấy. Ta và Phượng Ngõa sẽ lo việc triều chính, con nhớ bảo trọng là được.

Quốc sư và Phượng Ngõa ở lại bàn bạc với ta một chút chuyện trong triều. Chúng ta thống nhất sẽ thông cáo Hoàng đế phải đến Núi Thất Nghị tịnh tu chuẩn bị cho lễ Tế Tổ, chuyện triều chính giao cho Quốc sư và ba vị Tể tướng lo liệu. Ta âm thầm mang theo bốn ám vệ Hoàng gia đến Ân quốc tìm Phượng Âm, nhanh chóng mang nàng ấy trở về, không được khiến Ân Quốc chú ý.

Khi bọn họ rời đi hết, trong Thiên Viên Các chỉ còn lại người của ta.

Bạch Triển đã mời Lão Ông và Gia Nghị tới, họ là Phó tướng theo ta nhiều năm, mang quân từ Hoà Hương đến Kinh thành giúp ta bình định những kẻ chống đối.

Từ Ân nhanh chóng giúp ta thay võ phục. Khi đến Thư phòng, bọn họ đã tới cả, đang ngồi nói chuyện phiếm với nhau. Ta đến ngồi ghế chính vị, buồn chán húp vài ngụm trà chờ họ nói chuyện xong.

Lão Ông hỏi ta:

- Tướng quân, người định đến Ân quốc sao?

Đặt bình trà lên bàn, ta dựa vào thành ghế, nói:

- Ủ. Phụng Âm đang ở đó, ta phải dẫn nàng ấy quay về.

- Người định mang theo mấy người?

Gia Nghị hỏi. Ta nhìn nàng ấy, nói:

- Bạch Triển, ta, Từ Ân, bốn ám vệ Hoàng gia, mười người thông thạo đi biển, thủy thủ nữa thì khoảng năm mươi người.

- Ta cũng đi. Lần trước người về Kinh thành, bắt ta phải ở Hoà Hương. Bây giờ người đi Ân quốc cũng không cho ta theo?

Lão Ông nhìn ta phụng phịu.

- Người cùng ta về lại Hoà Hương, giữ vững binh lực ở đó. Hoà Hương là đất của ta, không thể để kinh thành chỉ phối được, đặc biệt là binh lực, không được cho người ngoài xâm nhập vào thủy binh. Hiểu chưa?

- Để Gia Nghị làm đi. Nàng cũng rất giỏi mà. Ta đi biển cả đời người, không ai trong chúng ta hiểu biển cả hơn ta. Ta đi sẽ an toàn hơn.

- Gia Nghị ở lại Kinh thành, giữ vững bố cục hiện tại, không thể để khi ta đưa Phụng Âm về thì ngôi Hoàng đế cũng đổi chủ luôn được. Người nhất định phải ở lại Hoà Hương.

- Tại sao? Hoà Hương có Linh Lung là được rồi.

- Linh Lung tuổi còn trẻ, kinh nghiệm không nhiều, làm việc còn nóng vội. Người có kinh nghiệm xử lý việc quân nhiều năm, nhất định phải thủ vững Hoà Hương chờ ta trở về.

- Nhưng Tướng quân ra biển mà không có người nhiều kinh nghiệm đi cùng cũng không an toàn đâu, hay để Lão Ông theo người đi.

Gia Nghị nhẹ nhàng nói, Lão Ông bên cạnh cũng gật đầu liên tục, Lão nói:

- Tướng quân, Linh Lung hành quân cũng gần năm năm rồi. Trong quân đã có uy tín nhất định, chuyện ở Hoà Hương chắc nàng có thể xử lý. Nhưng người lần này đi Ân quốc xa xôi, đường nhiều trắc trở lại mang theo ít người. Cứ để lão theo hầu đi, dù gì cũng yên tâm hơn một chút.

Ta nhìn Lão Ông, người đã theo hầu mình từ ngày mới chấp chững đến Hoà Hương. Vốn là một ngư ông bình thường nhưng lại theo ta lên thuyền tắm máu uống sương, xông pha chiến trường, tham gia thủy chiến. Nhìn lại những nếp nhăn trên gương mặt khô đét, đen đúa nặn mùi biển cả kia, dù thế nào ta cũng không thể để ông ấy ra khơi lần nữa, hơn nữa là đi một đoạn đường dài đầy nguy hiểm như vậy.

- Ý ta quyết rồi, hai người đừng khuyên nữa. Ta rong ruổi trên biển không được mười thì cũng có tám năm rồi, có chuyện gì chưa từng gặp? Hoà Hương là nơi trọng yếu, nếu mất Hoà Hương thì ta có quay trở về cũng không có nhà nữa. Lão Ông, người có hiểu không?

Lão Ông cúi mặt xuống, giọng lão nghèn nghẹn:

- Lão hiểu... Tướng quân yên tâm, lão nhất định giữ gìn một Hoà Hương phồn vinh chờ Tướng quân trở về.

- Tướng quân, hay để thuộc hạ đi với người, kinh thành thì để Linh Lung đến thay.

Gia Nghị nói, ta nhìn nàng:

- Kinh Thành nhiều việc phức tạp, Linh Lung không đủ khả năng không chế đâu. Người và Diễm Trúc ở lại, cố gắng cân bằng thế lực ở đây, giữ gìn người của ta, nếu có thể thì ngăn cản Phong Nghị bành trướng thế lực.

Gia Nghị nhìn ta, tần ngần. Nàng nói:

- Thuộc hạ hiểu.

- Tướng quân, để ta theo người đi.

Kính Thiên đột nhiên nói, ta mở miệng định từ chối thì hắn nói tiếp:

- Dù sao ta ở kinh thành cũng không giúp được gì, chỉ bằng theo người, có thêm người vẫn tốt hơn. Ta cũng muốn tìm Thái tử trở về.

Ta hơi chần chừ, nếu có Kính Thiên đi theo, hẳn có hy vọng thuyết phục được Phụng Âm trở về. Dù gì họ ở bên nhau mười năm, hẳn vẫn là hiểu Phụng Âm hơn ta.

- Vậy cũng được.

- Tướng quân, Luru Thái y xin gặp.

Từ Ân nói nhỏ vào tai ta, Luru Hoà tìm ta làm gì? Hôm nay ta đâu có phải uống thuốc?

- Cho nàng vào đi.

Luru Hoà đến trước mặt ta hành lễ, ta nói:

- Khởi đi, người tới đây làm gì?

- Thần nghe Quốc sư nói Tướng quân sẽ đến Ân quốc tìm Hoàng thượng.

- Phải. Thì sao?

- Thần mạo muội tới đây xin Tướng quân mang theo thần.

- Không thể.

Ta không suy nghĩ nhiều, trực tiếp cự tuyệt. Chuyến này đi càng đông người càng nguy hiểm, tuyệt đối không mang theo người dư thừa đi.

Luru Hoà cúi đầu không nói gì, Lão Ông bên kia đã chen vào:

- Tướng quân, hay để Luru Thái y đi chung đi. Dù sao đường dài, có thầy thuốc đi chung vẫn an toàn hơn.

- Có Từ Ân là được rồi.

- Không được. Y thuật của Từ Ân có thể so sánh với Luru Thái y ư? Hơn nữa trên thuyền đông người, nàng ta làm sao chiếu cố người chu đáo được? Hay để Luru Thái y đi, chúng ta có thêm thầy thuốc, một là Tướng quân người có Thái y riêng, hai là thầy thủ trên thuyền cũng được chiếu cố nhiều hơn.

- Lão Ông nói có lý, Tướng quân để Luru Thái y đi chung đi.

Ta nhìn Gia Nghị và Lão Ông, hai người đều nhìn ta bằng ánh mắt cầu khẩn. Nhìn lại Luru Hoà bên dưới, ta chỉ có thể nói:

- Vậy người chuẩn bị đi, đầu giờ Dậu sẽ xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 8.1: Kinh thành

Ta để bọn họ lui ra, còn một canh giờ nữa chúng ta sẽ xuất phát. Ta cũng phải chuẩn bị một chút.

Về lại phòng, ta lấy một bộ y phục dạ hành, hai bộ y phục, một bộ váy thường, một ít lương khô, một chút nước, một con dao nhỏ, đá lửa, một bình thuốc mê, một bình thuốc đau bụng, một bình thuốc phong hàn, tất cả chung một bọc cột thật chặt.

Đồ chuẩn bị xong, lại lấy thùng đi xách nước tắm. Ta vẫn thích tắm nước nóng nhưng quá phiền phức, phải đun nóng lại thêm nước cho vừa, trực tiếp ra giếng xách về tắm cho nhanh, dù sao ta vẫn thích hợp tắm nước lạnh hơn.

Chọn bộ váy phục màu xanh đậm, dây cột tóc cùng màu xanh. Sợi dây này là Ngô Thanh làm tặng ta, hắn nói tên hắn là màu xanh, khi dùng dây này thì ta có thể nhớ về hắn một chút.

Đeo hai thanh đoản kiếm vào người, ám khí cũng giấu xong xuôi, mang theo chút bạc vụn, một thanh đao nhỏ dắt trong ống tay áo, đá lửa, chút lương khô, bình nước nhỏ. Vậy là đủ rồi.

Ta đến mặt thất, thấp cho phụ thân một nén nhang, nhìn người trong tranh vui như vậy, không biết trong cuộc đời người có khi nào hối hận hay không?

Khi ta ra ngoài, đã là giờ Thân bốn khắc, không biết có kịp qua thăm người đó hay không?

Ta vận khinh công theo nóc cung điện bay đến Lãnh cung, nơi Mẫu hoàng bị nhốt. Nơi đây Phượng Ngõ đã cho người tu sửa nhiều, chỉ nhỏ hơn Cung điện trước kia một chút, đồ đạc có đơn sơ hơn một chút nhưng cũng khá hơn nhiều rồi, so với Tĩnh Thần cung năm đó cũng hơn rất nhiều.

Ta đứng trên nóc nhà nhìn vào trong. Tôn mama đang đút cho Mẫu hoàng dùng cơm, Người chỉ mặc mỗi chiếc áo trung y màu trắng, mái tóc dài xoã ra phía sau, gương mặt không trang điểm mờ nhạt như một đứa trẻ. Nàng ngước mắt nhìn thấy ta, rồi mỉm cười.

Tôn mama nhìn theo, quý xuống hành lễ với ta. Giọng Mẫu hoàng vang lên trong trẻo:

- Tiên nữ tỷ tỷ, tỷ lại tới tìm ta chơi sao?

Ta nhảy xuống sân, đi vào trong điện. Đón lấy chén cơm trên tay Tôn mama, ngồi xuống trước mặt Mẫu hoàng, đút một miếng cơm cho nàng ăn, nói:

- Con tới từ biệt Người.

Mẫu hoàng vừa nhai vừa nói, cơm bắn ra y phục của ta. Nàng nói:

- Tỷ định đi đâu? Không lại chơi với Tâm nhi nữa sao?

Ta dùng tay áo lau chút nước canh trào ra bên mép nàng, nói:

- Con phải đến một nơi rất xa, không biết bao giờ mới trở về. Khoảng thời gian tới, hẳn không tới thăm Người được.

- Ừm...

Mẫu hoàng cúi đầu xuống, nàng hỏi ta:

- Tỷ sẽ trở về chứ?

- Con nhất định sẽ trở về.

- Vậy tỷ sẽ mua quà cho ta chứ?

Người nhìn ta bằng ánh mắt khao khát, ta cười:

- Người muốn con mua gì cho người?

- Kẹo đường lần trước được không?

- Con sẽ mua về cho Người.

Nàng cười ngọt ngào với ta, ngoan ngoãn ăn hết chén cơm ta đút rồi lăn ra ngủ. Tôn mama này giờ đứng hầu bên cạnh, lặng lẽ đón chén cơm trên tay ta, nói:

- Tướng quân phải đi sao?

Ta nhìn nàng, trả lời:

- Có tung tích của Phượng Âm, ta phải đi tìm nàng ấy trở về.

- ... Vâng.

- An toàn của Mẫu hoàng ta giao lại cho bà, nếu có chuyện gì hay có kẻ gây bất lợi thì mang miếng ngọc ngày tới gặp Gia Nghị, nàng ta sẽ giúp bà.

Ta đưa miếng ngọc xanh khắc hình mặt trời, là quà một tuổi mà Mẫu hoàng tặng ta, trên có khắc chữ Nhật Lương, tước hiệu công chúa của ta cho Tôn mama. Nàng quý xuống đón lấy, nói:

- Tướng quân yên tâm, dù có mất cái mạng già này lão cũng sẽ bảo vệ an toàn cho Thái thượng hoàng.

Ta hơi gật đầu rồi rời đi, Tôn mama là người của phụ thân, ngày ta đến Hoà Hưong, bà ấy cũng lên theo ta. Ngày cử Lãnh Tiểu đến kinh thành, ta cũng để Tôn mama lên vào cung, canh giữ Lãnh cung này, thu thập tin tức cho ta. Trong những theo hầu ta bây giờ, chỉ có bà ấy và Lão Ông là hai người ở bên ta lâu nhất, chứng kiến từng bước trưởng thành của ta, ta trao cho hai người những thứ quan trọng nhất của mình.

Khi quay lại Thiên Viên các thì đúng giờ Dậu, ta dắt Huyết Tử ra khỏi chuồng thì mọi người cũng đã đứng đợi sẵn, tất cả đều là võ phục gọn gàng, trừ

một người:

- Luru Hoà, người không có võ phục sao?
- Thần...
- Không sao, không sao. Luru thái y ngày ngày trong cung không có võ phục cũng là bình thường thôi mà.

Lão Ông nói, ta nhìn lão rồi nhảy lên ngựa, nói với Gia Nghị đang giữ Huyết Tử:

- Chuyện kinh thành giao cho người và Diễm Trúc, mọi việc phải cẩn trọng, hội ý cẩn thận với nhau rồi mới được hành động. Tuyệt đối không được lỗ mắng, biết chưa?
- Tướng quân yên tâm, thuộc hạ hiểu rõ.

Ta nhìn sang Diễm Trúc, nàng ấy cũng nói:

- Thần nhất định tận lực, không để nhục mệnh.

Ta hơi gật đầu, nhìn lại phía sau, ai cũng đều đã lên ngựa, liền giắt giây cương thúc Huyết Tử chạy đi. Gần đến cổng cung đã thấy Phong Nghị đứng trên tường thành nhìn tới, hần im lặng nhìn ta phi ngựa ra cổng cung.

Ngay dưới cổng cung ta thấy Quốc sư và Phụng Ngao, họ có vẻ đang đứng đợi ta nhưng ta không dừng cương ngựa mà phóng thẳng ra ngoài. Khi đi ngang qua, còn nghe Phụng Ngao nói “Bảo trọng”, Quốc sư thì nói “Ta chờ con quay lại”.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 9: Hoả Hương

Chúng ta cưỡi ngựa chạy cả ngày lẫn đêm, cứ ba canh giờ thì dừng lại nghỉ một canh giờ, tránh những đường cái đông đúc nhiều người qua lại, không một lần dừng chân ở những thành trì lớn nhưng cũng mất bảy ngày đêm mới tới được Hoả Hương.

Nắng, gió, cây cối, đường sá, con người ở Hoả Hương khác xa Kinh thành, không bon chen chật hẹp, cũng không lạnh lẽo như Phụng Đô mà giống như tên gọi của nó, vùng đất có hương vị của lửa. Nắng ở đây gắt đến nỗi không một cây nào mọc nổi, trong không khí luôn mang mùi mặn mặn của biển, gió từng cơn xé rách da mặt, nắng vàng bao trùm lấy tầm mắt, tất cả đều chói chang đến không chịu nổi nhưng lại phóng khoáng, bao la đến mức khiến người ta thấy nhỏ bé.

Nhà cửa ở đây cũng không thể so sánh với kinh thành. Không cách điệu cầu kỳ, cũng không to lớn hùng vĩ, tất cả chỉ nhỏ nhoi, đơn giản giữa những bãi cát trắng mênh mông không có điểm dừng. Thiếu nữ nơi đây không ai trắng trẻo, thướt tha như kinh thành, tất cả đều là màu nâu sạm óng, thân hình vạm vỡ khoẻ khoắn. Ở Hoả Hương tuyệt đối không có nam tử gầy yếu, trắng trẻo giống Kính Thiên, tất cả đều nhuộm mình một màu vàng sạm của nắng, vòm ngực rộng rãi, cánh tay săn chắc và trên người luôn ngai ngái mùi khét.

Tắm mình trong ánh nắng của Hoả Hương, cảm giác thoải mái vui vẻ đến không thể kiềm chế. Chưa bao giờ ta thấy vui khi nhìn thấy Hoả Hương như lúc này.

Đường phố ban trưa vắng tanh, chúng ta phi ngựa thẳng về phía Tướng quân phủ, bên cạnh doanh trại của Thủy Tinh quân.

- Tướng quân?! Tướng quân đã về!

Tiểu Trư đang giữ cửa nhìn thấy ta, hần chạy ra giữ ngựa vừa nói vọng vào bên trong, cả một phủ Tướng quân đang im lặng đột nhiên ồn ào hẳn. Tiếng người, tiếng bước chân, tiếng đóng cửa,... tất cả đều rộn ràng hẳn lên, ta có cảm giác cuối cùng cũng đã về đến nhà.

- Tướng quân, cuối cùng người đã về...

Tiểu Trư vừa giữ Huyết Tử vừa nói với ta, mắt hần ươn ướt. Đã lớn như vậy mà hờ một chút lại khóc, không liên tưởng được hần với Tiên phong anh dũng không sợ chết trên chiến trường.

- Ủ, về rồi.

Cạnh!

- Tướng quân!

- Tướng quân...

Từ cánh cổng một đoàn người lao nhao chạy tới, mỗi người một câu khiến ta đau đầu. Ta không thể kịp nghe bọn họ nói gì, người này át người kia, mỗi người một chuyện, giống như bao lần ra biển trở về, cảm giác giống như chưa từng đi xa.

- Được rồi, vào nhà rồi nói, từ từ rồi nói.

Ta chỉ có thể lặp đi lặp lại một câu này. Nhưng ta thấy vui.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 10: Về nhà

Mất hơn một canh giờ mọi chuyện mới có thể êm ả một chút, mọi người sụt sùi khóc xong liền ai về việc nấy, ở chính phòng chỉ còn ta và Điệp Nhã, quản gia của Tướng quân phủ. Khi ta đi vắng, mọi việc trong phủ đều do nàng giải quyết.

Điệp Nhã ngồi bên cạnh ta, nàng mặc váy lụa màu xanh lam, tay phe phẩy quạt quạt, phấn thơm trên người nàng có mùi thanh mát nên không gây khó chịu. Nàng vốn là phó tướng của ta nhưng trên chiến trường bị thương, không thể cầm kiếm nữa nên giúp ta quản lý chuyện trong phủ tướng quân. Nàng hơn ta mười tuổi, nhập quân cùng lúc với ta, chăm sóc ta khi còn trong quân doanh, nói đơn giản hơn, nàng giống tỷ tỷ của ta hơn là một quản gia.

- Tiểu Dương, lần này là về luôn chứ?

Ta cởi áo ngoài ra, chỉ mặc mỗi áo yếm và váy lót, dựa hân và người nàng, nói:

- Không đâu, vài ngày nữa sẽ ra biển.

Điệp Nhã xoay người cho ta dựa vào lòng, phe phẩy quạt cho ta, hỏi:

- Đi đâu nữa? Tuần hành mười ba đảo sao?

Ta nhắm mắt, cố gắng ngửi thật nhiều mùi hương thanh thanh trên người Điệp Nhã. Quả nhiên chỉ ở nhà, trên người toàn mùi điệp phấn.

- Không, sẽ qua Ân quốc tìm Phượng Âm về.

- Cái gì?

Điệp Nhã đột nhiên đứng dậy, đẩy ta ra ngoài, nàng trừng mắt với ta, nói:

- Ngươi qua Ân quốc? Bây giờ làm gì có đường chứ?

Ta nhìn nàng, kéo nệm mềm ra gối đầu, lười biếng nói:

- Có mà.

Điệp Nhã lôi ta dậy, tức giận nói với ta:

- Ngươi định dùng con đường đó sao? Ngươi điên à? Nơi đó toàn thủy quái, đi vào đó khác gì nạp mạng đâu? Ngươi còn dám đi?

- Đám thủy quái đó sớm hay muộn ta cũng tiêu diệt chúng. Sớm một chút hay muộn một chút thì đã làm sao?

Ta bình tĩnh nhìn Điệp Nhã. Nàng ấy như con nhím bị đâm trúng chân, tức giận xì lông lên với ta. Uống cho cái tên Điệp Nhã này.

- Tướng quân!

Linh Lung như một con sóc vàng nhảy vào phòng, ta chuyển tầm mắt từ Điệp Nhã sang nàng. Nụ cười trên môi Linh Lung đột nhiên cứng ngắc, nàng nói:

- Điệp Nhã tỷ, tỷ lại mắng tướng quân sao? Người vừa mới về, có gì từ từ nói.

Điệp Nhã quay qua trừng Linh Lung, mắng:

- Ngươi cái gì cũng từ từ nói, nàng muốn đi qua biển Cầm kìa, ngươi còn ở đó mà từ từ nói?

Linh Lung có chút hốt hoảng nhưng ngay sau đó, nàng tìm ghế ngồi xuống:

- Tướng quân, người muốn đến Ân quốc sao?

Ta hơi mỉm cười nhìn nàng. Quả nhiên là Phó tướng xuất thân từ quân sư, thông minh lắm.

Điệp Nhã bên cạnh hít một hơi thật sâu. Ta biết nàng chuẩn bị mắng ta, giọng Linh Lung lại vang lên:

- Điệp Nhã tỷ, ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện.

Chờ Điệp Nhã hậm hực ngồi xuống, ta mới uể oải ngồi dựa vào gối mềm. Đón lấy chén trà lạnh từ tay Linh Lung, nhìn nước trà trong ly sóng sánh theo nhịp xoay, ta chậm rãi hỏi nàng:

- Ý người thế nào?

Linh Lung nhìn ta, dè dặt.

- Ta hỏi người vài câu được không?

Ta gật đầu, nàng nói tiếp:

- Thái tử, à không, Hoàng Thượng đang ở Ân quốc sao?

Ta gật đầu, chuyện Phụng Âm ở Ân quốc sớm hay muộn thì họ cũng biết, ta không cần phải giấu làm gì.

- Ngô quân sư đồng ý chuyện này sao?

Linh Lung hỏi tiếp, ta nói với nàng:

- Ta để Ngô Thanh rời khỏi rồi.

Điệp Nhã bên kia hơi nhăn mày nhưng cuối cùng chỉ nhìn ta thờ dãi. Linh Lung có chút ngạc nhiên nhưng không hỏi sâu vào nữa. Nàng nói:

- Biển Cấm là nơi chúng ta chưa từng đến. Địa thế, dòng nước, đá ngầm, chu kỳ đi lại của thủy quái chúng ta đều không biết, lòng ngóng vượt qua thì quá mạo hiểm. Hình như trong mười ba đảo chủ có người biết đường qua Biển Cấm.

Ta nhìn Linh Lung, hơi hí hửng, hỏi:

- Là kẻ nào? Bị giết rồi sao?

Nàng hơi nhìn ta, lắc đầu:

- Chưa bị bắt, hiện hấn đang lẩn trốn trên đảo Chân Mây, nhiều lần thần mang quân đi vây bắt nhưng đều thất bại.

Ta nhìn Linh Lung, tay vô thức xoa xoa môi dưới. Có thể nhiều lần thoát khỏi ma trảo của Linh Lung, hấn không phải hạng tầm thường. Mười ba đảo chủ, nếu nhớ không lầm thì đã bị ta giết gần hết, chỉ còn thừa lại Vô Hình, là con hồ ly già đó sao?

- Là ai vậy?

Điệp Nhã lên tiếng hỏi, Linh Lung trả lời nàng ấy:

- Hấn tên là Trọng Đình, đảo chủ đảo Chân Mây, đứng thứ bảy trong Mười ba đảo.

Trọng Đình? Một cái tên xa lạ. Ta hỏi:

- Hấn có quan hệ gì với Vô Hình không?

- Nghe nói hấn là kẻ đã giết chết Vô Hình, rồi chiếm lấy vị trí đảo chủ.

Giết chết được con hồ ly Vô Hình, lại nhiều lần thoát khỏi sự truy bắt của Linh Lung, kẻ này tiền đồ cũng rất lớn.

- Ừm... Linh Lung, quân doanh thế nào? Có chuyện gì lớn không?

Linh Lung nhìn ta, có chút do dự, nàng nói:

- Trong quân doanh không xảy ra chuyện gì nhưng trong thành có khá nhiều chuyện.

Ta hơi ngược mắt lên nhìn, Diệp Nhã lại cười khế. gương mặt của hai người đều có vẻ rất gian. Linh Lung hạ giọng nói với ta:

- Tướng quân mới đi xa hẳn không biết. Chuyện là trưởng thành mới tới, là người được điều từ kinh thành về đây, nàng ta như thế nào lại nhìn trúng Tiểu Trư, năm lần bảy lượt mang lễ tới cầu thân nhưng Tiểu Trư nhất quyết cự tuyệt. Nàng ta cứ ép mãi, thậm chí còn dám tới quân doanh tìm người, Tiểu Trư sợ quá mới nói hẳn là người của tướng quân, chết là ma của tướng quân...

- Khụ...Khụ...

Ta sắc một ngụm nước trà, chỉ có thể cúi người ho mãi. Linh Lung đưa tay ra vuốt vuốt lưng ta, Diệp Nhã bên kia cười như con hồ ly, nói:

- Tiểu Dương, phải làm sao đây?

- Ta với Tiểu Trư... ta có làm gì hẳn đâu... Khụ khụ...

Ta thật sự rất oan uổng, Tiểu Trư ngoài làm tiên phong cho ta thì đã bao giờ ta bắt hắn làm việc gì khác đâu! Thậm chí ta chưa từng buông lời ong bướm là lời với hắn, một ánh mắt khác thường cũng không có, như thế nào lại thành người của ta rồi? Hèn gì lúc này hắn xúc động như thế, ta...

- Tướng quân, bình tĩnh một chút. Chúng ta hiểu mà, Tiểu Trư này cũng chỉ bí quá hoá liều thôi.

Linh Lung vỗ lưng cho ta, cười nói.

Bí như thế nào cũng không nên lời ta ra làm bia đỡ đỡ chứ. Ta khoát tay để nàng tránh ra, cố gắng hít sâu rồi hỏi:

- Rồi sau đó thì sao?

Diệp Nhã cười nói:

- Sau đó a, Tiểu Trư sợ đến mức không dám đến quân doanh, suốt ngày canh cửa ở phủ tướng quân đấy.

Ta xoa xoa trán. Tại sao hắn có thể sợ một cô nương đến từ kinh thành không biết võ công đến thế? Uống công ta đào tạo hẳn tới hai năm. Không hổ là Tiểu Trư.

- Rồi thế nào?

Diệp Nhã cười:

- Còn thế nào? Theo ý ta dứt khoát mang hắn tới lại ném lên giường của nàng kia cho rồi. Nam tử hán sao có thể nhát gan như vậy? Cũng không phải hùm phải sói, sợ cái gì?

- Lúc này người nói là mang lễ tới cầu thân hả? Là cầu về làm phu thị hay phu quân?

Diệp Nhã lại nói thay Linh Lung:

- Đương nhiên là phu quân. Người của Tướng quân phủ như thế nào lại phải làm một phu thị chứ.

Phu quân của Trưởng thành? Không tệ chút nào đâu. Nếu có thể làm trưởng thành của Hoả Hương hẳn phải là người của đại gia tộc, hơn nữa còn phải là dòng chính. Nhưng làm được trưởng thành, e rằng tuổi không còn nhỏ.

- Nàng ta bao nhiêu tuổi? Đã có bao nhiêu phu thị?

Linh Lung ngồi xuống cạnh ta, nói:

- Tuổi không lớn, mới hơn hai mươi, nghe nói vẫn chưa lập phu thị.

Ta ngạc nhiên nhìn Linh Lung, điều kiện như vậy... không lẽ...

- Nàng ta xấu lắm hả?

Ta hỏi, Linh Lung hơi lắc đầu, nói:

- Thướt tha nhẹ nhàng, nhỏ nhắn xinh xắn.

Ta hít một hơi sâu, nói:

- Đi, tới Tiểu Trư lại mang đến nhà của Trưởng Thành, nói hẳn không phải phu thị của ta, ta không biết con heo này.

Một người điều kiện tốt như vậy mà không muốn, không lẽ hẳn muốn Hằng Nga trên cung trăng?

Linh Lung cười, nắm tay ta lại, nói:

- Tướng quân đừng đùa. Chuyện duyên phận không nên cưỡng cầu, thông thả để Tiểu Trư chấp nhận đã, Trương Thành bên kia cũng không hối thúc gì mà.

Ta theo đà kéo của Linh Lung ngồi xuống lại, hỏi nàng:

- Tiểu Trư không thích nàng ấy hay hẳn có người trong lòng rồi?

Linh Lung hơi nhìn ra bên ngoài, nói:

- Không giống như là không thích...

Ta không biết nói gì hơn, chỉ có thể phun ra một câu:

- Đồ con heo.

Linh Lung cười với ta, nói:

- Quả là đồ con heo.

- Còn chuyện gì nữa không? Trương thành này thế nào?

Linh Lung thu lại nụ cười, nàng nghiêm mặt nói:

- Tính cách nhân hậu, làm việc cẩn thận lại có bài bản, không giống người ngu dốt, thậm chí rất biết cách lấy nhân tâm. Tướng quân, kẻ này nếu không thu phục được thì nhất định phải giết.

- Lý do?

- Hoả Hương là địa bàn của chúng ta nhưng Thái tử lại cử người như vậy đến, về lâu về dài, e rằng Hoả Hương không còn là của riêng ai nữa.

Linh Lung có vẻ tự lự, ta nhắm mắt dựa hẳn về sau. Phụng Âm dùng người quả thật cao tay, một người như vậy đến làm Trương Thành của Hoả Hương, một có thể kiềm chế được ta, hai có thể biến Hoả Hương trở thành hậu phương của kinh thành.

- Tướng quân, hay là...

Điệp Nhã lên tiếng, ta khoát tay để nàng dừng lại, uể oải nói:

- Đừng làm gì cả, mặc nàng ta đi. Hoả Hương là một phần của Nghi quốc. Phụng Âm làm Hoàng đế, Hoả Hương cũng là con dân của nàng ấy, để ý kỹ là điều tất nhiên thôi.

Linh Lung cùng Diệp Nhã đều im lặng, trong căn phòng đột nhiên chỉ còn tiếng hít thở, bên ngoài những cơn gió vi vu mang mùi mặn của biển vào phòng.

- Linh Lung, ngày mai ta đến quân doanh, chuẩn bị tập thủy trận đi...

- Vâng.

Tướng quân, chỉ có thể giữ gìn an bình của Nghi quốc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 11: Thực chiến

- Truy sát.

Ta đứng ở cột buồm, giương cờ ra lệnh cho tướng sĩ đuổi theo quân trắng của Linh Lung đang bỏ chạy phía trước.

- Áp sát!

- Xếp cầu! Giết!

Hai chiến thuyền dừng lại, binh sĩ nhảy lên tàu chém giết. Tất cả hỗn loạn, ồn ào một vùng biển rộng lớn, nhưng ta không thấy thoả mãn. Từ trên cao nhìn xuống, con thuyền chông chênh trên biển, gió lớn thổi lá cờ bay phấp phật, nắng vàng hun nóng vạn vật. Giống một cuộc chiến thật sự, có binh sĩ, có sĩ khí, có đánh nhau nhưng không có máu. Bình thường ta không thích những buổi tập trận khô khan như thế này, ta thích tham gia vào chiến trường thật sự. Chỉ những người sống sót mới là kẻ giỏi nhất.

- Tướng quân, chúng ta thắng rồi.

Một binh sĩ chạy lên báo với ta. Nhìn lại lòng thuyền bên dưới, Linh Lung đang bị trôi giữa lòng thuyền, áo giáp trắng của nàng xộc xệch, mái tóc bay loạn theo gió. Ta cấm cờ vào vị trí cũ, thông báo buổi tập trận kết thúc. Linh Lung được thả ra, những kẻ đã chết cũng từ từ nhô dậy, hai chiến thuyền dần tách nhau ra, thông thả theo gió quay về.

- Tướng quân!

Linh Lung hành lễ rồi đến đứng phía sau ta, chúng ta cùng nhìn về phía Hoà Hương đang lớn dần.

- Biết tại sao người thua không?

Linh Lung hơi trầm tư, nàng nói:

- Bỏ chạy quá muộn, sĩ khí không đủ.

Ta nhìn nàng, gật đầu:

- Ừ, ngay từ đầu đã không thành công trong việc dậy lên sĩ khí, trong quá trình chỉ huy còn lúng túng, lúc đưa ra quyết định lại do dự. Khi bỏ chạy đã muộn thì biết tốt nhất nên làm gì không?

Linh Lung nhìn lại ta, trong mắt có phân vân:

- Chiến đấu tới cùng, tìm đường sống trong chỗ chết.

Ta nhìn nàng, cười. Nhìn lại phía Hoà Hương phía sau, ra lệnh:

- Chuẩn bị binh lực, ngày mai đến đảo Chân Mây.

- Tuân lệnh!

Đã khá lâu rồi ta mới lại ra biển, cảm giác giống như đi một đời vậy.

Trận này ta mang theo Linh Lung và Kính Thiên, thêm đội cận binh của bản thân, tổng cộng có hơn năm trăm binh sĩ. Thuyền theo gió đi hơn nửa ngày, khi còn cách đảo Chân Mây nửa canh giờ, ta ra lệnh:

- Linh Lung, Kính Thiên và mười ba người nữa theo ta. Bạch Triền, người ở lại trông coi thuyền, đứng nửa canh giờ nữa phải bao vây đảo Chân Mây, khi ta phát tín hiệu lập tức tấn công đảo.

Dẫn người theo thuyền nhỏ dong thẳng về đảo Chân Mây, chọn một nơi hẻo lánh bí mật lên đảo. Đảo này trước kia ta từng tới, bố cục vẫn còn nhớ sơ sơ một ít. Nhưng lần này lên đảo có vẻ không giống lắm với trước đây. Các bầy rập Vô Hình làm ra gần như bị gỡ bỏ, toàn bộ hòn đảo không có chút phòng bị nào, điều này khiến ta lo lắng hơn.

Kẻ giết chết được Vô Hình hẳn phải thông minh hơn hẳn, nếu những bầy rập kia bị tháo bỏ có nghĩa chờ đợi chúng ta phía trước là còn khó hơn những cái bầy?

Ta rút kiếm ra khỏi vỏ, nói nhỏ với những người phía sau:

- Tách ra, mỗi đội ba người, gặp lại ở trung tâm đảo.

Ta hơi nhìn phía sau, chỉ còn hai người đứng cạnh ta là Kính Thiên và Linh Lung, cả hai đều cảnh giác nhìn xung quanh. Một mùi hương làm ta chú ý, ta hỏi Linh Lung:

- Mùi hương gì vậy?

Nàng hơi ngửi một chút rồi lắc đầu. Ta ngửi kỹ lại mùi hương này, thơm nhẹ, hơi giống mùi quế nhưng lại có chút giống mùi hoa nhài. Nhìn lại xung quanh chỉ toàn cây cỏ thụ, không có một bông hoa nào, thậm chí là cỏ dại. Mùi hương này từ đâu mà ra?

Ta hơi đề khí, phát hiện sức lực hình như sụt giảm, hoá ra công dụng của mùi hương này là vậy.

- Bể khí.

Ta hít một hơi sâu rồi vận khinh công hướng về phía có mùi hương. Ở giữa trung tâm đảo là một vườn hoa rộng lớn, những cánh hoa màu hồng nhẹ nhàng bay trong gió, giữa vườn có một đình nhỏ, bên trong có người.

Khi ta nhảy vào trong đình, người kia đang ngồi uống trà. Ly trà trước mặt hân bốc hương thơm ngát, phía trước còn một đĩa điểm tâm. Thấy ta nhảy vào, hân có hơi giật mình nhưng nhanh chóng mỉm cười nói:

- Đã đến là khách, xin mời ngồi.

Ta theo tay hân chỉ ngồi xuống đối diện, Linh Lung và Kính Thiên đứng phía sau. Hân nhìn Linh Lung đứng, có chút ngạc nhiên nói với ta:

- Nghe danh Huyết Vương từ lâu nhưng hôm nay mới có cơ hội gặp mặt, thật vinh hạnh.

Ta hơi ngước nhìn hân:

- Những kẻ từng thấy mặt thật của ta chỉ có hai lựa chọn: một là chết, hai là trở thành thuộc hạ của ta. Ngươi là loại nào?

Hân hơi dừng lại, đột nhiên cười lớn, nói:

- Quả nhiên là Huyết Vương, thậm chí ở trong hoàn cảnh này mà vẫn ngạo mạn như vậy.

Ta không nói gì, chỉ nhìn hân, xung quanh đã xuất hiện thêm vài cung thủ giương cung về phía chúng ta. Linh Lung và Kính Thiên đều đặt tay lên kiếm, sẵn sàng rút ra bất cứ khi nào.

Ta tà tà rút thanh đoản đao từ tay áo ra, hơi vuốt ve, nói với kẻ trước mặt:

- Ngươi nói ta hay ngươi sẽ chết trước?

Ta nhìn hân. Đột nhiên hân vung tay cho thuộc hạ lui xuống, cười dịu dàng với ta:

- Không hổ là Huyết Vương, sao người biết ta chỉ mang theo năm người tới đây?

Ta huơ huơ kiếm, nói:

- Ta không biết.

Ta ngước mắt nhìn hân, gương mặt hân cứng lại. Một lúc sau mới cười nói:

- Ta thật sơ suất, đến việc người quay về cũng không biết. Dù ta biết sẽ có ngày này nhưng đến thật bất ngờ... Có thể xin người một việc không?

Ta im lặng. Hân quỳ xuống:

- Trọng Đình biết hôm nay cửa chết khó thoát, sức yếu không thể chống lại một đội quân. Nhưng thân là nam nhi, dưới còn hơn trăm mạng người trên đảo, không kháng cự mà đầu hàng thì thật nhục nhã những năm đi biển. Chỉ xin người cho ta một cơ hội, trước giữ mạng hên, sau là toàn bộ sinh mạng của huynh đệ.

Ta thu kiếm vào tay, chỉ về hướng Linh Lung và Kính Thiên nói với hân:

- Nếu đánh ngang tay với Linh Lung, ngươi có thể về dưới trướng nàng. Đánh thắng hân, ngươi sẽ trở thành phu thị của ta thay hân. Chọn đi.

Linh Lung không đợi hân nói câu gì đã rút kiếm nhảy ra, Trọng Đình xoay người tránh kiếm của nàng, cả hai nhảy ra khỏi đình đánh nhau trong vườn hoa. Ta ngồi xuống ghế, tiện tay rót cho mình tách trà, ngăn lại cơn ho trong cổ họng. Trà vào dạ dày, sức lực cũng hồi phục, quả nhiên trà này là thuốc giải. Ta rót cho Kính Thiên một tách, nói:

- Ngồi xuống đi, đứng làm gì.

Hân đón lấy tách trà, hơi tư lự, ta cũng chỉ im lặng. Võ công của Kính Thiên không tồi chỉ là không có kinh nghiệm thực chiến. Nếu Linh Lung không nhảy ra thì Trọng Đình hẳn chọn Kính Thiên làm đối thủ. Đối với hân mà nói cũng không quá hại.

Ngước mắt nhìn trận chiến bên kia, Linh Lung đang thắng thế. Vài tháng không gặp, võ công của nàng tiến bộ lên không ít. Trọng Đình bị dồn vào thế bí, các vết thương cũng xuất hiện ngày càng nhiều. Chỉ trong vài chiêu nữa, hân kiếm của Linh Lung sẽ đâm vào tim hân.

Ta bình tĩnh nhìn kiếm của Linh Lung đâm thẳng vào ngực Trọng Đình. Ngạc nhiên là do hân đưa ngực tới kiếm của nàng ấy, mặc cho thanh kiếm đâm qua người chỉ để thanh kiếm gây đau hân cảm có thể tiến tới cổ họng của Linh Lung. Đáng tiếc, chưa làm Linh Lung bị thương thì đã gục rồi.

Linh Lung đưa tay ra đỡ hân, nàng ấy có vẻ hoảng hốt.

Ta thờ dãi, xem ra những lần trốn thoát trước đó cũng không hoàn toàn là bản lĩnh của Trọng Đình.

Rút từ ngực ra pháo sáng, ra hiệu cho Bạch Triền tấn công đảo, ta nhàn nhã ngồi uống trà chờ đợi. Những cung thủ ban nãy từng kẻ bị người của ta dẫn ra, gương mặt bọn họ đều là tuyệt vọng nhìn về phía Linh Lung và Trọng Đình.

Linh Lung lau kiếm lưng thường đi về phía ta, trên cổ nàng có một đường máu mảnh, đợi nàng tới gần, ta nói:

- Chết rồi sao?

Linh Lung mờ mịt nhìn ta, lắc đầu:

- Vẫn còn thở, thuộc hạ sẽ giết hắn ngay.

Nàng toan quay lưng đi, ta nói:

- Người bị thương rồi. Hai người hoà nhau. Từ nay hắn thay thế Ngô Thanh trở thành quân sư của Thuỷ Tĩnh quân.

Linh Lung ngạc nhiên nhìn ta, nói:

- Tướng quân, như thế này không tính là bị thương được.

Ta nhìn Linh Lung, nói:

- Lúc này hắn đủ sức cắt cổ người nhưng hắn đã không làm. Đường kiếm đó chỉ cần mạnh một chút thì người nằm đó là người chứ không phải hắn đâu.

Linh Lung hơi giật mình, nàng cúi đầu không nói. Ta đành nói tiếp:

- Người chăm sóc hắn đi, đừng để chết, chúng ta còn phải nhờ hắn để vượt biển Cấm.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Hơn một canh giờ sau Bạch Triền tới tìm ta, hắn nói:

- Bất sống được bốn trăm người, nên xử lý thế nào?

Trước kia ta không cho bất sống, trực tiếp giết hết nhưng lần này Trọng Đình đầu hàng trước, lại xin làm thuộc hạ nên không thể giết hết người của hắn được. Ta nói:

- Tạm thời giam vào trước, đợi hắn tỉnh lại rồi nói.

Bạch Triền vâng mệnh đi sắp xếp, ta vẫn ngồi trong đình nhìn ra vườn hoa. Đây có lẽ là nơi Trọng Đình hay đến. Một nam nhân thường không thích hoa nhưng hắn lại trồng một vườn như vậy, thậm chí biết hoa này có độc vẫn không từ bỏ, hắn phía sau có một câu chuyện dài. Chỉ là... ta không hứng thú với câu chuyện của hắn, đã thành người của ta thì nên quên đi quá khứ.

Ta nói Kính Thiên phía sau:

- Đốt hết chúng đi.

Hắn lưỡng lự nói với ta:

- Hoa này có độc, có thể nào độc theo khói lan khắp đảo không?

Ta nhìn hắn, quả thật có khả năng này. Ta nói:

- Vậy nhỏ vài cây, bắt một kẻ sống trên đảo này đốt thử trong phòng kín xem thế nào.

- Vâng...

Kính Thiên lui ra, hắn chọn một ông lão sắp chết đến đốt cây, một canh giờ sau mới quay lại báo:

- Hồi tướng quân, cây này có thể đốt.

Ta lặng lặng nhìn hắn, nói:

- Vậy thì đốt đi.

Chỉ là ta không ngờ, Kính Thiên lại tự mình đi đốt. Nhìn cảnh tượng như vậy, ta chỉ có thể xoa xoa cổ, hắn Phụng Âm phải quan tâm hắn lắm mới có thể đường lên một đức tính không giống ai này.

Kẻ như vậy trở thành phu thị của ta, là bất hạnh của hắn hay ông trời thử thách ta?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 12: Biển yên bình

Chúng ta để một trăm người lại giữ đảo, tù binh và những kẻ khác đi một thuyền. Linh Lung mang Trọng Đình lên thuyền của ta, hắn vẫn chưa tỉnh lại. Từ Ân không đi cùng, chúng ta chỉ có thể băng bó sơ qua cho Trọng Đình, phải về đến Hoả Hương hắn mới được chữa trị.

Con thuyền vượt màn đêm lướt nhẹ nhàng trên sóng. Lâu rồi biển mới yên bình như vậy. Vầng trăng khuyết theo chúng ta thông thả đi dạo trên biển, ngàn ánh sao lấp lánh trên bầu trời đen tĩnh mịch, tiếng sóng oàm oạp vỗ vào mạn thuyền thành một bài hát vui vẻ. Những cơn gió mạnh mang theo chút nồng nồng thổi căng cánh buồm, đẩy con thuyền lướt sóng chạy băng băng.

- Tướng quân, ngoài này gió lớn, cẩn thận kéo bị cảm.

Kính Thiên mang khoác cho ta một tấm áo choàng. Sự chu đáo của hắn khiến ta nhớ đến Ngô Thanh. Chỉ khác là Ngô Thanh sẽ ngồi phía sau ta, cho ta dựa vào lòng mà nói linh tinh liên hồi. Còn Kính Thiên lại đứng bên cạnh ta, im lặng cùng ta ngắm sao.

- Tại sao lại trở thành phu thị của ta?

Ta hỏi Kính Thiên, hắn im lặng không nói. Ta tiếp tục:

- Nếu nhớ không nhầm, ta đã tặng người cho Phượng Âm rồi mà.

Hắn có hơi sững lại, im lặng một lúc lâu. Cuối cùng nói:

- Có thể hỏi tướng quân, ngày trước tại sao lại chọn căn phòng bên trái không?

Ta ngạc nhiên nhìn Kính Thiên. Chuyện ngày hôm đó ta nhường phòng để vương cho Phượng Âm, ngoài hai chúng ta ra, không một ai biết. Tại sao Kính Thiên có thể biết chuyện này? Thậm chí còn biết căn phòng bên trái là phòng Định quốc công?

Tay ta vô thức nắm chặt đuôi kiếm, Kính Thiên thấy hành động này của ta chỉ có thể cười trừ, hắn nói:

- Ta nghe Thái tử điện hạ nói. Trong một lần quá chén, nàng ấy nói người nhường phòng để vương cho nàng, một mình đi vào phòng bên trái. Tại sao người làm vậy?

Hoá ra Phượng Âm nói. Phượng Âm có thể để Kính Thiên sống đến bây giờ hắn đã xác định hắn không có phản bội, cũng chứng minh quan hệ của Kính Thiên với Phượng Âm không tồi chút nào. Ta buông lỏng tay cầm kiếm, dựa vào cột buồm:

- Theo người tại sao ta làm thế?

- Vì Thái tử không được chọn sao?

- Có một chút thôi.

Kính Thiên im lặng, hắn nói:

- Là vì người thấy Thái tử phù hợp với đề vị hơn người sao?

Ta bật cười, hắn coi ta là gì vậy?

- Khi đó ta mới có tám tuổi, đơn giản chỉ nghĩ nếu vào phòng để vương, bài tập của ta chắc chắn sẽ nhiều thêm, còn vào phòng Định quốc tướng quân thì có thể ngày ngày tập kiếm luyện tên, cưỡi ngựa chạy khắp kinh thành, tự do tự tại không bị trời buộc gì nữa.

- Người có hối hận không?

Ta hít một hơi sâu, ta có hối hận không à? Với ta mà nói hối hận là thứ cảm giác vô dụng nhất, nó sẽ khiến chân người chùn bước nên ta chưa bao giờ để bản thân hối hận, không phải vì trước đó ta làm tốt rồi mà đơn giản là ta không cho mình thời gian nhớ về quá khứ, một lần cũng không.

- Không, ta chưa từng hối hận. Nếu có thể chọn lại ta vẫn chọn căn phòng bên trái. Vận mệnh của ta là do ta chọn, gánh trách nhiệm nào ta do ta quyết định, ta sẽ không vì ai nói gì đó mà thay đổi, dù cho đó là định mệnh.

Kính Thiên không nói gì nữa, hẩn im lặng. Ta hỏi:

- Còn người, tại sao lại chọn làm phu thị của ta?

Với tình hình năm đó, nếu Kính Thiên làm phu thị của Phụng Âm, hẩn sẽ là phu thị đầu tiên của Thái tử, địa vị nhất định cao hơn Phong Nghị bây giờ. Hơn nữa dựa vào tình cảm của Phụng Âm, nhất định sẽ đối xử tốt với hẩn cả đời. Chỉ là, hẩn lại chọn trở thành phu thị của ta, người được xác định là không thể sống mà quay về. Âm thầm lặng lẽ sống trong cung, nếu không được Phụng Âm chiếu cố, hẩn đã chết không nghi ngờ.

- Vì ta muốn gặp lại người, hỏi người một việc.

Ta ngược mắt nhìn Kính Thiên, hẩn muốn hỏi ta việc gì?

Hẩn nhìn ta, trong mắt có kiên định và cố chấp, hẩn nói:

- Người biết thân thể của ta đúng không?

Ta ngạc nhiên nhìn Kính Thiên, buột miệng:

- Không hề.

Trong mắt hẩn không giấu được thất vọng, ta có cảm giác ánh sáng trong mắt hẩn đã tắt hẩn. Hoá ra vì muốn biết thân thể của mình mà hẩn cố chấp chờ đợi ta mười năm?

Ta thở dài, vì chấp niệm này mà hẩn chịu đựng tủi nhục trong mười năm, tất cả những gì hẩn hy vọng hoá ra chỉ là ảo ảnh, thật sự rất là đau lòng.

Nhìn hẩn thất thủ đi vào trong, ta cũng không biết mình khó chịu cái gì? Ngày đuổi Ngô Thanh đi, ta cũng không có cảm giác lạ kỳ như thế.

Linh Lung đi từ trong ra, nàng ngạc nhiên nhìn Kính Thiên đi vào, vừa đi về phía ta vừa hỏi:

- Kính công tử làm sao vậy?

Nàng ngồi xuống cạnh ta, nói nhỏ:

- Tướng quân làm gì để người ta buồn ả?

Ta ngạc nhiên nhìn Linh Lung:

- Ta làm gì? Ý người là sao?

Nàng huých nhẹ tay ta, cười gian:

- Không phải muốn gì đó người ta nhưng không được, tức giận nói năng lung tung chứ?

Ta khinh thường nhìn Linh Lung. Ta giống loại người trêu chọc hoa nguyệt đó sao? Bản tướng quân mà thêm ép buộc ả? Không có khí chất.

- Hừ! Linh Lung, suy nghĩ của người ngày càng không đứng đắn. Sao? Xuân tâm này mầm ả? Nam tử nhà ả? Tướng quân ta thay người đi dạm hỏi.

Linh Lung liếc ta một cái, nói:

- Đáng ghét, đang nói chuyện của người mà lại trêu chọc ta.

Nói rồi nàng quay lưng về phía ta, giận dữ.

Ta mỉm cười. Tính ra Linh Lung đã qua tuổi hai bảy, người bình thường đã có con cái đũa huê rồi, tiếc là nàng theo ta quá lâu, chậm trễ hôn sự. Thực tâm mà nói, ta liên lụy quá nhiều người.

Ta nói với nàng:

- Người cũng nên tìm một người đi, tới ngày cứ quân doanh rồi đánh trận, chẳng mấy nữa mà không có con cái nối dõi tông đường đấy.

Hoà Hương cũng giống các nơi khác trên Nghi quốc, mỗi một người đều chỉ làm hôn lễ một lần trong đời, khi còn trẻ có thể hoa lá cảnh đào với nhiều người nhưng đã kết hôn, thì chỉ có thể ở bên một người, cùng nhau nuôi dạy con cái. Chỉ có nữ tử trong hoàng thất và giới quý tộc mới có quyền nạp nhiều phu thị, không chỉ vì duy trì huyết mạch hoàng thất mà còn vì lý do chính trị, giữ sự hài hoà giữa các thế lực trong triều.

Linh Lung đột nhiên thở dài, nàng dựa vào ta, nói:

- Cũng muốn đấy nhưng mà không gặp được người thích hợp, có thể làm sao?

Ta vuốt vuốt tóc nàng, nói:

- Kẻ sắp chết kia cũng được đấy.

Linh Lung tức giận nói với ta:

- Cái gì mà “kẻ sắp chết” chứ? Hắn có tên đấy, là Trọng Đình, được chưa?

Ta bật cười, không tiếp lời nàng. Linh Lung không nói gì nữa, nàng hỏi ta:

- Người thấy hắn cũng được hả?

Ta nhún vai, không nói gì. Lúc đó nhanh nhẩu nhảy ra là sợ hắn đánh thắng Kính Thiên rồi trở thành phu thị của ta sao?

- Chỉ là, hắn có người trong lòng rồi. Ta cũng không chắc hắn có chịu làm phu quân ta hay không? Hơn nữa chúng ta trước giờ đều là kẻ địch, đột nhiên... có vẻ không quen lắm.

Linh Lung ngập ngừng nói, ta chỉ biết im lặng. Những chuyện này ta chưa từng trải qua nên không biết nói gì với nàng ấy. Thân là công chúa, ta nhìn trướng nam tử nào, hắn không có quyền từ chối. Hơn nữa những phu thị của ta toàn do họ tự đến, ta chưa từng tìm về một người.

Ta nhìn Linh Lung thờ dài. Dù cho ban ngày nàng ấy có thể ra lệnh cho hàng ngàn binh sĩ nhưng tối về, vẫn chỉ cô độc một mình trong căn phòng vắng lặng mà thôi. Phó tướng đi theo ta ra chiến trường, ngoài Diệp Nhã thì chưa một ai kết hôn, ngày ngày chỉ quân doanh rồi đánh trận. Tướng quân ta cũng không nhớ nhìn tuổi hoa của các nàng trôi qua như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 13: Hôn lễ

Trở về Hoả Hương được vài ngày, Trọng Đình đến gặp ta, hắn nói:

- Nghe nói Tướng quân muốn vượt biển Cầm sao?

Ta nhìn hắn, gật đầu:

- Đó là lý do ta đề nghị sống. Nếu người không muốn đi, bốn trăm mạng người trên đảo cũng không cần giữ lại nữa.

Gương mặt hắn tái nhợt, không nói gì nữa mà lui ra. Ta thấy Linh Lung đứng phía xa nhìn về hướng này. Thật ngu ngốc! Trực tiếp tới cầu thân, có ta ở đây hắn dám từ chối sao? Phó tướng của ta hết kẻ này đến kẻ khác đều ngu ngốc, nhu nhược như vậy. Uống công ra chiến trường bao năm.

- Tướng quân, nên uống thuốc rồi.

Ta quay đầu nhìn Lưu Hoà phía sau, nói:

- Thuốc gì nữa?

Nàng cúi đầu, từ tốn nói với ta:

- Là thuốc bổ. Bệnh căn của tướng quân...

Ta khoát tay không cho nàng nói nữa, Kính Thiên từ bên ngoài đi vào. Đây là lần đầu tiên từ khi đi đánh đảo Chân Mây trở về, hắn tới tìm ta.

- Tướng quân.

Kính Thiên hành lễ với ta.

Ta đưa tay lấy chén thuốc trên khay của Lưu Hoà, uống một hơi, ra hiệu cho nàng ra ngoài. Uống một ngụm trà cho nhạt bớt vị đắng, ta hỏi Kính Thiên:

- Người tới tìm ta có chuyện gì?

- Diệp Nhã quân gia mới tuyển thêm hai mươi người. Ta định để họ ở viện phía Nam, không biết ý tướng quân thế nào?

Ta không hiểu nhìn Kính Thiên:

- Chuyện thêm người hầu ta cũng phải quản sao? Làm gì mà tới hai mươi người?

Kính Thiên mờ mịt nhìn ta. Ta thở dài, nói lớn:

- Tiểu Trư, kêu Điệp Nhã tới đây.

Tiếng bước chân của Tiểu Trư chạy bình bịch ngoài sân, ta nói với Kính Thiên:

- Ngươi cũng ngồi xuống đi, đừng đứng mãi thế.

Kính Thiên ngồi xuống, ta quan sát hắn. Gương mặt có vẻ tái nhợt, không lẽ hắn bị bệnh? Thật ra Kính Thiên cũng không phải là yếu đuối, cơ thể cũng săn chắc nhưng lại trắng quá, nên có vẻ nhợt nhạt, yếu ớt. Dù không thuộc loại xinh đẹp, anh tuấn nhưng cũng không đến nỗi khó nhìn, kỳ lạ là càng nhìn càng thấy thuận mắt.

- Tướng quân, người tìm ta?

Điệp Nhã đến kéo ánh mắt của ta ra khỏi Kính Thiên. Ta hỏi nàng:

- Chúng ta cần thêm người hầu làm gì? Hơn nữa tới hai mươi người?

Điệp Nhã nhìn ta, cười:

- Sắp có chuyện vui mà, phải sửa chữa phòng ốc này, may thêm y phục này, đóng giường mới này...

Ta ngắt lời nàng:

- Ai sắp thành thân sao? Là Tiểu Trư hả?

Không đúng, nếu là Tiểu Trư thì chỉ cần chuẩn bị sinh lễ và vải đỏ treo cổng thôi, cần gì đóng giường mới. Không lẽ là Linh Lung? Nhưng hôm qua nàng ấy không nói gì với ta mà?

Điệp Nhã nhìn ta, ý cười đầy mắt:

- Đương nhiên là tướng quân người rồi.

Ta ngạc nhiên nhìn nàng, hỏi:

- Ta? Thành thân với ai?

Điệp Nhã khiển trách nhìn ta, nàng đánh ý về phía Kính Thiên, ta ngạc nhiên nhìn nàng. Điệp Nhã ra hiệu, ta đành bảo Kính Thiên:

- Ngươi ra ngoài trước, chuyện hậu viện sau này ngươi tự quyết đi, không cần tìm ta đâu.

Kính Thiên lui ra, Điệp Nhã nhanh chóng tới đánh vai ta một cái, mắng:

- Cái đồ vô lại này.

Ta mờ mịt nhìn nàng:

- Làm sao thế? Tự nhiên lại đánh ta.

Điệp Nhã càng tức giận hơn:

- Sao người có thể vô trách nhiệm như thế? Kính công tử bỏ kinh thành theo người đến Hoả Hương, chịu cực khổ không ít mà một danh phận người cũng không cho người ta? Không lẽ muốn công tử ấy cứ như bây giờ? Chủ không ra chủ, người hầu cũng không phải? Người còn vô trách nhiệm hơn nữa được không?

Ta ngơ ngác nhìn Điệp Nhã, oan ức nói:

- Hắn có thánh chỉ của Mẫu hoàng, so với Ngô Thanh hay Bạch Triền đã có thân phận hơn rồi. Còn thân phận gì nữa?

Điệp Nhã tiếp tục đánh ta, mắng:

- Đó là ở kinh thành biết, nhưng ở Hoả Hương này có ai biết công tử ấy? Người còn dám nói không cần thân phận nữa hả?

Ta ngạc nhiên nhìn Điệp Nhã:

- Hồi thu nạp Ngô Thanh với Bạch Triền, tỷ cũng đâu bắt ta làm hôn lễ chứ?

Điệp Nhã nổi giận hơn lúc này, nàng mắng ta:

- Bạch Triền với Ngô Thanh giống lần này sao? Hai người đó là người tùy tiện mang về, cả quân doanh đều biết họ là thuộc hạ chứ không phải phu thê của người. Nhưng lần này thì khác, Kính công tử là người Hoàng Thượng ban cho, nói thế nào người cũng nên cho công tử ấy một danh phận, không lẽ cứ mờ ám mà đi theo người như thế?

- Ngô Thanh và Bạch Triền cũng mờ ám theo ta mà.

Điệp Nhã hít một hơi sâu, nhanh chóng rút nhuyễn kiếm bên eo ra, vung mạnh về phía ta. Ta xoay người né tránh, nói:

- Tỷ làm cái gì vậy? Sao đột nhiên muốn ta cho Kính Thiên danh phận chứ?

Điệp Nhã chống kiếm xuống bàn, áp sát ta, hỏi:

- Ta hỏi người, sự trong sạch của Kính công tử, không phải người nên chịu trách nhiệm sao?

Sự trong sạch? Chịu trách nhiệm?

Ta mờ mịt nhìn Diệp Nhã, sự trong sạch của Kính Thiên sao ta phải chịu trách nhiệm?

Điệp Nhã nghiêng răng nói:

- Không phải người đã hợp phòng với Kính công tử rồi sao?

Máu nóng của ta bốc lên, kẻ nào dám nói ta với Kính Thiên đã hợp phòng?

Điệp Nhã tiếp tục nói:

- Lão Ông nói ngay đêm đầu tiên người về đến Hoàng Cung đã chung phòng với Kính công tử, có đúng không?

Đêm đầu tiên về hoàng cung à?

Ta ngáp ngừng:

- Phải, có chung phòng nhưng...

Nhưng chỉ hỏi chuyện xảy ra trong hoàng cung suốt mười năm ta vắng mặt thôi, cả đêm đó có được ngủ chút nào đâu. Sáng hôm sau ta phải đến phòng Ngô Thanh ngủ mà.

Điệp Nhã đánh vai ta, mắng:

- Người kinh thành không giống người Hoá Hương chúng ta, chỉ cần chung phòng một đêm là coi như là mất trong sạch rồi, huống chi Kính công tử ở trong cung mười năm, luật lệ đương nhiên nghiêm khắc. Hơn nữa, công tử ấy đợi người hơn mười năm, một hôn lễ người cũng keo kiệt với người ta sao? Không nói với người nữa, ta phải đi chuẩn bị đây, nhớ là ngày mai tổ chức hôn lễ đây nhé.

Nói rồi nàng ấy đi như một con gió, ta thở dài. Ít nhất cũng phải hỏi xem Kính Thiên có đồng ý làm hôn lễ hay không chứ?

Nhìn biểu hiện vừa rồi của hần hẩn cũng không biết mình sắp phải chuẩn bị hôn lễ, hơn nữa còn là ngày mai? Ngày mai tổ chức hôn lễ mà hôm nay mới chuẩn bị? Đây là cái kiểu chuẩn bị gì?

Ta xoa trán, đi về phía phòng ngủ, bên đó đang rộn ràng chuẩn bị, giăng đèn kết hoa, một đám người đang ríu rít nói chuyện. Ta xen vô hỏi:

- Các người đang nói chuyện gì?

- Tướng quân, chúng ta đang thảo luận đồ tân lang nên may theo kiểu nào?

Các nàng cười rạng rỡ nhìn ta, trong tay còn cầm một cây vải đỏ, hẳn là để may hỷ phục.

Ta hỏi:

- Các người biết kích cỡ của tân lang sao?

Một đám đột nhiên im lặng, nhìn ta. Ta cố nén cơn thở dài, Diệp Nhã quả nhiên nóng vội, đến số đo cũng không biết mà đòi ngày mai làm hôn lễ.

- Tướng quân, người cũng không biết sao?

Ta lắc đầu. Ta là tướng quân chứ có phải thợ may đâu, chỉ nhìn người mà biết số đo? Một đám liềm nhao nhao lên:

- Vậy phải làm sao? Thợ may trong thành cũng đã tụ tập đủ rồi, chỉ cần chọn kiểu xong thì phân ra may, nội trong đêm nay phải hoàn thành mà.

Ta nhúc nhủ, làm hôn lễ mà giống đánh trận như vậy? Cần đánh nhanh thắng nhanh sao?

- Ta sẽ đi hỏi, các người ở đây chọn kiểu đi.

Ta đi về hướng phòng của Kính Thiên, trong phòng có tiếng thở, hẳn ở trong phòng rồi. Ta đập cửa bước vào, hẳn đang đọc sách, thấy ta vào thì có chút giật mình.

- Tướng quân?

Ta khoát tay, nói:

- Không cần đứng lên, cứ ngồi đi.

Nói rồi ta chọn một cái ghế ngồi xuống, không hiểu sao ta có chút căng thẳng.

Kính Thiên rót thêm một tách trà cho ta, hẳn nói:

- Tướng quân có việc gì sao?

Ta hơi giật mình, nói:

- À... Ta muốn... một bộ y phục của người.

- Một bộ y phục của ta sao?

Ta uống một ngụm trà che đi sự bối rối, cố gắng bình thản nói:

- Phải, một bộ y phục người thường hay mặc gần đây.

Kính Thiên không hiểu gì nhưng vẫn đi lấy cho ta.

Bộ y phục hẳn thường mặc hẳn là vừa người nhỉ?

- Tướng quân, đây.

Kính Thiên đặt lên bàn, ta gật đầu.

- Ta có thể hỏi người cần y phục của ta làm gì không?

Ta hơi dừng lại một chút.

Đặt chén trà lên bàn, nhìn Kính Thiên, nói:

- Để may y phục tân lang. Điệp Nhã đang chuẩn bị, ngày mai sẽ cử hành hôn lễ cho chúng ta. Đương nhiên, nếu người không thích, ta sẽ bảo họ dừng lại.

Kính Thiên im lặng, không hiểu vì lẽ gì ta căng thẳng, việc này vốn dĩ không cần hỏi Kính Thiên, hẳn cũng không có quyền lên tiếng. Chỉ là sao ta lại làm việc xưa nay chưa từng làm?

Kính Thiên có chút ngạc nhiên nhưng không hề vui mừng, gương mặt hẳn gần như không biểu hiện gì, ta có chút tức giận:

- Người không đồng ý?

- Không, ta đồng ý.

- Người không vui?

- Ta...

- Bỏ đi.

Ta không kiên nhẫn nghe hẳn nói, cầm bộ y phục bỏ đi tìm Điệp Nhã, nói nàng ấy dừng ngay việc này lại.

Quý tộc Nghi quốc lập phu thê vốn không cần làm lễ, chỉ mang chút lễ vật đến nhà bên kia rồi mang người về. Nếu là người có thân phận thuộc dòng quý

tộc mới cần làm lễ đơn giản mang về. Ta làm lễ rước hán về, hán có gì bất mãn chứ? Làm phu thị của ta khiến hán không vui sao?

- Tướng quân?

Ta định Điệp Nhã ngay sân sau, nàng đang chỉ huy người đóng giường mới cho ta. Nàng nhìn bộ y phục trên tay ta, hỏi:

- Làm sao vậy?

Nhìn mọi người bận rộn chuẩn bị, ta không cách nào nói không tổ chức hôn lễ nữa. Coi như có dịp mọi người cùng chúc mừng, tụ tập thôi.

- Ta mang y phục của Kính Thiên đến, mọi người dựa theo may là được.

Điệp Nhã mỉm cười với ta, hỏi:

- Sao không đo trực tiếp mà mang y phục đến đây vậy?

- Nếu tỷ cần số đo thì kêu người đến đo đi. Ta là tướng quân, sao phải đi đo y phục cho phu thị mình chứ?

Điệp Nhã nhìn ta, cười.

- Tướng quân, Linh Lung phó tướng cho mời.

Tiểu Trư đến nói, ta gật đầu với hán rồi quay qua nói với Điệp Nhã:

- Tỷ lo mọi việc đi, ta qua quân doanh.

Không để Điệp Nhã nói gì nữa, ta mang theo Tiểu Trư đến quân doanh tìm Linh Lung, nàng ở trong tướng trại, bàn thần nhìn vào bản đồ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hôn lễ (2)

- Có chuyện gì sao?

- Tướng quân, việc vượt biển Cấm...

Linh Lung ái ngại nhìn ta. Vượt qua nàng, ta ngồi thẳng lên chính vị, ra lệnh:

- Đi gọi Trọng Đình đến đây, ta muốn trực tiếp nghe hán nói.

Linh Lung ngồi vào bên tay trái ta, đôi mày vẫn chau lại. Một lát sau thì Trọng Đình đến, hán muốn hành lễ, ta ngăn lại:

- Không cần phiền phức, việc vượt Biển Cấm có vấn đề gì?

Trọng Đình nói:

- Vượt biển Cấm không thể dùng tàu lớn mà phải đi bằng thuyền nhỏ.

- Tại sao?

- Dưới Biển Cấm, đá ngầm rất nhiều, biển lại nông, thuyền lớn không thể vượt qua, hơn nữa thường có thủy quái tới đó đẻ trứng, nếu gặp phải chúng ta không thể chạy kịp.

Ta hơi phân vân, nói:

- Nếu như người nói thì trước giờ chúng ta làm sao giao thương với Ân quốc?

Trọng Đình kinh ngạc nhìn ta:

- Trước giờ Nghi quốc chưa từng giao thương với Ân quốc, chúng ta không có đường biển thẳng đến Ân quốc.

- Vậy làm cách nào có thể đến được Ân quốc?

- Từ Hoà Hương đi đường biển đến Kim Quốc hoặc Trường Hạp quốc. Sau đó đi đường bộ đến Ân Quốc, các thương lái đều đi đường đó. Nhưng thời gian khá dài, thường mất đến nửa hoặc một năm mới có thể đến nơi.

Phượng Âm rời đi mới hơn năm tháng, theo lý chưa thể đến được Ân quốc, nhưng Phong Nghị đã biết nàng ấy đến Lĩnh Trà Sơn? Là hấn lừa ta hay Phượng Âm mang theo nội gián? Nếu Phượng Âm trở về, người được lợi nhất là Phong Nghị, hơn ai hết hấn muốn nàng ấy quay về, không lý gì lại lừa ta.

- Không còn đường nào khác sao?

- Đường bộ thì qua Từ Hương tộc, theo thương nhân Trường Hạp quốc đi bằng đường biển, như vậy sẽ rút ngắn thời gian hơn một chút.

- Chúng ta không có đường biển đi thẳng đến Ân quốc sao?

Trọng Đình lắc đầu. Ta nhìn vào bản đồ, vùng biển bao la trống trải nhưng lại được khoanh đồ một vùng rộng lớn, chỗ khoanh đồ thật sự khiến người khác nhức mắt. Đáng tiếc, bây giờ chưa phải lúc dọn dẹp.

- Nếu dùng thuyền nhỏ vượt biển Cấm, đến khi qua được vùng biển khác, chúng ta sẽ không thể chịu nổi bão táp.

Trọng Đình và Linh Lung cúi đầu im lặng. Nếu chia nhỏ thuyền lớn ra mang qua biển Cấm, như vậy cần rất nhiều nhân công, không phù hợp lắm.

- Tướng quân, thật ra có một cách.

Ta nhìn Trọng Đình, đợi hấn nói tiếp:

- Chúng ta có thể đóng một dạng thuyền mới, không phải thuyền đáy bằng, nhỏ hơn thuyền của thủy quân, chỉ có một cột buồm chính, như vậy khi chạy sẽ nhanh hơn, khả năng chống chọi với bão táp cũng không tồi.

Ta hơi phân vân, hỏi:

- Giống những chiếc thuyền các người đang dùng sao?

Trọng Đình gật đầu, hấn nói tiếp:

- Thật ra đây gần như loại thuyền mới, mang đặc điểm của thuyền quân đội và thuyền cá bình thường...

Ta khoát tay, nói:

- Không cần nói nhiều, chuẩn bị thuyền, ra biển là biết ngay thôi.

Chúng ta cho một con thuyền hạ thủy, hấn mới được đóng xong. Trông nó nhỏ hơn thuyền chiến ta hay dùng, cũng nhẹ hơn, số lượng người lên được cũng chỉ hơn ba mươi người. Ta ra lệnh ra biển, Trọng Đình đánh bánh lái ra khơi, đập từng con sóng một.

Đi nhanh hơn chiến thuyền, nhưng gập ghềnh hơn, khoang thuyền nhỏ nên lượng nước và lương thực dự trữ không được nhiều, có vẻ vì quá nhẹ nên thường bị gió thổi bạt đi, đi biển với chiếc thuyền này quả thực không đơn giản.

- Đi về hướng Bắc, có một con bão đang đến, phải đi vào trung tâm nó.

Ta ra lệnh, Trọng Đình im lặng đánh bánh lái về hướng Bắc, chúng ta phải thử sức chịu đựng của con thuyền.

Con bão được coi là khá lớn, chúng ta hạ cánh buồm, mỗi người nắm chặt một sợi dây, hứng chịu những cơn gió lớn mang theo nước biển ập vào thuyền. Chồng chênh hơn hai canh giờ, cơn bão mới đi qua, ta mới có thời gian đánh giá lại thuyền.

Khi về đến Hoà Hương đã là trưa ngày hôm sau, chúng ta không nghỉ ngơi mà vào thẳng quân doanh bàn chuyện.

- Có thể làm cái to hơn không?

Trọng Đình hơi tư lự, hấn nói:

- Có thể, nhưng chỉ lớn hơn một chút, chứa được khoảng bốn mươi người là cùng.

- Không cần, mở rộng khoang thuyền để chứa thức ăn và nước uống. Hơn nữa phải làm thuyền nặng hơn một chút, như vậy mới đỡ bị gió cuốn trôi đi phương hướng.

Ta, Trọng Đình và vài nhân công lão làng khác bàn việc hơn nửa ngày mới có thể khắc phục được khuyết điểm của thuyền mới, hơn nữa suy xét thời gian, chúng ta quyết định chỉ đóng thêm bốn chiếc thuyền như thế, ba ngày sau tiếp tục mang đi thử nghiệm.

Khi trở về phủ tướng quân thì trời cũng gần tối, khắp trong ngoài phủ đều rộn ràng vải đỏ. Điện Nhã đang sốt ruột đứng chờ ta bên ngoài. Vừa trông thấy ta, nàng đã nói:

- Tiểu Dương, sao bây giờ mới về? Nhanh thay y phục, trang điểm.

Nàng đẩy ta vào phòng, một đám thị tỳ tắm rửa thay y phục cho ta, nhộn nhạo đến nhức đầu.

- Kính Thiên đâu?

- Kính công tử đang ở trong phòng.

Ta hơi gắt đầu, ngăn con buồn ngủ lại, để mặc các nàng ấy bận rộn.

- Tướng quân, xong rồi. Chúc mừng tân hôn.

Ta nhìn bản thân trong gương, cũng khá xinh đẹp. Ta mỉm cười phát tay, Diệp Nhã bên kia cười như mẹ thấy con gái, nhanh tay đưa hồng bao cho tỳ nữ, miệng nói với ta:

- Xem xem, Tiểu Dương trang điểm lên thật xinh đẹp, nếu ngày thường người nghe ta chăm sóc bản thân một chút, bây giờ có phải càng giống tiên nữ hay không?

Ta mỉm cười, hỏi nàng:

- Bây giờ thì sao? Hợp phòng hả?

Diệp Nhã vỗ vai ta, mắng:

- Lang sói! Bây giờ dẫn Kính Thiên ra mời rượu mọi người, nhận hết lời chúc mừng mới có thể hợp phòng.

Ta gật đầu hướng trong phòng đi vào, bỏ ngoài tai tiếng cười mờ ám của đám tỳ nữ.

Kính Thiên đang ngồi trước bàn, hỷ phục đỏ thắm, tương quan mà nói có thể xem là bức họa mỹ nhân.

- Tướng quân.

Hắn nhìn ta, ánh mắt sạch sẽ đen láy, quả nhiên là được Phượng Âm chăm sóc tốt lắm.

Ta gật gù đầu nói:

- Người cùng ta ra ngoài mời rượu mọi người.

- Vâng.

Ta mang hắn ra ngoài, bên sân có khoảng mười mâm, khách khứa đều đông đủ, tiếng ồn ào nhộn nhịp một góc phố. Quân doanh bên cạnh cũng đang hò hét, ồn ào, bên này chỉ có phó tướng và quân sư, thêm vài người có chức sắc trong thành nhưng đều loạn thành một đoàn. Bàn nào ta cũng phải đến, tất cả đều nói cười vui vẻ, những lời chúc phúc tuôn ra ào ạt, hôm nay quả thật là ngày lành.

Không nhớ rõ là ai đưa ta về hỷ phòng, vừa đặt lưng vào giường là ta ngủ. Nửa đêm, khi hơi men bay đi, mới tỉnh táo lại một chút. Kính Thiên đang ngồi bên bàn ngoài, thấy ta tỉnh, hắn liền cầm một tách trà đi qua:

- Tướng quân, người tỉnh rồi.

Ta mờ mịt nhìn hắn, không hiểu sao hắn ở đây? Nhìn lại vài đồ treo phòng, một chữ hỷ ở cửa, mới nhớ hoá ra là ta thành thân với hắn.

Uống một ngụm nước, ta tỉnh táo một chút. Ly rượu trên bàn còn chưa uống cạn, ta đứng lên, loạng choạng đến bên bàn.

Rượu hợp cần chưa uống, tân lang không được phép lên giường.

Quả là sống trong cung, cứng nhắc như vậy làm gì?

Cầm một ly đưa qua, ta nói với Kính Thiên:

- Lại đây uống rượu hợp cần này.

Hắn kinh ngạc nhìn ta, nhưng chỉ trong một chớp mắt hắn đầy niềm vui. Ta mờ mịt không hiểu hắn vui cái gì?

Chúng ta uống rượu hợp cần xong, ta loạng choạng đi về hướng giường, nằm xuống chuẩn bị ngủ tiếp. Không thấy phía sau có động tĩnh gì, ta nhìn Kính Thiên, nói:

- Qua đây ngủ này, người định thức sao?

Kính Thiên ngáp ngừng đi qua, ta mặc kệ hần mà xoay mình ngủ.

Sáng hôm sau, ta mệt mỏi trở mình lần ra khỏi giường, Kính Thiên đã đứng giữa phòng, nói:

- Tướng quân, người dậy rồi?

Ta gật đầu, bình thường khi quá chén ta thường ngủ đến giờ Ngọ, ngày hôm đó cũng sẽ không vào quân doanh.

Đón lấy chiếc khăn ướt Kính Thiên đưa, ta lau qua loa mặt mũi, hơi men hôm qua còn chưa hết nên bước chân của ta có chút loạng choạng.

Khi tắm rửa đi ra thì trên bàn đã dọn sẵn đồ ăn, Kính Thiên đang múc canh vào bát cho ta. Uể oải ngồi xuống, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, ta nói với Kính Thiên:

- Người cũng ngồi xuống ăn đi, không cần đứng hầu đâu.

- Đa tạ tướng quân.

Ta húp một ngụm canh, nói:

- Sau này cũng không cần gọi ta là tướng quân nữa, người không phải người của Thủy Tinh quân, không phải gọi theo quân lính. Người muốn gọi ta là gì thì gọi, gọi giống Âm nhi cũng được, hay gọi theo Diệp Nhã tỷ cũng được.

Kính Thiên ngơ ngác nhìn ta, hần nói:

- Vậy ta gọi người là A Dương được không?

Ta gật đầu:

- Muốn gọi thế nào thì gọi.

Ta phát tay không để ý, hôm nay phải qua quân doanh xem bọn họ đóng thuyền thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 14: Biển Cấm

- Tướng quân!

Linh Lung đến trước mặt, ta nhìn về phía những người đóng thuyền phía sau, vẫn chưa ra hình dáng gì. Ta hỏi nàng:

- Tốc độ chậm như vậy?

Linh Lung cúi đầu.

Ta biết đóng thuyền không phải chuyện chơi, được như vậy là nhanh rồi nhưng ta vẫn không khiến bản thân mình bớt nóng nảy được.

- Tuyển thêm người, chia làm ba đội luân phiên đóng. Thấp đuốc cả đêm, không được nghỉ.

- Vâng.

Ta quay trở về quân doanh. Ta không hiểu gì về đóng thuyền có ở lại cũng không giúp được gì. Chẳng lẽ chỉ có thể ngồi đợi sao?

- Tướng quân.

Lão Ông đến trước mặt ta, phía sau còn một lão già nữa. Ta dò xét nhìn Lão Ông, lão nói:

- Người này nói vài tháng trước đã chở một cô nương trông giống người rời khỏi Hoả Hương.

Ta kinh ngạc nhìn về phía lão già phía sau, hỏi:

- Chuyện thế nào?

Lão khom lưng xuống, giọng run rẩy:

- Vài tháng trước có một cô gái tới nhà lão, nàng ấy nói muốn rời khỏi Hoả Hương, lão đã đưa nàng đi.

Ta tức giận:

- Ngươi không nhận được lệnh cấm ra biển sao?

Lão run rẩy quỳ xuống, bật khóc:

- Khi nhìn thấy nàng, ta đã nghĩ là Huyết Vương người. Nàng bảo sao thì ta làm vậy, nào dám trái lời.

Ta nhanh chóng rút kiếm hướng về phía lão già, Lão Ông chụp kịp tay ta lại, nói:

- Tướng quân, bình tĩnh. Hoàng thượng có gương mặt giống người, nhìn không quen sẽ bị nhầm lẫn thôi.

Rồi quay qua nạt người kia:

- Ngươi đưa nàng đến đâu?

Lão già run rẩy nói:

- Vượt qua Biển Cấm đến Ân quốc.

Ta ngạc nhiên, còn có người có thể vượt Biển Cấm?

Tra kiếm vào vỏ, ta giữ giọng bình tĩnh hỏi:

- Ngươi biết đường vượt Biển Cấm?

Lão già sợ hãi nhìn ta, run rẩy nói:

- Có một con đường nhỏ xuyên qua khu vực đó, nhưng không thể đi quá đông người.

- Có thể đi mấy người?

Ta hỏi, lão già có chút bình tĩnh, nói rành mạch:

- Sáu người, hơn nữa chỉ có thể đi một thuyền.

Sáu người? Như vậy không được, đến tìm Phụng Âm còn mang nàng quay về, chỉ đi sáu người e rằng không đủ.

Ta nhìn Lão Ông, lão liền mang kẻ kia ra ngoài. Một mình ta trong doanh trướng, nhìn vào vùng biển Cấm trên bản đồ.

Thực ra từ lâu ta đã muốn dẹp phần biển này nhưng Mẫu hoàng lại triệu ta về kinh thành, mọi chuyện diễn ra không như ý ta muốn. Bây giờ cũng không có thời gian. Đành phải chờ Phụng Âm trở về, bỏ thời gian ba năm thì may ra mới xoá bỏ được màu mực đỏ này.

- Tướng quân?

Lão Ông quay lại, ta phân phó:

- Cho lão ăn uống đầy đủ, chiều nay chở ta đến Biển Cấm xem xét.

Nghi quốc và Ân quốc cách nhau khá gần, đi biển chỉ mất khoảng ba mươi ngày là tới. Có một khúc biển khá hẹp bị kẹt giữa hai ngọn núi lớn, chỉ đủ chỗ cho năm chiến thuyền đi vào, vô tình trở thành cửa cảng vào Nghi quốc. Theo sử liệu trước kia thì Nghi quốc thường đến Ân quốc bằng đường này nhưng vài trăm năm trở lại đây, thủy quái đột nhiên xuất hiện, ngày càng nhiều, cuối cùng thành cô lập Nghi quốc với các quốc gia còn lại.

Vài năm trước, thương nhân của Trường Hạp quốc vượt biển hơn ba tháng, cập tàu ở Từ Hương tộc tiến hành buôn bán, Nghi quốc mới bắt đầu giao lưu trở lại với ba quốc gia kia.

Ban đầu ta nghĩ Phụng Âm sẽ đến Từ Hương tộc, theo thuyền thương nhân đến Trường Hạp quốc nhưng hôm nay, xem ra không phải. Điều gì khiến nàng mạo hiểm tính mạng đến Hoả Hương, vùng đất của ta?

- A Dương, dùng cơm đã.

Ta ngược nhìn Kính Thiên, hỏi:

- Người nói Phụng Âm đi con đường nào rồi Nghi quốc?

Hắn hơi mỉm cười:

- Nếu là Hoàng thượng, nhất định sẽ mất nửa tháng đi lòng vòng Nghi quốc, sau đó thông thả đến Hoà Hương, nếu có đường thì lập tức đến Ân quốc. Nếu không thì thuê thuyền đến Từ Hương tộc, theo thương nhân Trường Hạp quốc tiến vào Kim quốc, sau đó mới đến Ân quốc.

Ta ngạc nhiên:

- Sao phải mất công vậy?

Kính Thiên cười, hắn nói:

- Tuy Hoàng thượng bỏ đi nhưng nếu không xác định được bọn Phong Nghi an toàn, Người nhất định không an tâm. Đi lòng vòng Nghi quốc tuy mạo hiểm nhưng nghĩ kỹ lại thì lại rất an toàn, mọi sự tập trung đều hướng về Kinh thành, sẽ không ai để ý một nhóm người xuất hiện trong vài ngày rồi biến mất cả.

- Nàng ấy có thể đi từ Từ Hương tộc mà?

- Có thể, nhưng Từ Hương tộc mới quy hàng, Hoàng thượng nhất định không an tâm sử dụng họ, hơn nữa khi đó Người chỉ là một công chúa chạy trốn, sao có thể mạo hiểm như vậy? Đến Hoà Hương, vùng đất của nàng, nếu vô phúc bị bắt lại cũng không đến nỗi bị giết. Hơn nữa, hắn là Hoàng thượng cũng muốn biết mười năm qua nàng sống như thế nào.

Ta thở dài, chỉ bỏ trốn thôi mà cũng nhiều việc như vậy? Ta tự hỏi nếu không phải Quốc sư rù ta làm phản, ta nhất định cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp bỏ về Hoà Hương, cùng lắm là cắt đất phong vương, mặc kệ Mẫu hoàng.

- Người hiểu Phụng Âm thật đấy.

Ta cũng thắc mắc mười năm qua Phụng Âm sống như thế nào mà có thể từ một đứa bé thường xuyên bị bắt nạt trở thành người phức tạp như vậy.

Kính Thiên sững sờ nhìn ta, hắn cười gượng:

- Ta hay đánh cờ với Hoàng thượng, có một vài chuyện là nàng ấy chỉ điểm ta.

Ta ngạc nhiên nhìn Kính Thiên. Hắn có vẻ lạ quá, sao tự nhiên mở lời nhiều vậy? Hoà Hương nóng hơn kinh thành nhưng nóng đến mức đứng không cùng đồ mở hôi?

- Chỉ là, tại sao nhất định là Ân quốc? Các quốc gia khác thì sao?

Kính Thiên nói:

- Trường Hạp quốc mới đổi Hoàng đế, cả nước rối ren. Hơn nữa, quốc gia này do nhiều bộ tộc ghép lại, dù vài chục năm trước thế lực có tập trung vào Hoàng đế nhưng so với những quốc gia còn lại, Trường Hạp quốc dễ xảy ra đảo chính nhất. Kim quốc tuy lớn mạnh giàu có nhưng Hoàng đế tuổi đã lớn, cuộc chiến giành Đế vị của các Hoàng tử đang ở cao trào, Hoàng đế mới cũng cần vài năm mới có thể bình ổn lại đất nước. Ân quốc ngược lại, vị trí Thái tử khá rõ ràng, dù có tranh quyền đoạt vị cũng không nhất định vượt khỏi phạm vi Hoàng cung, cuộc sống với bách tính cũng khá dễ chịu. Hơn nữa, Ân quốc trọng lễ nghi, trường học ở đây được lập khá nhiều, còn dạy cả văn hoá của hai quốc gia kia, cuộc sống người dân cũng pha trộn với các đặc điểm nhiều vùng khác. Đối với một người chưa từng rời khỏi Nghi quốc như Hoàng thượng, đến Ân quốc học tập không phải ý kiến tồi.

- Sao người biết nhiều chuyện của ba quốc gia kia vậy?

Kính Thiên nhìn ta, cười:

- Hoàng thượng trước thích đọc tản văn của ba nước kia, nhưng lại sợ bị phát hiện nên thường giấu ở chỗ ta.

Ra là vậy, nhưng có gì đó không đúng:

- Tản văn cũng nói nhiều như vậy sao?

Kính Thiên nhìn ta, mắt của hắn có vẻ ám áp:

- Không chỉ tản văn, còn có mật thư thám tử hồi báo về.

Ta hít một hơi sâu, hỏi:

- Phụng Âm có thám tử ở nước ngoài? Bằng cách nào?

Kính Thiên nhìn lên, hắn đưa ta một chén canh, nói:

- Tất nhiên không từ Hoả Hương của nàng. Chẳng phải vài năm nay thương nhân Trường Hạp quốc đến buôn bán sao, chỉ cần cho người theo những thương nhân đó, còn có nơi nào không có người của Hoàng thượng?

- Từ Hương tộc không phải quy hàng Phụng Ngưng sao?

- Đó là mấy năm gần đây, Thái Thượng hoàng dung túng cho Đại công chúa, Hoàng thượng lúc bấy giờ đành nhìn đau bụng Từ Hương tộc và Diệp tộc, tập trung thế lực tại kinh thành. Nhưng không có nghĩa nàng ấy không có người trong hai tộc kia, chỉ là án binh bất động, âm thầm tìm thời cơ mà thôi.

Ta thắc mắc:

- Cuộc sống của Phụng Âm lúc nào cũng như thế sao? Giống như bàn cờ vậy.

Căng thẳng như vậy, thậm chí không có một khoảng thời gian nghỉ ngơi. Kính Thiên thờ dài, hần nói:

- Sống trong cung cấm, không phải người giết ta thì ta giết người, có mấy ai thật sự dễ chịu?

Ta ngược mắt nhìn Kính Thiên, cảm thán:

- Người sống vất vả rồi.

Hần nhìn ta, mỉm cười. Ta nói:

- Phụng Âm thật sự rất tin tưởng người, thậm chí mật thư cũng để người đọc.

Kính Thiên thờ dài:

- Thực ra trong hoàng cung rộng lớn, chỉ có mỗi mình ta không xung đột quyền lực với nàng ấy, cũng mình ta gọi nhớ đến nàng. Từ ngày Tĩnh phu thị mất, Hoàng thượng ngoài chỗ ta ra, thật sự không còn chỗ nào cho nàng ấy yên giấc.

Ta trầm ngâm. Thời gian sống trong cung của ta không nhiều, hơn nửa phần lớn thời gian đều dùng để học. Đến Hoả Hương, ngoài ra chiến trường thì phải suy nghĩ, thì ta đã bao giờ nhìn vào một người thực sự?

Kính Thiên đột nhiên nói:

- Nhất định phải mang Hoàng thượng trở về sao?

Ta nhìn hần, nhìn thật sâu:

- Phụng Âm không về, ai sẽ làm Hoàng đế? Ta hay người? Cuối cùng, Nghi quốc sẽ đi về đâu?

Kính Thiên không nói gì. Ta cũng im lặng. . .

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 15: Khai đường

Sau vài ngày đi khảo sát Biển Cấm, ta nhận ra những thủy quái tới đây hơn toàn bộ đều đang mang thai, chúng đến đẻ trứng rồi rời khỏi. Như vậy, thủy quái chọn Biển Cấm làm nơi đẻ trứng, hàng năm chúng xuất hiện ở đây theo chu kỳ, không phải lúc nào cũng có.

Thủy quái đẻ trứng ở đây có nhiều loại, nhưng thời gian trứng nở lại gần sát nhau. Thủy quái con mới nở là đáng sợ nhất. Khi mới nở chỉ một ngày sau chúng nhất định sẽ đói, những con thú đang đói thường rất hung hãn, không phân biệt thứ gì, chỉ cần vào bụng đều được. Đó là lý do những con mẹ đẻ trứng nhưng không chờ nở.

Trứng thủy quái lại rất cứng, không thể phá vỡ chúng được. Hơn nữa. . .

Nhìn đám trứng la liệt trên các vách núi, trên thân cây, dưới rặng san hô mà ta mệt mỏi, ta không dám tưởng tượng chừng này trứng nở ra, mười Hoả Hương cũng không đủ lót dạ cho chúng.

- Quay về.

Ta ra lệnh quay thuyền trở về. Bây giờ là trăng non, ngày rằm tháng này là lúc trứng nở, thời gian tiêu diệt chúng chỉ có một ngày sau khi thủy quái con ra đời. Thời gian không còn nhiều.

Ta cho người tập trung một lượng lớn vôi bột, dầu hoả các loại, cây khô, hàng ngày đều chở đến Biển Cấm, một nửa Thủy Tinh quân ăn ngủ tại đó, đồn thủy đông trướng lại một chỗ.

Chỉ cần tiêu diệt hết đám thủy quái con này thì trong một năm tới, Biển Cấm sẽ thông thoáng, nhưng đây không phải biện pháp lâu dài vì hàng năm, thủy quái bố mẹ sẽ lại tập trung về đây đẻ trứng. Không thể năm nào cũng đến đây đốt trứng được.

Rất nhanh tới ngày rằm, trứng thủy quái sắp nở.

Ta huy động toàn bộ Thủy Tinh quân và chiến thuyền đến Biển Cấm, chọn vị trí phù hợp nhìn núi trướng bắt đầu rục rịch.

Trọn vẹn ba ngày sau, đám trứng từ từ nở ra.

Dưới ánh nắng sớm, từng con chui ra khỏi trứng, hình dạng chúng khác nhau nhưng điểm chung đều kêu những tiếng chát chúa, ồn ào một góc trời. Núi trướng nhỏ dần rồi sụp đổ, những con thủy quái con bắt đầu đánh nhau, những con nở trước ăn những con nở sau, không cần biết có phải đồng loại hay không.

Chúng ta xếp trướng giữa hai mỏm núi, quân lính đứng phía trên, tám mươi chiến thuyền chia làm hai hàng chặn hai bên biển, vây đám thủy quái vào giữa. Rất nhanh, màu biển xanh dần bị thay bởi màu máu đỏ.

Ta không lo lắng việc mùi máu dẫn thủy quái lớn đến đây. Chúng sẽ không đến, vì chúng biết, khi thủy quái con nở ra nhất định sẽ ăn thịt nhau, máu sẽ nhuộm đỏ biển. Khi ở quá gần, mùi máu khiến chúng mất đi lý trí, trực tiếp ăn thịt đám thủy quái nhỏ. Có thể trong đó có con của mình, như vậy mọi cố gắng sẽ thành công cốc. Cho nên thời điểm này, những con thủy quái lớn đều lặn sâu dưới biển, lặng lẽ chờ nửa năm sau quay lại nơi này tìm con.

Bình tĩnh nhìn đám thủy quái tự giết lẫn nhau, xác không toàn vẹn của chúng nổi lên biển, nhanh chóng bị con khác ăn mất. Có một vài con hướng chiến thuyền bơi tới, nhưng chỉ được một vài bước liền bị cung thủ bắn chết.

Với thủy quái con, da chúng còn yếu nên có thể dùng mũi tên thường bắn chết. Nhưng đối với con lớn, phải dùng đến nỏ lớn gắn trên chiến thuyền mới có thể bắn xuyên qua da chúng, hơn nữa còn phải bắn chính xác vào điểm chết.

Khi đám thủy quái chỉ còn lại một phần nhỏ, ta giờ cò ra lệnh rải vôi bột. Thủy quái có một bộ phận có làn da ướt, mềm, thường chỉ sống dưới biển sâu, loại này miễn cảm với ánh nắng nên khi gặp vôi bột vương trên da, chúng sẽ tự chết đi.

Những con vật gãy dựa tránh khỏi làn mây vôi nhưng không thành, chúng tạo ra những đợt sóng lớn làm nghiêng ngả chiến thuyền. Ta bám vào thành thuyền mới có thể đứng vững.

Chờ những đợt sóng yếu dần, ta phát cò ra hiệu bắn tên giết chết những con ẩn trong nước. Biển nhuộm một màu đỏ đục ngầu.

Bắn tên hơn một canh giờ, khi cả vùng biển la liệt mũi tên, ta ra lệnh ngừng lại. Hai chiến thuyền một đội, giăng lưới chặn ngang dòng nước, giữ xác thủy quái con tập trung vào một góc. Nhân tiện tìm ra con còn sống để tiêu diệt.

Ta đứng ở trên mũi thuyền nhìn quân lính dọn dẹp những cái xác, đột nhiên có người hét lên:

- Tướng quân!

Nhìn lại thì thấy một con thủy quái con màu xanh, to bằng nửa người, làn da sần sùi, cứng rắn, trên đỉnh đầu có hai cái sừng nhỏ nhô lên, hai mắt đỏ ngầu hận thù nhìn ta, hàm răng sắc nhọn hướng cổ ta cắn tới.

Ta chỉ kịp xoay người tránh, khi rút kiếm thì phía sau lưng đã đau rát. Xoay người đối diện, con thủy quái đề lên người ta, hàm răng và hai con mắt đều có màu đỏ.

Nó cúi mõm xuống, tay ta cũng vừa kịp hướng tim nó đâm tới.

Phập.

Trên cổ đau đớn nhưng lực đề trên người đã nhẹ hẳn. Nhiều mũi kiếm xuyên qua con thủy quái dừng ngay trước mặt ta, mang theo những giọt máu nóng nhỏ lên mặt, vào mắt, vào miệng mặn chát kèm đau đớn.

- Tướng quân.

Linh Lung đỡ ta dậy, nhìn con thủy quái thoi thóp thở bị quân lính kéo ra. Ta ngạc nhiên phát hiện nó là Địa Ôn, thiên vương của biển. Không nghĩ tới Địa Ôn vẫn còn tồn tại, ta chỉ nhìn thấy nó trong sách cổ mà thôi.

Trong sách ghi Địa Ôn là thủy quái to lớn của biển cả, thích sống cô độc, thường ở vùng biển sâu. Chúng bắt thủy quái để ăn, sống được hơn năm mươi năm, mười năm đẻ trứng một lần. Thông minh, quý quyết, có thể tàn phá một ngôi làng, thường điều khiển được thủy quái khác.

Địa Ôn hận thù nhìn ta. Không nghĩ tới thế nhưng lại gặp được huyền thoại trong tình huống trớ trêu thế này.

Cầm thanh kiếm nhuộm máu, từng bước đến gần Địa Ôn, mắt chưa từng rời đôi mắt đỏ ngầu kia một lần. Ta chậm chậm giờ kiếm, Địa Ôn bên dưới rít gào phẫn nộ. Một đường kiếm thẳng xuống, xuyên thủng đầu nó, tiếng kêu nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Địa Ôn là loài nhỏ nhen, thậm chí khi ta thả nó đi, nó cũng sẽ quay lại giết chết ta. Hà tất phải thả đi như vậy.

- Tướng quân, bị thương rồi.

Linh Lung tới đỡ ta, dùng khăn sạch giữ miệng vết thương. Ta ngồi xuống, chạm tay vào cổ, một dòng máu nóng lập tức chảy ra.

Thở hắt dựa vào thân thuyền, chỉ mới nở đã đáng sợ như vậy, gặp phải con trưởng thành thì toàn bộ Thủy Tinh quân hẳn không còn người trở về.

Linh Lung thay ta giám sát quá trình đốt xác thủy quái. Những loài này có độc, không thể mang về làm thức ăn, cũng không vứt lung tung trên biển được, lỡ may chúng dạt vào bờ, lại xuất hiện dịch bệnh.

Khi thuyền cập bến Hoả Hương, ta đã không còn tỉnh táo nữa. Đường đã được thông, thuyền đóng đã xong, có thể tìm Phượng Âm bất cứ lúc nào.

Trong cơn mê mang, có người đắp thuốc cho ta, cũng có tiếng người nói chuyện. Ta chợt nhớ đến phụ thân, mặc dù người không gần gũi lắm nhưng khi ta bệnh, người vẫn ngồi bên bón thuốc cho ta.

Tỉnh dậy, bên cạnh ta chỉ có Lưu Hoà, nàng đang chăm chú nhìn vào ta, nói:

- Tướng quân, người cứ như vậy thì sẽ không sống được đâu.

Ta tức giận cầm chiếc gối ném vào bình phong.

Rầm!

Điệp Nhã chạy vào, hỏi:

- Chuyện gì? Tiểu Dương?! Tỉnh rồi à?

Nàng lập tức chạy đến chỗ ta nằm, kê gối lại cho ta, cầu nhàu:

- Cuối cùng cũng tỉnh rồi, làm ta sợ hết hồn, muội sốt hơn một ngày rồi. Có khát nước không? Uống nước nhé.

Nói rồi lật đật đi rót nước. Mắt ta chưa từng rời khỏi người Lưu Hoà, nàng bình tĩnh nhìn lại ta rồi quay lưng đi mất.

Điệp Nhã nói vọng theo:

- Lưu thái y? Người đi đâu vậy, Tiểu Dương mới tỉnh lại, người bắt mạch cho muội ấy xong hãy đi.

Lưu Hoà nói:

- Tướng quân đã tỉnh lại rồi, không còn gì nguy hiểm đâu.

Rồi đi mất.

Ta quàng mình xuống giường, thở hắt ra. Phượng Âm có thể dùng người như vậy, hẳn cũng chịu đựng không ít.

Đến bây giờ ta vẫn không hiểu tại sao Lưu Hoà lại đi cùng ta, mỗi ngày đều bắt ta uống thuốc, hỏi cái gì cũng không nói, chỉ khẳng định rằng ta sẽ chết mà thôi. Cứ nhìn thấy, nàng ta lại trù ta chết. Nếu không phải người của Phượng Âm, ta nhất định quăng nàng ta ra giữa biển.

- Tướng quân?

Linh Lung bước vào, trên tay nàng ấy cầm chén thuốc. Nàng hỏi:

- Người làm gì để Lưu thái y giận à?

Ta hít sâu một hơi, ta thậm chí còn chưa nói gì nàng ta.

- Chuyện chuẩn bị thế nào?

Linh Lung ân cần nhìn ta, nàng nói:

- Chờ người khoẻ lại, đi bất cứ lúc nào cũng được.

Ta uống thuốc cái ực rồi lại ngủ. Ta luôn có cảm giác ai đó ở bên chạm vào người nhưng lại không thể mở mắt ra nhìn, cũng không có cảm giác ghét bỏ.

Chương 35: Chương 16: Ân quốc

Ba ngày sau, ta bỏ ngoài tai lời của Điệp Nhã, dong thuyền mang theo năm mươi người đi Ân Quốc. Biển lặng gió êm, cũng không có thủy quái tấn công, bão táp cũng không có, bình yên đến đáng sợ. Chúng ta thuận lợi đến Ân quốc vào một buổi chiều muộn.

Ta cùng mười người theo thuyền nhỏ bí mật vào Ân quốc, Từ Ân và những kẻ còn lại tìm một đảo hoang giấu thuyền, làm vài việc ta giao, chờ đợi chúng ta quay về.

Bạch Triển tìm ra một nhà dân trú tạm, hẩn đi tìm mua ngựa và dò đường. Trong nhà có hai ông bà lão sống với nhau, chúng ta không làm phiền mà nghỉ ở chuồng ngựa.

Đi cùng ta chỉ có Luru Hoà là nữ nhân, còn lại đều là nam nhân. Sức khoẻ nàng không tốt, vừa đi biển liền trở bệnh, đến bây giờ vẫn còn sốt. Ta để Kính Thiên chăm sóc nàng, bản thân thì đi cắt cỏ cho Huyết Từ. Nó là con ngựa duy nhất chịu ngồi thuyền nhỏ và ra biển, mấy ngày nay cũng là nó cõng Luru Hoà vượt núi.

- Cô nương,

Bà lão chủ nhà đến đưa cho ta bát cháo, nói:

- Mang cái này cho tiểu thư nhà cô ăn đi. Rõ khổ, mỏng manh yếu đuối như thế sao có thể chịu đựng được quãng đường dài?

Nhìn bát cháo trước mặt, ta hỏi lại:

- Tiểu thư nhà ta? Bà nói Luru Hoà hả?

- Đúng vậy, nhanh lại chăm sóc nàng ấy đi. Còn cô nữa, đừng nghĩ mình là tỳ nữ mà lúc nào cũng lộ mặt ra như thế, sau này không lấy được phu quân đâu.

Ta ngơ ngếch nhìn chén cháo trên tay rồi nhìn bóng lưng bà lão đi vào nhà. Lại nhìn qua Huyết Từ, nó cũng nhìn ta, dậm chân.

Ta là tỳ nữ của Luru Hoà sao? Sau này không lấy được phu quân sao? Đây là hình thức gì?

Để Huyết Từ tự ăn, ta mang cháo đến cho Luru Hoà, nàng ấy đã tỉnh lại. Thấy ta, nàng nói:

- Tướng quân, người sao lại để Kính công tử chăm sóc ta?

- Không lẽ lại quăng người trong rừng?

Luru Hoà không nói gì nữa, nàng khoác thêm y phục vào người, ta nói:

- Bà chủ nhà cho người cháo này.

- Người ăn đi.

- Bà ấy cho người, không phải ta. Người ăn đi.

Ta để cháo lại rồi ra ngoài tìm Kính Thiên, mọi việc ở đây lạ quá.

Hẩn đang chuẩn bị nấu canh, thấy ta tới, hẩn mỉm cười:

- A Dương,

Ta gật đầu, nói:

- Lúc này bà lão nói ta là tỳ nữ của Luru Hoà.

Kính Thiên hơi dừng lại, hẩn nói:

- Ân quốc không giống Nghi quốc, nữ tử chỉ có thể ở trong nhà mà thôi.

Ta biết phong tục của Nghi quốc ngược lại với ba quốc gia kia nhưng như thế này thì hơi quá rồi.

Bạch Triền quay về, sức khoẻ Lưu Hoà không thể chịu nổi nên ta để Kính Thiên và ba người nữa ở lại, cùng Bạch Triền phóng ngựa đến thẳng Lĩnh Trà Sơn tìm Phụng Âm. Khi sức khoẻ của Lưu Hoà ổn định, họ sẽ đến tụ họp với chúng ta.

Kính Thiên giữ chặt Huyết Từ, dặn dò ta:

- Nếu tìm thấy Hoàng thượng cũng đừng hấp tấp lộ diện, chờ ta đến rồi cùng thương lượng.

Ta giật cương, Huyết Từ quay đầu thoát khỏi tay Kính Thiên phóng thẳng về phía trước. Từ khi nào hắn có thể ra lệnh cho ta?

Chúng ta phóng ngựa trên đường cái, vào được thành trì đầu tiên, Bạch Triền liền tìm cho ta một bộ y phục nam nhân nhưng ta không mặc, không có lý do gì ta phải che giấu việc mình là nữ tử cả. Hắn không còn cách nào đành mua một chiếc mũ trùm đầu cho ta, nói:

- Lần này đi không nên để người khác chú ý.

Ta thoả hiệp.

Phi ngựa bảy ngày đêm mới có thể tới Lĩnh Trà Sơn. Không giống ta nghĩ, nơi đây là một trường học biệt lập trên núi, Phụng Âm làm gì ở đây?

Năm người chúng ta ẩn nấp trong rừng, quan sát học viên, cố gắng tìm ra Phụng Âm nhưng hoàn toàn không có manh mối.

Ta nói với Bạch Triền:

- Người đi điều tra về Vương Tả Khiết, tìm ra nhà của hắn có thể biết Phụng Âm ở đâu.

Bạch Triền nhận lệnh rồi đi, ta cho ba người còn lại theo hắn, dù sao họ là thân tín của Bạch Triền, ở lại cũng không giúp được gì cho ta.

Một mình ở trong rừng, ngoài việc để lại ký hiệu cho bọn Bạch Triền và Kính Thiên thì ta hoàn toàn rảnh rỗi, thường ngồi trên cây quan sát những học viên ở đây.

Toàn bộ đều là nam nhân, ta chú ý nhất đám ba người phía dưới, nhìn thế nào cũng không giống con cái nhà bình thường.

Một kẻ thường mặc áo vàng, cử chỉ hành vi phóng khoáng, không câu nệ. Đi cùng hắn lúc nào cũng có hai tên, giống người hầu. Nhìn thế nào cũng giống kẻ ngu.

Một kẻ thường mặc áo màu xanh, khí chất dịu dàng nho nhã, lời nói thâm sâu khó lường. Lần đầu tiên ngồi trên tàng cây ta đã bị hắn phát hiện, hắn nhìn về phía này rồi gật đầu mỉm cười. Dù có tàng cây che khuất nhưng ta có cảm giác hắn đang nhìn mình.

Kẻ cuối cùng mặc áo đỏ, thường đứng chung với người áo xanh, họ có vẻ thân thiết. Người này khiến ta chú ý nhất, từ khi tức đến hơi thở đều toát ra vẻ nữ nhi nhưng cơ thể lại của nam nhân. Có một đêm ta rình trộm bên ngoài phòng, thấy hắn cởi áo bào, áo trong rồi lộ đến da thịt, để trần đi ngủ nhưng ta luôn có cảm giác hắn là nữ nhân.

Điều khiến ta ngạc nhiên nữa là khi trăng lên, cả ngôi trường đều không kẻ nào đi ngủ. Tất cả đều mặc đồ dạ hành, vài lần đụng mặt với ta nhưng chỉ lướt qua, không bao giờ dừng độ. Ngôi trường này, ban đêm thường vô cùng nhộn nhịp trong yên lặng.

Bảy ngày sau bọn Kính Thiên đến, Bạch Triền dù chưa quay về nhưng hắn đưa ta vài tin tức đáng giá. Vương Tả Khiết là cháu nội của một lão thần Ân quốc, sau khi về hưu thì mở trường này dạy học. Hắn có một ngôi nhà ở trấn dưới chân núi, Bạch Triền đang theo dõi xem hắn có che giấu Phụng Âm hay không. Ta để Kính Thiên và Lưu Hoà qua đó giúp đỡ, bản thân vẫn một mình ở đây xem kịch. Không phải là việc tìm Phụng Âm không quan trọng mà ta có cảm giác ngôi trường này có điều mờ ám, có thể ảnh hưởng đến Nghi quốc.

Mấy đêm nay bọn họ nhộn nhịp hơn rất nhiều, thậm chí còn xảy ra tranh đấu. Ta lên theo người áo xanh, hắn không có võ công, đi cũng chậm nhất. Quan trọng hơn, ta nghĩ hắn đã tìm ra thứ cả ngôi trường đang tìm, ta hiếu kỳ không biết đó là gì.

Hắn đi vào rừng rồi vào một hang động, dò dẫm trên bức tường, nhấn vào đâu đó, một căn mật thất lập tức hiện ra. Bên trong có ba món đồ: một tấm da dê, một miếng ngọc hình cáo chín đuôi và một con dao nhỏ.

Hắn gom toàn bộ vào người rồi chạy đi, nhưng không phải theo đường cũ mà mở một lối khác ra ngoài. Vận khinh công đuổi theo hắn đến một hang động khác, rộng lớn hơn, hắn đứng giữa động, quay lưng lại với ta.

Ta dùng lại nếp vào vách đá nhìn ra, hắn đột nhiên nói:

- Cô nương đi theo tại hạ làm gì?

Hắn nói với ta sao? Hoá ra đã biết ta theo dõi hắn.

Không nói gì, ta rút kiếm ra ngoài, cảnh giác nhìn hắn. Dù hắn đứng ở khoảng trống nhưng ta không biết tại sao luôn có cảm giác nguy hiểm. Hắn quay người lại, cười dịu dàng với ta:

- Tại hạ Dương Phong, không biết quý danh cô nương?

- Điệp Nhã.

Ta trả lời, Dương Phong mỉm cười. Hắn nói:

- Cô theo ta lâu như vậy hẳn vì những thứ này? Vậy đi, miếng ngọc và con dao không thể cho cô nhưng tấm bản đồ này với ta vô dụng, hay tặng cô nương làm quà gặp mặt.

Hắn ném tấm da dê qua, ta đưa tay đón lấy, bên trên vẽ một tấm bản đồ, ta không biết là bản đồ gì. Khi ngẩng lên thì người đã biến mất. Hang động lớn như vậy chỉ có mình ta, thậm chí không cảm nhận được hơi thở, chỉ còn tiếng nước chảy róc rách.

Nhét tấm da dê vào người, ta tìm đường thoát ra khỏi hang động.

Vừa tới bìa rừng liền nhìn thấy một bóng áo đỏ chạy qua, hẳn ta còn dất theo một tiểu cô nương nữa, trên lưng đeo hành lý, hẳn không phải bỏ trốn chứ?

Ta vừa hay chắn trước mặt họ, tiểu cô nương ban đầu căng thẳng nhưng chợt thở hắt ra, reo lên:

- Phụng Âm tỷ.

Cái tên được kêu lên khiến ta giật mình, nàng biết Phụng Âm?

- Ngươi biết ta?

Tiểu cô nương liền vui vẻ bước tới, nói:

- Tỷ sao vậy? Không nhận ra Thanh Thanh nữa sao?

Người áo đỏ giữ tay nàng lại, quát khế:

- Thanh Thanh, đứng yên. Nàng không phải Phụng Âm.

Ta ngược nhìn người đó, mỉm cười:

- Ngươi cũng không phải nam nhân.

Sắc mặt nàng ta hơi đỏ, đẩy tiểu cô nương kia ra sau, nói:

- Thanh Thanh, đi tìm ân công đi.

Tiểu cô nương kia có vẻ không muốn, nàng do dự:

- Bình An?

- Nhanh đi.

Tiểu cô nương tên Thanh Thanh quay người định bước đi, ta rút kiếm lao lên. Không thể để nàng đi được.

Keng!

Kiểm ta bị roi của người áo đỏ cản lại, tiểu cô nương kia xoay lưng bỏ chạy. Ta muốn tiến đến bắt nhưng luôn bị roi của người kia cản lại, chúng ta đánh nhau.

Công bằng mà nói võ công của nàng ta không tồi, có căn bản lâu năm nhưng ra tay không dứt khoát, nàng chỉ muốn chặn ta lại nên ra chiêu luôn tránh chỗ nguy hại. Đánh vài chiêu ta đã quên mất cô nương kia, chỉ tập trung đánh với người này, lâu rồi không có người ngang ngửa võ công với ta.

Khi chúng ta đang đánh cao trào thì một thứ gì đó bay xoẹt qua, ép ta quay người tránh, khiến bản thân bị cây roi quét trúng tay trái, máu lập tức chảy ra. Ta dừng lại nhìn hướng bắn, là nam nhân áo xanh lúc nãy. Hắn ôm quyền nói với ta:

- Điệp Nhã cô nương, có thể nể mặt tại hạ mà dời buổi luận kiếm này vào hôm khác không?

Nhìn cánh tay đang bị thương nhỏ máu của mình, nhìn lại người mặc áo đỏ. Nếu có đánh tiếp khẳng định ta sẽ thua.

Bước một bước nhường đường, ta hỏi nàng:

- Ngươi tên gì?

Nàng bước đến chỗ nam nhân áo xanh, trả lời:

- Lạc Bình An.

Lạc Bình An? Ta sẽ nhớ cái tên này.

- Người còn nợ ta một trận đánh công bằng.

Ta hét lên khi nàng chuẩn bị khuất vào trong rừng, nàng hơi quay đầu lại nhìn ta, gật đầu.

Ta nhìn họ đi khuất, mới nói:

- Ra đây đi.

Bạch Triền bước đến, ta nói:

- Điều tra về nàng ấy cho ta.

Hắn gật đầu. Ta hỏi:

- Có tin tức gì của Phụng Âm không?

- Đã tìm ra nơi ở của Hoàng thượng.

Ta gật đầu với hắn, băng bó lại qua loa rồi xuống khỏi Linh Trà Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 17: Phụng Âm

Lưu Hoà và Kính Thiên đang đợi ta trong phòng trọ giữa thị trấn. Thấy ta bị thương, Kính Thiên liền chuẩn bị băng bó nhưng ta gạt hắn ra. Thân thiết như vậy thật không quen.

Lưu Hoà băng bó cho ta. Bạch Triền mở cửa sổ, chỉ vào một căn nhà, nói:

- Hoàng thượng hiện đang sống ở đó.

Ta theo tay hắn chỉ nhìn ra bên ngoài. Hướng hắn chỉ là một sân viện bình thường giống như những ngôi nhà khác.

Căn nhà có ba gian xếp đối diện nhau, ở giữa sân có cây tử đằng lớn. Có mấy nữ oa đang đọc chữ ở trong sân, người dạy chúng không ai khác là Phụng Âm.

Nàng ngồi trên sập, tay cầm một quyển sách đọc trước, những nữ oa khác bập bẹ đọc sau. Phụng Âm chỉ mặc một bộ váy màu xanh nhạt, tóc cột hờ phía sau bằng một dải lụa hồng, gương mặt không son phấn, trang sức duy nhất là đôi hoa tai bằng bạc hình giọt nước. Trên gương mặt nàng là nụ cười dịu dàng, ánh mắt lấp lánh nhìn đám nữ oa. So với một năm trước có vẻ gầy hơn, cũng đen đi nhiều nhưng khí sắc lại vui vẻ hơn, nàng thậm chí đã cười.

Nắng chiếu thẳng xuống sân, bao vây phía trước nhà của Phụng Âm đều là những nam nhân mặc đồ nông phu. Họ gõ cửa, Phụng Âm dừng lại cho những đứa trẻ về, tiễn từng đứa về với phụ thân chúng. Bọn họ không dám nhìn Phụng Âm, chỉ đưa thức ăn cho những đứa trẻ cầm vào, họ nói gì đó, Phụng Âm mỉm cười cảm ơn.

Những nữ oa về hết, Phụng Âm lại tự mình dọn những quyển sách trên bàn, xếp bàn ghế lại gần gốc cây, cuối cùng ôm đồng thức ăn được cho biến mất vào một gian nhà. Ta thấy khói trắng bốc lên từ đó.

Một chốc sau lại có người tới, hắn mặc đồ nông phu màu nâu, trông có vẻ khoẻ mạnh, lực lưỡng. Hắn đẩy cổng bước vào, Phụng Âm lại xuất hiện, nàng cười dịu dàng, dùng tay áo lau mồ hôi cho nam tử kia.

Ta nghiêng đầu hỏi Bạch Triền:

- Hắn là ai vậy?

- Là Kim Thuyền, phu thị đi theo Hoàng thượng.

Ta chớp mắt.

Phượng Âm nói với Kim Thuyền gì đó, hấn lắc đầu nguầy nguậy rồi chạy vào gian nhà lúc nãy Phượng Âm vào, bung ra một cái bàn, rồi hai cái ghế, cuối cùng là bung ra một mâm com. Phượng Âm cũng giúp hấn cầm ra một cái nôi, Kim Thuyền nhanh chóng chạy tới đỡ lấy.

Họ ngồi ăn dưới tàng cây, thỉnh thoảng Phượng Âm gấp chút thức ăn cho Kim Thuyền. Nhìn hai đĩa thức ăn trên bàn, ta có chút ngạc nhiên, thậm chí còn đơn sơ hơn người dân Hoà Hương. Chỉ như vậy nhưng Phượng Âm lại ăn vô cùng cùng vui vẻ, nàng vừa ăn vừa nói, thỉnh thoảng Kim Thuyền sẽ gật đầu.

Ta hỏi Lưu Hoà:

- Phượng Âm trước kia cũng nói nhiều như vậy?
- Không có. Hoàng thượng trước kia tiếc chữ như vàng.

Ta chớp mắt nhìn cảnh yên bình bên dưới, nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Phượng Âm ngập tràn hạnh phúc mà lòng loạn như tơ vò.

Một tiểu tử gõ cửa, Kim Thuyền ra mở, cùng hấn nói gì đó. Kim Thuyền quay đầu vào trong nhìn Phượng Âm, nàng mỉm cười gật đầu, hấn lại quay qua nói với tiểu tử kia, rồi đóng cổng.

Ta quay sang nói với Bạch Triển:

- Đi theo tên nhóc đó, hỏi nguyên do hấn đến tìm Phượng Âm.

Bạch Triển nhận lệnh rồi đi, ta chống cằm nhìn Phượng Âm bên dưới. Nàng ăn xong liền đứng dậy cùng Kim Thuyền dọn bàn ghế, rồi lại ngồi trên sập quạt quạt. Một lúc sau Kim Thuyền đi ra, hấn lau tay vào quần áo, ngồi xuống cạnh Phượng Âm, thay nàng ấy quạt. Phượng Âm gồi lên chân Kim Thuyền, từ từ ngủ.

Kim Thuyền nhìn Phượng Âm, đưa tay vén tóc cho nàng, tay còn lại vẫn quạt không ngừng, hấn hơi dựa vào thân cây.

Cứ như vậy, Phượng Âm nằm ngủ, Kim Thuyền nhìn nàng, ta nhìn hai người bọn họ.

- Tướng quân.

Ta thu hồi tầm mắt, hỏi:

- Thế nào?
- Là người của Vương phủ, tới mời Hoàng thượng tới dự đầy tháng.

Ta chau mày:

- Vương phủ?

Bạch Triển trả lời:

- Là Vương Tả Khiết, hấn thành thân với Quân Nương, hôm nay là đầy tháng con của họ.

Đầy tháng con của Vương Tả Khiết và Quân Nương? Hấn không phải phu thị của Phượng Âm sao?

- Máy giờ tiệc bắt đầu?
- Còn một canh giờ nữa.

Ta vuốt ve thanh kiếm trong tay áo, nhìn hai người đang ngủ dưới sân, nhìn lại đám thuộc hạ của mình. Ra lệnh:

- Đến Vương phủ.

Wương phủ này so với nhà của Phượng Âm thì to hơn nhiều lắm, kẻ hầu người hạ cũng rất nhộn nhịp, hình như tiệc mới tàn. Hấn mời Phượng Âm vào ban đêm mà ngay buổi trưa đã mở tiệc?

- Bạch Triển cùng sáu người các người đi vào không chế gia đình.

Bạch Triển cùng sáu người khác nhảy tường đi vào Vương phủ. Ta, Lưu Hoà và Kính Thiên đứng ở cổng chính, một lão già nhìn thấy ta, nhanh chóng chạy lại, cười nói:

- Phụng cô nương? Đến sớm như vậy? Mời vào, phu nhân đang nóng ruột đợi người.

- Nóng ruột đợi ta, hả?

Ta mỉm cười theo lão ta vào bên trong, dọc đường hạ nhân nhìn thấy ta đều chào. Xem ra Phụng Âm ở đây không tồi chút nào?

- Phu nhân, Phụng cô nương tới rồi.

Cánh cửa bật mở, một nữ nhân tròn tròn mỉm cười nói với ta:

- Phụng cô nương tới rồi, mau vào, mau vào. Phu nhân vẫn đợi người mãi.

Ta theo nàng ta vào phòng, trong phòng ấm đến nóng nực, một nữ nhân nằm trên giường, bên cạnh còn một đứa trẻ con. Nàng nghe tiếng bước chân liền ngước lên, nở nụ cười rạng rỡ:

- Chủ ...

Nụ cười của Quân Nương lập tức cứng lại, ánh mắt nàng toát lên vẻ kinh hoàng.

- Phu nhân, Phụng cô nương tới rồi này.

Quân Nương trấn tĩnh nhìn bà ta, nói:

- Vũ Lư ra ngoài đi, cả các người nữa.

Bọn hạ nhân lui ra ngoài, ta im lặng nhìn Quân Nương.

Cạnh.

Cánh cửa đóng lại, Quân Nương xuống giường, quỳ trước mặt ta:

- Tham kiến ... Công chúa.

Ta lướt qua nàng, đến bên giường ngồi. Nhìn đứa trẻ đang ngủ tròn vo một bên, ta nói:

- Một năm qua sống không tồi chút nào, nhỉ?

Quân Nương run lên, nàng lo lắng nhìn đứa trẻ bên cạnh ta, sau đó cúi đầu xuống.

Bang!

- Quân nhi!

Vương Tả Khiết đập cửa nhảy vào, một tay cầm kiếm. Hắn đụng phải bọn Bạch Triền rồi.

Hắn dừng lại khi thấy Quân Nương quỳ trên sàn. Ngước lên nhìn ta, trong mắt hắn cũng là kinh hoàng. Vương Tả Khiết giương kiếm hướng ta lao tới, ta bình tĩnh ra lệnh:

- Kính Thiên, bắt hắn lại.

Kính Thiên và Vương Tả Khiết đánh nhau, Lưu Hoà hơi lùi lại phía sau. Quân Nương định đứng dậy, nhưng nàng lại nhìn đứa bé bên cạnh ta, cuối cùng vẫn giữ nguyên tư thế quỳ. Nàng hét lên:

- Tả Khiết...

Vương Tả Khiết dừng lại, Kính Thiên kẻ kiếm vào cổ hắn.

- Tướng quân.

Bạch Triền đi vào, trên tay cầm theo dây thừng trói Vương Tả Khiết lại.

Đứa bé cựa cựa rồi bật khóc, ta gạt mình nhìn lại. Quân Nương lo lắng nhìn về bên này.

Đứa bé khóc như con mèo kêu nhưng dứt khoát không chịu nín. Ta chau mày, Lưu Hoà đến bế nó lên, đưa cho Quân Nương:

- Chắc đói rồi.

Ta mặc kệ hai nàng, cùng Bạch Triền ra sân. Gia đình Vương gia đều bị trói, nữ tỳ cũng không thoát khỏi, nằm la liệt trước sân. Cổng nhà đều đóng,

Vương Tả Khiết bị ném vào giữa. Ta hồ hững nhìn chúng, ra lệnh:

- Để hai người lại trông coi, những kẻ khác lục soát xem còn sót kẻ nào không?

Vương Tả Khiết nhìn ta, nói:

- Người muốn chém muốn giết thì tùy nhưng hãy tha cho Quân Nương và đứa trẻ, họ không biết gì cả.

Ta tìm một cái ghế ngồi xuống, chống cằm nhìn xa xăm, mặc kệ hân nói gì.

- Tướng quân, không còn sót ai cả.

Ta gật đầu:

- Nhốt hết vào bếp, để hai người trông coi. Chọn một cái đình, làm bàn đồ ăn, hâm chút rượu nóng. Ta muốn hàn huyên với Âm nhi.

Bạch Triển gật đầu. Ta đi loanh quanh trong Vương phủ, cuối cùng lại về phòng của Quân Nương. Nàng đang bế con, thấy ta liền đặt đứa bé xuống, quỳ phía trước. Ta hỏi:

- Các người làm sao đến được Ân quốc?

- Đi thuyền từ Hoả Hương a.

- Đến đây được bao lâu rồi?

- Bẩm tướng quân, bốn tháng.

Ta không nói gì nữa.

Bạch Triển bước vào:

- Tướng quân, đã chuẩn bị xong.

Ta gật đầu, theo hân ra ngoài đình. Trời đã tối hẳn, trăng cũng đã lên.

- Bạch Triển, lúc Âm nhi tới, người không chế Kim Thuyền. Còn nữa, Chuẩn bị bốn cung thủ ở trên mái nhà.

- Vâng.

Bạch Triển lui ra. Ta tự rót cho mình chén rượu, nhấp một chút, vị đắng lan khắp đầu lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 18: Dày vò

- Tướng quân, Hoàng thượng tới rồi.

Ta gật đầu, bỏ chén rượu xuống, nhìn ra cổng vòm.

Phượng Âm xuất hiện. Nàng mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, gương mặt trang điểm nhẹ, trang sức chỉ nhiều hơn ban ngày một cây trâm bạc. Nhìn thấy ta, nụ cười trên mặt nàng cứng lại.

Bạch Triển nhanh chóng không chế được Kim Thuyền, ấn hân quỳ xuống đất, Phượng Âm bàng hoàng nhìn ta.

Bình tĩnh nhìn lại nàng, ta cũng không biết nên làm thế nào khi xuất hiện như thế này. Ta giận Phượng Âm đã bỏ đi nhưng thấy nàng cười với Kim Thuyền, ta lại không thể nào phát hỏa được.

Phượng Âm đứng lặng một lát, rồi nàng thong thả đến gần đình, ngồi xuống trước mặt ta.

Nàng nói:

- Tỷ tới thăm ta sao?

Ta nhấp ngụm rượu:

- Ta tới đón người về.

Phượng Âm lắc đầu, nàng cười:

- Ta không về đâu, Mẫu hoàng sẽ không để ta trở về...

- Mẫu hoàng đã ra chiếu chỉ nhường ngôi. Bây giờ người là Hoàng đế của Nghi quốc, đế hiệu là Hồng Dật.

Nàng trừng mắt nhìn ta:

- Tỳ đã làm cái gì?

Ta nhấp thêm một ngụm rượu, nói:

- Bức vua thoái vị.

Phượng Âm thẫn thờ nhìn ta, trong mắt nàng tràn ngập không thể tin cùng một chút gì đó đau lòng. Ta không tiếp tục nhìn vào mắt nàng mà nhìn lên ánh trăng trên cao.

Chúng ta cùng im lặng.

Cuối cùng, ta nói với Phượng Âm:

- Âm nhi, nên quay về thôi.

Nàng cắn môi lắc đầu:

- Cuộc sống của ta bây giờ tốt lắm...

- Nên về thôi.

Ta cứng rắn. Phượng Âm nhìn ta, cầu khẩn:

- Ta... có thể từ chối không?

- Có thể.

Ta gật đầu. Phượng Âm ngược lên nhìn ta. Nàng nghi ngờ.

Ta hơi nhìn Bạch Triển, hần nhận lệnh lui xuống.

Từ cửa vòm lúc này Phượng Âm tới, đám gia nhân Vương gia lần lượt từng người được đẩy vào, Quân Nương và Vương Tả Khiết đi sau cùng. Chúng xếp một hàng giữa sân, ngay trước hồ cá.

Ta cầm chén rượu lên, xoay nhẹ. Bốn mũi tên từ mái nhà xé gió bắn xuống sân.

Ùm! Ùm! Ùm! Ùm!

Bốn người bị bắn chết ngã vào trong hồ, tiếng nước phá tan đi màn đêm yên tĩnh. Ta nói với Phượng Âm tái nhợt đang ngồi trước mặt:

- Nên về thôi.

Nàng ngược nhìn ta, nói:

- Tỳ đừng ép ta nữa.

Ta xoay chén rượu, bốn người tiếp tục ngã vào hồ.

Ta nói:

- Về thôi.

Phượng Âm nhìn ta, trong mắt nàng ngấn lệ:

- Ta từ bỏ tất cả chỉ vì muốn có cuộc sống này, ta không muốn quay về nữa.

Ly rượu xoay nửa vòng, bốn người chết.

- Dừng lại đi, họ không có tội gì cả.

Ta bình tĩnh nhìn Phụng Âm, nàng ngờ ngàng một chút rồi lắc đầu:

- Ta không về đâu, Nghi quốc có tỷ là được rồi.

Ta tiếp tục xoay ly rượu. Phụng Âm chụp lấy tay ta, van xin:

- Đừng...

Ta mặc nàng cầm tay mình, ngược mắt lên mái nhà, bốn người tiếp tục chết.

Ta nói với Phụng Âm:

- Tới Quân Nương rồi đây.

Phụng Âm ngờ ngàng nhìn ra đình, Quân Nương ôm đứa bé đứng dưới ánh trăng, bên cạnh nàng là Vương Tả Khiết, đứng sau nữa là Kim Thuyền. Nếu Phụng Âm tiếp tục từ chối, họ sẽ chết.

Phụng Âm lau nước mắt đứng lên, nói với ta:

- Tỷ giết đi! Họ chết rồi, tỷ không còn gì ép ta nữa. Ta không làm Hoàng đế, tỷ ép được ta sao?

Ta nhìn Phụng Âm, không nói. Ngược nhìn lên mái nhà.

Choang!

Phụng Âm gạt toàn bộ thức ăn xuống nền, nàng hét lên:

- Cuối cùng tỷ muốn cái gì? Ta trở về làm gì? Nghi quốc không có ta vẫn tồn tại! Không phải ta thì sẽ là người khác làm Hoàng đế, tỷ bắt ta về thì có tác dụng gì?

Phụng Âm hét xong liền gục xuống, nàng khóc nói:

- A Dương, để ta yên được không? Đừng gặp lại nhau nữa, đi làm Hoàng đế của tỷ đi, van xin tỷ để ta yên đi...

Nàng khóc nức lên. Ta đứng dậy, không nhìn tới nàng, nói:

- Âm nhi, về thôi.

Phụng Âm tuyệt vọng nhìn ta. Nàng nói:

- Tỷ giết ta luôn đi.

Ta nhìn nàng, đôi mắt nàng kiên quyết nhìn vào ta.

Cuối cùng, ta nói:

- Ta lấy Ân quốc cùng bồi táng với ngươi luôn nhé.

Phụng Âm kinh hãi nhìn ta.

Ta tiếp tục:

- Hôm nay ta có thể trở về một mình nhưng mười tháng sau, ta sẽ quay lại với quân đội Nghi quốc. Dù san bằng Ân quốc cũng nhất định mang ngươi trở về.

Phụng Âm bám chặt vào tay ta, nàng cứng rắn:

- Nghi quốc không chịu được bất cứ cuộc chiến nào nữa.

Nhìn nàng, ta không quan tâm nhiều đến thế.

Phụng Âm ngồi bệt xuống sàn lạnh, nàng thì thào:

- Tại sao là ta?

Ta ngồi xuống đối diện nàng, nhìn vào đôi đồng tử mờ mịt, nói:

- Vì ta đã chọn ngươi.

Ánh sáng trong mắt Phụng Âm vụt tắt, nước mắt nàng lăn dài xuống má, thành một dòng suối nhỏ trượt khỏi gương mặt, thấm ướt làn váy màu vàng.

Ngước nhìn ánh trăng trên cao, ta nén một hơi thở dài.

Ta chậm rãi bước ra khỏi đình, rút kiếm trong tay áo ra, đi về phía Kim Thuyền.

Hắn bị trời tay ra phía sau, vừa vặn để lộ vòm ngực, ta có thể nghe thấy tiếng tim đập hùng hậu bên trong. Chút nữa thôi, nó sẽ không còn đập được nữa.

Giờ thanh đao kiếm lên, Phụng Âm nắm tay ta lại, nàng nói:

- Tỷ định làm gì?

- Giết hắn.

- Tại sao?

Ta nhìn Phụng Âm nước mắt giàn dụa, nàng nắm ta chặt đến mức các đốt xương trắng bệch.

- Vì ngươi yêu hắn.

Phụng Âm kinh hãi nhìn ta, đột nhiên nàng dùng sức:

- Tỷ không được làm thế, huynh ấy không thể chết.

Ta nhẹ nhàng gạt Phụng Âm ra, Bạch Triền nhanh chóng giữ nàng ấy lại. Kim Thuyền nhìn về Phụng Âm, mỉm cười.

Hắn nói:

- Nàng phải bảo trọng.

Tay ta dùng lực đâm vào ngực của Kim Thuyền, đúng vị trí đang phập phồng lên xuống.

Tiếng kim loại cắt đứt da thịt bị tiếng thét tuyệt vọng của Phụng Âm át đi:

- Đừng mà...

Kim Thuyền lo lắng nhìn phía Phụng Âm, ta cũng quay đầu nhìn lại. Bạch Triền bối rối đỡ lấy nàng ấy. Toàn bộ người Phụng Âm đã gục xuống, mái tóc dài loà xoà trong gió. Nếu không phải Bạch Triền đang giữ nàng, Phụng Âm nhất định nằm giữa sân lạnh.

Nàng ngất rồi.

Lưu Hoà nhanh chóng tới đỡ Phụng Âm, nàng ra lệnh:

- Nhanh đưa Hoàng thượng vào phòng.

Bạch Triền bế bổng Phụng Âm vào phòng, ta cũng đi theo.

Lưu Hoà đang ép Phụng Âm nuốt cái gì đó, rồi nàng ta bắt mạch. Ta đứng ở cửa phòng, không vào.

Lưu Hoà đắm chiêu đi ra. Ta hỏi:

- Thế nào?

- Hoàng thượng bị kinh hãi, một lát sẽ tỉnh lại. Chỉ là...

Ta nhìn Lưu Hoà:

- Là thế nào?

- Hoàng thượng đang mang thai, không thể chịu kích thích nữa.

Mang thai?!

- Máy tháng rồi?

- Hơn ba tháng một chút.

Ta thờ dài.

Phượng Âm thế nhưng mang thai. Nghi quốc cần vua, Phượng Âm liệu có chịu được đoạn đường dài trở về không?

- Tướng quân.

Ta nhìn Bạch Triển. Hắn nói:

- Kim Thuyền, hân...

Lúc này tiếng thét của Phượng Âm khiến ta run tay, đâm chệnh đi. Mặc dù không trúng tim nhưng máu chảy nhiều, cứ nghĩ hân chết rồi.

Ta nói với Lưu Hoà:

- Ngươi qua đó xem thế nào.

Lưu Hoà cùng Bạch Triển đi. Ta nhìn Phượng Âm tái nhợt nằm trong phòng, thờ dài.

Sáng hôm sau, Phượng Âm tỉnh dậy, ánh mắt căm hận nhìn ta, nàng nói:

- Phượng Dương, tỷ nhất định đừng cho ta cơ hội. Nếu không, ta nhất định giết tỷ.

Ta nhún vai, đặt chén cháo lên bàn, trả lời nàng:

- Muốn như vậy thì phải sống lâu hơn ta.

Người muốn giết ta rất nhiều, thêm một Phượng Âm cũng không sao.

Lưu Hoà kiên quyết đòi ở lại thêm bảy ngày để Kim Thuyền tỉnh lại, đứa bé trong bụng của Phượng Âm cũng cần được an dưỡng. Nhìn từng ngày một trôi qua mà lòng ta nóng như lửa đốt, chỉ hận bản thân hôm đó đâm trật.

Khi Lưu Hoà nói Kim Thuyền còn sống, Phượng Âm kích động đến mức chân trần chạy đi, chẳng còn chút phong thái nào của Đế vương. Từ đó, bất kể ngày hay đêm đều túc trực bên cạnh hân, nói thế nào cũng không chịu đi. Ta chỉ đành mặc kệ, trong lòng thầm nghĩ mạng của tên nam nhân này cũng dai quá.

Bảy ngày sau, Kim Thuyền đã tỉnh. Vương Tả Khiết chuẩn bị xe ngựa cho Phượng Âm. Quân Nương không cùng chúng ta trở về, nàng chỉ tới tiễn Phượng Âm, bọn họ nói gì đó, Quân Nương quỳ xuống nhìn Phượng Âm đi xa, là kiểu quỳ của thần tử khi nhận thánh chỉ.

Theo lệnh Lưu Hoà, bên trong bọc rất nhiều lông thú, bánh xe cũng cũng được bọc hai lớp lông thú giảm xóc nảy. Đường nhiên, với cái xe như thế, ta đi bộ còn nhanh hơn.

Khi đi, chúng ta phóng ngựa mất bảy ngày, vậy mà quay về mất gần một tháng. Mỗi ngày trời qua, ta càng nóng ruột.

Có Định đàn hỗ trợ, vết thương của Kim Thuyền lành rất nhanh, bụng của Phượng Âm cũng ngày một lộ rõ. Cả quãng đường đều phải cẩn trọng tỉ mỉ, không chút sai sót.

Từ Ân đón chúng ta ở bờ biển, nàng mang đến hai chiếc thuyền giống nhau, đều là loại thuyền mới. Nàng đến nói với ta:

- Mọi chuyện đã chuẩn bị xong, thuộc hạ của Kính Phó tướng cũng đã đến đủ, có cả Ngô quân sư.

Ta gật đầu:

- Chuyện kia thế nào?

- Theo lệnh của Tướng quân, đã chia làm hai. Một ở trên thuyền kia, một thuộc hạ đã giấu ở nơi bí mật.

Ta nhìn Từ Ân:

- Việc ta giao, ngươi làm được không?

Nàng gật đầu:

- Thuộc hạ nhất định hoàn thành nhiệm vụ, không phụ kỳ vọng của Tướng quân.

Ta nhìn nàng:

- Cần thêm người không?

Nàng lắc đầu:

- Hai mươi người Tướng quân cho đã đủ.

Ta nhìn nàng:

- Có chờ vài năm, ta nhất định đón ngươi trở lại.

Nàng mỉm cười với ta:

- Không có thuộc hạ bên người, Tướng quân nhớ bảo trọng, phải ăn uống đầy đủ, khi bị thương cũng nhất định phải băng bó đàng hoàng, đi đêm cũng phải mặc ấm vào.

Ta gật đầu, nhìn nàng:

- Ngươi cũng phải bảo trọng, đừng găng sức.

Từ Ân gật đầu.

Ta nhìn nàng, cô nương mang đầy đủ đặc điểm của Hoà Hương. Thân hình cao lớn, làn da nâu sạm, đôi mắt đen láy có hồn, bờ môi đầy đặn. Để nàng ở lại ta cũng không đành lòng nhưng không phải nàng thì sẽ chẳng kẻ nào làm được.

Để Kính Thiên diu Phượng Âm lên thuyền, cùng Bạch Triền và Từ Ân đến thuyền còn lại.

Thuyền bên này rất nặng, chúng ta vào trong khoang chứa hàng. Có rất nhiều rương hòm chất kín ở đây, ta rút kiếm chém mạnh vào ổ khoá, mở nắp rương ra.

Bên trong có nhiều trang sức bằng vàng.

Những hòm khác cũng đều chứa lụa là, gấm vóc. Tổng cộng có ba mươi rương.

Ta nói với Bạch Triền phía sau:

- Đây là quê hương ngươi. Tâm trí ngươi đã ở đây thì ta cũng không ép buộc ngươi về cùng ta nữa. Những gì nên dạy ta đã dạy, trả thù được hay không hoàn toàn dựa vào thực lực của ngươi. Những thứ này là ta tặng ngươi, ủng hộ việc ngươi định làm. Sau này, nếu cá chép có hoá rồng thì cũng đừng quên vùng biển đã nuôi ngươi lớn.

Bạch Triền không nói gì, chỉ gật đầu.

Ta và Từ Ân rời khỏi thuyền. Bên ngoài, Ngô Thanh và thân tín của Bạch Triền đang đứng chờ.

Ta đi lướt qua Ngô Thanh, không nhìn hấn. Ngô Thanh nói với ta:

- Nương tử, bảo trọng.

Ta không trả lời, trong tim chợt có gì đó gọn lên. Chuyện này vốn đã biết từ trước, Ngô Thanh trở thành phu thi của ta, ngoài Định đan còn có ý định củng cố địa vị của Bạch Triền trong Thủy Tinh quân. Ngày Bạch Triền rời đi, Ngô Thanh nhất định theo hấn, rồi bỏ ta. Đây là con đường ban đầu hấn chọn, cũng là lý tưởng hấn theo đuổi. Chủ nhân hấn chọn là Bạch Triền, ta và hấn đơn giản như một buổi tiệc, tàn rồi ai đi đường nấy.

- Hẹn ngày gặp lại.

Ngô Thanh hình như nói thế, tiếng của hấn bị gió át đi, ta nghe không rõ.

Siết chặt sợi dây cột tóc quấn quanh tay, màu xanh ẩn hiện dưới tay áo đỏ, nhức nhối. Nên buông tay thì buông tay, thời điểm đã tới, niu kéo được gì?

Từ Ân cùng ta tới thuyền, ta nói với nàng:

- Ngươi ở đây xây dựng lực lượng, có tin tức gì thì báo lại. Cừ cả thám tử đến hai nước kia. Bốn mươi rương còn lại tùy tiện sử dụng.

Từ Ân gật đầu, nàng nói:

- Tướng quân yên tâm, ta nhất định giám sát Bạch Triển kỹ càng.

Ta xua tay, đã thả hần ra rồi còn giám sát làm gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phiên ngoại Phượng Âm

Ánh trăng bên ngoài làm ta không ngủ được, theo thói quen sờ qua bên cạnh. Trống không. Kim Thuyền đâu?

Khoác áo choàng lên vai, ta mở cửa đi ra ngoài. Trong viện, ngoài sân, bếp đều không có người. Không lẽ hần dám bỏ ta lại trong nhà một mình giữa đêm khuya thế này?

Có tiếng động phía sau nhà.

Kim Thuyền đang ngồi thẩn thờ trước thềm, mắt nhìn vào khoảng không. Thậm chí ta đứng trước mặt hần vẫn không nhận ra, trong tay còn cầm một mảnh giấy nhỏ.

Rút lấy mảnh giấy, theo ánh trăng sáng rọi, một dòng chữ nhỏ hiện ra “Khuyên nàng trở về”, là chữ của Phong Nghị.

Ta nhìn Kim Thuyền.

Hần quỳ xuống, cúi đầu không nhìn ta.

Hít thở thật sâu, cổ găng xoa dịu nỗi đau đốn trong tim. Ta nói với Kim Thuyền:

- Đừng làm như vậy nữa.

Quay lưng về phòng. Kinh nghiệm cho ta biết một vài điều không hay sắp xảy ra.

Đêm đó, Kim Thuyền không trở lại phòng.

Những ngày hôm sau, ta coi như không có chuyện gì. Ta không trách hần.

Kim Thuyền theo ta rời khỏi Nghi quốc là bất ngờ, hần không có chủ đích từ trước. Hơn nữa, cha mẹ hần còn trong Nghi quốc, còn phải nhờ Phong Nghị chăm sóc. Hần theo ta được nhưng gia tộc hần thì không. Là ta sơ suất, trách ai bây giờ?

Ta không nói gì không có nghĩa Kim Thuyền cũng nghĩ vậy. Suốt ba đêm liền hần không vào ngủ mà quỳ trước phòng, chịu gió chịu sương. Hai ngày đầu ta coi như không biết nhưng đến đêm thứ ba, ta không đành lòng.

- Ngươi vào đi thôi. Ta không trách ngươi.

- ...

Kim Thuyền cúi đầu không nói. Ta thở dài:

- Vào đi, ngủ một mình ta không quen.

Kim Thuyền đứng dậy, theo ta vào phòng. Cùng hần nằm xuống, ta nói với Kim Thuyền:

- Nếu Phong Nghị lại nhần tới, ngươi mang đến cho ta.

- ...

Ta nhìn Kim Thuyền, hần gật đầu.

Một lúc lâu sau, giọng Kim Thuyền trầm khàn:

- Xin lỗi...

Ta thở dài, ôm hần chặt hơn. Có gì mà phải xin lỗi!

Thời gian dần trôi qua, yên bình đến mức ta run sợ. Ta thậm chí đã nghĩ đến mọi khả năng. Có thể Phong Nghị đã thành phu quân của Phụng Dương, hẳn và ta chưa động phòng, chưa thể coi là người của ta được. Mẫu hoàng đế củng cố địa vị cho Phụng Dương ở Kinh thành nên nhất định cần Phong gia, Phụng Dương muốn che chở cho ta nên thông qua Phong Nghị gọi ta trở về, an phận làm một Vương gia nhân hạ. Nhưng Mẫu hoàng sẽ đồng ý sao? Người có thể nhân từ như vậy sao?

Ta ngàn tính vạn tính cũng không tính được Phụng Dương đột ngột xuất hiện trong nhà Vương Tả Khiết.

Khi đọc mật thư Phong Nghị gửi cho Kim Thuyền, ta đã biết Nghi quốc nhất định sẽ cử ai đó đến mang ta về, có thể là Hạ Cẩm cũng có thể là Âm vệ Hoàng gia. Dù là kẻ nào ta cũng tự tin có thể đuổi họ trở về, an nhàn tiếp tục cuộc sống này. Nhưng người tới là Phụng Dương, ta thậm chí còn không biết nàng có yếu điểm nào hay không.

Phụng Dương tới, kết quả chỉ có một...

Ta biết, mình không còn sự lựa chọn nào nhưng ta không cam tâm. Ta không cam tâm quay về Nghi quốc như thế này. Đi về như vậy, những cố gắng của ta trong suốt một năm nay tính là cái gì? Sự hy sinh của Quân Nương tính là cái gì? Nàng thậm chí đã nghe lệnh ta mà thành thân với Vương Tả Khiết, còn mang thai trên đường đi. Những vất vả chúng ta trải qua thì tính là cái gì?

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì nàng chỉ nghĩ đến điều mình muốn, không thêm quan tâm cảm nhận của ta? Không hỏi ta muốn cái gì?

Ta gãy dựa trong tuyệt vọng, Phụng Dương nhìn ta bằng ánh mắt giễu cợt. Cả ta và nàng đều biết, kết quả.

Cuối cùng, ta thua.

Ta thất bại như trước kia.

Đứng trước Phụng Dương, ta chưa bao giờ thắng.

Ta cúi đầu một cách yếu đuối dưới ánh nhìn giễu cợt của nàng.

Phụng Dương không dừng lại, nàng muốn giết chết Kim Thuyền.

Nhìn thanh kiếm đâm vào ngực Kim Thuyền, ta có ảo giác nó đâm vào tim ta.

Nhức nhối.

Tuyệt vọng.

Căm hận.

Phụng Dương lạnh lùng nhìn ta, đôi mắt hai màu không cảm xúc. Ta biết, mình hận nàng.

Ta chưa từng hận một ai đó như vậy, thậm chí ta từng nghĩ, nếu Phụng Dương không tồn tại, cuộc đời ta sẽ không bi đát như bây giờ.

Ta nói với nàng:

- Phụng Dương, tỷ nhất định đừng cho ta cơ hội. Nếu không, ta nhất định giết chết tỷ.

Nàng nhìn ta, vẫn đôi mắt hai màu không cảm xúc.

Giễu cợt ta như vậy...

Lưu Hoà bưng thuốc vào, nàng nói:

- Hoàng thượng, uống thuốc đã.

Ta mặc kệ nàng, nhắm mắt lại.

- Kim công tử chưa chết đâu. Người...

Ta giật mình nắm thật chặt tay Lưu Hoà, hỏi nàng:

- Người nói cái gì?

- Kim công tử chưa chết...

- Hấn ở đâu?

- Phòng bên cạnh.

Bỏ mặc Luru Hoà, ta chạy qua phòng bên. Ta chưa từng nghĩ nhà của Vương Tả Khiết lại rộng như vậy, chỉ cách một bức tường nhưng đi mãi lại không tới.

Kim Thuyền tái nhợt nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền. Ngực hấn phập phồng yếu ớt...

Ta không ngăn được nước mắt rơi xuống. Hấn còn sống! Hấn còn sống... Phượng Dương để hấn sống...

- Hoàng thượng, đừng ngồi xuống đất. Lạnh lắm.

Luru Hoà khoác cho ta một tấm áo, dìu ta đứng lên. Đi đến bên cạnh Kim Thuyền.

Ta không biết mình do dự cái gì? Nếu ta quyết định quay lại thì tốt nhất là nên đi một mình, không mang theo bất cứ ai trở về. Đặc biệt là...

Nhìn Kim Thuyền tái nhợt trên giường. Ta biết, mình bỏ không được hấn. Cũng không thể mang hấn trở về. Đáng lẽ ta không nên thấy may mắn vì hấn còn sống, Kim Thuyền chết ở đây có lẽ sẽ hạnh phúc hơn cùng ta quay về.

Nếu về cùng ta, Quốc sư nhất định trị tội hấn bỏ trốn cùng ta. Hoặc sẽ giống Phượng Dương, trực tiếp giết hấn, thậm chí còn liên lụy đến cả nhà. Cách tốt nhất là để hấn ở đây, sống cuộc đời bình thân thay ta.

Nhưng...

Ta bỏ được hấn sao?

Nhớ lại thanh kiếm của Phượng Dương ngấp trong ngực Kim Thuyền, tim ta thất lại, đến thở cũng khó khăn.

Nhưng...

Mang hấn cùng về, ta có thể bảo vệ được hấn như bây giờ hay phải chứng kiến hấn thay đổi từng ngày để thích nghi với cuộc sống trong cung mà bản thân ta lại bất lực. Trong cung không thể như bây giờ, thời gian của ta không thể dành toàn bộ cho hấn, cũng không thể hằng đêm nằm cùng giường nữa. Trở thành Hoàng đế, tức là chấp nhận có thêm nam nhân khác, hấn liệu có quen được hay không?

Kim Thuyền đột nhiên lên cơn sốt, tình trạng ngày càng nguy kịch. Luru Hoà thúc thủ vô sách, ta tuyệt vọng.

Nhìn Kim Thuyền trên giường, nước mắt ta lại lăn dài. Ta quá vô dụng.

Một lọ thuốc rơi vào trong lòng, ta ngược nhìn Phượng Dương trước mặt. Nàng thở dài nói với ta:

- Định đan của người.

Ta ngơ ngác nhìn nàng, nhìn lại bình ngọc trong lòng, mùi hương dịu nhẹ lan toả, hy vọng lại được nhen nhóm.

Định đan là thánh dược của Nghi quốc, không chỉ có thể giải bách độc mà còn trị được ngoại thương, định thần, trừ bỏ hàn khí. Có Định đan, có thể mang một người từ quỷ môn quan trở về.

Ta đưa Định đan cho Luru Hoà, nàng cào một lớp mỏng hoà vào thuốc cho Kim Thuyền uống, bệnh tình của hấn dần bình ổn lại.

Ta chưa kịp vui mừng thì một ngày, Luru Hoà quỳ xuống trước mặt ta, nói:

- Hoàng thượng, xin cho thần đi chăm sóc Tướng quân.

Ta mờ mịt nhìn nàng, Luru Hoà bị làm sao vậy?

- Đứng lên, có chuyện gì nói rõ ràng ta nghe.

Luru Hoà vẫn quỳ, nàng nói:

- Hoàng thượng, ngày thần nói muốn theo người, thần có nói vì một người mà làm vậy.

Ta gật đầu. Luru Hoà khi đó là một Thái y mới vào, được cử đến chăm sóc Tĩnh phụ thân, nhờ y thuật của nàng mà phụ thân mới có thể sống thêm một năm. Ngày người mất, Luru Hoà quỳ trước ta giống hôm nay, xin ta cho nàng theo hầu đến khi ân công của nàng trở về.

- Ân công mà người đợi là Phượng Dương sao?

Luru Hoà gật đầu, nàng nói:

- Mười một năm trước, sư phụ đưa thần về gặp mẫu thân nhưng không may bị bạo bệnh qua đời ngay trên đường đi, đến cả tín vật cũng bị mất. Thần làm ăn mảy ở kinh thành vài tháng, sau được Tướng quân, khi đó là Nhật Lương công chúa đưa đến Thái y viện, cuối cùng mới có thể tìm thấy mẫu thân, nhận tổ quy tông như hôm nay.

Ta nhìn Luru Hoà, có gì đó nàng chưa nói hết.

- Tại sao Phụng Dương không nhận ra người?

- Tướng quân là quý nhân, nhiều việc quan trọng đương nhiên không nhớ ra thần.

- Luru Hoà, nói thật cho ta biết, có phải sức khoẻ của Phụng Dương có vấn đề không?

Nếu không, Luru Hoà không có lý do gì nhất quyết đòi về bên Phụng Dương, hơn nữa lại cố chấp như vậy. Gương mặt nàng giống như ngày nhận chăm sóc Tĩnh phụ thân, cố chấp và nghiêm trọng.

Luru Hoà cúi đầu không nói. Ta nóng nảy:

- Luru Hoà, nếu người không nói thì đừng mong ta chấp nhận.

Nàng im lặng một lúc lâu, cuối cùng nói:

- Cơ thể của Tướng quân chịu nhiều tổn thương, hơn nữa còn tổn động nhiều loại chất độc, lại không được điều trị đúng lúc tạo nên những ảnh hưởng nặng nề. Nếu bây giờ không tiến hành trị liệu, e là...

Tìm đập chậm đi một nhịp, ta hỏi Luru Hoà:

- Phụng Dương bây giờ trông rất khoẻ mạnh cơ mà?

- Tướng quân luyện võ từ nhỏ, thân thể so với người bình thường thì khoẻ hơn, lại đang tuổi trẻ khí thịnh, nhưng chỉ đến một thời điểm nhất định, các vết thương bộc phát, dù có Định đan cũng không thể cứu được.

Chén thuốc trên tay rơi xuống sàn. Ta nhìn Luru Hoà.

Khi Luru Hoà theo Phụng Dương đến đây, ta đã thấy kỳ lạ. Nàng vốn là một cô nương không có võ công, lại chịu cực, chịu khổ bôn ba trên biển mấy tháng, không thể nào vì trung thành với ta được. Luru Hoà không trung thành với bất cứ ai, nàng là đại diện cho con rùa trung lập, gió bên nào nàng không quan tâm, vẫn làm một Thái y như trước.

Ta hy vọng nàng nói dối, nhưng khi ánh mắt Luru Hoà nhìn ta. Ta biết, nàng nói thật. Tình trạng của Phụng Dương không tốt như vẻ bề ngoài của nàng ấy.

- Người lui xuống trước đi, ta sẽ nói với Phụng Dương.

Luru Hoà ra ngoài. Ta nhìn Kim Thuyền trên giường, cố ngăn tim mình đập nhanh.

Tình trạng của Phụng Dương nghiêm trọng hơn ta nghĩ.

Ta hỏi hận. Ta chưa từng nghĩ đến điều ấy, nàng ra trận mười năm, sao lại không bị thương?

Một trăm roi của Mẫu hoàng khiến ta nằm trên giường một tháng, có Thái y và tỳ nữ giúp ta thay thuốc, có kẻ mang sách cho ta đọc, có kẻ nói chuyện với ta. Phụng Dương bị thương, lại không có kẻ nào giúp nàng chữa trị. Ta không dám tưởng tượng đến mười năm qua Phụng Dương bị thương bao nhiêu lần, có phải lần nào cũng may mắn có người chăm sóc hay không?

- Chủ tử.

Quân Nương đi vào, nàng quỳ trước ta:

- Chủ tử, cho Quân Nương theo người trở về đi.

Ta lắc đầu, diu nàng đứng lên:

- Người cùng ta bỏ trốn, bây giờ quay về chỉ còn con đường chết thôi. Ở lại đây, người còn hài tử, còn phu quân. Người nữ lòng nào nhìn con mình không có mẹ?

Nàng ghen ngào:

- Nhưng sẽ không có ai chăm sóc người...

Hít sâu một hơi, ta cố ngăn giọng mình đừng run rẩy:

- Ngốc quá! Ta về đó làm Hoàng đế, có phải là tội nhân đâu, sao lại không có người chăm sóc?

Nước mắt Quân Nương nhỏ xuống, nằng lặng lẽ khóc. Mắt ta cũng cay theo nằng:

- Quân Nương, có từng hận ta không, khi ta ra lệnh cho ngươi thành thân với Vương Tả Khiết ấy.

Nằng lác đầu:

- Quân Nương vui vì giúp ích được cho người. Thời điểm đó, phải như vậy mới trối buộc được Tả Khiết giúp chúng ta đến Ân quốc. Quân Nương không hối hận, còn rất cảm ơn người đã ban cho Quân Nương một phụ quân tốt.

Mắt ta nhoà đi. Chuyện như vậy mà còn biết ơn sao? Ta lợi dụng nằng tìm hiểu thông tin qua Vương Tả Khiết, lại giữ nằng làm con tin khổng chế hấn làm việc cho ta, cuối cùng còn mang nằng bán cho hấn. Nằng lại biết ơn ta sao?

- Chủ tử, thật ra Tả Khiết rất tốt, Quân Nương cũng không ghét hấn. Người đừng tự trách nữa.

Quân Nương nhìn ta, mắt nằng lấp lánh niềm vui. Vuốt ve mặt nằng, ta nói:

- Nếu hấn không tốt với ngươi, nhất định phải báo lại cho ta biết. Dù san bằng Ân quốc, ta cũng sẽ lấy lại công đạo cho ngươi.

Nằng mỉm cười gật đầu:

- Chủ tử yên tâm, Quân Nương nhất định làm thế.

Ta nhìn nằng, gật đầu.

Chúng ta im lặng. Ta đưa Quân Nương một mảnh ngọc bội hình trăng khuyết, bên trên ghi chữ Nguyệt Lương, là quà Mẫu hoàng tặng, tượng trưng cho tước hiệu công chúa của ta.

- Từ nay, những thám tử của ta ở nước ngoài đều nghe lệnh ngươi. Thay ta thu thập thông tin, đánh giá tình hình, hồi báo kịp thời.

Quân Nương nhìn ta, gật đầu:

- Chủ tử yên tâm, thần nhất định không làm nhục mệnh.

- Tương lai Nghi quốc ta đặt cả vào ngươi.

Quân Nương quỳ xuống nhận lệnh.

Ngày ta đi, nằng lại dùng tư thế này tiễn ta, muốn nói cho ta biết nằng nhất định hoàn thành điều ta mong muốn.

Theo Phụng Dương trở về, từ Lưu Hoà ta biết được một vài chuyện ở Nghi quốc. Phụng Dương để cho ta một bản cờ tàn, nằng thậm chí đã phá hoại hoàn toàn thế cục duy trì bình ổn cho Nghi quốc suốt vài trăm năm.

Ta phải làm thế nào đây?

Nhìn Kim Thuyền bên cạnh, ta nén không được tiếng thở dài.

Người của Mẫu hoàng và Phụng Ngung bị Phụng Dương truy diệt, bá quan văn võ trong triều khuyết rất nhiều chỗ trống, giống như nhà mà thiếu cột, nghiêng ngả lao đao trước gió. Thậm chí khi mà thế lực của ta không bị tổn thương nhưng quá nhiều chỗ khuyết, ta không đủ người. Lại thêm Phong Nghị làm mưa làm gió trong hậu cung, lần này quay về chính là phía trước là hổ mà phía sau là sói. Dù cho hoàng tộc đồng lòng thì thế nào, một cây không làm nên núi, một cột không thể chống đình. Muốn văn hồi, ít nhất ta cũng phải dùng tới năm năm, đó là trường hợp Phong Nghị không chống đối, ngoan ngoãn giao quyền lực ra. Nhưng, hấn sẽ sao?

Điều may mắn duy nhất là Nghi quốc bị cô lập, như vậy sẽ không sợ bị ngoại xâm, ta có thể từ từ dẹp nội loạn.

Nhìn Phụng Dương bên ngoài, là kiếp trước ta nợ nằng? Hay Nghi quốc nợ nằng?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 19: Trở về

Ta lên thuyền, ra lệnh căng buồm, nhổ neo. Bây giờ trên thuyền chưa tới ba mươi người, nếu bất hạnh gặp bão thì phải làm sao?

Thuyền lênh đênh trên biển hơn mười ngày, sức khoẻ của Phụng Âm đã ổn định, không thấy nàng nôn mửa nữa. Lưu Hoà vẫn thường xuyên túc trực bên nàng.

Biển lặng, trăng sáng lấp ló sau đám mây. Ta thích đêm đen trên biển, dập dềnh theo làn sóng, rì rào biển thì thầm, đối ẩm cùng ánh trăng.

Phụng Âm vác cái bụng bự đi ra, nàng khoác áo lông dày, tay còn cầm lò sưởi nhỏ.

- Tỷ không ngủ sao? Từ ngày ra biển ta chưa thấy tỷ ngủ. Đang lo lắng gì sao?

Ta đỡ nàng ngồi xuống, nói:

- Không ngủ được thôi. Sao người chưa ngủ?

- Cũng không ngủ được.

Ta không tiếp lời, nhìn trăng trên cao. Phụng Âm cũng im lặng, chúng ta cùng ngắm trăng.

- Tại sao...

Ta nhìn Phụng Âm, chờ nàng nói tiếp:

- Sao lại tha cho huynh ấy?

Kim Thuyền sao?

- Ta là Định quốc tướng quân, không phải Quốc sư. Việc người yêu ai không liên quan tới ta.

Phụng Âm im lặng, một lúc sau nàng nói khẽ:

- Cảm ơn tỷ.

Ta nhìn Phụng Âm, cả người nàng toả ra sự dịu dàng.

- Người biết chờ người ở Kinh thành là gì chứ?

Phụng Âm trầm ngâm, nàng nói khẽ:

- Ta biết. Là ngôi vị Hoàng đế đúng không?

Ta gật đầu:

- Hoàng đế Nghi quốc cái gì cũng có thể làm ngoại trừ yêu một người.

Phụng Âm cụp mắt, nàng nói:

- Ta biết. Vì vậy nên khi còn ngồi trên ghế Thái tử, ta không cho bản thân mình tiếp xúc nhiều với ai, cũng không cho ai bước vào tầm mắt. Nhưng một năm qua đi, ta gần như quên mất quãng thời gian đó, quên đi mất mình từng là người thế nào, quên đi những âm mưu nơi hậu cung, quên đi phải cảnh giác... chỉ đơn giản là đón nhận một người đối xử tốt với mình mà thôi.

Ta im lặng lắng nghe, ánh mắt Phụng Âm giống với ánh mắt của Phụng Ngõa khi nàng nói về phu quân mình.

- Trở về Kinh thành, tốt nhất đừng để cho ai phát hiện ra người yêu Kim Thuyền. Chỉ cần có kẻ nào nhận ra, dù Quốc sư bỏ qua thì Phong Nghị cũng sẽ giết hẳn thôi.

Phụng Âm vẫn nhìn xuống, nàng nhỏ giọng:

- Ta biết chứ, nhưng ta không nỡ buông tay chàng...

- Người thay đổi rồi.

Phụng Âm cười trừ, nàng nói:

- Để vị không còn phù hợp với người nhu nhược như ta nữa.

- Đừng để chiếc ghế đó giết chết đi thứ người yêu rồi mới suy nghĩ khác.

Phượng Âm nhìn ta, nàng cười.

- A Dương, người với Kính Thiên thành thân rồi sao?

Ta gật đầu, Phượng Âm quả nhiên có đặt thắm tử ở Hoà Hương.

- Đối xử tốt với Kính Thiên một chút, đừng lạnh lùng với hắn quá.

Ta nhìn theo ánh mắt nàng, Kính Thiên tay cầm áo khoác đang đứng phía xa. Phượng Âm cười, nàng đi vào khoang thuyền. Nhìn nàng di chuyển nặng nề, ta muốn tới giúp nhưng lại thấy Kim Thuyền xuất hiện, hắn đỡ Phượng Âm xuống cầu thang.

- Tướng quân, đừng để bị lạnh.

Kính Thiên khoác áo cho ta, ngồi xuống bên cạnh.

- Có chuyện gì sao?

Hắn cười, nói:

- Khuya rồi nhưng nàng chưa trở về, ta lo lắng thôi.

- ...

- Nàng để Bạch Triền ở lại Ân quốc, là giống với Ngô Thanh trước đây sao?

Ta gật đầu, nói:

- Thoả thuận đã thực hiện xong, kẻ nào về vị trí của kẻ đó thôi.

Kính Thiên nhìn ta, hỏi:

- Nàng nạp phu thị đều dựa trên điều kiện và giao dịch sao?

Ta nhún vai:

- Bọn họ tự tìm đến ta. Giúp ta xây dựng Hoà Hương, đồng thời yêu cầu ta một thứ nào đó. Nếu ta có thể cho họ, giao dịch hoàn tất.

- Nàng và ta chưa thực hiện giao dịch đúng không? Đó là lý do nàng đối với ta lúc xa lúc gần sao?

Ta trực tiếp bỏ qua câu phía sau, nhìn Kính Thiên, hỏi:

- Người muốn gì? Tìm hiểu thân phận của người sao?

Hắn im lặng.

Kính Thiên chờ đợi ta mười năm chỉ vì muốn biết thân phận mình, nếu ta có thể tìm hiểu giúp hắn cũng không tồi.

- Thân phận, ta muốn biết. Vị trí phu quân của nàng, ta cũng muốn có.

Ta chau mày:

- Thân phận hoặc vị trí phu quân, người chỉ được chọn một mà thôi.

Kính Thiên im lặng, cuối cùng nói:

- Thân phận, ta thực sự muốn biết nhưng ta cần vị trí phu quân của nàng.

- Giữ địa vị phu thị của ta, người đồng thời có thể biết thân phận mình, cũng đâu có tệ.

Hắn lắc đầu:

- Vị trí phu quân của nàng. Hơn nữa, ta còn muốn nàng hứa, nếu không có sự đồng ý của ta, tuyệt đối không nạp thêm phu thị.

- Đổi lại?

- Ta sẽ thay thế vị trí của Ngô Thanh và Bạch Triền. Dù võ công ta không bằng Bạch Triền, cũng không nhiều mưu kế như Ngô Thanh nhưng bù lại, ta trung thành hơn Bạch Triền, võ công cũng cao hơn Ngô Thanh, có thể theo nàng ra chiến trường mà không cần người bảo vệ.

Ta trầm ngâm.

Quả thật bên ta khuyết đi vị trí của Ngô Thanh và Bạch Triền sẽ rất bất tiện, để Kính Thiên thay thế cũng là ý kiến không tồi. Nhưng vị trí phu quân này của ta phải có chiều chỉ của Hoàng đế và sự công nhận của Quốc sư, sẽ có chút phiền phức. Lập phu thi mà phải có sự đồng ý của Kính Thiên quả thật có chút quá đáng, nhưng cũng không phải không thể, dù sao ta cũng không có ý định lập thêm phu thi. Hơn nữa, so với điều kiện Định đơn của Ngô Thanh hay giúp trả thù của Bạch Triền thì dễ thực hiện hơn nhiều lắm.

Ta gật đầu:

- Ta đồng ý.

Kính Thiên nhìn ta nghi ngờ.

Ta tức giận. Lời của ta nói ra khi nào lại không đáng tin như vậy?

Ta đứng lên, hướng về ánh trăng, phát lời thề độc:

- Ta, Phụng Dương, công chúa thứ bảy của Hoàng tộc Nghi quốc, vương triều Vệ Linh. Hôm nay, dưới ánh trăng này, dùng tính mạng của ta và sự yên bình của Nghi quốc đảm bảo, đời này, kiếp này chỉ có một phu quân là Kính Thiên, không có sự đồng ý của hân tuyệt đối không lập thêm bất cứ một phu thi nào nữa.

Ta dừng lại, nhìn Kính Thiên, hỏi:

- Như vậy được chưa?

Lấy sự bình yên của Nghi quốc là tin, ta không còn lời thề nào độc hơn đâu.

Kính Thiên mỉm cười, ôm ta vào lòng, hân nói:

- Ta tin nàng.

Gió man mát thổi lên mạn thuyền, Phụng Âm đứng nhìn ra biển cả. Ta tới gần nàng:

- Ngươi không thể ở trong phòng sao? Mang cái bụng bự ra đây làm gì?

Nàng cười với ta, tay lại vuốt bụng:

- Ngồi không trong phòng bức bí lắm, ta ra ngoài này sẽ thoải mái hơn.

- Kim Thuyền đâu? Hân để ngươi đón gió ở đây?

- Huynh ấy đang làm điểm tâm bên trong.

- Ngươi vẫn không ăn được gì sao?

Phụng Âm cười, không tiếp lời ta.

- Hân đối với ngươi tốt không?

Giương mặt nàng nhu hoà hân:

- Cũng được.

Chúng ta im lặng, cùng nhìn ra biển nhấp nhô sóng.

- Kinh thành thế nào?

Phụng Âm lên tiếng.

- Quốc sư và Phụng Ngô giải quyết khá ổn, đến giờ vẫn chưa có chuyện lớn xảy ra.

- Nội cung thì sao?

Ta nhìn Phụng Âm, vấn đề đầu tiên nàng phải giải quyết khi trở về chính là hậu cung.

- Hoàn toàn do Phong Nghị làm chủ, Hạ Chương đã bị giam lỏng.

Phụng Âm cười, không nói.

- Ta nghĩ mãi nhưng không hiểu, tại sao Mẫu hoàng lại chọn Phong Nghị cho người? Trong khi nàng luôn muốn phế truất người?

Phụng Âm hơi lướt nhìn ta, nàng nói:

- Mẫu hoàng muốn ta và Phụng Ngưng kiềm chế nhau. Nếu phu quân của ta không có căn cơ, ta không có thế lực trong triều, lấy cái gì mà chống lại Phụng Ngưng?

- Nhưng cũng không nhất thiết là Phong Nghị, hắn quá nguy hiểm. Chỉ dùng chưa tới một năm đã biến hậu cung thành vùng trời của mình. Đến Quốc sư và Phụng Ngõ ra vào hậu cung cũng phải có sự đồng ý của hắn. Ở Thiên Viện các, ta ăn cái gì, uống cái gì, nghỉ ở phòng ai hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Con người này, thông minh quá rồi.

- Trước kia Phong Nghị không như vậy. Hồi chưa thành thân với ta, hắn chỉ là Đại công tử Phong gia. Dù được sủng ái nhưng lại vô cùng bình thường, thậm chí có lời đồn hắn bị ngốc. Ngày đó, vì thế lực Phong gia nên ta mới đồng ý thành thân, Mẫu hoàng nhìn trúng hắn ngốc mới chịu ban chiếu sắc phong. Không nghĩ tới...

- Không nghĩ tới hắn đại trí giả ngu sao?

Phụng Âm hơi thờ dãi, nàng tìm chỗ ngồi xuống:

- Tiếp xúc với Phong Nghị lâu như vậy nhưng ta nhìn không thấu hắn, cũng chẳng biết hắn muốn gì.

Ta giúp nàng ngồi xuống, lấy gối mềm cho nàng tựa vào:

- Lần này người vác bụng về, khẳng định là tát thẳng vào mặt hắn.

Phụng Âm gật đầu, nàng nói:

- Bản thân ta không sao. Phong Nghị không dám làm gì ta và đứa bé nhưng ... Kim Thuyền lại khác, hắn...

- Không gia thế, không chỗ dựa, kinh nghiệm thiếu thốn, đầu óc đơn giản. Hắn có gì tốt chứ?

Phụng Âm liếc ta, nàng nói:

- Hắn tốt với ta.

Ta nhún vai, hỏi nàng:

- Người định làm chỗ dựa cho hắn?

Phụng Âm gật đầu:

- Nếu tỏ ra không thích, Phong Nghị cũng sẽ không để hắn sống vì đã theo ta bỏ trốn. Đã vậy, trực tiếp nâng hắn làm sủng phu, ta không tin Phong Nghị dám làm ta mất mặt.

- Phong Nghị là kẻ nhỏ nhen.

Phụng Âm nhìn ta, nàng hỏi:

- Người cũng nhận ra à?

Nhìn phu thị của Phụng Âm trước kia là biết. Nàng thậm chí còn không nhớ mặt những phu thị của mình, chẳng lẽ Phong Nghị không nhúng tay vào?

- Có từng nghĩ Phong Nghị vì muốn trở thành phu quân người mà giả ngu không?

Phụng Âm nhìn ta, nói:

- Ta từng nghĩ hắn sợ trở thành phu quân của Phụng Ngưng.

Ta bật cười.

Cũng có khả năng lắm. Phụng Ngưng hơn chúng ta gần mười tuổi, đứng cạnh Phong Nghị thì có chút giống mẫu thân hắn.

- Xem đi.

Phượng Âm đưa cho ta một phong thư, trên có dấu ấn của Quốc sư.

- Gì vậy?

- Âm vệ đưa cho ta sau ngày ngươi đến.

Ta mở ra, đọc những dòng chữ ngay ngắn của Quốc sư:

“Âm nhi,

Xuất thân là Hoàng tộc, con không có gì ngoài trách nhiệm với giang sơn này.

Quốc sư thượng tấu

Phượng Lâm”

Ta gấp thư lại trả cho Phượng Âm:

- Phía trên thì “Âm nhi”, bên dưới là “thượng tấu”. Biết ăn nói lắm.

Phượng Âm đón lấy phong thư, bỏ vào tay áo. Nàng kéo lại áo choàng:

- Chỉ là ta không tính được, ngươi lại lật đổ Mẫu hoàng.

Ta không quan tâm:

- Trước khi về kinh thành, Quốc sư đến gặp ta, nàng hỏi nếu được làm Hoàng đế, ta sẽ làm gì? Ta trả lời “Tiêu diệt Định Thành, mở rộng bờ cõi”. Ngày ngươi biến mất, nàng lại đến nói với ta “Đương nhi, làm phản không?”

Phượng Âm bật cười. Nàng nói:

- Ngươi bốc đồng như vậy làm sao có thể cai trị Hoả Hương?

Ta nhìn nàng, nghiêm túc:

- Ta chưa từng cai trị Hoả Hương.

- Sao có thể?

Ta nhìn Phượng Âm đang cười, thành thực nói:

- Ta chưa từng ban chính sách nào cho Hoả Hương. Cai quản dân chúng, xử lý trị an, xây nhà lập ấp đều do Ngô Thanh và Bạch Triền xử lý. Ta chỉ xây dựng Thủy Tinh quân và đi cướp bóc hải tặc thôi.

Phượng Âm ngừng cười, nàng nói:

- Điều ngươi nói là sự thật sao?

Ta gật đầu:

- Ngô Thanh ở cạnh ta năm năm, Hoả Hương cũng phồn thịnh nhanh chóng trong năm năm. Ngươi từng đến Hoả Hương, hẳn là biết bọn họ lấy danh Huyết Vương của ta ra nạt con nít. Định quốc tướng quân là ai, bọn họ không biết. Nhưng Huyết Vương là người thế nào, trong Hoả Hương không ai không biết. Bọn họ sợ ta nhưng lại gần gũi với Ngô Thanh và Bạch Triền.

Phượng Âm đăm chiêu, nàng nói:

- Hai người giỏi trị quốc như vậy mà ngươi dám bỏ lại Ân quốc sao? Đáng lý ngươi nên giết chúng đi.

Ta liếc Phượng Âm:

- Lòng dạ đế vương, lạnh lùng rắn rết.

Phượng Âm bật cười, nàng mắng ta:

- Ngu si đần độn, không biết dùng người.

Chúng ta im lặng.

Phượng Âm lên tiếng:

- Bọn họ sẽ không tấn công Nghi quốc chứ?
- Nếu có cũng là tới Hoả Hương đầu tiên. Ta sẽ cắt đầu chúng dâng lên cho ngươi.

Phượng Âm cười khẩy. Nàng nói:

- Ngươi sẽ ở lại Hoả Hương sao? Về kinh thành cùng ta ổn định lại Nghi quốc, ngươi ở Hoả Hương thì có tác dụng gì?
- Ngươi có ý định giao thương với ba quốc gia kia không?

Phượng Âm gật đầu:

- Để bù thiếu hụt trong quốc khố, đó là cách nhanh nhất.

Ta nhìn ra biển cả bao la:

- Đó là lý do ta ở Hoả Hương. Khai thông cửa biển, tiêu diệt hải tặc. Biển có bình yên thì mới có kẻ đến giao thương. Kinh thành có Quốc sư và Phong Nghi giúp ngươi, vậy là được rồi.
- Chúng ta đang đi đường biển, có chuyện gì đâu?

Ta nhìn Phượng Âm:

- Nếu ta nói chuyện đi lần này vốn dĩ là may mắn, cửa biển chưa được thông. Ngươi có tin không?

Phượng Âm nghi ngờ nhìn ta, ta cười với nàng. Biển Cầm vượt dễ như thế thì Nghi quốc đâu có bị cô lập tới vài trăm năm.

Phượng Âm cup mắt xuống, nàng nói:

- Ta nghe Lư Hoà nói những vết thương của ngươi...

Ta nhìn nàng:

- Là binh sĩ sao lại sợ vết thương.

Giọng Phượng Âm như nghẹn lại:

- Lư Hoà nói, cơ thể ngươi bị thương quá nhiều, lại không được chữa trị đúng lúc nên để lại di chứng. Không những trí nhớ không toàn vẹn mà khi mùa đông đến, chân ngươi cũng không thể cử động, đúng không?

Phượng Âm ngược mắt nhìn ta, giọt nước mắt chậm rãi lăn ra ngoài.

Lau nước mắt cho nàng, ta nói:

- Đừng khóc, không tốt cho đứa bé đâu.

Nàng đột nhiên bật khóc:

- Thậm chí, khả năng làm mẹ của ngươi...

Ta ôm nàng vào lòng, mang thai dễ xúc động như vậy sao?

- Không sao mà, mọi chuyện qua rồi.

- A Dương, đừng ra trận nữa. Về kinh thành cùng ta đi, để Lư Hoà chữa trị cho ngươi. Nàng nói chỉ cần điều dưỡng đúng mức, qua ba năm nữa, ngươi có thể mang thai...

Ta đẩy nàng ra, để nàng nhìn vào ta:

- Vậy Hoả Hương phải thế nào? Nghi quốc phải thế nào?

Phượng Âm nói:

- Có thể để người khác đi mà, bồi dưỡng một tướng quân khác...

Ta mỉm cười nhìn nàng:

- Ai có thể thay thế ta trong Thủy Tinh quân?

Nàng mở miệng ra nhưng không thốt nổi lời nào.

Phượng Âm im lặng.

Cả ta và nàng đều biết, Nghi quốc cần Thủy Tinh quân để mở rộng vùng biển, tiêu diệt thủy quái. Thủy Tinh quân cần ta để giữ vững sĩ khí và niềm tin. Hiện tại, Thủy Tinh quân còn là tường thành chống đỡ Nghi quốc. Ta gục xuống, Thủy Tinh quân sẽ rối loạn, Nghi quốc nhất định lao đao, Phượng gia đừng nghĩ đến chuyện thống trị nữa.

Nước mắt của Phượng Âm chảy thành dòng rơi xuống mạn thuyền, nàng nghẹn ngào:

- Ta ghét mình mang họ Phượng. Ta ghét mình là công chúa. Ta ghét phải mang trách nhiệm với bách tính. Ta cũng ghét bản thân vô dụng như thế này...

Ta không tiếp lời nàng. Ai mà không ghét chứ? Nhưng trách nhiệm còn đó, hai mươi năm hưởng vinh hoa, sao có thể không gánh vác? Là Hoàng tộc, từ ngày sinh ra chúng ta đã không có nhiều sự lựa chọn. Hoặc chết, hoặc sống mà mang trách nhiệm, không hơn!

Ta ngước lên, nhìn Kim Thuyền đứng ở đằng xa, tay hẩn cảm một nỗi đau, vừa muốn tới lại không dám tới, cứ đứng ở đó lo lắng nhìn về phía này. Ta cúi xuống nói với Phượng Âm:

- Ngươi vào trong nghỉ ngơi đi, Kim Thuyền bụng khay điểm tâm lên mười lần rồi.

Phượng Âm bật cười, nhìn về hướng Kim Thuyền. Hẩn nhanh chóng thả khay điểm tâm xuống, lật đật chạy tới đây.

- Tướng... tướng quân.

Hẩn hành lễ với ta, ta gật đầu.

Gặp Hoàng thượng không hành lễ lại hành lễ với Tướng quân. Hẩn có bị ngu không?

Phượng Âm giương đôi mắt đỏ au lên nhìn ta, sục sục. Nàng nói:

- Ngươi nhất định phải để Lư Hoà chữa trị.

Ta gật đầu, nhìn nàng dựa vào lòng Kim Thuyền chậm rãi đi vào khoang thuyền.

Kỳ thực, việc không thể có con với ta là may mắn. Phượng Âm và Phượng Ngõa khi mang thai cũng không thể bỏ bê việc của mình, ta khi mang thai đương nhiên cũng vậy. Nhưng ta không giống các nàng ấy, ta không để mang cái bụng bự vào quân doanh hay lên chiến trường, đứa bé sẽ không chịu đựng nổi. Nếu đã không thể sinh ra thì thôi không có.

- Tướng quân, uống thuốc.

Ta thờ dãi nhìn Lư Hoà:

- Trên thuyền mà ngươi cũng có thể sắc thuốc sao?

Nàng cúi đầu không nói.

Đưa tay uống một hơi, ta chép miệng cho đỡ đắng.

- Sao không nói với ta mà lại nói với Phượng Âm?

- Người chưa từng nghe thần nói.

Ta nhìn nàng.

Nếu không phải nàng luôn nói ta sẽ chết thì ta có thiếu kiên nhẫn đến vậy không?

- Còn điều gì chưa nói phải không?

Lư Hoà ngẩng đầu lên nhìn ta, nàng nói:

- Nếu bây giờ người không chịu nghỉ ngơi, sẽ không sống qua hai mươi tuổi đâu.

Bây giờ ta mười chín tuổi, còn sáu năm nữa.

Đẹp tan thủy quái ở Biển Cầm, xây cảng giao thương ở Hoà Hương cũng mất gần mười năm.

Không đủ.

- Là không uống thuốc sao?

Lưu Hoà nhìn ta, lạnh lùng:

- Tắm được, châm cứu, dùng thuốc mới đôi được sáu năm. Cứ như bây giờ, người chỉ còn bốn năm. Cơ thể đã tới giới hạn rồi.

Ta trầm ngâm. Chỉ còn bốn năm.

- Không còn cách khác sao?

Lưu Hoà cúi đầu.

Ta thờ dài trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: 20: Biển yên bình

Khi ta vào phòng, Kính Thiên đang đọc sách. Thấy ta về, hắn đứng dậy đón áo choàng trên vai. Ta đến bên giường, nằm xuống.

- Mấy đêm rồi nàng không ngủ, không sao chứ?

Ta lắc đầu.

Cộc ... cộc...

Kính Thiên ra mở cửa, Kim Thuyền đứng bên ngoài. Họ nói gì đó, Kính Thiên gạt đầu rồi đóng cửa.

Kính Thiên đến ngồi phía sau, vuốt vuốt lưng ta, nói:

- Hoàng thượng nói nàng qua dùng bữa chung.

Ta nhắm mắt lại, chịu cái nhột trên lưng. Chưa tới giờ dùng bữa, còn ngủ được một canh giờ. Cái tay trên lưng ta bắt đầu di chuyển lung tung, từ sống lưng chạy dọc lên vai rồi lại xuống sống lưng. Ta giữ cái tay không an phận ấy lại, nói:

- Trên thuyền không được làm vậy.

Kính Thiên thờ dài, kéo chăn đắp cho ta, hắn nói:

- Nàng ngủ một chút đi, đến giờ ta sẽ gọi.

Nhắm mắt ngủ thật say, thường thì trên thuyền ta ngủ say hơn đất liền, có lẽ do tiếng biển hát.

Phượng Âm bày bàn ăn trên mạn thuyền, còn có một bình rượu và bốn cái ly. Ta hỏi nàng:

- Người đang mang thai, uống rượu được sao?

- Không vấn đề, đây là rượu thuốc của Lưu Hoà, nàng ấy kê sẵn rồi.

Ta và Kính Thiên ngồi xuống, còn chỗ trống bên cạnh Phượng Âm, đối diện với ta. Của Kim Thuyền sao?

- Kim Thuyền đâu?

Phượng Âm nói:

- Còn một món nữa, huyễn ấy đang nấu.

- Để ta xuống giúp.

Kính Thiên rời đi. Ta nói với Phụng Âm:

- Không nghĩ Kim Thuyền cũng nhiều tài nghệ như vậy.

Phụng Âm gật đầu, nàng nói:

- Một năm nay học được rất nhiều: nấu ăn, may vá, bô củi, gánh nước, nhóm bếp, quét sân...

Ta uống một ngụm rượu, hòa với nàng:

- Còn có gì hần không biết không?

Nàng gật đầu, nói:

- Có chứ. Là động phòng.

Ta bật cười, nhìn vào bụng nàng:

- Hần không biết động phòng sao?

Phụng Âm cười, nàng nói:

- Thực ra ta cũng buồn cười lắm. Ngày tân hôn chẳng phải đã được nam quan dạy qua sao? Như thế nào mà lại như khúc gỗ khi nằm cạnh ta? Ban đầu ta nghĩ hần còn nhỏ nên không ép buộc, về sau lại thấy hần thường lên ra ngoài lên đọc đông cung đồ.

Ta buột miệng:

- Ngủ ngốc.

Phụng Âm cười giòn tan.

- Ta cũng mắng hần như thế.

Ta nhìn nàng, cổ lộ ra cái mặt thông cảm:

- Chắc nguoi vất vả lắm.

Phụng Âm gật gù, vuốt cái bụng to, cảm thán:

- Thật sự là gian khổ.

Ta cùng nàng bật cười.

Kính Thiên và Kim Thuyền cùng quay lại, ngó nghếch nhìn chúng ta. Phụng Âm và ta ngừng cười, ráng lấy lại vẻ nghiêm túc:

- Xong rồi à? Dừng bữa thôi.

Nàng nói, đón lấy đĩa thức ăn đặt vào chính giữa. Kính Thiên và Kim Thuyền ngồi xuống. Phụng Âm gấp cho ta một chút thức ăn từ đĩa mới mang lên, nàng nói:

- Nguoi thử xem thế nào?

Cho một miếng vào miệng, cũng không tồi. Ta gật đầu, Phụng Âm cười tươi rói:

- Món truyền thống của Ân quốc đấy, nghe nói có tác dụng bổ âm. Kim Thuyền vì học món này mà phải làm tiểu nhị trong tửu quán hơn mười ngày. Ngon, đúng chứ?

- Ừm. Khá lắm.

Kính Thiên rót rượu cho ta, Kim Thuyền rót cho Phụng Âm. Ta thuận tay cầm rượu uống cái ực. Phụng Âm nói:

- Không biết thưởng thức.

Ta cười, không tiếp lời.

Rượu được vài tuần, ta và nàng đều có chút choáng váng:

- A Dương, chuyện ngớ ngẩn nhất ngươi từng làm là gì?

Ta cố gắng nhớ lại, trong đầu chỉ là một khoảng trống không. Thật ra không phải những vết thương cũ lấy đi trí nhớ của ta, mà chỉ là giấu đi một thời gian. Cố gắng nghĩ nhiều một chút thì sẽ ra thôi. Nhưng chúng thực sự lấy đi cảm giác phương hướng của ta.

Ta nói:

- Xem nào... Ta từng đi lạc trong phủ tướng quân.

Phượng Âm đang uống rượu bỗng sặc, nàng nói:

- Ngươi lạc trong chính nhà mình sao?

Ta gật đầu. Lần đó là do Ngô Thanh đổi vị trí hai chậu cây nên ta không nhận ra đường, cuối cùng là lạc mất. Từ đó, bất luận ta ở đâu, Ngô Thanh đều bố trí giống hệt phủ tướng quân, không phân biệt là cây cảnh hay ngọn cỏ. Chỉ cần khác một chút, ta liền lạc.

Ta hỏi nàng:

- Ngươi thì sao? Điều ngớ ngẩn nhất ngươi từng làm là gì?

Phượng Âm nói:

- Ta à? Điều ngớ ngẩn nhất ta làm là lập Phong Nghị làm phu quân.

Kính Thiên và Kim Thuyền lần lượt rời khỏi, đây là chuyện quốc sự, bọn hán không được phép nghe.

Phượng Âm thở dài, nàng nói tiếp:

- Bây giờ ta thấu hiểu triệt để cảm giác bê đá đập chân mình. Phu quân quá thông minh, thật sự đau đầu. Giết không được, phế không được, dùng cũng không được. Ta phải làm gì với hán chứ?

Chính ta cũng không biết phải làm thế nào với Phong Nghị. Sinh ra trong Nghi quốc, lại còn trở thành Phượng quân, đối với Phong Nghị là bi ai, đối với hoàng tộc Nghi quốc cũng là một bi ai.

Ta rót cho nàng một ly rượu, không tiếp lời.

- A Dương, ngươi thật may mắn vì không phải lấy Phong Nghị.

Ta nói:

- Dù thế nào, hán cũng chỉ là một nam nhân thôi.

- Đó chính là lý do. Nếu hán là nữ nhân, có thể trở thành Tề tướng. Nhưng hán lại là nam nhân, còn chạy vào hậu cung ta. Ngươi nói xem, phải làm thế nào? Mấy ngày nay ta luôn suy nghĩ phải làm thế nào, phải xử lý hán thế nào? Nhưng nghĩ mãi cũng không ra.

Phượng Âm thở dài. Ta rót một ly cho mình, tự uống.

Cả hai chúng ta đều im lặng, theo đuổi những suy nghĩ riêng.

- A Dương, ngươi để Bạch Triền ở lại Ân quốc, mục đích là gì thế?

Ta nhìn Phượng Âm, đôi mắt nàng long lanh, tỉnh táo.

- Ngươi nói xem.

Phượng Âm cười:

- Ngươi muốn Ân quốc xảy ra nội loạn à? Từ ngày ngươi nhận Bạch Triền đã có suy nghĩ này sao? A Dương, ngươi thật thâm hiểm.

Ta liếc nhìn nàng, khinh thường.

Quả thật ta thu nhận Bạch Triền vì có suy nghĩ này. Nghi quốc mở cảng biển giao thương với ba quốc gia kia là chuyện sớm muộn, nơi bắt đầu khẳng định là Ân quốc. Cô lập quá lâu khiến Nghi quốc so với ba quốc gia kém hơn hán, không chỉ quân đội mà còn là nhân lực. Khi bắt đầu giao thương, Nghi quốc sẽ mất thời gian học hỏi thói quen của ba quốc gia, hơn nữa còn phải cảnh giác việc bị xâm lăng. Nếu Ân quốc bền vững, nhất định tìm cách vào Nghi quốc. Như vậy, sẽ khiến chúng ta không kịp thời gian chuẩn bị. Chi bằng, để nó bận rộn một chút, nhộn nhịp một chút, cũng không thiệt thòi gì.

cho Nghi quốc.

- Ngươi có tư cách mạng ta thâm hiểm? Ngươi đừng nói bản thân chọn Linh Trà Sơn là ngẫu nhiên?

Phượng Âm cười, nàng nói:

- Quả thật ta không ngẫu nhiên chọn Linh Trà Sơn.

Ta nhìn Phượng Âm, nàng nói tiếp:

- Thám tử của ta báo về, Linh Trà Sơn cất giấu báu vật: Ngọc tỷ của Trường Hạp quốc, chìa khoá kho vàng Kim quốc và bản đồ nội cung Ân quốc. Cả ba nước đều phải người quan trọng tới tìm kiếm, ta chỉ quan sát thôi. Muốn đoán biết thế cục tiếp theo của ba nước kia, chỉ cần nhìn những kẻ này, tìm hiểu tính cách, sở thích thậm chí là thói quen sống. Nếu có thể tạo quan hệ thì tốt, nếu không được thì ít nhất cũng có thể quan sát tính cách từng người, dự đoán thế cục tiếp theo, giúp Nghi quốc có sự chuẩn bị. Hơn nữa, Linh Trà Sơn sở hữu nhiều báu vật như vậy, sẽ có nhiều thế lực ngầm không chế lẫn nhau. Ân minh trong đó, ta không sợ Mẫu hoàng đột ngột sai người đến hoặc giống như ngươi, khi đến cũng không thể mang quá nhiều người. Một vài người lạ xuất hiện quá đông, sẽ đánh động những thế lực đó, họ sẽ giết chết ngươi trước khi ngươi kịp tìm ra ta. Không nghĩ tới, tính sai một nước, ngươi không những mang ít người đến, hơn nữa còn âm thầm như vậy...

Ta nhún vai, không tiếp lời.

Trong đánh trận, bất ngờ là yếu tố không thể thiếu.

Nếu đánh công bằng, như vậy là hèn hạ nhưng hành quân, điều cốt lõi là giảm thiểu số thương vong, hèn hạ cũng không sao. Tướng lĩnh hèn hạ mà giữ được mạng cho binh lính, đó mới là tướng tài.

- Thám tử?

Phượng Âm bật cười:

- Là tin tức Quân Nương lấy được từ Vương Tả Khiết. Ông nội hắn lập ra ngôi trường đó, hắn đương nhiên mục đích mà ngôi trường muốn che giấu.

Ta chợt nhớ đến đám người trong trường học, hoá ra là tìm những thứ này.

- Những thứ quan trọng như thế tại sao lại rời khỏi hoàng cung?

Phượng Âm lắc đầu, nàng nói:

- Tra không ra. Nhưng ba nước này trước kia vốn là một, sau phân tách ra thành ba. Hắn là có lý do riêng.

Phượng Âm tư lự, ta nhớ đến nữ nhân mặc áo đỏ:

- Ngươi biết ai là Lạc Bình An không?

Phượng Âm lắc đầu:

- Chưa từng nghe tên. Họ Lạc... là hoàng tộc Trường Hạp quốc sao?

Nhưng rõ ràng nàng ta biết Phượng Âm. Là dùng tên giả sao?

- Còn một tiểu cô nương tầm mười lăm, mười sáu tuổi tên Thanh Thanh thì sao? Nàng từng nhầm ta là ngươi.

Phượng Âm đăm chiêu, nàng nói:

- Thanh Thanh à? Ta biết nàng. Ta từng cứu nàng khi nàng đang trên đường từ Kim quốc đến Ân quốc.

- Nàng có một sư huynh phải không?

Phượng Âm gật đầu:

- Ngươi nói đến Ôn Hàn sao?

Hắn ta tên Ôn Hàn? Lại một kẻ dùng tên giả.

- Đi cùng hắn chẳng phải có một người mặc áo đỏ sao?

- Là An Hồng, ngươi cũng chú ý họ sao?

Ta gật đầu:

- Tướng mạo thanh kỳ, ánh mắt sắc sảo. Tuyệt không phải người thường.

Phượng Âm gật đầu, nàng nói:

- Ta từng thử dò hỏi Thanh Thanh, nhưng không có kết quả gì.

- Người ta cử đi điều tra cũng không quay về.

Phượng Âm im lặng.

Người cử đi điều tra không về, chỉ có một khả năng. Đã chết.

- Kê tên Ôn Hàn đó, có nét giống Bạch Triền.

Phượng Âm nói. Ta tiếp lời nàng:

- Hắn là người Ân quốc sao?

Nàng lắc đầu:

- Khẩu âm của hắn giống người Kim quốc.

- Không phải giống Bạch Triền, là hoàng tử bị bỏ rơi của Ân quốc chứ?

Ta bật cười. Ân quốc tại sao thích vớt hoàng tử của mình đến nước khác tự sinh tự diệt như vậy?

Phượng Âm chau mày, nàng nói:

- Không biết được, nhưng Thanh Thanh nói nàng là người Kim quốc, từ nhỏ đến lớn chưa từng rời khỏi nhà.

Sư muội là người Kim quốc, lại từ nhỏ chưa từng rời khỏi nhà, vậy sư huynh cũng phải lớn lên trong Kim quốc? Hắn giúp vị hoàng tử nào trong Kim quốc?

- Lúc này người nói An Hồng tên thật là Lạc Bình An sao?

Phượng Âm hỏi. Ta gật đầu. Nàng nói:

- Họ Lạc chỉ có Hoàng tộc Trường Hạp quốc. Một nhóm ba người đó tại sao đi với nhau.

- Không chỉ đi với nhau đâu.

Ta rút trong ngực ra bản đồ mà Ôn Hàn đưa, ném cho Phượng Âm. Nàng nhìn một chút, nói:

- Là bản đồ nội cung Ân quốc. Người sao lại có thứ này.

- Ta đi theo Ôn Hàn, hắn cho ta. Hai thứ còn lại cũng đang trong tay hắn.

Phượng Âm đắm chiêu:

- Những thứ được Ân quốc cất giữ đều đã được lấy đi. Thời gian tới e rằng không bình yên đâu.

Ta không tiếp lời nàng. Ba quốc gia kia càng nhộn nhịp càng tốt, chỉ cần không ảnh hưởng đến Nghi quốc thì thế nào cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Phiên ngoại 2: Đường về Kinh thành

Phượng Ngõa đón ta về Kinh thành, nàng chuẩn bị một xe ngựa long trọng, rộng rãi, cùng ngồi với ta.

Ta không gặp Phượng Ngõa thường xuyên nên có chút xa lạ. Thân hình nàng hơi mập, da căng mọng nhưng rất thâm quầng, dù lớp trang điểm đậm cũng không che được gương mặt mệt mỏi.

Nàng nhìn vào bụng ta, nói:

- Ngươi có ăn uống được không? Trông ngươi xanh xao quá.

Ta cười với nàng. Đi biển hai tháng, không xanh được sao?

- Nghe nói ngươi vừa hạ sinh?

Phượng Ngỗ gật đầu:

- Là tiểu tử. Cũng được hơn ba tháng rồi.

Nhìn Phượng Ngỗ trước mặt, nàng ấy thậm chí còn không được ở cữ. Ta thở dài. Có chút áy náy xẹt qua.

- Sao ngươi không làm Hoàng đế?

Phượng Ngỗ nhìn ta, nàng cười:

- Phượng Âm, ngươi đây là đang thử ta sao?

Ta lắc đầu:

- Trông giống sao?

Phượng Ngỗ dựa vào gối mềm, nàng nói:

- Nếu ta có suy nghĩ này, Phượng Dương sẽ mang quân đến tru diệt Vân Thành, đất phong của ta.

Nàng cười khẩy, nói với ta:

- Phượng Âm, ngươi ganh tỵ với Phượng Dương vì được Mẫu hoàng yêu thương nhưng ta lại ganh tỵ ngươi vì có một Phượng Dương luôn ở phía trước.

Ta không nói gì, dựa vào gối phía sau:

- Ngươi sợ Phượng Dương đến thế sao?

Phượng Ngỗ im lặng. Ta nhìn nàng.

Phượng Ngỗ trầm tư nhìn ta, bật cười:

- Ở Vân Thành có cửa biển, không có việc gì ta thường ra ngoài rong chơi. Một lần, thuyền ta vô tình gặp một cuộc thủy chiến giữa hải tặc. Hai chiến thuyền song song áp sát nhau, bên trên tiến hành hỗn chiến. Chỉ chưa đầy nửa nén nhang, cuộc chiến kết thúc, thấy người nổi lên bên, một chiếc thuyền bốc cháy ngay trên mặt biển. Ta chưa kịp hoàn hồn thì thuyền bị một nhóm người nhảy lên, tiến hành đồ sát. Mọi chuyện diễn ra rất nhanh, chưa đầy chốc lát, ta đã bị ấn xuống sàn, đứng trước mặt là một nữ nhân đeo mặt nạ bạc. Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn ta, ra lệnh ném toàn bộ xuống biển, mang thuyền đi. Vài tháng sau, ta mới biết nàng là Huyết Vương, kẻ bình định vùng chiến loạn Hoả Hương. Lại qua vài tháng, ta mới biết Huyết Vương thật ra là Định quốc tướng quân của Nghi quốc, Nhật Lương công chúa Phượng Dương.

Phượng Ngỗ dừng lại, nàng nhìn ta:

- Phượng Âm, ngươi chưa từng trải qua thủy chiến, ngươi sẽ không thể tưởng tượng được Phượng Dương khi ở trên chiến trường. Nàng ta không phải là người đầu, là ác quỷ đấy.

Ta nhìn Phượng Ngỗ, không kiềm chế được liền hỏi:

- Ngươi và Quốc sư sao không thuận theo Mẫu hoàng, để Phượng Dương làm hoàng đế?

Phượng Ngỗ nhìn ta, trầm ngâm:

- Có nhiều lý do. Quyền lực ở kinh thành chủ yếu là của ngươi, sẽ có kẻ không đồng ý, bằng mặt không bằng lòng sớm hay muộn cũng đưa Nghi quốc vào ngõ cụt. Phượng Dương lại là kẻ ham chiến, khi lên ngôi nàng nhất định đưa quân xuống phía Nam, san bằng Định Thành quốc, củng cố binh lực, tấn công ba nước còn lại, thống nhất giang sơn, đưa Nghi quốc thành cường quốc duy nhất. Ngươi rõ hơn ta, tình trạng hiện tại của Nghi quốc không thể gánh thêm bất cứ trận chiến nào nữa, hơn nữa còn là một cuộc chiến dài hơi. Phượng Dương khai hỏa, trong vòng trăm năm tới, Nghi quốc nhất định chìm trong chiến tranh, dân chúng khốn khổ. Những năm tháng trị vì của Mẫu hoàng gắn liền với những cuộc phản loạn, quốc khố trống rỗng, lòng dân hoang mang, bá quan thì tham ô, đại gia tộc những nhiễu. Phượng Dương đối với những chuyện này nhất định sẽ trực tiếp giết hết. Đi săn thì cần dùng chó, trị quốc thì cần người tài. Giết hết bá quan, chúng ta phải dùng kẻ nào để cai trị Nghi quốc?

Ta trầm lặng nhìn nàng:

- Người chưa nói vào nguyên nhân chính.

Phượng Ngoã bật cười:

- Nguyên nhân căn bản là Phượng Dương không muốn làm Hoàng đế. Ta cũng nghĩ nàng ấy khi lên ngôi nhất định không vui.

- Người rất thích Phượng Dương?

- Từ nhỏ ta đã thích Phượng Dương. Nhưng nàng chỉ biết có một mình người, Phượng Âm.

Phượng Ngoã nhìn ta, trông mắt nàng đen láy, hút ta vào bên trong.

Giật mình định thần lại, ta hoang mang nhìn ra chỗ khác.

Thu hồn! Pháp thuật cao nhất của Nghi quốc, chỉ truyền cho Quốc sư.

Phượng Ngoã bật cười:

- Không cần phải sợ. Ta không muốn khống chế người, cũng không muốn biết bí mật nào của người, càng không muốn bức người phát điên.

Ta không tiếp lời nàng.

Ta biết! Nàng đang thử ta. Nếu định lực không mạnh nhất định trúng Thu hồn. Một đế vương, quan trọng nhất chính là định lực. Căm đồ quyền lực là rất lớn, nếu không vững vàng, nhất định sẽ sa ngã, trở thành hôn quân, một bước không sai lầm có thể đánh đổi cả đại nghiệp.

Chỉ là, Phượng Ngoã biết dùng Thu hồn? Nàng thậm chí chỉ mới được chọn làm nữ tể. Phượng Dương làm phản đã có dự định từ lâu? Thế cục triều đình này đã có tính toán từ trước? Là ai? Phượng Dương?

- Người nói tại sao Phượng Dương không muốn làm Hoàng đế?

Phượng Ngoã hỏi ta.

Lý do Phượng Dương không muốn làm Hoàng đế? Ta chưa từng nghĩ đến điều đó? Tại sao nàng không muốn làm? Vì ta sao?

Ta dựa đầu vào gối, nhìn Phượng Ngoã:

- Vì nàng không thích Phong Nghị sao?

Phong Nghị và Phượng Dương vốn là hai tính cách đối lập. Phượng Dương ngắn gọn, không thích dùng tâm kế còn Phong Nghị vừa vặn ngược lại, bên ngoài mỉm cười thuận theo nhưng không ai biết trong bóng tối, hắn âm thầm làm cái gì. Vừa vặn, Phong Nghị chính là loại người Phượng Dương căm ghét nhất.

Phượng Ngoã bật cười:

- Vì nàng căn bản đọc không hiểu tấu thư.

Ta kinh ngạc nhưng rồi bật cười:

- Người nghĩ ta sẽ tin lý do ngu ngốc này sao?

Phượng Ngoã chỉ nhìn ta cười, không nói. Ta nhắm mắt lại.

Phượng Dương đọc không hiểu tấu thư? Trước kia nàng phải học rất nhiều thứ, như thế nào mà không học chữ viết? Nhưng Phượng Ngoã nói như vậy cũng khiến ta phân vân.

Một bản tấu được ném vào người, ta mở mắt ra nhìn. Là tấu chương của Hạ Cẩm, nàng nói về việc bãi miễn chức quan ở Nội phủ các. Bên cạnh là một dòng chữ đỏ nghệch ngoạc “Thấy đúng thì làm”.

Ta xoa đầu, đây là kiểu phê duyệt gì? Nếu có thể tự quyết Hạ Cẩm có thể viết tấu chương sao? Nàng ấy có thể tự quyết thì để vị có tác dụng gì? Lại còn kiểu chữ này, vuông không vuông, tròn không tròn, thậm chí đi đúng hàng cũng là một vấn đề. Từ cách chấm mực cũng nhìn ra cách cầm viết không đúng, lực tay không đều, thậm chí còn lem nhem ra chữ của Hạ Cẩm. Ta viết bằng tay trái cũng không xấu đến thế này.

Phượng Dương thật sự đọc không hiểu tấu chương sao?

Ta nhìn Phượng Ngoã đang cười, nàng nói:

- Phượng Dương cầm kiếm lên chiến trường đã quen, bắt nàng cầm bút duyệt tấu chương căn bản là đang thử thách nàng. Phượng Dương đọc tấu

chương nửa canh giờ cũng phải đập nát bốn cái bàn, tẩu số bị nàng ấy ném có thể xếp đầy một gian phòng, thậm chí đến cung tỳ thà bị giáng xuống phòng giặt cũng không dám ở hầu hạ trong Ngự Thư phòng.

Ta nhưc đầu. Đây là kiểu người gì?

Nhìn Phụng Ngô đang cười trước mặt, nàng ấy thực sự thích Phụng Dương, thậm chí còn dung túng Phụng Dương đến mức này.

- Người ghét ta sao?

Phụng Ngô đột ngột ngừng cười. Nàng nhìn ta, gật đầu:

- Ta ghét người. Người cần bản cái gì cũng không hiểu, nhưng lại được làm Thái tử. An toàn, bình thân sống trong cung cấm hoàn toàn không biết những gì chúng ta phải trải qua khi ở đất phong. Dù mười năm qua Mẫu hoàng đối với người không tốt nhưng không ảnh hưởng gì đến sinh mạng. Còn chúng ta, ngày ngày đều phải dùng máu để đổi lấy những giây phút được sống. Nội loạn, hải tặc, tham quan đều phải đối phó một mình, không người che chở, cũng không có ai ủng hộ. Thậm chí một thường dân nhỏ nhỏ cũng có thể giết chết chúng ta. Người không hiểu vì đã có Phụng Dương thay người chịu tất cả, người chỉ cần sống trong vinh hoa, gom góp quyền lực. Thậm chí đến ngôi vị Hoàng đế của người cũng do Phụng Dương giành lại hộ, người đã bỏ trốn khi đối mặt với Mẫu hoàng, đến cả phu quân cũng không thể bảo vệ được. Phụng Âm, người nhu nhược yếu đuối như thế, có gì để ta phục chứ? Đồng ý người cũng có nỗi khổ của riêng mình nhưng người biết ta ghét người vì sao không? Vì người chỉ việc đóng vai người tốt, giả vờ cái gì cũng không hiểu, Phụng Dương sẽ đóng vai người xấu cho người. Chuyện ở Từ Hương tộc, người giả làm thánh nữ, để Phụng Dương thay người giết người, sau đó diễn một màn kịch nhu nhược, tự trách. Ta hỏi người, đám người bị Phụng Dương giết, người sẽ để chúng sống sao? Không đâu, người sẽ giam giữ chúng lại, tiến hành bức cung mọi thông tin, vắt cạn kiệt rồi mới giết. Đúng không?

Phụng Ngô cười khẩy, tiếp tục:

- Lần người trốn đi cũng vậy. Người để Phụng Dương một mình đối mặt với thích khách, bản thân thì mang người bỏ đi. Người có từng nghĩ nếu thích khách nhầm lẫn, người chết sẽ là Phụng Dương không? Ngoài mặt thì giống như buông tay nhưng, Phụng Âm. Nếu người thật sự buông bỏ tại sao có thể trở về? Khi Phụng Dương đã thu xếp an toàn hết thảy, giết hết những kẻ chống đối người. Còn người, vẫn đóng vai bất đắc dĩ lên ngôi? Phụng Âm, ta ghét người vì người chỉ muốn có quyền lực mà thôi, không muốn bản tay mình nhuộm máu. Chỉ muốn mình thanh cao như một đoá sen không nhuốm nhơ nhuốc mà quên đi, thứ bùn tanh tưới đó nuôi nấng người nên người.

Ta nhìn nàng, không tiếp lời.

- Sao vậy? Sao không nói gì?

Ta hơi lắc đầu trả lời nàng:

- Ta nên nói gì?

- Người không tức giận?

- Tức giận? Điều người nói là sự thật, ta tức giận có ích gì?

Phụng Ngô nhìn ta, tức tối.

Ta nhìn nàng:

- Người đang định kích động ta để thực hiện Thu hồn sao?

Gương mặt Phụng Ngô tái nhợt. Ta mỉm cười:

- Phụng Ngô, dù người thành công thực hiện Thu hồn với ta nhưng người cũng không đủ nội hàm để khống chế ta, duy trì Thu hồn. Ta biết người bất mãn nhưng đừng lặp lại chuyện này lần hai, không phải lúc nào ta cũng khoan dung đâu.

Phụng Ngô cười, nàng nói:

- Ta không thích người là sự thật nhưng không phủ nhận người rất thông minh, chỉ ngã một lần đã có thể rút kinh nghiệm. Nghi quốc giao cho người cũng không phải tệ.

Nghi quốc giao cho ta? Từ khi nào ta chấp nhận chứ?

- Phụng Ngô, hôm nay các người đưa ta lên đế vị thì ngày sau cũng đừng có hối hận.

Nàng nhìn ta, không trả lời.

Ta im lặng. Phụng Ngô tiếp tục nói:

- Người thật may mắn, có Phụng Dương thay người gạt bỏ những vật cản đường. Người cũng thật xui xẻo vì có một Phụng Dương đảm bảo ngôi vị Hoàng đế cho người.

Phượng Ngoã nhìn ta chăm chọc. Ta không nói gì, im lặng nhắm mắt.

Phượng Dương quả thật là nợ của ta từ kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 21: Huyết Vương.

Thêm nửa tháng đi đường, sóng yên biển lặng. Chúng ta an toàn cập bến ở Hoả Hương. Linh Lung ra đón, đứng cạnh nàng còn có Phượng Ngoã.

Ta bước xuống thuyền, Phượng Ngoã đến nói với ta:

- Phượng Dương, phía Nam xảy ra biến cố, Diệp tộc làm phản. Ta với Quốc sư cố gắng giữ thế cục mới chỉ ngăn chặn phiên quân ở Từ Hương tộc.

Ta gật đầu nói với nàng:

- Ta có hai vạn quân đóng ở đó, bây giờ ta lập tức lên đường. Người hộ tống Phượng Âm về kinh thành đi.

Phượng Ngoã gật đầu, ta cùng vài người đổi ngựa, chuẩn bị ít lương khô hướng Từ Hương chạy đi, Linh Lung đi cùng với ta.

Chạy được hai canh giờ, chúng ta nghỉ ngơi. Ta hỏi Linh Lung:

- Hai tháng nay, Hoả Hương thế nào?

Nàng nói:

- Trong quân không có gì thay đổi. Trưởng thành mới bình trị Hoả Hương so với Ngô quân sư trước kia cũng không kém hơn bao nhiêu.

- Kinh thành thì sao? Bọn Diễm Trúc có chuyện gì không?

- Thế lực của chúng ta bị chèn ép đến kiệt quệ, thậm chí...

Linh Lung nghẹn ngào, ta nhìn nàng:

- Thế nào?

- Diễm Trúc nàng...

Ta chau mày, cảm giác không hay chút nào.

Linh Lung nói tiếp:

- Không biết thế nào, Diễm Trúc có một đêm bị trọng thương trở về, không kịp nói gì đã...

Tay ta vô thức siết chặt, kiềm nén cơn giận bốc dần lên đầu, hỏi Linh Lung:

- Nàng đi đâu?

Linh Lung lắc đầu:

- Không ai biết cả. Trước đó cũng không thấy Diễm Trúc nói gì.

Diễm Trúc theo ta ra chiến trường hơn ba năm, tính cách cẩn trọng lại đa nghi, võ công cũng không tồi. Là điều gì khiến nàng im lặng, thậm chí di ngôn cũng không kịp để lại?

- Tướng quân?

Khả Vinh đứng trước mặt ta. Chuyện của Diễm Trúc đành gác lại phía sau. Ta hỏi Khả Vinh:

- Từ Hương tộc thế nào?

- Không ổn lắm. Bị cô lập hơn hai mươi ngày rồi. Còn bao nhiêu người chúng ta đều không biết.

Thực chiến trên bộ ta không giỏi lắm, trước kia luôn có Ngô Thanh bày mưu sẵn, bây giờ không có hẳn thật có chút không quen.

Ta thờ dài, tựa đầu vào thân cây, ra lệnh:

- Tạm thời dừng vọng động, đợi ta đến xem tình hình đã.

Đến Từ Hương tộc đã là chuyện của mười ngày sau, binh lính hai bên vẫn đang giằng co. Thủy chiến luôn là tốc chiến tốc thắng, không giống với đất liền, có thể nghỉ binh.

- Bên trong có bao nhiêu địch?

- Bẩm Tướng quân, có khoảng hai chục ngàn binh lính.

Từ Hương toàn tộc chỉ có bốn ngàn người nhưng lại chứa được tới hai chục ngàn binh lính? Không tệ chút nào.

- Chúng ta có bao nhiêu người?

- Mười ngàn.

Nhìn những ngọn núi bao bọc Từ Hương tộc, ta nói:

- Cung thủ có thể bắn từ đỉnh núi không?

- Chỉ có khoảng hai trăm người đủ lực tay thôi.

Ta gật đầu:

- Tối nay bắn tên lửa vào thành.

- Vậy những người dân?

Ta nhìn Khả Vinh, hẳn im lặng lui xuống. Chiến tranh mà nghĩ nhiều như vậy có thể chiến thắng sao?

Đêm đó Từ Hương trở thành một ngọn đuốc lớn, toàn tộc chỉ còn sống sót năm trăm người.

Thừa thắng, ta mang quân bình định phía nam, đồ sát Hưng Thành, đất phong của Phụng Ngưng. Mất hơn một tháng, phiên quân bị tuyệt diệt. Ta quay lại Kinh thành.

Phụng Âm đón ta bằng một trận nộ hỏa, nàng quăng tất cả những thứ vớ được vào người ta, mắng:

- Tỷ đang làm cái gì? Đồ thành? Giết người? Phụng Dương, tỷ muốn ta tức chết phải không? Tỷ không nhận được thánh chỉ của ta sao? Tỷ thậm chí còn giết người mang thư? Tỷ muốn phản rồi đúng không?

Ta muốn nổi nóng nhưng nhìn cái bụng to bự của nàng, ta nhịn!

Phụng Âm mắng ta suốt hai canh giờ, thậm chí còn không thèm nghỉ ngơi. Nhìn nàng ai nói đang mang thai sắp sinh nở chứ?

Phụng Ngõ gặp ta ở bên ngoài, nàng cười với ta:

- Mừng người đã về.

Ta liếc nàng, cúi:

- Trông ta giống đang muốn chúc mừng sao?

Bực bội vượt qua nàng, Phụng Ngõ thờ dài. Ta không quan tâm.

Quay lại Thiên Viên Các, ta ra lệnh cho Kính Thiên:

- Lôi hết những cọc ngầm của Phong Nghị và những người khác ra, giết sạch đi.

Ta tức giận. Không phải vì Phụng Âm mắng mà thế lực của ta ở kinh thành hoàn toàn bị cô lập, thậm chí Trúc Diễm đã chết. Dù không biết ai làm nhưng con giận này không xả, ta không mang họ Phụng. Ta muốn bọn chúng biết, Phụng Dương ta còn ngày nào, không có kẻ nào được phép ức hiếp người của ta.

Kính Thiên chần chừ nhìn ta, muốn nói gì đó. Ta tức giận:

- Thế nào? Lệnh của ta cũng không thềm nghe?

Kính Thiên hành lễ lui ra, ta tức giận ngồi xuống ghế. Nhớ lại những gì Gia Nghị nói sáng nay, hận không thể một đao giết chết Phong Nghị. Không có ta ở kinh thành, hẳn ngang nhiên chèn ép Gia Nghị, thậm chí giam lỏng nàng trong Thiên Viên các. Quá nửa người của ta trong Hoàng cung cũng bị hắn nhỏ tận gốc, thậm chí một số quan lại trên triều cũng bị hắn ép về quê. Cái chết của Trúc Diễm hẳn cũng có liên quan tới hắn? Nếu phải, dù hắn là Phụng quân ta cũng chặt cái đầu đó xuống.

Những cung nhân được giải ra giữa viện của Thiên Viên các, quỳ một hàng hai mươi người.

Khá lắm!

Chiếm hơn một nửa cung nhân rồi. Từ tỳ nữ thân cận đến kẻ quét rác, tất cả đều là cọc ngầm của Phong Nghị.

Bọn họ hoang mang nhìn ta, trong mắt chứa toàn sợ hãi.

Ta rút kiếm, đâm mạnh vào đám cung nhân. Từng người từng người gục xuống, máu đỏ bắn lên vấy ướt đầm. Những cung nhân đứng nhìn, có kẻ chịu không nổi đã ngất xỉu.

- Phụng Dương!

Giọng của Phụng Âm vang lên, nghiêm khắc giận dữ.

Ta dừng kiếm nhìn nàng nặng nề đi tới đây, phía sau còn có Phong Nghị và Kim Thuyền.

Phụng Âm thở hổn hển trước mặt ta, nàng nói:

- Tỷ đây là làm cho ta xem sao? Ta mắng tỷ vài câu, tỷ lại đi giết cung nhân thị uy với ta?

Ta ngạc nhiên nhìn Phụng Âm, nàng nghĩ cái gì vậy?

- Không phải!

- Vậy hành động này giải thích thế nào?

Ta liếc nhìn Phong Nghị phía sau Phụng Âm, hắn bình tĩnh nhìn ta, trong mắt là một mảng đen tĩnh mịch.

Giương kiếm lên, đâm vào tỳ nữ cuối cùng, mắt ta không rời khỏi Phong Nghị, trầm giọng:

- Thiên Viên các không cần kẻ hai lòng.

- Tỷ...

Phụng Âm tức giận chỉ tay vào ta. Đột nhiên nàng ôm bụng thở hổn hển, gương mặt trắng bệch. Ta giật mình nhìn Phụng Âm ngồi dần xuống, mồ hôi tuôn đầy đầu.

- Hoàng thượng?

- Nương tử...

Phong Nghị và Kim Thuyền cùng lúc đỡ Phụng Âm, ta bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mặt, không biết phải làm thế nào.

- Nhanh, đưa Hoàng thượng vào trong. Ngươi đi gọi Thái y, còn ngươi nhanh đi kêu bà mụ đến đây.

Kính Thiên kéo ta qua bên cạnh, nhanh chóng phân phó cung nhân.

Bà mụ? Phụng Âm sắp sinh sao? Nhưng chưa đến ngày mà!

Ta ngờ nghệch nhìn mọi người bận rộn.

Phụng Âm sắp sinh!

Nàng sinh non!

Là tại ta sao?

Kính Thiên đứng cạnh ta. Hắn ôm ta vào lòng, không nói gì cả.

- A Dương, đến giờ thay thuốc rồi.

Kính Thiên nói bên tai. Nhìn hấn, ta mới nhớ lưng ta bị thương chưa lành, phải đi thay băng. Nhưng, Phụng Âm còn trong đó, ta không yên tâm.

- Chút nữa đã.

Mặt trời lặn, mặt trăng nhô lên. Bên trong ngoài những tiếng rên đứt quãng thì chẳng còn gì.

Mặt trời lại nhô lên một lần nữa, bên trong vọng ra tiếng trẻ con khóc nỉ non, giống tiếng mèo kêu. Rất nhỏ nhưng rõ ràng.

Ta nhìn về phía cửa, chờ đợi.

Một nữ nhân mập đi ra, gương mặt rạng rỡ:

- Là một hoàng tử.

Ta gạt bà ta ra, đi nhanh vào. Một bàn tay ngăn ta lại, Kính Thiên nhìn ta lắc đầu. Mụ mập lúc này giọng the thé:

- Tướng quân, người sát khí quá nặng, âm khí quá nhiều. Nếu đi vào, không tốt cho tiểu hoàng tử và hoàng thượng đâu.

Ta nghiêng răng.

Âm khí quá nhiều?

- Để ta giúp ngươi thành âm khí luôn.

Tay nắm chặt chuỗi kiếm, chuẩn bị rút ra, mắt vẫn nhìn mụ mập đáng ghét.

- Hoàng thượng thế nào?

Phong Nghị trầm giọng hỏi. Bà ta run giọng:

- Hồi Phụng quân, hoàng thượng không sao. Nghị ngại thoả đáng sẽ ổn thôi.

Kính Thiên giữ chặt lại, ngăn ta giết nữ nhân không biết điều kia. Hấn nói:

- Hoàng thượng mới sinh, đừng kích động nàng nữa.

Ta gạt mình.

Thở dài, nhìn vào căn phòng đóng kín cửa. Không biết Phụng Âm thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 22: Tỷ muội

Phụng Âm sinh con trong Thiên Viên các, thời gian ở cửu nang không được phép di chuyển nên ta với nàng cùng ở trong Thiên Viên Các. Phòng của ta nhường hấn cho nàng. Ta chuyển đến phòng của Kính Thiên ở phía nam.

Phụng Âm sinh con đột ngột, triều sự dồn lên vai Quốc sư và Phụng Ngoã, ta trấn giữ quân đội, Phong Nghị duy trì an ổn hậu cung. Phụng Âm ở cửu nang một tháng, Nghị quốc ngoài mặt yên ổn nhưng ta và Phong Nghị không khi nào dừng tranh đấu. Trong sáng ngoài tối, triều chính đến hậu cung, ta bị Phong Nghị chèn ép không phải ít. Nam nhân này thật giống một con rắn, ngoài mặt thì nhắm mắt làm ngơ nhưng chỉ cần ngươi sơ hở, nhất định cắn cho ngươi một phát, chết không kịp rên.

Một tháng này, ta cũng không được gặp Phụng Âm, dù muốn nói chuyện cũng chỉ có thể đứng bên ngoài cửa, cùng nàng nói vài câu. Giống như lúc này.

- A Dương, ngươi còn ở đó không?

- Ta ở đây.

Phụng Âm thở dài, nàng nói:

- Sao ngươi không vào đây? Thiên nhi ngủ rồi.

- Ta mang oán khí quá nặng, không thích hợp gặp người mới sinh con. Sẽ không tốt cho ngươi và đứa bé.

Phượng Âm không nói gì, bên trong có tiếng động nhỏ, nàng đang ngồi dậy.

- A Dương, nói ta biết tại sao hôm đó ngươi lại giết những cung nhân kia?

Ta dựa người vào cửa:

- Chúng là gián điệp Phong Nghị cài vào.

- Ngươi để họ trong Thiên Viên các lâu như vậy, không phải đột nhiên muốn trừ bỏ chứ?

- Một phó tướng của ta chết trong kinh thành, không rõ nguyên nhân.

- Là Phong Nghị làm sao?

- Tra không ra.

Phượng Âm thở dài, nàng nói với ta:

- Ngươi xuất thân từ chiến trường, hẳn phải biết sinh mạng quý giá thế nào. Tại sao lại tàn nhẫn như thế? Luôn đuổi tận giết tuyệt?

Ta im lặng, không trả lời Phượng Âm. Nhìn lên bầu trời trong xanh.

Xuất thân trong chiến trường, ta không biết sinh mạng quý giá thế nào. Ta chỉ biết, cái chết quan trọng thế nào mà thôi.

- Chờ ngươi ở cử xong, ta sẽ về lại Hoả Hương.

Giọng Phượng Âm có chút giật mình:

- Ngươi về Hoả Hương? Còn kinh thành thế nào?

- Có quốc sư và Phượng Ngõa giúp đỡ ngươi là được. Ta về Hoả Hương tiến hành thông cửa cảng, như vậy sẽ nhanh giao thương hơn.

Phượng Âm thở dài, nàng nói:

- Phượng Ngõa mới đến nói với ta, nàng muốn về Vân Thành. Ta đã đồng ý rồi. Giờ lại đến ngươi sao?

Ta nhắm mắt. Kinh thành này, chỉ có một công chúa là đủ rồi.

Phượng Âm ra cử vài ngày, bắt đầu lên triều lại, tiểu tử giao cho Kim Thuyền nuôi dưỡng. Điều bất ngờ là trong cung xuất hiện tin đồn Đại hoàng tử là con của Kính Thiên, ta phân vân không biết có phải Phong Nghị làm điều này hay không? Hắn làm như vậy thì được cái gì?

Đi thẳng vào phòng, Kính Thiên đang bản thân nhìn một cái áo trên bàn. Ta vào khiến hắn giật mình.

Nhìn lại cái áo, là áo choàng của nữ nhân. Trông có vẻ rất quen. Ta hỏi hắn:

- Là gì vậy?

- Là kỷ vật thôi. Ngày ta theo nàng vào cung thì trên người đã khoác nó. Hẳn là của mẫu thân ta.

Ta cầm tấm áo choàng, có gì đó loé lên nhưng nhanh chóng vụt tắt. Ta từng thấy nó ở đâu rồi.

Gật nhanh suy nghĩ ra khỏi đầu, ta nói với Kính Thiên:

- Một canh giờ nữa quay về Hoả Hương, ngươi chuẩn bị nhanh lên.

Hắn gật đầu, gói cái áo vào một tấm vải lụa, cẩn thận cất đi.

Khi ta ra cửa cung, Phượng Âm đang đứng chờ. Cả người nàng bọc kín mít, tầng tầng lớp lớp y phục, gương mặt tái nhợt nhìn ta. Ta nhảy xuống ngựa, cùng nàng đi bộ ra ngoài.

- A Dương, cầm lấy này.

Phượng Âm cho ta một túi thơm nhỏ, bên trong có mùi của Định đan. Ta không nhận, hỏi nàng:

- Đây là gì?

- Túi thơm. Bên trong có được liệu và một chút Định đan, có thể an thần, giảm đau. Người cầm lấy, lỡ may bị thương...

Ta đẩy vào tay nàng, lắc đầu:

- Người giữ lấy, không thì cho tiểu tử kia đi. Ta không cần.

- Nhưng...

Ta lắc đầu với Phụng Âm, kiên quyết không cầm. Nàng thở dài, nói với ta:

- Người nhất định phải nghe lời Lưu Hoà, không được bỏ thuốc như mọi hôm. Cũng không được tham gia chiến trận, cứ người khác đi được thì cứ. Còn nữa, phải ăn uống đầy đủ, linh chi ta cho người cũng không được lười. Ba năm sau, ta nắm vững kinh thành rồi nhất định phải theo chiếu trở về, không được kháng chỉ. Cũng hạn chế giết người đi, nghe lời Kính Thiên, tha được thì tha, đừng tạo nhiều sát nghiệp quá...

Cổng cung ngay trước mặt, Phụng Âm hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng nói. Ta ngắt lời nàng:

- Người ở kinh thành cũng phải chú ý, đừng tham việc quá. Mẫu hoàng bên đó...

Phụng Âm mỉm cười:

- Ta sẽ thay người mang kẹo cho nàng hằng ngày, đừng lo. Gia Nghi bên đó, ta cũng sẽ chiều cô nàng.

Ta gật đầu. Phụng Âm chợt nói:

- Thuộc hạ của người, ta đã điều tra rồi. Không phải Phong Nghi giết nàng, hẳn cũng không biết tại sao nàng chết.

Ta nhìn Phụng Âm. Nàng nói thế hẳn không phải Phong Nghi giết Diễm Trúc, vậy kẻ nàng giết nàng ấy?

Phụng Âm tiễn ta ra khỏi cổng cung thì gặp Phụng Ngô, nàng đứng trước xe ngựa nói với ta:

- Chúng ta cùng đường, về chung nhé.

Ta gật đầu, Văn Thành và Hoả Hương quả thật gần nhau, về chung với mẫu tử nàng cũng không có gì khó khăn, chỉ là chậm hơn đi một mình thôi.

Khi xe ngựa chạy xa rồi ta vẫn thấy Phụng Âm đứng ở chỗ cũ, nhìn chúng ta.

- Đừng nhìn nữa, xe đi khuất rồi.

Phụng Ngô gọi, ta nhìn nàng:

- Sao người lại đi xe ngựa? Chậm lắm có biết không?

Nàng bật cười, ghé thêm chân cho tiểu tử của nàng, nói:

- Thuận nhi, xem Hoàng di của con độc ác đến đâu? Con còn nhỏ như vậy đã muốn con cười ngựa rồi.

Ta nhìn tiểu tử trắng tròn đang ngủ, cái miệng hồng hồng chu ra, bàn tay mập mập trắng nõn nắm chặt. Một dòng nước chảy qua trong tim:

- Nó tên Thuận nhi à? Đi xe đường xa vậy không sao chứ? Người nên ở lại kinh thành giúp Phụng Âm, đợi nó lớn hơn một chút nữa.

Tiểu tử đột nhiên ngo nguẩy, vớ trướng ngón tay ta rồi lăn ra ngủ tiếp. Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt ngón tay ta, mềm mềm ẩm ẩm. Ta rút thế nào cũng không được, Phụng Ngô bên kia dịu dàng nói:

- Đành chịu thôi, phụ thân nó đến bây giờ còn chưa được gặp. Ta không đành lòng.

Ta nhìn Phụng Ngô. Nàng mỉm cười với ta.

- Phụng Ngô, nói thật đi. Là Phong Nghi đá người đi đúng không?

Nàng nhăn mày:

- Người dùng từ kiểu gì thế? Đá là thế nào?

Ta hờ hững nhìn nàng. Phụng Ngô thở dài, vuốt ve tiểu tử Thuận nhi. Nàng nói:

- Ở Kinh thành, Phong Nghị chèn ép ta không thở nổi. Thế lực của ta cũng bị hấn kiềm chế đến chỉ còn một nửa. Muốn đi đâu, làm gì cũng phải thông qua hấn. Người nói, như vậy còn là người sao?

Ta dựa vào thành xe:

- Phong Nghị này cuối cùng là đang làm gì vậy? Không lẽ hấn muốn là Hoàng đế Nghi quốc?

Phượng Ngoã nhìn ta, nàng nói:

- Người mù hay sao mà không thấy hấn đang thu gom quyền lực cho Phượng Âm?

Phong Nghị chèn ép Hoàng thất, một phần là mở rộng thế lực đại gia tộc nhưng được hưởng lợi nhiều nhất vẫn là Phượng Âm. Hấn làm vậy thì được gì?

Phượng Ngoã nhìn ta bằng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Người hoàn toàn không nhận ra Phong Nghị là ai sao?

Ta nhìn nàng, mờ mịt:

- Phu quân huyệt của người hả?

Phượng Ngoã liếc ta, nàng nói:

- Hấn là tiểu đồng đi theo Hứa phu thi, người quên rồi?

Hứa phu thi là kẻ nào?

Phượng Ngoã cúi:

- Là công tử của Lãnh tướng quân, đại phu thi của Phượng Ngưng, dạy trị quốc cho chúng ta trước Lễ Trường thành. Phu quân huyệt của người đấy.

Ta hoàn toàn không nhớ người này nhưng trọng điểm không phải Phong Nghị sao?

- Công tử Phong gia sao phải làm tiểu đồng?

Phượng Ngoã lắc đầu:

- Nguyên nhân thì ta không biết nhưng Phong Nghị từ khi đó đã luôn quan sát Phượng Âm. Sau đó vài năm, phụ thân ta có đề nghị Phong mẫu cho hấn trở thành phu quân ta nhưng Phong mẫu từ chối, nàng nói Phong Nghị không đồng ý.

- Hấn được quyền từ chối sao? Phong mẫu cũng thương đứa con này quá rồi.

- Phong Nghị là con duy nhất của Phong mẫu, nàng không thương hấn thì thương ai?

Ta trực tiếp bỏ qua thái độ khinh thường của Phượng Ngoã:

- Nói như người thì Phong Nghị từ đầu đã muốn trở thành phu quân của Phượng Âm?

Phượng Ngoã gật đầu.

- Chỉ là hấn không tính tới Phượng Âm dù làm Thái tử nhưng Mẫu hoàng không chấp nhận nàng, muốn để Phượng Ngưng thay thế. Sau này người trở về, nàng mới muốn người nhận để vị.

- Cho nên hấn mới giả ngốc để trở thành phu quân của Thái tử?

Phượng Ngoã gật đầu:

- Trước kia hấn là đứa trẻ thông minh, trong một lần bị ngã lại biến thành ngốc tử. Phong mẫu lại không chịu để Thái y xem bệnh, không kỳ lạ sao?

Ta bật cười. Không nghĩ Phong Nghị tính tới tính lui lại chọn con đường cụt.

Phượng Ngoã nói:

- Phong Nghị tuy thông minh nhưng lại bị tham vọng của mình làm mờ mắt. Hấn chỉ biết trở thành phu quân của Phượng Âm có thể ngăn nàng ấy tiếp xúc với các phu thi khác nhưng lại không nhìn ra Hoàng đế không thể yêu Phượng quân và ngược lại.

Ta giật giật ngón tay, Thuận nhi lại nắm chặt hơn, cái miệng hồng hồng mếu mếu như sắp khóc.

Hắn thông minh như vậy lại nhìn không ra Hoàng đế Nghi quốc không thể yêu bất cứ nam nhân nào. Vì khi yêu, trí lực và tâm lực đều giảm xuống, nhất định sẽ yếu đuối hơn trước cảm dỗ, nhanh chóng biến thành một hôn quân gây hại cho xã tắc.

Phượng quân không được yêu Hoàng đế, vì khi đã yêu nhất định có chiếm giữ, trong tâm không thể bình thản đón nhận những phu thi khác, cuối cùng dẫn đến rối loạn nội cung, triều đình thiên lệch.

Phượng Âm làm Hoàng đế, không những nàng ấy có người trong lòng mà còn khiến Phượng quân yêu mình. Ba điều tổ huấn nàng phạm phải toàn bộ.

Bước vào Đế phòng, lấy được ngọc tỷ. Phượng Âm chỉ bước được vào phòng, không cầm được ngọc tỷ.

Không được phép yêu ai. Nàng không những yêu Kim Thuyền mà còn dẫn hắn về nội cung.

Không được để Phượng quân có tình cảm. Phong Nghị không những có tình cảm mà còn ra sức chèn ép Hoàng thất, thu gọn hậu cung.

- Thông minh một đời, hồ đồ một khắc.

Ta nằm xuống cạnh Thuận nhi, nhắm mắt dưỡng thần. Phượng Ngõa bên kia không nói gì, nàng kéo chăn cho ta:

- Phượng Dương, cẩn thận với Phong Nghị một chút.

- Ừm... Phượng Ngõa, người có vẻ rất thích ta nhỉ?

Phượng Ngõa bật cười, nàng nói:

- Người ngốc như vậy, muốn ghét cũng khó.

- Hừ!

Ta mặc kệ nàng, nhắm mắt suy nghĩ đến cái áo choàng của Kính Thiên, tại sao trông quen đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 23: Thân phận

- Dương nhi, có thể nhờ con một việc không?

Quốc sư ngồi xuống, để ta có thể nhìn thẳng, nàng nói tiếp:

- Con có thể ra ngoài cung, phía nam kinh thành, giúp ta chăm sóc một đứa bé được không? Đổi lại, ta cho con quyển sách này, là cổ thư về những loài thủy quái.

Ta gật đầu nói với nàng:

- Người đưa sách cho ta trước, đọc xong ta sẽ đi giúp người.

Quốc sư mỉm cười đưa cho ta quyển sách, nàng nói:

- Dương nhi, nhìn cho kỹ cái áo này. Nhìn thấy kẻ nào mặc nó thì hãy cho hắn một cuộc sống thật tốt nhé.

Ta nhìn cái áo khoác của Quốc sư. Màu trắng có viền lông cáo, thêu những bông hoa hải đường xinh đẹp.

Phố chợ sầm uất có rất nhiều đứa trẻ, ta hỏi chúng:

- Các người có nguyện vọng gì không?

Chúng đều trả lời là muốn được ăn no.

Ta vào một tửu lâu, đặt một tấm lệnh bài, mua thức ăn của tiệm trong mười năm. Ông chủ quầy xuống, dùng tính mạng sẽ nuôi những đứa trẻ ăn mày, hàng tháng sẽ đến phủ Lãnh tướng quân nhận tiền.

Một đứa bé gái đến trước mặt ta, hỏi:

- Ta muốn trở thành Thái y, người giúp được không?

Ta gật đầu. Thái y thời, mang nhét vào Thái y viện là được rồi.

Ta đi vòng quanh khu chợ nửa ngày vẫn không thấy kẻ nào mặc áo khoác viền lông cáo. Đứa bé gái lẻo đẻo phía sau ta. Cuối cùng ta thấy dưới chân công thành, cái áo choàng quen thuộc phủ lên một đứa trẻ đang ngủ.

Ta vui mừng chạy tới. Đạp hẳn dậy, nói:

- Ngươi! Đi theo ta.

Ta dẫn cả hai vào trong cung. Đứa bé gái thì dẫn vào trong Thái y viện, ném nằng cho một Thái y. Còn kẻ mặc áo khoác thì mang về Thiên Viên các. Một tỷ nữ hỏi ta:

- Công chúa, nam tử này sau này phải có thân phận gì?

Ta nhìn đứa trẻ, phân vân. Quốc sư chỉ nói là cho nó một cuộc sống thật tốt. Làm cung nhân có được tính là cuộc sống tốt hay không?

- Hẳn là phu thị của ta, đối xử cho tử tế.

- Phụng Ngưỡng?

Phụng Ngưỡng lay ta tỉnh dậy, Thuận nhi uất ức nhìn ta, nó mếu máo. Nhìn tay mình đang nắm chặt tay Thuận nhi, ta giật mình buông lỏng ra. Hẳn là ta dùng sức hơi quá rồi.

Ta ngồi dậy, Phụng Ngưỡng bế Thuận nhi lên, nàng nói:

- Ngươi vừa ngủ đấy à?

Ta nhún vai, bỏ qua câu hỏi của nàng.

- Quốc sư bây giờ đang ở đâu?

- Núi Thất Nghịch. Nàng về đó lâu rồi.

Ta nói với Phụng Ngưỡng:

- Ngươi tự về đi, ta đến gặp Quốc sư.

Không để Phụng Ngưỡng nói gì, ta vén rèm đi ra ngoài. Huyết Tử đang đi cạnh Lục Nga, thấy ta đi ra, nó nâng vó chạy về phía này. Đợi Huyết Tử chạy lại gần ta tung người nhảy lên người nó, kéo cương để nó chạy về phía Kính Thiên, thuận tiện quay sang nói với Lục Nga đang giục ngựa chạy theo:

- Ngươi mang người về Hoà Hương đi. Ta đến núi Thất Nghịch vài ngày.

Ta cầm dây cương ngựa của Kính Thiên cùng chạy về hướng núi Thất Nghịch. Nếu ta nhớ không nhầm, cái áo kia là của Quốc sư. Nàng với Kính Thiên có quan hệ gì?

Phủ Quốc sư nằm giữa đỉnh núi, bên trong một khu rừng tùng. Hạ nhân không nhiều, u ám tĩnh mịch như một ngôi chùa không khói hương, sư sãi đều đã bỏ đi. Ta thật không hiểu, Quốc sư làm sao có thể sống trong phủ đệ như vậy?

Ta không chờ người hầu đi bẩm báo đã xông thẳng vào Thư phòng của Quốc sư. Nàng không có ở đây. Căn phòng thoáng thoang mùi thơm, ánh sáng eo hẹp chiếu vào, tranh sáng tranh tối, lạnh lẽo mờ mịt. Một tấm bình phong thêu hình một con hổ vẫn đang đi săn chặn giữa phòng, phân chia giường nghỉ và thư án.

Kính Thiên hỏi ta:

- A Dương, có chuyện gì vậy?

Ngồi vào một cái ghế dưới thư án, ta hỏi Kính Thiên:

- Ngươi có mang theo cái áo choàng không?

Hắn gật đầu, lấy trong tay nải một cái bọc cột cẩn thận. Bên trong là cái áo choàng trắng viền lông cáo, thêu những đoá hải đường kiêu ngạo giữa trời tuyết. Đường kim tinh xảo, vài gấu ấm áp sẫm màu vì năm tháng. Quả thật là hàng thượng phẩm chỉ xuất hiện trong cung.

Ta giữ lại cái áo, chỉ vào tấm bình phong:

- Người vào trong đó trước, dù xảy ra chuyện gì cũng đừng bước ra.

Kính Thiên không hiểu gật đầu. Hắn vừa khuất sau bình phong thì Quốc sư tới, nàng ngạc nhiên nhìn ta:

- Dương nhi, có chuyện gì vậy?

Ta nhìn nàng:

- Ta có chuyện không rõ, muốn hỏi người.

Quốc sư ngồi vào cái ghế bên cạnh ta. Nàng rót hai tách trà, một đẩy qua bên ta:

- Người nói đi.

- Đứa trẻ năm xưa có quan hệ gì với người?

Ta đặt áo choàng lên bàn. Nàng ngỡ ngàng, bối rối thờ dãi:

- Ta tưởng người quên rồi. Đứa trẻ đó còn sống không?

Gương mặt nàng mù mịt làm ta không đoán ra suy nghĩ:

- Hắn còn sống, hơn nữa còn sắp trở thành phu quân ta.

Quốc sư đánh rơi cái áo, nàng run rẩy nhìn ta:

- Phu quân người?

Ta gật đầu:

- Vậy nên thân thể hắn phải điều tra cho rõ. Mẫu thân hắn là ai?

Muốn trở thành phu quân của công chúa cần nhiều điều kiện, thân thể trong sạch và hiền hách là điều tiên quyết. Lần trước gã Hải Diên cho Phụng Ngô, ta cũng phải nhét hắn vào nhà sư phụ, lấy thân phận công tử Lãnh gia gả đi. Kính Thiên lần này mặc dù không cần thiết nhưng nếu có thể biết được thân thể hắn thì vẫn tốt hơn. Thậm chí có là con của tỷ nữ cũng không sao. Phụng Dương ta thích, ai có thể cản?

Quốc sư không nhìn ta, lặng người một lúc lâu, ánh mắt mờ mịt nhìn ra cửa:

- Là con của một tỷ nữ.

Con của tỷ nữ à? Nhưng... con của một tỷ nữ thì Quốc sư việc gì phải nhờ ta chăm sóc?

- Phụ thân hắn...

Quốc sư rơi nước mắt, gật đầu:

- Là phu quân ta.

Ta ngỡ ngàng nhìn Quốc sư, không dám tin điều mình vừa nghe thấy.

Quốc sư nói tiếp:

- Năm đó ta mang thai nhưng đứa trẻ lại mất đi. Nhiều năm sau đó cũng không có tin tức gì. Người cũng biết phu quân ta là độc đinh nhiều đời, ta không đành lòng nhìn gia tộc của chàng không có con nối dõi... nên... đã để tỷ nữ thân cận của mình cùng chàng... Nhưng đến khi đứa trẻ ra đời, làm cách nào ta cũng không chấp nhận nổi nó, mỗi lần nhìn thấy là tim ta đau như bị dằm đâm, khó chịu đến không thở nổi. Cuối cùng, phu quân của ta mới để hai mẹ con nàng ở lại kinh thành tự sinh tự diệt, cùng ta trở về đất phong. Ta cứ tưởng như vậy là ổn thoả, mắt không thấy, tâm sẽ không phiền. Nhưng Mẫu hoàng người liên tục gây chiến, khiến Nghi quốc lao đao, ta lại bị triệu về kinh thành giúp đỡ việc triều chính. Vô tình gặp lại hai mẹ con nàng. Cuộc sống của hai người không tốt, ta lại không thể nào thật tâm giúp đỡ, trong lòng luôn có khúc mắc. Nên mới mang đứa trẻ đó cho người...

Ta không hiểu hỏi nàng:

- Người muốn ta thay người giết hắn?

Quốc sư lắc đầu:

- Ta chưa từng có suy nghĩ này. Dù không thích nó nhưng dù gì cũng là huyết mạch của phu quân ta, sao có thể giết đi. Hơn nữa, nó ra đời cũng vì sự ích kỷ của ta.

- Tại sao người lại nhờ ta mà không phải một người khác?

- Khi đó người là công chúa được sủng ái, cũng là người duy nhất được ra khỏi Hoàng cung, ta đã nghĩ đứa trẻ đó theo người sẽ được sống thoải mái. Nhưng, người lại đi Hoả Hương, nội cung rối loạn, ta cho rằng đứa trẻ đó không thể sống sót...

Ta nhắm mắt dựa vào phía sau. Hỏi câu mà Kính Thiên muốn biết nhất:

- Người tỳ nữ kia thì sao?

- Nàng mắc bệnh qua đời, nhờ ta chăm sóc đứa trẻ...

Ta thở dài:

- Áo này là của người.

Quốc sư gật đầu:

- Ta không thể chăm sóc nó cũng không thể giết nó...

Nàng không nói hết câu, mờ mịt nhìn ra cửa, như nhìn cái gì mà cũng như chẳng nhìn thấy cái gì. Ta đứng lên, đi ra ngoài. Quốc sư đột nhiên lên tiếng:

- Phụng Dương, nếu người muốn lập hấn làm phu quân, hãy để ta làm nhà mẹ đẻ.

Ta ngạc nhiên quay người. Nhìn trong mắt nàng là khăn cầu, dường như có cả áy náy, tội lỗi tích tụ suốt vài năm. Ta gật đầu:

- Ta để hấn ở lại, một tháng sau sẽ mang sính lễ đến rước về.

Quốc sư mỉm cười, trong mắt óng ánh lệ.

Ta đi ra ngoài, một nam nhân đang đứng ở đó, là phu quân của Quốc sư.

Hấn hành lễ, ta gật đầu đáp lại. Khi ta bước qua, hấn đột ngột gọi giật lại:

- Tướng quân...

Hấn cúi người thật sâu, nghẹn ngào:

- Đa tạ...

Ta không đáp mà đi thẳng ra ngoài. Đối với nam nhân này, ta không có một chút cảm tình. Làm rể Hoàng gia nhưng lại có con với kẻ khác, dù là Quốc sư đồng ý nhưng hành động này chính là khinh nhờn Hoàng thất, dù là Phò mã cũng phải giết. Đáng tiếc, Mẫu hoàng không còn tại vị, Phụng Âm lại là hậu bối, Quốc sư vẫn còn sống, không thể ban rước độc cho hấn.

Ta vuốt ve Huyết Tử chờ Kính Thiên. Nhìn hấn thần thờ đi ra, ta nói:

- Người tạm thời ở lại đây, một tháng nữa ta sẽ quay lại.

Đôi mắt vô hồn của hấn nhìn ta, không động đậy.

Ta thở dài nhảy lên Huyết tử, hướng Hoả Hương chạy đi. Kính Thiên vẫn đứng ở cổng phủ Quốc sư dõi mắt nhìn theo. Khi ta đi khuất xa, luôn cảm giác hấn vẫn đứng đó như một bức tượng tạc.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 24: Hoả Hương

Dù đã về đến Hoả Hương, ánh mắt của Kính Thiên vẫn khiến ta bận tâm. Giống như hấn có gì muốn nói lại không nói. Lại giống như vĩnh biệt không bao giờ gặp lại, có cảm giác đáng thương như bị bỏ rơi hay phản bội. Kỳ thực ta nghĩ hình như ta đã quên nói cái gì với hấn, nhưng lại không nhớ mình quên cái gì.

Mặc dù ta biết hấn ở phủ Quốc sư sẽ không có nguy hiểm gì nhưng vẫn không ngăn nổi bản thân lo lắng, thậm chí còn sai hai người đến đó âm thầm bảo

vệ. Cũng không phải thiếu nam nhân, ta như vậy tính là cái gì?

- Tướng quân?

Ta chuyển ánh mắt nhìn Lão Ông, hỏi:

- Về xong bản đồ biển Cầm chưa?

Lão gật đầu, nói:

- Bên Trọng Đình cũng đã về xong, có thể đối chiếu.

Ta nhìn Lão Ông trải hai tấm bản đồ lên, hoàn toàn không trùng khớp.

Ta chau mày. Lão Ông nói:

- Tướng quân, có một kẻ nói dối.

Ta trầm ngâm:

- Theo ông là kẻ nào nói dối?

- Ta nghĩ là Trọng...

Ta đánh tay, Lão Ông im lặng. Linh Lung bước vào doanh trường, gương mặt nàng rạng rỡ:

- Tướng quân, thuyền bên kia đóng xong rồi. Chiều nay có thể chạy thử.

Ta gật đầu với nàng, không tiếp lời.

Khi ta đi Ân quốc, Linh Lung đã thành thân với Trọng Đình, hơn nữa còn toàn lực giúp hắn tạo kiểu chiến thuyền mới, xây dựng uy tín trong quân. Nữ nhân chính là như vậy, có phu quân rồi thì chỉ biết đến phu quân, một chút đề phòng cũng không có.

- Linh Lung, ngươi đang mang thai, tạm thời đừng vào quân doanh nữa, ở nhà nghỉ ngơi đi.

Linh Lung cười với ta, nàng nói:

- Ta cũng định nói chuyện này với người, trong lúc ta nghĩ có thể để Trọng Đình thay ta xử lý việc trong quân không?

- Hò đồ!

Lão Ông quát Linh Lung. Ta im lặng.

- Trọng Đình mới vào quân doanh, làm sao đủ năng lực thay thế vị trí Phó tướng tiên phong? Ngươi có suy nghĩ không?

Linh Lung uất ức:

- Nhưng...

Ta vung tay ngăn nàng lại:

- Cũng không phải là không được. Nhưng Trọng Đình mới nhập Thủy Tinh quân, chưa có chiến công gì, đột nhiên để hắn giữ chức Phó tướng sẽ khiến lòng quân bất bình, tạo tiền lệ không hay. Ngươi cũng không muốn mọi người nói Trọng Đình chỉ dựa vào thân xác để tiến thân chứ?

Linh Lung cúi đầu, nàng nói:

- Nhưng ta lỡ hứa với chàng rồi.

Ta thở dài:

- Ngày mai ta sẽ tuần tra một vài đảo. Ngươi ở nhà, để Trọng Đình đi với ta, nhân tiện học hỏi thêm kinh nghiệm. Được không?

Linh Lung nhìn ta, mỉm cười:

- Ta đi báo với chàng.

Ta cười đáp lại, nhìn nàng rời đi. Lão Ông lo lắng:

- Tướng quân, Trọng Đình này không phải kẻ đơn giản, đến bây giờ vẫn chưa biết mục đích thật của hắn. Người như vậy...

Ta thu lại nụ cười, nói với Lão Ông:

- Đừng lo lắng, ta tự có cách đối phó.

Ta nhìn vào bản đồ Biển Cầm, hỏi:

- Lão già đó có điều gì bất thường không?

Lão Ông lắc đầu:

- Không có, chỉ thỉnh thoảng đi tìm vài người nói chuyện linh tinh thôi.

- Ta nghe nói trước kia một bộ tộc chuyên giữ Biển Cầm, đúng không?

Lão gật đầu:

- Là tộc Trường Hành, nhưng vài năm trước đã bị hải tặc truy diệt rồi.

Ta hơi ngước về phía sau, nhìn lão:

- Có thể nhận dạng không?

- Người của tộc này thường xăm hình con sói phía sau lưng... Không lẽ...

Lão Ông nhìn ta, gương mặt đầy nghi ngờ. Ta hỏi lão:

- Ông nghĩ ra cái gì?

- Tướng quân, lão già đó trên lưng có một con sói. Lão là người của tộc Trường Hành! Nếu vậy, lão nhất định thông thuộc Biển Cầm hơn bất cứ ai. Chuyện thông cửa biển, có lẽ nhất định sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ta gật đầu:

- Nhưng lão chịu giúp chúng ta sao?

- Đây...

Lão Ông im lặng. Ta thở dài.

Lão nói:

- Vậy phải làm sao?

Ta quay về chỗ ngồi xuống, tư lự:

- Thực ra, ông nhớ không, trên lưng Tiểu Trư cũng có một con sói. Vài tháng trong quân doanh, lão già nói chuyện với tất cả mọi người, trừ Tiểu Trư. Mà tiểu tử này từ ngày lão vào quân doanh sống, nhất quyết một hai cấm trại ở phủ Tướng quân, không thêm vào doanh trường tập luyện nữa.

Lão Ông nghi ngờ:

- Ý người là...

Ta thở dài:

- Chưa có ý gì. Chỉ là phỏng đoán mà thôi. Dù sao cũng phải thử một chút, còn nước thì còn tát.

- Vâng.

Ta dựa người vào phía sau:

- Tiểu Trư bên kia vẫn không chịu thành thân với Trường thành?

Lão Ông ngồi xuống một cái ghế, thở dài:

- Tiểu tử ngu ngốc đó nói, hắn thô lỗ như vậy, mà Trường thành bên kia lại là một cô nương yếu ớt, chẳng may khiến nàng bị thương thì phải làm sao? Cho nên đến bây giờ vẫn không dám chạm vào người ta, thấy từ xa lập tức đi đường vòng, còn sợ hơn thấy thủy quái ngoài biển nữa...

Lão hơi nhìn ta, dò hỏi:

- Tướng quân, người nhất định phải gả Tiểu Trư cho Trường thành sao?

Ta mỉm cười:

- Nếu không gả hẳn cho Trường thành, người nghĩ lão già sẽ chịu giúp đỡ chúng ta sao?

Lão Ông nhìn ta khó hiểu, mở miệng định hỏi nhưng bị ta khoát tay ngăn lại. Ta nói sang chuyện khác:

- Điệp Nhã chuẩn bị sinh lễ thế nào rồi?

Lão Ông đảo mắt:

- Bốn rương châu báu, hai mươi thước lụa thượng hạng, hai mươi chiến mã, hai mươi gánh gạo trắng, hai hòm san hô đỏ, ngọc trai thêm hai hòm, một đôi ngọc như ý. Như vậy đủ chưa Tướng quân?

- Thêm một đôi ngọc mã não nữa.

- Tướng quân, như vậy có phải hơi nhiều không? Hoàng thượng trước kia cưới phu quân cũng không nhiều sinh lễ như vậy.

Ta phẩy tay.

Hôn lễ của Phụng Âm trước kia là do Mẫu hoàng tổ chức, lại muốn mọi người hiểu người không chú trọng nàng nên mới làm qua loa, không xứng tầm. Ta chuẩn bị hôn lễ duy nhất trong đời mình, có thể sơ sài sao? Kính Thiên cũng không thể so với Phong Nghị. Phong Nghị là đại công tử Phong gia, lại là con duy nhất, dù sinh lễ cưới không nhiều nhưng thế lực nhà mẹ đẻ hẳn không thể coi thường. Phong gia gả con, dù vào hoàng thất nhưng ai có thể ức hiếp, khinh thường hẳn? Nhưng Kính Thiên không phải vậy. Hẳn lấy thân phận con riêng gả đi, nếu bên ta không coi trọng nữa, vậy nửa đời sau này, hẳn phải sống thế nào?

- Đưa một nửa điền trang của ta đến chỗ Quốc sư, nói nàng thêm vào quà cho Kính Thiên.

Lão Ông im lặng một chút, nói:

- Tướng quân, vị phu quân này có phải được ưu ái quá rồi không?

Ta nhìn Lão Ông. Lão cười:

- Được rồi. Hoà Hương sau này đều là của phu quân người, một nửa điền trang có đáng là gì.

- Nói sư phụ ta, đến chỗ Phụng Âm đổi chiếu chỉ đi.

Lão Ông nói:

- Tướng quân, việc này người nhắc ba lần rồi. Lãn tướng quân bên kia cũng phải có thời gian đi đường chứ.

Ta im lặng. Lão Ông bật cười:

- Ta nói Linh Lung này giống ai, hoá ra là Tướng quân người.

Ta hẳn học nhìn qua, Lão Ông bật cười to hơn, nói:

- Kính công tử này cũng tài quá, khiến cho Tướng quân của ta để tâm đến như vậy. Có khi nào cưới về rồi, người không nỡ để hẳn ra chiến trường không?

- Hừ! Kinh thành có tin tức gì mới không?

Lão Ông lắc đầu:

- Không có, sóng yên bể lặng. Chỉ là, Hoàng thượng đã viên phòng với Phụng quân rồi.

Ta gật đầu không nói. Âm nhi mới sinh con mà đã phải viên phòng, như vậy có chút gượng ép.

- Phong Nghị thế nào?

- Không có động tĩnh, gần như tập trung chinh đồn hậu cung.

Ta hơi kinh ngạc:

- Hậu cung cần chinh đốn cái gì?

Lão Ông hạ giọng:

- Là tin đồn Đại hoàng tử là con của Kính công tử.

Choang!

Ta tức giận ném ấm trà trên bàn xuống đất. Tin đồn này tại sao lại xuất hiện chứ?

- Tra xem kẻ nào tung tin?

Lão Ông không nói gì. Ta chau mày:

- Làm sao vậy?

Lão Ông tư lự nhìn ta, dè dặt:

- Thật ra, cần gì kẻ nào tung tin. Ai có mắt cũng đều nghĩ vậy.

Ta không hiểu:

- Là ý gì?

Lão Ông thở dài:

- Đây không phải trách Tướng quân người sao?

Ta chau mày nghe lão nói tiếp:

- Ngày Hoàng thượng lên ngôi, chính là khoảng thời gian Tướng quân đóng giả Hoàng thượng. Người không nhớ tình hình hậu cung lúc đó sao? Người chỉ nghĩ lại Thiên Viên các, không ngó ngang gì đến Phụng quân, thậm chí ngày làm lễ, người cũng ngủ lại Thiên Viên Các. Được vài ngày, Hoàng thượng té lễ, đến núi Thất Nhịch, mấy tháng sau trở về lại mang cái bụng to. Tính tháng ngày, không phải mang thai lúc ở trong cung sao?

- Nhưng Phụng Âm mang thai con của Kim Thuyền mà.

- Lúc đó Kim công tử không ở trong cung.

- Phụng Âm cũng đâu ở trong cung, người ngủ lại Thiên Viên các là ta mà.

- Nhưng những người khác đâu có biết.

- ...

Ta hít một hơi sâu. Nghẹn họng, cuối cùng phun được một câu:

- Ý người là tin đồn ngu xuẩn đó xuất hiện là tại ta sao?

Lão lắc đầu nguây nguẩy, nói:

- Không có! Không có! Tướng quân, đêm mai sẽ tới đó sao?

Ta gật đầu:

- Chuẩn bị ba mươi người, bốn trăm người trên đảo Chân mây cũng xử lý luôn đi.

- Là...

Ta nhìn lão:

- Giết hết. Còn nữa, để Trọng Đình chứng kiến.

Lão Ông nhận lệnh lui ra. Ta vuốt ve thanh kiếm trong tay áo, nhắm mắt ngấn sát tâm lại. Hắn đã có gan lờ cảnh báo của ta hẳn cũng có gan nhận lấy hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 25: Trọng Đình

Sáng hôm sau, ta mang hai trăm người đi tuần hành mười ba đảo, trong có Trọng Đình.

Chúng ta rong ruổi trên biển mười ngày, chia thành hai đội. Một đội do Khả Vinh dẫn đầu, đi tuần hành mười ba đảo lớn nhỏ. Còn ta dẫn theo Trọng Đình và hai mươi người đến hòn đảo vô danh, cách Hoà Hương không xa lắm. Ta dùng thuyền nhỏ lên đảo, đi đến một hang động ẩn sâu trong núi, đường vào khúc khuỷu đầy sỏi đá, cây cối rậm rạp che mất đường. Nếu không có dấu khắc trên thân cây, dù là ai cũng sẽ lạc thôi. Đi cùng ta chỉ có Trọng Đình. Ta hơi liếc nhìn hắn, gương mặt mù mịt, hắn vẫn chưa nhận thấy dấu hiệu khắc trên thân cây.

Nói đến những dấu hiệu này, là Ngô Thanh sợ ta bị lạc không biết đường ra, nên mới lập ra hệ thống dấu hiệu, khắc ở những nơi quan trọng, tránh cho ta lạc đường. Trong phủ Tướng quân và Hoàng cung, những cái cây bị khắc lên rất nhiều, chỉ là không ai biết ý nghĩ của chúng mà thôi.

Cửa hang ẩn sau một phiến đá, chỉ đứng bên ngoài nhìn, tuyệt đối không biết đằng sau còn có hang động. Bên trong là liệt rương hòm bị mở tung nắp, những hạt ngọc trai rải rác khắp đất, dưới nước, trải thành một con đường đi vào. Cả hang động sáng rực, lấp lánh ánh vàng phản chiếu màu lam của ngọc bích. Những miếng hồ phách lấp lánh ánh đỏ, trong suốt lập lòe gợn giữa dòng nước. Cá nhỏ tung tăng bơi giữa dòng nước trong, ẩn thân giữa những lá vàng phủ kín mặt cát.

Mười năm đi đánh hải tặc, ta tích góp cho mình một phần tài sản không nhỏ. Một phần dùng để xây dựng Hoà Hương giàu có như hôm nay. Một phần để chiêu mộ binh sĩ, huấn luyện ngựa cho Thủy Tinh quân. Còn một phần, thì chia ra giấu trên mười hòn đảo nhỏ, vô danh xung quanh Hoà Hương, chuẩn bị cho chuyện lỡ như.

Ta nhìn Trọng Đình đang ngẩn người, hỏi:

- Đây thứ ngươi muốn tìm phải không?

Hắn giật mình nhìn ta, hoảng hốt:

- Tướng quân nói gì, tiểu nhân không hiểu.
- Ngươi thâm nhập Thủy Tinh quân không phải muốn điều tra xem nơi ta giấu vàng sao?
- Tướng quân đùa rồi.

Ta ngoáy ngoáy tai, nói không để tâm:

- Phong Nghị biết ngươi là người Kim quốc không?

Trọng Đình bàng hoàng nhìn ta.

Ta nhìn hắn, khuyên nhủ:

- Ngươi có thể chối. Nhưng ta không tin đâu!

Hắn hơi cúi đầu, im lặng một chút rồi ngẩng lên nhìn ta, đôi mắt sâu thẳm:

- Tướng quân... Người, đã biết cả sao?

Ta mỉm cười:

- Biết gì? Rằng ngươi từ Kim quốc vượt biển đến Nghi quốc làm nội gián hay ngươi vì yêu một người con gái Trường Hạp quốc mà phản bội?

Trọng Đình im lặng nhìn ta, hắn hít thở sâu. Ta tiếp tục:

- À ta còn biết, nàng ta đã chết rồi. Giết nàng là đại gia tộc Kim quốc, hay chính xác hơn là kẻ thù của ngươi. Ngươi muốn lợi dụng Thủy Tinh quân, tiêu diệt Kim quốc báo thù cho nữ nhân kia, còn cả gia tộc của ngươi nữa.

Trọng Đình trầm giọng:

- Người biết từ bao giờ?

- Ngay từ lần đầu ta thấy ngươi thì đã biết rồi.

- Bao lâu nay người cố tình tỏ ra không biết gì là tại sao?

Ta thật thà:

- Ta muốn có bản đồ Biển Cầm.

Hắn bật cười. Cười điên dại:

- Là ta tự cho mình thông minh. Ha ha...

Đột nhiên hắn dừng lại, đôi mắt đỏ ngầu nhìn ta:

- Ta sai ở chỗ nào? Sai sót ở chỗ nào khiến cho người nhìn ra chứ?

Ta ngồi lên một hòn đá, điều chỉnh lại trọng tâm. Vàng lá theo đó rớt xuống nước, tạo âm thanh vui tai và những gợn sóng dập dềnh.

- Ngươi chưa từng tự hỏi tại sao ta để Vô Hình sống sao? Trong khi những đảo chủ khác đều là treo đầu thị uy?

Trọng Đình im lặng, gương mặt tái nhợt. Hắn là đoán ra rồi. Ta gật đầu xác nhận:

- Không sai, hắn là người của ta. Từ những ngày đầu ta mang quân đi đánh mười ba đảo, hắn đã nhanh chóng đầu hàng, giúp ta tìm thông tin của những kẻ còn lại. Việc ngươi giết hắn cũng không có gì, sớm hay muộn ta cũng sẽ giết tên cáo già đó mà thôi. Điều ngu xuẩn của ngươi chính là không giết hết người của Vô Hình, khiến cho mọi chuyện phức tạp. Bọn họ không trung thành với ngươi nên đã dùng mật thư báo lại với ta, chuyện ngươi xuất hiện một cách không rõ ràng. Quá khứ của một người tuy khó điều tra nhưng với những người có tâm, không gì là không thể. Hơn nữa, võ công mà ngươi sử dụng là của Kim quốc nhưng loài hoa ngươi trồng trên đảo, chỉ mọc ở miền Nam ấm áp của Trường Hạp quốc. Không đáng nghi sao? Ngươi lại đầu hàng quá dễ dàng, giống như đợi ta từ lâu. Lúc Linh Lung nhảy ra đánh với ngươi, nàng hoàn toàn không dùng hết thực lực. Ta hiểu con người Linh Lung, nàng chưa bao giờ nhường nhịn ai, đặc biệt trong trận chiến. Nhìn hai người, ta có thể nhận ra tất cả chỉ là một vở kịch mà thôi, mục đích duy nhất là để gia nhập Thủy Tinh quân. Ta nể tình Linh Lung, coi như không hiểu cho ngươi gia nhập Thủy Tinh quân, đồng thời cũng cảnh cáo ngươi. Nhưng ngươi lại làm như không thấy, lợi dụng Linh Lung thâm nhập sâu vào Thủy Tinh quân, bí mật truyền tin cho Phong Nghị. Ngươi nghĩ như vậy có thể khiến hắn giúp ngươi đá ta ra khỏi Thủy Tinh quân, nắm quyền điều khiển sao?

Gương mặt Trọng Đình tái nhợt rồi hiện lên sát khí, hắn nói:

- Người tưởng đốt hết hoa của ta thì có thể khiến ta quên đi nàng sao? Hoàng tộc các ngươi chính là như vậy! Chỉ biết đến mình, chỉ biết lợi ích các ngươi có được, không quan tâm những kẻ khác, những người đổ xương máu cho các ngươi. Ích kỷ. Vụ lợi. Độc ác. Nhấn tâm. Những kẻ khốn kiếp như các ngươi sao có thể nắm quyền chứ? Trên tay các ngươi nhuộm không biết bao nhiêu máu bách tính, có tư cách gì ở đây dạy dỗ ta? Các ngươi chết cả đi!

Hắn rút kiếm hướng ta đâm đến. Ta rút kiếm đón đỡ, nhảy khỏi hòn đá. Lần trước đánh với Linh Lung hắn thậm chí còn chưa sử dụng một nửa võ công vốn có.

Võ công của hắn rất kỳ lạ. Chiêu thức nhiều nhưng sát thương không bao nhiêu. Chỉ được cái đẹp mắt nhưng lại rối loạn, khó hiểu nhất là nhiều khi ta tưởng đã thắng rồi nhưng lại bị hắn gạt kiếm qua chỗ khác, thoát hiểm thành công. Võ công của Kim quốc là thế sao?

Ta mặc kiếm hắn đâm xuyên qua vai, tay phải vùng mạnh chém đứt cánh tay trái hắn. Trọng Đình mất thăng bằng té xuống nước, dựa lưng vào hòn đá. Những lá vàng bị máu bắn vào rớt xuống nước, tạo ra những tiếng rơi vui tai. Vàng chìm xuống nước, sáng rực long lanh, những giọt máu bị bắn vào đã được nước rửa trôi, tạo thành từng vòng nước đỏ lan dần về phía chân ta.

Hắn nhìn ta, ánh mắt kiên quyết, cổ chấp, có một chút bất lực. Nói:

- Giết đi!

Ta rút thanh kiếm còn cắm trên vai xuống, vớt xuống dưới chân. Vung kiếm cắt đứt tai trái và móc mắt phải của hắn. Trọng Đình hét lên đau đớn.

Nhặt tất cả gom vào một cái bọc, ta nhìn Trọng Đình đang rên rỉ, nói:

- Ta nể mặt Linh Lung cho ngươi thêm một cơ hội. Đừng làm gì hồ đồ khiến ta ra tay thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 26: Đưa sính lễ

Khi cầm tay nải đi ra ngoài cửa động, một miếng ngọc nằm hờ hững trên phiến đá, chông chênh sắp rơi làm ta chú ý.

Miếng ngọc trong suốt hình sò biển, ở giữa có những đường vân màu đỏ thẫm giống tán cây chạy dọc thân. Nhìn khá đặc biệt, khi cầm cũng ấm áp. Kính Thiên hình như không có miếng ngọc nào, mang về cho hấn coi như quà tân hôn đi.

Ta cầm miếng ngọc nhét vào trong ngực, con đau từ vai trái dội lên, máu thấm ra y phục, nhỏ vào miếng ngọc. Dù ta rửa thế nào thì vẫn còn máu, nhuộm những đường vân thành màu đỏ tươi, nổi bật đến nhức mắt. Quà tân hôn mà nhuộm máu có vẻ không tốt lắm, ta đắn đo. Nhìn lại hang động, không có thứ gì để thay thế. Mang tạm về vậy.

Xé váy băng qua loa vai trái, ta ra hiệu cho người vào mang Trọng Đình về, dù sao Linh Lung vẫn còn đó, không thể vứt hấn ở đây tự sinh tự diệt được. Chúng ta lại thông dong trên biển. Mười ba ngày nữa là đến ngày cử hành hôn lễ, phải đi đón Kính Thiên trước đó năm ngày.

- Căng buồm, tăng tốc quay về Hoà Hương.

Lão Ông đón ta ở cảng biển, bên cạnh còn có Linh Lung. Nàng thấy Trọng Đình bị thương liền lo lắng hỏi:

- Tướng quân, có chuyện gì vậy?

- Gặp thủy quái.

Ta bình tĩnh trả lời, nhìn nàng sai người mang Trọng Đình về nhà. Lão Ông nghi ngờ hỏi ta:

- Tướng quân, thủy quái gì mà chỉ có hai người bị thương?

Ta ném tay nải đựng cánh tay, con mắt và cái tai của Trọng Đình cho lão, phân phó:

- Con mắt thì gắn vào bờ câu của Trọng Đình rồi thả nó bay đi, còn thấy quay lại thì bắn hạ cho vào nôi. Cái tay và tai thì bỏ vào rương, cho người hoá tốc mang về kinh thành đưa cho Phong Nghị. Bí mật một chút, đừng kinh động đến Phụng Âm.

- Hấn là người của Phụng quân?

Ta nhẹ giọng:

- Không chỉ là người của Phong Nghị, phía sau hấn còn ai đó nữa nhưng ta đoán không ra.

Lão Ông nói:

- Người nên giết hấn.

Ta hít mũi:

- Linh Lung thì giải thích thế nào?

Lão nhìn ta:

- Thủy quái ăn thịt.

Ta trợn mắt:

- Con thủy quái gì mà ăn có một người?

Lão hừ lạnh:

- Diêm Vương gọi ai thì kẻ đó dạ, liên quan gì đến chết một hay nhiều người?

Ta hít mũi:

- Linh Lung đang mang thai, giết phụ thân của một đứa bé cũng không phải chuyện hay ho gì. Nói với Vịnh Khanh, cho người giám sát Trọng Đình ngày đêm, có bất cứ động tĩnh lạ thường gì thì lập tức giết ngay, không cần phải hỏi.

Lão Ông thở dài:

- Người nên nói với Linh Lung, để nàng ngủ cạnh một tên không thật thà như thế, ta không yên tâm chút nào.

Ta không trả lời Lão Ông, chỉ vào hai cái rương đang được mang xuống thuyền:

- Thêm hai rương kia vào sính lễ đi.

Khoé miệng Lão Ông giật giật, nói với ta:

- Tướng quân...

Mặc kệ lão. Ta nhanh chóng nhảy lên mình Huyết Tử, chạy về phủ Tướng quân. Không biết Điệp Nhã chuẩn bị thế nào rồi?

Phủ tướng quân bao trùm một màu đỏ vui mừng, đoàn người đưa sính lễ cũng chuẩn bị đầy đủ, Điệp Nhã như con thoi chỉ đạo, chỉ bên này một chút, nểng bên kia một ít. Ta thấy trong lòng vui vui.

- Tiểu Dương? Cuối cùng cũng về kịp! Nhanh vào trong thay y phục đi, sắp tới giờ lành rồi.

Ta gạt đầu đi vào. Luru Hoà đứng chờ ta trong phòng, trên tay nàng là hòm thuốc. Ta thở dài, cởi áo cho nàng băng bó. Luru Hoà chau mày:

- Vết thương này không được rửa sạch mà đã băng, đất vẫn còn trong vết thương, phải rạch ra rửa lại.

Ta gạt đầu với nàng, rạch vết thương thôi, giải thích làm gì.

Luru Hoà bôi gì đó lên da ta rồi mới bắt đầu rạch, không đau như Tử Ân làm. Trình độ của Thái y là đây sao? Cách biệt cũng thật lớn.

- Tướng quân, vết thương mấy ngày tới cần tránh nước và vận động mạnh.

Ta gạt đầu. Lần nào cũng nói thế. Ta đã thuộc rồi.

- Người đừng để nhiễm nước như những vết thương trước nữa.

Ta gãi đầu. Trời mưa cũng là tại ta sao?

Luru Hoà băng bó cho ta xong liền có tỳ nữ mang thùng tắm vào, nồng nặc mùi thuốc.

Ta nhìn vai trái mới băng xong, hỏi Luru Hoà:

- Không được nhúng nước vậy ta khỏi tắm luôn nhé?

Mặt nàng đen lại, nói:

- Chỉ cần không để vai trái ướt là được. Thần tắm cho người!

Ta vào thùng tắm, để Luru Hoà bấm huyệt. Thật sự là thời gian hành hạ lẫn nhau. Nhìn Luru Hoà hì hục bấm huyệt, ta chỉ muốn nói nàng hãy dừng lại, sức thì không có mà mò mò gì trên người ta? Rất nhột.

Tắm xong lại băng bó, mặc y phục mới, cuối cùng là trang điểm. Khi đoàn đưa sính lễ chuẩn bị đi, Luru Hoà một mực giữ chặt cương của Huyết Tử, nói với ta:

- Tướng quân, người bị thương không nên cưỡi ngựa.

Ta không hiểu nói với nàng:

- Cưỡi ngựa không cần dùng tới vai đâu.

Luru Hoà vẫn cố chấp:

- Thần sẽ viết tấu trình Hoàng thượng.

Ta nhìn gương mặt kiên quyết của Luru Hoà, hít một hơi sâu. Bực tức nhảy khỏi lưng Huyết Tử, đi vào xe ngựa phía sau. Đoàn xe xuất phát, Luru Hoà chậm rãi vào xe ngựa, ngồi xuống trước mặt ta. Nhắm mắt lại, giả chết. Triệt để thôi miên chính mình nàng không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 27: Hôn lễ

Núi Thất Nghị giăng vải đỏ từ chân núi, phủ Quốc sư cũng rất rộn ràng, kẻ đến người đi tấp nập, tiếng nói cười, tiếng kèn trống nhộn nhịp, trái hẳn với ngày thường. Lão Ông thay ta vào nói chuyện, sau đó mới mang sinh lễ vào, cuối cùng là ở lại một ngày.

Ta vẫn chưa gặp được Kính Thiên.

Ta hỏi Lão Ông:

- Sao không cho ta gặp tân lang?

Lão vừa uống trà vừa nói:

- Là lễ tiết a...

- Hừ.

Ta đứng dậy, nhìn ra bầu trời đêm, thắc mắc phòng của Kính Thiên là phòng nào.

- Tướng quân, phòng của tân lang là phòng cuối cùng phía bắc.

Ta nhìn Lão Ông. Lão vuốt vuốt chòm râu bạc, cười hiền hậu:

- Chúng ta tốn nhiều sinh lễ cho họ như vậy mà nhìn một cái cũng không cho. Trước đi kiểm tra, tránh họ đổi người.

Ta gật đầu, nói có lý. Liền nhảy ra cửa sổ nhưng chợt nhớ mình không phân định được hướng bắc, đành quay lại.

- Là cái phòng nào?

Lão Ông đang uống trà, tùm tùm cười như con hồ ly. Thấy ta, lão giật mình thờ dài:

- Là cái phòng treo nhiều vải đỏ nhất, có chữ hỷ to ngay cửa.

Ta gật đầu, nhảy ra ngoài. Chạy khắp phủ Quốc sư, cuối cùng tìm thấy một phòng trên lầu có chữ hỷ, nhưng bên trong có tới hai hơi thở. Nhảy lên cửa sổ nhìn vào bên trong, Kính Thiên và phu quân Quốc sư đang ngồi trước bàn nói chuyện. Nếu là người hầu thì có thể trực tiếp đánh ngất nhưng lại là phu quân của Quốc sư, dù gì cũng là trường bối, không thể làm vậy được.

Ta miễn ngồi trên nóc nhà, vừa ngắm sao trên trời vừa nắn tên nam nhân ngu ngốc, giành tân lang với ta.

Ngồi đó rất lâu, tên nam nhân kia thể nhưng không chịu đi, chẳng lẽ muốn ta vào đá ra ngoài?

- Con nghỉ ngơi đi, ngày mai còn đến Hoả Hương.

- Để con tiễn phụ thân.

- Không cần, nghỉ đi thôi.

Cuối cùng cũng đi rồi!

Tiếng đóng cửa vang lên, trong phòng chỉ còn một người. Ta đột nhiên hồi hộp, không biết Kính Thiên sẽ làm gì tiếp theo. Ta vẫn ngồi trên mái nhà, ngay phía trên khung cửa sổ, nín thở lắng nghe động tĩnh bên trong.

Có tiếng đi lại, Kính Thiên thờ dài bước về phía này. Hắn biết ta ở đây sao?

Cửa sổ mở ngay dưới chân ta, giọng Kính Thiên ngạc nhiên vang lên:

- A Dương?

Ta giật mình nhảy vào phòng. Một tay bịt miệng Kính Thiên, đẩy hắn vào bàn, nhanh chóng tắt tất nến.

Đã lên đến đây, hắn còn kêu cái gì?

Căn phòng yên tĩnh không ánh sáng, chỉ có Kính Thiên ảm áp đứng cạnh ta, tìm hắn đập mạnh.

Ta rút tay lại, tìm một cái ghế ngồi xuống. Ánh trăng rọi vào phòng, mờ ảo. Kính Thiên vẫn đứng nhìn trần trời, ta chau mày:

- Ngồi xuống đi, nhìn ta làm gì?

Hắn giật mình, lật đật ngồi xuống, hỏi:

- Sao nàng lại ở đây?

Ta không hiểu:

- Ta tới đón tân lang.

Hắn bật cười, nói:

- Ta hỏi sao bây giờ nàng lại tới đây? Không phải chúng ta chưa được gặp mặt sao?

Ta chau mày:

- Ở Hoả Hương không có lễ tiết này.

Hắn cười, không nói gì nữa, rót một tách trà. Ta nhìn hắn, trắng hơn nhưng không mập lên, Quốc sư không cho hắn ăn sao?

- Người ở đây thế nào?

Kính Thiên đưa tách trà cho ta, ấm áp:

- Tốt lắm. Phụ thân thường qua đánh cờ với ta, cũng dạy ta nhiều điều.

Ta gật đầu không nói. Kính Thiên đột nhiên đứng lên, đi về phía giường, mở một cái rương nhỏ, cầm một xấp giấy tới, đưa ta:

- Điền trang của nàng. Phụ thân cho ta toàn bộ điền trang của người, phần quà nhà mẹ đẻ không cần thêm đâu. Đủ rồi!

Ta đẩy xấp giấy lại cho hắn:

- Đây chỉ là một nửa điền trang của ta thôi. Sau này Hoả Hương cũng để người thay ta cai quản, cứ giữ đi. Ta khỏi phải đưa lại lần nữa.

Kính Thiên gật đầu, hắn nói:

- Sính lễ nàng đưa qua long trọng quá...

Ta xua tay:

- Ta chỉ cưới phu quân một lần, không long trọng.

Hắn không nói gì nữa, ta chợt nhớ đến mảnh ngọc:

- Cái này cho người.

Ta đặt miếng ngọc lên bàn, ánh trăng chiếu vào, những đường vân màu đỏ như loé sáng, rực rỡ giữa ánh sáng trong của miếng ngọc. Kính Thiên nhìn nó, chậm chạp cầm lên, vuốt ve một chút, mỉm cười:

- Ta sẽ luôn đeo bên người.

Ta gật đầu, hướng giường ngủ đi tới. Kính Thiên ngạc nhiên:

- Đêm nay nàng ngủ ở đây sao?

Ta không hiểu:

- Chứ thế nào?

Hắn cứng ngắc lắc đầu. Ta không hiểu cởi áo ngoài, lăn lên giường ngủ thẳng. Giường gì mà mềm quá, ta ngủ có chút không quen. Sau này phải bảo Kính Thiên trải ít nệm thôi, lãng phí.

Mới sáng sớm đã có người đến, bọn họ cứ nheo nhéo làm ta ngủ không được. Tức giận. Ta ném mạnh gối vào bình phong, làm nó đổ cái rầm. Từ đó mới yên tĩnh trở lại.

- Dương nhi...

Quốc sư lay ta tỉnh, nàng nói:

- Dậy thay y phục đi, tới giờ làm lễ rồi.

Ta đứng dậy, Quốc sư mặc áo choàng cho ta, mắng:

- Ngươi sao lại ở đây? Đã bảo không được gặp tân lang cơ mà.

Ta giật mình. Đêm qua nói chuyện với Kính Thiên xong thì quên mất, cứ nghĩ đây là Hoả Hương nên mới ngủ lại. Ta hít mũi, giữ vẻ mặt bình tĩnh, nghiêng mắt nhìn Quốc sư:

- Tân lang là ta đưa sinh lễ đón về, người lại không cho nhìn. Đây là cái lý gì?

Nàng dí trán ta:

- Nhìn hả? Ngươi nhìn gì cả một đêm vậy?

- Nhìn tân lang a.

Quốc sư bật cười, nàng nói:

- Hồi sáng tỳ nữ vào còn tưởng hái hoa tặc đấy.

Ta giang tay ra cho nàng choàng hỷ phục vào người, hỏi:

- Phu quốc sư người có hái hoa tặc sao?

Quốc sư cột dây lưng cho ta, nàng mạnh tay siết chặt lại, bó cái eo làm ta thở không được:

- Hôm qua mới tới một tên, hái phu quân ngươi đấy!

Ta mờ mịt nhìn nàng. Hôm qua ta ngủ ở đây có gặp kẻ nào đâu.

Quốc sư cười, đẩy ta tới bàn trang điểm, nói:

- Ngươi đưa sinh lễ nhiều như vậy là độ tài sản với ta sao?

Ta nghiêng đầu ra sau, nhìn nàng:

- Nếu người không có, cũng không cần phải đưa đâu. Ta chia cho Kính Thiên một nửa Hoả Hương làm hồi môn là được rồi.

Quốc sư dậm phẩn cho ta, tay nàng rất mạnh:

- Ngươi cái đồ ngốc này! Sinh lễ đó ngươi mang về luôn thôi, để hai mươi thước vải cho có là được rồi.

- Đâu được, ít nhất cũng phải một nửa chứ.

Quốc sư thay ta búi tóc, nàng nói:

- Chúng ta không nuôi đứa trẻ đó lấy một ngày, sao có thể nhận sinh lễ. Hơn nữa, chỉ cần ngươi coi trọng nó như bây giờ là được.

Ta nhìn mắt nàng vương chút buồn, định nói gì đó an ủi nhưng lại thôi. Mỗi người một phận, con cháu hoàng gia có ai thực sự hạnh phúc đâu.

Chúng ta hành lễ trước linh vị tổ tiên của phò mã, ta có chút cứng ngắc, chỉ mong nhanh chóng mang Kính Thiên về Hoả Hương. Sinh lễ Quốc sư trả lại gần hết, còn thêm vài rương châu báu và một nửa đất phong của nàng. Tính ra cũng không tệ.

Khi về đến Hoả Hương, Phụng Ngõ đã ở đó. Nàng đến cùng phu quân mình, Hải Điền, phó tướng trước đây của ta. Phía Kinh thành, Phụng Âm để Kim Thuyền đến chúc mừng, đi cùng hẳn còn có sư phụ ta, nàng cầm theo thánh chỉ ban hôn.

Đêm đó cả Hoả Hương rộn ràng, toàn thành giăng một màu vải đỏ. Ta vui vẻ đi nhận rượu chúc mừng, âm thầm rút hết ra phía sau, để các phó tướng của mình uống thay. Khi vào hỷ phòng, ta tỉnh táo hoàn hảo nhưng mười ba phó tướng, không kẻ nào tự đi nổi.

Kính Thiên chờ ta trong phòng, trên người là hỷ phục đồ thẫm. Trông giống lần trước nhưng lần này trang trọng hơn, Điệp Nhã phải theo ta vào, chỉ từng bước nghi lễ.

- Tướng quân, đưa cho đại nhân diện trang đi.

Ta gạt đầu. Lôi ra một chiếc rương to, đặt trước mặt Kính Thiên:

- Đây là toàn bộ diện trang của ta, vàng bạc trang sức cũng ở trong này.

Mở lấy một chùm chìa khoá, đưa cho hắn:

- Chìa khoá của phủ tướng quân, vài căn nhà xung quanh đây, một vài cửa tiệm dưới tên ta, kho giữ quà tặng.

Điệp Nhã giật giạt tay áo ta, nhỏ giọng:

- Chỉ đưa giấy tờ điền trang đại khái là được rồi, không cần đưa hết đâu.

Ta nhìn nàng, chớp mắt không hiểu. Chẳng phải nàng nói phải đưa hết sao?

Khoé miệng Điệp Nhã giật giạt, nàng nói:

- Tiếp nữa là đưa quà tặng tân hôn.

Ta nhìn nàng:

- Ta đưa rồi, ở nhà Quốc sư.

Điệp Nhã hít một hơi sâu, cổ nặn ra một nụ cười:

- Đưa chìa khoá thành Hoả Hương nữa là được.

Ta gạt đầu, rút từ trong ngực ra một chìa khoá bằng vàng. Là khoá cổng chính của Hoả Hương, kèm theo một lệnh bài bằng ngọc đỏ, đưa cho Kính Thiên:

- Đây là chìa khoá thành cùng lệnh bài của ta. Từ nay, trong Hoả Hương, người có quyền điều động bất cứ kẻ nào, kể cả Trưởng thành hay Phó tướng Thủy Tinh quân.

Kính Thiên gạt đầu, cung kính nhận lấy. Điệp Nhã bên kia nói:

- Chỉ cần uống rượu hợp cần nữa là được. Tướng quân, Đại nhân, cung chúc tân hôn.

Nói rồi nàng khom người lui ra ngoài. Ta nhìn hai ly rượu trên bàn. Bên trong ly ngọc, rượu sóng sánh đỏ.

Kính Thiên mang cất chiếc rương đi, hần quay lại nói với ta:

- Ta luôn nghĩ mình không bao giờ có thể cùng nàng uống rượu hợp cần.

Ta nhìn hần, mờ mịt. Lần trước không phải uống một lần rồi sao?

Hần mỉm cười, đưa một ly rượu cho ta, nói:

- Hần nàng không biết. Chỉ có phu quân mới có thể uống rượu hợp cần, phu thị không được phép. Họ bày hai ly rượu đơn giản là cho có mà thôi, cũng là nhắc nhở địa vị của phu thị.

Ta đón lấy ly rượu, cùng hần uống. Quả thật ta không biết luật lệ này.

Vậy lần trước...

Kính Thiên đặt ly rượu lên bàn, nói:

- Lần trước khi nàng cùng ta uống rượu hợp cần, ta đã rất vui. Khi từ quân doanh về nàng cũng chỉ ngủ lại trong phòng Bạch Triền, lúc đó ta quả thực có chút không hiểu. Ta nghĩ mình phải chấp nhận, nhưng nàng lại để Bạch Triền về Ân quốc. Ta lo sợ, rồi một ngày, nàng cũng sẽ để ta lại đâu đó, hoặc tặng cho một ai khác. Khi nàng bỏ ta lại phủ Quốc sư, ta nghĩ nàng sẽ không quay lại nữa...

Hần ngồi xuống trước mặt ta, nở nụ cười:

- Nhưng nàng đã quay lại, lại còn dùng sính lễ long trọng đón ta trở về. Ngày nàng đến, ta nghĩ bọn họ lừa ta. Khi mở cửa sổ, thấy nàng, ta đã nghi ngờ mắt mình.

Hần nhìn ta âm áp. Ta bối rối:

- Người chỉ mới gặp ta chưa được hai năm, thâm tình như vậy làm gì?

Hần bật cười:

- Trong suốt mười năm, ta luôn nghĩ về nàng. Ban đầu chỉ là suy nghĩ nàng biết về thân thể ta. Nhưng, mười năm qua đi, nghĩ về nàng trở thành một thói quen. Nhiều lúc ta nhìn Thái tử, cố tưởng tượng đến gương mặt nàng, thử suy nghĩ xem mười năm qua nàng sống thế nào...

Ta gạt tay hần xuống, cởi áo bào đi đến giường, nói:

- Nghi ngại đi, ngày mai còn phải gặp người hầu, tiếp nhận sự vụ phủ tướng quân.

Ta hơi dừng lại, hỏi Kính Thiên:

- Bình thường không phải người ít nói lắm sao? Hôm nay tự dưng nói nhiều vậy?

Hắn bật cười, đón lấy áo nơi ta, vắt lên bình phong:

- Trước đây, ta nghĩ âm thầm bên nàng, trở thành cái bóng của nàng, nhất định có một ngày, nàng chú ý đến ta. Nhưng, thời gian qua đi, ta phát hiện, nếu ta không nói, nàng căn bản chẳng bận tâm, cũng không chú ý. Nàng không giống Hoàng thượng, nàng sẽ không đoán tâm tư của ai cả, nếu không nói với nàng, nàng sẽ không để tâm, cũng không chú ý. Nếu đi phía sau nàng không thể nhìn, vậy để ta đi bên cạnh nàng, cùng nàng xây dựng một Hoả Hương mà nàng mong muốn.

Hắn đưa tay vuốt ve gương mặt ta, dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn vào ta, nói:

- Nếu nàng không muốn bận tâm, không muốn suy đoán thì ta sẽ nói với nàng, thẳng thắn với nàng, dùng hành động của ta để chứng minh. Không cần suy nghĩ, cũng không cần đoán biết, chỉ cần tin ta, để ta ở bên cạnh nàng, vậy là đủ.

Sáng hôm sau, ta cùng Kính Thiên đến đại sảnh nhận lễ của hạ nhân. Ta chỉ ngồi trên chính vị, nhìn mọi người hành lễ với Kính Thiên, Điện Nhã bàn giao sổ sách, công việc hậu viện. Đáng lẽ ta không cần có mặt nhưng dù sao vẫn phải ngồi đây, ít nhất cũng gạt bỏ tin đồn Kính Thiên không được coi trọng. Ta mơ hồ, hình như đã quên mất điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 28: Bế tắc

- Tướng quân.

Lão Ông gặp ta trong quân doanh, ta hỏi lão:

- Lão già kia thế nào rồi?

- Vẫn ngày ngày uống rượu, nói chuyện phiếm.

Ta xoa đầu. Như vậy là muốn ta giúp đỡ trước sao?

- Trưởng thành bên kia thì sao?

Lão Ông nhìn ta, không hiểu. Ta chán nản:

- Nói với Điện Nhã chuẩn bị một bình rượu, tối nay ta qua nhà Trưởng thành dùng cơm.

- Vâng.

Nhìn bản đồ biển Cầm treo trong doanh trại, ta có chút bất lực. Lần vượt biển Cầm đón Phượng Âm trở về, từ đầu chí cuối đều là may mắn. Dù không muốn nhưng ta luôn phải thừa nhận. Tất cả vì Nghi quốc chưa tới ngày tận thời.

Ta không dám lơ đãng thâm nhập biển Cầm, cũng không dám mang toàn bộ Hoả Hương làm vật đánh cược. Vùng biển đó, ngoài mặt thì đơn giản nhưng lại giấu trong mình càn khôn, càng lại gần, ta càng sợ hãi. Mỗi lần thấy Biển Cầm lại giống như thấy một vùng biển mới, xa lạ mà thân thuộc, đau thương mà phản kích.

- Lục Nga?

- Có thuộc hạ.

- Chuẩn bị thuyền.

- Vâng.

Thuyền ra khơi, Lục Nga tới hỏi ta:

- Tướng quân, chúng ta đi đâu?

- Đào Thâm

Lục Nga nhận lệnh lui xuống. Ta đứng trước mũi thuyền, nhìn về phía biển xanh bao la, chập chờn sóng.

Thở dài, trách mình lỗ mãng.

Đến bây giờ ta mới nhận ra, mười ba đảo bao quanh Hoà Hương không đơn thuần chỉ là nơi ẩn náu của cướp biển, mà còn là vòng cung bảo vệ Hoà Hương khỏi Biển Cấm. Nếu các đảo chủ còn sống, hẳn sẽ biết được nhiều hơn một chút.

Chỉ là, thời gian có quay lại, ta vẫn sẽ giết hết bọn chúng mà không do dự. Ta không tin vào con đường do người khác xây sẵn. Nó có thể sập bất cứ lúc nào, không chỉ khiến người chết đi mà còn kéo theo những người khác nữa, những người đã tin tưởng người.

Một lần gió thổi qua. Ngăn con ho trực chờ trong cổ họng, ta kéo lại áo choàng, nói với Lục Nga:

- Người dẫn theo mười người lên đảo, vào nhà đảo chủ. Những thứ như sách vở, giấy tờ, hải đồ, cỗ thư đều phải mang lên thuyền, không được bỏ sót.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Diệp Hà là kẻ đứng đầu trong liên minh mười ba đảo, cũng là kẻ già nhất, hẳn phải biết chút ít gì về Biển Cấm. Cỗ thư trong Hoà Hương cũng có nhắc đến vùng biển này nhưng chỉ nói sơ sài, hơn nữa đã là chuyện của vài trăm năm trước. Biển thay đổi từng ngày, sao có thể chỉ dựa vào cỗ thư đã vài trăm tuổi?

Lần qua Biển Cấm vừa rồi, ta cảm nhận sâu sắc nó không đơn giản chỉ là nơi ở của thủy quái. Mâu thuẫn luôn thay đổi, hơn nữa có nhiều nước đối lưu ngược dòng. Nếu đoán không nhầm, phía dưới Biển Cấm có nhiều dòng chảy, hơn nữa là dòng chảy của nhiều biển khác nhau, cùng một cửa vào nhưng nhiều cửa ra. Phương hướng hoàn toàn không có tác dụng trong đó. Nói đơn giản hơn, nó là một cổng lớn trên biển, chỉ biết được lối vào mà không xác định được nơi sẽ tới. Thậm chí, có thể có xoáy ngầm hoạt động trong lòng biển.

Trọng Đình nói Biển Cấm nông, lại có nhiều đá ngầm, thuyền lớn không thể qua.

Lão già kia nói có nhiều thủy quái, cây cối chẳng chặt, chỉ có thuyền lá mới có thể qua.

Đối với ta, Biển Cấm là vùng biển sâu, nhiều sóng ngầm và dòng đối lưu, đặc biệt không xuất hiện bão.

Phượng Âm từng nói đường biển này không giống với lần trước nàng đi qua. Có phải ta đi đường khác hay không?

Ba người, cùng một vùng biển nhưng lại có nhận thức khác nhau. Theo suy nghĩ thông thường thì có kẻ nói dối.

Nhưng, nếu tất cả cùng nói thật, thì có ý nghĩa gì?

- Tướng quân, đã xong rồi.

Ta nhìn những rương được mang lên thuyền, hơn mười rương.

- Đến những hòn đảo khác, mang toàn bộ bút tích, giấy tờ, bản đồ, cỗ thư trở về.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Nếu tất cả đều nói thật, vậy Biển Cấm không phải như ta từng thấy. Vậy lý do gì khiến lần đón Phượng Âm trở về lại đơn giản như vậy?

Người duy nhất biết câu trả lời lại nhất định không chịu nói. Kẻ khiến hắn nói lại nhất định không chịu làm.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 29: Mờ mịt

- Tướng quân!

Ban đêm, thuyền cập bến Hoà Hương, Lão Ông và Diệp Nhã đón ta, trên tay còn cầm một bình rượu. Phía sau nàng là một chiếc xe ngựa, Kính Thiên đang đứng bên cạnh.

Ta gạt đầu với Lão Ông, phân phó:

- Mang những chiếc rương kia về thư phòng ta, đừng cho bất cứ kẻ nào động vào.

Đón lấy bình rượu trên tay Điệp Nhã, ta nói:

- Tỷ cũng về trước đi, ta qua bên Trường thành.

Nàng giữ tay ta lại:

- Ngồi xe ngựa đi, Huyết Từ bữa nay ngủ sớm rồi.

Ta nhìn nàng, khinh thường.

Huyết Từ sao lại ngủ giờ này chứ?

Nhưng chân vẫn hướng về phía xe ngựa, Kính Thiên mỉm cười với ta:

- Nàng về rồi!

Ta gạt đầu, chui vào xe. Bên trong có một lồng đựng đồ ăn, mùi thịt nướng thoang thoảng bay ra. Bụng ta có chút đói.

Kính Thiên theo ta vào, bày thịt thỏ nướng ra bàn, rót một chén trà nóng đẩy về phía ta, nói:

- Nàng cố ăn một ít, để bụng đói uống rượu không tốt đâu.

Cầm một miếng thịt lên, ta nói với hắn:

- Lần sau người không cần ra đón ta đâu. Ở trong phủ lo việc của người đi, nếu ta không về thì sai Điệp Nhã hàm canh mang qua là được, không nhất thiết phải tự mình đi.

Kính Thiên không nói gì, chỉ mỉm cười. Ta chau mày:

- Nếu rảnh rỗi thì vào phòng Ngô Thanh tìm sách mà đọc. Hắn có viết cách cai trị Hoả Hương năm năm qua, là cuốn bìa xanh có góc màu đỏ. Không nhất thiết phải cai trị y chang, trong cách của Ngô Thanh có vài chỗ không hợp lý, như việc phân định tàu thuyền ra khơi hay phân chia lợi ích cho ngư dân và quý tộc. Ngô Thanh chọn giới trung lưu làm chỗ dựa, người thì nên lấy bách tính bình thường làm căn cơ. Những kẻ trung lưu kia được Ngô Thanh nuôi béo trắng rồi, lòng tham không đáy, không nhất thiết phải chăm bẵm chúng nữa, mang thịt đi. Trường thành kia cũng không nên chèn ép quá, dù sao cũng là người của Phụng Âm, nếu nàng không quá đáng thì mắt nhắm mắt mở cho qua, tránh cho bọn Ngự sử không việc làm lại tố cáo ta chuyên quyền, chèn ép trung lương. Hoả Hương mấy năm tiếp theo sẽ xây dựng cảng biển, tập trung một chút vào thương nhân. Một vài vùng núi bên kia dân cũng khá đông rồi, nên giãn ra, để bọn họ khai hoang trồng trọt, cây cối chặt về thì giữ lại dựng thành. Ta không nghi ngờ khả năng của người nhưng Hoả Hương không giống hoàng cung, không phải chuyện gì cũng dùng kế ngầm. Nếu có kẻ chống đối, người trực tiếp đến Thuỷ Tịnh quân, điều động quân đội, có thể làm cỏ chúng cũng được...

- Tướng quân, tới nơi rồi.

Lục Nga nói vọng vào. Nhìn miếng thịt đang cầm trên tay, ta còn chưa ăn được miếng nào.

- Người về nghỉ trước đi, lát nữa Lục Nga đưa ta về.

Ta nói với Kính Thiên rồi nhảy xuống, một tay cầm bình rượu, tay kia cầm miếng thịt đi vào nhà Trường thành. Bước một chân vào cổng ta mới nhớ là chưa hỏi Điệp Nhã tên Trường thành mới này là gì.

- Tướng quân ghé thăm hàn xá, thật vinh hạnh cho Sa Hà.

Một cô nương nhỏ nhắn, miệng cười tùm tùm tới đón ta. Nàng mặc quan bào, hẳn là Trường thành rồi.

Ta gạt đầu, nuốt miếng thịt trong miệng xuống, nói:

- Ta tới đêm khuya, không quấy rầy người nghỉ ngơi chứ?

- Không đâu. Tướng quân, mời đi bên này.

Ta gạt đầu theo nàng vào một đình nhỏ, bên trong là bộ bàn ghế bằng đá. Trên bàn có bày vài đĩa điểm tâm, nàng cười nói:

- Tiếp đón không chu đáo, tướng quân đừng chê cười.

Ta ngồi xuống một cái ghế, ném khúc xương ra đình, nói với nàng:

- Ta không ăn điểm tâm ngọt, bảo người hầu của người nấu cháo đi.

Nàng gật đầu, mỉm cười đi phân phó. Ta ngồi trong đình, rót rượu ra ly, tự mình uống trước một ngụm. Điệp Nhã chỉ chọn rượu Lan Quế Đình nhạt nhẽo nhưng vẫn khiến bụng ta nhộn nhạo, tửu lượng quả thật không được như trước nữa.

Trưởng thành quay lại đứng hầu trước mặt. Ta xua tay:

- Ngồi xuống đi, đừng đứng thế. Hôm nay ta tới nói vài chuyện trong nhà với người thôi.

Nàng ngồi xuống, rót cho ta ly rượu, nhẹ nhàng hỏi:

- Tướng quân muốn nói chuyện gì?

Ta uống một ngụm rượu:

- Người nói người tên gì ấy nhỉ?

- Thần tên Sa Hà, năm nay hai mươi ba tuổi, trước kia từng học tập trong Hàn Thư các.

Hàn Thư các từ khi nào nhận học sinh? Đó chẳng phải nơi lập chính sách cai trị, điều động quân đội, viết thánh chỉ sao?

- Ý người là từng làm Thái Tư trong Hàn Thư các sao? Người phụ trách phần gì?

Nàng mỉm cười:

- Thần điều chỉnh thuế vụ cùng gia mẫu.

- Mẫu thân người là Hữu Thừa tướng?

- Là gia mẫu.

Con dòng chính của Hữu Thừa tướng? Phụng Âm thật biết chọn người.

- Đại nhân.

Tỳ nữ bưng một cái khay vào, trên khay là nồi cháo nghi ngút khói.

Sa Hà đứng dậy đón lấy khay mang vào. Nàng múc cho ta một bát, nói:

- Tướng quân, dùng chén cháo cho ấm lòng.

Dùng muỗng khuấy khuấy cho nguội bớt, ta hỏi nàng:

- Người thích Tiểu Trư nhà ta sao?

Thịt mềm, ngon ngọt vừa miệng, không tòi. Ngày mai bảo Điệp Nhã tới hỏi cách nấu, tốt nhất là mang được đầu bếp về phủ tướng quân.

Sa Hà mỉm cười nhìn ta, nàng nói:

- Quả thực là có thích nhưng hần nói đã là người của Tướng quân...

Ta xua tay:

- Nói bậy! Ta với hần không có gì.

Sa Hà mỉm cười, nàng không tiếp lời ta.

- Người cũng lớn tuổi rồi, tại sao không lập phu quân?

- Trước đây ta có đính ước với một người nhưng sắp thành thân hần lại bội ước, cưới một vị công chúa. Ta cũng không còn cách nào.

Ta chống cằm nhìn nàng:

- Kề cùng người đính ước không phải Hạ Chương chứ?

Sa Hà chỉ mỉm cười, không trả lời ta.

Ta đứng dậy, nói với nàng:

- Ta định qua bàn chuyện hôn sự giữa ngươi và Tiểu Trư nhưng xem ra không cần nữa. Người của phủ Tướng quân không cần phải làm thế thân cho bất cứ kẻ nào.

Ta đứng dậy đi thẳng ra cổng, Sa Hà không đuổi theo.

Nhảy lên Huyết Tử, ta cùng Lục Nga trở về.

Kính Thiên vẫn chưa ngủ. Trông thấy ta, hắn nói:

- A Dương, sao về sớm vậy?

- Xong chuyện thì về thôi.

- Nàng ăn tối chưa?

Ta gật đầu, ngồi lên giường dựa vào gối.

Rắc rối lớn rồi!

- Lư Hoà chuẩn bị thuốc rồi, nàng tắm luôn nhé?

Ta gật đầu, đi vào sau bình phong, Lư Hoà đã đứng đó sẵn, cạnh nàng là thùng tắm nóng nực mùi dược liệu.

Ta mệt mỏi chịu đựng Lư Hoà bám huyết, cắn răng không rên một tiếng. Nàng chẳng có sức, để nàng bám huyết còn khó chịu hơn là bị kiếm đâm vào người. Đau không đau, nhột không nhột. Không thể bỏ qua cũng không thể chịu đựng.

Mỗi lúc thế này, ta điều nghĩ Phụng Âm cử Lư Hoà tới đây là để chinh ta.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 30: Chờ đợi

Vài ngày sau đó ta ở trong thư phòng, lục lợi đồng thư tín tìm thấy trên mười ba đảo nhưng thông tin về Biển Cấm hoàn toàn là khác nhau, thủy quái thường gặp cũng không cái nào giống cái nào, thậm chí so với Hoả Hương còn rối loạn hơn nhiều. Nếu không có người hiểu rõ giải thích, thực sự không thể xoá bỏ vùng biển này.

- A Dương, dùng bữa đã.

Kính Thiên mang bữa khuya vào, ta đặt quyển sách trên tay xuống, hỏi hắn:

- Trong phủ Tướng quân sao có tiếng trẻ con khóc thế?

Hắn bưng bát cháo đưa ta, nói:

- Là Đại Hoàng tử.

Phải rồi, Kim Thuyền và tiểu tử kia còn ở lại Hoả Hương.

Phụng Âm gửi mật thư cho ta, muốn ta bảo vệ hai phụ tử Kim Thuyền một thời gian. Nàng bận rộn xử lý việc triều đường, không thể quan tâm hậu cung. Mã Phong Nghi lại là kẻ nhỏ nhen, nhất định tìm cách hại Kim Thuyền. Đại hoàng tử còn nhỏ, phải có người chăm sóc, giao cho người ngoài, nàng không yên tâm.

Làm hoàng đế, chính là nhiều chuyện phải lo như vậy.

Nhấp một ngụm thử, vị giống với cháo trong nhà Thành chủ mới.

Kính Thiên nói:

- Hôm qua Thành chủ đưa đầu bếp qua, nói là nàng thích cháo của ông ấy nấu.

Ta đảo mắt, nàng ta có ý đây?

- Kim Thuyền bên kia thế nào rồi?

Kính Thiên mỉm cười:

- Ta để công tử ấy ở nhà phía nam, đã cử thêm vài người qua hầu hạ.

- Để Diệp Nhã trực tiếp lo việc ăn uống cho hai phụ tử họ, cử thêm người bảo vệ cẩn mật, không thể để chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Còn nữa, nếu người rảnh rỗi thì qua dạy hần vài mưu kế sinh tồn trong cung đi, ít nhất cũng không để Âm nhi vì hần mà phân tâm thêm nữa.

Kính Thiên gật đầu.

Ta thực tâm chỉ muốn một kiếm giết chết tên nam nhân ngu ngốc kia, nếu hần chết ở Ân quốc thì nội cung không rối loạn như hiện nay.

- Nhóc con bên đó cũng tìm vài bà vú có sữa tốt. Ngươi cũng quan tâm một chút, đừng để bị bệnh hay bị thương.

Kính Thiên gật đầu, hỏi:

- Tại sao Quốc sư lại để Kim Thuyền sống? Không phải như vậy là trái với tổ huấn sao?

Ta tà tà nhìn hần, lại cúi đầu xuống chén cháo.

Chưa gì đã thuộc Tổ huấn Phụng gia rồi?

- Hần Phụng Âm đã hứa gì với lão hồ ly đó rồi.

- Nàng nói xem, Hoàng thượng đã hứa gì?

Ta nhìn Kính Thiên:

- Ngươi biết cái gì rồi?

- Ta chỉ đoán thôi. Quốc sư vốn dĩ không có điểm yếu gì, cũng không muốn cái gì đặc biệt, hần Hoàng thượng phải lấy Nghi quốc ra làm vật trao đổi.

Ta chau mày.

Lấy Nghi quốc làm vật trao đổi? Trong thư Phụng Âm có nói sau ba năm sẽ đón Kim Thuyền trở về, cũng thời gian đó nàng muốn triệu ta về kinh đường thương...

Không lẽ, nàng hứa với Quốc sư trong ba năm sẽ khôi phục Nghi quốc?

Này, vốn là chuyện không thể nào. Từng làm Hoàng thượng một tháng, ta biết chính xác Nghi quốc bây giờ chỉ có vẻ bề ngoài mà thôi, bên trong vô cùng hỗn loạn, so với Hoả Hương trước kia cũng không hơn bao nhiêu. Ngô Thanh dùng năm năm mới khiến Hoả Hương đi vào nề nếp. Đó là có sự trợ giúp của nguồn tiền ta cướp được từ hải tặc. Phụng Âm không có tiền, quyền lực mỏng manh, nàng làm cách nào có thể vực một Nghi quốc nghèo đói trong ba năm chứ?

Ta xoa cổ, đưa cái chén không cho Kính Thiên:

- Vì một nam nhân, liều mạng như vậy?

Hần đón lấy, không nói gì. Ta dựa đầu vào gối mềm, nói:

- Quốc sư là chính sự. Vậy Phong Nghị hần là hậu cung rồi.

Muốn Kim Thuyền chết hơn cả Quốc sư, phải kể đến tên nam nhân đang ngồi trên ghế Phụng quân kia. Ta ngạc nhiên là hần đến giờ vẫn không cử động gì, vẫn nhàn nhã xử lý chuyện hậu cung. Ban đầu, ta nghĩ vì Phụng Âm đang mang thai, không thể chịu kích động nhưng giờ nghĩ lại, hần nàng ấy cũng đã hứa gì đó với Phong Nghị.

Nhìn Kính Thiên đang thu dọn phía trước. Hần không phải là giống nhau, không thu nạp hậu cung chứ?

- A Dương, uống trà.

Đón lấy chén trà trên tay Kính Thiên, ta nhấp nháp. Phụng gia đến đời này tại sao lại vô hậu như vậy? Còn có ba công chúa nhưng chẳng kẻ nào thu nạp ba phu thị?

Nghịch chương! Quả là nghịch chương!

Nhìn lại Kính Thiên. Hay là do những tên nam nhân này được nuông chiều quá. Hết kẻ này lại đến kẻ kia có những suy nghĩ quá phận như vậy? Thậm chí

còn cấm Hoàng đế nạp thêm phu thi. Phong Nghi, người làm Phụng quân còn nhỏ nhen như vậy, không sợ Ngự sử tố tội người đồ kỵ sao?

- Có gì muốn hỏi hả?

Ta nhìn Kính Thiên đang ngập ngừng, hần cứ nhìn những cổ thư trên bàn mà không dám hỏi.

- A Dương, nàng đang tìm hiểu về Biển Cấm sao?

Ta gật đầu. Hần hỏi tiếp:

- Dù sao chúng ta cũng khai thông biển rồi, còn phải tìm hiểu sao?

Ta dịch người vào trong, ngoắc hần lại. Chờ hần ngồi xuống giường, mới tìm tư thế thoải mái dựa vào:

- Có biết tại sao ta để Biển Cấm lại đến bây giờ không?

Hần lắc đầu, ta nói tiếp:

- Bốn năm trước, hai vạn Thủy Tinh quân đã chôn thân ở vùng biển đó. Bọn họ đi vào và biến mất. Ta thậm chí còn không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, hai trăm tàu chiến đi vào, đột ngột mất khả năng khống chế, tự tách khỏi đội hình. Tất cả những gì ta thấy là một sự hỗn loạn. Vài chiếc biến mất vào sương mù, vài chiếc bị xoáy biển nuốt chửng, vài chiếc thì tự đâm vào nhau, vài chiếc lại va phải đá ngầm... trong khi... tàu chiến của ta lại bình yên vô sự... Ta tận mắt nhìn thấy binh lính của mình rơi xuống biển mà không cách nào cứu được. Nhìn bọn họ từ từ chìm xuống, biến mất, không còn một ai. Diệp Nhã cũng là trong lần vượt biển ấy mà bị thương ở lưng, mất hết võ công.

Kính Thiên nắm chặt tay ta, hần im lặng.

- Ta cũng không biết tại sao lần vượt biển này lại dễ dàng đến không thể tin như vậy...

- Lần này nàng mang ít người đi...

Ta nhắm mắt, dựa vào sau:

- Ta không muốn chuyện bốn năm trước lặp lại, chỉ vì sơ suất của ta mà khiến binh lính của mình trả giá. Họ còn rất trẻ, thậm chí gia nhập Thủy Tinh quân chỉ vì ngưỡng mộ chiến tích của ta, họ nghĩ ta vốn bất bại...

Kính Thiên ôm ta vào lòng. Vòng tay của hần ấm hơn Ngô Thanh, cũng vững chắc hơn, nhịp tim đập mạnh mẽ, trầm ổn hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 31: Sa Hà

Vài ngày nữa trời qua, Sa Hà đột nhiên đến tìm ta. Tiếp nàng ở chính viện, nhìn giỏ đồ ăn nàng cầm trên tay, ta chau mày:

- Người tìm ta làm gì? Việc của Hoả Hương thì trực tiếp tìm Kính Thiên.

Nàng mỉm cười:

- Ta tới tìm Tướng quân để cầu hôn với Diệp Tiên phong.

Ta chau mày, ngoắc ngoắc Tiểu Trư đang thập thò bên ngoài. Hần ngưng ngừng đi qua Sa Hà, tới cạnh ta, đỏ mặt.

Thích người ta như vậy, chỉ đi ngang qua còn đỏ mặt mà bày đặt làm cao?

Ghé sát vào tai hần, ta hỏi:

- Diệp Tiên phong là kẻ nào?

Trong Thủy Tinh quân có người này? Nàng không phải bảo thích Tiểu Trư sao? Bây giờ lại đi cầu hôn một Diệp Tiên phong nào?

Tiểu Trư đen mặt nói với ta:

- Tướng quân, ta tên Diệp Tông a.

Ta nhìn hấn:

- Ngươi không phải Tiểu Trư sao?
- Đó là tên Tướng quân người gọi thôi, mẫu thân đặt tên cho ta là Diệp Tông.
- Vậy nàng muốn cầu hôn ngươi rồi? Ngươi đồng ý không?

Tiểu Trư đỏ mặt nhìn ta, hấn tủm tỉm:

- Theo ý tướng quân người.

Ta gật đầu, quay sang nói với Sa Hà:

- Ta từ chối, ngươi về đi.

Tiểu Trư bên cạnh bấm mạnh vào tay ta. Sa Hà cũng nhìn ta, gương mặt nàng tái nhợt. Nàng cười gượng:

- Diệp Tông, chàng ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với Tướng quân.

Ta chau mày quát Tiểu Trư đang định đi ra:

- Ai mới là Tướng quân của ngươi?

Tiểu Trư méo máo nhìn ta, hấn nói:

- Tướng quân...

Ta trừng mắt nhìn qua, hấn uất ức cúi đầu xuống. Sa Hà dịu dàng:

- Tướng quân, Sa Hà có chuyện muốn nói riêng với người, xin để Diệp Tiên phong ra ngoài trước.
- Hừ. Đi ra ngoài chờ.

Tiểu Trư ngập ngừng đi ra, ta ngồi xuống ghé nhìn Sa Hà. Nàng nói:

- Dám hỏi tướng quân lý do từ chối là gì?
- Hôm trước đã nói với ngươi, người phủ Tướng quân không làm thế thân cho bất kỳ kẻ nào.

Sa Hà cúi đầu, một lát nàng ngẩng mặt lên, trong mắt là kiên quyết:

- Diệp Tông tuy có nét giống Hạ Chương nhưng ta chưa từng coi huynh ấy là thế thân. Chuyện của ta với Hạ Chương đã là quá khứ, ta chưa từng oán trách Hoàng thượng hay Hạ phu thi, là chúng ta có duyên vô phận. Nhưng ta đối với Diệp Tông hoàn toàn thật lòng, không hề có ý định đùa giỡn hay tìm thế thân...

Ta xua tay, chống cằm nhìn nàng:

- Đừng tỏ chân thành bằng lời nói như vậy.
- Ý Tướng quân là...
- Là như vậy đó! Ngươi về suy nghĩ cho kỹ nên tỏ thành ý như thế nào rồi quay lại đây.

Sa Hà tái nhợt đi về. Tiểu Trư liền nhảy vào hỏi ta:

- Tướng quân, sao người từ chối?

Ta không hiểu nhìn hấn:

- Không phải ngươi không thích nàng sao?
- Ta...

Hấn đỏ mặt nhìn ta, tức tối:

- Nhưng cũng không nên từ chối...

Ta cúi:

- Người đã không thích nàng thì từ chối là tất nhiên, còn đây đưa cái gì?

- Người...

Tiểu Trư ghen một hòng nhìn ta, tức tới đập bay một cái ghế. Ta nhìn hắn, hỏi:

- Người muốn lấy nàng?

- Có tác dụng gì? Người từ chối thẳng thừng như vậy, nàng nhất định sẽ không tới cầu hôn nữa.

Hắn tức giận vung tay đánh vào mấy cái ghế, chính sảnh của ta cũng bị hắn làm lộn xộn cả lên. Cầm một cây viết, ta ném thẳng vào Tiểu Trư:

- Người đây là đang oán trách ta sao?

Hắn nhìn ta, hậm hực:

- Ta nào dám chứ?

- Hừ! Người chưa gả đã thế này, gả qua rồi có phải không biết đường về phủ Tướng quân nữa không?

- Phải gả qua rồi nói...

Ta ném nghiêng mực vào người Tiểu Trư, hắn né không kịp té ra đằng sau, uất ức ngồi ở đó, mím chặt miệng không nói. Ta trừng hắn, Diệp Nhã nhanh nhẹn đi vào, nàng nói với Tiểu Trư:

- Cái con heo ngu ngốc này, người còn ở đây mà oán trách Tướng quân? Nàng vì người hao tâm như vậy, người còn ở đây oán trách?

Tiểu Trư hậm hực:

- Diệp Nhã tỷ, có rồi mới nói nha, người rõ ràng...

Ta tức giận:

- Ta rõ ràng làm sao?

Diệp Nhã chạy qua giữ tay ta lại, ngăn ta tát cho Tiểu Trư một cái, nàng nói:

- Tướng quân, đừng chấp trẻ nhỏ!

Lại quay qua nói với Tiểu Trư:

- Con heo đàn này, Sa Hà đó chỉ mang vài món ăn qua cầu hôn, nếu người theo nàng như vậy, sau này sẽ sống như thế nào hả?

- Cái đó...

- Cái đó, cái đó là cái gì? Cầu hôn phải đưa lễ vật tới trước, lễ càng trọng càng chứng tỏ địa vị của tân lang. Nàng chỉ mang vài món ăn tới, dù có là vậy rồi cũng là không coi trọng người, biết không? Ngu ngốc! Tướng quân nói nàng có thành ý rồi quay lại, cái chính là muốn cho người mặt mũi trước gia tộc nàng, muốn mọi người biết người không chỉ là một tên canh cửa ở phủ Tướng quân, người được Tướng quân coi trọng, động vào người là động vào phủ Tướng quân đấy. Con heo ngu ngốc này.

- Nhưng... lỡ nàng không tới cầu hôn nữa thì biết làm sao?

Ta hít một hơi sâu, gắng áp chế ý định giết người. Diệp Nhã vung tay đánh vào đầu Tiểu Trư, mắng:

- Nàng cầu hôn bao nhiêu lần, cũng không phải bị từ chối lần đầu. Thêm lần này nữa cũng tính là cái gì? Nếu nàng không tới nữa chứng tỏ nàng không thật lòng với người. Một cô nương như vậy, người đi theo có ích lợi gì?

Tiểu Trư bủi môi cúi mặt xuống. Ta mệt mỏi:

- Ra ngoài hết đi, đừng làm ta phiền thêm nữa.

Diệp Nhã kéo tai Tiểu Trư ra ngoài, hắn là tìm chỗ nào dạy dỗ lại. Một kẻ như vậy, sau khi gả đi đừng hy vọng có thể giúp gì cho phủ Tướng quân, không gây thêm phiền toái đã là phúc đức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 32: Tiến từng bước.

- Tướng quân.

Lục Nga khom mình đứng phía sau. Ta hơi nghiêng đầu, nhìn ra sau, hỏi nàng:

- Có tin tức gì của Lãnh Tiểu không?

- Thưa không.

- Chuyện Trúc Diễm cũng điều tra không ra?

- Vâng.

Ta thở dài, quay đầu lại, nhìn cánh cửa đang đóng kín. Tán lá cây in hình lên khung cửa, rung rinh trong gió, xào xạc thì thầm. Những hạt bụi mờ hững hờ trong không trung, nghiêng mình đón những tia nắng lọt qua khe cửa đối lập với bóng tối trong phòng.

Đến bây giờ, ta vẫn không nghĩ ra lý do gì Trúc Diễm lại chết, là ai giết nàng?

- Truyền lệnh ta, truy lùng Lãnh Tiểu.

- Vâng.

Có một khả năng nhưng ta không muốn tin tưởng, cũng không dám tin tưởng.

Trúc Diễm yêu Lãnh Tiểu, từng xin ta ban hôn nhưng Lãnh Tiểu muốn trả thù, chuyện hôn sự đành hoãn lại. Trúc Diễm là người thận trọng, không có lý gì nàng không để lại manh mối cho chúng ta, trừ khi nàng không muốn. Nàng muốn bảo vệ ai? Hải Diễm? Hắn giờ là phò mã của Nghi quốc, là người hoàng tộc, ai có thể làm hại hắn? Chỉ còn một Lãnh Tiểu mà thôi, hắn lại không có tin tức gì. Tin Diễm Trúc chết đã lan khắp Thủy Tinh quân, tại sao một chút động tĩnh cũng không có? Ta ra lệnh cho hắn đi tìm Phượng Âm nhưng người mang nàng ấy về lại là ta, tin tức cũng là của Phong Nghị. Một năm nay, Lãnh Tiểu làm gì?

Ta không quản thuộc hạ chặt, cũng không biết mục đích bọn họ gia nhập Thủy Tinh quân. Mỗi người đều có một bí mật không thể nói cho ai. Tôn trọng bí mật đó, cũng là tôn trọng đồng đội, người đã cùng người vào sinh ra tử.

Chỉ là, có những việc, không phải lúc nào cũng có thể bao che.

Cái chết của Diễm Trúc, tốt nhất là không liên quan gì đến Lãnh Tiểu. Nếu không, Hải Diễm bên kia...

- A Dương, ăn chút đã.

Ta nhìn Kính Thiên, nói:

- Tôi nay ngại biết làm món gì thì làm tạm vài món, ta phải gặp một người.

Kính Thiên gật đầu không hỏi nhiều. Đáng lẽ hắn không cần phải làm chuyện của hạ nhân này nhưng... Ta chỉ là muốn tỏ chút thành ý mà thôi. Chuyện Biền Cẩm cũng nên tiến hành thôi.

Nhìn Kính Thiên, xác định hắn không có bất mãn mới bước đến bàn, cùng hắn ăn cơm. Thời gian này chúng ta gặp nhau không nhiều, Kính Thiên bận chuyện ở Hoả Hương, ta lại ngày ngày trong thư phòng đọc cổ thư, chỉ có buổi tối và bữa ăn mới gặp nhau. So với trước kia thì thời gian hạn hẹp hơn nhiều lắm.

Trời tối, ta mang vài món ăn Kính Thiên làm, đến quân doanh tìm lão già, không rõ có chịu nói gì đó không?

- Tướng quân, đêm rồi người còn tới quân doanh làm gì?

Lão Ông nhìn ta, trên tay còn cầm tấm hải đồ.

- Dẫn ta đi gặp lão già đó.

- Lão già nào?

- Người đã chở Phụng Âm vượt Biển Cấm.

Lão Ông nhìn ta suy nghĩ, lão nói:

- Tướng quân, người có chuyện gì sao?

Ta lắc đầu. Đây chỉ là ta suy đoán, chưa chắc chắn.

Lão Ông đưa ta ra ngoài, tới căn nhà nhỏ cách quán doanh vài bước chân. Căn nhà nhỏ ẩn nép mình dưới một thân cây to, nếu nhìn không kỹ sẽ không thấy. Bên trong đơn sơ chỉ có một cái bàn gỗ và hai cái ghế, lão già không thấy đâu, có tiếng thở ở phòng bên cạnh.

- Tướng quân, có lẽ lão ra ngoài rồi, ta đi tìm cho người.

Ta lắc đầu:

- Người về quán doanh trước đi, ta ngồi đợi cũng được.

Lão Ông ngạc nhiên nhìn ta, cuối cùng gật đầu đi về.

Còn một mình trong căn phòng, ta nhìn xung quanh. Căn bản chẳng có cái gì, giống như bao ngôi nhà khác ở Hoà Hương vài năm trước, đơn sơ đến mức không thể đơn sơ hơn được nữa. Phòng khách trống hoác ngoài mấy cột nhà thì chỉ có bộ bàn ghế xiêu vẹo, cửa sổ không cánh đón gió biển nồng nồng thổi vào, căn nhà tối om không thắp đèn. Mái nhà thùng lỗ chỗ, lấp lánh ánh sao trên bầu trời.

Lão già vẫn ngủ bên trong căn phòng tối om, không có cửa. Ngoài tiếng thở thì chẳng có tiếng động gì khác, cũng không thể nhìn thấy gì.

Là đang thử thách ta sao?

Không nước, không trà, cũng không có ly. Ta khát nên lấy rượu ra uống. Lại đặt mấy đĩa đồ ăn ra bàn, may mà Kính Thiên có để sẵn đĩa, nếu không đành phải bốc rồi.

- Rượu thơm!

Lão già đột nhiên từ phòng ngủ đi ra. Lão bước thẳng đến bàn, giành bình rượu từ tay ta, uống ừng ực. Ta nhìn lão, so với lần đầu gặp thì khác nhau nhiều lắm, gan to lên nhiều. Hay đây mới là tính cách thật của lão?

- Người dám giật rượu từ tay ta không nhiều đâu.

Lão híp mắt, ngồi xuống đối diện ta, nói:

- Tướng quân tới đây không phải có chuyện muốn nhờ ta sao?

Ta nhìn lão, dùng đũa gấp một miếng thịt cho vào miệng, thuận miệng hỏi:

- Vài tháng trong quán doanh tìm hiểu kỹ rồi đúng không?

Lão cười hề hề, rót thêm ngụm rượu vào miệng.

- Người nhận ra từ bao giờ?

- Khi nhìn thấy Biển Cấm.

Lão nhìn ta:

- Hải lòng với quà của ta chứ?

- Quà? Là việc người giúp Phụng Âm rời Nghi quốc, hay việc giúp ta vượt Biển Cấm?

Lão nhếch mép, đầu hơi cúi xuống nhìn vào đĩa đồ ăn:

- Tướng quân nghĩ là cái nào? Lão ngoài cái thân tàn này thì chỉ còn hiểu biết về Biển Cấm mà thôi. Ta mạo hiểm lộ diện chẳng phải muốn giúp người hoàn thành mong ước sao?

Ta chau mày:

- Mạo hiểm lộ diện?

Lão cười:

- Đề ý làm gì! Lão có thể trốn tránh cả đời mà không lộ diện, người cũng đâu tìm thấy ta, đúng không? Lão chỉ muốn nhờ người giúp một chuyện, Biển Cấm ta nhất định cùng người xoá bỏ.

Ta không tiếp lời, lão nói:

- Không giấu gì người, tổ tiên lão nhiều đời canh giữ Biển Cấm. Ngoài ta ra, bây giờ không ai có thể giúp được người đâu.

Ta gắp thêm một miếng thịt, im lặng. Ta với lão đang trong tình thế cần giúp đỡ. Kẻ nào nóng ruột hơn, kẻ đó nhất định yếu thế. Không phải ta muốn tính toán với một lão già nhưng nếu giúp lão, cái giá mà ta phải trả không phải nhỏ. Đắc tội với Hữu Thừa tướng, dù có là công chúa cũng phải cân nhắc kỹ, trừ khi ta muốn cắt đứt xưng vương, không liên hệ với triều đình nữa. Nhưng, ta có thể sao?

Lão nói:

- Tướng quân, người muốn phá bỏ Biển Cấm thì cần người hiểu rõ, như vậy sẽ rút ngắn thời gian và nhân lực hơn.

Ta thờ dài. Đắc tội thì đắc tội thôi.

- Nói ta nghe thử những hiểu biết của người.

Lão cười:

- Người từng vượt Biển Cấm hẳn nhận ra, nước trong Biển Cấm có nhiều dòng từ nhiều vùng biển khác nhau chảy qua. Thật ra, nước trong Biển Cấm sẽ luân phiên nhau chảy, mỗi một dòng nước sẽ dẫn đến những nơi khác nhau. Cứ cách hai mươi năm, các dòng này cùng chảy về, tạo thành những cửa biển khác nhau ở Biển Cấm, tàu thuyền đi vào sẽ bị lạc tay lái, giống như chuyện bốn năm trước Tướng quân đi vào...

Cảnh tượng náo loạn bốn năm trước một lần nữa trong vô thức lại hiện ra. Bầu trời xám xịt đen một màu, gió giật mạnh từng cơn, mặt biển động dữ dội, những con sóng cao hơn người, gào thét giận dữ. Hai trăm chiến thuyền chông chênh, lặn ngụp giữa biển khơi, không khác gì một đàn kiếm bị rút xuống nước, vùng vẫy tìm lối lên trong vô vọng. Ta nhìn thấy từng con thuyền một gãy làm đôi, vỡ nát. Những binh lính rơi xuống nước, từ từ bị biển xanh nuốt chửng. Gương mặt non nớt còn chưa rõ chuyện đời, kinh hoàng hoảng loạn đã biến mất như thế. Còn ta, chỉ giương mắt đứng nhìn, mờ to mắt nhìn từng người một gãy dựa vô vọng giữa biển khơi, một chút động tác giúp đỡ cũng không có.

Cạnh!

Đôi đũa bị bẻ gãy, ta hồi hồn nghe lão già nói tiếp:

- Tướng quân, bất cứ ai vượt Biển Cấm đều có chung một kết quả. Dù có là Huyết Vương hay Chiến thần cũng vậy thôi.

- ...

Lão thờ dài:

- Người trẻ tuổi đều nóng vội, quá tin tưởng bản thân mới gây nên sai lầm.

- ...

- Người cũng đừng tự trách, chuyện năm đó không ai muốn cả. Còn mạng sống tức là còn cơ hội...

Ta chớp mắt, ngăn lão tiếp tục xoáy sâu vào chuyện cũ:

- Biển Cấm năm nay có dị thường, nói về chuyện đó đi.

Lão nhìn ta, đôi mắt ánh lên chút buồn bã:

- Năm nay là chu kỳ mười năm thủy quái tập trung đẻ trứng. Người hẳn cũng nhận ra có nhiều loài không thể cùng xuất hiện ở một nơi, thậm chí còn là thiên địch nhưng chúng đều tập trung lại đây...

- Vì Địa Ôn sao?

Lão gật đầu:

- Là Địa Ôn dồn chúng về đây. Chúng ta có thiên tử, thủy quái cũng có vua. Người hẳn vẫn nghĩ hàng năm chúng đều tụ tập, mục đích là đẻ trứng, đúng không? Thật ra số thủy quái con đó là thức ăn của Địa Ôn sắp ra đời, chúng tập trung lại đẻ trứng chỉ để cho Địa Ôn con ăn mà thôi.

Ta gõ tay lên bàn. Vì Địa Ôn à?

- Địa Ôn là loài khó tính, chúng có thể sống ở bất cứ dòng biển nào khi trưởng thành nhưng mới chào đời, trứng phải nở ở vùng nước hỗn giao, chứa đặc

điểm của nhiều dòng nước. Biển Cầm lại trùng hợp có đặc tính này nhưng chỉ duy trì được một tháng duy nhất. Địa Ôn muốn trứng nở thành công thì phải chặn dòng, ngăn Biển Cầm đổi nước cũng như ngăn dòng nước mới chảy qua, ít nhất trong ba tháng. Dù có là Thiên Vương của biển, chúng cũng không thể tự mình làm được điều này. Vì vậy, chúng giết thủy quái bố mẹ, lấy xác xây đập, chặn dòng. Tướng quân có nhận ra điểm khác lạ giữa Biển Cầm năm nay và bốn năm trước không?

Ta gật đầu:

- Bốn năm trước không có hai mỏm núi. Biển Cầm chỉ là một vùng biển rộng bị bao bởi sương mù mỏng, không có đá hay cây cối.

Lão gật đầu:

- Tướng quân nói đúng. Hai mỏm núi kia là do Địa Ôn dùng xác thủy quái khởi động trận đồ dưới lòng biển, chặn dòng nước mà xuất hiện. Vì trận đồ khởi động nên có một thời gian biển vô cùng yên ả, không có thủy quái hay bão táp. Đơn giản vì những con đường đến các vùng biển đó đã bị chặn, chỉ còn vùng biển êm ả nhất mở mà thôi.

- Biển Cầm mở đến những vùng biển khác?

Lão gật đầu:

- Biển Cầm có nhiều đường vì nó bị nhiều trận đồ nhỏ chi phối, hợp lại thành một trận đồ lớn. Trước kia, bộ tộc ta giữ tất cả những hải đồ đó nhưng đến bây giờ, chỉ còn lại tám hải đồ hướng dẫn đi đến Ấn quốc. Những con đường còn lại do mười ba đảo chủ chia nhau nắm giữ. Nhưng bây giờ, e rằng...

Đã không còn ai sống sót, tất cả đều bị ta giết sạch rồi.

- Ngươi nói dưới lòng Biển Cầm có trận đồ? Là ai lập?

Lão lắc đầu:

- Không rõ, có thể là tổ tiên người năm xưa đã lập. Chỉ biết nhờ trận đồ này mà biển Cầm mới có nhiều dòng nước như vậy, cũng trở thành cửa của nhiều biển. Nơi giao nhau thường có nhiều thủy quái cũng là bình thường thôi.

Ta im lặng, không trả lời.

Nếu vậy, muốn mở cửa biển thì phải khởi động trận đồ, sau đó giữ lại một cửa giống cách Địa Ôn làm. Nhưng ta không đủ khả năng giết nhiều thủy quái như vậy.

- Tướng quân, ta có thể giúp người mở đường đến Ấn quốc. Còn nguyện vọng của ta...

Ta nhìn lão:

- Ta ra mặt giúp con trai lão cưới được Trương thành, như vậy còn chưa được sao?

Lão cười:

- Người biết Diệp Tông là con trai ta từ lúc nào?

- Trên người hắn có xăm một con sói, ngươi cũng có. Nếu đoán không nhầm hẳn ngươi thuộc tộc Trường Hành, bộ tộc bị đồ sát năm đó?

Lão gật gù:

- Năm đó, Hoả Hương chiến loạn, tộc ta bị hải tặc truy đuổi, phải trốn rải rác khắp nơi, nương tử cũng vì thế mà mất mạng. Ta mang Diệp Tông đi trốn, vài năm sau người bình định Hoả Hương, tuyển thêm quân. Diệp Tông gạt lời khuyên của ta, gia nhập Thủy Tinh quân, cùng người đánh đông dẹp bắc. Ta từng nhìn thấy người từ xa nên mới có thể nhầm lẫn Hoàng thượng là người, giúp nàng vượt Biển Cầm đến Ấn quốc. Khi quay về, mới biết đã sai...

Khá giống với những điều ta đoán nhưng còn một điều ta không rõ.

- Ngươi và Tiểu Trư tại sao không nhận nhau?

Lão cười buồn:

- Muốn chứ, nhưng tiểu tử đó luôn nghĩ vì ta vô dụng nên mẫu thân nó mới chết. Nó hận ta, hận chính mình vì vậy mới liều mạng gia nhập Thủy Tinh quân, giết hải tặc...

Mắt lão bắt đầu mờ nước, giọng cũng dần khàn đi:

- Nếu năm đó nàng không vì cứu hai cha con ta thì cũng đã không chết. Diệp Tông hận ta là đúng, tại ta quá vô dụng.

Lão ngẩng lên, đôi mắt đỏ ngầu, vẩy tia máu nhìn ta, giọng nói mang oán hận:

- Nếu người đến sớm hơn một chút, nếu người đánh hải tặc sớm vài năm, gia đình ta đã không chia ly thế này...

Ta không trả lời, nhìn lão gục xuống khóc như một đứa trẻ.

Chiến loạn Hoả Hương tám năm trước khiến bao gia đình chia ly, nhà cửa tan nát. Những câu thế này ta nghe nhiều nên quen rồi...

Ta đứng lên, đi ra cửa. Lão Ông đang đứng bên ngoài, dáng người nhỏ bé khuất trong bóng tối, đôi vai gầy guộc run rẩy gánh cả bầu trời đêm. Lão dùng đôi mắt kèm nhèm nhìn ta, trong đó đục ngầu khổ sở, đôi môi khắc khổ mở ra lại khép lại, im lặng.

Lão từ tốn dẫn đường cho ta trở về phủ tướng quân. Đôi lưng còng xuống chịu đựng gió sương, bão tố. Lão theo ta từ nhỏ, cũng là ngư dân bị hải tặc cướp mất tất cả, cuối cùng gia nhập Thủy Tinh quân, theo ta đi đánh giặc. Hơn một nửa Thủy Tinh quân đều xuất thân là ngư dân chất phác, bị bức vào đường cùng mới thành quân nhân, phục vụ một bạo tướng như ta.

Ta bước vào cổng, giọng Lão Ông khàn đặc phía sau:

- Tướng quân, đừng để ý làm gì. Những kẻ khốn cùng chỉ có thể than trời trách đất cho đỡ khổ mà thôi.

Ta gạt đầu, đi thẳng vào trong, không quay đầu nhìn lại.

Mỗi lần có người trách cứ, oán hận ta, Lão Ông đều nói những lời này. Ngày còn nhỏ, ta đã nghĩ mình là trời, có thể thay đổi tất cả. Nhưng sau này, thì hiểu được, ta không phải trời. Có những việc, không thể nào thay đổi. Mà bọn họ, cũng không đơn thuần chỉ là oán trách cho đỡ khổ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chương 33: Ngô Thanh

- A Dương?

Kính Thiên từ giường đi xuống, đón lấy áo choàng của ta mang vào sau bình phong cất. Đi về giường, ta nhìn quyển sách đang đọc dở, hỏi:

- Người đang đọc gì?

- Là cách thức điều hành Hoả Hương của Ngô Thanh.

Tiện tay ta cầm lên, lật xem vài trang. Nội dung là cách thức thu tô thuế ở Hoả Hương, cách gom góp tiền bạc. Góc phải còn có một dòng chữ nhỏ “Nương tử vất vả bên ngoài, nhất định phải gom đủ tiền cho nàng sắm quần trang”

Trang khác có dòng chữ “Nương tử lại không ngủ với ta, cứ trên thuyền là nàng lại không ngó ngang đến ta”

“Nương tử lại bị thương, chỉ có bị thương nàng mới chịu nằm trên giường. Nàng nên bị thương nhiều hơn nhưng ta đau lòng”

“Tên Vĩnh Khanh đáng hận lại đến nói chuyện với nương tử, nàng tiếp hắn cả đêm không về phòng. Đáng hận.”

“Nương tử ra biển, không cho ta theo cùng, chỉ mang Bạch Triền đi. Ta lo lắng, nàng sẽ hợp phòng với hắn.”

“Số tiền nương tử cần bây giờ ta vẫn chưa thu được, nàng bắt đầu nghi ngờ khả năng của ta. Thời gian có hạn, dù còn hơi sớm nhưng ta phải giải quyết một vài gia tộc để thu tiền, như vậy mới có thể lấy lại lòng tin của nương tử.”

“Hải Điền kết hôn, nương tử bảo ta chuẩn bị quà cưới cho hắn. Ta không muốn làm nhưng lại sợ nương tử không vui.”

“Quà cưới của Hải Điền, nương tử cho rất nhiều, gần bằng tiền Thủy Tinh quân dùng trong một năm. Một Phó tướng thôi, tốn nhiều như vậy làm gì? Ta không đồng ý, nương tử lập tức nhốt ta vào phòng chứa củi, giao việc này cho Diệp Nhã.”

“Ta viết những dòng này, hy vọng có một ngày đưa nương tử xem. Chỉ ít cũng để nàng biết được, ai mới là người thật lòng.”

“Bạch Triền đã hợp phòng với nương tử, ta không vui nhưng không dám nói nhiều. Ta sợ nàng không cho ta ở lại bên cạnh nữa.”

“Nương tử thường xuyên ra biển, tận lực truy quét mười ba đảo. Chỉ là ta không hiểu, nàng luôn đuổi tận giết tuyệt, không để bất cứ ai sống sót, dù chỉ là một đứa nhỏ.”

Suốt quyển sách, ở giữa ghi cách thu thuế, những góc nhỏ còn lại đều có dòng chữ Ngô Thanh oán trách ta, ghi nhận bất mãn trong lòng. Ban đầu, Ngô

Thanh không muốn viết cách thức điều hành Hoà Hương, là ta ép hấn viết ra, để dành cho một ngày, Ngô Thanh không còn bên cạnh, người điều hành Hoà Hương phải thay đổi. Không nghĩ tới, hấn ngoài mặt thì nghiêm túc ghi chép, bên trong lại loạn thất bát tao như vậy.

Nhớ lại gương mặt tếu táo của Ngô Thanh, ta nhìn không được mà mỉm cười.

Một bàn tay đề lên quyển sách, che những dòng chữ lại, Kính Thiên nhìn ta:

- Nàng biết tại sao ta không gọi nàng là nương tử không? Ta không muốn nàng nhầm lẫn ta với Ngô Thanh, cũng không muốn nàng nhớ đến hấn. Ngô Thanh bên nàng năm năm, ta chờ nàng mười năm. Những gì Ngô Thanh làm được, ta nhất định làm tốt hơn hấn. Ngô Thanh vì một người khác rồi bỏ nàng, ta sẽ không bao giờ như thế. Chúng ta bây giờ là phu thê, có chung nỗi buồn, cũng cùng một niềm vui, đừng mãi nghĩ về một kẻ khiến nàng buồn nữa.

Ta chớp mắt, có chút sững sờ.

Đưa lại quyển sách cho Kính Thiên, ta gạt đầu nằm xuống, để hấn xoa bóp cho mình. Kính Thiên nói đúng. Hấn giờ là phu quân ta, những gì đã qua, những kẻ đã rồi đi có nhớ đến cũng chẳng ích gì. Trân trọng người bên cạnh mới là điều đúng đắn. Là phu thê, quan trọng là thẳng thắn, không giấu diếm cái gì, cũng chẳng có gì để giấu.

- Hoà Hương dạo này có chuyện gì không?

Giọng Kính Thiên đều đều:

- Chuyện gần dân ta đã bàn với Trương thành, chúng ta đang xem xét tình hình, tìm nơi thích hợp để định cư mới...

Ta ngủ khi Kính Thiên đang nói, giọng hấn rất trầm nên thường khiến ta buồn ngủ. Giọng Ngô Thanh thì cao hơn, lại còn hơi ồm ồm. christie_hoang, 28/10/15 #110 Mộ Hân và Ki No thích bài này. christie_hoang Gà cặn Nhóm Tác giả Bài viết:280 Được thích:198 Đã thích:22 GSP: 10p Chương 34: Mạnh mẽ

Lại vài ngày ta giam mình trong thư phòng. Cố gắng đọc thư tín, cổ thư có liên quan đến Biển Cầm nhưng cũng không biết thêm gì nhiều. Chẳng lẽ trong cổ thư của Hoàng thất? Nếu vậy phải hỏi Quốc sư.

- A Dương, ăn cơm đã.

Kính Thiên đi vào, ta không ngẩng đầu lên nói với hấn:

- Người ăn chưa?

- Ta với Trương thành cần nói chuyện với một vài thương nhân đến từ các thành khác, sẽ ăn ở đó.

Ta gạt đầu, nói:

- Người viết một bức thư cho Quốc sư, nói nàng cho ta mượn Hoàng Thất cổ tịch.

Kính Thiên gạt đầu, nhưng vẫn đứng ở đó. Ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hấn:

- Có chuyện gì sao?

- Lư Hoà nói thuốc của nàng thiếu một vị, nhưng ở Hoà Hương không có. Ta định viết thư xin Hoàng thượng.

Ta hơi tư lự, cuối cùng lắc đầu:

- Nếu không phải vị quan trọng thì thôi cũng được.

Gương mặt hấn lập tức đen đi, ta đành thở dài:

- Thiếu thì đến Vân Thành hỏi Phụng Ngô lấy. Âm nhi cũng nhiều việc, đừng thêm gánh nặng cho nàng.

Kính Thiên nhìn ta. Hấn im lặng một lúc, cuối cùng thở dài rồi đi.

Quốc sư không cho ta mượn Hoàng Thất cổ tịch mà lại đưa một quyển sách khác tới, là “Định quốc kiếm”. Ta chau mày nhìn Kính Thiên, hấn nói:

- Quốc sư nói Hoàng Thất cổ tịch chỉ có quốc sư kế nhiệm mới được đọc. Nàng là Định quốc tướng quân, không thể đụng vào.

Ta tức giận.

Vậy là ý gì? Đều là con cháu hoàng thất, ai đọc thì có gì khác biệt? Chẳng phải đều giấu diếm những bí mật xấu xa của Nghi quốc sao? À không, phải là

những tội lỗi của Phụng gia mới đúng.

- Người viết cho nàng, nếu nàng không đưa qua thì ta đích thân tới mượn.

Kính Thiên thở dài, thương lượng:

- A Dương, nàng cứ đọc cuốn này trước, Hoàng thất cổ tịch chắc gì đã có thứ nàng muốn.

Ta chau mày, im lặng nhìn cuốn sách. Quốc sư hẳn không tự nhiên đưa tới cho ta, nàng muốn nói gì với ta sao?

Kính Thiên nói phải bàn chuyện di dời với các trưởng làng trong Hoà Hương nên đi trước, bữa trưa sẽ không về. Ta nhìn hắn rời đi, hỏi Lục Nga phía sau:

- Có tin tức gì sao?

- Đã tìm thấy Lãnh Tiểu, hắn đang ở một thôn trang gần núi Thất Nghịch. Ngày ngày chỉ ngồi nghỉ mát, không có hành động gì đáng nghi.

Lãnh Tiểu làm gì ở đó?

- Tiếp tục theo dõi. Đừng manh động, chờ xem hắn muốn làm gì.

Lãnh Tiểu thực sự đã giết Diễm Trúc sao? Tại sao hắn làm vậy? Tại sao lại bỏ trốn? Tại sao lại xuất hiện ở núi Thất Nghịch? Không lẽ kẻ thù của hắn là Quốc sư?

- Tướng quân, có cần cảnh báo Quốc sư không?

Ta nhìn Lục Nga:

- Tại sao?

- Rất có thể mục tiêu của Lãnh Tiểu là Quốc sư...

Ta mỉm cười:

- Chỉ là suy đoán của chúng ta, kinh động Quốc sư làm gì?

Nếu thật sự mục tiêu của Lãnh Tiểu là Quốc sư thì đã làm sao? Nàng làm Quốc sư cả đời người, một kẻ vô danh cũng khiến nàng gặp nguy hiểm? Hơn nữa, nếu núi Thất Nghịch xảy ra chuyện thì có thể mượn được Hoàng Thất bí tịch rồi.

- Sa Hà thế nào rồi?

- Trưởng thành đại nhân đã về kinh thành thăm nhà rồi.

Ta ngạc nhiên:

- Đi bao lâu rồi?

- Mới sáng nay.

Ta trầm tư.

Sa Hà về kinh thành, nàng ấy muốn làm gì? Xin chiếu ban hôn hay nhờ mẫu thân tới cầu thân? Giả Tịnh này làm Hữu Thừa tướng hơn mười năm, lẫn lộn trong triều từ nhỏ, đã đục đẽo từ lâu. Muốn nàng chấp nhận một kẻ không gia thế, không quyền lực như Tiểu Trư làm con rể là điều không thể. Làm phu thê đã là với cao, đừng nói vị trí ta nhắm đến là phu quân của Sa Hà. Giả Tịnh nhất định liều mạng phản đối. Ta phải đối phó với nàng thế nào? Còn Hạ Chương bên kia nữa.

- Lục Nga?

- Tướng quân!

- Đưa mật tin cho Gia Nghị, nói nàng tìm cách giết Hạ Chương đi. Đồ được tội qua cho Phong Nghị thì càng tốt.

- Vâng.

- Còn nữa, theo dõi Giả Tịnh, xem bà ta định làm gì? Nếu đi cầu thân một gia đình khác thì lập tức phá ngang, không thể để hôn sự đó thành công.

- Vâng.

Bất luận Sa Hà có coi Tiểu Trư là thể thân hay không thì sự tồn tại của Hạ Chương là không cần thiết. Tiểu Trư là hiện tại và tương lai của nàng, quá khứ đã qua thì nên chắt bỏ. Nàng làm không được, ta sẽ giúp nàng. Cũng coi như thành ý ta cho Diệp lão xem, tương lai của Tiểu Trư ta thay lão thu xếp ổn. Tương lai của Hoả Hương lão cũng nên giúp ta hoàn thiện.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 35: Suy tính

- Tướng quân, dùng thuốc.

Lưu Hoà bưng thuốc mang vào. Mỗi lần thấy nàng, ta lại bắt đầu thấy miệng đắng nghét.

Bưng thuốc uống, ta chau mày hỏi Lưu Hoà:

- Thuốc thiếu vị gì?

- Là Đông Hồi, dược liệu chỉ được mọc ở Trường Hạp quốc, được thương nhân mang tới Từ Hương tộc đổi lại hương liệu, trở thành cống phẩm dâng vua của Từ Hương tộc. Hiện tại, chỉ có Thái y viện Hoàng cung mới cất giữ loại thuốc này. Dù bên ngoài có bán nhưng với giá cao mà số lượng ít, không phù hợp để dùng lâu dài. Thần đã viết tấu dâng lên cho Hoàng thượng, hần vài ngày nữa thuốc sẽ tới.

Ta nhìn Lưu Hoà, nàng vẫn cúi đầu nhìn xuống đất, nhu mì giữ lễ như bao lần. Nàng không biết bản thân đã phạm tội gì sao? Mấy hôm trước ta nói Kinh Thiên mua bên Phượng Ngoã, nàng lại không hỏi ta mà dâng tấu cho Phượng Âm đòi thuốc. Lưu Hoà này rốt cuộc là muốn cái gì?

- Lưu Hoà, ngươi tại sao nhất định phải chữa cho ta?

Nàng ở đây vốn là đầy đoạ cả ta và nàng. Lưu Hoà yếu đuối, phù hợp nhất với khí hậu kinh thành, nắng gió ở Hoả Hương đối với nàng quá khắc nghiệt. Trên người Lưu Hoà trước kia luôn thoang thoảng mùi phấn hương dịu nhẹ nhưng từ khi đến đây, trên người luôn có mùi thuốc. Không phải mùi thuốc của ta, mà là thuốc cấm. Lưu Hoà cũng phải uống thuốc mới miễn cưỡng sống được ở Hoả Hương. Nàng cực khổ như vậy làm gì?

- Thần là thầy thuốc.

- Ngươi không phải Thái y sao?

Trong ấn tượng của ta, Thái y là những kẻ ô hợp, gió chiều nào che chiều ấy, thậm chí có thể dùng y thuật của mình hại người, tìm con đường đi lên.

Lưu Hoà ngược lên nhìn ta, trong mắt nàng là kiên quyết:

- Tướng quân, từ trước tới nay Lưu Hoà chưa từng nghĩ mình là Thái y, mà chỉ là một thầy thuốc. Trong mắt của thầy thuốc, chỉ có bệnh nhân, không có thân thể và quyền lực. Người là bệnh nhân, thần có thể chữa trị nhất quyết sẽ tận lực, không buông cũng không bỏ. Thần sẽ không để bản thân ray rứt vì cái chết của một người vốn còn hy vọng.

Ta chống tay nhìn Lưu Hoà, không trả lời.

Cô nương này, có khí chất lắm.

Lưu Hoà cúi người chào rồi lui ra ngoài, Vĩnh Khanh và nàng gặp nhau ở cửa. Hần đi vào, nói với ta:

- Tướng quân, Lưu Thái y làm sao vậy? Trông có vẻ không vui?

Ta như rồng mây nhìn Vĩnh Khanh, hần biết nhìn mặt người từ lúc nào thế?

- Ta nói nàng về kinh thành đi, nơi đây không giữ nổi nàng.

Vĩnh Khanh cười với ta:

- Tướng quân, người gạt ta.

Ta chớp mắt, không nói. Vĩnh Khanh cũng im lặng. Hần là người ta định bồi dưỡng để thay thế mình, nếu một ngày ta gục xuống, Thủy Tinh quân dựa cả vào hần.

- Vĩnh Khanh, có ý trung nhân chưa?

Hắn trừng mắt nhìn ta, bật cười:

- Tướng quân, ta phấn đấu như vậy, người vẫn không vừa mắt sao?

- Hừ!

Vĩnh Khanh gia nhập Thủy Tinh quân từ năm mười ba tuổi, gia đình hắn cũng bị hải tặc giết sạch, một thân một mình nuôi nấng em trai. Hắn so với Linh Lung thì thận trọng hơn, điềm tĩnh hơn Diệp Nhã, kinh nghiệm chỉ sau Lão Ông, liều lĩnh hơn Diêm Trúc, thông minh hơn Gia Nghị, uy tín trong quân cũng chỉ sau một mình ta, đáng tiếc lại là nam nhân. Nghi quốc trọng nữ, người nắm giữ quyền lực lớn chỉ có thể là nữ nhân, dù ta muốn thay đổi cũng không thể ngang nhiên coi thường tổ huấn.

Ban đầu ta định để hắn lấy Linh Lung rồi giao quyền cho nàng. Có Vĩnh Khanh đứng phía sau, Linh Lung hẳn không thể mắc sai lầm lớn gì. Đáng tiếc, nửa đường lại nhảy ra một Trọng Đình, nhân lúc ta lơ là đã lén lút leo lên vị trí phụ quân của Linh Lung, phá nát nước cờ ta chuẩn bị. Khôn kiếp!

Vĩnh Khanh này, phải làm sao đây? Hắn không hạnh phúc, ta phải ăn nói với nàng thế nào? Phải đối mặt với lương tâm mình thế nào?

- Thuyền mới đã thử nghiệm xong chưa?

Gương mặt của Vĩnh Khanh sáng bừng, hồ hởi:

- Tốt lắm, đã lắp thêm nó mới vào. Sức bật, độ chính xác đều tăng lên, thời gian lắp tên cũng ngắn đi. Dù không muốn thừa nhận, nhưng tên Trọng Đình này quả thật là có tài trong đóng thuyền, thêm khả năng tạo vũ khí của Khả Vinh nữa, Thủy Tinh quân của chúng ta nhất định là quân đội hùng mạnh nhất trong bốn nước.

Ta nhìn gương mặt hăm hở của Vĩnh Khanh, trong lòng chỉ có một nỗi buồn không thể gọi tên. Từ khi nào, ngoài Thủy Tinh quân ra, hắn không còn thú vui nào khác?

- Hắn có biểu hiện gì khác thường không?

Vĩnh Khanh thu lại nụ cười, lắc đầu:

- Không có, ta vẫn cho người giám sát ngày đêm. Linh Lung chuẩn bị lắm rồi, hắn cũng đang bận rộn lắm.

Ta nhìn Vĩnh Khanh, xác định hắn không có buồn khi nhắc tới Linh Lung mới nói:

- Ngươi có thể điềm tĩnh hơn được không? Linh Lung là nương tử huyệt của ngươi kia mà.

Hắn gãi đầu nói với ta:

- Trước giờ ta chỉ coi nàng là muội muội, nàng hạnh phúc ta cũng vui mừng. Phu thê là duyên phận, ta không cưỡng cầu.

- ...

Mỗi lần nhìn thấy Vĩnh Khanh, ta không biết phải làm sao cho phải. Tất cả những lời muốn nói đều đọng lại thành một gánh nặng trong lòng, không thể nói ra, cũng không thể bỏ qua.

Ta nhìn Vĩnh Khanh, hỏi:

- Cánh quân của ngươi thế nào rồi?

Hắn trầm tư:

- Vẫn đang huấn luyện, nhưng vẫn không mấy khả quan.

Ta gật đầu:

- Chậm rãi tiến hành, không cần phải gấp.

Nếu Vĩnh Khanh thành công thuần hoá được thủy quái, đối với Nghi quốc là một bước tiến dài. Chúng ta không còn yếu thế trước biển cả và thủy quái nữa, nhất định sẽ độc tôn trên vùng biển này.

- Tướng quân!

Lão Ông khom lưng đứng ngoài cửa. Chờ Vĩnh Khanh lui ra ngoài, ta mới hỏi:

- Lão già kia thế nào rồi?

- Lão đòi về nhà lấy cái gì sách.

Ta chau mày. Là lấy sách gì? Hải đồ về Biển Cầm sao?

- Để lão về đi, cứ hai người đi theo bảo vệ là được.

Lão Ông gật đầu lui ra. Chỉ còn mình ta trong phòng, nhìn tấm hải đồ trên biển, màu đỏ nổi bật giữa làn biển xanh làm ta nhức mắt. Cuối cùng là trận đồ gì đang khổng chế biển Cầm?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 36: Định quốc Tướng quân

Lật cuốn sách Quốc sư đưa, ta chau mày. Là sách viết tay của những công chúa ở vị trí Định quốc tướng quân các triều trước. Không chỉ có giấy mà còn có vải, mực đen xen với máu, những trang giấy ủa vàng lấm tấm máu khô. Từng dòng chữ thấm đẫm máu và sát khí, những nỗi tiếc chưa thực hiện, những mộng ước chưa hoàn thành, những tình cảm giang dở đều được viết ra.

Những trận chiến trải dài khắp Nghi quốc, từng thành trì bị chiếm đóng, những kẻ thù không đội trời chung, từng binh lính ngã xuống, máu đỏ xây thành, mỡ màng bờ cõi.

“Ta biết bản thân không còn sống được bao lâu nữa, Vân Thành vẫn chưa công phá được, tên khốn kiếp Thường Tín vẫn còn sống. Ta không cam tâm, dù có chết ta cũng phải chặt đầu hắn xuống, trả thù cho phu quân mình. Ta quyết định sáng mai tập kích Vân Thành, dùng mạng mình và thân binh làm mồi nhử, thu hút sự chú ý của địch về phía nam, cho quân chủ lực tấn công phía bắc. Dù ta có chết đi cũng không thẹn với tổ tiên Phượng gia, cũng không thẹn với bách tính Nghi quốc.

Phượng Hà.”

Phượng Hà là Định quốc tướng quân thời vua Bình Nhạn, vị vua thứ sáu mươi của Nghi quốc. Nàng mất năm mười tám tuổi, trong trận chiến mở rộng bờ cõi Nghi quốc. Nhờ nàng, Nghi quốc có thêm được ba thành trì, trong đó có Vân Thành, nơi tử trận của nàng.

“Địch quá mạnh, ta không chắc mình có thể tiếp tục được không. Quân lương không tới kịp. Chúng ta đã thủ trong Vĩnh Thành hơn một tháng, quân tình khó khăn, lòng quân rối loạn. Nếu tiếp tục thế này, quân kỷ không thể giữ vững, không bằng mở thành, đầu một trận sống còn, kéo dài thời gian cho nhóm Lê Nương mang dân chúng chạy trốn. Ta cũng không có gì hối tiếc, chỉ là đứa bé trong bụng này...”

Là di ngôn của Phượng Lam, Định quốc tướng quân triều vua Hoàng Lễ, vua thứ năm mươi sáu của Nghi quốc. Nàng mất năm mười sáu tuổi, tử thủ Vĩnh thành chống quân Định Thành quốc, giúp cho dân chúng Vĩnh Thành sống sót dưới móng ngựa của quân thù. Phu quân nàng sau khi nhận tin, đã uống thuốc tự sát trước di hài, cùng nàng hạ táng trong núi Phượng Hoàng.

“Nghi quốc lâm nguy, ta theo lệnh mang quân lên phía Bắc dẹp loạn. Nhưng triều đình đã đánh giá thấp chúng, ta cũng vì khinh địch nên mới khiến quân đội rơi vào tình trạng nguy cấp. Quân lương đã hết, binh lính chỉ còn hơn một ngàn quân, bốn trăm người bị thương nặng. Kẹt giữa núi rừng hoang vu, đội chờ chúng ta chỉ còn một con đường chết. Ta hôm nay lập một trận địa, dẫn dụ quân thù vào bên trong, cùng chết với chúng, giữ vững bình yên cho Nghi quốc, Phượng Hồng ta cũng không nhục mệnh với Tiên hoàng. Hậu nhân của ta sau này, hy vọng có thể sử dụng trận địa này giữa yên bình cho Nghi quốc.

Phượng Hồng di bút.”

Bên dưới có vẽ một trận đồ, có ghi chi tiết cách lập cũng như phá giải, thậm chí còn phương hướng phát triển, địa hình có thể lập, cách biến hoá. Phần chữ viết có vẽ lộn xộn nhưng phần trận đồ lại chi tiết, rõ ràng. Có những chỗ khác màu, là nàng dùng máu thay mực vẽ nên, hoàn thành trận đồ đã giết chết mình cùng mười vạn quân địch.

“Phượng Hoàn ta hôm nay phải chôn thân nơi xứ người, không có gì oán hận. Tất cả là quả ta phải gặt, giá ta phải trả cho những oan hồn chết dưới lưỡi kiếm của ta. Những món nợ ta gánh, những sinh mạng ta giết nhiều đến mức ta không thể nhớ nổi. Ta rửa tay trong máu đỏ của những người xa lạ, không thù oán, thậm chí còn không nhớ mặt, tất cả đều là vì Nghi quốc. Ta tự hỏi, vì cái gì, ta vì Nghi quốc trở thành một con quỷ khát máu, một kẻ mất nhân tính như vậy cuối cùng nhận lại được cái gì? Bất kể ai cầm được cuốn sách này, đều phải đi con đường ta đang đi, tắm máu của bách tính Nghi quốc để giữ gìn cái mà chúng ta gọi là yên ổn, là sự trị vì trường tồn của Phượng gia. Ta hận, ta hận sinh ra là con cháu Phượng gia, hận mình còn sống sót, hận mình trở thành Định quốc tướng quân, hận bàn tay nhuộm đỏ máu của mình...”

Bên dưới là một mảng màu đen, loang lổ. Chữ hoà vào máu, không thể nhận ra.

“Định Thành quốc lần này đến là có chuẩn bị, Nghi quốc có thể thủ thắng nhưng ta sẽ không về được nữa. Ta không trách trời, cũng không oán đất, tất cả là do ta quá chủ quan mới khiến hai vạn quân cùng chôn với mình. Nhưng chúng ta sẽ không chết vô ích, ít nhất phía sau chúng ta, Nghi quốc vẫn còn bình an, bách tính vẫn có thể vui vẻ đón nguyên tiêu. Ta từng hẹn với một người, sau nguyên tiêu sẽ mang sinh lễ đến đón hắn, cùng sinh con dưỡng cái, vui hưởng cảnh điền viên. Lần này, xem ra phải làm kẻ bội tín. Phía dưới ta có vẽ vài thực vật có thể làm quân lương sau này, hy vọng hậu nhân của ta có

thể đọc được.

Phượng Diệp đi bút”

Xen kẽ những di bút của các công chúa đòi trước là rất nhiều binh kế, chính sách quản lý quân đội, địa hình đặc trưng và phương pháp hành quân ở các thành trì. Thậm chí có vẽ tỉ mỉ nhiều loại vũ khí tương ứng với tác chiến đường dài và khí hậu đặc trưng từng vùng, cách phòng chống bệnh và quản lý quân lương.

Nghi quốc có hai mươi một thành trì, mỗi thành nhuộm máu ít nhất của hai công chúa ở vị trí Định quốc tướng quân. Khác nhau là triều đại, là số tuổi. Giống nhau là đều chết trên chiến trường, đều mang nuôi tiếc xuống suối vàng, đều chưa vượt qua tuổi hai mươi.

Chế độ cai trị của Nghi quốc thật ra rất đơn giản. Hoàng đế là người đứng đầu, một tay cầm thanh kiếm, một tay cầm tấm khiên. Định quốc tướng quân là kiếm, giết những kẻ phản loạn, chống đối, có suy nghĩ không phục tùng. Quốc sư là tấm khiên mê hoặc dân chúng, vẽ ra sắc màu huyền bí của con cháu hoàng tộc, che kín những giọt máu Phượng gia ngã xuống, dùng xương của mình giữ vững chiếc ngai vàng trên cao.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 37: Trận đồ

Lật tiếp những trang sau, giấy đã ứa màu, nhàu nát vì thời gian, riệu rã chấp vá với nhau thành sách. Dòng chữ cổ mờ ảo, nhoè mực chìm nổi giữa trang giấy sòn, một số không còn đủ nét kiên cường ghi dấu mặc kệ thời gian, một số bị máu văng trúng, không còn nhìn thấy gì ngoài một chấm đen đặc quánh ánh đỏ. Một số lại nhoè đi vì nước, không còn đủ hình hài, duy nhất còn lại chỉ có dấu mực lem nhem theo nếp phồng cong lên của giấy.

Những dòng chữ biến mất, chỉ còn vài dòng chấp vá nhưng cũng đủ để đoán được nội dung. Phía dưới còn một bản vẽ nguyên vẹn, rõ ràng như đã được đồ đi đồ lại nhiều lần.

“Ta là Phượng Trình, Định quốc tướng quân vương triều Vĩnh Hoa, trấn thủ Hoà Hương, thành trì cuối cùng phía Bắc Nghi quốc, cửa cảng giao thương với Thần quốc. Dù hai nước có qua lại giao thương nhưng văn hoá khác biệt, tập tục cũng khác nên luôn xảy ra xung đột, một chút bất cẩn cũng sẽ dẫn đến chiến tranh. Thần quốc rối loạn, quân vương nhu nhược, gian thần lộng hành, sớm hay muộn cũng sẽ phân chia. Ta không muốn cuộc chiến đó ảnh hưởng đến Nghi quốc, cũng không muốn những kẻ khốn kiếp kia thừa dịp khiến Nghi quốc nội loạn, biến Nghi quốc thành chư hầu, biến bách tính Nghi quốc thành nô lệ. Vì vậy, hôm nay, ta cùng hai mươi vạn thủy quân, dùng mạng mình lập một trận đồ bảo vệ Nghi quốc khỏi dã tâm của những kẻ mọi rợ, hy vọng hậu nhân có thể sống yên ổn. Sau này, khi thiên hạ đã ổn định, Nghi quốc mở lại cửa cảng giao thương, có thể phá bỏ trận đồ.”

Phía dưới là hình vẽ trận đồ dưới lòng biển, cách thức lập và phá giải, còn có cách khoá lại. Từng chi tiết đều ghi rõ ràng, cách trận hoạt động, mất trận, điểm chết, quy luật vận hành, điều kiện lập.

Nhưng chỉ có một trận đồ. Có gì đó không đúng lắm.

Một trận đồ đơn giản lại có thể giam Nghi quốc suốt vài trăm năm?

Một trận đồ?

Ta giật mình chạy tới những chiếc rương xếp lộn xộn trong phòng, nắp đã mở rộng, những hải đồ thư tín ngã nghiêng lộn xộn. Ném hết những thứ không liên quan, cuối cùng ta lôi ra được trận đồ của Vô Hình. Ở những rương còn lại đều có trận đồ riêng.

Đá hết những thứ cản đường, ta trải những bản đồ ra sàn, so sánh.

- A Dương...

- Đi ra ngoài!

Kẻ nào đó đẩy cửa, ta thuận tay ném nghiêng mực ra.

Rầm!

Nghiêng mực đập trúng cánh cửa đang hé khiến nó đóng lại. Yên tĩnh.

Các trận có cùng một cửa vào nhưng đường đi và cách phá giải khác nhau. Ta viết ra thời gian đám hải tặc hoạt động, mỗi nhóm thường biến mất một tháng trong năm, chúng đi đâu? Trong đám tiền bạc bị tước đoạt, có cả những báu vật của ba quốc gia kia, không lẽ bọn chúng vượt biển đến cướp ở nước ngoài?

Có khả năng!

Nếu vậy dưới lòng Biển Cầm có ít nhất mười trận đồ xếp chồng lên nhau tạo nên một đồng rối mù, thay phiên nhau hoạt động. Mười ba đảo chủ, mười ba hải đồ, mười ba con đường...?

Có mười ba trận đồ dưới biển?

Dựa vào thời gian biến mất có thể xác định được tháng nào thì trận đồ nào hoạt động. Nhưng cái gì điều khiển sự khởi động của những trận đồ đó?

- Khả Vinh?

Ta đập cửa ra ngoài, gọi Khả Vinh. Phải một lúc sau hắn mới chạy tới, ta nhân thời gian liền lục tung các rương nhưng chỉ tìm được mười bản vẽ trận đồ. Mặc cho ta tìm trong từng trang giấy cũng chỉ có mười bản vẽ. Khi Khả Vinh tới, cả thư phòng lộn xộn không còn chỗ đứng, thấy hắn hành lễ ở bên ngoài, ta ra lệnh:

- Cầm những trận đồ này về nghiên cứu kỹ lưỡng, ba ngày sau ta muốn có cách hiểu toàn diện nhất.

Ta gom mười bản vẽ trận đồ của mười ba đảo chủ trên bàn đưa cho Khả Vinh. Hắn đón lấy, chỉ liếc mắt xuống nhìn một chút, gật đầu với ta rồi ôm trận đồ rời đi.

Nếu suy nghĩ của ta là đúng thì phải mất một năm mới khoả được các trận đồ đang hoạt động ở Biển Cầm. Nhưng lấy thứ gì trấn trận?

Phượng Trinh công chúa lấy hai vạn thủy quân làm vật trấn trận, ta cũng phải như vậy sao? Hơn mười trận đồ, giết sạch Thủy Tinh quân cũng không đủ. Thứ gì đủ sát khí và oán khí? Thanh kiếm mờ quốc ư? Nhưng cần có mười ba thanh kiếm như vậy mà ta chỉ có một.

Quay vòng, dùng chung một mắt trận? Nếu vậy phải xé mở và lập lại trận, sẽ chết rất nhiều người. Ta không muốn.

- A Dương, ăn chút gì đã. Hai ngày rồi nàng chưa ăn cũng chưa uống thuốc.

Kính Thiên một thân áo tím bước vào, trên tay là khay đồ ăn bốc khói. Ta có chút không hiểu lời hắn nói. Hai ngày rồi sao?

Ngồi xuống bàn ăn, mắt vẫn không rời khỏi trận đồ của Phượng Trinh công chúa.

Trận đồ này đang điều khiển Biển Cầm sao? Nhưng sao cách hoạt động lại có chút không giống?

- A Dương, đừng chỉ ăn cơm không như vậy.

Kính Thiên gấp cho ta một miếng thịt kho. Ta miễn cưỡng rời mắt khỏi trận đồ, thuật tay bỏ vào miệng. Đầu óc trống rỗng, ta hỏi hắn:

- Trong phủ có chuyện gì không?

Kính Thiên mỉm cười lắc đầu, lại gấp thêm một miếng thịt vào bát ta:

- Ta giải quyết được, nàng đừng lo lắng.

Ta gật đầu, không hỏi nữa, tiếp tục nhìn vào trận đồ. Nếu có chuyện thì Kính Thiên sẽ giải quyết. Ta cười hắn về cũng không phải chỉ để cho có lệ mà thôi, ta sẽ không phân tâm đến Hoả Hương nữa, tập trung vào Biển Cầm là được.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 38: Chuẩn bị

Hôm sau, ta gọi Khả Vinh, Diệp lão và Lão Ông cùng vào doanh trường bàn chuyện. Đặt “Định quốc kiếm” lên bàn, là trang của Phượng Trinh công chúa, ta để ba người đọc. Lão Ông đọc xong, đưa cho Diệp lão, nói với ta:

- Vậy muốn phá giải Biển Cầm phải mở được trận đồ này?

Ta gật đầu, không trả lời.

Diệp lão đọc xong, đưa qua cho Khả Vinh, tư lự:

- Ở Biển Cầm, không đơn giản chỉ có trận đồ này.

Ta nhìn qua, lão nói tiếp:

- Trận đồ của ta không giống trận này, chỉ có vài phần tương tự nhưng cách phá giải lại không giống.

Ta thờ dài. Quả thật không đơn giản chỉ có trận đồ này.

Khả Vinh trả sách lại cho ta, nói:

- Đây là trận đồ mở, đã lập vài trăm năm trước, không giống cũng là bình thường thôi.

Ta nhìn hấn, có chút hy vọng. Lão Ông hỏi:

- Ý là sao?

Khả Vinh hơi vuốt cằm:

- Biển Cấm luôn có dòng nước chảy qua, mỗi năm sẽ khiến trận đồ bị dịch chuyển một chút, vô tình đã tạo thành một trận đồ khác, nhỏ hơn.

Ta chau mày:

- Nói rõ một chút.

Hấn thờ dài:

- Tướng quân, bây giờ ta không nói rõ được. Có thể cho ta mượn trận đồ này về, cùng vài người nữa nghiên cứu, sau đó sẽ nói cụ thể hơn.

Ta lắc đầu:

- Người lấy bút vẽ lại trận đồ. Sách này không cho người cầm đi được.

- Vâng.

Khả Vinh lấy giấy và mực, bắt đầu sao chép trận đồ. Ta quay sang hỏi Diệp lão:

- Người lấy được sách không?

Lão chuyển ánh mắt từ Khả Vinh sang nhìn ta, gật đầu:

- Đã lấy được. Tướng quân có muốn đọc không?

Ta lắc đầu:

- Không cần. Từ nay người cùng Khả Vinh nghiên cứu Biển Cấm, có việc trực tiếp nói với hấn, không cần thông qua ta.

- Vâng.

Lão cúi đầu nhận lệnh, Khả Vinh hơi ngược lên. Ta nhìn qua, hấn lại chăm chú cúi xuống sao chép trận đồ. Ta hỏi:

- Bao người cho người thiết kế cảng biển, thế nào rồi?

Khả Vinh ngẩng đầu lên, nhìn qua Lão Ông. Ta theo mắt hấn nhìn sang Lão Ông đang im lặng, lão tư lự nói:

- Đã vẽ xong ba bản, ta định đưa cho Tướng quân xem cần chỉnh lý cái gì không?

Nói rồi rút từ trong ngực ra ba bản vẽ, bước đến chỗ ta trải ra bàn.

Ba bản đồ vẽ khá chi tiết nhưng ta nhìn không hiểu lắm. Lão Ông ở bên cạnh, chỉ vào từng bản vẽ:

- Cái này sẽ dùng cây làm thành trì, bắt đầu từ cửa biển đến tận chân núi phía nam, cùng với ngọn núi bao bọc toàn bộ Hoả Hương vào giữa. Như vậy sẽ an toàn hơn nếu bị tấn công hoặc có bão nhưng cần rất nhiều gỗ và nhân lực, thời gian làm cũng mất hơn mười năm. Bản này là về cửa cảng biển và bố trí Hoả Hương. Chúng ta chia Hoả Hương làm hai khu chính, một là dân cư, còn lại là doanh trại. Trong doanh chia làm bốn khu: nơi đóng quân, đậu thuyền, luyện binh và nuôi ngựa. Còn bản này vẽ khu chợ sẽ là nơi giao thương giữa các nước, chia đều làm ba khu cho mỗi nước. Nếu để họ trộn lẫn vào nhau rất dễ gây xung đột và chúng ta khó kiểm soát.

Ta tư lự nhìn ba bản vẽ trải trên bàn, vuốt cằm:

- Nếu vậy cần rất nhiều cây. Ở đâu cho đủ?

Riêng tường thành bao bọc cũng tốn không ít cây. Hơn nữa phải là cây lâu năm, thân gỗ chắc mới có thể chịu đựng được gió sương, bão táp, còn có nước biển quanh năm bao bọc. Chặt hết rừng ở Hoả Hương liệu đã đủ làm công vào chưa mà nghĩ đến cả một bức tường?

Khả Vinh bên kia đặt bút xuống, đến nói với ta:

- Chuyện này ta đã tìm ra một giải pháp nhưng nói ở đây không rõ ràng. Tướng quân cùng ta đến chỗ thử nghiệm sẽ rõ.

Ta gật đầu cùng hắn đến Từ Tập doanh, nơi chế tạo vũ khí, chiến thuyền của Thủy Tinh quân.

Từ Tập doanh mới được thành lập cách đây vài năm, tách từ nhiều lộ của Thủy Tinh quân, chủ yếu xuất thân là công tử trong Hoả Hương, được học hành từ nhỏ. Nói ngắn gọn chính là một doanh chứa toàn quân sư, không ra chiến trận, chỉ cải tiến binh khí, chiến thuyền, lập trận trận đồ, nghiên cứu cách hành quân. Nông cụ, thuyền chài ngư dân cũng được làm ở Từ Tập doanh. Binh lính trong doanh không nhiều, chỉ có một vạn quân, hết một nửa là thợ lành nghề chuyên về vũ khí và chiến thuyền, một số ít thì cải tiến nông cụ, thuyền đánh cá cho ngư dân.

Từ Tập doanh có ít người nhưng chiếm một khu rộng trong Thủy Tinh quân, chia thành nhiều khoảnh nhỏ, ai cũng bận rộn với việc riêng của mình. Có vài kẻ túm tụm lại cùng nhìn vào một bản vẽ, người ngồi rèn kiếm, chỗ thử cung tên. Nơi đóng chiến thuyền là bận rộn nhất, tiếng búa vang lên rền rã, những binh sĩ cời trần, mồ hôi dưới cái nắng oi ả của Hoả Hương.

- Tướng quân, hướng này.

Ta bước sau Khả Vinh đến một khoảng đất rộng, trống không. Ở giữa trơ trọi một bức tường bằng gỗ rộng hơn tám bước chân, cao hơn đầu người. Phía trước mười bước chân để sẵn một nỏ bắn tên thường lắp trên chiến thuyền. Tên đã lắp sẵn, nỏ cũng được kéo căng, sẵn sàng bắn vào bức tường bất cứ lúc nào. Khác ở chỗ đầu mũi tên không lắp sắt bọc đầu mà chỉ là đầu tên bị vót tù. Bên dưới cũng để sẵn mười mũi tên không đầu xếp thành một đồng lớn bên cạnh.

Hai mươi binh sĩ bước tới, thân trên cời trần, cánh tay săn chắc nâu sạm ướt đẫm mồ hôi, lông lánh dưới ánh mặt trời.

Khả Vinh mỉm cười nói với ta:

- Tướng quân, xem nhé.

Hắn quay sang ra hiệu, một binh sĩ cầm kiếm chém đứt dây chằng nỏ.

Vút.

Rầm.

Cánh cung bật ra, mũi tên xé gió lao về phía bức tường, đập mạnh vào rồi rơi xuống. Bức tường vẫn đứng im không di chuyển.

Mỗi phát bắn của nỏ có thể xé đứt da của thú quái ngoài hai trăm bước. Ở cự ly gần, có thể xuyên thủng cả một con Bội Sâm trưởng thành, bắn vỡ đôi một chiến thuyền nhưng bức tường này lại không sao!?

Ta nhìn sang Khả Vinh, hắn cười như con hồ ly, ra dấu cho ta im lặng.

Ba người nhắc một mũi tên khác lên, lắp vào trong nỏ. Mười hai người khác bắt đầu kéo cung, móc dây vào cột chằng, giữ nỏ ở tư thế giương cung, sẵn sàng bắn.

Vút.

Rầm.

Một mũi tên khác lại bắn tới, đúng vào vị trí mũi tên cũ, nó cũng rớt xuống, bức tường vẫn y nguyên.

Mũi tên thứ mười, chỗ bị mũi tên bắn trúng vỡ đi một mảng, vừa đúng kích thước của đầu mũi tên.

Ta đến bên bức tường, quan sát thật kỹ.

Độ dày chỉ bằng một bàn tay của ta, mỏng hơn lớp vỏ chiến thuyền bây giờ một nửa. Màu sắc gỗ không đều, xếp xen kẽ. Có ba lớp xếp chồng lên nhau. Là Khả Vinh đan gỗ lại với nhau sao?

Ta nhìn sang Khả Vinh, hắn đang chỉ huy binh lính mang nỏ đi. Thấy ta nhìn, hắn chạy qua, hồ hởi nói:

- Thế nào? Tướng quân, không tệ đúng không?

- Người đan gỗ vào nhau?

Khả Vinh gãi mũi, hơi ngượng ngùng:

- Còn tưởng người nhìn không ra.

Hắn hít một hơi sâu, nói tiếp:

- Phải. Bức tường này được đan bởi ba loại gỗ khác nhau theo một đường đan nhất định, thay đổi tùy mức độ. Sau đó lấy nhựa cây trộn với đất bùn, thêm mùn lá cây trét lên, lại thêm một lớp gỗ bên ngoài, mới có một bức tường thế này. Người cũng thấy rồi, nó chắc hơn gỗ thông thường, cũng chịu đựng tốt hơn. Muốn phá vỡ liên kết thì cần mười mũi tên giống thế này cùng bắn vào một điểm, nhưng chuyện này rất khó xảy ra. Nếu dùng làm tường thành, sẽ giảm số cây chúng ta phải chặt, cũng không cần tốn hết mười năm.

Ta và hắn đi vào một doanh trường, bên trong không có ai. Ngồi lên chính vị, ta hỏi Khả Vinh:

- Ba loại cây người nói là gì? Ở Hoả Hương có không?

Hắn gật đầu:

- Tùng tử, nghệ xương, tần gai, nhựa cây cỏ nhám, mùn cây sao. Đều là những cây thông dụng, ở Hoả Hương khá nhiều. Nếu thiếu có thể trồng thêm, những cây này đều là cây ngắn ngày, tùng tử và nghệ xương cần hai năm tuổi, cũng không lâu lắm. Trên mười ba đảo hình như rất nhiều. Nếu thiếu có thể nói Tuyết Tùng trồng mà.

Ta chau mày:

- Tuyết Tùng trồng bốn cây đó rồi Thủy Tinh quân ăn cái gì?

Khả Vinh cười với ta, không nói.

- Chuyện này người cho người tiến hành đi, bắt đầu xây thành bao quanh trước.

- Vâng.

- Trận đồ đó, nhanh chóng nghiên cứu xong. Bốn ngày nữa ta muốn có lời giải thích rõ ràng.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 39: Giải thích

- Tướng quân.

Ta gật đầu với Vịnh Khanh vừa vào, hắn là người cuối cùng. Nhìn sang Lục Nga, nàng cúi mình, lui ra khỏi doanh trường.

Diệp lão, Lão Ông, Vịnh Khanh, Khả Vinh. Đủ rồi.

Ta gật đầu cho Khả Vinh, hắn khom người nhận lệnh rồi bắt đầu nói:

- Bốn trăm năm trước công chúa Phượng Trình lập trận đồ này dưới lòng biển Cẩm, ngăn cách Nghi quốc với Thần quốc, tránh né chiến tranh. Trận đồ này có hai mắt trận và mười điểm chết, có khả năng đảo dòng chảy. Nói dễ hiểu hơn nó thay đổi dòng chảy ban đầu của biển, từ một dòng thẳng khi đi trận sẽ bị bẻ gãy, gấp khúc thành một vùng hỗn loạn. Như thế này.

Khả Vinh chỉ vào một thùng nước bằng gỗ, bên dưới đáy có đặt sẵn trận đồ ngập trong nước. Hắn rút nút chặn, dòng nước đen nhanh chóng chảy vào thùng nước, đi ngang qua mắt trận, bị chặn lại. Dòng nước đỏ dồn tạo thành một vùng nước đen đặc, sau đó nó tự chia thành hai, hướng đến hai điểm chết. Lại bị chặn, dòng nước đổi hướng đến các điểm chết còn lại, cuối cùng gặp lại nhau ở mắt trận thứ hai. Khi dòng nước nối tất cả các điểm, trận pháp bắt đầu hoạt động. Nước trong thùng bắt đầu chảy nhanh hơn, ở mỗi điểm chết xuất hiện thêm vài dòng nước chuyển động. Ban đầu là những dòng nước mảnh nhưng sau đó dần dần mạnh lên, mặt nước dao động mạnh, ồ ạt vỡ mạnh thành thùng. Ở hai mắt trận xuất hiện hai xoáy nước, nhỏ thôi, nhưng xác thực là có.

Khả Vinh nói tiếp:

- Đây chỉ là mô hình, ta dùng mực hoà với nước giả làm dòng trong biển Cẩm. Ở đây,

Hắn chỉ vào những điểm chết, nói:

- Ở đây xuất hiện vài dòng nước nhỏ, vì nước ở đây không nhiều nên không rõ ràng lắm nhưng nếu mọi người để tay vào, có thể nhận thấy dòng chảy.

Vĩnh Khanh đưa tay vào, im lặng. Hấn nhìn ta, gật đầu.

Khả Vinh nói tiếp:

- Ở ngoài biển, những dòng này sẽ mạnh hơn, thậm chí là dịch chuyển cả những điểm chết này, tạo thành dòng mới, thông ra bên ngoài. Mỗi một điểm chết thông dòng, vô tình đã phá vỡ trận pháp ban đầu, tạo thành mười trận nhỏ xung quanh, khiến cho Biển Cầm hỗn loạn. Nước vô cùng dữ tợn, không có thủy quái hay con người nào có thể chịu nổi, nên nó trở thành vùng biển chết.

Ta chống cằm, tiếp tục nghe Khả Vinh nói:

- Theo sách mà Diệp lão mang tới thì tộc Trường Hành năm đó đã lập một trận khác, liên kết mười trận này lại, đề lên trận pháp ban đầu, giữ cho vùng biển này bình yên hơn. Nói dễ hiểu, trận pháp sau này nắm giữ khả năng đổi dòng của Biển Cầm. Nó điều khiển thời gian và số lượng trận pháp nhỏ hoạt động, đảm bảo trong phạm vi chịu đựng của trận pháp lớn. Tuy nhiên, cứ hai mươi năm nó lại bị mất khống chế, đến bây giờ ta vẫn không tìm ra nguyên nhân gì nhưng chu kỳ là hai mươi năm. Khi trận pháp này mất khống chế, các trận pháp nhỏ sẽ cùng hoạt động, gây rối loạn trong biển Cầm. Các cửa dòng nước đồng thời đổ về, cùng lúc các cửa biển mở ra, chính là bốn năm trước khi Tướng quân đi vào.

Khả Vinh hơi nhìn ta, dè dặt tiếp tục:

- Nhưng Tướng quân may mắn vì đó không phải điều tệ nhất. Điều tệ nhất chính là khi các cửa này cùng mở, hỗn loạn vượt quá sức chịu đựng của trận đồ ban đầu, nó sẽ tự điều chỉnh. Điều chỉnh này là gì? Chính là hình thành hai xoáy nước lớn ở hai mắt trận. Chính là ở đây.

Khả Vinh chỉ vào hai mắt trận ở hai đầu thùng nước, nói tiếp:

- Hai xoáy nước này sẽ ngược hướng, lớn dần cho đến khi gặp được nhau sẽ tự triệt tiêu, cùng lúc vô hiệu các trận pháp nhỏ, đồng thời khiến cho trận pháp khống chế bắt đầu hoạt động lại.

Nếu bốn năm trước chúng ta đi vào đúng thời điểm xoáy nước xuất hiện, viễn cảnh khả quan nhất chính là toàn quân bị diệt, bầu bạn với nhau dưới thủy cung.

Ta xoa trán, hỏi Khả Vinh:

- Lúc này người nói tộc Trường Hành đã lập trận đề lên. Vậy những trận pháp nhỏ là do tộc đó lập luôn sao?

Khả Vinh nhấp một ngụm nước, hơi đánh tay qua Diệp lão. Ta theo tay hấn nhìn qua, Diệp lão lắc đầu:

- Không hẳn. Theo cổ thư để lại thì khi tộc ta đến, trận pháp đã hình thành nhưng chúng tự vận động, không tuân theo nguyên tắc nào mới khiến cho Biển Cầm rối loạn. Tổ tiên ta chỉ dựa theo những gì có sẵn, lập thêm một vài chi tiết, khiến trận pháp được khống chế.

Ta gật đầu. Vĩnh Khanh lên tiếng:

- Nếu muốn phá bỏ thì bắt đầu từ trận pháp nhỏ, có ảnh hưởng gì đến trận pháp khống chế không?

Khả Vinh vuốt cằm:

- Hẳn là không, chỉ cần khi phá bỏ chúng ta từ từ gỡ bỏ liên kết của hai trận pháp, vậy là được rồi.

- Chúng ta biết thứ tự các trận pháp nhỏ và cách phá giải chứ?

Lão Ông nhìn Khả Vinh hỏi. Hấn hít mũi, nói:

- Vẫn đang nghiên cứu.

Ta nhìn qua, Khả Vinh liền nói:

- Thời gian gấp quá, ta chỉ có thể tìm hiểu đến đây thôi.

Ta không nói gì, Lão Ông chau mày:

- Các người ở đây nghiên cứu cách giải trận pháp, để một nhóm đến Biển Cầm tiến hành khảo sát thực tế, biết được thứ tự các trận pháp xuất hiện.

Ta cũng có ý này.

Vĩnh Khanh nói:

- Vậy để ta dẫn người đến Biển Cầm ghi chép.

Ta gạt đầu:

- Lập mô hình nhỏ để tập luyện, căn cứ vào thứ tự mà lập trận pháp.

Diệp lão đột nhiên lên tiếng:

- Tướng quân, theo ý lão hay lập ra mười ba đội ứng với mười hai trận đồ. Từ khảo sát, đến lập mô hình, luyện tập phá giải đều phải luyện tập thành thục. Như vậy khi ra thực tế, tránh những lỗi ngớ ngẩn.

Ta vuốt cằm nhìn Khả Vinh, hần hơi tư lự rồi nói:

- Cũng không phải ý kiến tồi. Nhưng chúng ta không biết chính xác trận đồ nào đang hoạt động, đi vào như vậy có chút mạo hiểm.

Ta nói:

- Dựa vào thời gian biến mất của hải tặc mà xác định, tháng nào đội nào biến mất thì dùng hải đồ của đội đó.

Khả Vinh gạt đầu, không nói nữa. Lão Ông hỏi ta:

- Tướng quân, vậy nên dùng quân nào?

Ta xoa trán:

- Ba lộ thủy quân thì lộ nào hiểu biết trận pháp hơn?

Lão Ông không trả lời, nhìn qua Vịnh Khanh, hần nói:

- Thiên Tín doanh của Nghinh Sơn.

- Vậy thì điều hai vạn quân từ Thiên Tín doanh về, cùng một ngàn quân sư trong Từ Tập doanh chia làm mười ba đội, cùng nhau nghiên cứu trận đồ. Riêng hai trận đồ lớn, ta muốn hai người đích thân chỉ dẫn, tham gia việc phá trận.

Ta chỉ vào Vịnh Khanh và Khả Vinh, cả hai khom người nhận lệnh. Quay sang Diệp lão, ta nói:

- Người ở ngoài quan sát, chịu trách nhiệm chính. Có sai sót gì thì lấy cái đầu xuống tạ tội.

- Vâng.

Ban ngày, ta đến Biển Cầm thị sát, mang những ghi chép về để ban đêm cùng Khả Vinh lập một mô hình giống Biển Cầm, tạo trận địa, xác định thứ tự các trận đồ, huấn luyện binh lính giải trận.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 40: Núi Thất Nghịch

Một ngày, đang cùng Khả Vinh lập trận mô phỏng Biển Cầm, Lục Nga mang cho ta mật chỉ của Phượng Âm.

“Núi Thất Nghịch có biến cố, mang Hoàng Thất cô tịch về kinh thành.”

Ta chau mày, núi Thất Nghịch có chuyện gì?

Ta dẫn theo Lục Nga, Kính Thiên cùng năm mươi thân binh phi ngựa ngày đêm đến núi Thất Nghịch. Trên đường đi, ta hỏi nàng:

- Núi Thất Nghịch xảy ra chuyện gì?

- Là Lãnh Tiểu dẫn người tấn công bất ngờ phủ Quốc sư, hai bên đang giằng co.

Ta nhìn nàng:

- Chuyện lớn vậy sao không báo ta?

- Thần có nói với Tướng quân mà.

Ta nhìn Lục Nga đang oan ức, nghi ngờ. Nàng có nói sao?

Lục Nga hậm hực:

- Thần nói trước mặt Đại nhân và Khả Vinh ca mà.

Ta chau mày, không ăn trọng. Nhưng Lục Nga chưa từng nói dối, cũng không biết nói dối, nàng nói vậy hẳn là sự thật. Nhưng sao ta không có ấn tượng? Bệnh đang nặng lên sao?

Núi Thất Nghịch bao trùm bởi một sự im lặng, không tiếng nói, không khói bếp, một chút hiện diện của con người cũng không có. Rừng tùng xanh um, lá rì rào ngả nghiêng theo gió, nghe như tiếng khóc than, cũng như tiếng ý ôi kẻ lẻ. Dọc con đường lên núi la liệt thi thể, ngổn ngang không thành hình, máu đỏ nhuộm đỏ những viên sỏi, trên cây, trên lá. Những con thú hoang ăn xác người, gặm gù cảnh giác khi thấy chúng ta, miệng chúng nhuộm đỏ máu, những chiếc răng nanh nhọn hoắt sáng loáng, ánh mắt ánh xanh hoang dại. Càng gần phủ Quốc sư, không khí càng lạnh hơn. Từ khí bảo trùm, đặc quánh. Hạnh hạnh trong gió mùi máu tươi gay mũi.

Phủ Quốc sư đóng cửa im lìm. Cánh cửa đỏ sừng sững như mang oán than, đóng chặt. Hai con sư tử đá bên ngoài lạnh lẽo, máu nhuộm đỏ mắt và mõm, điên cuồng phẫn nộ, lại mang chút bi ai.

Ta siết chặt tay, trong lòng là một khoảng trống rỗng, lạnh lẽo.

Không lẽ muộn mất rồi?

Ta nhìn Lục Nga. Nàng nhận lệnh dẫn theo hai mươi người vượt tường vào phủ Quốc sư, biến mất vào khoảng không. Ta và Kính Thiên đẩy cửa chính đi vào.

Kết!

Cánh cửa nặng nề mở ra, khoảng sân trống rỗng rộng lớn, những gian nhà im ắng khác thường. Không khí nặng nề, đặc quánh. Máu vương vãi khắp sân, trên cột nhà, trên cửa sổ, nơi đâu cũng có máu nhưng lại không có xác người. Bàn ghế, sân vườn đều ngả nghiêng, lộn xộn.

Không có người.

Có mùi máu tanh trong con gió mới thổi, còn thoang thoảng phần thơm trên người Quốc sư. Còn mới.

Ta chạy ngược hướng gió đến phòng Quốc sư. Sững sờ nhìn nàng ngồi trên ghế giữa chính phòng, mái tóc dài rối bời che khuất gương mặt đang gục xuống. Tay nàng cầm hồ thanh kiếm, mũi chúi xuống đất, máu theo thân kiếm chảy xuống đọng thành một vũng ở nền nhà. Bộ võ phục màu bạc tả to, nhàu nhĩ bị cắt nhiều chỗ, máu đỏ đang thấm dần ra. Trước ngực nàng, một đoá hoa đỏ đang lớn dần, lan rộng xuống bụng. Chỗ đó... là vị trí của tim, máu vẫn chảy, không ngừng...

Ta hít một hơi sâu, cắn răng nói:

- Tất cả tàn ra, lục soát khắp nơi. Thấy kẻ nào đáng nghi, giết không cần hỏi.

Bọn họ tàn ra, Kính Thiên đặt tay lên vai ta, không nói gì. Ta nói với hắn:

- Đi xem phụ thân người ở đâu. Ta không sao.

Kính Thiên nhìn ta một lúc, chần chừ rồi đi.

Còn lại một mình, ta tới chỗ Quốc sư, quỳ xuống trước mặt nàng. Đưa tay vén mái tóc dày, bắt máu của nàng qua một bên, để lộ gương mặt tái nhợt, hơi thở mong manh. Nắm lấy tay nàng, mềm mại, lạnh buốt. Ta không ngăn được run rẩy:

- Con tới muộn...

Nàng chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt vô thần nhìn ta, mỉm cười yếu ớt:

- Tôi là tốt rồi. Cuối cùng cũng đợi được con...

Ta nghẹn lại, cổ họng như bị ai bóp chặt, không thở được.

- Hoàng Thất cổ tịch... trong người ta. Nhờ con... giao cho Phụng Ngõ. Ấn tín... Quốc sư... cũng ở đây... Để thư trong mật thất... thay... ta dâng lên... Hoàng thượng... Nghi quốc... từ giờ dựa vào các con...

Nàng ho ra một búng máu, bắn lên võ phục màu bạc, một bông hoa đỏ lại nở rộ. Một dòng máu vương trên miệng nàng, ta dùng tay áo lau đi, lòng nóng như lửa đốt lại lạnh như tro tàn. Quốc sư mỉm cười:

- Dương nhi, hứa với ta... hự hự...

Nàng lại ho ra máu, ta vội vã dùng tay áo lau đi, nóng nảy:

- Con hứa với người.

Nàng nhìn ta, ầm áp:

- Đừng để phò mã bôi tắng với ta... Chôn ta... cạnh Ngô Tĩnh, ta có điều muốn hỏi huynh ấy.

Ta gặt đầu, nuốt cục nghẹn ở cổ vào trong nhưng không được, bắt lực nhìn nàng khó khăn:

- Thay ta chăm sóc phò mã... cả đời này hấn đã vất vả rồi.

Ta gặt đầu, nàng muốn sao trên trời, ta cũng sẽ giúp nàng hái xuống. Nàng mỉm cười rồi nhắm mắt, hơi thở nhẹ dần. Ôm chặt nàng, trong đầu và tim là một khoảng trống rỗng. Ta hận chính mình không mang theo Lưu Hoà. Nếu, nếu nàng ở đây, ta cũng không bắt lực nhìn Quốc sư...

Ta nhớ tới những ngày còn trong cung, Quốc sư thường tới dạy ta chữ cổ. Khi ta đến nhà sư phụ học võ bị thương, là nàng ấy thoa thuốc cho ta, mỉm cười nói ta phải cẩn thận. Lễ trưởng thành, nàng ôm ta đi ra khỏi căn phòng tắm tối, lạnh lẽo. Ngày quyết định làm phản, nàng nắm tay ta, nói “không sao đâu, ta gánh thay con”. Ngày thành thân, nàng mặc hỷ phục cho ta, giúp ta trang điểm, dặn ta phải đối xử tốt với Kính Thiên...

Nàng lạnh dần, dù ta dùng cơ thể mình bao bọc, nàng vẫn lạnh dần. Dù ta gọi nàng, nàng không trả lời. Ta lay nàng, nàng không phản ứng. Hơn ai hết, ta hiểu điều này là gì.

Rất nhiều người đã chết trước mặt ta, không phải ta nên quen rồi sao?

Đặt nàng lên giường, chỉnh lại y phục cho nàng, chải lại mái tóc rối. Nàng là người kỹ tính, hấn không thích bản thân trông nhếch nhác. Dùng khăn ướt lau mặt cho nàng, xoa đi những vết máu trên má, trên trán. Gương mặt thân thuộc dần hiện ra, vẫn mỉm cười hiền hậu như ngày đầu chúng ta gặp. Chỉ khác, đôi mắt kia đã nhắm nghiền, không mở ra được nữa.

Kính Thiên đã tìm thấy phò mã, chỉ bị thương nhẹ, được thuộc hạ che chở phía sau núi. Đã mang vào phòng phía sau, băng bó và nghỉ ngơi.

Ta đứng giữa thư phòng của Quốc sư, nhìn vào từng cuốn sách vô tri, chờ đợi trong tĩnh lặng. Ta không muốn gặp nam nhân kia, cũng không muốn nghĩ tới. Ta không tin mình có thể không chế bản thân không đâm ngập kiếm vào tim hấn, kết thúc một sinh mạng hèn mọn.

Quốc sư chết nhưng hấn chỉ bị thương nhẹ. Tại sao nàng phải chết trong khi hấn lại bình yên? Một phu quân lại hèn nhát trốn chạy để nương tựa mình đơn độc đối diện với kẻ thù? Một kẻ như thế có thể trở thành phò mã của Nghi quốc? Một kẻ như thế lại còn tồn tại đến tận bây giờ?

- Tướng quân, đã bắt được Lãnh Tiểu.

Ta nhìn Lục Nga, điều chỉnh lại hơi thở. Gặt đầu, cùng nàng ra chính sảnh.

Bên ngoài, trăng đã lên. Vàng trắng khuyết lạnh lẽo treo trên cao, lấp ló sau những đám mây đen. Gió đêm mang theo sương ẩm rít gào, tức giận quần nát rừng cây, thổi bay những chiếc lá khô cùng bụi lên trời, che khuất mặt trăng, khiến người khác không mở nổi mắt.

Trời sắp mưa.

Vậy cũng tốt. Gột sạch tất cả. Máu, ký ức, vết thương, thù hận, tình yêu... tất cả đều bị rửa trôi hết. Tất cả quay lại điểm khởi đầu, chỉ thiếu đi một vài sinh mạng mà thôi. Đầu có gì.

Lãnh Tiểu được giải tới trước mặt ta, người bị thương vài chỗ, mái tóc rối bù nhưng gương mặt góc cạnh kiên quyết, ánh mắt tràn ngập cố chấp.

Rất tốt!

Ta bình tĩnh nhìn hấn, hỏi:

- Quốc sư là kẻ thù của người?

Hấn cúi đầu, mím môi không nói.

Là thật rồi!

Ta chỉ muốn cười. Cười bản thân mình ngu ngốc, cười mình tự cho là thông minh, cười sự ngạo mạn của Hoàng tộc. Người mà bao năm nay ta bồi dưỡng, thậm chí khi biết kẻ thù của hấn là ai, cũng giả vờ như không hiểu. Cuối cùng, hấn lại chĩa mũi kiếm về phía ta, giết đi người thân của ta. Trách ai đây? Trách Lãnh Tiểu cố chấp? Trách Quốc sư gây nợ máu hay trách ta nuôi sói trong nhà?

Ta hít một hơi sâu:

- Diễm Trúc cũng là người giết?

Lãnh Tiểu ngừng đầu nhìn ta, sau đó cúi xuống, giọng hần khản đi, đôi mắt đỏ au:

- Ta chỉ muốn nàng đừng ngăn cản ta nữa. . .

Từng giọt nước nhỏ xuống sàn, hoà với máu thành màu đỏ, thấm xuống nền gạch. Đôi vai hần run rẩy, căn môi không để tiếng nước nở bật ra, cả người lung lay như gặp bão.

Ta cúi đầu xuống, mờ mịt nhìn vào chân mình. Trong lòng bình tĩnh, trống rỗng đưa ra quyết định.

Rút kiếm trong tay áo ra, bước lại gần Lãnh Tiểu, khô khan:

- Còn gì muốn nói không?

Hần ngừng đầu nhìn ta, đôi mắt ướt nước đỏ ngầu, mỉm cười lắc đầu:

- Đời này, ta đã mãn nguyện.

Ta chớp mi cho đôi mắt thôi đau nhức. Chậm rãi đâm mạnh kiếm vào ngực hần, khô khan nói:

- Xuống đó cầu xin sự tha thứ của Diễm Trúc đi.

- Tướng quân, xin lỗi.

Lãnh Tiểu mỉm cười với ta, trong mắt là mãn nguyện. Hần vui sao? Ta không trả lời, xoay cổ tay, rút mạnh kiếm trở về. Máu của Lãnh Tiểu nóng hổi bắn vào mặt ta, thành dòng chảy xuống đất, nhỏ trên nền nhà, nở rộ thành những đoá hoa, hoà với máu từ xác hần, nhập lại thành dòng chảy tới chân ta, thấm vào giày, dính dính.

Tách, tách. . .

Mưa bắt đầu nặng hạt, gió từ cửa chính ulla vào, thổi tắt ngọn nến lập loè. Trong căn phòng tối om chỉ có ta đứng lặng, máu từ thanh kiếm nhỏ xuống đất, tí tách hoà với tiếng mưa. Chớp rạch ngang bầu trời, chiếu sáng gương mặt bình thản của Lãnh Tiểu.

Lãnh Tiểu chết, ta dẫn theo Lục Nga về kinh thành. Kính Thiên ở lại chăm sóc nam nhân kia và xử lý những xác chết, lo liệu hậu sự cho Quốc sư.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 41: Hoàng đế

Phượng Âm chờ ta trong Ngự Thư phòng. Nàng mặc Phượng bào ngồi trên cao, gương mặt trang điểm đậm, mái tóc búi cầu kỳ. Kiêu hãnh đứng giữa cung điện xa hoa, hoà làm một thể với ánh vàng lấp lánh. Trong một phút mơ hồ, ta nghĩ mình đến gặp Mẫu hoàng.

Tay hờ hững lật Đế thư, nàng không nhìn lên mà hỏi:

- Là ai làm?

Ta đáp cho có lệ:

- Lãnh Tiểu.

- Hần đâu?

- Chết rồi.

Phượng Âm ngừng đầu lên, nhìn ta, tròng mắt đen láy, sâu thẳm.

Nàng thở dài, nói sang chuyện khác:

- Quốc sư có di ngôn gì không?

- Nàng nói muốn chôn cạnh Tĩnh phu thị. Còn muốn ta chăm sóc phò mã.

Phượng Âm chau mày:

- Nếu nương tử mất, phu quân hoặc tuần táng hoặc coi mộ. Còn nữa, người Hoàng tộc phải được mang vào núi Phượng Hoàng. Quốc sư không thể được chôn ở bên ngoài.

Ta nhìn nàng, bình tĩnh:

- Đó là di nguyện của Quốc sư.

Phượng Âm ngừng lại một lát, nàng định nói gì đó cuối cùng chỉ thở dài. Nàng nói:

- Theo ý người đi. Nhưng để phò mã ở lại núi Thất Nghịch, cử người chăm sóc. Đừng đón về Hoả Hương, không thuận ngôn luận.

Ta gật đầu.

Ta cũng không có ý định đón nam nhân đó về Hoả Hương. Dù hắn có là phụ thân của Kính Thiên đi nữa.

Phượng Âm dựa người ra sau, nàng hỏi ta:

- Tỷ đói không? Dùng cơm chung nhé.

Ta gật đầu.

Tỳ nữ dọn bàn ăn, Phượng Âm ngồi ở chủ vị. Cái bàn rất dài, đặt được nhiều đồ ăn, chén đĩa đều bằng ngọc nhưng khoảng cách của ta với nàng lại quá xa, không tiện nói chuyện.

Bữa ăn nhanh chóng trôi qua. Tẻ nhạt. Đồ ăn ở đây khẳng định tinh tế hơn Hoả Hương nhưng cảm giác lại không ngon bằng, luôn có cảm giác chán.

Ăn xong, chúng ta quay lại thư phòng ngồi nói chuyện phiếm. Tỳ nữ rót hai ly trà rồi lui ra, Phượng Âm nói với ta:

- Kim Thuyền ở đó thế nào?

Ta không nhìn nàng, hồ hững dựa vào phía sau:

- Không phải người biết rõ nhất sao?

Kim Thuyền ở lại Hoả Hương, Phượng Âm không chỉ cử hai ám vệ theo cùng mà cả Thiết Bảo, cận vệ thân cận nàng cũng cho tới bảo vệ Kim Thuyền. Kim Thuyền ở Hoả Hương xảy ra chuyện gì nàng biết còn nhanh hơn ta. Giả vờ hỏi làm gì?

Nàng nhấp một ngụm trà, mỉm cười. Nói với ta:

- Vài bữa trước Sa Hà đến xin ta ban hôn cho nàng với một phó tướng của tỷ.

Xin ban hôn? Giả Tịnh không đồng ý hôn sự này?

- Người ra chiếu chưa?

- Ta đang định hỏi tỷ. Phó tướng đó là ai mà tỷ phải đòi chiếu ban hôn?

Ta không nói gì, lấy một khối điểm tâm bỏ vào miệng:

- Chỉ là muốn có chiếu chỉ thôi. Người tiếc vài sao?

Phượng Âm bật cười, nàng nói:

- Ta vì tỷ tiêu hoang còn ít sao?

Ta không trả lời, có chút do dự:

- Sa Hà nói Hạ Chương từng đính ước với nàng...

- Thì sao?

Phượng Âm chống cằm nhìn ta, hỏi. Ta nhìn trả nàng:

- Ta đã ra lệnh cho Gia Nghi giết Hạ Chương. Chuyện trong kinh thành không thể qua mắt người...

- Tỷ muốn ta giúp Gia Nghi?

Ta gât đầu:

- Quả là có ý này.

Phượng Âm hơi dựa vào ghế mềm, nàng cười với ta:

- Đồi lại?

Ta chau mày:

- Ngươi muốn gì?

- Cũng không có gì. Ta chỉ muốn tỷ giúp ta tiêu diệt Kim gia... Kim Thuyền còn đó, ta không tiện ra tay.

Ta không hiểu:

- Sao tự nhiên lại muốn tiêu diệt Kim gia?

- Bọn họ quá tham lam, lại ngu ngốc. Thật sự khiến ta nhức đầu.

Ta khinh thường nhìn nàng:

- Sao không thẳng thắn một chút? Ngươi căn bản là muốn Kim Thuyền không còn chỗ dựa nào khác, chỉ có thể trung thành tận tâm, vĩnh viễn không thay lòng với ngươi mà thôi.

Phượng Âm hơi khịt mũi:

- Kinh thành không giống với Ân quốc, bao bọc chúng ta còn nhiều tầng quan hệ, không đơn giản chỉ là tình cảm cá nhân. Ta muốn yên tâm một chút, không được sao?

Ta nén thở dài, nói sang chuyện khác:

- Ta làm thay ngươi cũng được nhưng so với Phong Nghị làm, chẳng phải là bất tiện hơn sao?

Phượng Âm cắn môi:

- Ta cũng có suy nghĩ này nhưng Phong Nghị không phải đồ ngốc, hắn sẽ không chịu làm mà không hưởng lợi đâu.

- Kim gia bị tiêu diệt, đối với hắn không phải cũng có lợi sao?

- Nhưng để Kim gia tồn tại, hắn có cái không chế Kim Thuyền.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói:

- Vậy để Gia Nghi giết chết Hạ Chương, đổ qua cho Phong Nghị. Ngươi làm lớn chuyện, chèn ép Phong gia. Phong Nghị nhất định đổ sang cho Kim gia, bảo vệ Phong mẫu. Ngươi lại ra mặt, giữ mạng sống cho Kim gia, chỉ tịch thu gia sản, bãi bỏ chức quan, ngăn cấm con cháu vào triều. Kim Thuyền có biết, cũng chỉ hận Phong Nghị chứ hoàn toàn không để tâm đến ngươi, thậm chí còn cảm kích ngươi giữ mạng cho mẫu thân hắn. Như vậy còn chưa được sao?

Phượng Âm mỉm cười, nàng nói với ta:

- Phượng Dương, có một vài chuyện, biết trong lòng là được rồi, đừng nói ra miệng. Tai vách mạch rừng, biết không?

Ta nhìn nàng cười như hồ ly, trong tâm đột nhiên lạnh lẽo.

Ngay từ đầu nàng đã định làm vậy? Nàng chỉ là đang dẫn dụ ta nói ra. Nếu đoán không nhầm, trong Ngự thư phòng có tai mắt của Phong Nghị. Chuyện tới tai hắn, nhất định là ta xúi giục Phượng Âm, ly gián tình cảm phu thê hai người.

Quả nhiên, cái ghế này tôi luyện nàng không ít.

Phượng Âm nghiêm mặt lại, nàng nói với ta:

- Lưu Hoà nói mấy tháng nay tỷ lại không uống thuốc, tắm được cũng không chịu, đến châm cứu hay ăn được thiện cũng không. Phượng Dương, tỷ muốn thế nào đây?

Lại là Lưu Hoà, nàng ta hết việc làm rồi sao?

Phượng Âm nói tiếp:

- Cứ nhận được tấu thư của Lưu Hoà là ta biết tỷ lại giờ mảnh rồi. Lưu Hoà không biết võ công, tới Hoà Hương chịu khổ như vậy, tỷ lại không nghe lời nàng. Tỷ muốn nàng phải làm sao chứ?

Phượng Âm bắt đầu cầu nhàu, ta vẫn bình tĩnh ngồi nghe. Sinh con xong đột nhiên trở nên nói nhiều như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 42: Thế cục

Ta ghé thăm Mẫu hoàng một chút rồi rời đi. Không quay về Hoà Hương mà đến Vân Thành. Ta muốn nhìn Phượng Ngõa một chút.

Phượng Ngõa đang tập cho Thuận nhi đi. Thấy ta, nàng bẽ tiểu tử lên, cùng ta hướng đến đình nghỉ hỏi:

- Người không tham dự tang lễ của Quốc sư sao?

Ta lắc đầu, ngồi vào trong đình, rót lấy ly trà uống một ngụm. Tới làm gì? Có thay đổi được gì đâu? Nhìn cảnh nhớ người, tâm trạng ta lại thêm khó chịu.

Phượng Ngõa thở dài, ngồi xuống trước mặt ta, nàng nói:

- Đừng như vậy, ai cũng có thời điểm mà thôi.

- Sao người không đi?

Ta nhìn Phượng Ngõa, gương mặt nàng trầm xuống:

- Các người chôn nàng bên ngoài, đi ngược lại với tổ huấn. Ta thò mặt tới cho Ngự sử tố tội sao?

Đón lấy Thuận nhi từ tay nàng, nó không lạ mà mỉm cười với ta, ngọt ngào. Đút một khối điểm tâm vào cái miệng nhỏ nhỏ ấy, ta nói với nàng:

- Quốc sư chuyển thứ này cho người.

Ta đưa nàng Hoàng thất bí tịch nhuộm đỏ máu của Quốc sư.

- Ân tín Phượng Âm sẽ cho người cảm đến sau, có cả thánh chỉ sắc phong nữa.

Phượng Ngõa gạt đầu, nàng nói:

- So với mẫu hoàng, Quốc sư giống mẫu thân chúng ta hơn. Nàng lúc nào cũng mỉm cười...

Ta ôm lấy Thuận nhi, người nó tròn tròn mềm mại, có hương sữa thoang thoang. Thuận nhi nhu mì chui vào lòng ta, không gãy dựa hay khóc lóc. Nó sẽ là tương lai của Nghi quốc này.

- Phượng Âm có thai rồi.

Ta nói, Phượng Ngõa ngẩng đầu lên từ cuốn sách:

- Hy vọng không phải là con gái.

Ta không nói gì. Phong Nghi hiện nay như mặt trời ban trưa, thậm chí còn lấn át Phượng Âm, nếu đứa trẻ này là con gái, có khác gì chấp thêm cánh cho hân? Hơn nữa, nếu là con gái, vậy Phượng Âm bên kia nhất định gặp nguy hiểm.

- Nếu là con gái...

Phượng Ngõa nhìn ta, nàng hỏi:

- Người định làm gì?

Ta chép miệng:

- Đối đầu trực diện. Chặt đứt tay chân của Phong gia, cô lập bọn chúng trong phạm vi kinh thành.

Phượng Ngoã thở dài:

- Phong Nghị là kẻ nhỏ nhen hơn nữa còn là Phượng quân, sau này nhất định gây bất lợi cho ngươi. Hay để ta ra mặt.

Ta lắc đầu:

- Thế lực của ngươi chủ yếu trong triều, không thể đối đầu trực tiếp với Phong mẫu. Ta nắm giữ quân quyền, ít vào triều, lại có Thủy tinh quân chống lưng, bọn họ muốn hại ta cũng không đơn giản. Cứ để ta làm.

Phượng Ngoã cup mắt xuống, không nói. Một lát sau, nàng chuyển sang chuyện khác:

- Ta nghe nói Hạ Chương bị hạ độc chết rồi. Ngươi nói là ai làm?

Ta nhìn nàng, chau mày:

- Ai làm quan trọng gì? Kẻ nào nhận trách nhiệm mới quan trọng.

- Ngươi nói là...

Ta mỉm cười. Là ai làm thì Phong Nghị là kẻ bị nghi ngờ đầu tiên, Phượng Âm nhất định nhân cơ hội này chặt vây cánh của hắn, thu thập quyền lực cho mình. Hạ Chương chết rồi, đám cưới của Tiểu Trư cũng nên tiến hành thôi.

- Phượng Dương, Hạ Chương là người giết đúng không?

Ta không trả lời nàng, nhìn xuống Thuận nhi đang chăm chỉ ăn điểm tâm, cái miệng lem nhem vụn bánh. Phượng Ngoã bên kia tiếp tục nói:

- Phượng Âm ra lệnh sao?

Ta lắc đầu:

- Là ta chủ động giết hắn.

Phượng Ngoã chau mày:

- Phượng Âm để cho ngươi làm?

Ta im lặng. Phượng Ngoã gặng:

- Nàng muốn ngươi làm gì? Tiêu diệt Kim gia sao?

Ta không trả lời, nàng nói tiếp:

- Ngươi đã đồng ý chưa?

Lấy tay áo lau miệng cho Thuận nhi, ta đáp:

- Ta nói Gia Nghị đổ qua cho Phong Nghị, thừa dịp chặt đứt thế lực Phong gia. Phong Nghị để bảo vệ Phong mẫu, nhất định sẽ theo ý Phượng Âm đẩy qua cho Kim gia.

- Ngươi...

Phượng Ngoã tức giận chỉ tay vào ta nhưng nàng không nói gì, chỉ tức tối:

- Ngươi gây sự với Phong Nghị như vậy hẳn nhất định ghi thù, tìm cách hãm hại ngươi.

Ta nhún vai. Mặc kệ hắn. Dù sao ta với hắn cũng không ưu nhau, thêm hay bớt thù thì có khác gì.

Chúng ta im lặng. Phượng Ngoã nhấp một ngụm trà, nàng nói:

- Quay về cử thêm người bảo vệ Kim Thuyền chu đáo. Phong Nghị mất Kim gia, không thể khống chế Kim Thuyền nữa, rất có khả năng hắn sẽ giết Kim Thuyền rồi đổ tội qua cho ngươi. Dù khả năng này không lớn nhưng cũng có thể xảy ra, nhất là khi ngươi đánh Phong Nghị một đòn bất ngờ như thế. Ta sợ hắn nóng giận mất khống chế.

Ta không hiểu hỏi Phượng Ngoã:

- Ngươi và Phụng Âm đều nói Phong Nghị lấy Kim gia không chế Kim Thuyền. Hắn làm vậy được gì?

Phụng Ngô ngược mắt nhìn ta, trong mắt nàng là bất lực:

- Phong Nghị là Phụng quân, Kim Thuyền là phu thi.

Ta gật đầu:

- Cho nên hắn giết Kim Thuyền là điều dễ hiểu.

Phụng Ngô thờ dãi:

- Phong Nghị không giống Hải Điền, luôn quan niệm phu thê một đôi. Cũng không giống Kính Thiên chỉ biết đến một người. Phong Nghị là kẻ được dạy trở thành phụng quân từ nhỏ, làm sao có thể vì một phu thi nhỏ nhoi mà tự đánh mất địa vị của mình?

Ta nhún vai:

- Được học là một chuyện, thực hiện hay không là một chuyện. Ta học thi từ còn ít sao? Đến bây giờ nửa câu thơ cũng không đặt nổi. Học có ích gì?

Phụng Ngô trừng mắt nhìn ta, nàng nghiêng răng:

- Đó là lý do ngươi bị người khác quay vòng vòng đây.

Ta hít mũi, nói sang chuyện khác:

- Nhưng chuyện thức ăn của Kim Thuyền có độc là sự thật.

Ta và Phụng Ngô rời kinh thành vài ngày thì Kim Thuyền đột nhiên trúng độc, suy tì mất mạng. Dù tra thế nào cũng không tìm ra thủ phạm. Phụng Âm sợ hãi, nhân hôn lễ của ta đưa Kim Thuyền đến Hoả Hương tránh nạn, ở cho tới bây giờ.

Phụng Ngô tư lự hỏi ta:

- Ngươi nói là ai làm?

- Phong Nghị.

Đáp lời khẳng định của ta, nàng chỉ lắc đầu:

- Ban đầu ta cũng cho là vậy nhưng nghĩ lại nếu là Phong Nghị, tại sao Phụng Âm tra lại không ra? Trong cung hiện giờ, ngoài thế lực của Phong Nghị thì người của Phụng Âm cũng không thiếu. Chính biến năm đó, chúng ta không hề làm tổn hại thế lực của Phụng Âm, Phong Nghị cũng không thể đụng vào họ. Vậy tại sao Kim Thuyền lại trúng độc ngay trước mặt Phụng Âm?

Đầu óc ta trống rỗng:

- Ý ngươi là không phải Phong Nghị làm?

- Ý ta là, không phải Phong Nghị trực tiếp ra tay nhưng hắn là chủ mưu.

Ta nghe ra trọng điểm:

- Ngươi nói ai trực tiếp ra tay?

Phụng Âm sao?

- Là Kim Thuyền.

- Hắn điên sao?

Tự hạ độc mình làm gì? Chán sống thì còn ráng về Nghị quốc? Chết ở Ân quốc không phải nhân hạ hơn sao?

Phụng Ngô tà tà nhìn ta, mắt nàng sâu thẳm toan tính, giọng nàng trầm xuống:

- Phụng Dương, suy nghĩ một chút. Kim Thuyền không tự nhiên làm vậy, chắc chắn Phong Nghị nắm được điểm yếu, ép hắn rời khỏi Phụng Âm. Điểm yếu của Kim Thuyền, không phải là Kim gia sao? So với Phong gia, Kim gia chỉ là một gia tộc nhỏ phụ thuộc, không quyền không thế, tiếng nói nhỏ nhoi lẫn lộn trong kinh thành. Kim mẫu lẫn lộn trong triều nhiều năm, chỉ giữ chức Thái tử tam phẩm, trong tộc chỉ có mình nàng làm quan. Thế đơn lực hẹp, làm sao có thể chống nổi Phong gia? Chính biến kia, nếu không phải Phong Nghị bảo vệ, Kim gia có thể tồn tại đến ngày hôm nay? Kim mẫu có thể tiếp tục làm quan?

Ta thu tay ôm Thuận nhi vào lòng, cảm nhận hơi ấm của nó:

- Tại sao là rời đi mà không phải giết chết?

Phượng Ngoã chậm rãi nhấp một ngụm trà, nói:

- Kim Thuyền là người Phượng Âm yêu, giết chết hắn đồng nghĩa với đâm vào tim Phượng Âm một dao. Phong Nghị ngu ngốc đến đâu cũng sẽ không để Phượng Âm hận mình. Chẳng bằng để Kim Thuyền tạm rời khỏi Phượng Âm một thời gian, tạo một khoảng trống giữa hai người, từ từ chen chân vào. Phượng Âm vừa về hoàng cung, thế lực mỏng manh mà triều đình lại rối loạn, quân đội yếu đuối, tham quan lộng hành, bách tính lầm than, hậu cung tác quái. Một mình đối mặt với tất cả, dù là ai thì cũng sẽ mệt mỏi. Phong Nghị lại ở bên, giúp nàng giải quyết đám yêu nhân ở hậu cung, dùng thế lực của mình cùng nàng chinh đồn triều cương, loại bỏ tham quan, củng cố quân đội. Dù Phượng Âm không yêu hắn thì thế nào? Người cùng nàng chịu cực chịu khổ, ở bên cạnh khi nàng mệt mỏi, ra mặt thay nàng làm kẻ xấu triệt hạ những kẻ chống đối, xây dựng Nghi quốc theo ý nàng là ai? Là Phong Nghị. Khi Kim Thuyền trở về, triều cục đã ổn định, trái tim của Phượng Âm cũng đã chia đôi, tình yêu năm nào cũng chỉ còn trong mộng tưởng mà thôi.

Ta bật cười:

- Tính toán cũng kỹ thật.

Ôm chặt Thuận nhi vào lòng, ta thở dài:

- Chỉ có hai người đã nhộn nhịp như vậy, chẳng hiểu ngày xưa hậu cung của mẫu hoàng phải loạn đến thế nào.

Phượng Ngoã không trả lời ta, nàng nói:

- Cho nên ngươi phải cẩn thận Phong Nghị, hắn làm điều gì cũng có tính toán kỹ. Bây giờ ngươi an toàn vì Phượng Âm còn cần ngươi bảo vệ. Đến một ngày, nàng cứng cáp rồi, hắn sẽ không để ngươi cản trở Phượng Âm đâu.

Vùi mặt vào vai Thuận nhi, hít thật sâu mùi sữa thơm nồng trên người nó, ta không trả lời.

Một cây kiếm có thể bảo vệ con người. Nhưng đến một ngày, khi không còn nguy hiểm nữa, ai còn cầm kiếm làm gì? Ta sẽ giống với những Định quốc tướng quân trước đây, bị chính người mình bảo vệ vứt bỏ, táng thân trên chiến trường vì quân lương không tới kịp, viện quân không xuất hiện. Chế độ cai trị cũ nhưng hiệu quả.

- Chuyện ngày mai, để ngày mai tính.

Phượng Ngoã không tiếp lời ta. Thuận nhi đưa bàn tay nhỏ nhắn mập mạp của nó ôm lấy ta, vòng tay không lớn nhưng cũng khiến tim ta ấm áp.

- Phượng Dương, nói phu quân ngươi mở cổng thành đi, chúng ta muốn giao thương với Hoả Hương.

Ta hơi ngạc nhiên nhìn Phượng Ngoã. Nàng muốn giao thương?

Ta và Phượng Ngoã dù có qua lại, ta còn gả phó tướng của mình cho nàng nhưng Hoả Hương và Vân Thành không có giao lưu nhiều. Nàng đột nhiên muốn giao thương với Hoả Hương là vì cái gì? Nếu hai thành giao lưu, chính là muốn thông báo với triều đình, ta và Phượng Ngoã rất thân thiết, chúng là cùng một bọn, có chuyện gì cũng tính chung vào với nhau. Nàng mạo hiểm đối đầu, nhảy chung vào với ta, đặt mình vào nguy cơ là vì cái gì?

- Ngươi muốn bán gì?

- Vân Thành nhiều gỗ và lâm sản nhưng thủy sản lại không nhiều, cửa biển của ta cũng không trù phú như ngươi.

Gỗ à?

Nếu nàng không sợ Phong Nghị viện có hại nàng thì ta có gì để sợ?

Ta gật đầu:

- Chờ Kính Thiên về ta sẽ nói với hắn.

Phượng Ngoã nói:

- Hải Điền cũng đang ở bên núi Thất Nghị. Để ta viết thư cho hắn, nói hắn bàn bạc với phu quân ngươi luôn nhé?

Ta lắc đầu:

- Quốc sư vừa mất, núi Thất Nghị hắn đang rối loạn, đừng kiếm việc cho hắn thêm nữa.

Phượng Ngoã hơi ngừng lại rồi bật cười nói với ta:

- Cuối cùng ngươi cũng có ngày này.

Ta nhìn nàng một chút rồi cúi xuống không trả lời. Dù ta không hiểu nàng đang cười cái gì nhưng ta hiểu, nàng nhất định đang chế nhạo ta.

Phượng Ngao cười, nụ cười giống như khi còn trong Thủy Tinh quân.

Sáu năm trước khi bắt được nàng, ta không biết nàng là Phượng Ngao nên ra lệnh ném xuống biển, Hải Diên chuyển quân lương theo sau vô tình cứu được, thu nhận vào dưới trướng. Phượng Ngao ở trong Thủy Tinh quân hai tháng, tính cách nàng phóng khoáng, tiêu xài thoải mái nhưng lại phải dưới trướng của Hải Diên, kẻ keo kiệt nhất trong Thủy Tinh quân. Hải Diên ngứa mắt cách tiêu xài của Phượng Ngao. Còn nàng lại bất mãn tính tình không thoải mái của Hải Diên, thường xuyên kháng lệnh. Trong quân doanh luôn ồn ào tiếng hai người cãi nhau, nhộn nhịp như một chợ. Một lần nóng nảy ta mắng cả hai ra xử theo quân luật, đánh hai mươi roi rồi nhốt vào nhà kho. Sau đó quên bằng mắt, nhốt hẳn mười ngày. Một tháng sau, Hải Diên đến nói với ta muốn thành thân với Phượng Ngao, ta dù ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu. Thay hẳn hỏi gia cảnh mới biết nàng là lục tỷ của mình.

Duyên phận, đôi khi không thể nói trước cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 43: Người xấu

Khi ta về Hoả Hương, Kính Thiên vẫn chưa trở lại. Ta để Điệp Nhã giải quyết những chuyện trong thành, bản thân cùng Khả Vinh tiếp tục theo dõi Biển Cầm.

- Tướng quân, Hữu Thừa tướng cầu kiến.

Ta nhìn Lục Nga, một cảm giác không hay bắt đầu xuất hiện.

Hữu Thừa tướng? Mẫu thân của Sa Hà sao?

- Lục Nga, trong phủ đạo này có chuyện gì không?

Lục Nga gật đầu:

- Trong phủ thì không có gì nhưng Điệp Nhã tỷ đã giam trưởng thành lại rồi.

Ta giật mình:

- Từ bao giờ?

- Hơn mười ngày rồi.

Ta hít một hơi giữ cho giọng bình tĩnh:

- Chuyện thế nào?

Lục Nga hơi ngược nhìn ta, nàng nói:

- Sau khi trưởng thành quay trở lại Hoả Hương vài ngày, Gia Nghị tỷ viết thư nói Hữu Thừa tướng Giả Tịnh mang sính lễ đi hỏi công tử Hạ gia, nên giải quyết thế nào. Điệp Nhã tỷ sau khi biết chuyện liền dụ trưởng thành đại nhân đến, giam lỏng trong phủ còn ra lệnh cho Gia Nghị tỷ đi chặn cướp sính lễ, phá hỏng hôn sự giữa hai nhà Giả - Hạ. Đồng thời cho người đưa tin đến Hữu thừa tướng chuyện trưởng thành đại nhân mắc bệnh, phải điều trị trong phủ tướng quân. Đến nay cũng hơn mười ngày rồi.

Ta xoa trán. Đầu óc một khoảng trống rỗng, chân tay lạnh băng.

Ta bảo nàng giải quyết chuyện Tiểu Trư, nàng lại giải quyết cái kiểu đáng sợ gì thế này? Bức hôn? Không phải. Giống như thổ phi, trực tiếp bắt người về nhà, thành thân có cháu rồi làm lễ có phải không? Ta không nên để nàng giải quyết chuyện này, đúng ra nên đợi Kính Thiên trở về, hẳn am hiểu quan hệ trong kinh thành, có lẽ có cách giải quyết khéo léo hơn. Điệp Nhã làm như vậy có khác gì tát cho Giả Tịnh một cái, sau đó còn vênh vao nói ta thích, người làm gì được ta? Vốn là một mối lương duyên, hy vọng hai nhà đều vui sao lại thành kết thù, trở mặt làm oan gia thế này?

- Tướng quân?

Ta ngược nhìn Lục Nga, nàng dè dặt hỏi:

- Bây giờ phải làm sao?

Ta nhìn nàng, rồi lại nhìn nghiêng mực trên bàn, uể oải:

- Còn có thể thế nào? Đâm lao thì đành theo lao thôi.

Hít một hơi sâu, ta cùng Lục Nga đến chính sảnh. Mặt nạ xấu này, ta đeo chắc rồi. Đẳng nào cũng đắc tội, vậy thì dứt khoát tranh thủ cho Tiểu Trư một chút lợi ích.

Giả Tịnh mập mạp, một thân cẩm phục ngồi đầu hàng bên phải. gương mặt u ám lấm tấm mồ hôi. Thấy ta tới, nàng đứng dậy hành lễ. Ta khoát tay, ngồi lên chính vị, hỏi:

- Người tới đây là có chuyện gì?

Nàng cố gắng nở một nụ cười hiền hậu với ta, nói:

- Tướng quân, lão thần hôm nay tới là muốn cầu hôn dùm tiểu nữ.

- Người vừa ý ai?

Nàng cười càng rực rỡ:

- Hãn tướng quân cũng biết Sa Hà thâm thương Diệp Tiên phong, lần này ta mạo muội đến đây là hy vọng người có thể chấp nhận hôn sự này. Người ta nói...

Ta gãi tay ngăn nàng nói tiếp. Khả năng nói của Hữu Thừa tướng Giả Tịnh nổi tiếng cả Nghi quốc, đến người chết còn bị nàng nói cho sống dậy, con heo què cũng có thể bán với giá cao, màu đen còn có thể biến trắng. Nghe nàng nói một hồi thế nào ta cũng bị thuyết phục.

- Giả Tịnh, hôn sự này không phải ta không đồng ý nhưng Tiểu Trư theo ta đã lâu, trong quân không thể thiếu hân. Nếu lấy Sa Hà, vậy...

- Tướng quân, người đây là đang làm khó ta sao? Diệp Tông, ta rất thích đứa trẻ này, hôn hậu nhân nghĩa. Nhưng Sa Hà làm trưởng thành, công việc bận rộn, không có người thay nó giải quyết hậu viện, ta sao có thể an tâm.

Tiểu Trư có thể giải quyết hậu viện? Hân có thể thì heo cũng biết leo cây.

Ta nhin cười, cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, giả vờ chau mày:

- Cũng chỉ là phu thị thôi, có phải phu quân đâu mà quản hậu viện.

Giả Tịnh nhìn ta, đảo mắt. Nàng cười giả lả:

- Tướng quân hân hiểu nhầm, ta là tới cầu Diệp Tiên phong về làm phu quân cho tiểu nữ.

Ta nhướng mày:

- Phu quân của Sa Hà? Tiểu Trư nhà chúng ta không tài không đức, chỉ sợ với không tới.

- Không! Không! Diệp Tiên phong tốt lắm. Nhân hậu lễ nghĩa thật thà lại chất phác.

Nói cách khác là ngu ngốc rồi.

Ta cười với nàng:

- Vậy công tử Hạ gia...

Giả Tịnh lập tức cướp lời:

- Là ta cầu về cho nhị nữ nhi. Tướng quân xem, nhà có con gái lớn, đứa này chưa xong đứa kia đã tới, vất vả như vậy.

- À...

Ta nhìn Giả Tịnh, cười:

- Vậy sinh lễ thì...

- Đương nhiên là theo tập tục kinh thành.

- Sau khi kết hôn, có phải về ở rể vài năm không?

Giả Tịnh nhìn ta, mồ hôi lấm tấm, cười:

- Sao có thể. Sa Hà ở Hoà Hương, Diệp Tiên phong cũng nên ở đây, về kinh thành với lão già ta làm gì? Cũng không phải không còn con cái bên cạnh.

Ta gật đầu:

- Nhưng Tiểu Trư còn một phụ thân, này...

Giả Tịnh vẫn tươi cười dù gương mặt dần tái mét:

- Tô hiểu đạo là điều nên làm, gần ai thì chăm sóc cho người đó. Nếu tiện có thể dọn về ở chung với bọn nhỏ.

Ta gật đầu. Giả Tịnh này không hồ là con hồ ly, thuận nước đẩy thuyền. Không chống cự được thì thuận theo, tìm kiếm cơ hội đánh lại.

- Tướng quân, vậy Sa Hà...

- À, người đã tới đây, đương nhiên nàng nên về nhà hầu hạ người rồi. Còn chuẩn bị cho hôn lễ nữa.

Giả Tịnh gật đầu, lên lau mồ hôi, cười với ta:

- Tướng quân, đa tạ.

Ta mỉm cười nhìn Diệp Nhã tiến nàng rời khỏi, quay đầu hỏi Lục Nga:

- Kính Thiên vẫn chưa về sao?

- Đại nhân đang trên đường về, ba ngày nữa hẳn tới nơi.

Ta âm thầm thở phào. Hắn ở núi Thất Nghịch đã hơn một tháng, cuối cùng cũng chịu về. Vừa hay có thể chuẩn bị hôn lễ cho Tiểu Trư, để Diệp Nhã làm ta sợ xảy ra án mạng.

Chỉ là, ta hình như còn chưa nói với Kính Thiên cái gì đó? Chuyện của Phượng Ngoã sao? Ta nhớ đã viết thư rồi. Còn chuyện gì nhỉ? Ta có cảm giác nó rất quan trọng nhưng lại không thể nhớ ra.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 44: Hôn lễ

Ta và Khả Vinh thường xuyên ở Biển Cầm, khảo sát và mô phỏng, bước đầu quả thật có chút hy vọng. Diệp lão không cùng đi với chúng ta mà ở lại Hoà Hương, tận lực giúp đỡ hôn lễ.

Chúng ta trở về đúng ngày cưới của Tiểu Trư, mọi người lấy một nhánh san hô đỏ cao hơn thân người làm quà cưới chung, cùng mang đến nhà Sa Hà.

Lễ lục đã xong, tất cả đang ngồi ăn uống vui vẻ. So với hôn lễ của ta thì không long trọng bằng nhưng náo nhiệt hơn một chút. Tất cả mười ba Phó tướng đều đến đủ, là theo lệnh của ta. Tiểu Trư dù trong quân chỉ là một tiên phong bình thường nhưng người hấn cưới là Sa Hà, không thể để mất mặt được.

Giả Tịnh sau khi nhận lễ xong đã vội vã về Kinh thành, nói là có việc gấp, không tham dự tiệc cưới. Thật ra, ta biết nàng không vừa lòng cuộc hôn nhân này, nàng định để Sa Hà cưới thứ trưởng của Hạ gia, anh họ của ta và Phượng Âm. Chỉ là nửa đường Gia Nghị nhảy vào phá rối, cướp người đi trước, phía này ta lại giam giữ Sa Hà trong tướng quân phủ, ép Giả Tịnh đến Hoà Hương bàn chuyện hôn sự.

Tiểu Trư không gia thế, tiền bạc cũng không, quyền lực càng đừng nói. Làm phu thi của Sa Hà đã là với cao chứ đừng nói đến làm phu quân nàng. Giả Tịnh chỉ có một đứa con gái dòng chính, là người thừa kế huyết thống của gia tộc, cuối cùng lại cưới một tên lính quen. Nàng bất mãn là điều hiển nhiên.

Ta vì Tiểu Trư không ngại đắc tội với Hữu Thừa tướng. Nhưng nếu Diệp lão có thể giúp ta khai thông Biển Cầm, thù này kết vào cũng không uống phí.

- Tướng quân, cuối cùng cũng về kịp. Ta còn tưởng người không tới chứ.

Ta nhìn Lão Ông đang cười tít mắt, nói:

- Sao có thể. Đám cưới này dùng dằng lâu như vậy, ta phải tới xác nhận chứ.

- Ha ha! Tướng quân tới rồi. Nhanh nhanh nhường chỗ.

Ta cùng Khả Vinh đến chỗ các Phó tướng ngồi, Kính Thiên ngồi bên cạnh, cùng các chức sắc trong Hoả Hương. Ta hơi nhìn qua hắn, vẫn chưa nhớ ra mình phải nói cái gì.

- Tướng quân, đừng nhìn nữa. Đại nhân ngưng đấy.

Tiêu Tường đẩy vai ta, trêu chọc.

Ta giật mình nhìn hắn, chợt nhớ ra mình quên nói với Kính Thiên cái gì. Thảo nào hắn điều hành Hoả Hương không chắc chắn, hoá ra là ta chưa đề hắn vào Thuỷ Tĩnh quân.

Tiêu Tường bị ta nhìn thì chột dạ, hắn nói:

- Tướng quân, thần có gì không phải, người có thể nói rõ. Đừng im lặng như vậy, đáng sợ lắm.

Ta liếc nhìn hắn, không tiếp lời. Quay sang nói với những người còn lại:

- Sáng mai, tất cả tập trung trong doanh trướng.

Bọn họ ngừng cười. Nhìn về phía ta. im lặng.

Ta nhắc lại:

- Ta nói là tất cả. Kẻ nào viện cớ không đến, xử theo quân luật! im lặng.

- Ha ha...

Tiêu Tường đột nhiên bật cười. Cả đám cười theo. Ta chau mày.

Tiêu Tường ôm bụng, nói với ta:

- Tướng quân, ngàn năm không dùng, sao đột nhiên nhớ tới quân luật vậy?

Ta khó chịu:

- Ngươi thử tới muộn xem ta có nhớ quân luật là gì không?

Hắn ngừng cười.

Mọi người quay sang nhìn ta.

im lặng.

Lão Ông kéo tay ta, giảng hoà:

- Đang ngày vui mà, đừng nghiêm túc như vậy. Ngày mai nhớ tập trung tại quân doanh là được rồi.

Ta chép miệng, không lên tiếng. Mọi người bắt đầu nói chuyện lại, nhưng rất ngưng ngừng, thỉnh thoảng có vài người lén lút nhìn ta.

Cúi đầu nhìn xuống chén rượu, ta có chút bất đắc dĩ. Bình thường ta chưa từng dùng quân luật với ai, cũng chưa từng nghiêm túc nói chuyện với Phó tướng của mình như vậy. Bọn họ ai cũng lớn lên trong Thuỷ Tĩnh quân, theo ta ra chiến trường ít nhất cũng hai năm. Nói chuyện luôn thoải mái, đùa giỡn không kiêng kỵ gì. Ta có chút nóng nảy, khiến không khí trở nên sượng sùng.

Tiêu Tường đặt chén rượu xuống, nghiêng người sang ta, hỏi nhỏ:

- Tướng quân, ngày mai có chuyện quan trọng sao?

Mọi người vẫn ăn uống, nói chuyện nhưng tiếng động nhỏ hơn rất nhiều. Đều là dân học võ, tiếng của Tiêu Tường dù nhỏ nhưng không phải không nghe thấy. Tất cả đều đóng tai lên chờ ta nói.

Ta nhấp chút rượu, che đi ngưng ngừng:

- Không có. Ta quên giới thiệu các ngươi với Kính Thiên.

Tiêu Tường đang uống rượu đột nhiên phun thẳng ra, hắn té khỏi ghế, ho sặc sụa nhìn ta. Những kẻ khác đều là ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta sau đó giả vờ như không biết, nhìn lên trên trời, che miệng cười thầm.

Tiêu Tường lọ mọ ngồi lên, hắn cầu nhàu:

- Chỉ có như vậy mà ta tưởng mình sai cái gì...

Ta im lặng.

Ta cũng không nghĩ lại khiến không khí trầm lắng xuống như vậy.

Mọi người bắt nhịp, uống rượu nói chuyện, lại rộn ràng rất nhiều.

Sa Hà dẫn Tiểu Trư đến kính rượu, bọn Tiêu Tường lại bắt đầu lao nhao lên. Tiêu Tường kẹp cổ Tiểu Trư, mắng:

- Con heo ngu ngốc không tề nha. Lão tử ta hai mươi tám còn chưa có người rước, ngươi đã vượt mặt cưới nương tử? Mới bao nhiêu tuổi chứ?

Tiểu Trư cười hề hề:

- Tiêu Phó tướng, tất cả đều là duyên số, duyên số...

Ta mỉm cười nhìn Tiểu Trư bị đám Tiêu Tường chuốc rượu, quay lại nhìn Sa Hà. Gương mặt nàng vì uống rượu mà đỏ hây hây, đôi mắt long lanh hạnh phúc, môi đỏ mỉm cười. Nàng nhìn ta, gật đầu.

Chúng ta đi bộ ra ngoài, vào một đình nghỉ nói chuyện. Ta ngạc nhiên nhận ra đây là đình nghỉ lúc trước nàng tiếp đón ta.

- Tướng quân, mời ngồi.

Sa Hà ra đầu mời, ta ngồi xuống. Nàng ngồi vào đối diện, nói với ta:

- Đa tạ Tướng quân thành toàn, chấp nhận hôn sự này.

Ta lắc đầu:

- Mẫu thân ngươi hình như không đồng ý hôn sự này.

Nàng mỉm cười:

- Tâm lòng phụ mẫu. Ta hạnh phúc, nàng sẽ không phản đối.

Ta thở dài:

- Tiểu Trư lớn lên ở quân doanh. Tính cách thô lỗ, không biết cách nói chuyện, cũng không biết dỗ ngọt, đầu óc không được lanh lẹ, không có tâm kế, khuyết điểm rất nhiều. Sau này hẳn theo ngươi, hy vọng ngươi có thể chiều cổ nhiều một chút, kiên nhẫn với hắn một chút. Nếu hắn không nghe lời, ngươi cứ dùng gia pháp mà đánh. Nếu một ngày, phát hiện không còn thích hợp, mang giấy từ hôn đến Tướng quân phủ, ta sẽ để Diệp Nhã đến đón hắn về. Rồi ngươi hãy cưới phu quân khác, đừng giam Tiểu Trư hay đánh chết.

Ở kinh thành có tập tục, nếu muốn cưới phu quân khác, nương tử có thể đánh chết hoặc giam lỏng trong miếu suốt đời. Những nơi khác không có, chỉ cần để phu quân ngồi lên la, cầm hũ thư về nhà mẹ đẻ, như vậy là không còn quan hệ. Nhưng một nam nhân mà phải cưới la về nhà mẹ đẻ không những bị đàm tiếu mà còn mất cơ hội trở thành phu quân, nếu gặp người tốt thì cũng chỉ trở thành phu thị mà thôi. Mà phu thị và phu quân, khoảng cách không phải nhỏ.

Sa Hà nhìn ta, nàng cười:

- Tướng quân yên tâm. Sa Hà nhất định đối tốt với Diệp Tông, đời này cũng không nạp thêm phu thị nữa.

Ta nhìn nàng, chấp tay:

- Nếu được như vậy ta thật cảm tạ ngươi.

Nàng đỡ tay ta, nói:

- Tướng quân đừng nói vậy, là trách nhiệm của Sa Hà thôi.

Nàng nhìn ta, giọng nhỏ nhẹ:

- Ta luôn tự hỏi tại sao Diệp Tông lại có tính cách này. Rõ là là quân nhân, giết người hắn không ít nhưng tâm tính hắn lại rất lương thiện, suy nghĩ cũng rất ít, hồn nhiên không tâm kế như một hài tử. Lần đầu gặp gỡ, nụ cười của hắn làm ta chú ý. Hồn nhiên, ngọt ngào lại không tạp chất. Mọi người nói hắn ngốc nhưng ta thấy Diệp Tông không ngốc chút nào, chỉ là hắn chưa từng có cơ hội dùng tâm kế hại người mà thôi. Hắn được bao bọc, được bảo vệ tốt đến mức người khác ngạc nhiên. Ban đầu ta không hiểu, nhưng bây giờ, ta biết được một chút rồi. Tướng quân, người liều mình bảo vệ Diệp Tông như vậy thật khiến Sa Hà cảm kích, khâm phục.

Ta lắc đầu:

- Ta không bảo vệ Tiểu Trư, ta chỉ bảo vệ thuộc hạ của mình.

Tiểu Trư là tiên phong của Thủy Tinh quân. Thủy Tinh quân là tâm huyết của chúng ta, mỗi một người đều là đồng đội, đều là người thân. Bảo vệ người thân là trách nhiệm của mỗi người, bảo vệ đồng đội là trách nhiệm của một người lính, bảo vệ binh lính là trách nhiệm của một tướng quân. Ta chỉ đang làm trách nhiệm của mình mà thôi.

Ta cùng nàng quay lại bữa tiệc. Tiểu Trư đã say bí tỉ, gục trên bàn ngủ.

Mọi người cáo từ ra về, ta cũng cáo từ.

Diệp lão đứng ngoài cổng nhìn, ta theo lão đi vào một góc khuất sau gốc cây. Khi ta vừa đứng lại, lão đột nhiên quỳ xuống, đôi mắt đỏ au, khàn giọng nói với ta:

- Tướng quân, lão có điều đã nói dối người. Thật ra...

- Đừng nói!

Ta ngăn lão nói tiếp. Sự thật đó, ta không muốn nghe.

Diệp lão ngẩng lên nhìn ta, gương mặt mờ mịt. Ta hít một hơi, nói:

- Giữ lại đi. Ta giúp con trai ngươi thành thân với trưởng thành, ngươi giúp ta san bằng Biển Cấm. Những chuyện không liên quan, không cần phải nhắc lại làm gì.

Ta quay lưng đi rời khỏi ngõ, Diệp lão vẫn quỳ không đứng lên, bất động nhìn theo.

Ta không biết lão nghĩ gì, cũng không muốn tìm hiểu. Mỗi người đều có bí mật, nguyện vọng chôn sâu trong lòng, không phải lúc nào cũng có thể nói ra. Nếu ngươi nghe những nguyện vọng đó, có nghĩa là đồng ý chia sẻ trách nhiệm, đồng ý gánh vác. Ta không muốn biết thêm nhiều chuyện nữa, cũng không muốn gánh trên vai nguyện vọng của người khác nữa.

Ích kỷ cũng được, hèn nhát cũng không sao. Ta chỉ muốn có thời gian cho chính mình, ở bên người mình trân trọng, cùng hưởng những giây phút an nhàn ngắn ngủi.

Dựa vào người Kính Thiên, đếm nhịp bánh xe trên đường, ta ngủ lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 45: Thủy Tinh quân

Ta với Kính Thiên cùng ngồi ăn sáng, ta nói với hắn:

- Lát ngươi theo ta vào quân doanh.

Hắn vừa múc canh cho ta vừa hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Ta gật đầu không trả lời.

Kính Thiên cai quản Hoả Hương mà không có Thủy Tinh quân, nhất định gặp rất nhiều khó khăn. Hoả Hương và Thủy Tinh quân gắn kết làm một, nhưng cách điều khiển không trùng nhau. Thủy Tinh quân có thể không cần Hoả Hương nhưng Hoả Hương nhất thiết phải có sự giúp đỡ của Thủy Tinh quân.

Ngô Thanh cai trị Hoả Hương, ta không để Thủy Tinh quân giúp hắn. Cần gì, thiếu gì hắn đều phải thông qua Diệp Nhã. Một mặt để khống chế Ngô Thanh, ngăn hắn mở rộng thế lực tại Hoả Hương, một mặt ta có thể giám sát, theo dõi quá trình phát triển của Hoả Hương, thay đổi Thủy Tinh quân cho phù hợp.

Kính Thiên không phải Ngô Thanh, ngoài ta ra, hắn không còn chỗ dựa nào khác. Tương lai của chúng ta bị buộc chặt. Ta có tốt thì hắn mới có thể sống sót, ta lâm nguy, hắn cũng không thể bình an. Đó là phu thê.

Kính Thiên theo ta vào quân doanh, mười ba Phó tướng đã đến đủ, Lão Ông đứng đầu hàng bên phải. Ta ngồi xuống chủ vị, để Kính Thiên ngồi bên cạnh, các phó tướng bắt đầu ngồi xuống.

Ta gật đầu nhìn Lão Ông, lão khom người nói với Kính Thiên:

- Đại nhân, Thủy Tinh quân gồm mười ba lộ, đứng đầu là mười ba Phó tướng được hỗ trợ bởi hai người nữa...

Kính Thiên kinh ngạc nhìn ta. Lão Ông dừng nói. Ta nói với Kính Thiên:

- Thủy Tinh quân không đơn giản chỉ chứa thủy quân, cũng không chỉ có nhiệm vụ đánh giặc mà còn nhiều lộ khác. Hôm nay, ta kêu ngươi tới là muốn giao cho ngươi quản lý một số lộ, sau này tiện cho ngươi quản lý Hoả Hương.

Ta nhìn Lão Ông:

- Nói lại từ đầu đi.

Kính Thiên nhìn ta một chút, sau đó mỉm cười. Hắn nhìn Lão Ông, nghiêm túc lắng nghe.

- Đại nhân, Thủy Tinh quân có hai trăm vạn quân, chia thành mười ba lộ, đóng quân xung quanh Hoả Hương. Mỗi một lộ do một Phó tướng đứng đầu, phụ giúp phía dưới có hai Tiểu phó tướng. Lão quân lý ba mươi hai vạn tinh binh đóng chốt trong doanh chính, chính là ở đây, chọn lọc thư tín và điều phối quân y.

Lão Ông ngồi xuống, Linh Lung đứng lên:

- Tiểu tướng tên Linh Lung, giữ bốn vạn quân tiên phong trong Nguyệt Lung doanh, đóng quân trong Hoả Hương.

- Ta là Vịnh Khanh, giữ mười vạn quân của Thiên Nguyệt doanh đóng ở Đảo Lý, cách Hoả Hương nửa ngày đi thuyền. Quân đội của ta vừa bảo vệ Hoả Hương vừa tiến hành thuần hoá thủy quái.

- Tiểu tướng tên Khả Vinh, giữ một vạn quân trong Từ Tập doanh đóng trong Hoả Hương. Chủ yếu là quân sư, chế tạo binh khí và chiến thuyền.

- Tiểu nhân là Lục Nga, phó tướng của Nhật Dạ doanh, phụ trách ám vệ và truyền tin tức.

- Tiểu nhân là Tạ Thảo, quản lý thân binh của Tướng quân.

- Tại hạ Tuyết Tùng, giữ tám vạn quân, quản lý quân lương trong Thủy Tinh quân.

- Tại hạ Nghinh Sơn của Thiên Tín doanh, Tiểu Tướng của Lô Từ doanh, Kỳ Xuyên của Nga Từ doanh, giữ tám mươi vạn thủy quân, đóng trên mười ba đảo xung quanh Hoả Hương. Bình thường không có điều phối, tuyệt sẽ không rời khỏi vị trí.

- Tiểu tướng Văn Nhã của Thiên Sinh doanh, Lạp Chi của Thương Linh doanh, giữ bốn mươi vạn bộ binh. Lần trước có gặp Đại nhân trong kinh thành rồi.

- Tiểu nữ Ngân Sương, phụ trách một vạn quân, nhiệm vụ là huấn luyện tân binh.

- Tiểu nữ Lam Hải, giữ hai mươi tư vạn quân của Gia Nhân doanh, nhiệm vụ là giữ trị an trong Hoả Hương. Nhiều lần đã gặp Đại nhân rồi.

Đội bọn họ nói xong, ta quay sang nhìn Kính Thiên:

- Từ nay Lam Hải và Tạ Thảo, hai người chuyển qua giúp đỡ Kính Thiên. Mọi chuyện cứ thông qua hắn, không cần phải hỏi Diệp Nhã hay Lão Ông nữa.

- Vâng.

Ta nói với Kính Thiên:

- Nếu ngươi thiếu người, có thể tìm Khả Vinh hoặc Lục Nga, họ sẽ giúp ngươi.

Kính Thiên gật đầu, mỉm cười.

Ta để bọn họ bàn chuyện một lúc, một là để Kính Thiên hình dung rõ hơn về Thủy Tinh quân, hai là muốn bọn họ tiếp xúc, sau này có chuyện gì còn hỗ trợ cho nhau.

Khi các Phó tướng rời khỏi trường, Kính Thiên ngẩng đầu nhìn ta, hỏi:

- Ta tưởng Thủy Tinh quân chỉ có một trăm vạn?

Ta vẫn lười nhác dựa vào ghế, nhẹ nhàng nói:

- Đó chỉ là quân số cho mẫu hoàng thấy mà thôi.

Ta về kinh thành chỉ báo nửa quân số với Mẫu hoàng. Một là che giấu thực lực của bản thân, hai là để nàng yên tâm, không gây nguy hiểm cho Hoả Hương. Ta chỉ là một công chúa bên ngoài, không rõ thế lực trong kinh thành, thành thực quay về, lỡ may trúng ám chiêu, chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Kính Thiên hơi chau mày nhưng không hỏi thêm, hần nói:

- Nàng phó mặc binh lính cho Phó tướng sao?

Ta nhìn Kính Thiên, nói:

- Ngươi nghi ngờ bọn họ?

Kính Thiên không nói gì. Ta khẽ thờ dài:

- Trong bọn họ, ngoài Lão Ông và Vĩnh Khanh thì còn lại đều là cô nhi lớn lên trong Thủy Tinh quân, theo ta ra trận từ năm mười lăm tuổi, đánh đông dẹp bắc. Hoả Hương được như ngày hôm nay không thể thiếu công lao của họ. Đối với chúng ta, Hoả Hương không phải một thành trì mà là quê hương, dân chúng Hoả Hương không phải người lạ mà là phụ mẫu. Không kẻ nào chĩa mũi kiếm vào quê hương, phụ mẫu của mình.

Kính Thiên im lặng một chút, rồi chậm rãi hỏi:

- Nàng nói là ngoài Lão Ông và Vĩnh Khanh?

Ta gật đầu:

- Vĩnh Khanh, Hải Điền, Diệp Nhã và Hồng Nương đều lớn lên bên ta từ nhỏ. Thủy Tinh quân cũng là bốn người họ cùng ta xây dựng. Lão Ông là sau đó hai năm mới gia nhập, ban đầu là chăm sóc chúng ta, một thời sau thì bắt đầu tham gia đánh trận. Bọn Tuyết Tùng, Tiêu Tường, Văn Nhã, Từ Ân, Diễm Trúc, Linh Lung, Gia Nghi đầu quân khi Thủy Tinh quân đã có chỗ đứng nhất định ở Hoả Hương. Lục Nga, Khả Vinh, Ngô Thanh, Bạch Triền, lại là sau nữa, khi Thủy Tinh quân gặp biến cố, bọn họ mới gia nhập. Những tiểu phó tướng, tiểu đoàn trưởng, tiểu đội trưởng gia nhập cách đây năm năm, những binh lính bình thường cũng có ba năm làm thủy quân, đa phần đều lớn lên trong Thủy Tinh doanh của Ngân Surong, tùy theo khả năng mà phân vào các lộ.

- Hoả Hương không giống có nhiều người như vậy.

Ta gật đầu:

- Các bộ tộc sống trên đảo xung quanh Hoả Hương nhiều năm bị hải tặc cướp bóc, người chết vô số, cô nhi rất nhiều. Khi ta truy quét hải tặc, vô tình gặp được những đứa trẻ này, Lão Ông nói mang về nuôi, huấn luyện từ nhỏ, mở rộng quy mô của Thủy Tinh quân. Sau đó cô nhi, ăn mày ở các thành trì lân cận khác cũng kéo về Hoả Hương, gây nên tình trạng hỗn loạn. Lão Ông một mình an bài không hết, vừa may Ngô Thanh đến, cùng Lão Ông xây dựng Hoả Hương.

Ta nhấp một ngụm trà vào miệng, từ tốn nói:

- Cho nên Hoả Hương hay Thủy quân quân không chỉ là công sức của một mình ta mà còn là tâm huyết của những người khác. Ta không yêu cầu người quá cao nhưng cũng đừng hành xử như người trên với Vĩnh Khanh, Diệp Nhã, Hải Điền hay là Lão Ông. Bốn người họ, không ít lần từng cứu mạng ta. Với Phụng Âm là huyết thống, với bọn họ là tình nghĩa. Dù là người hay họ, ta đều khó xử.

Kính Thiên nhẹ bước tới cạnh ta, nắm lấy bàn tay ta, nói:

- Nàng yên tâm, ta nhất định xem họ là người nhà mà đối đãi.

Ta gật đầu không trả lời. Kính Thiên đột nhiên hỏi:

- Vậy người tên Nguyệt Hồng...

Tìm ta đột nhiên trùng xuống, một mảng lạnh băng. Ta nghe giọng mình khô khan bỗng bênh trong không khí:

- Nàng chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 46: Chuẩn bị

Sau hôn lễ của Tiểu Trư, Khả Vinh và Diệp lão tiếp tục nghiên cứu trận đồ, ta và Vịnh Khanh trực tiếp huấn luyện binh lính giải trận trong vùng biển mô phỏng.

Một năm ròng rã mới có thể thuần thực đội hình, xác định chính xác thứ tự các trận.

- Tướng quân.

Lưu Hoà gọi, ta từ hải đồ ngẩng lên nhìn nàng:

- Có chuyện gì?

- Đến giờ uống thuốc rồi.

Ta đón lấy chén thuốc uống một hơi, chau mày:

- Người đổi thuốc sao? Vị lạ như vậy?

- Vị lạ?

Lưu Hoà hoảng hốt đến bắt mạch cho ta, gương mặt dần dần ngưng trọng.

- Thế nào? Có thai sao?

Đạo này ta thấy cơ thể mệt mỏi, ăn cũng không ngon, cái đó cũng chưa tới. Có thể nào...

Ta nhìn nàng. Lưu Hoà chau mày, lắc đầu:

- Cơ thể người bắt đầu kháng thuốc. Hẳn phải đổi đơn...

- À...

Hoá ra không phải mang thai.

Chẳng phải bảo uống thuốc thì có thể mang thai sao? Một năm rồi mà vẫn không có động tĩnh gì.

Lưu Hoà nhìn ta, nàng nói:

- Tướng quân, không nên vội vã. Từ từ sẽ có thôi.

- Ta vội vã khi nào?

Lưu Hoà không tiếp lời, chau mày đi ra. Nhìn theo bóng nàng, ta cố nén tiếng thở dài.

Khả Vinh và Lão Diệp đi vào, trải hải đồ cùng ta bàn bạc.

- Tướng quân, mọi thứ đã chuẩn bị xong, có thể ra biển bất cứ lúc nào.

Ta gật đầu:

- Những trận đồ nhỏ thì phá bỏ luôn đi, chỉ để lại hai trận đồ lớn đến Ân quốc và Kim quốc thôi.

Khả Vinh trầm ngâm rồi nói:

- Hai trận đồ có thể không chế. Ba trận thì rắc rối hơn.

Ta nhìn hắn:

- Những đội kia tập luyện tới đâu rồi.

Hắn gật đầu:

- Đều đã thuần thực. Ta và Vịnh Khanh sẽ thay nhau ra biển gỡ bỏ trận đồ.

Diệp lão bỗng nói:

- Ta đi cùng các người. Phải có một người túc trực ở Biển Cầm theo dõi và giữ trận.

Ta nhìn lão, dựa vào thành ghế lắc đầu:

- Người ở lại Hoả Hương đi, ta sẽ đi.

- Nhưng...

Ta xua tay:

- Ta so với người còn hiểu các trận đồ hơn, ta sẽ ở lại trên biển. Sa Hà đang mang thai, người ở lại giúp Tiểu Trư quản lý mọi việc đi.

Lão cúi đầu không nói.

Tiểu Trư là con heo ngu ngốc, trưởng thành lại là chức vụ quan trọng. Sa Hà lâm bồn sẽ không có ai giải quyết công việc, báo cáo lên kinh thành, Phụng Âm bên kia không biết sẽ tức giận thế nào. Kính Thiên không thể nhúng tay vào gia sự nhà Sa Hà, nếu không bọn ngư sử nhất định viết tấu nói ta chuyên quyền, Phong Nghị lại mượn cớ vu ta làm phản thì phiền lắm. Diệp lão dù gì cũng không hẳn là người của Thủy Tinh quân, kinh nghiệm sống nhiều hơn Tiểu Trư. Để lão đỡ dần Sa Hà, ta cũng yên tâm phần nào.

Ta để lão vào Khả Vinh đi ra, gọi Lão Ông vào bàn chuyện.

- Người ở lại cùng Diệp Nhã đốc thúc xây cảng. Cùng với Vân Nhã và Lạp Chi chia ra, ngày đêm đều làm, hoàn thành trong thời gian ngắn nhất.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 47: Biển

- A Dương, ta đi cùng nàng.

Kính Thiên nói khi ta đang chuẩn bị y phục. Ta lắc đầu:

- Người ở lại đây trông coi Hoả Hương, đốc thúc xây cảng.

- Nhưng...

Ta khoát tay:

- Chuyện ở đây giao cả cho người. Tin tức hỏi Lục Nga, lễ lục trong thành tìm Diệp Nhã, quân doanh có chuyện thì gặp Lão Ông. Còn nữa, mở cửa giao thương với Phụng Ngoại, có gì không hiểu thì hỏi Hải Điện, hẳn trước kia lo quân lương và buôn bán. Cũng đừng để hấn lần át, tên đó chỉ biết có tiền thôi, đừng để bị thiệt.

Kính Thiên gật đầu, hấn nói:

- Vậy để Lưu Hoà theo nàng đi.

Ta lắc đầu:

- Trên biển không thể sắc thuốc, nàng lại quá yếu, ở lại đây vẫn hơn.

Ta mang theo Vĩnh Khanh và Khả Vinh ra biển, lần này đi phải long đong tới một năm.

Khi tới Biển Cầm, trận đồ đã hoạt động. Một vùng biển đầy đá ngầm, chúng ta phải dùng thuyền lá đi vào. Lòng vòng hơn hai mươi ngày mới đụng độ đàn Hải Quỷ, loài thủy quái ăn cỏ, người mềm oặt nhưng to lớn. Số lượng của chúng khá nhiều, chặn mất mất trận.

- Bắn tên.

Chúng ta bắn tên thường có tẩm độc rắn biển, những con Hải Quỷ oằn oại một lúc rồi chết. Vĩnh Khanh chỉ huy vài người bắt Hải Quỷ con, nhặt trứng của chúng chất lên một thuyền rồi rời đi trước. Khả Vinh với ta thử vũ khí mới tạo, phá mất trận rồi rời đi sau. Chúng ta thu được hai thuyền ngọc bích sau khi rời khỏi, vừa kịp đón dòng chảy mới.

Tháng ba, biển êm đềm, nông, có nhiều tảo. Thường Thanh, loài thủy quái bơi nhanh giao hoạt trú ngụ ở đây. Ở đâu có Thường Thanh, ở đó có ngọc trai. Rất nhiều ngọc trai. Sau khi phá mất trận, ta gom được thêm ba thuyền lớn ngọc trai, Vĩnh Khanh có thêm nhiều thủy quái con. Tất cả đều được Khả Vinh mang về Hoà Hương. Lần này còn mang theo xác Thường Thanh về làm thức ăn.

Vĩnh Khanh và Khả Vinh thay nhau mang thuyền chở chiến lợi phẩm về, đổi nhân lực. Chỉ có ta cùng đội thân binh ở lại Biển Cầm, thăm dò rồi phá mất trận.

- Tướng quân, đã nói là phải chờ chúng ta cơ mà.

Vĩnh Khanh quay lại. Hắn lờ ta ra khỏi miệng một con thủy quái, mắng. Ta nhìn con thủy quái oằn oại rồi chết, không trả lời. Vĩnh Khanh thờ dài, hần nói:

- Dương nhi, liều mạng như vậy làm gì?

Ta đẩy hần ra, loạng choạng đứng lên:

- Chỉ còn ba trận đồ nữa. Đường đến Ân quốc vẫn chưa thấy xuất hiện, ta không nên lo lắng sao?

- Diệp lão đã nói phải thắng mười hai trận đồ đó mới hoạt động, muối nóng ruột có ích gì?

Một con sóng lớn ập vào thuyền, đẩy ta tới thành thuyền, trôi xuống lan can. Vĩnh Khanh nhanh tay chụp được chân ta, hần kéo ta lên rồi ôm vào lòng, chần sóng cho ta.

- Vào trong.

Ta hét lên, biển đang có bão. Xác con thủy quái lúc nãy theo sóng lớn ập vào, thuyền gãy làm đôi. Ta và Vĩnh Khanh cùng rơi xuống biển. Hần vẫn ôm ta, một tay ôm mảnh gỗ. Nhìn lại, binh lính của ta ôm những mảnh gỗ xuất hiện xung quanh, dập dềnh theo sóng lớn.

Bắt một mảnh gỗ trôi qua, ta nói với Vĩnh Khanh:

- Buông ta ra.

Hần vừa ôm ta vừa giữ ván rất nhanh mất sức. Bão này phải đến sáng mới có thể tan. Vất vả rồi.

Vĩnh Khanh kéo lại một mảnh gỗ khá lớn, hần nói với ta:

- Dương nhi, trèo lên đi. Muội bị thương, mùi máu có thể dẫn thủy quái tới.

Nhìn lại cánh tay trái đang chảy máu, ta trèo lên ván, nằm úp xuống. Vĩnh Khanh giữ ván của ta, chịu những cú đánh của sóng.

Một đêm vất vả, mặt trời lên, gió lặng dần. Ta thở phào, điểm lại quân số. May mắn không mất một ai. Vĩnh Khanh nhảy lên ván của ta, những người khác cũng đang bơi về đây.

- Phải tìm một hòn đảo đã, chờ Khả Vinh đến đón chúng ta. Hần đi sau ta một chút, chậm thì sáng mai là tới.

Vĩnh Khanh nói, ta gật đầu. Chúng ta để sóng mang đến một hòn đảo, trên đó có dừa và nước ngọt. Vậy là được rồi.

- Dương nhi, ở đây tắm đi, chúng ta qua bên kia.

Ta gật đầu, ngăn bản thân run rẩy. Vết thương ở tay trái đã đổi thành màu trắng, thu lại như miếng thịt người chết. Những vết thương từ vài tháng trước chưa lành hẳn, bị ngâm dưới biển quá lâu vừa xót vừa đau, đến bây giờ hoàn toàn không có cảm giác.

Tay run rẩy thất lại y phục, đầu choáng váng, cũng không nhớ mình đã tắm hay chưa.

- Dương nhi!!!

Vĩnh Khanh đột ngột chạy về phía này, ấn ta xuống. Trên lưng đau đốn, nóng hổi. Một con sói xuất hiện phía sau ta, miệng của nó nhuộm đỏ. Ta khó nhọc lủi vào sau một cục đá, nhìn Vĩnh Khanh đánh nhau với con sói. Trước đây hình như cũng là hần cứu ta từ miệng một con sói?

Khi kiểm của Vĩnh Khanh ngấp trong họng con sói thì trước mặt ta cũng là một màu đen.

- Dương nhi!

Giọng Vĩnh Khanh cứ xa xôi dần...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương 48: Thương tích

- A Dương?

Ta chau mày nhìn Kính Thiên trước mặt, gương mặt hần hốc hác, đôi mắt đỏ au, râu ria lởm chởm. Thử chống tay ngồi dậy, ta bất ngờ vì tay không cử động.

- Luru Hoà!

Kính Thiên gọi Luru Hoà vào, hần đỡ ta dậy, lấy gối mềm cho ta dựa vào.

Luru Hoà lật đật chạy vào, gương mặt nàng tái mét đầy mệt mỏi:

- Tướng quân?

Nàng chạy lại bắt mạch cho ta, gương mặt lộ vẻ vui mừng. Nàng roi nước mắt:

- Cuối cùng cũng cứu được rồi.

Ta nhắm mắt lại, gần không được con buồn ngủ.

- A Dương?

Giọng Kính Thiên loáng thoáng bên tai nhưng ta không trả lời được.

Lần thứ hai tỉnh dậy, tay trái của ta đã có thể cử động lại, vết thương trên lưng cũng được băng bó. Người trông ta là Diệp Nhã. Nàng đang ngủ, dựa vào thành giường, dù đang ngủ nhưng đôi mày vẫn chau lại.

Ta tựa người ngồi dậy, không may động phải nàng. Diệp Nhã giật mình mở mắt, nàng ngơ ngàng nhìn ta rồi khóc:

- Tiểu Dương, cuối cùng muội cũng tỉnh rồi.

Ta gật đầu, nhìn nàng:

- Nước...

Giọng khàn đến mức ta ngạc nhiên. Diệp Nhã lật đật rót nước cho ta, nàng vừa khóc vừa cười:

- Doạ chết ta, lúc Vĩnh Khanh bế muội về, toàn thân trắng bệnh, thậm chí ta còn tưởng...

Ta mỉm cười, ngồi dậy đón lấy nước trên tay nàng, uống một ngụm.

- Quốc sư cũng đến đây.

Quốc sư?

Là Phượng Ngô sao?

Ta gật đầu không nói, đưa chén không cho nàng:

- Một ly nữa.

- A Dương?

Kính Thiên đẩy cửa đi vào, gương mặt hần hốc hác đi nhiều. Ta gật đầu, không nói. Những chỗ bị thương đột nhiên đau đớn, ta mỉm cười chặn tiếng rên nhẹ trong cổ họng nuốt bật ra.

Ta tỉnh được vài ngày, lần lượt có người tới thăm. Vĩnh Khanh là người tới sau cùng, hần ngồi ở bàn, nói với ta:

- Dương nhi, sau này đừng liều lĩnh như thế nữa. Gỡ bỏ thêm một trận đồ thì làm sao? Muội bị thương như thế này, mất thời gian như nhau thôi.

Ta im lặng. Vĩnh Khanh nói đúng, nằm như vậy thật tốn thời gian.

- Dương nhi, sao tự nhiên lại nóng ruột vậy?

- Thời gian không còn nhiều.

- Sang năm vẫn có thể tiếp tục mà.

Ta nhìn Vĩnh Khanh, không nói.

Là thời gian sống của ta không còn nhiều.

- Tướng quân, tới giờ uống thuốc rồi.

Lưu Hoà bưng thuốc vào, ta thờ dài. Đưa tay đón lấy chén thuốc, uống một hơi.

- Lưu Thái y, sức khoẻ của Dương nhi thế nào?

Vĩnh Khanh hỏi Lưu Hoà, nàng nói:

- Không tốt, người...

- Lưu Hoà. Lui ra!

Ta trả chén không lại cho nàng. Lưu Hoà nhìn ta, trong mắt chứa phiền muộn. Nàng lui ra, Vĩnh Khanh nhìn ta nghi ngờ:

- Muội đang giấu cái gì?

- Không gì cả.

Ta nằm xuống, kéo chăn đắp kín người. Tại sao lại lạnh như vậy?

Vĩnh Khanh ra ngoài, hắt đóng cửa lại. Thuốc có tác dụng, ta lại chìm vào ngủ sâu.

Thuốc của Lưu Hoà quả thật linh nghiệm, chỉ vài ngày sau, ta đã có thể đi lại được. Ta không nghe lời Lưu Hoà, truyền lệnh ra biển, Vĩnh Khanh đi với ta. Chỉ còn một trận đồ, đề lỡ năm nay thì phải chờ tới năm sau.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 49: Trận đồ

Trời tối đen. Biển động mạnh. Sóng mang nước ập vào thuyền. Những con gió mạnh thổi bay cánh buồm, bánh lái quay tít mù, con thuyền loạn choạng theo từng con sóng. Thành thuyền no nước đang nứt ra nhưng vẫn chưa tới mất trận.

Xoáy nước bất ngờ xuất hiện, toàn bộ con thuyền bị nó nuốt chửng.

Ta bị dòng nước cuốn trôi. Chỉ kịp cuộn người lại bảo vệ đầu và tim, phó mặc cho dòng nước đưa đẩy. Trên lưng đau nhói rồi không còn nhớ gì nữa.

Khi tỉnh lại thì đã dạt vào một hòn đảo nhỏ. Cát trắng trải dài, những tán cây xanh ngắt rì rào trong gió. Chông kiếm chập chững đến ngòi xuống một góc cây. Tán lá xanh rì loà xoà xuống đất, trái đỏ căng mọng vắt vẻo trên cành. Một con chim nhiều màu ngó chừng ta, sau đó cúi xuống mổ trái cây như không có chuyện gì.

Một môi vươn tay hái một trái trên cành, bỏ vào miệng cắn mạnh.

Chát!

Ráng nuốt xuống.

Ta vừa ăn vừa chịu đựng những cơn đau dội lên từ khắp nơi trên cơ thể. Thờ dài nhìn cánh tay chằng chịt vết bầm của mình, trên lưng cũng có cảm giác đĩnh đĩnh, hẳn là vẫn chảy máu.

Nuốt hết quả, ta dựa vào thân cây, chờ đợi sức lực hồi phục. Khi quần áo khô, ta xé vấy băng quanh bụng, cánh tay phải cũng bị bọc vết thương, máu vẫn còn rom róm.

Đi nhặt những cành cây khô, dùng kiếm làm mồi đốt lên được một đồng lửa. Chặt thêm lá cây tươi ném vào cho nhiều khói, ta chống kiếm nhìn ngọn lửa bập bùng. Lá này cháy có mùi khét, khói lại màu xanh. Phải nhặt hạt về trồng, sau này làm khói hiệu.

Chống kiếm đi loanh quanh, may mắn tìm được một tổ chim bốn trứng trên cành thấp, còn có một con rắn nhỏ. Đều ăn rồi.

Vùi trứng trong cát gần đồng lửa, ta xách con rắn đi lột da. Hoài niệm những ngày có Ngô Thanh bên cạnh. Ít nhất có hân, ta cũng không phải tự mình làm đồ ăn.

Mùi thịt rắn thơm nức khiến bụng đói cồn cào. Vẫn còn muốn ăn, hân là không chết đâu.

Một con rắn với mấy quả trứng chim thật sự không đủ no nhưng cũng không đến nỗi đói chết. Chí ít có thể cầm cự hết đêm nay. Ôm kiếm dựa vào gốc cây, ta nhìn ra biển cả.

Sau ánh lửa bập bùng là màu đen vĩnh hằng. Biển vẫn hát bài ca buồn của nó, vàng trắng khuyết trên cao toả ánh sáng dịu dàng, nhuộm thể gian trong một màu xanh đen lạnh lẽo. Ánh trắng vui mừng nhảy múa trên từng con sóng nhấp nhô, lấp lánh như ánh sao trên bầu trời lại e thẹn dưới ánh lửa rực rỡ trước mặt ta. Gió nhẹ nhàng mang theo hơi nước cùng sự nồng nàn của biển vuốt ve mặt ta, da diết thì thầm.

Ánh sáng chói chang làm ta tỉnh giấc. Là mặt trời đang lên. Một ngọn lửa đỏ rực chậm rãi nhô lên từ mặt biển, nhuộm đỏ bầu trời trong ánh hào quang nhức nhối. Một con thuyền đen từ từ tiếp lại, đi từ phía mặt trời về đây. Từ chỗ ta nhìn, giống như nó đang kéo mặt trời lên khỏi biển.

Khi thuyền tới gần, nhìn thanh kiếm đen nổi bật giữa nền đỏ, phía góc bên phải có một bông hoa bốn cánh màu xanh, lòng ta thầm thở phào. Là Vịnh Khanh.

Hân đón ta lên thuyền, báo cáo tình hình cứu nạn. Con bão đó giết hơn mười người của ta, may mà chủ lực vẫn không bị làm sao. Tất cả đã được cứu lên thuyền, về Hoả Hương nghỉ ngơi. Ta từ chối quay về, chỉ huy đội mới tiếp tục vào trận.

Dong thuyền vào trận nhưng chỉ đi được nửa đường, bão lại xuất hiện. Ta cảm Định quốc kiếm lặn xuống, tìm được hai tảng đá làm mất trận, cầm kiếm xuống ngăn trận đồ hoạt động. Bão nhẹ dần rồi mất hẳn, hai núi đá dần trôi lên, là con đường đến Kim quốc.

- Dương nhi.

Vịnh Khanh ném dây thừng xuống, ta nắm lấy bơi về phía thuyền. Chân đột nhiên bị kéo, ta tuột tay nên bị lôi xuống. Cúi xuống nhìn, là một cái vôi của Phượng ngư. Ta rút kiếm chờ sẵn, khi nó cuốn vào trong miệng thì đâm mạnh, xoay kiếm rồi rút ra, đâm thêm vào chỗ khác, ngập cán kiếm.

Phượng ngư rú lên một tiếng, nhổ mạnh ta ra ngoài. Ta bị văng ra xa, vai trái đập trúng một tảng đá. Phượng Ngư gầm gừ rồi lùi vào một hang động. Ta bơi theo định giết thì bị Vịnh Khanh nắm lấy, lôi lên.

Chúng ta dong thuyền trở về Hoả Hương. Đường đến Kim quốc đã mở, chỉ còn chờ sang năm, khoá trận pháp mở đường đến Ân quốc nữa là ổn. Ba tháng tới phải chuẩn bị thủy quân thật tốt, giữ bình an vùng biển này.

- Dương nhi, băng bó đã.

Vịnh Khanh băng vai trái lại cho ta. Hân luôn chau mày. Ta hỏi:

- Làm sao vậy? Đang bắt mất gì sao?

Hân lắc đầu:

- Không có. Lần sau đừng mạo hiểm như vậy nữa.

Ta mặc kệ hân mà nhìn về Hoả Hương. Kính Thiên giờ đang làm gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 50: Thiên nhi

- Tướng quân!

Ta gạt đầu với Tiểu Văn canh công, hỏi:

- Kính Thiên đâu?

- Đại nhân ở nhà phía nam.

Ta theo tay hần chỉ mà đi. Kính Thiên tới nhà phía nam làm gì?

Càng đi ta càng thấy lạ lẫm, khu nhà này hình như ta chưa tới bao giờ.

Một cục tròn tròn màu đỏ va vào chân ta rồi ôm cứng ngực, khóc meo meo.

Ngồi xuống nhìn lại. Là một oa nhi nhỏ xíu, bụ bẫm. Đôi tay mập mập bám chặt ta không buông, gương mặt giàn dụa nước mắt, cái miệng mếu máo hức hức không thôi.

- Nhóc con, khóc cái gì? Là người đụng ta mà.

Nó giương đôi mắt đầm nước nhìn ta, cái mũi hít hít, nó nói:

- Mẫu thân.

Ta gạt mình.

Không lẽ Kính Thiên dám có con riêng? Oa nhi này ở đâu ra? Còn gọi ta là mẫu thân?

- Người là ai?

Nó đột nhiên khóc to, vừa khóc vừa nói:

- Mẫu thân... Mẫu thân...

- Thiên nhi?

Một nam nhân chạy từ trong ra, gương mặt hoảng hốt, trông thấy ta thì dừng lại, ánh mắt bàng hoàng không thể tin, có chút vui mừng. Oa nhi buông ta ra, chạy lại ôm chân nam nhân kia, khóc nói:

- Phụ thân, phụ thân...

Ta tròn mắt nhìn nam nhân kia, ta có quen hần sao?

Nhìn có nét quen nhưng không nhớ là ai. Không phải ngày xưa ta hoa lá mà kết quả chứ? Trí nhớ của ta kém đến mức không biết bản thân từng mang thai sao?

- A Dương?

Kính Thiên lại từ trong đi ra. Ta bối rối không biết nên tức giận hỏi hần oa nhi là con riêng của hần, hay thú nhận nó là con riêng mà ta không nhớ?

- Thúc thúc...

Oa nhi nhìn Kính Thiên, gọi như mèo kêu. Ta vuốt vuốt mũi, là con riêng của ta thật sao? Điệp Nhã thay ta sắp xếp cho hai phụ tử hần sao? Tên này là con cái nhà ai vậy?

- Kim Thuyền, đưa Đại hoàng tử vào trong đi.

Kính Thiên nói với nam nhân kia. Ta hơi ngạc nhiên rồi lén lút thở phào. Hoá ra hần là Kim Thuyền à! Hần vẫn ở đây?

- A Dương.

Kính Thiên nhìn ta, hần mỉm cười. Ta gạt đầu quay ra ngoài. Đây là viện của Kim Thuyền, ta không thể vào tránh đàm tiếu không hay.

Hơi liếc nhìn oa nhi kia, nó núp sau lưng Kim Thuyền, đôi mắt sáng rực, khao khát nhìn theo ta.

Hít mũi, ta dừng lại, đưa tay ngoắc ngoắc thẳng bé. Nó nhanh chóng chạy tới, nhìn ta:

- Mẫu thân.

- Đi ăn cơm với ta không?

Đôi mắt nó phát sáng, khát vọng nhìn về Kim Thuyền. Hắn có vẻ bối rối. Ta chau mày. Kính Thiên đột ngột nói:

- Để Đại hoàng tử ăn với chúng ta cũng được. Kim Thuyền, người nghỉ ngơi đi, cuối ngày ta sẽ đưa Đại hoàng tử về.

Kim Thuyền lưỡng lự một chút rồi gật đầu, nói với oa nhi:

- Thiên nhi, phải ngoan. Đừng làm phiền hoàng di với thúc thúc nhé.

Oa nhi nhanh nhẩu gật đầu, chạy tới ôm chân ta, nói:

- Mẫu thân.

Cúi xuống bế nó lên, ta đi ra ngoài. Oa nhi này rất lạ, không khóc không nháo, chỉ nhìn chăm chăm mặt ta, đến mức ta phát bực:

- Người nhìn cái gì thế.

- Mẫu thân thật đẹp.

Ta chau mày. Định mắng nó nhưng thôi, không chấp con nít làm gì.

- A Dương, để ta bế Đại hoàng tử cho.

Ta lắc đầu:

- Cũng không nặng gì, ta bế được.

Oa nhi cũng ôm cổ ta, nói:

- Ta muốn mẫu thân bế.

Chúng ta đến chính sảnh. Điệp Nhã đang bày đồ ăn, nhìn thấy ta, nàng nói:

- Tiểu Dương, cũng nhanh sinh một hài tử thôi.

Một chút gọn trong tim. Ta không trả lời, cũng không nhìn Kính Thiên.

- Người tên gì?

- Thiên nhi.

Ta vuốt vuốt gương mặt nó:

- Bao nhiêu tuổi rồi?

Thiên nhi ngờ nghệch nhìn ta, không trả lời. Kính Thiên bên kia nói:

- Đại hoàng tử đã hơn hai tuổi, vẫn đang tập nói.

Ta đóng tai nghe nhưng không nhìn hắn, chỉ nhìn vào mặt tròn tròn như bánh bao của Thiên nhi:

- Biết tự ăn không?

Thiên nhi gật đầu:

- Thiên nhi biết ăn.

Nói rồi tự cầm miếng ăn, cái miệng nhỏ bập bẹ nhai, thức ăn vung ra đầy bàn.

- A Dương, nàng cũng ăn đi, đừng mãi nhìn như thế.

Kính Thiên đặt vào chén ta miếng thịt, cười dịu dàng. Ta gật đầu, bắt đầu ăn, mắt vẫn không rời khỏi Thiên nhi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 51: Phu thê

Thiên nhi ăn xong vẫn quán quýt lấy ta chơi đùa, cuối cùng là mệt lả rồi thiếp đi. Bế nó lên giường, đắp chăn lại, vuốt ve gương mặt bầu bĩnh. Ta hỏi Kính Thiên:

- Kinh thành thế nào rồi?

Hắn đưa tới cho ta ly trà, nói:

- Quyền lực bị chia thành hai: một của Phong Nghị, một của Hoàng thượng. Tiểu công chúa ra đời khiến người bên Phong gia có chút rục rịch nhưng đã bị Hoàng thượng chinh đồn. Chuyện của Hạ Chương cũng khiến Phong Nghị chịu thiệt không ít, thế lực ngoài triều bị triệt hạ một phần ba. Hữu thừa tướng dâng tấu xin Hoàng thượng nạp thêm phu thị nhưng bị nàng gạt bỏ, nói rõ sẽ không nạp thêm phu thị nữa. Trong triều đang rối loạn vì chuyện này.

Vậy xem ra Phụng Âm hứa với Phong Nghị sẽ không nạp thêm phu thị chỉ để đổi lấy mạng sống cho Kim Thuyền. Mạng của nam nhân này cũng cao giá quá, thậm chí đáng để Phụng Âm trả lớn như vậy. Không nạp thêm phu thị tức là chặt mất một con đường dung hoà thế lực trong triều. Hậu cung và triều chính không cân bằng sẽ khiến các đại gia tộc bất an mà gom góp nhiều quyền lực hơn, tự bảo vệ mình trước hoàng quyền cũng như tạo một con đường lui cho hậu nhân. Hậu cung chỉ có mình Phong Nghị sẽ khiến Phong gia trở thành đại gia tộc hùng mạnh nhất Nghi quốc, không cẩn thận có thể tạo thành mầm hoạ, dẫn tới đảo chính.

- Kính Thiên, điều tra chặt chẽ những thương nhân đến Hoá Hương, nếu có bất cứ quan hệ nào với Phong gia đều không cho phép giao thương hay vào Hoá Hương. Những kẻ lui tới cũng phải điều tra cẩn thận. Báo thêm với Phụng Ngô và sư phụ, tuyệt đối không để thế lực Phong gia vuron ra khỏi kinh thành.

Ta nhìn Kính Thiên, hắn nói:

- A Dương, nàng sợ Phong gia làm phản sao?

Ta gật đầu:

- Bọn họ đã có tiểu công chúa, Phong Nghị lại làm chủ hậu cung, chẳng may Phụng Âm xảy ra chuyện gì, Nghi quốc đổi họ là điều có thể nhìn thấy.

Kính Thiên thở dài, đến bên cạnh ta:

- Nàng nghĩ Phong Nghị sẽ làm thế sao?

Ta nhìn hắn:

- Dựa vào hắn yêu Phụng Âm mà lo là cảnh giác là điều không thể. Hắn yêu Phụng Âm nhưng Phong mẫu thì không.

Kính Thiên thở dài, im lặng. Ta nói:

- Ra lệnh thêm cho Gia Nghị, nói nàng tập trung triệt hạ thế lực Phong gia, ở các châu thành khác cũng vậy, tuyệt đối không có giao thương mua bán gì với người Phong gia.

Kính Thiên gật đầu.

Dù hắn không nói gì nhưng ta biết hắn không hài lòng với cách làm này của ta. Ta hành động kiên quyết như vậy chính là lật mặt với Phong Nghị, chính thức tuyên chiến với hắn. Lỡ mai này Phụng Âm triệu ta về kinh thành, thu lại quân quyền, ta chính là cá nằm trên thớt, chờ đợi Phong Nghị từ từ tính sổ. Dù cho hắn không thể giết ta nhưng đảm bảo những ngày tháng sau này của ta không có yên ổn. Kính Thiên cũng chỉ là lo cho quãng đời sau của ta mà thôi.

Tiểu Thiên chơi với ta đến tối, Kim Thuyền qua đón mới chịu về, nó hẹn ta sáng mai lại qua chơi, ta gật đầu. Dù sao cũng không có việc gì làm, đám Vĩnh Khanh có thể xử lý tốt việc trên biển.

Ta cõn áo lên giường, chờ Kính Thiên thay băng. Hắn vừa đổi thuốc, vừa nói:

- Nàng thích Đại hoàng tử sao?

Nhớ lại gương mặt mồm mỉm của Thiên Nhi, ta chép miệng:

- Cũng không ghét.

Kính Thiên nhìn ta cười:

- Chúng ta cũng nên có một hài tử.

Ta không nhìn Kính Thiên, nằm úp xuống giường, khô khan:

- Cửa biển chưa thông, cảng vẫn chưa xây, không thể mang thai được.

Hài tử? Đòi này e rằng ta không có phúc phận.

- A Dương, đừng ra biển nữa không được sao? Lần nào nàng cũng bị thương...

Giọng Kính Thiên bỗng nhỏ lại, ta quay đầu nhìn hấn:

- Một quân nhân thì không sợ bị thương. Ta là Định quốc tướng quân của Nghi quốc, ta không ra biển thì ai sẽ ra?

Kính Thiên cup mắt không nói.

Ta biết hấn cũng chỉ muốn tốt cho ta, nếu có thể hấn nhất định nói muốn thay ta đi nhưng luật lệ Nghi quốc không cho phép, Hoàng tộc không cho phép, ta cũng thể cho phép.

- Nghi ngơi đi.

Ta thờ dãi đợi Kính Thiên tắt nến rồi lên giường. Có những chuyện đừng nghĩ sẽ tốt hơn, vì có nghĩ cũng chẳng giải quyết được.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Chương 52: Nhà mẹ đẻ

Sáng hôm sau, Thiên nhi đã đợi ta từ sớm, nó không ăn sáng mà chạy tới đây ngay. Một đứa trẻ mới hai tuổi mà có thể tự đi xa như vậy, không tồi chút nào.

- Sao ngươi lại ở đây?

- Điệp Nhã tỷ, Thiên nhi chơi với mẫu thân.

Ta liếc Điệp Nhã đang cười như hoa nở phía sau. Thấy ta nhìn, nàng nói:

- Muốn sinh hài tử thì phải ở cạnh trẻ con. Sau này, tiểu thế tử cũng đáng yêu như Đại hoàng tử.

Ta nhìn nàng, lạnh lùng:

- Tỷ già như vậy rồi còn dụ một đứa trẻ gọi là tỷ tỷ, không thấy quá mất mặt sao?

Nụ cười của Điệp Nhã vụt tắt, nàng tức giận liếc ta một cái, phân phó:

- Tiểu Lam, dọn mấy món này xuống. Hầm cháo trắng cho tướng quân, hôm nay nàng đau bụng.

Khoé miệng ta giật giật. Cháo trắng là món ta ghét nhất, vừa nhanh đói lại nhàm chán. Điệp Nhã mỗi lần không vui đều bắt ta ăn cháo trắng. Ta chỉ nói sự thật thôi, nàng giận cái gì?

- Mẫu thân, đau bụng...

Thiên nhi tròn vo chạy tới ôm chân ta. Nó mặc y phục màu vàng, nhìn như trái cam mới hái, tươi tắn ngọt ngào.

Ta bế Thiên nhi lên đùi, gạt phăng:

- Không có.

- Thúc thúc!

Ta nhìn theo Thiên nhi, Kính Thiên đang đi ra, hần trông thấy Thiên nhi thì có chút bất ngờ:

- Đại hoàng tử tới sớm vậy?

Hai tay Thiên nhi ôm lấy cổ ta, nó nói:

- Chơi với mẫu thân.

Chúng ta không nói gì mà cùng im lặng ăn sáng. Ta ở lại trong Hoà Hương dưỡng thương, không vội trở lại biên.

Thiên nhi quấn quýt lấy ta cả ngày, giống một cái đuôi nhỏ. Ta đi, nó cũng chấp chững chạy theo sau. Ta ở trong thư phòng đọc sách, nó ngồi trong lòng ta nhìn vào sách, không quấy không phá, đôi lúc lại ngủ quên. Ta ăn cơm nó cũng bên cạnh, tự ăn không cần người giúp. Ta đi luyện công nó đứng một bên, cầm cành cây huơ huơ theo, thỉnh thoảng làm không kịp bị té ra đất, cả người lấm lem. Ta cùng phó tướng bàn chuyện quân, nó vẫn ngồi bên cạnh, lắng nghe hoặc tự ngồi chơi, có khi lại ngủ mất. Ta cùng Kính Thiên bàn bạc chuyện Hoà Hương, nó ngồi bên ăn điểm tâm hay chơi với quả bóng vải Diệp Nhã làm. Có vài hài tử, là con của người trong phủ tìm Thiên nhi đi chơi, nó nhất định không chịu, cứ bám lấy váy ta không buông.

- Tướng quân.

Hải Điền cười hề hề vào đi vào, trên tay hần là oa nhi mặc áo tím, gương mặt tròn vo, cái miệng đang ngáp kẹo, đôi mắt to tròn nhìn vào ta.

Đặt cuốn sách trên tay xuống, ta thở dài:

- Ngươi lại về làm gì, ta không có tiền đâu.

Nụ cười trên mặt Hải Điền cứng lại, hần nói:

- Tướng quân, lâu lâu ta mới về, thái độ của người khiến lòng ta tan nát.

- Hừ!

Ta không nói gì, nhìn hần ngồi xuống ghế, tự nhiên lấy điểm tâm ra ăn còn thuận tay rót trà cho mình. Oa nhi bị hần đặt trên ghế, không an phận chút nào mà lon ton chạy xuống, lom bồm đi tới chỗ ta, bập bẹ:

- Hoàng di.

Ta cúi xuống nhìn nó. Tiểu tử này béo quá, mập hơn Thiên nhi nhiều, cái mặt cũng ngốc hơn.

- Hoàng di.

Tiểu tử lại nói, trong giọng có chút uất ức. Hải Điền bên kia liền nói:

- Tướng quân, người lạnh lùng quá rồi. Thuận nhi chào người lâu như vậy, ít nhất cũng phải trả lời nó chứ.

Ta nhìn Hải Điền:

- Tiểu tử này là Thuận nhi? Ta lại tưởng con riêng của ngươi mang đến muốn nhờ ta nuôi hộ.

- Phụt...

Một ngụm trà bị Hải Điền phun ra toàn bộ, hần vừa vỗ ngực vừa nói:

- Tướng quân, đừng nói linh tinh, nương tử nhà ta nghe được thì phiền lắm.

- Hoàng di. Thuận nhi! Là Thuận nhi!

Ta không thèm nhìn Hải Điền, thuận tay bế tiểu tử kia lên ghế của mình, bẹo cái mặt bánh bao của nó nhưng miệng lại nói với Hải Điền:

- Ngươi như thế nào cả Hoà Hương này ai không biết. Phượng Ngô đâu phải chưa từng thấy, ngươi lo cái gì?

- Này! Đó là quá khứ mà, bây giờ ta đâu có như vậy.

Ta nhìn hần một cái, không thèm trả lời. Bây giờ hần dám như vậy thì dù ta liều cả Thủy Tinh quân cũng không cứu nổi cái mạng của hần.

- Lần này về là chuyện gì?

- Kính Thiên không nói gì với người sao?

Ta nhìn Hải Điền, gương mặt hắn nghiêm túc. Đã xảy ra chuyện gì sao?

Hải Điền rót thêm ly trà, nói với ta:

- Ba tháng trước, Hoàng thượng đã để cho Hạ Cẩm đi trưng thu thuế ở khắp các thành. Nàng còn gửi cho Vương gia nhà chúng ta một bức thư, đại ý nói chính là: quốc khố trống rỗng, các ngươi nên thay ta bù vào. Thư đến được ba ngày thì Hạ Cẩm đến, nàng ta vợ vét khiến cho Vân thành xác xơ, đến phủ công chúa cũng bù trước hụt sau nhưng cũng chỉ được hai phần ba...

- Cho nên ngươi đến đây là để vay tiền ta hay nhắc nhở ta nên thận trọng?

- Tướng quân, người nghĩ ta là loại người gì? Tiền bạc có thể mua được tình cảm của chúng ta bao năm sao?

Ta nhìn Hải Điền, chắc chắn:

- Ngươi là kẻ chỉ nhận tiền không nhận người.

Năm xưa Thủy Tinh quân thiếu thốn, hắn chính là kẻ mặt dày nói phải cướp của hải tặc thay trời hành đạo, bắt bọn chúng trả tiền để chuộc người, liên tục nâng giá gấp hai rồi gấp ba. Đến miếng thịt cũng phải kỳ kèo bớt nửa giá mới mua, y phục hai năm mới đổi, tiền thưởng ta cho thì lúc nào cũng chê ít, ngày ngày chạy tới phủ tướng quân ăn chực, đến cái chân hắn đắp cũng là lấy từ phủ tướng quân về. Một kẻ như vậy còn có thể trở thành phò mã? Đáng hận hơn hắn còn từng là Phó tướng của ta. Bộ mặt của Thủy Tinh quân hoàn toàn bị huỷ trong tay con ma keo kiệt hắn.

Có một điều ta không dám nói với Phượng Ngỗ. Ngày đó Hải Điền chịu cứu nàng thật ra là nhắm trúng gương mặt nàng xinh đẹp, dáng người thướt tha, nhất định là con cái nhà giàu, sau này trả nàng về nhà có thể đổi lấy một món tiền kha khá, bù vào ngân khố trống rỗng của Thủy Tinh quân. Lúc hắn hành diện nói ra kế hoạch này, chén cháo trắng của ta bị run, đổ toàn bộ xuống vầy, suýt chút còn bị bỏng.

Hắn há miệng ra rồi ngậm vào, cuối cùng lấy bình trà của ta tu ừng ực. Đặt cái cạnh lên bàn, hắn nói:

- Tướng quân, người thật quá đáng.

Ta bẹo má Thuận nhi, tự hỏi có phải tính cách nó cũng y chang như phụ thân hay không? Nếu thật vậy thì mắt mặt con cháu hoàng gia lắm.

- Tướng quân, người thật sự không giúp ta sao?

Ta nhìn Hải Điền, nói:

- Sinh lễ ta cho ngươi còn ít sao? Cách vài năm lại về xin tiền, ngươi thấy Hoả Hương giàu có hơn Vân thành của ngươi sao?

- Nay cũng không phải... chỉ là ta cùng đường mới tới tìm ngươi. Người cũng biết Vân Thành dù có cửa biển nhưng chỉ thông đến Hoả Hương, cũng chẳng có ngọc ngà kho báu gì, chỉ trông được mỗi bông vải, đến lúa thóc cũng phải mua ở những thành trì khác, thực sự là nghèo đói...

- Trước kia Phượng Ngỗ chưa lấy ngươi có nghe nàng ca thán gì đâu? Ngươi chính là người keo kiệt nhìn đâu cũng thấy nghèo đói.

- Ta...

Ta xua tay, nhân tiện cầm một khối điểm tâm bón cho Thuận nhi, hỏi:

- Nghe nói Vân Thành ngươi đang mùa thu bông?

- Phải, đang vụ mùa nhưng còn phải chờ dệt thành vải mới bán được, nếu không ta cũng chẳng tới tìm ngươi.

- Bán cho ta đi, cử thêm vài người tới dạy dệt vải nữa.

- Người muốn Hoả Hương phát triển dệt vải sao? Còn thủy sản thì thế nào?

- Vùng núi không có thủy sản.

- Vậy... giá cả...

- Bàn với Kính Thiên...

Ta ngược nhìn Hải Điền đang cười như hồ ly, nói thêm một câu:

- Ta chỉ mua với giá năm ngoái, đừng hòng nâng lên.

Gương mặt hắn cứng lại. Hải Điền nói với ta:

- Tướng quân, như vậy chẳng quá đáng lắm sao?

- Người có thể không bán, chẳng lẽ người bị thu tiền cũng không phải ta.

Hải Điền xụ mặt xuống:

- Tướng quân, đây không phải là nhân lúc cháy nhà mà hỏi của sao?

Ta ngạc nhiên nhìn hắn:

- Đây không phải phương pháp người thích nhất sao?

- Ta...

Hải Điền không nói nữa, hắn ngồi xuống:

- Theo ý người vậy. Cứ tưởng vợ bỏ nào ngờ còn mất thêm máu.

Ta cười không đáp, chuyên tâm chọc má Thuận nhi.

- Tướng quân, thư tín của Hoàng thượng hẳn là tới rồi, người lại không biết chuyện này. Là Kính Thiên giấu người sao? Hắn cũng lao tâm quá rồi, thậm chí còn không muốn người bị phân tâm.

Ta không tiếp lời, vì điều này mà mấy hôm nay Kính Thiên thường xuyên ra ngoài?

Hải Điền không nói tiếp chỉ nhìn ta, ánh mắt gian tà. Ta chau mày:

- Có gì thì nói thẳng ra.

Hải Điền nhón một miếng điểm tâm, hỏi ta:

- Người không giận sao? Chẳng phải người ghét nhất kẻ dưới giấu điểm điều gì sao?

Ta không hiểu:

- Kính Thiên là kẻ dưới của ta sao?

Hải Điền nhìn ta ngơ ngàng, đột nhiên hắn cười lớn:

- Đúng vậy! Hắn không thể nào là kẻ dưới được.

Ta chau mày, cầm ly trà ném qua. Hải Điền nhanh tay chụp lấy.

- Mẫu thân?

Thiên nhi nằm bên trong đột nhiên tỉnh dậy, nhập nhèm nhìn ta, một tay nắm chặt tay áo ta không buông. Bế nó đặt lên đùi, ôm vào lòng, vừa vịn xoay mặt nhìn Thuận nhi đang ngồi phía trước. Ta nói:

- Thiên nhi, chào Đại biểu ca đi.

Thiên nhi ngoan ngoãn làm theo, nó nhìn Thuận nhi nói:

- Đại biểu ca.

Ta chỉ vào Hải Điền:

- Gọi Lục thúc.

- Lục thúc.

Hải Điền cười với Thiên nhi, quay sang hỏi ta:

- Tướng quân, công tử đây sao? Không nghe tin người mang thai mà.

- Là con của Phụng Âm.

Hải Điền nhìn ta một lát, hắn nói với Thuận nhi:

- Tiểu tử, dẫn biểu đệ đi chơi đi.

Thuận nhi nắm tay Thiên nhi nhưng thằng bé giật ra, ôm ghì lấy ta:

- Mẫu thân.

Ta vuốt đầu Thiên nhi, nói:

- Ở đây cũng được.

Hải Điền hơi vuốt tóc nhưng không nói gì. Hần hần huyền với ta một lúc rồi cùng Thuận nhi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 53: Thuế

Thiên nhi ngồi chơi một mình, ta xoay nó lại, hỏi:

- Sao không đi chơi với Đại biểu ca?

Nó ngước mắt lên nhìn ta, lại cúi đầu xuống. Không trả lời.

Lấy tay nâng cằm Thiên nhi lên để nó có thể nhìn vào mặt ta, nói:

- Thiên nhi, là người của Hoàng tộc cần nhất là dũng cảm. Nếu con không thể nói lên suy nghĩ của mình sau này làm sao có thể chỉ huy kẻ khác?

Thiên nhi nhìn ta, mờ mịt.

Ta hỏi nó:

- Có hiểu không?

Nó gật đầu lại lắc đầu.

Ta thở dài. Hỏi lại:

- Sao lúc này không đi chơi với Đại biểu ca?

Nó chu mỏ ra, uất ức:

- Không thích!

- Tại sao không thích?

- Biểu ca, giành, mẫu thân.

Ta bật cười, dí vào trán nó:

- Sau này ngươi lớn lên cũng sẽ chỉ biết đến nương tử thôi. Còn nhớ đến lão thái bà ta?

Thiên nhi nhìn ta, đôi mắt tròn to ngơ ngác.

- Lục Nga?

- Vâng!

- Đưa Thiên nhi đến chỗ Kim Thuyền đi.

- Vâng.

Cúi đầu xuống nói với Thiên nhi:

- Con về chỗ phụ thân đi nhé. Bữa tối qua ăn với ta.

Thiên Nhi gật đầu để Lục Nga bế đi. Ta gọi Điệp Nhã vào hỏi:

- Âm nhi có đưa tin tới sao?

Điệp Nhã gật đầu:

- Hoàng thượng muốn chúng ta nộp thuế.

- Nhiều không?

Điệp Nhã lắc đầu:

- Chỉ bằng một phần ba các thành trì khác. Nhưng trước đó chúng ta tập trung dân trên núi nên không đủ tiền.

- Còn bao lâu nữa thì Hạ Cẩm đến?

- Vân Thành đã thu xong, chậm thì một tháng nữa.

Ta gật đầu để nàng lui ra. Phụng Âm đang gấp rút thu hồi ngân khố, tiến hành xây cảng biển. Nhưng đây là phương pháp tạm thời, thu ở các thành chỉ được một hai lần còn chi tiêu ngân khố thì không lúc nào hết. Nơi này hạn hán, nơi khác lũ lụt, cung đình hội họp, lương bổng bá quan, không khi nào không dùng tiền. Nàng chỉ thu ở Hoả Hương một ít hân cũng nghĩ tới chuyện đề ta xây cảng biển.

Buổi tối, Kính Thiên về rất muộn, ta chờ hân mà ngủ mất. Cảm giác có người nằm xuống bên cạnh, ta mới trở mình hỏi:

- Ngươi về lâu chưa?

Kính Thiên xoay người, ôm ta vào lòng:

- Làm nàng tỉnh giấc à? Ta mới về thôi.

Chỉnh tư thế để mình nằm thoải mái hơn, ta hỏi:

- Sao không nói với ta?

Hắn chỉnh chân lại cho ta, hỏi:

- Chuyện gì?

- Âm nhi trung thu tiền.

Kính Thiên nằm xuống, thờ dài:

- Nàng biết rồi à? Ta không muốn nàng bận tâm. Chuyện ở biển, nàng đã vất vả rồi.

- Ngươi gom được bao nhiêu?

- Cũng gần đủ rồi. Ta có thể xoay sở được.

Ta không trả lời.

Nếu gần đủ tại sao lại phải chạy ngược chạy xuôi như thế? Đến đêm muộn mới có thể trở về. Kính Thiên không gian xảo bằng Ngô Thanh, lại chọn ngư dân nghèo khó làm chỗ dựa mà đắc tội với hầu hết tầng lớp trung lưu trong thành. Lần này cần tiền gấp, hắn nhất định không nỡ bắt ngư dân nộp thuế, bọn trung lưu lại trở mặt dùng dằng. Hắn không linh hoạt, nhún nhường tạo điều kiện, hứa lèo cho qua chuyện như Ngô Thanh hay Hải Điền từng làm. Nhất định là không có tiền.

Tiền trên đảo còn nguyên, nhiều chỗ chưa động đến. Nói cho cùng cũng là ta cướp từ tay hải tặc, cũng là tiền của dân chúng Hoả Hương. Đem về nộp cho Phụng Âm để nàng xây cảng biển, một phần đề Kính Thiên xây dựng Hoả Hương cũng không thiệt đi đâu.

- Ngươi...

Ta ngẩng mặt lên nhìn, Kính Thiên đã ngủ mất. Gương mặt hắn ngập tràn mệt mỏi, đôi mày vẫn chau lại.

Ta thờ dài, dựa lại vào ngực hắn, nghe tim hắn đập mà từ từ chìm vào giấc ngủ. Thăm tính toán xem lần này nên lấy tiền ở mấy đảo.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chương 54: Hải tử

Hôm sau, ta ra biển, gom hết tiền ở bốn đảo về thì cũng mất hơn mười ngày. Hạ Cẩm đã đến, nàng hành lễ với ta.

Tiếp nàng ở thư phòng, ta hỏi:

- Phụng Âm đang định làm gì?
- Phía Nam bị hạn hán, cần cứu trợ nhưng ngân khố lại không có tiền.

Ta chau mày:

- Nói thật đi.
- ...

Hạ Cẩm không tiếp lời, nàng vẫn cúi đầu nhìn xuống chân. Ta thở dài.

- Ta đã chuẩn bị xong tiền, người có thể mang về bất cứ lúc nào. Nhấn với Phụng Âm, ta chỉ có thể giúp nàng như thế. Hoả Hương phải xây cảng biển còn nhiều chuyện phải chi tiêu. Ta không yêu cầu nàng rút ngân khố vì vậy cũng đừng vòng về Hoả Hương nữa. Nơi đây không thể trông trọt, chủ yếu là đánh cá mà sống, chúng ta cũng không dư giả đâu.

- Vâng.

Hạ Cẩm vẫn không lui ra, ta chau mày:

- Người còn chuyện gì sao?
- Hoàng thượng nhấn với Tướng quân, hai năm nữa mới có thể đón Kim công tử trở về, hy vọng Tướng quân thay Người chăm sóc Đại hoàng tử.

Ta không hiểu:

- Phong Nghị vẫn muốn giết Thiên nhi à?

Hạ Cẩm vội vàng quỳ xuống không nói. Ta chau mày. Đây là làm sao? Ý là Phong Nghị vẫn còn sát tâm này hay ta làm nàng giật mình?

Phong Nghị muốn giết Kim Thuyền là điều hiển nhiên nhưng đến cả Thiên nhi hẳn cũng không tha sao? Nam nhân này quá nhỏ nhen rồi.

- Đứng lên đi. Nhấn lại với Phụng Âm, ta sẽ bảo vệ tốt bọn họ. Nàng chỉ cần tập trung xử lý việc kinh thành là được rồi.

Hạ Cẩm hành lễ lui ra, ta để cho Vĩnh Khanh dẫn nàng đi thị sát Hoả Hương, coi thủy quân diễn tập. Hạ Cẩm là cánh tay phải của Phụng Âm, nàng thấy cái gì nhất định về báo lại với Phụng Âm, giấu diếm nàng cũng giống với giấu diếm Phụng Âm. Mà ta căn bản chẳng muốn giấu nàng ấy cái gì.

- Tướng quân.

Hải Điền đứng sau lưng ta, Thuận nhi không đi cùng hẳn. Ta nghiêng đầu nhìn về phía sau, Hải Điền tiếp tục:

- Chuyện của Đại hoàng tử...

Thiên nhi?

- Làm sao?
- Người không nên thân thiết quá với Đại hoàng tử. Hay ít nhất cũng nên để Đại hoàng tử thay đổi cách xưng hô đi.
- Tại sao?

Hải Điền thở dài, hẳn bước lên, đứng bên cạnh ta, nói:

- Dương nhi, muội thật sự không hiểu sao? Đại hoàng tử là con đầu lòng của Hoàng thượng. Hơn nữa, phụ thân còn là nam nhân Hoàng thượng yêu, tình cảm nhất định không tầm thường. Hoàng thượng để phụ tử họ cho muội chăm sóc không phải vì tin tưởng muội mà trong Nghi quốc này, chỉ có Hoả Hương là nơi Phong Nghị không vươn mào vào được. Một ngày, khi Hoàng thượng đủ thực lực bảo vệ họ, nhất định mang cả hai người trở về.

Ta chau mày:

- Người muốn nói cái gì?

Hải Điền nhìn ta:

- Bây giờ Đại hoàng tử gọi muội là mẫu thân, Hoàng thượng biết được sẽ nghĩ thế nào? Con trai nàng sinh ra chưa từng được ẵm bồng đã gọi người khác là mẫu thân, người làm mẹ nào có thể chịu nổi?

Ta không hiểu:

- Cũng chỉ là cách xưng hô thôi. Phụng Âm không nhỏ nhen vậy đâu.

Hải Điền trầm ngâm nhìn ta, hần nói:

- Dương nhi, điều ta lo sợ thực sự là điều này. Muội có tình cảm với Đại hoàng tử đúng không?

- Thiên nhi là cháu ta, thương nó có gì sai?

- Muội có nhận ra tình cảm muội dành cho Đại hoàng tử không còn là của đi dành cho cháu nữa mà là mẫu thân dành cho hài tử không?

Ta giật mình. Có sao?

- Dương nhi, tình cảm này lớn dần, một mai Hoàng thượng mang Đại hoàng tử về. Muội phải làm thế nào?

Một ngày Phụng Âm mang Thiên nhi đi...?

Ta chưa từng nghĩ về điều này. Cũng chưa từng muốn nghĩ. Một ngày nào đó, Thiên nhi phải rời xa ta. Nó thậm chí không phải con ta sinh ra...

Hải Điền thờ dài, hần nói:

- Dương nhi, muội nên có hài tử thôi.

Ta tức giận. Nếu có thể có hài tử, ta còn chờ bọn họ nhắc nhở mình sao?

- Người lo thân mình đi. Đạo này Phụng Ngô làm gì? Không có hành động gì thái quá chứ?

Hải Điền trừng mắt nhìn ta:

- Muội nhất định phải nghỉ ngơi tất cả sao? Ta là phu quân nàng ấy, ta sẽ nói với muội sao?

Ta nhìn Hải Điền, siết chặt thanh kiếm trong tay áo. Hần xua tay:

- Được rồi, thu lại sát khí của muội đi. Thực không hiểu nổi sao muội gả ta cho Ngô nhi nữa. Nàng không có động thái gì, mà nếu có không phải muội là người đầu tiên biết sao? Phụng Âm trên kia không lo, muội ở đây lo cái gì? Ngô nhi nếu muốn làm vua thì nhân cơ hội muội đi đón Phụng Âm đã làm rồi, còn chờ đến bây giờ? Phụng Dương, trí thông minh của muội lúc trên chiến trường chạy đi đâu hết rồi? Phải nghỉ ngơi thế này để tôn thương tình cảm sao? Nhất định phải thế à?

Thả lỏng tay, ta không trả lời Hải Điền, chỉ tư lự ngồi nhìn mấy con cá trong hồ. Hải Điền rót một chén trà, uống một chút, hỏi ta:

- Vĩnh Khanh nói muội dạo này rất kỳ lạ, liên tục ra biển phá trận đồ, thậm chí còn mạo hiểm hơn lúc trước?

Ta rót một ly trà, không trả lời. Hải Điền tiếp tục:

- Dương nhi, khai thông biển là chuyện quan trọng nhưng tính mạng muội cũng quan trọng. Biển không năm nay thì sang năm thông, càng không xây bây giờ thì vài năm nữa xây. Dương nhi, chúng ta bốn ba chiến trường cùng nhau, có chuyện gì mà không nói được chứ? Muội đang giấu diếm chuyện gì?

Ta lắc đầu:

- Ta có thể giấu cái gì? Các người đều là hồ ly thành tinh, có thể giấu gì chứ?

Hải Điền vuốt cằm, hần nói:

- Mặc dù chúng ta thông minh nhưng muội là Tướng quân, muội muốn giấu, ta cũng không còn cách nào.

Ta liếc nhìn Hải Điền. Vì việc này mà hần bỏ Vân thành chạy đến đây? Mọi năm đều lấy tiền xong thì cũng không thấy người, năm nay lại ở lại, chẳng biết là chuyện gì.

- Nghe nói Lãnh Tiểu đã chết.

Ta gật đầu, không nói.

- Là tiểu tử này giết Diễm Trúc sao?

- ...

Diễm Trúc vốn là thuộc hạ của Hải Điền, sau ta gả hán cho Phụng Ngô, Diễm Trúc mới thay thế trở thành Phó tướng coi sóc quân lương ở Thủy Tinh quân, thỉnh thoảng ra chiến trường. Nàng cũng là người Hải Điền thật tâm bồi dưỡng, nếu không cũng không thể trong năm năm ngắn ngủi đạt được vị trí Phó tướng trong Thủy Tinh quân. Người như Hải Điền, muốn hán thật tâm bảo vệ e rằng chỉ có ta, Phụng Ngô và Diễm Trúc.

- Ừ.

Hải Điền nhìn ta, trong mắt có tức giận:

- Là muội giết hán?

Ta gật đầu.

Ly trà trong tay Hải Điền vụn nát. Hán cười khẩy nhìn ta:

- Muội nên đem hán đến trước mặt ta.

Ta bình tĩnh nhìn Hải Điền:

- Để làm gì? Người có thể giết kẻ từng cứu mạng mình sao?

Hải Điền hít sâu một hơi, cuối cùng tức tối bỏ đi.

Hải Điền tám năm trước vận chuyển quân lương không may gặp hải tặc, toàn bộ bị cướp sạch, bản thân thì bị thương rồi bị ném xuống biển, được Lãnh Tiểu cứu. Diễm Trúc dẫn quân đi tìm kiếm, rồi mang cả hai người về. Lãnh Tiểu gia nhập Thủy Tinh quân, được Diễm Trúc dìu dắt. Hải Điền vì mang ơn Lãnh Tiểu nên ra sức cất nhắc hán với ta, thậm chí còn xin ta giúp Lãnh Tiểu trả thù. Ngày Diễm Trúc quỳ xuống xin ta ban hôn, Hải Điền là người vui nhất, hán nói muội muội của hán cũng có thể tìm được người tốt rồi. Lãnh Tiểu từ chối, Hải Điền vẫn không giận, còn khuyên Diễm Trúc chờ đợi hán vài năm, nào biết kết cục lại thế này.

- Mẫu thân.

Thiên nhi cùng ta tập kiếm, luyện võ, đôi khi còn học viết chữ. Nó vẫn quán quýt lấy ta như trước, thậm chí nhiều đêm còn ngủ cùng. Ta thích cảm giác ôm Thiên nhi vào lòng, ấm ấm mềm mềm, còn thoang thoang mùi sữa

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 55: Trận đồ cuối cùng

Gió thổi mạnh hơn, cột buồm ngã nghiêng chao đảo cùng với chiếc thuyền, những con sóng cao lớn hung tợn đánh thẳng vào mạn, bánh lái quay tít, con thuyền nhấp nhô giữa biển cả như một chiếc lá khô, chìm hán một nửa trong làn nước. Bầu trời tối đen như mực, ngoài tiếng gió rít gào, đôi mắt không thể mở lên vì mưa lớn, những tiếng hét bị át đi bởi biển cả.

Àm!

Con thuyền vỡ làm đôi, toàn bộ người rơi xuống nước. Ta mò mẫm bám vào một mảnh gỗ, một khối đen đen bị sóng cuốn đến chỗ ta.

Là một binh sĩ.

Kéo hán lại gần, để hán bám vào mảnh gỗ, ta hỏi:

- Chỗ người có mấy người?

- Tướng quân?

- Chỗ của người có mấy người?

- Bốn người, đều ở hướng kia.

Theo tay hấn chỉ, ta lặn xuống bơi về phía đó. Ở dưới mặt nước, sóng và gió nhẹ hơn. Lúc ngoi đầu lên, ta vừa vịn bắt được một người, kéo hấn quay lại phía mảng gỗ. Ta có thể lặn khi trên đất liền nhưng dưới biển cả, ta chưa từng lặn đường, thậm chí cảm giác phương hướng tốt hơn nhiều.

- Tướng quân, nghỉ một chút, để ta tìm nốt cho.

Khả Vinh bơi lại chỗ ta, hết lên. Ta lắc đầu:

- Cùng tìm đi, còn bốn người nữa.

Nói rồi lặn xuống biển. Trong lúc mò mẫm, ta sờ được mắt trận. Là một khóm san hô. Nó cũng bình thường như bao chỗ khác nhưng lại có thể lớn lên, lúc này ta bơi qua không bị vướng như vậy. Ta bơi xung quanh, dò dẫm đoán kết cấu trận, cố gắng liên tưởng đến mấy trận đồ, tìm ra cái phù hợp.

Cảnh san hô sần sùi lạnh lẽo vào tay ta, đau xót. Cuối cùng cũng tìm thấy mắt trận, hơi của ta không còn nhiều, phải làm thật nhanh. Gạt mạnh cảnh xuống, một con đầu thất ở đuôi phải, ta đoán mình bị con gì đó cắn rồi. Hy vọng không đứt chân.

Rút đoạn kiếm trong tay áo, đâm mạnh vào mạn đuôi phải, một tiếng thét thê lương vang lên. Chân ta được thả ra.

Đạp mạnh chân trái vào rặng san hô, lấy đà trở về trên mặt nước. Cố gắng hít thở, cơn đau ở chân phải khiến ta tỉnh táo hơn lúc nào hết.

Gió lạnh dần, mây tan đi, hai mỏm núi đá dần lộ diện. Khung cảnh quen thuộc, giống với vùng biển đi Ân quốc. Cửa biển khai thông rồi.

Một con thuyền lớn đang tiến lại, bên trên có cấm cờ màu đỏ, ở giữa có hình một cây kiếm màu đen. Là thuyền của Thủy Tinh quân. Vĩnh Khanh mang quân tới cứu trợ.

- Tướng quân!

Khả Vinh bơi lại gần ta, trong mắt hấn là kinh hoàng. Nhìn lại vùng biển nhuộm đỏ máu xung quanh, ta chỉ cười trừ:

- Cứu được hết không?

Hấn gạt đầu:

- Đủ người rồi.

Vĩnh Khanh đưa ta lên thuyền đầu tiên, thấy chân ta, hấn chau mày nhưng không nói gì, chỉ thả bỏ câu về Hoà Hương rồi im lặng băng bó cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 56: Vĩnh Khanh

Quay về Hoà Hương, Lưu Hoà băng bó lại cho ta, nàng nói:

- Tướng quân, người phải ra biển nữa sao?

Dù Biển Cấm đã phá bỏ các trận đồ nhưng chưa khoá được trận, các dòng chảy có thể vô tình lập lại được trận đồ, như vậy vất vả suốt hơn một năm nay coi như công cốc.

Ta gạt đầu:

- Vẫn phải ra.

Nàng cúi đầu không nói, chỉ lẳng lặng rửa những vết thương cũ bị nứt ra. Khi Lưu Hoà băng xong, nhìn toàn thân băng vải ta có chút không thích ứng.

- Mẫu thân.

Thiên nhi chạy tới ôm ta, tay nó đặt vào một vết thương làm ta giật mình. Đưa tay vuốt tóc Thiên nhi nhưng chỉ được một nửa, trên vai lại đau nhức không có lực. Buông tay xuống, ta hỏi:

- Thiên nhi, mấy hôm nay có chăm chỉ luyện võ không?

Nó gật đầu:

- Thiên nhi luyện võ thật giỏi, ra biển đánh thủy quái với mẫu thân, người sẽ không bị thương nữa.

Ta mỉm cười nhìn Thiên nhi:

- Không vội. Con còn nhỏ, từ từ học cũng được, đừng để bị thương.

Thiên nhi chạm vào chân phải ta, trên tấm băng trắng còn thấm ra một ít máu:

- Mẫu thân, còn đau không?

Ta lắc đầu:

- Không đau nữa.

Một bóng người ngoài cửa sổ làm ta chú ý. Dù chỉ là bóng lưng nhưng ta nhận ra là Vịnh Khanh. Hắn làm gì ở đây?

Điệp Nhã, Vịnh Khanh, Hải Điền và Nguyệt Hồng là những đứa trẻ lưu lạc ở Hoả Hương từ ngày ta mới tới, trưởng thành tìm họ đến luyện tập với ta. Một là vì ta còn nhỏ, có người chơi cùng sẽ tốt hơn, hai là có kẻ chăm sóc ta. Chúng ta luyện võ cùng nhau, đánh trận cùng nhau, cùng cười đùa, cùng giết người, vào sinh ra tử với nhau không chỉ một hai lần. Tuổi thanh xuân của họ chôn vùi với sự trưởng thành của ta. Trước đây, còn nhiều đứa trẻ như thế nhưng thời gian trôi qua, người cứ chết dần, có thân thiết, có xa lạ, điểm chung duy nhất là đều chết trên chiến trường.

Hoả Hương được bình yên như hôm nay, đều được đổi bằng máu của những người đi trước, lớp quân nhân ban đầu đến bây giờ chỉ còn có bốn người chúng ta, những người khác hoặc rời đi hoặc chết dưới loạn đao của hải tặc. Khi đó, chúng ta nào có nghĩ bản thân sẽ sống sót, sẽ có một gia đình, một người để bảo vệ.

Ba người đã lập gia đình, có một cuộc sống yên ổn theo nghĩa nào đó nhưng Vịnh Khanh không như vậy. Hắn năm nay cũng đã gần ba mươi nhưng vẫn không chịu gả cho cô nương nào. Ta biết, hắn nghĩ một quân nhân nay đây mai đó, sống chết không trong tay mình, nào dám mơ mộng một cô nương, một gia đình. Đó cũng là suy nghĩ chung của chúng ta mà thôi.

Nhớ năm nào, Vịnh Khanh, Bạch Triển, Ngô Thanh và Hải Điền là những kẻ được săn đón nhất Hoả Hương. Ngày nào cũng có người đến hỏi ta chuyện cưới hỏi, dập dùi đến mức ta hoảng loạn. Ngô Thanh và Bạch Triển trở thành phu thê của ta, trong Hoả Hương lại có lời đồn Hải Điền và Vịnh Khanh sớm hay muộn cũng sẽ thành phu thê của ta. Ta chỉ cười trừ không nói, hai người đó thành phu thê của ta nhất định sẽ là thiệt thòi của Hoả Hương. Ta cũng không muốn danh phận phu thê này trói buộc tài năng của hai người, cả hai nhất định sẽ tìm được một cô nương tốt, sống an ổn cả đời.

Những ngày sau đó, ta và Vịnh Khanh, Khả Vinh thường ở trong doanh trường bàn chuyện xây dựng cửa cảng, ổn định vùng biển mới, lập trạm quan sát và đội tuần hành.

- Tướng quân, uống thuốc.

Lưu Hoả lại xuất hiện đột ngột, ta thờ dãi uống thuốc, hỏi nàng:

- Không phải mới uống một canh giờ trước sao?

Lưu Hoả nhìn ta, lạnh lùng:

- Đây là thuốc giải độc hải quỳ, lúc này là thuốc trị thương.

Ta hít một hơi, gật đầu, gắng giữ giọng thật bình tĩnh:

- Lát còn phải uống gì nữa không?

Nàng gật đầu:

- Một canh giờ nữa phải uống thuốc trục hàn. Cơ thể người ngâm dưới biển quá lâu, khí hàn xâm nhập, phải uống thuốc trục ra.

Ngoáy ngoáy lỗ tai, ta im lặng.

Đạo này Lưu Hoả bắt ta uống thuốc rất nhiều, không chỉ một canh giờ một chén thuốc mà đến cả cơm cũng toàn vị thuốc, một ngày ngâm được hai lần, những chỗ vết thương đã lành thì bắt đầu châm cứu, bấm huyệt. Mới qua năm ngày mà người ta nồng nặc mùi thuốc, chỉ ngửi thôi cũng đã thấy miệng đắng ngắt.

- Tướng quân, người bị bệnh sao?

Khả Vinh hỏi ta khi Lưu Hoà đi ra. Ta cầu nhàu:

- Thái y, nhìn đầu cũng thấy người bệnh.
- Đầu có đau, hai hôm trước Lưu thái y bắt mạch cho ta, nói ta rất khoẻ mà.

Ta trừng mắt nhìn hần, Khả Vinh cúi đầu giả bộ chăm chú nhìn bản đồ. Vĩnh Khanh nhìn ta bằng ánh mắt thâm trầm, không tiếp lời.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 57: Thánh chỉ

Ba ngày sau, thánh chỉ của Phượng Âm đến.

Nhìn Hạ Cẩm đứng trong chính phòng, ta chau mày:

- Sao ngươi lại tuyên chỉ? Trong cung hết người hay người rảnh rồi?

Hạ Cẩm lạnh lùng nhìn ta:

- Hoàng thượng sợ Tướng quân kháng chỉ nên để thần tới.

Ta chau mày. Là thánh chỉ gì mà sợ ta kháng lệnh?

- Đọc đi.

Ta nói với Hạ Cẩm, nàng nhìn ta:

- Tướng quân, người không hành lễ sao?

Ta ngạc nhiên nhìn nàng. Phượng Âm đứng trước mặt ta còn không quỳ lại quỳ vì cái thánh chỉ vớ vẩn này?

- Ngươi nghĩ ta sẽ quỳ sao?

Hạ Cẩm không nói gì nữa, kéo thánh chỉ ra nói những điều vô nghĩa. Nàng đọc xong, ta hỏi:

- Tóm lại là muốn ta làm gì?

Hạ Cẩm cuộn thánh chỉ lại, nghiêm nghị nhìn ta:

- Hoàng thượng sắc phong có Vĩnh Khanh Phó tướng là Duyên Hải tướng quân, bình định vùng biển mới. Đồng thời ban hôn Lưu Hoà Thái y cho Duyên Hải tướng quân, hai mươi ba tháng sau là ngày lành, tiến hành hôn lễ.

Ta chau mày, Phượng Âm có ý gì?

- Vậy còn ta?

Hạ Cẩm nói:

- Hoàng thượng muốn Tướng quân ở lại Hoá Hương, tập trung xây dựng cảng biển, không cần ra ngoài biển nữa.

Ta ngạc nhiên. Phượng Âm tước bỏ quyền lực của ta, ngăn cấm ta ra biển?

Một con giận dần bốc lên trong đầu. Ta vất vả suốt hai năm, chuyện sắp thành nàng lại giao cho người khác? Tại sao?

Hạ Cẩm nói:

- Tướng quân, Hoàng thượng cũng vì muốn tốt cho người thôi.

Ta trừng mắt nhìn Hạ Cẩm. Nếu nàng không mang thánh chỉ trong người, ta nhất định chém chết nàng.

Hạ Cẩm rời đi, ta thuận tay gạt hết mọi thứ xuống. Nộ hỏa trong lòng vẫn chưa tan. Kính Thiên đi vào, thấy ta đập đồ cũng không ngăn cản, chỉ đứng ở

một góc bình tĩnh nhìn ta.

Khi không còn thứ gì để đập, ta thờ hất ra đứng một chỗ.

- Là ta dâng tấu yêu cầu Hoàng thượng hạ chỉ.

Ta không tin nhìn Kính Thiên, siết chặt thanh kiếm trong tay, gần giọng:

- Tại sao?

Hắn nhìn ta, giọng bình tĩnh:

- Mỗi lần nàng ra biển đều mang vết thương trở về. A Dương, nàng nghĩ mình có thể được cứu thêm mấy lần? Nếu lần trước Vĩnh Khanh đến muộn một chút nữa, nàng có thể đã táng thân trong bụng thủy quái rồi.

- Là quân nhân ai không bị thương chứ?

- Có ai bị thương đến mức như nàng không? Toàn thân không còn chỗ nào lành lặn, trên người lúc nào cũng ướt đầm máu? Một khi ra biển, nàng hoàn toàn không nhớ bất cứ lời khuyên gì, thậm chí đến thuốc cũng không uống, bão táp phong ba đều lao đầu vào, gặp thủy quái cũng không thèm tránh né. Nàng còn muốn ra biển? Nàng nghĩ nàng còn bao nhiêu mạng để mất?

Siết chặt thanh kiếm rồi thả ra, lại siết chặt. Ta cố ngăn bản thân không rút kiếm chém chết tên nam nhân trước mặt. Là phu quân của ta nhưng lại đâm sau lưng ta?

Tức giận đi ra ngoài, tiện chân đá bay luôn cánh cửa. Ta thờ hất ra, leo lên mình Huyết Tử chạy đi.

Ta chưa bao giờ nghĩ Kính Thiên lại làm vậy, yêu cầu Phụng Âm tước bỏ quyền lực của ta. Bất luận là vì lý do gì thì cũng là phản bội nhưng ta không thể giết hắn, cũng không thể đánh hắn. Hoả Hương không có tục lệ đánh phu quân, càng không thể giết, ta cũng chưa bao giờ muốn dùng võ lực với Kính Thiên. Cuối cùng chỉ có thể tức tối chạy ra ngoài, tìm một chỗ trú giận.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 58: Nợ

Huyết Tử quen đường chạy đến nghĩa trang, là nơi ở cuối cùng của Thủy Tinh quân. Nhìn mòm đời lổ nhổ những đồng đất xanh um. Lá cây rì rào trong gió, nắng chênh chênh chiếu vào những bia mộ bạc phếch vì thời gian, những cái tên thiếu nét ần hiện. Dù lúc sống có tốt thế nào thì khi chết đi, thứ duy nhất khiến người khác nhớ về người chỉ là một tấm bia mộ với cái tên thiếu nét mà thôi.

Ta nhảy khỏi lưng Huyết Tử, đến ngồi xuống cạnh ngôi mộ của Nguyệt Hồng. Đọc hàng chữ ngay ngắn trên bia, ta thờ dài.

“Nương tử Nguyệt Hồng, phu quân Vĩnh Khanh chi mộ.”

- Hồng Nương, lâu rồi mới đến. Ta hôm nay quên mang rượu tới, đừng giận nhé.

Từ nhỏ Nguyệt Hồng đã rất thích Vĩnh Khanh, thường nói lớn lên sẽ đem sính lễ đến cưới hắn về, nhất định không đồng ý cho cô nương nào tiếp cận hắn. Khi đó, chúng ta còn hồn nhiên, chưa hiểu tình cảm nam nữ, chỉ đơn thuần là ở bên nhau rất vui nên thích mà thôi. Vĩnh Khanh lớn hơn chúng ta nhiều tuổi, mỗi lần như thế, hắn chỉ cười không đáp, lẳng lặng đợi Nguyệt Hồng lớn lên.

Ta còn nhớ như in ngày ấy. Ta mang quân đi đánh những đảo chủ thắng lợi trở về, mở tiệc lớn ở Hoả Hương. Mọi người chung vui rộn rã, ca hát tung bừng, ăn uống no say. Tiệc tàn, người ngã ngà say, ngê ngao tiếng hát. Mặt trăng trong trẻo trên cao, lấp ló sau những đám mây, lạnh lùng.

Giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng trống cảnh báo vang lên chói chói.

Có địch tấn công!

Mọi người trong quân đều say bí tỉ, chỉ còn một số ít tỉnh táo. Quân địch đông đúc lại thiện chiến, từng bước bức lui thủy quân.

Hoả Hương rối loạn, người chết nhà cháy, khắp nơi vang vọng tiếng kêu than. Những ngọn lửa cao lớn nuốt chửng màn đêm, nhuộm đỏ màu máu, sáng hơn cả mặt trăng trên cao.

Trong cơn say choáng váng, ta thấy Nguyệt Hồng nắm tay mình chạy đi. Nàng nói gì đó, ta nghe không rõ.

Đến cửa biển, chúng ta bị bao vây. Rút kiếm xông vào địch nhân, ta vẫn còn choáng váng. Những vết thương bắt đầu nhiều lên, cơn đau làm ta tỉnh hẳn. Bên cạnh chỉ còn Nguyệt Hồng một là, trên lưng nàng còn đeo một bao vải đựng thanh kiếm Trấn quốc.

Hy vọng le lói.

Nó khiến cho sát khí của ta tăng lên, kỹ năng và võ công đều tiến triển mạnh. Nhưng ta không thể khống chế chính mình, chìm ngập trong sát khí, để nó điều khiển, thuận theo mà giết người.

Góc vải lộ ra, ánh trăng chiếu vào chuôi kiếm đen nhánh, khí nóng trong bụng ta lại xuất hiện. Ta nghe thấy hàng nghìn tiếng mời gọi, dụ dỗ ta cầm kiếm lên. Nguyệt Hồng tựa vào lưng ta, hơi ấm từ nàng khiến ta bình tĩnh. Ta có chút lưỡng lự.

Bọn chúng nhanh chóng áp sát chúng ta, không để trống khoảng thời gian nào cho ta và nàng nghỉ ngơi. Chúng ta đều bị thương, sức lực cạn dần.

Nhìn những kẻ bao vây xung quanh, lại nhìn Nguyệt Hồng bên cạnh, cơ thể nhuộm đỏ máu của mình. Ta liều mạng.

Rút thanh kiếm từ lưng Nguyệt Hồng, ta để cho sát khí điều khiển mình. Trong cơn cuồng nộ, ta nghe thấy Nguyệt Hồng loáng thoáng gọi tên, nhưng ta không dừng lại. Đến khi không còn bóng người nào bên cạnh, ta mới giật mình.

Xác người la liệt khắp nơi, máu hoà trong biển đập dềnh, một bóng áo hồng chìm trong nước. Ta cảm nhận rõ ràng một cơn ớn lạnh chạy từ bàn chân lên đỉnh đầu.

- Hồng Nương...

Ta nâng nàng dậy, Nguyệt Hồng mỉm cười nhìn ta, yếu ớt:

- Tiểu Dương ngu ngốc, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Dùng tay chặn vết thương trên bụng nàng, ta run rẩy:

- Đừng chết! Ta mang ngươi đi tìm Tử Ân...

Nàng cười:

- Ngươi mới chết!

Ta hít mũi nâng nàng lên, kê lưng vào, đột nhiên nàng đẩy ta ra:

- Tiểu Dương.

Một cơn đau nhói ở lưng truyền tới, ta lạng người nhìn Nguyệt Hồng tựa vào lưng mình. Trước mặt nàng là một nam hài, gương mặt nhăn nhó, đôi mắt tròn tròn nhìn kiếm của Nguyệt Hồng cắm ở cổ. Tay của hắn cầm một cán thương dài, đầu mũi thương thò ra khỏi bụng ta. Trên lưng có chút nóng ẩm, dính dính.

Ta cố gắng nhích người ra khỏi mũi thương nhưng không được.

- Hồng Nương...

Nàng không trả lời, người vẫn găm trên lưng ta. Khi ta ngã xuống, nàng cũng ngã xuống theo, đầu kê trên vai ta.

- Hồng Nương?

- Ừ...

Nàng trả lời ta, giọng nói và hơi thở đều mỏng manh nhưng lại khiến ta vui hơn bất cứ điều gì. Ta cự mình mạnh hơn, cố rút ra khỏi mũi thương nhưng đằng sau vang lên tiếng rên nhỏ, cơ thể ta cứng đờ. Giọng Hồng Nương ở gần bên tai nhưng lại có cảm giác nghe không rõ:

- Tiểu Dương nguốc. Đừng cử động. Ngươi làm vết thương của ta rách thêm rồi...

Nàng thở ra khó nhọc. Ta không dám cử động gì thêm, lưng thẳng tắp dựa vào nàng, cảm nhận từng hơi thở mỏng manh. Ta nói với Hồng Nương:

- Ngươi chịu đựng một chút. Ta tách ra rồi đưa ngươi gặp Tử Ân.

Ta cử động một chút, Hồng Nương ở phía sau hít một hơi sâu. Tay nàng chạm nhẹ vào lưng ta, giọng nàng đứt quãng:

- Ngốc. Đừng cử động. Đợi ta chết rồi ngươi hãy tách ra, đi tìm Tử Ân bằng bố. Để ta nói vài điều đã...

- Nói linh tinh gì thế? Cả hai chúng ta sẽ sống sót. Ta không để ngươi chết đâu.

Ta dồn lực vào thất lung, muốn tách mình ra. Giọng Hồng Nương phía sau đầy kiềm nén.

- Tiểu Dương!

Thất lung ta cứng đờ. Trong giọng nói của nàng, sao ta lại cảm nhận rõ ràng hơi thở của cái chết như thế?

- Ừ.

Ta buông xuôi, nhẹ dựa vào lưng nàng, đôi mắt nóng hổi đau nhức. Giọng Hồng Nương vẫn nhẹ nhàng phía sau:

- Tiểu Dương, còn nhớ giấc mộng của chúng ta không?

- Ừ! Khiến Hoà Hương trở thành thành trì giàu có nhất Nghi quốc, để con dân ở đây có thể tự hào nói rằng mình là người Hoà Hương. Không còn cướp bóc, không còn hải tặc, không còn ăn xin, không còn cô nhi nữa.

Nuốt một cục nghẹn trong cổ họng, ta nghe giọng mình lạc đi. Đôi mắt nóng hổi, còn nóng hơn dòng máu đang chảy ra ngoài từ bụng của ta.

Hồng Nương cười thật nhẹ:

- Tiếc là ta không thể chờ đến ngày đó. Tiểu Dương, người nhất định phải hoàn thành giấc mộng đó rồi hãy chết nhé.

- Ừ...

- Tiểu Dương, có thể thay ta chiếu cố Linh Lung không? Nàng là em họ ta, là người thân duy nhất của ta trên đời này.

- Ừ.

- Đội quân tiên phong của ta, từ nay gọi là Nguyệt Lung doanh nhé. Thật muốn tận mắt nhìn thấy nó lớn mạnh. Ta muốn thấy Thủy Tinh quân của chúng ta trở thành quân đội hùng mạnh nhất thiên hạ, để bất cứ hải tặc nào nhìn thấy cờ của chúng ta đều phải hạ buồm, nhường đường, cúp đuôi mà chạy...

- Ừ.

- ... Tiểu Dương, Vĩnh Khanh... sau này nếu có cô nương nào tốt thì hãy gả đi nhé... Người không được nạp huynh ấy làm phu thị đâu...

- Ừ. Vĩnh Khanh sẽ là phu quân người, ta không giành đâu.

Hồng Nương cười, giọng nàng nhỏ dần:

- Nếu là người... ta sợ huynh ấy sẽ không nhớ đến ta nữa...

Giọng nàng nhỏ dần rồi mất hẳn. Bên tai chỉ còn tiếng sóng rào rào.

- Hồng Nương?

- ...

- Hồng Nương?!

- ...

- Hồng Nương!!!

- ...

Nước biển lạnh lẽo thấm ướt ta và nàng, nước biển hoà một màu hồng nhạt, mặt trăng trên cao cũng nhuộm màu đỏ lạnh lùng.

Ta nằm ở đó, nghe biển hát bài ca buồn ngàn năm, nhìn mặt trăng lạnh lùng giấu cốt, nhìn sinh mạng của mình theo dòng máu chảy ra ngoài. Nhìn thời gian ngưng đọng, nhìn bằng hữu của mình ra đi...

Mặt trời lên, Vĩnh Khanh tới. Hải Điền bế ta về thành, qua bờ vai nhấp nhô của hắn, ta thấy bóng lưng Vĩnh Khanh cô độc ôm Nguyệt Hồng vào lòng, sưởi ấm nàng dưới ánh bình minh đỏ rực.

Hôm đó, Nguyệt Hồng tròn mười hai tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 59: Buông xuôi

- Muội ở đây à?

Vĩnh Khanh đi đến, tay còn cầm hai bình rượu.

Hắn ngồi xuống đối diện ta, bên cạnh ngôi mộ của Nguyệt Hồng.

Bóc một bình rượu, hắn hỏi ta:

- Muốn uống không?

Ta đưa tay đón lấy, nhấp một ngụm:

- Rượu Ninh Nguyệt.

Vĩnh Khanh cười:

- Nguyệt Hồng thích uống loại này, nàng nói vừa nồng vừa thơm, sáng khoái như quân nhân. . .

Ta hít một hơi sâu, không nói. Nụ cười của Nguyệt Hồng xuất hiện trong đầu, vẫn tinh khiết như ngày đầu chúng ta gặp.

Ta nhìn vào bia của Nguyệt Hồng, khô khan:

- Người thường tới đây sao?

Hắn cười:

- Khi nào có thời gian ta đều tới đây thăm nàng ấy.

Ta nhìn khóm hoa Tử Trúc bên cạnh mộ, không nói gì.

- Ta nghe Lư Hoà nói sức khoẻ của muội không tốt?

Ta chau mày nhìn Vĩnh Khanh:

- Lư Hoà?

Hắn cười với ta:

- Ta quyến rũ nàng ấy để moi thông tin về muội.

Ta dựa người vào gốc cây:

- Biết được cái gì rồi?

Hắn nhún vai:

- Nên biết đều biết, không nên biết cũng đã biết.

Ta nhìn Vĩnh Khanh, cố đoán xem hắn biết được những gì.

- Dương nhi, ở lại đất liền trị bệnh đi. Chuyện ngoài biển, ta thay muội giải quyết.

Trong mắt Vĩnh Khanh đều là cô độc. Ta hỏi hắn:

- Sao lại muốn cưới Lư Hoà?

Giọng Vĩnh Khanh chậm rãi:

- Nếu không cưới nàng ấy, ta không thể nắm binh quyền của Thủy Tinh quân. Hoàng thượng sẽ không an tâm sử dụng ta. Nhưng ta cũng không thể để một kẻ xa lạ tiếp quản Thủy Tinh quân, tâm huyết của tất cả chúng ta được.

Ta lặng im không nói.

- Dương nhi, vẫn còn giận sao? Ta xúi giục Lư Hoà và Kinh Thiên dâng tấu tước quyền lực của muội.

Ta lắc đầu:

- Chuyện này cũng là sớm muộn thôi. Ngoài biển giao cho người ta cũng yên tâm. Chuyện này tính ra cũng không có gì.

Nếu bọn họ đã không muốn ta ra biển thì cứ ở lại Hoà Hương, dù sao việc xây cảng biển ta vẫn phải trông chừng. Hơn nữa...

Ta nhìn vào bìa mộ của Nguyệt Hồng. Nàng cũng muốn vậy, đúng không?

Là Vĩnh Khanh cũng tốt. Lư Hoà là một cô nương tốt, lại là thái y, nàng chăm sóc Vĩnh Khanh hẳn là tốt hơn bất cứ một cô nương nào. Có thân thể của Lư Hoà bảo đảm, thân phận của Vĩnh Khanh sẽ nâng cao hơn, có hẳn bảo vệ Thủy Tinh quân, ta cũng không còn gì để lo lắng.

Tối muộn ta trở về, gọi Lư Hoà vào thư phòng, hỏi:

- Người đã nói những gì với Vĩnh Khanh?

Nàng nhìn ta:

- Những vết thương cũ của Tướng quân tạo di chứng, không những ảnh hưởng đến trí nhớ mà khi trời lạnh, chân và tay phải cũng không thể cử động.

- Chỉ như vậy?

Nàng gật đầu:

- Ta không nói với Duyên hải tướng quân việc người không thể sinh con.

- Duyên hải tướng quân?

Ta nhìn Lư Hoà, ngạc nhiên:

- Không phải người xin Phụng Âm ban hôn sao? Người không thích Vĩnh Khanh?

Lư Hoà không trả lời, nhìn xuống đất.

Ta cố chấp:

- Vậy lý do gì người đồng ý cưới hắn?

Lư Hoà bình tĩnh nhìn ta:

- Nếu ta không cưới Duyên Hải tướng quân, nhất định qua năm người sẽ viện cớ đuổi ta về kinh thành.

Ta ngạc nhiên nhìn Lư Hoà, đến suy nghĩ này của ta nàng cũng nhìn thấu?

Lư Hoà nói:

- Tướng quân, người ở đâu Lư Hoà sẽ theo đó, ta nhất định chữa khỏi bệnh cho người.

Ta chống tay dựa ra sau, cố gắng quan sát kỹ Lư Hoà.

Giương mặt tròn bầu, mắt hạnh, miệng nhỏ, sống mũi cao, thanh thoát lại dịu dàng. Một cô nương xinh xắn ngọt ngào như vậy nhưng tính cách lại quá khô khan. Điều gì khiến nàng cố chấp với bệnh tình của ta như vậy?

- Trước đây, chúng ta có từng gặp nhau không?

Lư Hoà cúi đầu không nói. Ta hỏi tiếp:

- Điều gì khiến người nhất định phải trị khỏi bệnh cho ta?

- Vì thân là một thầy thuốc.

Ta chống đầu nhìn Lư Hoà.

Lại là cái lý do ngu xuẩn này? Thầy thuốc thì phải trị hết bệnh của mọi người sao? Trong Hoà Hương thiếu người bệnh hay chỉ có một mình ta sắp chết?

Đêm khuya, trở lại phòng, Kính Thiên đang ngồi đọc sách chờ ta. Không nhìn hấn, ta ném áo lên bàn rồi lăn lên giường, quay mặt vào tường ngủ. Kính Thiên cất y phục cho ta xong, mới thôi nển lên giường. Hấn nằm xuống cạnh ta, im lặng.

- A Dương?

Ta không trả lời.

Kính Thiên thở dài, hấn xoay người.

Một bàn tay luồn vào trong chăn, đặt lên bụng ta, nhẹ nhàng tháo nút thắt y phục. Tiếp tục luồn vào trong áo yếm, xoa nhẹ vai, hơi thở của Kính Thiên ở ngay phía sau. Hấn hơi dùng lực, đẩy ta nằm ngửa lại, hôn nhẹ tai, thì thầm:

- A Dương, có thể đừng ra biển nữa, được không?

Ta nhắm mắt nuốt cục nghẹn trong họng, không trả lời, cũng không đẩy hấn ra. Ta biết mình nên đẩy hấn ra nhưng lại luyến tiếc. Hấn phản bội ta nhưng hấn là phu quân ta. Điệp Nhã không dạy ta khi bị phu quân phản bội thì nên làm thế nào

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 60: Xây thành

Ban ngày ta đến chỗ Vân Nhã và Lạp Chi, nhìn các nàng chỉ huy quân lính kéo gỗ xây thành trì.

- Tướng quân!

Vân Nhã ướt đầm mồ hôi tới chỗ ta, hơi thở nặng nhọc. Ta hỏi nàng:

- Tình hình thế nào?

- Tiến độ vẫn vậy, chúng ta cần thêm người.

Ta chau mày nhìn mọi người vất vả giữa trời nắng nóng, mồ hôi ướt đầm, thân trần chịu đựng gió nóng.

- Ra lệnh nghỉ ngơi! Ngươi và Lạp Chi theo ta vào doanh trướng.

- Vâng.

Giữa trưa nắng nóng cả một doanh trại im lặng như tờ. Lạp Chi vừa lau mồ hôi vừa đi vào, gương mặt nàng đỏ mọng ướt đầm mồ hôi, y phục cũng chỉ mặc mỗi áo gai bên ngoài, chân trần đi vào. Nàng không hành lễ mà đi thẳng đến chỗ bàn trà, tu nước ừng ực.

- Tướng quân, có chuyện gì sao?

Lạp Chi gác một chân lên ghế, nghiêng đầu hỏi ta. Vân Nhã đối diện chau mày:

- Hồn xược! Dám ăn nói với tướng quân như thế?

Lạp Chi liếc nhìn Vân Nhã, khiêu khích:

- Ngươi lo thân mình đi.

Nhìn thấy Vân Nhã chuẩn bị rút kiếm lao vào Lạp Chi, ta thở dài:

- Muốn đánh nhau trước hay báo cáo tiến độ xây dựng cho ta trước?

Vân Nhã e dè nhìn ta rồi nhìn Lạp Chi, cuối cùng ầm ức ngồi xuống.

Ta nhìn Lạp Chi đang vất vả trên ghế không nói gì. Nàng hơi nhìn ta rồi từ từ chỉnh lại tư thế ngồi, quay cù quay mặt về chính vị.

- Tại sao lại chậm như vậy?

Lạp Chi và Vân Nhã nhìn nhau cuối cùng im lặng cúi đầu xuống.

Thái độ của hai nàng rất rõ ràng, là mãi đánh nhau nên không xây thành sao?

Ta tức giận ra lệnh:

- Vòng quanh Hoả Hương hai mươi vòng, chạy xong mới được ăn cơm.

- Vâng.

Cả hai chạy ra khỏi doanh trướng, bắt đầu thực hiện hình phạt.

Còn lại một mình trong doanh, ta tức giận gặt hết những thứ có trên bàn.

Hai tên ngu ngốc! Hẳn lại khiêu khích chơi xấu nhau nên ảnh hưởng đến tiến độ. Lạp Chi và Vân Nhã tuổi tác không chênh lệch, tài năng lại xuất chúng, cùng nắm giữ bộ binh nhưng lại tự phụ. Vừa vận tính khí và cách trị quân ngược hẳn nhau nên bất đồng luôn nảy sinh. Vân Nhã thiên về quân kỷ và tính đồng đội thì Lạp Chi quan tâm đến kết quả và cá nhân binh lính, quân kỷ chỉ là phụ mà thôi. Thiên Sinh doanh và Thương Linh doanh chiến tích như nhau không thể nói bên nào tài giỏi hơn bên nào. Binh lính trong doanh đều là thân tín của Vân Nhã và Lạp Chi nên suy nghĩ có nét tương đồng, đều khinh thường quân kỷ của bên kia. Ta giữ cả hai lộ ở Hoả Hương để tiện khống chế hai người, kịp thời giải quyết những mâu thuẫn nảy sinh, không để cả hai giết người của mình. Để bọn họ ra đảo, thoát khỏi tầm quản lý, lật trời cũng có ngày.

Nào ngờ, dù ngay dưới mí mắt ta, bọn họ cũng có thể vì hiềm khích cá nhân mà làm chậm trễ việc quân. Lão Ông và Điệp Nhã làm cái gì mà không ngăn hai kẻ điên này lại?

- Lục Nga?

- Có thuộc hạ.

- Gọi Điệp Nhã và Lão Ông tới đây.

- Vâng!

Cả hai người vén rèm bước vào, lần lượt ngồi xuống ghế im lặng nhìn ta. Ta bỏ bản đồ thành trì Hoả Hương xuống, trầm giọng:

- Tại sao không ngăn Lạp Chi và Vân Nhã?

Lão Ông thờ dài, lắc đầu không nói. Điệp Nhã bực bội:

- Sao lại không ngăn? Nhưng hai con sói điên đó có nghe ai đâu! Hằng ngày đều dẫn một ngàn binh đi diễu hành thực chiến với nhau. Thành trì mới xây lên lại bị hai quân lấy làm chiến trường, vừa xây hồi sáng thì chiều đã đổ xuống. Có xây thêm mười năm cũng chỉ được thế này thôi.

- Quân kỷ để làm gì?

Điệp Nhã nhìn ta, trong mắt có một mối:

- Tướng quân, ta nói quân kỷ với họ có tác dụng gì? Ta bây giờ là quân gia của Tướng quân phủ, không còn là Phó tướng của Thủy Tịnh quân, tư cách gì nói quân kỷ với phó tướng bộ binh chứ? Hừ!

Ta nhìn Điệp Nhã, chau mày:

- Lại làm sao nữa? Ai nói gì tỷ sao?

Điệp Nhã tức giận nhìn ra ngoài trướng, không trả lời ta.

Chẳng lẽ là Vân Nhã hay Lạp Chi? Vân Nhã là học trò của Vịnh Khanh lại chú trọng quy củ lễ nghi, chắc chắn không dám nói với Điệp Nhã những lời như vậy nhưng cũng sẽ không nghe lệnh Điệp Nhã. Lạp Chi là học trò của Hải Diên, ăn nói thường không có suy nghĩ... có thể là nàng lắm.

Điệp Nhã sau khi mất võ công thì càng nóng nảy hơn, thường suy diễn những lời người khác nói thành khinh thường mình. Nàng dù mang danh là quân gia trong tướng quân phủ nhưng việc trong Thủy Tịnh quân nàng đều có thể tham gia. Ai dám khinh thường nàng chứ?

Lão Ông...

Ta thờ dài:

- Hai người nói ngắn gọn về tiến độ xây thành đi.

Qua hai năm nhưng mới được ba phần mười thành bao quanh, chưa nói đến cổng thành và khu chợ của Hoả Hương. Dân chúng đã gần xong, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, thứ quan trọng nhất lại chưa xong. Bọn họ muốn ta tức chết sao?

- Lục Nga, gọi Vĩnh Khanh và Lam Hải vào đây.

- Vâng.

Điệp Nhã và Lão Ông nhìn sang ta, có chút kinh ngạc. Ta nói với hai người:

- Điệp Nhã, tỷ tiến hành điều tra trong thành tìm những nhà nào dư lương thực, có ý định bán thì tiến hành trưng thu trừ vào thuế. Lão Ông điều tra những nhà có gia đình, con cái từ mười lăm tuổi đều bắt sung quân, phục vụ cho Thủy Tinh quân trong ba năm.

Lão Ông ngần ngại:

- Tướng quân, người định làm gì?

Ta nhìn lão:

- Đẩy nhanh tiến độ xây thành.

Bọn họ làm không được, ta đành phải tự mình làm thôi.

Vĩnh Khanh và Lam Hải bước vào hành lễ, ta gật đầu để họ ngồi xuống, nói với Vĩnh Khanh:

- Chuyện ngoài biển người lo được không?

Hắn gật đầu:

- Ta và Thiên Nguyệt doanh có thể lo liệu.

Ta lưỡng lự:

- Vậy trị an trên biển ta giao lại toàn bộ cho Thiên Nguyệt doanh, có cần chi viện hay giúp đỡ ...

Vĩnh Khanh lắc đầu:

- Hai mươi bốn vạn thủy binh không phải con số nhỏ, ta có thể bảo vệ vùng biển mới.

Ta nói:

- Không chỉ vùng biển mới mà là toàn bộ vùng biển bao quanh Hoả Hương, ta sẽ điều động bọn Tiêu Tường quay về.

Vĩnh Khanh ngạc nhiên nhìn ta:

- Người định ...

Ta gật đầu nhìn sang Lam Hải:

- Gióng chuông báo động, thông báo toàn thành vào thời gian chuẩn bị chiến tranh.

- Vâng.

Tình huống khẩn cấp đành dùng thủ đoạn đặc biệt. Ta muốn trong hai năm tới, thành trì Hoả Hương phải xây xong, chuẩn bị bàn đạp cho Nghi quốc tiến hành giao thương.

Khi ta và Lục Nga tới thì Lão Ông, Khả Vinh, Linh Lung, Vân Nhã, Lạp Chi, Tuyết Tùng đang đứng đợi trong quân doanh. Tạ Thảo đi vào, phía sau còn có Sa Hà và Kính Thiên.

Đội cả ba ngồi xuống, ta mới hỏi:

- Chuyện xây cảng biển bắt buộc phải tiến hành nhanh hơn.

Mọi người nhìn nhau, im lặng. Kính Thiên lên tiếng:

- Chúng ta thiếu người, thiếu gỗ. Không thể nhanh hơn nữa.

Ta chau mày.

- Đừng chỉ làm việc ban ngày nữa, thấp đuốc làm suốt đêm.

- Nhưng...

Ta giờ tay ngắn Lạp Chi nói.

- Chỉ để lại mười vạn bộ binh tiếp tục huấn luyện và trợ giúp bên ngoài. Gọi Kỳ Xuyên mang quân quay về, cùng với ba mươi vạn bộ binh chia làm ba đội, thay phiên nhau xây cảng biển. Thời gian làm việc cũng đổi đi. Giờ Ngọ không làm, mỗi đội làm hai canh giờ sau đó đi nghỉ ngơi. Canh chừng thời gian, luôn để hai đội cùng làm, một đội đi nghỉ. Kỳ Xuyên, Lạp Chi và Vân Nhã sẽ phụ trách xây thành, các người tự phân chia nhau xem nên làm thế nào.

Tính cách Kỳ Xuyên trầm ổn, tuổi tác và võ công đều cao hơn Vân Nhã và Lạp Chi, để hắn kiểm chế hai nàng hắn không có vấn đề gì. Nhưng Tiêu Tường và Nghinh Sơn không thể ở cùng một chỗ với nhau.

- Vâng!

Lạp Chi và Vân Nhã lưỡng lự một chút rồi mới nhận lệnh. Ta nhìn Khả Vinh:

- Người cũng dừng lại việc đóng thuyền và vũ khí, tập trung nhân lực về thiết kế xây thành, cửa ngõ, vũ khí trang bị, thoát nước để điều cho Hoà Hương.

- Vâng.

- Báo tin cho Tiêu Tường, bảo hắn dẫn quân đến các đảo, chặt cây mang về. Để Nghinh Sơn mang mười lăm vạn quân binh, đến các thành trì lân cận mua gỗ mang về.

- Vâng.

Lục Nga trả lời. Ta nhìn Lão Ông:

- Để người của ông đi với Nghinh Sơn, thấy ăn mày ở các thành lập tức bắt về, không kể già trẻ nam nữ, cứ bắt về. Người lớn thì cho vào chỗ Lạp Chi, cùng các nàng xây thành. Người già mang vào núi, trồng lúa, khoai hay dệt lưới đánh cá. Trẻ con thì cho vào chỗ Ngân Sương, huấn luyện thành Thủy Tinh quân sau này.

- Vâng.

- Còn nữa, báo lại với Ngân Sương, thời gian huấn luyện giảm xuống một nửa, để những đứa trẻ vớt tre và cây làm đuốc, sau này chúng ta cần dùng.

- Vâng.

- Tướng quân.

Sa Hà gọi, ta nhìn sang nàng. Sa Hà nói:

- Nhiều người như vậy, e rằng áp lực lương thực không nhỏ.

Ta gật đầu.

- Tuyết Tùng?

- Có thuộc hạ.

- Tám vạn quân của người cho lên núi giúp dân chúng khai hoang. Gỗ lớn chặt xuống thì mang về thành, gỗ nhỏ dựng lều ở tạm. Khai khẩn đất đai, tiến hành trồng trọt. Trồng gì cũng được, nhưng nhất định phải là lương thực, có thể ăn.

- Tạ Thảo?

- Có!

- Đến chỗ Diệp Nhã lấy danh sách các nhà dư lương thực, tiến hành trưng thu. Lấy cá đã phơi khô dư thừa gom được mang đến các thành lân cận đổi lấy lương thực mang về.

- Vâng.

- Tạm thời thế đã. Tất cả theo chặt, xảy ra sơ suất tùy cơ ứng biến, linh hoạt thay đổi, tuyệt đối không để chậm tiến độ.

- Vâng.

Mọi người lui ra. Ta mệt mỏi dựa vào ghế, Kính Thiên nhẹ nhàng đi tới phía sau. Theo lực tay của hắn, vai ta dần thả lỏng, những cơn đau nhức bắt đầu dịu lên. Ta nói với Kính Thiên:

- Lúc này ta quên dặn Lục Nga đưa tin cho Vịnh Khanh, nếu thiếu gì thì đưa tin về báo. Chỉ là, bây giờ cũng không có đội nào để điều đi giúp hắn nữa.

Giọng Kính Thiên trầm ấm phía sau:

- Thiên Nguyệt doanh của Vịnh Khanh có tới hai mươi bốn vạn, hơn nữa nàng đã huy đi gần hết trận đồ, hắn không còn gì cần giúp đỡ nữa đâu.

Ta lắc đầu dựa vào ngực hắn, không nói chuyện.

Biển không phải con người, nó không thể nói trước được cái gì cả. Mới này còn yên bình, chớp mắt một cái đã nổi bão, nhấn chìm tất cả trong giận dữ. Vịnh Khanh đơn độc trên biển dài ngày, ta quả thật không thể yên tâm nổi.

- Lát nữa bảo Lão Ông để mười vạn tinh binh ở lại Hoả Hương, vừa giúp đỡ Lạc Chi vừa phòng hờ Vịnh Khanh cần viện quân.

- Vậy cũng được.

Kính Thiên đáp lại lời của ta, trong giọng nói vẫn đều đều, không có chút gì không vui.

Ta thờ dãi:

- Chuyện bên ngoài giao lại cho Gia Nghi, có gì thì người giúp nàng một tay.

Hắn vuốt tóc ta, mỉm cười:

- Được.

- Thời gian tới, e rằng sẽ khổ cực nhiều.

Kính Thiên cười không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 61: Người Hoả Hương

Từ hôm đó, Hoả Hương lúc nào cũng ngập sáng ánh đuốc, tiếng nói cười, tiếng la hét, tiếng bước chân qua lại, không khi nào yên tĩnh.

Ta mang một trăm thân binh đi gõ cửa từng nhà một, xin lương thực thừa. Bắt đầu từ những gia đình giàu có.

Mẫu thân của Khả Vinh vừa nhìn thấy ta đã cười, ầm áp nói:

- Tướng quân? Vào nhà! Vào nhà!

Nàng kéo tay ta vào trong sảnh chính, đích thân rót trà mang qua. Ta bối rối nhận lấy. Nàng cười hiền từ hỏi ta:

- Ta nghe nói người bị thương, đã khoẻ lại chưa mà đi linh tinh như vậy?

Ta gạt đầu:

- Đã khoẻ lại nhiều rồi. Lần này tới đây là có chuyện muốn nhờ phụ nhân...

Nàng không để ta nói hết đã hỏi:

- Có gì thì cứ nói thẳng, ta nhất định giúp người.

Ta không được tự nhiên. Những chuyện như thế này trước kia đều do Hải Điền và Ngô Thanh làm, tướng quân ta chưa từng trực tiếp đi xin gạo ăn bao giờ.

- Chuyện là... quân lương của Thủy Tinh quân không đủ, có thể hay không muốn nhờ người...

Mẫu thân của Khả Vinh nhanh chóng hiểu ý ta, nàng nói:

- Chuyện này sao lại không thể chứ! Ngươi xem thế này được không? Bây giờ đang trong mùa gặt, nhà ta cũng vừa gặt lúa về, còn phải phơi khô mới có thể giã ra gạo. Bây giờ trong kho còn hai trăm yến thóc, ngươi mang tạm về trước. Nửa tháng sau ta cho người mang thêm sáu trăm yến nữa đến phủ tướng quân. Này không phải là ta keo kiệt không cho ngươi hết như nhà ta còn phải dùng gạo để ăn, người hầu kẻ hạ cũng không thể uống nước mà chờ đến mùa gặt tới được. Ngươi nói có đúng không?

Ta gật đầu. Thật ra ta chưa từng nghĩ rằng sẽ sáng khoái cho tới hai phần ba lúa thóc gặt được như vậy.

Ta cảm kích đứng lên hành lễ:

- Phụng Dương đa tạ phu nhân trợ giúp.

Nàng gạt tay ta xuống, nói:

- Ngươi cái đứa trẻ này! Nói cái gì không à! Tuổi ngươi còn nhỏ hơn Khả Vinh nhà ta, chỉ là một tiểu hài tử chưa lớn mà thôi. Xem, da mặt mỏng như vậy? Mỏ miệng xin thóc gạo thôi cũng ngại ngần.

Da mặt ta nóng hơn, nàng mỉm cười:

- Ngươi còn muốn đến vài nhà xung quanh đây đúng không?

Ta gật đầu. Nàng nói tiếp:

- Cứ ngồi ở đây uống trà, ta cho bọn người hầu đi đánh tiếng cho ngươi. Bọn họ nghe ngươi tới lập tức mang gạo qua, khỏi phải xin làm gì. Ngốc tử! Cũng không hiểu sao ngươi điều hành được Thủy Tinh quân nữa. Những chuyện như thế này, không cần ngươi trực tiếp đi, để Khả Vinh hay phó tướng của ngươi dán thông cáo, người dân Hoả Hương tự động giúp ngươi. Gõ cửa từng nhà, ngươi muốn xin đến sang năm có phải không?

Ta không nói gì.

Chỉ là, nếu dán thông cáo sẽ giống như ta ép buộc mọi người. Nhà giàu thì không sao, những nhà nghèo thì lấy đâu ra lúa gạo nộp lên cho Thủy Tinh quân? Rồi lại bán con, ở nợ đổi lúa gạo sao? Chẳng bằng ta tốn công một chút, đi từng nhà, có nhiều cho nhiều, có ít cho ít, dù gì có lòng cho thì tốt rồi.

Mẫu thân Khả Vinh nhìn ta không nói gì, nàng nén tiếng thở dài:

- Hài tử ngốc! Thủy Tinh quân giúp Hoả Hương có được bình yên, dân chúng mới có thể an cư lạc nghiệp.

Ta cúi đầu không nói. Nàng nắm lấy tay ta, thở dài:

- Hài tử ngốc! Chúng ta ai cũng thấy các ngươi lớn lên từ nhỏ, từ những đứa bé yếu ớt trở thành tướng quân dũng mãnh trên sa trường. Nếu không phải ngươi là Tướng quân, ta sẽ không an lòng cho tiểu tử nhà mình vào Thủy Tinh quân. Không phải vì ngươi là Chiến thần bất bại mà vì ngươi trọng nghĩa tình, dám vì đồng đội mà đứng lên. Ta muốn Khả Vinh có thể học hỏi một chút từ ngươi, một chút dũng cảm, một chút trách nhiệm, giúp nó đứng thẳng giữa trời đất này. Sau này có lấy một cô nương cũng không đến nỗi bị ức hiếp.

Ta nói ra suy nghĩ của mình:

- Người nhắm được cô nương nhà nào rồi sao?

Nàng lắc đầu:

- Duyên phận của hài tử thì để nó tự chọn thôi. Nhưng ta nghĩ Khả Vinh thích một người trong Thủy Tinh quân. Đạo này nó kỳ lạ lắm. Khi về nhà thường thờ thần nhìn lên bầu trời, hỏi cái gì cũng lắc đầu. Tăng gia bên cạnh vừa ý Khả Vinh, ta hỏi thì nó giấy này lên, nhất quyết không chịu. Ta hỏi nó ưng cô nương nào, ta đến nhờ người ta dò ý, nó lại lắc đầu không nói. Ngươi nói xem, như vậy là làm sao chứ? Tuổi cũng lớn rồi, có phải nhỏ đâu.

Ta nâng ly trà uống một ngụm, không tiếp lời nàng.

Tâm lòng của cha mẹ, ai cũng chỉ muốn con mình có một nơi nương tựa tốt. Nhưng Khả Vinh vừa ý ai?

- Tướng quân, người biết Khả Vinh thích ai không?

Ta lắc đầu, thành thật nói:

- Ta không biết.

Nàng thờ dài:

- Ai cũng được nhưng hy vọng không phải là Từ Ân.

Ta ngạc nhiên nhìn nàng:

- Là Từ Ân thì làm sao?

Nàng thờ dài:

- Không phải ta có thành kiến với cô nương ấy nhưng Khả Vinh vào Thủy Tinh quân là do Từ Ân dụ dỗ, theo nghĩa nào đó thì là sự phụ nó. Hơn nữa... Không giấu gì người, những ngày mới gia nhập Thủy Tinh quân, Khả Vinh không hôm nào không mang thương tích về. Một ngày ta lo lắng đến quân doanh thăm nó, tận mắt thấy Từ Ân đánh Khả Vinh. Dù ta biết nàng đang dạy võ công cho nó nhưng... Người nói xem, một mẫu thân nhìn thấy con mình bị đánh như vậy làm sao mà không xót? Khả Vinh bây giờ dù là phó tướng nhưng trước mặt Từ Ân vẫn không dám lớn tiếng, nàng chỉ cần liếc mắt một cái là ngậm thóc. Nếu phải cưới Từ Ân, con trai ta phải sống thế nào chứ?

Ta cười với nàng:

- Cũng không thể trách Từ Ân được, khi luyện tập nếu nương tay thì ra chiến trường ai sẽ nương tay cho hắn? Sợ sảy một chút liền có thể mất mạng, nghiêm khắc cũng là điều nên làm. Hơn nữa, người đừng lo lắng quá sớm như vậy, chắc gì đã là Từ Ân. Thủy Tinh quân có nhiều nữ tướng quân như vậy, đâu phải chỉ có một mình Từ Ân, đúng không?

Nàng gật đầu, đột nhiên nói với ta:

- Lâu rồi ta không thấy Từ Ân, nàng đi đâu à?

Ta gật đầu:

- Ta giao cho nàng một số việc, tạm thời không thể về Hoả Hương.

Nàng chỉ gật đầu không nói. Một người hầu đi vào nói:

- Phu nhân, lương thực đã chuẩn bị xong.

Ta cùng nàng ra sân. Thân binh của ta đang chất lúa lên xe bò, cột thành hai xe lớn. Bên ngoài có tiếng ồn ào, một nữ nhân lớn tuổi cười hiền hậu bước vào, nói với ta:

- Nghe nói tướng quân tới ta còn không tin. Hoá ra là thật à? Người cần gạo sao? Nhà ta còn ba trăm yến, người chờ một chút ta quay về kêu mấy đứa nhỏ mang qua.

Ta chưa kịp nói gì thì nàng đã đi mất, mẫu thân của Khả Vinh cười tươi rồi nói vọng theo:

- Người nói với mấy bà già xung quanh nữa, có gạo thì mang qua đây cho tướng quân nha.

- Được được.

Giọng người kia xa dần, mẫu thân của Khả Vinh vỗ nhẹ tay ta:

- Chờ một chút, chờ một chút.

Một lúc sau có rất nhiều người đến, họ mang theo lúa thóc, cá khô cùng khoai mì. Mỗi người một câu, vui vẻ giúp thân binh của ta chất đầy hai mươi xe bò. Ta muốn quay về nhưng mẫu thân Khả Vinh nhất định không đồng ý, giữ ta cùng đội thân binh ở lại ăn cơm trưa, nói chuyện cùng mọi người đến chiều rồi mới thả ta về. Vài người còn giúp chúng ta đánh xe về tới phủ tướng quân, khuôn vác lương thực vào kho cất giữ, cuối cùng còn giúp dắt bò về trả cho chủ nhân. Mặc dù ta nói không cần nhưng họ gạt bay lời ta, hăm hở dắt bò về.

Ngày hôm sau có rất nhiều người mang lương thực đến phủ tướng quân, có người mang nhiều, có người mang ít. Vài đứa trẻ hái được trái dại cũng mang đến chỗ ta. Kính Thiên cùng người của hắn ghi chép rõ ràng từng người, số lượng lương thực mang tới, sau này Thủy Tinh quân còn biết đường mà trả lại. Hắn vừa ghi vừa nói với ta:

- Người ở đây thật nhiệt tình.

Ta gật đầu không nói.

Người dân ở đây không ai dư giả gì. Giàu có thì chỉ như mẫu thân Khả Vinh, có vài miếng ruộng nước trồng ngô trồng khoai, đủ nuôi sống vài miệng ăn trong nhà, có chút của cải cho con đọc sách viết chữ. Nghèo thì chạy ăn từng bữa qua ngày. Không phồn thịnh như kinh thành nhưng con người nơi đây tình cảm hơn bất cứ đâu. Có cháo ăn cháo, không cháo thì ăn rau, quan trọng là lương tâm mình thanh thản. Nếu không phải Hoả Hương, một nàng công chúa nhỏ như ta liệu còn có thể sống sót? Người nuôi ta lớn không phải là Phụng gia, cũng không phải Nghi quốc mà là Hoả Hương này, là những ngư

dân trên người lúc nào cũng tanh mùi cá, mặn mùi biển và khét mùi nắng.

Trước khi ta chết đi, ít nhất cũng để ta nhìn thấy Hoà Hương phồn thịnh hơn kinh thành, con người cũng có thể thư thái mà sống, không phải vất vả lo từng bữa ăn như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chương 62: Lương thực

Đám ăn mây Lão Ông tìm về bắt đầu nhiều lên, công nhân xây thành cũng ngày một nhiều, lương thực người dân cho cũng cạn kiệt.

- Tướng quân, Tuyết Tùng tỷ đưa thư tới.

Ta đón lấy thư từ tay Lục Nga, mở ra đọc.

“Khoai đã thu, cho người lên lấy.”

Ta hỏi Lục Nga:

- Bây giờ trong thành còn đội nào rảnh không?

Nàng lắc đầu:

- Tất cả đều có việc rồi ạ.

- Thân binh của ta còn bao nhiêu người có thể huy động?

Lục Nga chau mày một lát, nàng nói:

- Chỉ còn một trăm thôi.

Ta thờ dài.

- Vậy cũng được. Bảo bọn họ chuẩn bị cùng ta lên núi lấy lương thực về.

- Vâng.

Khi ta cùng mọi người thẳng ngựa chuẩn bị đi thì gặp Kính Thiên dẫn theo thân binh quay về, trên người bám đầy bụi đất cùng mệt mỏi. Hắn ngạc nhiên nhìn ta:

- Nàng không ở trong phủ dưỡng thương mà đi đâu vậy?

- Ta đến chỗ Tuyết Tùng mang lương thực về.

Hắn hơi nhìn ra phía sau, nói:

- Để ta đi cho, nàng ở lại nghỉ ngơi đi.

Nhìn gương mặt lấm lem bụi đường của hắn, ta lắc đầu:

- Người nghỉ ngơi đi, ta đi được.

Hắn thờ dài:

- Vậy ta đi với nàng.

Ta định nói không cần nhưng lại thấy ánh mắt cố chấp của hắn nên nhin xuống. Đẳng nào ta nói hắn cũng sẽ không nghe, phản đối có ích gì.

Đội thân binh về nghỉ còn bản thân hắn thì đổi ngựa rồi đi cùng ta. Nhìn hắn mệt mỏi bên cạnh, ta cũng không thúc Huyết Tử chạy nhanh, chỉ thông thả đi trên đường đất. Chúng ta dần rời khỏi Hoà Hương, tiến đến khu rừng phía đông bắc.

Một bãi đá trống không chắn trước mặt, ta để Huyết Tử đi đến dưới bóng cây. Mười thân binh nhảy xuống ngựa, di chuyển những tảng đá to, mở cửa

trận pháp.

Kính Thiên thúc ngựa đến bên cạnh ta, hần hỏi:

- Mấy hôm nay nàng có uống thuốc đều không?

Ta gật đầu:

- Điều uống.

Hần thở dài không nói, mồ hôi lấm tấm trên trán. Mấy hôm trước Hải Điền viết thư gọi ta sang Vân Thành bàn chuyện buôn bán, Kính Thiên ngại ta mệt nhọc nên đi thay, vừa về tới Hoả Hương chưa được nghỉ khắc nào đã phải đi lấy lương thực.

- Ngươi ổn không?

Hần nhìn ta, mỉm cười:

- Ta không sao.

Trận pháp được mở, ngọn núi tách ra một cửa hang nhỏ đủ hai ngựa đi vào. Huyết Tử quen đường dẫn đầu vào trước, những người khác thông thả phía sau.

Con đường khúc khuỷu chạy dài, róc rách tiếng nước ngầm chảy xen lẫn với tiếng vó ngựa lạo xạo. Xa xa có chút ánh sáng le lói.

Chúng ta ra khỏi đường hầm, quang cảnh bên ngoài rất sáng, trong gió mùi lúa chín nồng nàn. Những cánh đồng lúa trổ đồng trĩu dài, thấp thoáng vài mái nhà tranh thưa thớt. Bên trên những ngọn đồi phủ đầy lúa mì trĩu nặng, uốn cong thân gần chạm tới đất. Con đường lớn thông thả những con bò nhàn nhơ gặm cỏ bên đường, một lão già ngồi vắt vẻo trên lưng con đầu đàn, tay cầm ngọn cỏ lau quơ quơ đuổi ruồi. Nghe tiếng vó ngựa, lão quay đầu nhìn về hướng ta. Giật mình rồi hấp tấp nhảy xuống hành lễ:

- Tướng quân?

Ta gật đầu, hỏi:

- Tuyết Tùng ở đâu?

- Phó tướng ở ngoài đồng khoai. Ta đi báo với nàng.

Ta xua tay:

- Không cần. Ta biết đường.

Ta thúc vào bụng Huyết Tử. Nó ngưng ngẩng đuôi đi qua trước mặt lão già, kiêu hãnh đi ngang qua đàn bò, giậm giậm vó làm cho bụi bay lên mù mịt. Con ngựa này, cao hừng cái gì?

Con đường dài thẳng tắp, hai bên là ruộng lúa. Thẳng tới cái cổng gỗ cao, bên trong loáng thoáng người đi lại. Những gian nhà rộng lớn với cánh cửa mở tung, vài người già đang chậm rãi quét sân.

Huyết Tử dừng lại giữa sân. Một bà lão đến nắm cương của nó, giọng khàn khàn nói với ta:

- Phó tướng ở phía sau núi. Các người tới lấy lương thực đúng không?

Ta gật đầu:

- Chúng ta tới lấy khoai. Đã có chưa?

Bà lắc đầu:

- Làm gì nhanh thế? Cho người của ngươi ra sau núi cùng bọn nhỏ đào đi. Ngựa này ta sẽ nhốt lại cho ngươi.

Ta gật đầu để bà dắt Huyết Tử đi, cùng Kính Thiên và một trăm người vòng ra sau núi.

Từ gian nhà đi thẳng về phía sau, ruộng lúa thưa dần thay vào là những ruộng khoai xanh ngắt. Vài đứa trẻ ngồi xe trâu chở đầy khoai về. Từ xa đã thấy vài chục người cõng trần đào khoai dưới ruộng. Tuyết Tùng ngồi nghỉ dưới gốc cây. Thấy chúng ta, nàng chỉ ngoắc ngoắc lại.

Ta tới gần. Tuyết Tùng giật mình đứng lên:

- Tướng quân? Thế nào lại là người tới? Bọn Lục Nga đâu?

Ta trả lời nàng:

- Bọn họ đều có việc cả rồi.

Ta nhìn ra phía sau, một trăm thân binh nhận lệnh cởi áo đi xuống ruộng bắt đầu đào khoai. Tuyết Tùng kéo tay ta ngồi xuống gốc cây:

- Những vết thương của người đã lành chưa? Nếu không có người thì nên viết thư báo, ta cho vài người đưa khoai trở về.

Đón lấy chén nước trên tay nàng, ta chuyển cho Kính Thiên, nói:

- Vết thương của ta không sao, các người đừng lo lắng như vậy.

Nhìn lại ruộng khoai đang đào, ta hỏi nàng:

- Chỉ có khoai thôi hả?

Tuyết Tùng gật đầu:

- Lúa mới trở đồng, một thời gian nữa mới gặt được. Lúa mì trên kia thì hai tháng nữa là thu nhưng phải phơi khô và giã nhuyễn mới có thể ăn. Đồi khoai mì trên kia ta định bốn tháng nữa mới đào.

Ta gật đầu:

- Ta mang cho các người muối và cá khô, rau dại thì ở đây hẳn nhiều hơn nên không mang vào. Y phục cũng mang tới rồi, người liệu mà phân phát cho binh sĩ.

Tuyết Tùng gật đầu. Ta hỏi nàng:

- Ở đây đủ người không?

Nàng nói:

- Vẫn được. Mấy người già tướng quân mang tới lần trước không thể đào đất, chặt cây nên ta cho họ ở lại trồng rau nuôi heo, thỉnh thoảng bó đuốc mang ra ngoài. Nói chung cũng không bạc đãi gì. Chúng ta ăn gì họ cũng ăn cái này, nơi ở và y phục đều như nhau.

Ta gật đầu nghe nàng nói tiếp:

- Mấy đứa nhóc bên Ngân Sương cũng khá lắm. Không chỉ tự học hành mà còn giúp chúng ta gặt lúa, trồng rau. Tên với cung cũng do bọn chúng tự làm mà luyện, không cần Khả Vinh mang đến nữa đâu.

Ta thờ dãi:

- Thời kỳ khó khăn, bọn nhỏ cũng vất vả.

Tuyết Tùng cười với ta:

- Không bằng một góc chúng ta ngày xưa. Vất vả cái gì!

Ta mỉm cười không tiếp lời. Cùng nàng nói một chút liền vào ruộng nhặt khoai lang. Củ thì bỏ vào sọt chất lên xe, dây lang bó lại về nuôi heo. Chúng ta làm một lúc thì đến cuối ngày, Tuyết Tùng ra lệnh nghỉ ngơi.

Ta cùng Kính Thiên trèo lên một chiếc xe kéo dây lang. Tuyết Tùng ngồi phía trước điều khiển trâu đi về. Xe chúng ta là xe cuối cùng, ta chỉ thấy con đường dài dần ngập trong bóng tối, những ngọn núi bao quanh nhuộm đen dần.

Ngã người lên đám dây lang còn chảy nhựa, một mùi no đủ làm ta thoải mái. Bên cạnh đột nhiên bị lún xuống, ta quay sang nhìn Kính Thiên nằm bên cạnh. Hắn mỉm cười không nói, chúng ta cùng nhìn lên bầu trời quang đãng, từng đám mây nhuộm hồng lửng lơ trôi, những con chim gấp rút quay về tổ, tiếng kêu lanh lảnh trong không gian.

Giọng Tuyết Tùng vang lên ngọt ngào:

- Tướng quân, lâu rồi không làm ruộng, thấy thế nào?

Ta thờ dãi:

- Một chữ thôi. Mệt!

Tiếng nàng cười giòn tan vang lên, quanh quẩn khắp núi đồi.

Chương 83: Chương 63: Nông dân

Ta để hai mươi người mang khoai lang về thành trước, bản thân cùng Kính Thiên ở lại giúp Tuyết Tùng thu hoạch. Nàng cũng không bạc đãi ta, sắp xếp cho ta và Kính Thiên ở trong ngôi nhà tranh bên dưới đồi lúa mì. Ở chung với mọi người cũng được nhưng ta và Kính Thiên là phu thê, ngủ riêng có vẻ không thích hợp. Tuyết Tùng vừa dắt ta đến ngôi nhà tranh, vừa nháy mắt:

- Ở đây không khí tốt lại ít người quấy rầy. Tốt nhất là đến hai về ba, như vậy Hoà Hương ta có chuyện vui rồi.

Ta nhìn nàng đầy khinh thường, không thèm trả lời.

Căn nhà tranh này cũng không tệ, sạch sẽ gọn gàng. Bên ngoài có một vài luống rau nhỏ, trong bếp sẵn củi và thức ăn, phía sau có một dòng suối nhỏ. Nhìn sơ qua hẳn là nơi ở của hai vợ chồng. Tuyết Tùng đề ta nghỉ ở đây thì chủ nhà sẽ nghỉ ở đâu?

Trên giường có sẵn hai bộ y phục sạch, ta nói với Kính Thiên đang đi vào:

- Ngươi tắm trước hay ta tắm trước?

Hắn nhìn ta:

- Nàng tắm trước đi, ta làm ít đồ ăn.

Ta gạt đầu mang y phục ra dòng suối phía sau tắm gội.

Lâu rồi không quay lại đây, mọi thứ vẫn như cũ không thay đổi. Khác ở chỗ, trước đây ta đến thăm Hải Điền và Diễm Trúc, lại đi một mình. Hôm nay ta đi hai người nhưng người ta thăm thì kẻ đã chết, người gả đi. Thời gian, thật sự tàn nhẫn.

Khi ta quay trở lại Kính Thiên đã nấu xong vài món ăn nhẹ. Ta vừa lau tóc vừa nói:

- Ngươi đi tắm đi, lát nữa sương xuống nước sẽ rất lạnh.

Hắn gạt đầu mang y phục đi tắm. Nhìn bàn thức ăn mà ta có chút cảm khái. Hắn ở trong cung mười năm, cái gì cũng học chỉ là không học trù phòng. Theo ta mấy năm, từ một công tử mười ngón tay không đụng việc gì lại thành anh nông dân, việc gì cũng phải làm. Cầm bút điều chỉnh Hoà Hương, cầm kiếm cùng ta ra chiến trường nay lại cầm chảo đi vào bếp.

Nhiều lúc ta tự hỏi, hẳn theo ta thì có được lợi ích gì? Vinh hoa phú quý, quyền lực khuynh đảo lại không cần, ở đây lấm lem lẫn lộn, một chút phong thái cũng không còn. Liệu hẳn đã từng hối hận?

Chúng ta ăn xong qua loa thì lên giường nghỉ, một ngày mệt nhọc khiến xương cốt ta nhức mỏi, các thớ thịt cũng điên cuồng nhảy nhót. Ta chuẩn bị thiếp đi thì bị Kính Thiên gọi dậy, hắn nói với ta:

- Thuốc nàng chưa uống đã ngủ.

Ta mệt mỏi trở mình nhưng hắn kiên quyết lôi dậy, bắt uống hết sáu viên thuốc Lưu Hoà đưa mới để ta yên tĩnh ngủ. Ta thiếp đi mà trong đầu tự hỏi ta cưới phu quân về để hắn cần nhằn thay Phượng Âm sao?

Sáng ta vì lạnh mà tỉnh giấc, Kính Thiên không nằm bên cạnh. Khoác áo đi ra ngoài, ta thấy hắn ngồi ngoài hiên, nhìn cảnh núi non ngập trong sương trắng mà mơ hồ. Kéo kín áo ngồi xuống cạnh hắn, ta hỏi:

- Sao ngươi dậy sớm vậy?

Hắn mỉm cười kéo ta vào lòng, giọng trầm ấm:

- Giường hơi cứng nên ta ngủ không quen.

Ta nhìn vào chiếc giường tre, bên trên có trải một lớp chăn mỏng. Đầu có cứng, ta thấy bình thường.

Nén tiếng thở dài, ta dựa vào ngực Kính Thiên tìm chút ấm áp. Hắn từ nhỏ sống trong cung cấm, dù cùng ta đến Hoà Hương cũng là sống trong phủ tướng quân, quen được người hầu hạ, nệm giường đều đã trải êm mà ngủ. Không quen ngủ chiếu tre cũng là điều tất nhiên thôi.

- Có hối hận không?

Kính Thiên ngạc nhiên hỏi lại:

- Chuyện gì?

- Làm phu quân ta?

Hắn bật cười, tay hơi dùng lực ôm ta chặt hơn:

- Không đâu! Chưa từng hối hận.

- Khổ cực bây giờ chỉ mới bắt đầu.

Hắn nói:

- Không sao! Bây giờ không quen, từ từ rồi sẽ tốt.

Ta không trả lời, cùng hắn nhìn mặt trời lên khỏi núi, xua tan đi sương sớm trên những nụ hoa cải, nghe tiếng chim hót trên cành cây, rộn ràng báo hiệu ngày mới bắt đầu.

Chúng ta ở chỗ Tuyết Tùng hơn sáu ngày, sáng sớm dậy ra đồng đào khoai, tối về cùng nhau ngắm trăng rồi ngủ mất.

Ta và Kính Thiên mang hai mươi xe khoai về, Tuyết Tùng tiễn đến bãi đá, vừa nói chuyện linh tinh vừa nhìn vào bụng ta mà cười sung sướng. Nụ cười của nàng khiến ta ớn lạnh, có cảm giác nàng nhìn một lát nữa nhất định chạy ra một đứm nhóc trong bụng ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Chương 64: Lo toan

Vừa vào thành những lo toan bao phủ lấy ta và hắn. Kính Thiên cùng Lạp Chi và Lão Ông bàn bạc chuyện gì đó, ta bị Khả Vinh kéo đến Từ Tập doanh.

Khả Vinh hăm hở dẫn ta đến một con tàu chiến lớn, trên đó đứng sẵn vài binh sĩ. Đứng giữa khoang thuyền, ngay dưới cột buồm, ta hỏi hắn:

- Đến đây làm gì?

Khả Vinh nhìn ta bằng đôi mắt phát sáng, gương mặt tràn ngập niềm vui:

- Tướng quân, xem này.

Nói rồi hắn kéo một thanh gỗ chắn ngay cột buồm ra, mắt tươi tỉnh nhìn lên cánh buồm. Ta theo đó nhìn. Cánh buồm tuột xuống, phập phồng. Thân buồm bắt đầu xoay, cánh buồm đón gió căng lên, cây kiếm đen giữa màu vải đỏ rực rỡ.

Cạnh.

Khả Vinh gạt thanh gỗ xuống, thân buồm không quay nữa, cánh buồm no gió căng phồng.

Đến lúc này ta mới chú ý bọc gỗ bao quanh thân buồm. Nó rất lớn, lại có nhiều khía xung quanh, có thể gạt cọc gỗ lại bất cứ lúc nào. Thân buồm ở bên trong nó có thể xoay tròn vì không có đinh hay gỗ nào liên kết. Thân buồm có thể xoay tròn nhưng làm một chiếc thuyền với cột buồm không cố định liệu có an toàn khi đi biển?

Ta nhìn Khả Vinh, hắn vui vẻ nói:

- Tướng quân, nếu cánh buồm có thể xoay để đón gió, tốc độ thuyền đi trên biển sẽ cao hơn, giảm thiểu sức người chèo bên trong...

Ta hồ hững:

- Điều này có thể đúng nhưng độ an toàn thế nào? Cột buồm giữ thăng bằng cho thuyền khi trên biển, nếu nó không ổn định, người khẳng định thuyền sẽ không bị lật úp chứ?

Khả Vinh lắc đầu:

- Chúng ta đóng thêm hai cột buồm ở hai bên thuyền, như vậy là ổn rồi.

Ta thờ dài:

- Cột buồm ở giữa quan trọng thế nào ta không cần nói người cũng biết. Thêm hai cột buồm phụ ở đuôi thuyền thứ nhất phải tăng kích thước của thuyền lên gấp ba, hơn nữa chỉ một sai sót nhỏ cũng khiến trọng tâm của thuyền không vững. Gặp bão tố thuyền luôn phải chòng chành, trọng tâm chia ba như vậy rất không an toàn. Thứ hai, tốc độ thuyền nhanh hơn là điều tốt nhưng khi thêm một cục gỗ lớn như vậy, sức nặng tăng lên không ít, tốc độ nhanh hơn hay không còn cần bàn lại. Cuối cùng, không phải ta bảo người ngưng nghiên cứu thuyền chiến mà tập trung xây dựng cửa cảng sao?

Gương mặt Khả Vinh bắt đầu tái lại nhưng vẫn cố chấp:

- Những khuyết điểm người nói ta sẽ tìm cách khắc phục. Cảng biển vẫn đang tiến hành nghiên cứu, vài ngày nữa hẳn có đột phá, xin cho ta chút thời gian.

Ta gật đầu rời khỏi thuyền. Bình thường Khả Vinh khá hiền lành nhưng chỉ cần đụng tới thuyền chiến là bắt đầu cố chấp, ngang bướng như con bò. Ta không cho hẳn tiếp tục nghiên cứu thuyền chiến có thể nào xảy ra binh biến hay không?

Ngăn không nổi thờ dài. Phó tướng của ta nói có năng lực cũng đúng nhưng đều có khuyết điểm rõ ràng, dễ bị nắm thóp, hơn nữa lại quá tự đại, không kẻ nào chịu kẻ nào. Sau này nếu ta không còn, Thủy Tinh quân có thể nào chia năm xẻ bảy không? Quan hệ giữa các phó tướng không tốt, nếu không có người dung hoà được, Thủy Tinh quân phải làm sao đây?

- Tướng quân.

Ta gật đầu nhìn Tạ Thảo, nàng nói:

- Số lượng ăn xin đổ về Hoà Hương nhiều hơn dự kiến, lương thực của chúng ta không đủ.

Ta xoa đầu nói:

- Gọi Diệp Nhã, Lục Nga, Lão Ông và Kính Thiên vào đây.

Tạ Thảo gật đầu đi ra. Một lúc sau bọn họ đã đứng trước mặt, Ta phát tay để họ ngồi xuống. Ta hỏi Lão Ông:

- Còn đợt ăn mày nào nữa không?

Lão nói:

- Còn một đợt nữa, khoảng hơn hai trăm người.

Ta nhắm mắt lại, đầu đau như búa bổ. Mở mắt nhìn Tạ Thảo, ta hỏi:

- Lương thực còn chống đỡ được bao lâu?

- Mười ngày ạ.

Ta nhìn sang Lục Nga:

- Bên Tuyết Tùng có nói chừng nào mang lương thực đến không?

Nàng nói:

- Phải một tháng nữa.

Tình hình sao lại thế này?

Ta nhìn Diệp Nhã:

- Chúng ta còn gì ăn được không?

- Còn khoai lang. Độn với gạo thì chống đỡ được khoảng hai tháng.

Ta gật đầu. Chống được ngày nào hay ngày ấy. Quay sang nhìn Tạ Thảo:

- Người cho bốn vạn thân binh đến chỗ Tuyết Tùng, cùng các nàng trông trọt. Nhất định phải đảm bảo lương thực cho thành.

Lão Ông chợt nói:

- Chúng ta có thể trưng thu lương thực thêm lần nữa.

Ta lắc đầu:

- Mùa gặt sau còn tới ba tháng. Chúng ta trưng thu lần nữa để người dân ăn rễ cây sao?

Bọn họ im lặng không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn xuống đất. Kính Thiên nói với ta:

- Ta sẽ mang hai trăm thân binh đến các thành khác tiến hành giao thương, đổi lương thực mang về.

Ta nhìn Kính Thiên gầy sọp, làn da ngăm đen bám đầy bụi bặm đường xa. Mấy tháng nay hắn liên tục di chuyển từ Hoá Hương đến các thành lân cận giao thương, đổi lấy lương thực mang về, bảo đảm an ninh cho nơi này. Tìm ta đập từng nhịp nặng nề, cuối cùng chỉ thốt được một hơi thở dài:

- Chúng ta còn có gì bán không?

Hắn mỉm cười gật đầu:

- Bông lân trước nhập của Vân thành đã dệt thành vải, có thể mang đi đổi được rồi.

Ta nặng nề gật đầu, nhìn các phó tướng lui ra mà lòng nặng nề. Bức tường bao quanh Hoá Hương đã xong, chỉ còn cổng và cửa cổng là rắc rối. Sắp tới mùa mưa bão, nếu làm không nhanh...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 65: Khả Vinh

Mẹ nó! Đang làm cái gì thế? Cây này xếp sau, không có mắt à?

Ta nhìn Khả Vinh đang nắng một tên tướng nhỏ mà mặt mũi. Nghiêng vai cho thanh gươm rớt xuống, ta hét:

- Các người có làm không? Còn sức ở đó mà cãi nhau?

Khả Vinh nhìn sang ta rồi im lặng, cúi đầu làm tiếp công việc. Ta nhìn mặt trời chói chang trên đầu, gió nóng nồng thổi những hơi thở nóng hổi vào mặt. Toàn thân trên dưới ướt đẫm, làn da đỏ rực dưới nắng.

- Nghỉ ngơi!

Ta hét lên. Khả Vinh và Vân Nhã hét lên với binh lính ở xa. Chúng ta nhanh chóng chui vào gốc cây ngồi.

Ta nhìn những tướng sĩ cời trần xung quanh. Mồ hôi từ trán nhỏ xuống đất như mưa, làn da đỏ ửng dưới ánh mặt trời, cơ bắp rắn chắc nhảy lên từng hồi. Đến cả Khả Vinh cũng nhìn không nổi mà cời trần. Nhìn bắp tay của hắn, ta chắc lưỡi. Khi mặc y phục nhìn gầy nhom vậy mà cời ra cũng có chút thịt thà. Không tồi! Không tồi! Chỉ kém Kính Thiên một chút thôi.

Khả Vinh không để ý ta đang nhìn cơ ngực hắn, thật thà rót nước đưa qua. Lấy áo lau mồ hôi trên đầu, hắn nói với ta:

- Trời nóng quá. Chừng này e rằng một tháng nữa sẽ có mưa, đến lúc đó...

Hắn nhìn cổng thành đang xây dở mà thở dài. Ta vừa uống nước vừa theo mắt hắn, chỉ thấy một đám người ngựa chạy vào cổng thành. Người đi đầu kia là Kính Thiên. Hắn về rồi.

Một cơn gió mát thổi qua, ta quay lại nhìn Khả Vinh, nheo mắt:

- Cho nên phải nhanh lên, vào mùa bão là không thể xây được đâu.

Khả Vinh đón lấy chén không của ta, rót một chén nước đầy uống cái ực, không trả lời. Vân Nhã đang ngồi với tướng sĩ của nàng, ở đây chỉ còn ta với Khả Vinh. Ta nhìn không được hỏi hắn:

- Khả Vinh người thích ai trong Thủy Tinh quân sao?

Hắn đang uống nước đột nhiên dừng lại, đưa mắt tà tà nhìn ta, hỏi:

- Người lại muốn làm cái gì?

Ta gãi cổ:

- Mẫu thân ngươi nói ngươi thích một người trong Thủy Tinh quân... Là ai vậy? Ta có quen không?

Khả Vinh cười khẩy:

- Thủy Tinh quân làm gì có kẻ tướng quân không quen chứ?

Ta nhìn gương mặt xác lác của Khả Vinh, nhin không được vung tay đấm cho hắn một quyền, lạnh giọng:

- Bàn tướng quân hỏi thì ngươi phải trả lời. Ở đâu ra cái thói xóc xĩa thế?

Khả Vinh né được quyền của ta, thuận tay nắm tay ta lại:

- Ta nói ra thì người có thể ban hôn không?

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Khả Vinh, ta chau mày rút tay lại:

- Phải xem người đó là ai đã.

Hắn cười trừ không nói. Tim ta đập mạnh, không lẽ nào...

- Khả Vinh, ngươi để ý Từ Ân sao?

Hắn nhìn ta, cười đều:

- Người đoán đi.

Ta tức giận:

- Ta đoán?

Khả Vinh cười lớn cảm áo đến chỗ tướng sĩ của hắn ngồi xuống. Gốc cây chỉ còn có mình ta ngồi đó. Nhìn tấm lưng của Khả Vinh, ta có chút lo lắng.

Hắn thật sự thích Từ Ân sao? Nhưng mẫu thân hắn không thích Từ Ân. Ta làm sao mà ban hôn được? Từ Ân đang ở Ân quốc, làm sao có thể ban hôn. Không phải ta không tính toán đến việc mang nàng trở về nhưng thời cơ chưa đến, làm sao mà về. Hơn nữa, Từ Ân đi vài năm, nói không chừng đã nạp phu quân rồi. Khả Vinh chẳng lẽ lại làm phu thi? Vậy luật lệ ở Hoà Hương vút cho chó gặm sao?

Buổi tối ta về thì Kính Thiên đang ngồi chờ trong phòng, trên bàn là hai món xào một món canh. Nhìn chén cơm trắng trên bàn, ta lưỡng lự:

- Trong thành đang khan hiếm lương thực, chúng ta ăn cơm trắng mà để binh lính ăn con độn...

Kính Thiên mỉm cười:

- Vậy ngày mai chúng ta ăn cơm độn giống mọi người là được rồi.

Ta dè dặt nhìn hắn:

- Ngươi ăn được không?

Hắn gật đầu:

- Mọi người đều ăn được ta đương nhiên có thể ăn.

Ta cười.

Sáng hôm sau quả thật chúng ta ăn cơm độn, trên bàn cũng chỉ có một đĩa rau xào. Ta chậm rãi nhìn Kính Thiên ăn uống, trông không có vẻ gì là không ngon miệng nên cũng thoải mái mà vò com thành nắm, cầm chấm muối ăn không. Hắn ngạc nhiên nhìn ta:

- Trông nàng ăn ngon miệng như vậy?

Ta mỉm cười:

- Thật ra ta ăn cái gì cũng được. Có đồ ăn là tốt lắm rồi sao còn kén cá chọn canh? Lát nữa còn phải cùng mọi người làm việc, nếu không no sẽ không có sức làm...

Ta giật mình nói với Kính Thiên:

- Mấy hôm tới đừng mang Thiên nhi qua đây ăn cơm, để nó ăn với Kim Thuyền bên kia. Ngươi nói với Điệp Nhã, đừng để phụ tử nó ăn cơm độn. Nếu thiếu gạo thì lấy của chúng ta cho họ, ta ăn khoai lang thay cơm cũng được. Thiên nhi đang tuổi lớn, đừng để nó phải chịu cực giống chúng ta.

Kính Thiên vẫn nhìn ta âm áp:

- Ta biết rồi. Ta sẽ để ý bên đó.

Ta gạt đầu, nhét vội cục cơm vào miệng, vừa nhai vừa chạy ra khỏi phủ tướng quân. Mãi nói chuyện trễ mắt giờ ta đến cổng thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 66: Bị thương

- Kéo mạnh lên.

Ra sức kéo sợi dây thừng, bàn tay đau nhức, rớm máu. Cánh cổng chậm chạp nhúc nhích, từ từ được kéo lên. Sợi dây đột nhiên giật mạnh, ta theo đà bị kéo ngã, trượt một đường dài trên đất.

Rầm!!!

Cánh cổng nặng nề rơi xuống, đóng chặt.

Toàn thân đau đớn. Khả Vinh nhanh chóng đỡ ta dậy. Đôi tay lấm lem bùn đất, những ngón tay cứng ngắc nắm hờ sợi dây thừng nhuộm đỏ máu, từng giọt máu thấm đỏ cát nóng dưới chân.

Nhúc nhích thử những ngón tay. Không cử động! Ngoài cảm giác đau đớn tê dại truyền lên, bàn tay hoàn toàn không thể cử động được nữa.

Ngoảnh đầu nhìn những binh đứng sau, đôi tay họ cũng giống như ta. Nhìn lại cánh cổng nặng nề, ta gần không được thở dài:

- Khả Vinh, nghĩ cách làm nó nhẹ hơn đi. Nặng như vậy bao nhiêu người kéo cho đủ?

- Vâng.

- Tướng quân.

Lục Nga chạy tới dìu ta lên, nàng chăm chú nhìn vào tay ta, hoảng hốt. Mỉm cười với nàng, ta nói:

- Đừng sợ, ta không sao.

Ta đi vào một gốc cây, Lục Nga chạy đi tìm nước và gọi quân y. Những người khác cũng ngồi xung quanh. Tất cả đều chau mày chịu đau, từng giọt mồ hôi lăn dài trên má.

Một chiếc xe ngựa dừng lại trước mặt ta, Kính Thiên bước xuống, trên tay hắn còn có một giỏ đồ ăn. Hắn là mang cơm đến cho chúng ta. Hắn nhìn mọi người rồi dừng lại tay ta, chau mày.

Bốn quân y chạy tới cùng với Lục Nga. Diêu Lục chạy tới trước mặt, ta xua tay:

- Ngươi đi kiểm tra cho binh lính trước, ta không bị nghiêm trọng đâu.

Hắn gạt đầu rồi xách thùng thuốc tới băng bó cho người khác. Kính Thiên đặt giỏ đồ xuống, bước đến bế bổng ta lên, đi về xe ngựa. Khi qua Khả Vinh, hắn nói:

- Ta đưa tướng quân về phủ trước, ngươi lo chuyện ở đây.

Khả Vinh hành lễ với chúng ta:

- Vâng.

Ta ngoảnh đầu lại nói với Lục Nga đang chạy theo:

- Người ở đây băng bó cho binh lính bị thương xong rồi hãy về.

Nàng hơi dừng lại nhưng vẫn gật đầu:

- Vâng.

Khi tới phủ Lư Hoà đã đứng chờ từ lúc nào, bên cạnh nàng là thùng thuốc. Kính Thiên đặt ta ngồi xuống ghế, trên bàn đã có một chậu nước sạch.

Lư Hoà đổ một ít nước vào chậu sau đó mới nhẹ nhàng dùng nước đó rửa tay cho ta. Không đau như dùng nước bình thường rửa, có cảm giác mát mẻ dễ chịu.

Đất và máu trôi hết để lộ bàn tay dập nát, thịt đỏ hồng, một đường dài cắt ngang bàn tay sâu hoắm, một vài đốt tay cũng lộ xương trắng ra bên ngoài. Ta thấy máu của Lư Hoà chảy lại, đôi tay thuần thục bôi thuốc rồi băng kín hai bàn tay của ta.

Nàng ấy đứng lên, gom thuốc vào trong hộp. Ta nghĩ vậy là xong nhưng Kính Thiên này giờ im lặng đột nhiên nói:

- Người xem luôn chân và vai của nàng.

Lư Hoà nhìn Kính Thiên, ta cũng nhìn hắn. Cảm nhận được ánh nhìn, ta quay lại nhìn Lư Hoà, nàng khô khan nói với ta:

- Tướng quân, xin cời y phục ra.

Ta nhìn lại Kính Thiên, hắn vẫn đứng không nhúc nhích, vậy là muốn coi rồi. Ta hít mũi, đưa tay cời nút thắt thì ngăn không được tiếng rên. Con đau từ hai tay dội lên đánh mạnh vào trong đầu.

Ta còn đang quay cuồng trong cơn đau thì đã thấy Kính Thiên đứng trước mặt. Hắn thở dài, gương mặt nghiêm túc giúp ta cời y phục.

Ừm. Lần đầu ta thấy việc cời y phục lại có thể nghiêm túc như vậy.

Hai vai của ta bị trầy nhưng nghiêm trọng hơn là trước ngực và mặt dưới cánh tay. Cả hai đều chảy máu, vùng thịt xung quanh cũng đỏ tím đan xen. Lúc này bị kéo ngã là hai nơi này tiếp đất trước, lại còn bị kéo dài một khoảng nên bị nghiêm trọng là đương nhiên. Hai vai và đùi của ta cũng có một vài vết trầy, máu vẫn đang rướm ra.

Ta nghe tiếng hít sâu của Lư Hoà. Nàng vẫn nhanh nhẹn giúp ta rửa sạch vết thương rồi bôi thuốc. Tay nàng rất nhẹ, hoàn toàn không đau chút nào. So với Từ Ân làm thì tốt hơn nhiều lắm. Tự nhiên ta nghĩ, thật ra giữ nàng lại cũng không tồi. Bỏ qua tính cách khô khan cố chấp của nàng thì mọi việc tốt lắm, ít nhất cũng loại bỏ khả năng mất mạng vì băng bó. Nhìn theo đôi tay nhỏ nhắn mềm mại như chân mèo của Lư Hoà, ta nhận không được mà so sánh với đôi tay to lớn thô kệch như củ cải của Từ Ân. Dù sao thì dùng chân mèo vuốt vẫn dễ chịu hơn là bị củ cải đánh.

- Tướng quân, đại nhân. Thần sẽ đi sắc thuốc.

Đã xong rồi à?

Kính Thiên dùng một tấm áo choàng khoác lên cho ta, gật đầu với Lư Hoà. Nhìn bóng nàng lui ra, ta nén không được thở dài.

- Nàng đang nghĩ gì?

Ta thở dài:

- Vịnh Khanh vẫn ở trên biển.

Nếu nhớ không nhầm thì ngay sau hôn lễ, Vịnh Khanh đã mang quân ra biển, long đong ngoài đó đến tận bây giờ. Cuộc hôn nhân này, là đúng hay sai?

Một bàn tay ấm áp chạm vào mặt ta, ánh mắt Kính Thiên thật gần:

- Đừng nghĩ nữa. Mỗi người một cuộc đời.

Ta cup mắt gật đầu. Cố gắng gạt những suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 67: Biến cố

- Tướng quân, không hay rồi.

Lục Nga hét hải chạy vào, trên đầu nàng toàn mồ hôi. Ta ngẩng đầu lên nhìn nàng:

- Chuyện gì?

- Vĩnh Khanh ca...

Vĩnh Khanh?

Ta vội đứng dậy, đi nhanh ra ngoài, vừa đi vừa nói với Lục Nga:

- Đi xem thế nào.

Chúng ta đi nhanh đến doanh trường. Trong khu trại của Vĩnh Khanh có rất nhiều quân y, từng chậu máu loãng liên tục được bung ra khỏi các lều, tiếng rên rĩ không khi nào ngớt.

Khả Vinh từ lều của Vĩnh Khanh đi ra, gương mặt hấn tái mét. Ta giữ hấn lại hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Khả Vinh nhìn sang ta, lắc đầu:

- Không rõ lắm. Đợi Vĩnh Khanh ca tỉnh lại đã.

Ta đẩy hấn ra, bước nhanh vào lều.

Trong lều ngợp mùi máu tanh. Vĩnh Khanh nằm trên giường, thân trên cởi trần. Một vết cắt dài kéo từ vai trái xuống hết phần ngực, máu đang chảy đầm đìa, phần xương trắng mớ hở lộ ra. Lưu Hoà đang rửa vết thương cho Vĩnh Khanh, gương mặt nghiêm nghị lạ thường.

Ta lặng lẽ ra khỏi lều nhìn Tinh Văn đang quỳ dưới đất, chau mày ra lệnh:

- Đi theo ta.

Hấn theo vào trại của ta, đi sau còn có Diệp lão và Khả Vinh. Ta ngồi xuống chủ vị thì Tinh Văn đã quỳ ở giữa trại. Ta hỏi hấn:

- Chuyện gì xảy ra?

- Hồi tướng quân, sáng nay khi thần cùng Vĩnh tướng quân tuần hành trên biển thì đột nhiên gặp bão, hơn nữa còn gặp một bầy Bội Sâm. Chúng vừa thấy thuyền liền lao vào tấn công, bất chấp đang giữa bão. Mỗi một con đều hung hãn lạ thường, chỉ nhắm vào thuyền chủ tướng mà lao vào. Vĩnh tướng quân bị một con Bội Sâm hất ngã, va vào đầu mũi tên trên thuyền mà bị thương.

Ta không hiểu:

- Người nói một con hay một bầy?

Tinh Văn ngẩng lên, chắc chắn:

- Là một bầy hai mươi con.

Ta đã khoá trận, sao lại có thể xuất hiện thêm một bầy Bội Sâm chứ?

- Biển Cấm đạo này thế nào?

- Thường động mạnh và có bão bất ngờ, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một vài con thủy quái.

- Là loài nào?

- Loài nào cũng có.

Ta chau mày. Là bị làm sao? Không lẽ các trận đang hoạt động lại?

- Sao không thấy các người báo cáo về?

- ...

Tĩnh Văn cúi đầu không tiếp lời.

Có vấn đề!

- Trả lời!

- ... Vĩnh tướng quân nói không cần báo về. Chuyện xây cảng rắc rối, không nên để tướng quân thêm bận tâm ...

- Hồ đồ!

Ta ném nghiên mực xuống đất. Tĩnh Văn giật mình cúi đầu không lên tiếng. Trong doanh trướng im lặng.

Giọng Diệp lão khàn khàn vang lên:

- Có phải xuất hiện từ mười ngày trước không? Thỉnh thoảng vào ban đêm sẽ xuất hiện hai mặt trăng?

Tĩnh Văn đáp:

- Vâng.

Ta nhìn sang Diệp lão. Lão tiếp tục nói:

- Quả nhiên ...

Lão nhìn lên ta, khẳng định:

- Tướng quân, trận đồ đang hoạt động lại.

Ta hít một hơi sâu:

- Chẳng phải đã trấn trấn rồi sao? Còn có thể hoạt động lại?

Khả Vinh nãy giờ im lặng đột nhiên hỏi:

- Xin hỏi tướng quân, người đã chặn trận đồ nào?

Chặn trận đồ nào?

Ta không nhớ.

Biển động, gió, thủy quái. Ta cầm kiếm định quốc lặn xuống biển, cắm vào mắt trận. Biển dịu dần, bão tan đi. Hai mỏm núi xuất hiện. Là đường đi Ân quốc hay Kim quốc?

Khả Vinh hỏi tiếp:

- Mắt trận là gì?

Ta lưỡng lự:

- Là hai cục đá.

Khả Vinh chau mày:

- Có vào hang không?

Ta lắc đầu:

- Không.

- Vậy là trận đồ đến Kim quốc. Mắt trận của trận pháp khổng chế là hai phiến đá nằm trong hang động.

Ta tự lự. Vậy là ta khoá nhầm trận nên các trận pháp mới hoạt động lại? Không còn cách nào khác. Ta phải xuống đó khoá trận một lần nữa!

Khả Vinh nhìn lên ta, cuối cùng chỉ thờ dài nói:

- Người không thể đi! Thánh chỉ của Hoàng thượng, người không quên chứ?

Phải rồi! Còn thánh chỉ của Phụng Âm vẫn để trong thư phòng. Ta không được phép ra biển nếu không có sự đồng ý của nàng. Nhưng thời gian bây giờ cấp bách, ngoài ta ra thì chỉ có Vĩnh Khanh có thể đóng trận nhưng hắn hiện đang bị thương, làm sao có thể đi!

Ta liếc nhìn Khả Vinh. Tên này có hiểu biết về trận pháp nhưng không có binh chủ lực. Không có người giúp sức, hắn có thể đóng trận sao? Để thân binh của ta đi cùng hắn? Nhưng Khả Vinh không đủ khả năng lãnh đạo bọn họ. Ra chiến trường, binh sĩ không nghe lệnh tướng quân thì có thể làm gì chứ? Quan trọng hơn, võ công của Khả Vinh không đủ để ra biển, đi hỗ trợ thì có thể chứ một mình đi khoá trận thì vẫn còn cách xa lắm.

Nhìn xuống đôi tay còn băng vải trắng của mình. Hiện giờ vết thương đã lành hơn một nửa, có thể cầm nắm một vài vật lớn. Ta không đi thì ai đi?

- Tướng tại sa trường có thể không nhận chỉ. Mang cái thánh chỉ đó nhét vào xó đi.

Khả Vinh ngạc nhiên nhìn ta, chau mày:

- Hay để Gia Nghị viết tấu cho Hoàng thượng xin lệnh ra biển.

Ta lắc đầu:

- Viết tấu sớ, xin ý chỉ ít nhất cũng cần hai tháng. Biển không đợi được lâu như vậy đâu. Lục Nga?

- Có thuộc hạ.

- Người đi thông báo với Tạ Thảo chuẩn bị năm trăm thân binh và ba chiến thuyền, cùng ta ra biển Cẩm đóng trận.

- Vâng.

Khả Vinh thờ dài, trái hải đồ cùng với Diệp lão hướng dẫn tỉ mỉ cho ta cách vào trận và khoá trận. Ba trận pháp hoạt động, đi vào thật sự không dễ dàng gì.

Lưu Hoà biết tin ta ra biển cũng chỉ thờ dài, lặng lẽ đổi thuốc cho ta. Gương mặt nàng xanh xao, tái nhợt. Vĩnh Khanh vẫn bất tỉnh. Ba hôm nay Lưu Hoà vì chăm sóc hắn mà thức trắng. Đối với một người không có võ công, hắn đã tới giới hạn.

Ta vỗ vai nàng:

- Người đừng lo quá, vết thương này không thể giết chết Vĩnh Khanh đâu.

Nàng nhìn ta bằng đôi mắt mệt mỏi, lắc đầu:

- Ta chỉ không hiểu tại sao quân nhân không một ai biết quý trọng thân thể mình như vậy.

Ta câm lặng. Có lòng an ủi còn bị nàng xiên xỏ? Quân nhân chúng ta tự đâm kiếm vào người để bị thương sao?

Kính Thiên mang người đi giao thương với các thành trì khác chưa về. Nếu hắn ở đây, nhất định không cho ta ra biển. Đi giao thương tốt lắm, không về kịp thì sẽ không cản ta.

Dong thuyền ra khơi, chúng ta một đường đến biển Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Chương 68: Trận pháp

Mặt biển nhấp nhô từng con sóng lớn. Nước biển đen ngòm giống hệt với bầu trời. Gió rít gào thổi căng cánh buồm, bốn cột chúng ta. Dưới mặt nước nhấp nhô, có vài cái vòi của Phụng ngư lấp ló. Nhiều màu. Không phải chỉ một con.

Ta giương cờ lệnh cho quân lính xuống thuyền tản ra đến các điểm của trận, bản thân mang theo một trăm thân binh dong thuyền chiến vào mắt trận.

Phụng ngư thấy thuyền của ta lập tức lao đến, dùng cái vòi lớn như cột buồm của chúng bám chặt vào thuyền, bẻ gãy vụn như nhai màn thầu. Tiếng thuyền vỡ đôi vang lên chói chói, ta cùng binh lính rơi xuống biển. Mười người vây chặt, bảo vệ ta khỏi vòi của Phụng ngư.

Rút kiếm trong tay áo, ta lặn xuống nước, bất cứ vật thể mềm oặt nào bám vào người đều không nương tay chém bỏ. Ta cứ theo cảm giác mà bơi, cuối

cùng đến được hai mỏm đá cắm Định quốc kiếm.

Mười năm nay nó theo ta luôn mang lại cảm giác kỳ dị. Chỉ cần ở gần, ta nhất định cảm nhận được nó, cảm nhận được cái sát khí đã giết chết Nguyệt Hồng.

Tay chạm vào được cái lạnh ngàn năm. Dùng hai chân làm điểm tựa, ta lôi Định quốc kiếm ra bên ngoài. Kiếm vừa rút, ta liền cảm nhận được hơi lạnh quen thuộc từ tay truyền lên, hoà với hơi nóng từ bụng, trong đầu ong ong tiếng giục giã, tiếng hô hào. Từ tay, chân đến các thớ thịt, tất cả chỉ còn lại một chữ “giết”.

Một dòng nước ngầm lạnh lẽo chảy qua làm ta giật mình tỉnh táo. Thật đáng hận. Đến bây giờ nó vẫn muốn điều khiển ta!

Biển bắt đầu động mạnh hơn, các dòng nước ngầm chảy nhanh và nhiều hơn. Ta ngoi lên trên mặt nước.

Những thân binh của ta đang dần một hàng đánh với phượng ngư, ngăn chúng tiến gần lại chỗ ta. Trong bóng tối mịt mù, ta dường như cảm nhận được sát khí.

Không sai! Là sát khí! Hơn nữa còn rất gần.

Nhìn lại mặt biển dậy sóng, ta hoàn toàn không biết được nó xuất phát từ đâu. To lớn và mãnh liệt. Sát khí đó không nghi ngờ gì là nhắm vào ta. Nhưng nó ở đâu?

Ta không biết.

Cầm theo Định quốc kiếm bơi theo hướng bắc, sáu thân binh tách ra khỏi hàng bơi phía sau và hai bên ta bảo hộ. Được một lúc liền thấy một nhóm thân binh khác đang bận rộn di chuyển những phiến đá dưới nước. Chúng là điểm trận bị dòng nước dịch chuyển.

Điểm ở hướng này thì mất trận ở bên đây.

Ta bơi vào địa điểm mà Khả Vinh nói nhưng chỉ là một vùng biển trống. Không có san hô hay đá mà đơn thuần chỉ là nước biển, hơn nữa còn rất sâu.

Bọn họ đang xoay trận pháp, mất trận vẫn chưa xuất hiện.

Lần này không giống với những lần khác phá trận, chỉ cần tìm ra mất trận, phá chúng đi là được. Nhưng lần này vì trận pháp không chế đang yếu dần, chúng ta phải mở vài điểm trận, quay vòng tạo mất trận chung mới có thể không chế được trận pháp hoạt động.

Cơ thể ngâm dưới nước biển lạnh bắt đầu khó chịu, mất trận vẫn chưa xuất hiện.

Ầm.

Biển bắt đầu động mạnh, một con sóng lớn ập đến, nhấn chìm tất cả. Ta kịp lặn xuống nước nhưng vẫn bị con sóng đánh cho mơ hồ. Nước dưới biển cũng không êm đẹp, một dòng nước ấm bị đẩy lên. Có thứ gì đó đang đến đây.

Ta ngoi lên mặt nước, hít lấy một hơi đầy, siết chặt Định quốc kiếm trong tay rồi lặn xuống nước. Ở giữa vùng nước đang lên là một hang động. Nó trôi lên từ dưới lòng biển. Phải thật nhanh.

Ta nhanh chóng quay lại, lấy một hơi sâu thăm tính toán vị trí của hang động. Thời gian không cho phép chần chừ. Ta nhanh chóng quay lại dưới biển, bơi nhanh vào hang động. Bên trong tối om không chút ánh sáng. Ta lục trong ngực lấy ra viên dạ minh châu mà Khả Vinh đưa. Bên giữa hang động có hai mỏm đá lồi lên, là mất trận.

Ta đang bơi qua thì bị một lực mạnh đánh cho lùi lại. Một con Phượng ngư nhỏ đang gầm gừ nhìn ta, thứ đánh ta lúc này là vòi của nó. Phượng ngư e dè nhìn Định quốc kiếm trong tay ta, không dám tấn công. Một bóng đen vượt qua ta, bơi tới chỗ của Phượng ngư rồi cùng nó quán vào một chỗ. Là Triệu Từ luôn đi cùng ta.

Ta rẽ sang mất trận, dùng hết sức cắm Định quốc kiếm vào mỏm đá.

Rầm.

Một chấn động nhỏ xuất hiện, hang động bắt đầu rung mạnh. Trận pháp đã bị khoá, ta không biết hang động có thể sập hay không nhưng rời khỏi đây là cần thiết.

Ta quay lại thì Triệu Từ và Phượng ngư vẫn đang quán lấy nhau, không rõ bên nào đang thắng thế. Ta rút kiếm trong tay áo bơi lại chỗ đó, dùng lực đâm mạnh vào vòi Phượng ngư đang quán chặt lấy Triệu Từ, thuận tay kéo hẳn bơi ra khỏi động.

Hai chúng ta song song bơi lên, Triệu Từ đột nhiên dừng lại rồi bị lôi xuống. Ta theo hướng nhìn lại, là một cái vòi Phượng ngư quán chặt lấy chân trái hẳn. Không nghĩ nhiều ta quay lại, dùng kiếm chặt đứt cái vòi. Máu của phượng ngư nhuộm đỏ biển, che mờ tầm nhìn. Hơi của ta không còn nhiều, chỉ có thể nắm chặt Triệu Từ liều mạng ngoi lên mặt nước.

Phù...

Dùng hết sức hít thở không khí, ngực đau đớn không thôi. Đây là lần lần lâu nhất mà ta thực hiện. Lúc này lúc kéo Triệu Từ lên, ta đã nhìn thấy Kính Thiên đang mỉm cười dưới mặt nước. Đến bây giờ tìm ta vẫn đập mạnh. Áo giáp đó... giống như những lần ta bị thương nặng, tưởng sắp chết đến nơi thì thấy Nguyệt Hồng xuất hiện mỉm cười với ta. Lúc này ta cũng sắp chết sao? Nhưng lần này không thấy Nguyệt Hồng mà lại thấy Kính Thiên?

Bầu trời bắt đầu quang đăng hơn, gió cũng nhẹ đi nhiều, nước biển lấy lại một màu xanh hiền dịu. Một tiếng gầm dữ tợn làm ta giật mình, cả mặt biển run lên sợ hãi. Là quái thú gì mà đáng sợ như vậy?

Một cột khói đỏ bắn lên trời. Là tín hiệu của Thủy Tinh quân.

Ta nhìn sang những thân binh đang bơi xung quanh, một người rút một ống khói trong ngực ra, bắn lên trời. Một cột khói đỏ bay lên.

Khói đỏ là dấu hiệu yêu cầu tới đón của Thủy Tinh quân. Khi thuyền gặp bão, người rơi xuống nước thì bắn khói này để những thuyền khác đến đón. Thuyền đến đón thường là thủy quân đóng trên mười ba đảo.

Thân binh của ta tập trung lại dần, cứ cách một khắc thì bắn khói hiệu một lần nhưng vẫn không thấy bóng một con thuyền nào.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Chương 69: An toàn

Dập dềnh trong biển không biết bao lâu thì một con thuyền lớn đập sóng tới. Nhìn lá cờ có bông hoa xanh ở góc phải, ta ngạc nhiên. Là thuyền của Vịnh Khanh.

Con thuyền dừng lại thả những chiếc thuyền nhỏ xuống, hướng chúng ta đi đến. Khi bước lên khoang thuyền, Vịnh Khanh lạnh lùng nhìn ta. Thân trên của hắn vẫn băng trắng, chỉ khoác một cái áo hồ bên ngoài, gương mặt góc cạnh tái nhợt, đôi môi trắng bệch cắn chặt, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Tĩnh Văn đứng sau hắn, cúi đầu im lặng. Không khí có vẻ kỳ lạ.

Cầm lấy mái tóc vắt cho sạch nước. Ta một thân ướt mèm so sánh với Vịnh Khanh trắng kiện phía trước nhìn thế nào cũng không có khí thế. Thăng lưng đối mắt với Vịnh Khanh. Mới làm tướng quân nửa năm mà muốn đối chọi với ta sao?

Hắn cụp mắt, quay lưng đi vào trong. Từng bước chân vô lực, loạng choạng đi vào khoang thuyền. Tĩnh Văn ngoáy lại nhìn ta một cái rồi nhanh chóng đi theo Vịnh Khanh. Ánh mắt của Tĩnh Văn làm ta không thoải mái. Giống như ta đã làm sai. Bản tướng quân chỉ kháng chỉ thôi, nhìn ta như vậy làm gì?

- Tướng quân, thay y phục đã.

Tạ Thảo khoác cho ta một cái áo choàng. Nàng một thân khô ráo, hẳn là được cứu lên từ trước rồi.

Ta gật đầu đi vào khoang thuyền thay y phục khô. Ngâm dưới biển quá lâu khiến cơ thể ta trắng bệch, tay chân lạnh buốt không có cảm giác.

Khi đi ra, Tạ Thảo đưa cho ta một bình rượu. Ta không nói nhiều, đưa lên tu một ngụm. Đi biển nhiều năm, ta cũng không nhớ mình uống rượu từ năm bao nhiêu tuổi chỉ biết bây giờ không có rượu liền thấy buồn. Trên thuyền không thể sắc thuốc, cũng không thể nấu ăn, muốn trực khí lạnh chỉ có thể dựa vào rượu mà thôi. Ban đêm trên biển rất lạnh, không có rượu thì không thể chịu đựng nổi.

Thuyền còn lệnh dềnh trên biển vài ngày, khi cứu hết những binh lính mới quay về. Tạ Thảo điểm lại quân số, chúng ta mất một trăm người. Ta lặng lẽ đổ bình rượu xuống biển.

Thủy quân, khi chết đi đến xác còn không thể mang về chôn cất. Sinh ra trên đất liền nhưng táng thân ở trong lòng biển...

- Tạ Thảo, mang đến nhà những binh lính tử nạn một trăm lượng tiền bồi táng. Nếu trong nhà có phụ mẫu thì báo lại với Điện Nhã để nàng thu xếp cho họ. Nhà có huynh đệ, hài tử còn nhỏ thì đưa vào với Ngân Sương, để nàng dạy chúng võ công và chữ viết.

- Vâng.

Biển xanh rì rào, sóng vỗ nhẹ nhàng vào mạn thuyền, từng cơn gió nhẹ nhàng đùa giỡn cánh buồm, ánh nắng ấm áp vuốt ve từng đầu sóng bạc, soi sáng mặt biển xanh ngọc. Hiền hoà như thế, ấm áp như thế nhưng khi tức giận cũng đáng sợ như thế.

Ta quay về Hoả Hương, mọi chuyện vẫn bình thường. Chỉ là mùa mưa bắt đầu khiến công việc xây cảng biển chậm đi.

Vĩnh Khanh để Tinh Văn ở lại tuần tra trên biển, bản thân thì về Hoà Hương tiến hành huấn luyện thủy quái. Ta muốn nói chuyện nhưng hấn luôn tìm cách trốn, chỉ khi trong doanh có chuyện mới vác mặt tới nghị sự.

Kính Thiên không đơn giản như vậy, hấn không những cảm Thiên nhi đến chơi với ta ba tháng mà còn để ta ăn cháo trắng nửa năm, giam lỏng trong phủ tướng quân suốt một tháng. Ba năm ngắn ngủi mà đã có thể biến phủ tướng quân thành nhà của mình, tiếng nói của ta so với hấn thì thấp kém hơn không chỉ một chút thôi.

Khả Vinh thì tốt hơn nhiều lắm, hấn tìm ra cách xây cửa cảng thành từng lớp mỏng, dựa vào sức nước chảy mà kéo lên. Hấn còn xây thêm những bức tường mới, có thể giam giữ được thủy quái và ngăn chúng cắn phá tường thành.

Binh lính đông nên công việc nhanh chóng được hoàn thành nhưng xích mích giữa các phó tướng luôn luôn xảy ra, mỗi ngày ta đều phải giải quyết những rắc rối của bọn họ. Hôm nay Lạp Chi và Văn Nhã đánh nhau, hôm sau thì Tiểu Tường và Kỳ Xuyên tuyên chiến, Khả Vinh và Vĩnh Khanh không quan tâm chuyện gì, Điệp Nhã tức giận chỉ quản việc trong phủ tướng quân, Lão Ông viện cớ tuổi già không còn sức nói. Mỗi người một mạng làm ta bận rộn không thể ngừng. Quả thật không thể để bảy sói hoang này ở cùng một chỗ.

Nhưng điều ta lo ngại là Phượng Âm và kính thành không có động thái gì. Tin ta kháng chỉ ra biển nhất định đã truyền về, tại sao nàng không có động tĩnh? Phượng Âm đang tính toán cái gì? Không lẽ nàng định dựa vào điều này mà thu lại binh quyền của ta?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 70: Tai họa

Trời mưa tầm tã. Từng giọt mưa thì nhau rơi xuống, trước mặt là một màu trắng xoá, bên tai chỉ nghe tiếng mưa vỗ vụn. Hơi lạnh xuyên suốt khắp cơ thể, mái tóc ướt mưa phất phơ trước gió.

- Tướng quân, vào ngôi nhà kia trú tạm nhé.

Lục Nga vừa che dù cho ta vừa hỏi. Nhìn cả người nàng ướt mem, ta đành gật đầu.

Hôm nay ta định ra cổng thành xem mọi người dựng chợ đến đâu nhưng nửa đường thì trời bắt đầu đổ mưa. Càng lúc càng nặng hạt, hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng.

Cả con phố vắng tanh. Qua làn mưa, những giàn giáo bằng gỗ cao lớn đứng đơ trước gió, chịu đựng những cú đánh từ mưa. Bây giờ đang vào mùa bão lớn, tiến độ e rằng sẽ chậm hơn.

Một đứa bé gầy nhom lui cui núp dưới giàn giáo đứng đơ. Qua làn mưa trắng xoá, ta thấy nó nhích dần vào trong giàn tránh mưa, cơ thể đơn bạc lung lay run rẩy, có cảm giác sẽ bị hất tung bất cứ lúc nào.

Nó dựa vào thanh chống của giàn giáo, những thanh gỗ mất điểm tựa lung lay chùng rôi. Con gió rít qua, một thanh gỗ rơi khỏi vị trí, dựa vào những thanh khác làm chúng mất thăng bằng. Giàn giáo sẽ sụp xuống đè đứa trẻ.

Ta không nghĩ nhiều mà lao vào làn mưa, chỉ kịp ôm đứa trẻ vào lòng ngã xuống bên lề đường, trên lưng bị đánh một cái đau đớn. Những cơn đau như mưa bắt đầu dội xuống. Ngoài tiếng mưa còn tiếng khóc, tiếng la hét nhưng tất cả đều trong màu đen tĩnh mịch.

Khi ta mở mắt ra không còn là đình giường quen thuộc mà là một nơi xa lạ. Nhìn trần nhà bằng lụa màu vàng, ta có chút mơ hồ. Đây là đâu?

- Mẫu thân?

Ta đưa tầm nhìn sang bên trái, Thiên nhi nước mắt lưng tròng nhìn ta, đột nhiên bật khóc. Ta mỉm cười đưa tay lên vuốt má nó nhưng không được, cánh tay như đeo đá nặng trĩu không nhúc nhích.

Một cảm giác lạnh lẽo từ bên phải làm ta chú ý, hơi quay đầu sang ta có chút giật mình. Phượng Âm mặc thường phục, mái tóc buông lỏng cột lệch qua một bên, gương mặt trang điểm nhẹ đang nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng. Giọng nàng trầm thấp không độ ẩm:

- Lư Hoà.

Một vài tiếng động vang lên, Lư Hoà xuất hiện trong tầm mắt của ta. Nàng thấy ta nhìn có chút kích động, nhanh chóng chạy đến bắt mạch. Ta thấy nước mắt nàng trực trào nhưng lại bị nàng khô khan bức hết vào trong, quy củ hành lễ với Phượng Âm:

- Hồi Hoàng thượng, Tướng quân đã qua cơn nguy kịch.

Phượng Âm không trả lời Lư Hoà, nàng ấy lạnh lùng nhìn ta:

- Chúng ta đang ở giữa thành Hoà Hương. Ta định đưa tỷ về kinh thành nhưng toàn bộ Thủy Tinh quân chặn đường, rút đao khống chế Cẩm vệ quân, không cho chúng ta di chuyển một bước.

Dù ta không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng ta hiểu, nếu Thủy Tinh quân đánh nhau với Cẩm vệ quân, chúng ta chắc chắn là đang tạo phản. Phượng Âm ở đây, rút đao khống chế người của nàng chính là bức vua thoái vị. Ta có thể gánh nổi tội này nhưng người dân Hoà Hương làm sao gánh nổi?

- Lư Hoà?

Ta khó nhọc gọi Lư Hoà, nàng liền xuất hiện trong tầm mắt. Ta nói:

- Gọi Lục Nga vào đây.

Lư Hoà nhanh chóng bước đi. Ta nhìn Phượng Âm lạnh lùng trước mặt. Gương mặt nàng vẫn bình tĩnh không chút nôn nóng, ánh mắt trầm lắng nhìn ra bên ngoài.

- Âm nhi, cảm ơn.

Nàng hơi ngoáy lại nhìn ta, không nói gì.

Nếu nàng thật sự muốn làm khó sẽ cho Cẩm vệ quân phá vòng vây xông ra, tội danh tạo phản chúng ta buộc phải gánh. Nhưng bên ngoài yên tĩnh không chút tiếng động, có nghĩa là hai bên vẫn đang kìm hãm không động đao thương. Nếu trong Cẩm vệ quân có một người bị thương thôi thì tội làm phản này Hoà Hương không thể nào chối cãi. Không nói Phượng Âm có bị làm sao hay không thì quân lính đóng ở các thành trì khác nhất định tới cứu giá. Hoà Hương, một lần nữa chìm trong khói lửa của chiến tranh.

Phượng Âm thở dài, nàng nói:

- Tình trạng của người rất nguy kịch, không thể lại bị thương lần nữa. Ta đến đây là để đón người về kinh thành dưỡng thương. Ở đó có thuốc thang đầy đủ, ngự y nhiều, khí hậu cũng dễ chịu hơn. Đợi người hồi phục, mọi chuyện sẽ tính tiếp.

Ta nhắm mắt lại không nói.

- Tướng quân.

Lục Nga dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn ta, nàng cắn môi ngăn tiếng nước nở. Ta thở dài:

- Đi nói với Diệp Nhã thu binh lại. Ta sẽ về kinh thành.

- Tướng quân?

Lục Nga nóng nảy gọi. Ta biết nàng muốn nói gì nhưng chỉ lắc đầu:

- Đi đi. Đây là quân lệnh.

Lục Nga ngăn không được để nước mắt rơi xuống, nàng gạt đầu chạy ra. Bên ngoài im lặng một lúc lâu thì có tiếng động. Là tiếng tra gươm vào vỏ và tiếng chân đi chuyển.

Lọc cọc.

Bánh xe bắt đầu lăn.

Phượng Âm dựa vào thành xe, nói:

- Thiên nhi, lại đây.

Thiên nhi nắm chặt lấy tay áo ta không buông, cúi đầu mím môi không chịu qua. Phượng Âm buồn bã thở dài, nhắm mắt dựa vào sau đường thân. Ta định nói nàng đừng lo lắng nhưng ra tới miệng rồi lại nuốt vào bụng. Chuyện này, nói ra có ích gì.

Xe đi rất chậm, thường có người đi vào báo cáo tình hình kinh thành cho Phượng Âm, nàng vừa đọc tấu chương vừa ra lệnh điều khiển. Kinh thành nàng để hẳn cho Phong Nghị lo liệu, dẫn theo Hạ Cẩm cùng ba ngàn Cẩm vệ quân ngày đêm đến Hoà Hương bắt ta. Chuyện này cũng thật nhảm chán.

Suốt dọc đường đi, Thiên nhi vẫn ở bên cạnh ta, không rời một bước. Phượng Âm ở bên cạnh nhìn thấy cũng không phản ứng, chỉ thỉnh thoảng thở dài. Kính Thiên vài lần đến thăm ta nhưng ngại có Phượng Âm, cũng không tiện nói nhiều.

Ta chỉ biết Điệp Nhã dẫn theo một vạn tinh binh bảo hộ bên ngoài, nói thế nào cũng không chịu đi. Phụng Âm chỉ cười nhạt nhìn nàng, không buồn đuổi. Ta cảm lạnh. Điệp Nhã vì lo lắng cho an toàn của ta mới làm vậy nhưng dẫn một vạn tinh binh vào kinh thành, nàng muốn tạo phản sao?

Gia Nghi đón chúng ta ở thành trì cách kinh thành ba ngày đi đường, cùng với Hải Điền nói mãi mới thuyết phục được Điệp Nhã mang quân về Hoả Hương, chỉ để lại năm trăm thân binh cho ta tiện điều động, đồng thời đảm bảo an toàn cho ta.

Nhìn Thủy Tĩnh quân rỗng rần quay về, Hải Điền nói với ta:

- Người cái gì không học lại đi học tính ngu ngốc này của nàng.

Ta nằm trên giường bệnh dùng ánh mắt giết chết hẳn một ngàn lần. Nếu cơ thể ta cử động được chỉ một ngón tay, nhất định giết chết hẳn. Quả thật là hồ xuồng đồng bằng bị chó khinh.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 71: Kinh thành

Ta về kinh thành vẫn ở trong Thiên Viên các, buồn chán nằm trên giường dưỡng bệnh. Thiên nhi ngày ngày đến chỗ ta, e a đọc sách, nói những chuyện mới lạ trong cung hay cùng Lục Nga đấu kiếm. Ta không thể cử động được nên chỉ dùng miệng hướng dẫn những bộ pháp sai của nó.

Kính Thiên hàng ngày thay Lục Nga đọc thư tín trong Hoả Hương gửi đến, ngày nào cũng có. Dù phiền phức nhưng ta vui. Bọn họ như đứng trước mặt, luyện thuyên những điều vô nghĩa, cùng ta bàn bạc những chuyện trọng đại hay đơn giản là bàn xem bữa tối nên ăn cái gì khiến ta quên đi mình đang ở đâu. Nhưng khi đêm xuống, cái lạnh xen với mùi huân hương luôn nhắc nhở ta vẫn đang ở Kinh thành, Hoả Hương cách ta xa lắm. Dù ngực Kính Thiên ấm áp nhưng trong tim vẫn có một khoảng trống vô hồn.

Bệnh tình dường như tốt lên, Phụng Âm vẫn không cho ta về Hoả Hương mà hạ thánh chỉ để Vĩnh Khanh tạm tiếp quản Thủy Tĩnh quân đồng thời giao cho ta việc giữ việc trấn thủ kinh thành, giữ gìn trị an, rèn luyện binh sĩ. Nàng không yêu cầu ta giao ra hồ phù của Thủy Tĩnh quân, còn đưa thêm hồ phù của quân hoàng gia, quân đội Nghi quốc hoàn toàn chịu sự chỉ phối của ta.

Lưu Hoả bỏ Vĩnh Khanh ở lại Hoả Hương, một mình theo ta về kinh thành, sống trong Thiên Viên các. Ta không đành lòng nhìn phu thê nàng chia cắt nên cách ba tháng đều để Lưu Hoả quay về Hoả Hương ở một tháng, tiện bề thu vén tình cảm với Vĩnh Khanh.

Chuyện xây cảng ở Hoả Hương, Phụng Âm cho Hạ Cẩm đến giúp, lại để Phụng Ngõ ở Vân Thành chịu trách nhiệm nhưng việc điều hành Thủy Tĩnh quân vẫn phải thông qua ta. Vĩnh Khanh hàng ngày đều viết thư báo cáo tình hình huấn luyện và xây thành.

Công việc ở Hoả Hương vẫn tiếp tục chỉ khác ở chỗ thân ta ở trong kinh thành mà thôi.

Thành trì hoàn thành, Hoả Hương dỡ bỏ lệnh chuẩn bị chiến tranh, phát đại lương thực, công khoá trả lại cho dân chúng, ăn mừng các nơi được chia đất xây nhà, lấy Hoả Hương làm nơi định cư.

Hoả Hương một lần nữa mở rộng diện tích ra gấp ba, dân số trong thành cũng tăng gấp hai, quân số của Thủy Tĩnh quân tăng lên hai trăm năm mươi vạn. Thực sự trở thành quân đội hùng mạnh nhất thiên hạ.

Ta ra lệnh cho Vĩnh Khanh và Điệp Nhã bắt đầu cho một vài thuyền sang Ân quốc và Kim quốc giao thương, chủ yếu là thử nghiệm mà thôi. Từ Ân bên kia cũng đã nhận lệnh quay về, ta để Khả Vinh đi đón nàng. Ta định đích thân đi nhưng Phụng Âm ra thánh chỉ không để ta rời kinh thành. Nơi đây lại không phải Hoả Hương, ta không thể kháng chỉ. Để Khả Vinh đi đón Từ Ân có thể dò xét tình cảm của hai người, nếu thật sự có duyên thì ít cũng nhân cơ hội này gao nấu thành com, trường bối có phản đối thì cũng đã muộn rồi.

Kính Thiên dù ở Thiên Viên các nhưng vẫn liên lạc với Sa Hà, cùng nàng bàn chuyện trong Hoả Hương. Một mặt phải đối phó với Phong Nghi ở hậu cung, thu xếp cung tỳ người hầu trong Thiên Viên các, đồng thời giúp ta củng cố thế lực trong triều. Mặc dù không thể mạnh bằng Phong gia nhưng ít nhất có việc xảy ra cũng có người thay ta nói chuyện, không phải đuổi lý trước đám văn nhân lắm lời kia. Hẳn so với ta còn bận rộn hơn, muốn nói chuyện cũng phải đợi tới đêm khuya, khi hẳn đã đọc thư tín gửi tới xong.

Tướng quân ta rất nhàm chán.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 72: Tình hình

Ngồi thoải mái nhìn Phụng Âm đọc tấu sớ trên cao, ta có chút buồn ngủ. Phụng Ngôã vẫn chưa đến. Không biết lần này tới nàng có dắt theo Thuận nhi hay không?

- Phụng Dương?

Một người lay ta. Nhập nhèm nhìn Phụng Ngôã trước mặt. Là ta ngủ quên sao?

Phụng Âm cũng dừng đọc tấu chương, nàng nhìn ta bật cười:

- Đạo này ngươi làm sao thế? Luôn ngủ quên như vậy. Sáng nay trên triều cũng dám ngủ đứng.

Ta vuốt đầu không nói. Ta cũng không biết bị làm sao nữa.

- Hay kêu Lưu Hoà vào bắt mạch?

Ta trả lời Phụng Âm:

- Ta đề nàng về Hoà Hương thăm Vĩnh Khanh rồi. Hắn bị thương khi đang huấn luyện thủy quái.

- Đội quân đó, tiến hành tới đâu rồi?

Phụng Âm nghiêm túc nhìn ta. Tới lúc bàn chính sự rồi.

Chỉnh lại tư thế ngồi, hơi liếc Phụng Ngôã bên kia, nàng cũng nhìn về phía này chờ ta nói.

- Tiến hành tốt lắm! Thủy quái được nuôi nhốt huấn luyện từ nhỏ đều rất nghe lời, số lượng thủy quân điều khiển được chúng cũng đã tăng lên hai ngàn. Đang tiến hành huấn luyện Hải Quỷ. Nếu thành công, chúng ta không cần ngày nào cũng ở trên biển tuần tra nữa.

- Là ý gì?

Phụng Ngôã hỏi ta.

- Hải Quỷ không giống Bội Sâm. Bội Sâm chỉ bơi trên mặt nước, chỗ được người, da cứng rắn có thể thay chiến thuyền. Hải Quỷ sống ở dưới nước, thân mềm, da nhón, hung dữ và ăn tạp. Điều đáng nói là cả cuộc đời chúng chỉ sống ở một vùng biển duy nhất và không cho phép loài nào xâm phạm...

- Ý ngươi là để chúng canh gác vùng biển, thay thế đội tuần tra sao?

Ta gật đầu. Phụng Âm nắm bắt rất nhanh. Ý ta chính là như vậy.

- Nhưng nếu chúng tấn công cả thuyền chúng ta thì thế nào?

Ta xoa trán nhìn Phụng Ngôã:

- Vậy mới cần huấn luyện.

Nàng liếc nhìn ta, chuẩn bị phát tác. Phụng Âm trên kia liền ngăn lại:

- Đừng nháo nữa! Chuyện cảng biển thế nào?

Phụng Ngôã ngồi xuống, e dè nhìn ta. Ta cười khẩy.

Giọng Phụng Ngôã chậm rãi:

- Đã hoàn thành rồi. Cảng ở Hoà Hương có thể chứa được hai trăm thuyền thương gia, một khu chợ cũng đã xây dựng xong. Cảng ở Vân Thành có thể chứa được năm mươi thuyền, Tử Hương tộc thì được một trăm thuyền.

Hai năm nay Phụng Âm tập trung xây dựng cửa cảng, chuẩn bị nối lại giao thương quy mô lớn với ba nước kia. Giao thương với Kim quốc và Ân quốc sẽ đi từ Hoà Hương, qua biển Cẩm thi chia thành hai đường: một đến Kim quốc, một đến Ân quốc. Cảng ở Vân thành chỉ là trường hợp các thương nhân muốn ở lại Nghi quốc một thời gian dài mới được phép tiến vào, hơn nữa phải chịu bị Nghi quốc kiểm soát. Cảng ở Tử Hương tộc một năm trước Hạ Cẩm dẫn quân đi khai thông, mở rộng thêm đường biển, vừa vận gắp quân lính của Trường Hạp quốc cũng đang mở đường. Hai bên hợp sức mới có thể mở rộng vùng biển theo quy mô lớn hơn. Cảng ở Tử Hương tộc chủ yếu đón thuyền từ Trường Hạp quốc, như vậy sẽ rút ngắn thời gian cho thương nhân, cũng giảm áp lực trị an cho Hoà Hương. Đặc biệt, ta không hiểu tại sao Phụng Âm rất thích giao thương với Trường Hạp quốc, nàng nói họ chuộng nghĩa khí, đã nói nhất định làm. Ta thì thấy thương nhân kẻ nào cũng giống nhau, đều sắc mùi tiền.

- Thuyền mới đóng thế nào?

Phượng Âm nhìn qua, ta gật đầu:

- Đóng được ba trăm chiếc, có thể sử dụng bất cứ lúc nào. Chú trọng an toàn và vững chắc, có thể chịu được bão tố bất ngờ. Mỗi thuyền sẽ có hai mươi thủy binh bảo vệ an toàn, một đội quân gồm mười người điều khiển Bội Sâm mở đường, đánh đuổi thủy quái.

Phượng Âm nhip tay lên bàn, nàng tư lự hỏi Phượng Ngô:

- Phía thương nhân thế nào?

- Đã thuyết phục xong, có khoảng hai ngàn hộ đồng ý theo chúng ta đến hai nước Kim, Ân giao thương.

Phượng Âm lắc đầu:

- Chuyển đầu thì chỉ cần một trăm người thôi. Lựa là, trang sức, ngọc trai và hải sản. Tạm thời là mấy thứ này trước. Chỉ là, chúng ta tiến hành giao thương với quy mô lớn cần có sứ giả đi vỗ về những kẻ trị vì. Ai đi thì thích hợp?

Ta dựa đầu vào sau, không nói.

Phượng Ngô tiếp lời:

- Không thể để một quan viên nhỏ đi được. Đây là chuyện đại sự, nên để bọn họ biết chúng ta nghiêm túc.

Phượng Âm gật đầu:

- Ta định để cho hai người xuất phát từ Hoà Hương đến Kim quốc và Ân quốc, Hạ Cẩm sẽ mang theo đoàn sứ thần xuất phát từ Tử Hương tộc đến Trường Hạp quốc.

Ta lắc đầu:

- Ta không giỏi đi sứ, cũng không biết bàn chuyện chính trị. Bảo vệ trên biển thì có thể nhưng nói chuyện giao thương thì không nói được.

Phượng Âm xoa đầu, nàng nói:

- Ta cũng biết là thế nhưng hiện tại ngoài tỷ ra thì còn ai thích hợp?

Ta tựa đầu vào tay, không trả lời.

- Huống chi tân đế của Ân quốc không phải từng làm phu thị của ngươi sao? Có nói chuyện cũng dễ dàng hơn.

Ta chau mày nhìn Phượng Ngô:

- Hắn bây giờ là Hoàng đế Ân quốc, ta là Định quốc tướng quân Nghi quốc. Có thể dựa vào quá khứ mà bàn chuyện giao thương?

Phượng Ngô chống cằm nhìn ta, nàng nói:

- Ngươi xem ngươi đi, thả hai phu thị. Một kẻ trở thành hoàng đế, một kẻ là tể tướng của nước khác. Bất cứ lúc nào cũng có thể quay ngược cán Nghi quốc. Đây là cái lý gì? Người khi đó đáng lẽ nên giết chúng đi.

Ta tức giận đứng lên:

- Tóm lại, ta sẽ không đi sứ. Các ngươi muốn làm sao thì làm.

Bỏ về Thiên Viên các, ta ngồi ngẩn ngơ ngoài đình. Có quá nhiều chuyện phải nghĩ. Về kinh thành chính là rất nhiều việc nhưng chỉ toàn là những việc ta không thể làm.

- Mẫu thân!

Thiên nhi chạy đến nắm váy ta. Vuốt vuốt tóc nó, ta hỏi:

- Hôm nay không phải đi học sao?

Nó lắc đầu, trèo lên đùi ta:

- Phu tử chỉ dạy chữ thôi, ta muốn học võ với mẫu thân. Mẫu hoàng đồng ý rồi.

Ta nói:

- Vậy lấy kiếm ra đây, ta dạy con.

- Vâng.

Thiên nhi chạy đi, Gia Nghi đi tới chỗ ta ngồi xuống, nàng nói:

- Tướng quân, trọng binh đã bày bố xong. Ngày mai sẽ diễn tập cùng với Thủy Tinh quân ở Hoà Hương.

Ta gật đầu, hỏi nàng:

- Tuyển quân binh thế nào rồi?

- Đang tiến hành. Chủ yếu là các huyện xã ngoài kinh thành.

- Hoàng tộc và Đại gia tộc cũng không được bỏ qua, tất cả đều nhét vào quân doanh tập luyện.

- Vâng.

Giao thương với ba quốc gia kia cũng đồng nghĩa để lộ sơ hở của Nghi quốc cho bọn họ. Binh lực không mạnh, Nghi quốc rất dễ trở thành mồi ngon.

- Phía Khả Vinh có tạo được một loại vũ khí mới, người thấy thế nào?

- Hôm qua đã cho binh lính dùng thử, Hoàng thượng cũng có mặt. Lực sát thương và độ chính xác cao hơn nhiều. Đang cho người tiến hành chế tạo với số lượng lớn.

Ta gật đầu không nói, cảm miếng điểm tâm định ăn nhưng chợt thấy đắng miệng lại bỏ xuống. Phui tay nói với Gia Nghi:

- Siết chặt trị an ở Kinh thành và các vùng khác, đừng để rối loạn xảy ra. Tăng thêm quân lính, phải đảm bảo khi tiến hành giao thương vẫn giữ được trị an cho Nghi quốc.

- Vâng.

Gia Nghi lui xuống, ta cùng Thiên nhi đánh võ một chút. Ta chỉ điểm những sai sót trong chiêu thức của Thiên nhi, nên giờ kiếm thế nào, thức bộ phải ra sao. Nhìn Thiên nhi tấn công Lục Nga, ta chợt cảm thấy vui vui. Tiểu tử này nhất định có thể trở thành một tướng quân giỏi.

Thiên nhi được tỷ nữ đón đi. Lục Nga tới chỗ ta, nàng lau mồ hôi trên mặt nói:

- Tướng quân, Lão Ông đưa thư tới nói Lưu Hoà đang trên đường về kinh thành, Vọng tướng quân không sao. Điệp Nhã tỷ có gửi chút rượu nếp cho tướng quân, nàng lại sinh thêm một tiểu tử nữa, nhờ tướng quân đặt tên.

- Người báo lại với Kính Thiên, để hắn lo liệu đi.

- Vâng.

Lục Nga lui xuống. Ta dựa vào cột đình, chốc lát lại ngủ mất.

- A Dương?

Kính Thiên bưng một bát thuốc đi tới, nói với ta:

- A Dương, đến giờ uống thuốc rồi.

Ta gật đầu đưa tay lấy thuốc, uống một hơi. Nhìn Kính Thiên, ta hỏi:

- Có việc gì sao?

Hắn nói:

- Phụ thân viết thư cho ta nói người bị bệnh, muốn ta về núi Thất Nghịch.

Ta gật đầu:

- Vậy người đến đó đi, ở đây ta có Gia Nghi chăm sóc rồi.

Hắn ngồi xuống, vuốt má ta:

- Ta đi rồi nàng nhớ phải uống thuốc, đừng đồ đi nữa.

Ta nhìn Kính Thiên rồi đi. Tự nhiên lại có chút không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Chương 73: Gặp lại Tử Ân

Ngày ngày ta vẫn như vậy, sáng sớm thì cùng Thiên nhi luyện công, ăn sáng. Buổi chiều lại luyện công với Gia Nghi, bàn chuyện ở Hoả Hương. Thỉnh thoảng đến gặp Phượng Âm nói chút chuyện nhà, rảnh rỗi lại vào Lãnh cung chơi với Mẫu hoàng. Thâm thoát cũng qua mười ngày, kể từ ngày Kính Thiên về núi Thất Nghịch.

- Tướng quân!

Một cô nương áo hồng đứng trước mặt ta, nàng mỉm cười tủm tỉm. Vui mừng kéo tay nàng, ta hỏi:

- Từ Ân, đến Kinh thành từ lúc nào? Sao không báo cho ta? Người mới trở về, không ở Hoả Hương thăm người thân lại chạy đến đây?

Nàng cười tươi hơn:

- Một tháng trước ta theo thuyền của Khả Vinh về. Nghe người đang ở Kinh thành ta liền tới đây.

Kéo nàng ngồi xuống, ta ngắm:

- Nha đầu, người còn dám lên lún sau lưng ta?

Từ Ân cười rục rờ:

- Ta nào giấu gì người đâu.

Nhìn nàng, so với ba năm trước thì khác biệt nhiều lắm. Da trắng hơn, nói chuyện cũng khéo léo hơn, khí chất nhẹ nhàng thanh thoát. Ta lắc đầu:

- Không nhận ra người nữa.

Từ Ân hàn huyên với ta chuyện nhà, chuyện ở Hoả Hương, ta cũng không vội hỏi nhiệm vụ ta giao nàng, sớm muộn gì cũng biết mà thôi.

Cùng ăn một bữa cơm, chúng ta leo lên nóc Thiên Viên các uống rượu. Ta hỏi Từ Ân:

- Ba năm nay thế nào? Sống tốt không?

- Cũng tạm ổn, có chút nhớ nhà thôi.

- Chuyện kia thế nào?

- Đặt người ở các nước rồi, có chuyện quan trọng nhất định chúng ta sẽ biết.

- Ừ.

Uống một ngụm rượu, ta không tiếp lời. Nhìn ánh trăng trên cao, ta có chút hoài niệm thời gian ở Hoả Hương.

- Từ Ân, lần này sẽ lấy Khả Vinh chứ?

Từ Ân sắc một ngụm rượu, nàng nói:

- Tướng quân, hỏi han cũng đừng thẳng thắn thế chứ?

Ta nhìn nàng, bật cười:

- Ngươi muốn ta vòng vo cái gì? Hắn trao thân cho ngươi rồi, còn không chịu trách nhiệm.

Từ Ân trừng mắt nhìn ta, nàng nói:

- Chuyện này người cũng biết?

Ta uống một ngụm rượu, không tiếp lời nàng. Ta là tướng quân, chuyện trong doanh trường còn muốn giấu ta? Ngươi ngốc!

- Chẳng phải cũng đang đợi ngày lành sao? Hơn nữa mẫu thân của Khả Vinh có thích ta đâu!

Ta hít hít mũi:

- Ngươi trở về, vị trí Phó tướng đã nắm trong tay. Về nói Linh Lung cùng Diệp Nhã mang sinh lễ đến nhà Khả Vinh, nàng còn từ chối được sao? Ngươi ngốc!

Từ Ân quay sang nhìn ta, mắt nàng lấp lánh:

- Tướng quân, người tính cả rồi sao?

Ta nhấp thêm ngụm rượu:

- Ta viết thư cho Linh Lung rồi, nàng đang cùng Diệp Nhã chuẩn bị sinh lễ cho ngươi. Lại bảo Tiểu Trư khuyên Sa Hà làm chủ hôn, ngươi còn mất mặt sao?

- A?

Từ Ân rục rịch cười một mình, nàng dựa vào người ta:

- Tướng quân, người anh minh!

Đẩy cái đầu nặng trên vai mình ra, ta hỏi nàng:

- Ngươi nói với Khả Vinh về người kia chưa?

Từ Ân kinh ngạc nhìn ta, bối rối cúi đầu xuống.

Gần năm năm ở Ân quốc, Từ Ân không chỉ lấy danh nghĩa của ta giúp đỡ Bạch Triển lên ngôi mà còn bí mật đặt cọc ngầm trong cung cấm của Ân quốc. Nàng lợi dụng Ngô Thanh giúp chúng ta đặt thám tử ở Kim quốc và Trường Hạp quốc, nhanh chóng thu thập thông tin quan trọng gửi về. So với những điều ta mong đợi thì tốt hơn nhiều lắm. Nhưng ở Ân quốc năm năm, để phù hợp với phong tục, Từ Ân đã lấy một người Ân quốc. Hắn ra mặt giúp nàng làm những việc xã giao. Ta không điều tra thân thế người kia. Ta tin vào mắt nhìn người của Từ Ân, nàng chọn hắn hẳn là có lý do. Nhưng, bây giờ nàng quay về, gia đình đó ắt phải tan vỡ. Dù nàng yêu thích Khả Vinh, thật tâm muốn hắn làm phu quân mình, ta cũng không thể giúp nàng giấu diếm chuyện này.

Từ Ân lập gia đình vì muốn hoàn thành nhiệm vụ, hơn ai hết ta cần phải thông cảm cho nàng nhưng Khả Vinh cũng là phó tướng của ta, ta không đành lòng nhìn hắn không biết một chút gì cả.

- Tướng quân! Ta đối với Diệp Miêu là trách nhiệm. Người ta yêu thương thật sự là Khả Vinh. Ta không dám nói với huynh ấy về Diệp Miêu, ta sợ huynh ấy không chấp nhận. Bỏ lỡ Khả Vinh... ta không đành...

Ta thở dài:

- Vì ngươi yêu thương hắn nên hãy nói cho hắn biết. Khả Vinh chờ ngươi năm năm, hắn xứng đáng biết chuyện này. Chấp nhận hay không là quyền của hắn.

- Nhưng...

Ta ngăn nàng lại:

- Nam nhân kia, ngươi muốn giấu, ta hiểu. Nhưng ngươi có từng nghĩ đến cảm giác của Khả Vinh hay không? Nghi quốc là Ân quốc giao thương láng giềng chắc chắn, chuyện này ngươi giấu được bao lâu?

- Ta...

Ta lắc đầu:

- Từ Ân, Khả Vinh xứng đáng được biết chuyện này.

Từ Ân nhìn ta, cuối cùng gật đầu. Ta thở dài:

- Về đi. Suy nghĩ cho kỹ nên nói thế nào. Người làm được mà!

Từ Ân nhảy xuống khỏi mái nhà, thất thủ về phòng. Ta uống thêm ngụm rượu, nhìn mặt trăng trên cao mà thở dài:

- Kính Thiên vẫn không có tin tức gì sao?

- Thưa, không. Đang cho người đến núi Thất Nhịch tìm Đại nhân.

Lục Nga xuất hiện phía sau trả lời. Ta lắc đầu nói:

- Đừng xuất hiện làm gì, tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra là được.

- Vâng.

Lục Nga đi mất, còn một mình, lòng ta trống rỗng. Hơn ba ngày rồi Kính Thiên không viết thư về cho ta. Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 74: Bên ngoài

- Tình hình Ân quốc thế nào?

Ta hỏi Từ Ân đang ngồi bên dưới, nàng nói:

- Hồi tướng quân, Bạch Triền đã lên ngôi được một tháng, đang ráo riết truy đuổi tàn dư của Đại hoàng tử Long Nhã.

Bạch Triền thật sự làm được vua rồi. Ta hơi vượt cảm, điều này có chút ngoài dự đoán. Ta chỉ hy vọng Ân quốc loạn lạc, không nghĩ tới Bạch Triền có thể làm vua. Quả thật có chút khinh thường hân.

- Ngô Thanh thế nào?

- Giữ chức Hữu Tể tướng, cai quản quan viên và thu thuế.

- Bọn chúng có vọng động gì không?

Từ Ân lắc đầu:

- Không thấy có hành động gì mang tính bất lợi với Nghi quốc. Thậm chí khi tàu thương nhân của Nghi quốc đến, Bạch Triền đã ra thánh chỉ thúc đẩy giao thương, mở rộng cửa cảng, không thu thuế với thương nhân Nghi quốc.

Ta xoa cằm. Chính sách này không giống với Bạch Triền mà giống với suy nghĩ của Ngô Thanh. Hẳn là bây giờ bọn họ chưa thể ỷ hiếp đến Nghi quốc được.

Từ Ân cúi đầu tư lự, ta hỏi nàng:

- Còn chuyện gì?

- Là Quân Nương, tỷ nữ trước đây của Hoàng thượng. Bạch Triền lên được ngôi vua có sự giúp đỡ của nàng.

Quân Nương? Tỷ nữ theo Phượng Âm đến Ân quốc rồi ở lại sao? Nàng ta giúp Bạch Triền?

- Cụ thể?

- Phu quân của nàng, Vương Tả Khiết là cháu nội của đại thần trong Ân quốc. Người về nước một năm thì hân tiến nhập triều đường, thu mua bá quan ủng hộ Bạch Triền. Hiện giờ hân làm Ngự sử nhị phẩm trong triều đình Ân quốc.

Quân Nương để phu quân mình giúp đỡ Bạch Triền? Là nàng ta giúp đỡ hay Phượng Âm giúp đỡ? Bạch Triền và Phượng Âm có giao ước ngầm gì? Bạch Triền quá rõ ràng là muốn Phượng Âm giúp hân làm Hoàng đế. Còn Phượng Âm? Nàng nhìn trúng điều gì ở Ân quốc? Cách làm việc của Phượng Âm càng ngày càng khó đoán, ta nhìn ra nàng muốn làm gì. E là phải đợi Kính Thiên về, cùng hân bàn bạc đối sách. Tránh ta vô ý dẫm trúng đuôi của Phượng Âm, như vậy thì phiền lắm.

- Kim quốc thì sao?

- Một năm trước thập lục hoàng tử lên ngôi, để hiệu là Phong Hoà, tích cực giao thương với Trường Hạp quốc.

- Người ta bảo người điều tra, có kết quả gì không?

Từ Ân gật đầu:

- Người nam nhân tên là Hàn Niệm Chi, tự là Tây Du, hiện đang là Thái Nghi chi, chuyên quản lý quan viên của Kim quốc. Người này quan hệ rộng rãi, hết nửa quan viên trong triều đình là môn sinh và bằng hữu của hắn. Lại là anh ruột của Hoàng hậu, sư đệ của Hoàng đế Kim quốc, quyền lực khuynh đảo một phương. Nương tử tên là Hàn Thanh Thanh, tiểu sư muội của Hàn Niệm Chi, chính là cô nương được Hoàng thượng cứu giúp khi ở Ân quốc.

Ta gật đầu:

- Vậy còn người tên Lạc Bình An thì sao? Nàng có quan hệ gì với Hàn Niệm Chi?

- Không điều tra ra. Lạc Bình An là công chúa thứ năm của vua Từ Ngọc, Trường Hạp quốc. Bảy năm trước Từ Ngọc ra chiếu nhường ngôi cho con gái thứ ba là Hoài Vận, lấy hiệu Niệm Ngân. Tân hoàng sắc phong ngũ công chúa là Nhân vương, thụ hiệu đất phong ở miền cực Nam Trường Hạp quốc. Một năm sau đó, Từ Ngọc qua đời, Nhân Vương cũng biến mất bốn tháng. Tiếp đó hai năm, đất phong của Nhân Vương đột nhiên phát triển mạnh mẽ, phồn vinh hơn cả kinh thành, số thương nhân chiếm hơn một nửa Trường Hạp quốc, chủ yếu là giao thương với Nghi quốc và Kim quốc. Hơn hai năm trước, Trường Hạp quốc xảy ra chính biến. Nhân Vương lên ngôi, để hiệu Nhật Dã. Việc đầu tiên là phế truất Niệm Ngân, đồng thời buộc tội nàng ta làm giả thánh chỉ của Từ Ngọc. Hai năm nay, Trường Hạp quốc và Kim quốc qua lại thân thiết, người đi sứ thường là Hàn Niệm Chi.

Ta gõ tay lên bàn, nhớ lại ánh mắt của Lạc Bình An khi đứng cạnh Hàn Niệm Chi. Những kẻ khác nhận không ra nhưng ta chắc chắn, hai người họ nhất định có tình cảm đặc biệt. Chỉ đáng tiếc, kẻ làm vua còn một người là thần tử nước khác. Căn bản không thể ở bên nhau.

- Hậu cung của Lạc Bình An thế nào?

- Đã nạp thêm mười người, nhưng chỉ có ba người nhận được ân sủng: Phụng quân, Trịnh Đình quân và Bình Hạ quân.

- Ai được coi trọng nhất?

- Là Bình Hạ quân. Hắn hiện đang cùng Trịnh Đình quân phân chia ân sủng.

- Lại lịch thế nào?

- Bình Hạ quân là con thứ của Mộc gia, đại gia tộc đứng đầu Trường Hạp quốc. Những cái khác thì không tra ra. Thân mẫu, địa vị trong tộc, tài năng đều bị bưng bít. Trịnh Đình quân trước đây từng là thuộc hạ của Nhật Dã nhưng lại không tra ra hắn từng làm gì. Là người theo Nhật Dã lâu nhất, ngày nàng lên ngôi còn muốn trao cho hắn chức vị Phụng quân nhưng các đại gia tộc không đồng ý, suýt chút còn để mất Đế vị vì người này.

Ta vuốt cằm. Lạc Bình An giống như người sẽ vì một nam nhân mà đánh đổi địa vị sao? Không có khả năng này! Lý do gì nàng mạo hiểm đổi đầu như thế?

- Có thể bắt cóc mạng về đây không?

Từ Ân lắc đầu:

- Không có khả năng! Canh phòng ở Trường Hạp quốc rất quái lạ cũng rất cẩn mật.

Nhịp nhịp tay lên bàn, ta trầm tư.

Không có con tin thì làm sao dụ nàng đến?

Nhưng, có gì đó không đúng.

Ta chau mày:

- Trường Hạp quốc cũng là nữ tôn sao?

Từ Ân lắc đầu:

- Chỉ có hai đời vua này là nữ, những người đi trước đều là nam tử.

- Bọn họ không có hoàng tử?

- Có hai hoàng tử nhưng đã chết một, một người đang giữ chức tướng quân trấn thủ biên thành, là huynh trưởng của Nhật Dã.

Ta xoa cằm.

Một quốc gia trọng nam khinh nữ nhưng đế vương lại là nữ tử? Lạc Bình An này quả không đơn giản, thậm chí còn bỏ qua huynh trưởng mà ngồi lên Đế vị. Đối thủ tài giỏi như vậy thật sự khiến ta phấn khích. Chỉ là, bây giờ nàng là Hoàng đế, không thể tùy tiện rời khỏi Trường Hạp quốc. Âm nhi cũng nhất định không để ta rời khỏi Nghi quốc, vậy trận chiến của chúng ta phải chờ đến bao giờ?

Thuận tay cầm bình trà lên nhưng đột nhiên lại không muốn uống nữa. Ta bỏ xuống.

Ta phát tay để Từ Ân lui xuống, quay sang hỏi Lục Nga:

- Bây giờ người thấp thỏm cái gì thế?
- Tướng quân, núi Thất Nghịch có điều không bình thường.

Ta chau mày:

- Không bình thường chỗ nào?
- Ba hôm nay không thấy Đại nhân ra ngoài.

Ba ngày không ra ngoài? Bị bệnh sao? Không lẽ bị giam lỏng?

Để mọi người chuẩn bị ngựa đi đến núi Thất Nghịch, không hiểu sao trong lòng có chút không an tâm. Cảm giác giống như chuyện gì đó sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chương 75: Rạn nứt

- Tướng quân, chuẩn bị xong rồi.

Ta gật đầu bước ra ngoài. Nhìn Huyết Tử to lớn đứng giữa sân không hiểu sao lòng ta bất an, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Ta nói với Lục Nga:

- Chuẩn bị xe ngựa đi.

Lục Nga ngạc nhiên nhìn ta nhưng vẫn ngoan ngoãn đi chuẩn bị. Huyết Tử dậm dậm chân không vui khi người ta đóng dây vào lưng nó, ánh mắt nhìn ta đầy bất mãn. Ta coi như không biết, kéo lại áo choàng ngồi vào xe ngựa, dựa vào đồng gối mềm cho đỡ xóc, tâm tình mới bình thường lại một chút.

Ta dùng lệnh bài xuất cung cùng vài thân binh đến núi Thất Nghịch. Người hầu mời ta vào chính sảnh. Một nam nhân ngồi đó, gương mặt xa lạ nhìn ta.

Hắn có tư thế của chủ nhân, hẳn là phò mã, phụ thân của Kính Thiên.

Ta đứng giữa sảnh, nhìn xung quanh. Không có Kính Thiên. Nam nhân này muốn cái gì?

- Tướng quân, có thể hỏi người một chuyện không?

Ta miễn cưỡng gật đầu. Ta không muốn phí thời gian với kẻ này nhưng cũng không thể lật mặt được. Dù sao đây cũng là núi Thất Nghịch, không phải Hoả Hương. Hẳn là chủ nhà, còn ta chỉ là khách.

- Có lời đồn, tướng quân không thể mang thai. Không biết có phải sự thật không?

Ta chau mày, siết chặt tay:

- Là sự thật.

Hắn đứng lên, khom người xuống:

- Ta muốn tướng quân chấp thuận một yêu cầu quá đáng.

Ta hít một hơi sâu, ngăn cơn giận đang dâng tràn. Nam nhân này, cuối cùng là tin vào cái gì mà hỗn xược như vậy? Hẳn nghĩ ta nhu nhược giống Quốc sư sao?

- Yêu cầu gì?

- Tướng quân cũng biết dòng tộc ta bốn đời chỉ có Thiên nhi là con nối dõi. . .

Ta nghiêng răng, ngăn không nổi sát tâm

- Cho nên. . .

Hắn quỳ xuống:

- Ta xin Tướng quân có thể chấp nhận cho Thiên nhi thu nạp một tỳ nữ.

Ta bật cười.

- Ngươi nghĩ ta giống với Quốc sư trước đây sao?

- ...

- Tại sao ta phải chấp nhận nỗi sỉ nhục này? Gia tộc các ngươi tuyệt hậu thì liên quan gì đến ta? Tiền bạc quyền lực còn chưa đủ thỏa mãn lòng tham của ngươi? Muốn phú quý lại không chịu trả giá? Trên đời còn có chuyện dễ dàng như vậy?

Ta cười khẩy, rút thanh kiếm trong tay áo:

- Lục Nga?

- Có thuộc hạ!

- Lục soát! Tìm cho ra Kính Thiên! Giết chết tất cả nữ nhân, không kể tuổi tác. Già trẻ lớn bé đều giết hết cho ta. Kể cả con ruồi cái cũng không được bỏ sót.

- Vâng!

Lục Nga vâng lệnh lui ra. Ta nhìn phò mã đang quỳ trước mặt. Dù thế nào cũng ngăn không nổi ý định giết người. Một kiếm đâm tới, mắt nhìn và cổ của hắn. Một gương mặt đột nhiên xuất hiện, ta giật mình chuyển mũi kiếm. Lưỡi kiếm lướt qua mắt phải, cắt đứt búi tóc trên đầu của phò mã. Ta gắng giữ nhịp thở ổn định, không để ảo giác kia làm phiền, gần giọng nói với nam nhân đang quỳ:

- Nếu không phải vì di ngôn của Quốc sư, ta nhất định giết chết ngươi. Nhớ kỹ! Đừng để ta nhìn thấy ngươi lần nữa, nếu không nơi thanh kiếm này đặt xuống là cổ ngươi chứ không phải búi tóc đâu!

Ta đi ra bên ngoài, tim vẫn đập mạnh trong lồng ngực. Huyết Tử đang chờ ta giữa sân, nó dậm dậm chân, quay đầu về phía này. Dựa đầu và trán Huyết Tử, ta đột nhiên thấy cô độc. Trước kia, ta từng để Ngô Thanh dùng thân thể trà trộn vào hàng ngũ địch nhân, thu thập tin tình báo. Lúc đó cũng chẳng có ấn tượng gì đặc biệt, chỉ đơn giản là cần thiết mà thôi. Nhưng lúc này, nghĩ đến cảnh một nữ nhân khác ở bên Kính Thiên, mang thai con của hắn cũng đủ khiến cho sát khí của ta tăng lên không ngừng. Hắn không thể san bằng núi Thất Nghịch. Là vì Kính Thiên là phu quân của ta sao?

Ta tha cho tên nam nhân đó một mạng cũng là vì di ngôn của Quốc sư sao? Tại sao lúc đó, ta lại thấy. . .

- Tướng quân, tìm thấy Đại nhân rồi.

Ta quay sang nhìn Lục Nga. Kính Thiên không sao chứ?

- Đại nhân không sao. Chỉ bị ngã mà thôi. Có điều, bên trong phòng còn một nữ nhân nữa.

Tay ta siết chặt, đến trễ rồi ư?

Lục Nga cúi đầu xuống, nàng nói:

- Nhưng có vẻ chưa xảy ra chuyện gì. Nàng ta đứng trong góc phòng còn Đại nhân thì ngủ trên giường, gọi sao cũng không tỉnh.

- Về kinh thành.

Ta một mồi ra lệnh. Ta thật không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa. Bụng bắt đầu râm ran đau.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: 76: Hải tử

Kính Thiên vẫn ngủ ly bì trên đường đi. Nhìn gương mặt say ngủ của hắn, ta cảm thấy bất lực. Một con nhói từ bụng làm ta giật mình, linh cảm không hay dần nảy sinh.

Lưu Hoà một tháng trước quay về Hoà Hương, hẳn hôm nay phải có mặt ở Kinh thành.

Bụng càng lúc càng đau, ta càng lúc càng sợ hãi. Ta linh cảm điều gì đó không hay sắp xảy ra. Ta không muốn điều đó xảy ra! Có chết cũng không muốn!

- Tướng quân?

Lục Nga giục ngựa tới cạnh xe ngựa, gương mặt nàng lo lắng. Ta muốn ra lệnh dừng lại nhưng Hoàng cung trước mắt khiến ta cắn răng chịu đựng.

Vừa tới Thiên Viên Các, bụng lại đột nhiên đau dữ dội. Chân ta run lên, không thể đứng vững.

- Tướng quân?!

Lục Nga chạy tới đỡ ta, nàng hét lên:

- Tim Thái y về đây.

Tay run rẩy.

Ta sợ hãi. Điều đó vẫn xảy ra, điều ta sợ hãi vẫn xảy ra.

Bụng quặn thắt từng cơn, ta cắn răng không rên lên, tay vô thức giữ chặt bụng. Hy vọng giữ lại được cái gì đó.

Một dòng nước ấm chảy ra, làn váy đỏ của ta nhuộm ướt một mảng. Có cảm giác như linh hồn mình đang trôi ra.

Cuối cùng, vẫn không thể giữ lại.

Lặng lẽ ngồi nhìn hộp gỗ đặt trên bàn, bên trong là hài nhi chưa thành hình của ta. Tâm trí ta giống như trống rỗng mà giống như rối loạn, vốn dĩ không đau nhưng lại không thể nghĩ được cái gì. Thậm chí ta còn chưa biết được sự tồn tại của nó thì đã phát hiện nó không còn.

Là nam hay nữ, liệu nó có hận ta không? Ký ức chung của hai chúng ta đều là những ngày tháng mệt mỏi không thể rời giường, những cơn buồn ngủ đến bất chợt, những bữa cơm ăn không ngon miệng. Ban đầu, ta nghĩ là vì không có Kính Thiên nên ta không muốn ăn, đêm cũng khó ngủ hơn nhưng bây giờ, hẳn là không phải.

Đưa tay ra mở hộp gỗ, ta muốn trông thấy hình hài con mình. Đứa bé đáng lẽ phải chạy nhảy tung tăng, gọi ta là mẫu thân.

Một bàn tay giữ chặt nắp hộp. Phụng Âm ngồi xuống trước mặt ta:

- A Dương, đừng vậy nữa! Để hài nhi đi đi thôi. Tỷ như vậy, nó sẽ không an tâm.

Ta không nhìn nàng, chỉ chăm chăm nhìn vào cái hộp. Ta muốn thấy mặt con của ta.

Phụng Âm rút cái hộp đi, nàng đưa về đằng sau cho một tỷ nữ. Ta nhìn người tỷ nữ ấy xoay lưng đi, mang cái hộp và hài nhi của ta đi cùng. Càng đi càng xa, cuối cùng là khuất khỏi tầm mắt của ta.

Trong tim như thắt lại, cảm giác giống như lúc hài nhi mất đi. Nóng ấm mà đau nhói. Đó là đứa trẻ duy nhất mà ta có.

- A Dương!

Phụng Âm giữ chặt ta lại, ngăn ta đuổi theo tỷ nữ kia. Nàng nhìn ta:

- Tỷ đừng như vậy nữa. Nói gì đó đi! Mắng người cũng được, giết người cũng được. Tỷ thế này đã mười ngày rồi. Nói gì đó đi, Phụng Dương...

Quay lại nhìn Phụng Âm, gương mặt nàng nhạt nhoà nước mắt.

Tại sao nàng khóc?

Tay vô thức lau đi nước mắt trên mặt nàng. Bao năm vẫn vậy, đựng một chút là nước mắt lại rơi. Thật vô dụng!

Hít một hơi sâu, ta nói với nàng:

- Đừng khóc. Ta không sao. Chỉ là có chút bất ngờ thôi.

Phượng Âm bật khóc, nằng ôm ta.

Rất chặt!

Hơi ấm từ người nàng truyền sang nhưng lại khiến ta lạnh lẽo, đôi mắt vẫn nhìn theo hướng tỷ nữ kia biến mất. Những bông hoa rực rỡ dưới ánh nắng ban trưa, con đường nhuộm đỏ một màu vàng chói lóa, lấp lánh đến chói mắt.

Thật sự phải buông tay rồi.

- Âm nhi, sứ thần qua Kim quốc, ta sẽ làm!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: 77: Kim quốc

Biển một đường bình yên.

Hai tháng lênh đênh, tiếng biển hát làm lòng ta dịu lại.

Dù sao cũng không thể cho nó một cuộc sống tốt, vậy thì cứ thế đi! Buông tay ra! Tìm một gia đình thường dân nào đó rồi đầu thai vào, có một mẫu thân dịu hiền, có thể dạy nó làm thơ vẽ tranh, không đi theo con đường ngập tràn đao kiếm của ta. Như vậy cũng tốt!

Chuyến đi lần này còn có Trịnh Khả, Thái trưởng của Hàn Học viện. Chuyến chính sự đều là nàng giải quyết, ta không can thiệp vào. Chuyến đi sứ lần này, ta căn bản chẳng phải làm gì. Dù sao, vẫn tốt hơn ở lại kinh thành.

Nhìn ánh trăng trên cao, ta có chút riệu rã. Những con gió vi vu thổi qua mang theo chút mê hoặc. Ta bỗng nhớ Kính Thiên, không biết hắn đang làm cái gì? Còn buồn chuyện ta rời đi hay không? Ngày hải tử mất, ta không để hắn gặp mặt, cũng không muốn nghe tin tức gì về hắn. Phong bế bản thân lại, ai đến cũng đều không quan tâm. Điệp Nhã đến ôm ta khóc, Linh Lung cùng đi với nàng, vừa nhìn thấy ta đã rơi lệ. Hải Điền cùng Vĩnh Khanh đến, chỉ nhìn ta thờ dài. Ta muốn nói mình không sao nhưng lại không mở được lời, cảm giác hải tử rời khỏi vẫn luôn ám ảnh trong tâm trí, chưa lúc nào ta quên.

- Dương nhi?

Vĩnh Khanh đến ngồi bên cạnh ta, hắn nói:

- Uống chút canh đi, bữa tối muối không ăn gì rồi.

Đưa tay đón lấy, ta chậm chạp ăn. Cũng chẳng hình dung rõ vị nữa.

- Lư Hoà rất áy náy. Nàng ấy nghĩ nếu mình ở đó, chuyện muối có thai nhất định sẽ được phát hiện...

Ta lắc đầu:

- Vì không có duyên thôi. Không trách Lư Hoà hay bất cứ ai được...

Vĩnh Khanh định nói gì đó nhưng tất cả chỉ nín lại thành tiếng thờ dài.

Ngày mai thuyền sẽ cập bến Kim quốc.

Trịnh Khả đến hành lễ với ta, nàng nói:

- Tướng quân, có cần ta đến Kinh thành Kim quốc nói chuyện trước không?

Ta lắc đầu:

- Phượng Âm đã thông báo với họ rồi, chuyện chúng ta đến giao thương là do Kim quốc đề xuất. Khi cập bến tự sẽ có quan viên tới đón tiếp, người hà tất phải tách đoàn.

Trịnh Khả không nói gì mà lui xuống. Còn một mình trên khoang, ta nhìn trăng trên cao. Không khí ở đây thật khác, trong gió không có mùi nồng như Hoá Hương mà phảng phất mùi thanh, giống với mùi tiền. Lạnh lẽo.

Quả nhiên khi thuyền cập bến đã có người Kim quốc đến đón, ngạc nhiên hơn lại là người quen. Ta không nghĩ mình có thể gặp lại Hàn Niệm Chi nhanh như vậy. Ban đầu định để cho Trịnh Khả tự mình đối phó với đám quan viên Kim quốc nhưng Hàn Niệm Chi lại cho ta ý định khác.

- Tại hạ Hàn Niệm Chi, vâng lệnh Hoàng thượng đến nghênh đón sứ thần Nghi quốc.

- Ta là Phụng Dương, đã lâu không gặp.

Hắn nhìn ta, mỉm cười:

- Phụng Dương cô nương, lại gặp rồi.

Hắn dẫn chúng ta ra một cái xe ngựa sang trọng, do tám ngựa kéo đi, rộng ngang một căn phòng, bên trong thoang thoảng mùi hương.

- Các vị sứ thần đi biển nhiều ngày hẳn đã mệt, mời lên xe ngựa nghỉ ngơi.

- Nghi quốc chúng ta...

Ta đưa tay ngăn Trịnh Khả nói, mỉm cười nói với Hàn Niệm Chi:

- Vậy ta không khách khí.

Nói rồi nhảy lên xe ngựa tìm một chỗ ngồi xuống. Hàn Niệm Chi lên sau, ngồi đối diện ta. Không ai lên nữa, trong xe ngựa rộng lớn chỉ có ta và hắn.

Hàn Niệm Chi nhìn ta mỉm cười, hắn nói:

- Lần trước gặp đã biết cô nương không phải người thường nhưng chưa từng ngờ lại là chiến thần của Nghi quốc.

Ta nhướn mày:

- Ta cũng chưa từng nghĩ người là Thái Nghi Chi quyền ngang Tể tướng của Kim quốc.

Hắn bật cười.

- Thật thảng thốt!

Hắn pha một bình trà, thanh thoát rót ra hai ly. Nước trà trong xanh, thơm ngát. Nhấp một ngụm, ngọt thơm thanh nhã. Ngon!

- Người năm nay niên kỷ bao nhiêu?

Hắn hơi nhướn mày:

- Tại hạ vừa qua ba mươi.

Nhìn gương mặt xinh đẹp trẻ măng của hắn, ta có chút ngạc nhiên. Nam nhân này bảo đường cũng thật tốt.

- Gia thất thế nào?

Dù là Nghi quốc, câu hỏi thế này cũng được coi là khiếm nhã nhưng Hàn Niệm Chi chỉ hơi ngạc nhiên, sau vẫn dịu dàng cười:

- Đã có nội tử.

Hắn lại rót cho ta thêm một tách trà:

- Lỗ mỗ hỏi tướng quân, Phụng Âm cô nương là...

- Nàng là muội muội ta, Hoàng đế của Nghi quốc.

Hắn cười nói:

- Lần trước nội tử được Hoàng thượng cứu giúp, tại hạ còn chưa kịp báo ơn thì người đã đi mất...

Ta xua tay:

- Lần này ngươi tạo cơ hội cho chúng ta thu nhiều tiền về là được. Phụng Âm nhất định sẽ vui mừng nhận tấm chân tình này của ngươi.

Hắn hơi dừng một chút rồi bật cười:

- Phụng Âm nương quả thật thẳng thắn.

Ta hít mũi:

- Nữ nhân áo đỏ đi cùng ngươi đâu?

- Người đang nói về ai?

Hàn Niệm Chi nhìn ta, hắn làm như không hiểu.

- Lạc Bình An hay các ngươi gọi nàng là An Hồng đấy.

- An Hồng là ai tại hạ thực sự không biết nhưng Lạc Bình An chẳng phải huy danh của hoàng đế Trường Hạp quốc sao? Quý nhân như vậy đương nhiên là ở trong Hoàng cung Trường Hạp quốc rồi.

Hàn Niệm Chi cười dịu dàng. Ta cảm một khối điểm tâm bỏ vào miệng, cười cười không tiếp lời. Hắn đang che giấu mối quan hệ giữa hai người? Tại sao? Vì Hoàng đế Kim quốc sao?

Suốt dọc đường về kinh thành Hàn Niệm Chi đều giới thiệu các vùng đất cho ta. Phong tục tập quán, món ăn nổi tiếng đều nói tường tận, thậm chí hoa thảo vùng nào cũng thuộc nằm lòng. Dần dần ta với hắn nói chuyện thoải mái hơn, chuyện gì cũng có thể nói ngoài chuyện chính sự và đi sứ. Hắn cũng không ngại tội tắc trách mà vẫn vui vẻ nói chuyện linh tinh với ta, một chút tin tức giao thương cũng không thêm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: 78: Hoàng hậu Kim quốc

Mất hơn hai mươi ngày mới đến được Kinh thành Kim quốc. Phố xá sầm uất, buôn bán nhộn nhịp. So với kinh thành Nghi quốc cũng không thua kém bao nhiêu, nhiều hơn một phần hoa lệ nhưng lại thiếu đi một chút khí phách. Quan trọng là tất cả đều có vẻ hào nhoáng.

Một cung điện được xây bằng vàng chói lóa dưới ánh mặt trời, thậm chí đến bảng tên cũng được ghép bằng hồ phách màu đỏ. Xoa đôi mắt đau nhức, ta bất mãn:

- Các ngươi xây cung điện như vậy có thể tránh người sao?

Hàn Niệm Chi hơi vuốt cằm:

- Ta cũng thấy nó quá khoa trương.

Ta nhìn qua, hắn vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên môi.

- Ngươi dẫn ta đến dịch quán, Trịnh Khả vào tiếp kiến hoàng đế của ngươi.

Hàn Niệm Chi không bất ngờ, hắn cười:

- Ta dẫn cô nương đi.

Hắn dẫn ta đến một căn nhà rộng lớn, thu xếp an bài người hầu, thương nhân đi cùng rất chu đáo, so với Kinh Thiên còn có phần nổi trội hơn.

Giao thương vô cùng thuận lợi, nhìn nụ cười trên môi Trịnh Khả càng lúc càng tươi, đến cả Vĩnh Khanh cũng vô cùng hài lòng với chuyến đi này khiến ta có chút thắc mắc.

- Ngươi làm gì mà vui vậy?

Vĩnh Khanh nhìn xung quanh, sau cùng ngồi xuống cạnh ta, nói nhỏ:

- Kim quốc này có nhiều độc dược vô cùng lợi hại, thậm chí còn có tác dụng với thủy quái...

Ta nhìn hắn:

- Người định làm gì?
- Thử nghiệm xem sẽ nói với người.
- Ta nghiêm cấm dùng được không chế thủy quái. Người nhớ cho kỹ.

Vĩnh Khanh nhìn ta, bật cười:

- Ta đương nhiên biết cấm kỵ của biển. Người yên tâm!

Ta không quản hấn nữa, ngồi đợi mọi người thu xếp đồ đạc. Hai ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát quay về Nghi quốc. Kim quốc cũng sẽ cử sứ thần về cùng, mở rộng giao lưu giữa hai nước. Chuyến đi này, ta không phải không có thu hoạch. Hàn Niệm Chi vẫn thường đến chỗ ta, dẫn ta đi thăm thú khắp nơi, giới thiệu những món ăn nổi bật ở kinh thành Kim quốc. Ít nhất cũng khiến tâm trạng của ta vui vẻ hơn, không còn thời gian buồn chán nhớ về Kính Thiên nữa. Lần này trở về, ta nên nói chuyện với Kính Thiên, giải toả khúc mắc giữa ta và hấn. Ít nhất cũng nên xin lỗi hấn về hải tử, là ta không tốt nên hải tử mới mất đi.

Lục Nga đến bên cạnh ta, cúi người xuống nhỏ giọng:

- Có người ở trong cung muốn gặp tướng quân.

Ta nhìn nàng nghi ngờ, Lục Nga gật đầu xác nhận. Ta hỏi:

- Thời gian?
- Giờ Thìn ngày mai.
- Ở đâu?
- Một quán trà phố tây.

Người trong nội cung Kim quốc muốn gặp ta làm gì?

Lúc ta đến nơi quán trà rất nhộn nhịp. Một tiểu nhị dẫn ta đến lầu hai, vào một căn phòng. Bên trong ngoài một nha đầu thì không còn ai. Nàng hành lễ với ta, mở ra một cánh cửa, dùng tư thế mời.

Ta đi vào. Là một đoạn hành lang kín, không có người. Phía cuối hành lang có hơi thở. Chỉ có một người, hơn nữa còn biết võ công. Đi hết hành lang thì tới căn phòng thoáng mát, yên tĩnh, cửa sổ mở ra nhìn vào một vườn trúc. Một nữ nhân tròn đầu mặc huyền y ngồi ở bàn giữa phòng, trên bàn ngoài một lư hương thì không còn gì khác.

Ta ngồi trước mặt nàng, đặt thanh kiếm trong tay lên bàn hỏi:

- Người là ai?

Nàng gỡ bỏ mũ trùm, để lộ gương mặt.

Ta ngạc nhiên.

Hàn Niệm Chi?

Ta chau mày. Giống Hàn Niệm Chi nhưng lại là nữ nhân? Không lẽ là muội muội hấn, Hoàng hậu Hàn Ánh Nguyệt của Kim quốc? Nàng tìm ta có chuyện gì?

- Ta là Hoàng hậu của Kim quốc.

Giọng nàng ta dịu dàng, ánh mắt sắc sảo, khí chất lạnh lẽo. Hoàn toàn khác với Hàn Niệm Chi, chỉ có gương mặt là giống thôi.

- Người tìm ta có chuyện gì?
- Người thích huynh trưởng ta sao?

Ta nghiêng đầu nhìn nàng:

- Huynh trưởng người? Là ai?

Hàn Ánh Nguyệt mỉm cười:

- Là Hàn Niệm Chi, người đã tiếp ngươi suốt một tháng nay.

Vòng hai bàn tay vào nhau, ta nhìn nàng:

- Thích thì thế nào?

- Huynh ấy sẽ là sứ thần sang Nghi quốc lần này.

Tin tức này tại sao ta không biết?

Vẫn giữ gương mặt bình tĩnh, ta hỏi nàng:

- Thì sao?

Nàng hít một hơi sâu:

- Ta muốn ngươi giữ huynh ấy lại Nghi quốc.

- Bằng cách nào?

- Hãy nạp huynh ấy làm phu thị của ngươi.

Ta ngược mắt nhìn nàng:

- Nếu không?

- Vậy hãy giết chết huynh ấy đi.

Trong mắt nàng ta ánh lên sự độc ác. Ta có chút ngạc nhiên, sau đó liền bật cười:

- Đồi lai ta được cái gì?

Nàng đặt lên bàn một tấm bản đồ:

- Đây là bản đồ chôn giấu kho tàng của Kim quốc. Kèm theo thánh chỉ không thu thuế của thương nhân Nghi quốc trong vòng mười năm. Được rồi chứ?

Ta mỉm cười không trả lời, dựa vào sau, nhìn gương mặt xinh đẹp được trang điểm kỹ càng. Nghi quốc ta dù lạnh lùng cỡ nào cũng không tự giết tỷ muội mình, không nghĩ tới Kim quốc lại có kẻ sẵn sàng vì quyền lực mà táng tận lương tâm đến vậy.

Tuy nhiên, Hàn Niệm Chi là huynh trưởng của nàng, là thế lực chống lưng cho nàng đứng vững ở hậu cung. Giết hắn không phải là tự đốt ghế của mình sao?

- Hắn không phải huynh trưởng của ngươi sao? Lý do gì lại muốn hắn chết?

Ánh mắt nàng loé lên, hận ý rõ ràng. Ta có chút ngạc nhiên. Điều gì khiến nàng hận Hàn Niệm Chi đến vậy?

Nàng gằn giọng:

- Lý do là gì đối với ngươi quan trọng sao? Biết được lý do ngươi sẽ đồng ý giúp ta?

Ta nhún vai:

- Không quan trọng, chỉ tò mò thôi. Ngươi không muốn nói ta cũng không ép uống.

Biết nhiều không bằng biết ít, nói nhiều không bằng nói ít. Sinh tồn trong cung cấm, ai không có bí mật của riêng mình? Biết bí mật của người khác chỉ khiến bản thân thêm kẻ thù mà thôi.

Ta đứng lên, cầm theo bản đồ trên bàn đi ra cửa.

Hàn Niệm Chi là sứ thần đi Nghi quốc?

Có ý tứ!

Có hắn ta, Lạc Bình An có thể không xuất hiện sao?

Ta hít một hơi ngăn cơn ho trong cổ họng, đi thẳng về trạm nghỉ.

Vừa vào tới cửa, ta đã ho một trận, không thể nào dừng. Có cảm giác ho đến nỗi có thể ới ra phổi và tim.

Điều chỉnh lại nhịp thở. Ta rút bình ngọc đựng thuốc Lưu Hoà sắc sẵn, uống một hơi bốn viên mới khiến cơn đau trong cuống họng dịu bớt.

Lắc lắc bình ngọc, thuốc chỉ còn một nửa. Chỗ Lục Nga hình như còn một bình. Lần này đi Lưu Hoà chuẩn bị cho ta mười bốn bình thuốc, ước lượng uống trong sáu tháng, nào ngờ chưa được ba tháng đã hết thuốc mất rồi. Những cơn ho của ta không có thuốc nhất định sẽ không ngừng được, không biết thuốc còn đủ dùng về Nghi quốc hay không...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: 79: Thương đội Nghi quốc

Hàn Niệm Chi quả nhiên là sứ thần đi Nghi quốc. Hắn vẫn một thân vải lụa xanh nhạt, gương mặt treo nụ cười dịu dàng, chu đáo lễ nghĩa giống mọi khi.

- Tướng quân!

Hắn hành lễ, ta gật đầu:

- Không cần khách sáo. Mời!

Ta làm tư thế mời lên xe ngựa, Hàn Niệm Chi mỉm cười rồi bước lên. Nhìn chiếc ghế hắn đạp lên, ta có chút bất mãn. Chi lên xe ngựa thôi mà còn dùng ghế? Tên này yếu đuối đến mức nào?

Giục Huyết Từ chạy trước dẫn đường, chúng ta một đoàn rồng rắn đến cửa cảng Kim quốc. Lúc đi, chúng ta chia làm hai đội: ta, Trịnh Khả, Vĩnh Khanh đến kinh thành Kim quốc gặp hoàng đế, bàn thảo chuyện giao thương; Khả Vĩnh và Từ Ân ở lại cửa cảng cùng thương nhân Nghi quốc, tiến hành giao thương. Hai người đó đi chuyển thuyền sau nên khi Hàn Niệm Chi đến đón sứ đoàn, hai người còn chưa vào bến.

Khi đến nơi, bọn họ đã đứng chờ sẵn, các thương nhân đang bận rộn chuyển hàng hoá lên thuyền nhỏ. Hàn Niệm Chi có vẻ không hiểu, ta nói với hắn:

- Cảng của các ngươi nhỏ quá, biển lại nông nên thuyền lớn vào không được, phải dùng thuyền nhỏ chèo vào, chở người và hàng hoá ra vùng biển sâu hơn. Thuyền lớn đang chờ ở đó.

Hắn mỉm cười:

- Kim quốc chưa giao thương đường biển bao giờ nên không chú trọng cửa cảng, để tướng quân chê cười rồi.

Ta lắc đầu:

- Không biết thì học, có gì mà chê cười?

Hàn Niệm Chi cười không tiếp lời. Ta thích tích cách này của hắn, nhẹ nhàng, lễ độ nhưng chân thành, không giả tạo như những kẻ thư sinh suốt ngày lễ nghĩa.

Mọi người hành lễ, ta dẫn Hàn Niệm Chi đến một con thuyền, hỏi hắn:

- Ngươi có say sóng không?

Hàn Niệm Chi ngạc nhiên, cuối cùng cười:

- Ta chưa từng ra biển, nên không biết có say hay không.

Ta quay sang nói với Từ Ân:

- Ngươi có chuẩn bị thuốc không?

Nàng gật đầu, dâng lên một bình ngọc. Ta đưa cho Hàn Niệm Chi:

- Vậy thì cứ uống cho chắc.

Hắn mỉm cười nhận lấy, uống một viên rồi lên thuyền. Chờ hắn đứng vững, ta mới ra lệnh cho thuyền đi.

- Người không ngồi sao? Phải nửa canh giờ nữa mới tới chỗ thuyền lớn.

Ta nói với Hàn Niệm Chi đang nhìn xung quanh. Hắn ngồi xuống đối diện ta, nói:

- Chừng này thuyền có đủ chở thương nhân và hàng hoá không?

Ta nhìn những chiếc thuyền nhỏ chở đầy hàng hoá và thương nhân lướt sóng phía sau. Có hai mươi chiếc. Lần này ra khơi ba mươi thuyền lớn, chia đều đi ba nước. Mỗi thuyền lớn chỉ mang theo hai thuyền nhỏ. Đây là tất cả những gì chúng ta có thể làm.

Ta nhìn sang Từ Ân, nàng nói:

- Lúc này đã đi một chuyến rồi, lát nữa quay về đón những người trên bờ là đủ.

Ta gật đầu, Hàn Niệm Chi không nói nữa.

Mười chiếc thuyền dàn một hàng ngoài biển, cò đồ thù hình phượng hoàng ở giữa bay phát phối nổi bật giữa nền xanh. Mỗi thuyền có thể chứa ba trăm người và hàng hoá, lương thực đủ dùng trong sáu tháng, vững chắc trước bão tố. Mười chiếc đứng cạnh nhau giống như một thành trì kiên cố trên biển, một hàng Bội Sâm phía trước, ngang tàng kiêu ngạo. Quang cảnh này khiến ta có cảm giác mãi nguyện không nói nên lời.

Gương mặt ngạc nhiên của Hàn Niệm Chi càng khuyến khích sự thoải mái trong lòng ta. Cuối cùng năm năm vất vả, thành quả đạt được là đây.

Chúng ta tới gần, những con Bội Sâm dạt ra hai bên nhường đường. Áp sát chiếc thuyền ở giữa, một chiếc thang dây được thả xuống. Ta trèo lên. Hàn Niệm Chi chờ ta lên xong mới bắt đầu lên.

Ta nhìn hắn. Tuy không thành thực nhưng cũng không khó xem. Nam nhân này tổ chức học tập không tồi, chỉ nhìn một lần đã có thể làm lại ngay.

Ta và Hàn Niệm Chi đứng ở mũi thuyền nhìn đám người Từ Ân quay thuyền nhỏ về đón những người còn lại. Trịnh Khả theo Vĩnh Khanh lên một chiếc thuyền khác. Khả Vinh và Từ Ân cũng ở hai thuyền khác nhau, chúng ta chia nhau điều khiển hai thuyền, Lục Nga bảo vệ một thuyền.

Hàn Niệm Chi nói với ta:

- Kỹ thuật đóng thuyền của Nghi quốc quả cao thâm. Thuyền lớn như vậy không biết phải đóng trong bao lâu?

- Một trăm công nhân làm ngày đêm không nghỉ cũng phải mất bốn tháng.

Gương mặt Hàn Niệm Chi tư lự, ta lắc đầu nói tiếp:

- Nghi quốc sẽ không dạy người kỹ thuật. Muốn có thuyền thì các người phải mua.

Hàn Niệm Chi nhìn sang ta, hắn mỉm cười:

- Người thật biết buôn bán.

Ta nhún vai không tiếp lời. Hắn chỉ vào những con Bội Sâm lập lò trên nước:

- Bọn chúng thì sao? Bán không?

Ta lắc đầu:

- Không bán! Bội Sâm thuộc quân đội Nghi quốc, chúng ta không bán người bảo vệ của mình.

Hàn Niệm Chi chỉ cười:

- Thủy quân Nghi quốc hùng mạnh hơn ta nghĩ.

Ta ngạc nhiên nhìn hắn:

- Nghi quốc là quốc gia giữa biển, thủy quân đương nhiên phải mạnh.

Hàn Niệm Chi ngạc nhiên nhìn ta, hắn bật cười không trả lời.

Từ Ân quay lại, nàng giương cờ thông báo. Ta bắn khói ra lệnh xuất phát. Mười chiếc thuyền rẽ sóng lướt đi, những cánh buồm căng phồng gió, thổi con phượng hoàng rực rỡ tung cánh bay lượn giữa biển xanh.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: 80: Trò chuyện

- Ngươi đỡ chưa?

Ta nhìn Hàn Niệm Chi ngồi trước mạn thuyền, gương mặt hần xanh xao nhưng nụ cười vẫn dịu dàng như cũ:

- Thân thể yếu đuối mới lên thuyền đã bị bệnh. Đã để tướng quân lo lắng!

Ta ngồi xuống trước mặt hần, lắc đầu:

- Ngươi ở trên đất liền đã lâu, không quen sự dập dềnh ở biển cũng là tất nhiên thôi, không liên quan đến yếu hay khoẻ.

Hàn Niệm Chi mỉm cười, hần nói:

- Nhìn trời có vẻ sẽ bão.

Ta nhìn những đám mây đen đang kéo đến, hần là bão to. Ta nói với Hàn Niệm Chi:

- Ngươi vào trong đi, đừng để mắc mưa.

Hần mỉm cười, gạt đầu đi vào nhưng vẫn mở cửa sổ ra nhìn. Ta bắn khói hiệu, mười con thuyền vây quanh vào một góc, hạ buồm. Đàn Bội Sâm bao lớp ngoài cùng, bảo vệ thuyền vào giữa.

Mưa bắt đầu rơi. Sét rạch bầu trời làm đôi. Gió rít gào. Biển động mạnh tạo thành những con sóng dữ tợn, cao ngất. Ta nhìn mọi người đứng tập trung trong khoang, chỉ có Thủy Tinh quân đội lệnh ngoài mưa.

Những con sóng được Bội Sâm chặn bên ngoài, va vào thuyền căn bản không thấm vào đâu. Ta căng mắt nhìn qua làn mưa trắng xoá, những con Bội Sâm sừng sững tạo thành một bức tường màu đen vững chắc, ẩn hiện qua làn mưa. Những con Bội Sâm này còn nhỏ, mới có ba năm tuổi nên cần tới mười con, đội thêm hai năm, khi thân hình chúng trưởng thành hoàn toàn thì chỉ cần ba con là đủ.

Bắn hoả hiệu, Thủy Tinh quân trên đầu Bội Sâm điều khiển chúng đóng mang lại. Bội Sâm giống với trai biển ở chỗ có hai cánh cứng có thể khép vào khi chúng bị tấn công bởi thủy quái khác. Lớp này cứng đến nỗi răng của Địa Ôn cũng đâm không thủng.

Lửa Bội Sâm này con non, không thể để chúng chịu nhiều tổn thương được.

Gió ngừng lại, bão dần tan. Ta đốt pháo thông báo chuẩn bị hành trình. Nhìn Thủy Tinh quân ngăn nắp thay vị trí, di chuyển thuyền không chút rối loạn. Nói không tự hào là nói dối.

Ta đi vào khoang thuyền thay y phục khô. Hàn Niệm Chi mỉm cười nhìn ta nhưng không nói gì.

Đêm trên biển thoải mái dễ chịu, những con Bội Sâm bắt đầu ngân theo tiếng sóng, chúng như đang nói chuyện cùng nhau.

- Hôm nay thật sự khiến ta bất ngờ! Cứ nghĩ bão to như vậy khẳng định không thể yên ả trôi qua.

Ta không tiếp lời hần. Hàn Niệm Chi ngồi xuống trước mặt ta, hần đưa cho ta một bình rượu:

- Uống một chút. Ban ngày người mắc mưa hần bị lạnh, thứ này có thể trục hàn.

Ta đón lấy uống một ngụm. Không phải rượu bình thường, có dược liệu bên trong?

- Là Hoả Lộ chi, có tính nhiệt. Ta dùng để ngâm rượu, bị cảm mạo uống vào sẽ nhanh khỏi hơn. Người bị ho khan cũng có thể dùng nó, trị kho khá tốt.

Ta nhấp thêm một ngụm rồi trả bình rượu cho hần, dựa vào cột buồm nhìn những con Bội Sâm đang quấy đuổi phía trước. Ta hỏi bằng quơ:

- Ngươi từ ngày lên thuyền đều không vui. Sao vậy?

Hần lắc đầu:

- Nói ra người cũng không hiểu đâu.

Ta chau mày nhưng không hỏi thêm. Thực ra ta chỉ tìm chuyện để nói, không phải quan tâm. Hần hần cũng nhìn ra điểm này.

Hàn Niệm Chi im lặng một lâu, cuối cùng rồi tự lự phá vỡ sự im lặng:

- Ta đã từng muốn dùng cuộc đời mình để đổi tốt với một người, nhưng đến một ngày lại phát hiện ra tình cảm của ta, hành động của ta lại không phải điều người đó muốn. Nhưng thứ mà người đó muốn, ta lại không làm được...

Ta nhìn hấn, mồm mím không tiếp lời. Hàn Niệm Chi uống tiếp một ngụm rượu:

- Trước kia, nàng ấy cũng giống như người, vui vẻ hoạt bát, có gì nói đó. Ta từng ước có thể che chở nàng cả đời, để nụ cười đó mãi vui vẻ không nhuốm ưu sầu thế gian. Nhưng không biết từ bao giờ, nàng ấy không còn cười nữa, héo mòn trong chính vòng tay ta. Không phải nàng thay đổi, cũng không phải ta thay đổi, mà là thân phận chúng ta thay đổi. Ta không thể chấp nhận thay đổi đó, cũng không thể thoả mãn ước nguyện của nàng. Ta đã nghĩ, chỉ cần nàng vui, ta có thể cố gắng nhưng tất cả chỉ là dối trá. Ta ghé tòm bản thân mình, ta không thể nhìn vào mắt nàng ấy, cũng không thể gặp mặt. Như thế là không biết chấp nhận ra sao, ta chọn cách tránh né. Dù biết nàng sẽ tổn thương nhưng ta không chịu đựng được cảm giác tội lỗi khi đứng trước mặt nàng...

Ta không nhìn hấn mà nhìn ánh trăng trên cao:

- Ta không biết người muốn nói ai nhưng cảm giác của người ta hiểu. Ta từng trải qua nó.

Khi biết mình đánh mất hải tử, ta không thể nhìn mặt Kính Thiên. Ta sợ đôi mắt thất vọng của hấn, sợ ánh nhìn đầy bi thương kia. Ta đã đánh mất hải tử mà hấn mong đợi bao năm. Mỗi lần gần gũi hay ôm ta vào lòng, hấn đều nói “A Dương, chúng ta sinh một hải tử nhé!” Điều mà hấn ta mong ước, ta không thể làm được. Buông tay hấn, ta cũng không muốn...

- Đồng bệnh tương liên.

Hàn Niệm Chi đưa cho cho bình rượu, mỉm cười:

- Hấn người cũng không vì né tránh mà đi sứ sang Kim quốc chứ?

Ta nhướng mày:

- Cả người nữa hả?

Hàn Niệm Chi bật cười, ta cũng bật cười.

Ném bình rượu lại cho hấn, ta vòng tay ra sau đầu:

- Người yêu nương tử của mình không?

Hàn Niệm Chi dựa vào thành thuyền:

- Ta không nghĩ mình yêu nàng.

Ta nhìn hấn:

- Người không yêu nàng?

Hấn trầm tư gật đầu:

- Nàng là do ta một tay nuôi lớn, thân thiết hơn cả ruột thịt. Ta làm sao có thể nảy sinh tình cảm khác với nàng?

- Vậy sao lại kết hôn với nàng?

Hấn mỉm cười:

- Tình cảnh bất buộc. Nàng muốn gả cho ta, nàng nói nếu vậy nàng sẽ hạnh phúc. Còn ta, ta không muốn cưới một nữ tử xa lạ.

Ta bật cười hỏi hấn:

- Trong nữ tử người quen không ai khiến người nảy sinh ý định kết hôn sao?

Hàn Niệm Chi ngẩng đầu lên nhìn vào bầu trời:

- Ta chưa từng nghĩ mình sẽ cưới một nữ tử nào... Nhưng... ta muốn ở bên cạnh một người. Sự kiên cường của nàng khiến ta thương cảm, cũng rất kính phục. Đôi mắt đắm lệ nhưng kiên định của nàng khiến ta rung động, nàng là người đầu tiên cho ta biết thế nào là yêu một người... Chỉ tiếc thân phận của chúng ta quá khác biệt. Ta không thể buông bỏ trách nhiệm để đến giúp nàng, cũng thể thể bảo nàng vứt bỏ công sức suốt mười năm xây dựng, uất ức ở bên ta. Cuối cùng, chỉ có thể đứng từ xa nhìn nhau... Thật ra, có thể từ những dòng thư để biết được nàng vẫn sống tốt. Vậy là được rồi.

Ta nhượng mày. Hấn đang ám chỉ đến Lạc Bình An sao?

Hàn Niệm Chi cười nhìn ta:

- Người đừng nghĩ ta sẽ nói gì đó. Ta không có thứ mà người muốn đâu.

Ta tiến lại gần Hàn Niệm Chi, vuốt ve búi tóc trên đầu hấn, mỉm cười:

- Người chính là thứ ta muốn!

Thuận tay rút cây trâm trên búi tóc của hấn xuống, nắm chặt trong tay. Đưa thứ này đến Trường Hạp quốc, vào tay Lạc Bình An, không biết nàng ta sẽ làm gì? Thật mong đợi.

Hấn sững sờ nhìn ta, sau đó bật cười, ánh mắt thâm sâu hơn một chút.

Bây giờ mới cảnh giác thì muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: 81: Nhập đội

Một ngày trong xanh. Bầu trời trong vắt không gợn chút mây. Nắng chói chang chiếu xuống mạn thuyền. Những con hải âu bay lượn trên mặt nước. Gió mon man mang chút nồng của biển cả.

- Tướng quân, phía trước có một đội thuyền đang tiến tới.

Ta chạy lên cột quan sát, nhìn về đội thuyền đang lướt sóng về hướng này. Đội hình thân thuộc khiến ta có chút giật mình. Bắn pháo hiệu lên bầu trời. Một lát sau, có cột khói tím trả lời. Ta mỉm cười:

- Mở đường, tiếp nhận.

- Vâng.

Là thuyền của bọn Phượng Ngoã, không ngờ lại có thể gặp nhau.

Hai đội nhập lại. Thuyền của ta và Phượng Ngoã đứng song song, cầu ván đã được bắc qua. Phượng Ngoã đang mang thai, ta nên qua thuyền của nàng. Hàn Niệm Chi đến hỏi ta:

- Có chuyện gì vậy? Đội thuyền này là...?

- Là sứ thần Nghi quốc. Chúng ta đang bắc cầu ván, ta và người sẽ qua thuyền đó.

Hàn Niệm Chi cười:

- Dù sao ta cũng là sứ thần, người có thể hỏi ý kiến ta một chút không?

Ta nhìn hấn:

- Người đồng ý không?

Hàn Niệm Chi bật cười:

- Theo ý tướng quân.

Ta bước lên cầu trước, đi được vài bước mới nhớ Hàn Niệm Chi chưa từng đi cầu ván kiểu này, lại không có võ công. Ta quay lại, đưa tay ra trước mặt hấn:

- Nắm lấy! Ta dẫn người qua.

Hàn Niệm Chi hơi ngạc nhiên nhưng cũng không từ chối, hấn nắm lấy tay ta. Chúng ta an toàn bước vào khoang thuyền kia.

Phượng Ngoã đứng ở giữa thuyền, nàng nhượng mày nhìn vào đôi tay đang nắm chặt của ta và Hàn Niệm Chi. Hải Điền đứng bên trái Phượng Ngoã,

hắn cười gian nhìn ta. Ngô Thanh đứng phía sau, hắn cũng đang nhìn bàn tay đang nắm Hàn Niệm Chi của ta. Không khí có vẻ quái lạ.

Tay hơi bị giật, ta quay lại thì đã thấy Hàn Niệm Chi hành lễ:

- Lúc này tại hạ suýt ngã, đa tạ tướng quân tương trợ.

Lúc này hắn có ngã sao? Nhưng vẫn nói:

- Người an toàn là được rồi.

Hàn Niệm Chi mỉm cười, hành lễ với Phụng Ngô:

- Tại hạ Hàn Niệm Chi, tự Tây Du, là sứ thần Kim quốc cử đến bàn chuyện giao thương với Nghi quốc lần này.

Phụng Ngô liếc nhanh qua ta sau đó khom tay hành lễ với Hàn Niệm Chi:

- Ta là Tịnh vương của Nghi quốc, Phụng Ngô. Tiểu muội này của ta tính tình lỗ mãng, nếu có gì đắc tội mong công tử bỏ qua cho.

- Đâu có, đâu có.

- Đây là phu quân ta, Hải Điền.

Phụng Ngô nói tiếp, ta xoa trán nhìn Hàn Niệm Chi và Hải Điền làm lễ chào nhau. Ngô Thanh bước đến trước mặt Hàn Niệm Chi, hành lễ:

- Tại hạ Ngô Thanh, Hữu Tể tướng của Ân quốc. Nghe danh Ngọc Khanh công tử đã lâu, đến hôm nay mới có thể gặp mặt, thật vinh hạnh.

Ta ngáp một cái. Chào hỏi thôi cũng mất thời gian như vậy?

Bắn pháo hiệu, chúng ta tiếp tục căng buồm rẽ sóng về Hoả Hương.

Ta đề Phụng Ngô tiếp sứ thần, chỉ tập trung lo điều chỉnh đội hình thuyền. Lúc đầu chỉ có mười thuyền và mười con Bội Sâm nhưng bây giờ đã tăng lên gấp đôi, có vài chỗ bị rối loạn, thường xảy ra xung đột.

- Dương nhi, nghỉ uống miếng nước đã.

Hải Điền đứng bên cạnh ta, trên tay còn cầm chén nước đậu. Đặt lá cờ hiệu xuống, ta đưa tay đón lấy, hỏi hắn:

- Người sao lại cùng đi sứ? Vân thành không cần người coi sóc ư?

Hải Điền nháy mắt với ta:

- Ngô nhi đang mang thai, lại không rành đi biển, ta không an tâm. Vân Thành đã nhờ Kính Thiên coi sóc, dù sao hắn cũng ở lại Hoả Hương mà.

Ta chau mày.

Kính Thiên phải chăm sóc cả Vân Thành? Chuyện ở Hoả Hương rất nhiều, hắn sao phải nhận cả Vân Thành nữa?

- Dương nhi, khi ở Ân quốc ta có nghe một vài lời đồn...

Ta nhìn hắn, hỏi:

- Lời đồn gì?

- Muội đối với Hàn Niệm Chi không bình thường.

- Không bình thường chỗ nào?

- Muội có vẻ rất tốt với hắn. Đây sinh tình cảm rồi sao?

Ta lắc đầu:

- Không có. Đây sinh tình cảm cái gì?

Hải Điền hơi thở ra, hắn nói:

- Ta chỉ sợ muội có tình cảm không nên có với Hàn Niệm Chi...

Hắn hơi nhìn ra biển, ngập ngừng nói với ta:

- Mặc dù Kính Thiên đáng trách nhưng dù sao cùng là phu quân muội. Có thể bỏ qua được thì bỏ qua...

Ta không trả lời mà nhìn ra biển. Người nên được bỏ qua ta là hay Kính Thiên? Người để mất hài tử là chính ta kia mà. Tư cách gì mà bỏ qua cho Kính Thiên?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: 82: Nhà

Còn cách Hoà Hương ba ngày đường, chúng ta gặp một đội Thủy Tinh quân và ngư dân, họ đang đánh bắt cá trong khu vực nuôi nhốt. Hàn Niệm Chi đến bên ta, hỏi:

- Ngư dân Nghi quốc ra biển đánh cá đều đi với thủy quân?

Ta gật đầu:

- Đây là ngư trường đánh bắt xa bờ. Thuyền của ngư dân đi chậm lại không chắc chắn, nếu gặp bão hoặc thủy quái sẽ không chạy kịp.

Đây là phương pháp của Kính Thiên. Mở rộng đánh bắt ở những vùng biển xa bờ, tiến hành vây lưới nuôi cá quy mô rộng. Cá đánh về ngư dân trực tiếp bán cho thương nhân Vân Thành hoặc Thủy Tinh quân để đổi lấy lương thực, vải vóc. Thủy Tinh quân sẽ mang đến các thành lân cận bán đổi lấy quân lương. Như vậy sẽ cắt đứt đi một đoạn giữa là đám trung lưu Hoà Hương, không làm gì những vấn đề hưởng lợi.

Một tiểu tướng đi lên thuyền, hành lễ với ta. Nhìn hấn, ta có chút ấn tượng, hình như vào Thủy Tinh quân hai năm trước, lúc ta xây cảng có nhìn thấy hấn.

- Tiểu nhân Hoa Hiên ra mắt tướng quân.

Ta phát tay với hấn, hỏi:

- Các người xong chưa?

- Bẩm tướng quân, đã xong. Hai canh giờ nữa có thể quay về.

Ta gật đầu:

- Vậy chúng ta chờ các người cùng về. Lần đánh bắt này thế nào?

Hấn mỉm cười:

- Tốt lắm ạ. Tất cả thuyền đều đầy khoang. Chúng thần theo lệnh Đại nhân thả những con nhỏ vào vùng lưới bị quây, chỉ bắt những con đã lớn mang về thôi.

Ta gật đầu. Kính Thiên ra lệnh này khá tốt, có thể đảm bảo nguồn cá không bao giờ cạn. Biển không phải lúc nào cũng yên bình, có nguồn lương thực ở gần vẫn tốt hơn.

Ta lên cột quan sát, bắn khói lệnh thay đổi đội hình, để đoàn ngư dân đi trước, thuyền sứ thần đi sau, đoàn Bội Sâm bảo bọc bên ngoài.

Những trạm gác của Thủy Tinh quân dần xuất hiện nhiều hơn, vùng quây lưới nuôi nhốt cá cũng bắt đầu trải dài. Ta đứng nhìn những chiếc thuyền ngư dân dừng lại, thả cá nhỏ vào lồng nhốt, phân chia cá theo từng loại, chỉ mang một ít về Hoà Hương. Như vậy cá sẽ không bị chết, có thể nuôi được một vài tháng, đảm bảo nguồn cá tươi cho thành.

Những cột khói hiệu bắt đầu đốt lên. Tường thành sừng sững hiện ra, cổng thành vẫn đóng kín mít tạo thành một bức tường bằng gỗ khổng lồ.

Những tiếng động nối tiếp nhau, cổng thành dần được kéo lên tạo một con kênh rộng lớn. Thuyền ngư dân bắt đầu đi vào, rẽ trái. Bên đó có khu chợ nhỏ, thương nhân đều đang đợi mua cá về. Thuyền sứ thần đi thẳng vào cảng chính, nơi có chỗ để thuyền. Bội Sâm vào sau cùng, chúng đi sang bên phải, vào doanh trường của Thủy Tinh quân.

Bên dưới Kính Thiên đã dẫn đầu một đoàn người đứng đợi. Hấn mặc thanh y mộc mạc, gương mặt trầm tĩnh. Trông hấn có vẻ gầy hơn.

Thuyền cập bến, ta dẫn đầu đoàn người đi xuống. Kính Thiên tới hành lễ với ta:

- Tướng quân!

Ta gật đầu, mở miệng định nói nhưng lại không biết phải nói gì, cuối cùng chỉ trầm mặc tránh né ánh mắt hắn. Chúng ta đến Tướng quân phủ nghỉ ngơi. Điện Nha đã chuẩn bị cơm và nơi nghỉ ngơi, người hầu hạ cũng đã đầy đủ.

Ăn trưa xong, Hàn Niệm Chi đến tìm ta, hắn nói:

- Ta có thể ở lại một ngày không?

Ta gật đầu:

- Để ta dẫn người đi.

- Đa tạ!

Ta xoa tay. Hắn cáo từ rồi đi mất. Kính Thiên đi vào, hắn hỏi ta:

- Nàng để hắn ở lại Hoả Hương sao?

Ta gật đầu:

- Có gì không được?

Hắn ngồi xuống, rót cho ta ly trà:

- Hắn sớm muộn gì cũng về Kim quốc. Để hắn biết quá nhiều không sao chứ?

Ta lắc đầu:

- Địa hình Hoả Hương và Kim quốc khác nhau, hắn không thể bắt chước Hoả Hương được. Hơn nữa, những chỗ trọng yếu như quân doanh đều không để hắn tới, cũng chẳng có gì nguy hiểm.

Ta mệt mỏi cởi áo, đặt lưng lên giường. Năm tháng nay thường ngủ không ngon lắm, cũng không rõ tại sao. Trên giường thoang thoảng mùi hương quen thuộc. Úp mặt vào gối, ta hít một hơi sâu. Kính Thiên đóng cửa rồi lên giường, hắn từ phía sau ôm chặt ta, cùng chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy thì đã là trưa ngày hôm sau. Ta ngủ trọn một ngày đêm. Ta chưa từng ngủ nhiều đến thế.

Kính Thiên không có trong phòng, trên bàn còn đĩa điểm tâm đã nguội. Ta xoa cái cổ đau nhức:

- Lục Nga?

- Tướng quân!

Lục Nga đẩy cửa đi vào. Ta hỏi nàng:

- Kính Thiên đâu?

- Đại nhân mang sứ thần Kim quốc đi tham quan Hoả Hương rồi ạ.

- Vậy còn Phượng Ngao?

- Tĩnh Vương gia đang ở sảnh chính. Có cần gọi không?

Ta lắc đầu, hắn đang dùng cơm với Hải Diên.

Ta đi đến bàn, trải giấy, viết một phong thư.

“Cuộc hẹn ở Lĩnh Trà Sơn hy vọng nàng chưa quên. Ba tháng sau, kinh thành Nghi quốc, ta đợi nàng.”

Chờ mực khô, ta đưa cho Lục Nga, kèm theo cây trầm cài đầu của Hàn Niệm Chi:

- Tìm cách đưa cho Hoàng đế Trường Hạp quốc.

Lục Nga cúi đầu nhận lệnh rồi đi. Ngồi trên ghế, ta chống đầu nhìn ra bên ngoài. Ba tháng sau, không biết còn kịp hay không?

Rút lọ thuốc trong ngực uống liền bốn viên mới có thể ngăn được cơn ho trực sẵn trong cổ họng.

Lắc lắc cái bình rỗng ta ngăn không được mà thở dài. Không có thuốc, với thể trạng này sớm muộn gì Kính Thiên cũng biết. Nếu hắn biết được, nhất định sẽ ngăn cản trận đánh của ta với Lạc Bình An.

Không được! Cả thế gian này chỉ có Lạc Bình An xứng đáng là đối thủ của ta, ta sẽ không cho phép ai ngăn cản trận chiến này. Ta đã đợi suốt năm năm chỉ để đánh bại nàng một cách quang minh chính đại, hay ít nhất cũng phải là một trận đấu dùng hết thực lực.

Không thể để Kính Thiên biết ta định dùng Hàn Niệm Chi để dụ Lạc Bình An đến Nghi quốc. Không thể để bất cứ ai biết được.

Trận chiến này nhất định phải diễn ra. Dù trả cái giá nào cũng xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: 83: Gây rối

Kính thành hiện ra, chúng ta đưa sứ thần vào dịch trạm. Hàn Niệm Chi khom lưng chào từ biệt. Ta ngăn hấn lại, nói:

- Ngươi ở Kim quốc tiếp đãi ta rất tốt. Để tỏ lòng cảm ơn, ta mời ngươi đến Thiên Viên các ở vài ngày nhé?

Nói rồi nắm tay hấn kéo đi. Hàn Niệm Chi dù không muốn cũng không tiện đẩy tay ta ra. Gương mặt Kính Thiên hơi tái đi nhưng không ngăn cản. Ta định về sẽ giải thích với hấn nhưng Phượng Âm đã gọi ta đến Ngự Thư phòng. Nàng chống cằm nhìn ta:

- Lần đi Kim quốc này tâm trạng tỷ có vẻ khá hơn.

Ta nhún vai không nói. Nàng thờ dãi:

- A Dương, đừng làm điều gì quá đáng nhé.

Nói rồi cho ta lui ra. Lưu Hoà lập tức xuất hiện, nàng bắt mạch cho ta rồi giữ gương mặt mướt đáng rời đi. Dù nàng không nói gì nhưng số lượng thuốc đem đến dần dần nhiều thêm. Thời gian ngủ cũng tăng lên không ít. Trước kia mỗi ngày chỉ ngủ ba canh giờ nhưng gần đây, bốn canh giờ cũng không đủ.

Phượng Âm cho ta nghỉ lên triều buổi sáng, thay vào là buổi chiều đến nghị sự với nàng, chủ yếu là nói về tình hình giao thương và cảng biển ở Hoà Hương. Thời gian ta ở Thiên Viên các không nhiều, buổi đêm mới có thời gian rảnh nhưng lại không tiện đến gặp Hàn Niệm Chi nói chuyện. Kính Thiên cũng bận rộn, thường thì ta ngủ say rồi hấn mới từ thư phòng trở về. Khi ta ngủ dậy đã không còn hấn bên cạnh nữa. Muốn giải thích việc của Hàn Niệm Chi cũng không có cơ hội, ta dần cũng quên mất việc giải thích.

Nhưng Trường Hạp quốc không có động tĩnh gì khiến ta hơi lo lắng. Không lẽ bắt nhầm bài rồi?

Ta có thể giữ Hàn Niệm Chi được bao lâu? Ba tháng sao? Sứ thần giỏi lắm chỉ ở được hai tháng, ta nên lấy lý do gì giữ Hàn Niệm Chi lại? Nạp làm phu thi? Dương Mộc Lan sẽ nhảy dựng lên, Phượng Âm nhất định mất rất nhiều tâm huyết mới có thể giải quyết. Nhưng... nếu ta nạp Hàn Niệm Chi làm phu thi Kính Thiên phải làm thế nào? Hấn chấp nhận không?

Không được! Dù hấn chấp nhận cũng không thể làm như vậy được.

Chuyện của hải tử ta vẫn chưa xin lỗi hấn, sao có thể để hấn chịu uất ức thế này?

Giữ Hàn Niệm Chi liệu Lạc Bình An có tới hay không?

Ta không thể bắt được sủng phu của nàng, chỉ có thể đặt hy vọng vào nam nhân bên ngoài này của nàng thôi. Hy vọng tình cảm nàng dành cho hấn không quá cạn.

Những chuyện khác, tính cũng không tính ra. Đành phải đi một bước tính một bước thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: 84 : Nợ cũ

Khi ta từ chỗ Phượng Âm trở về, Lục Nga đến nói với ta:

- Tướng quân, Ngô Thanh đang ở Thiên Viên các nói chuyện với đại nhân.

Ta chau mày. Ngô Thanh đến Thiên Viên các làm gì? Tìm Kính Thiên? Hắn có chuyện gì muốn nói với Kính Thiên?

- Bọn họ đang ở đâu?

- Đình nghị phía tây.

- Dẫn ta đến đó.

Lục Nga dẫn ta đến một cái đình, Kính Thiên đang ngồi nói chuyện với Ngô Thanh. Gương mặt hắn tái nhợt, tay nắm chặt. Con giận dần bốc lên, Ngô Thanh đã nói cái gì mà khiến Kính Thiên như vậy?

Ta bước thẳng vào đình. Ngô Thanh mỉm cười đứng lên hành lễ. Kính Thiên bàn thần nhìn ta, hắn nói:

- Ta hơi khó chịu, muốn về nghỉ.

Ta gật đầu, chau mày nhìn Kính Thiên rồi đi, trông hắn có vẻ không ổn lắm.

Ngồi xuống đối diện Ngô Thanh, ta nói với Lục Nga đang đứng bên cạnh:

- Vén tất cả rèm lên rồi ngời đi theo Kính Thiên xem hắn có bị làm sao không?

- Vâng!

Chờ Lục Nga đi xa ta mới nhìn Ngô Thanh:

- Ngươi đến Thiên Viên các làm gì?

Hắn vẫn cười:

- Phải có lý do mới đến Thiên Viên các sao?

Ta dựa ra sau, gác một chân lên ghế:

- Ngươi là sứ thần Ân quốc, tự nhiên chạy đến chỗ ta ở, đứng với lễ nghi sao?

Nụ cười trên môi Ngô Thanh tắt đi:

- Vậy mang sứ thần Kim quốc đến ở trong hậu viện là đúng đắn sao?

- Chuyện của ta ngươi không phải bận tâm.

Ngô Thanh nhìn ta, trong mắt có chút bất nhẫn:

- Nàng có biết hành động này của nàng là sỉ nhục Kim quốc không? Dương Mộc Lan rất coi trọng Hàn Niệm Chi. Nàng bắt hắn đến ở trong hậu viện, Dương Mộc Lan sẽ đề yên cho nàng sao? Còn có, Hàn Niệm Chi với Lạc Bình An, hoàng đế Trường Hạp quốc giao tình cũng không cạn. Nếu hai quốc gia đó liên kết với nhau, một bắc một nam đánh Nghi quốc, một mình nàng làm sao chống lại? Hàn Niệm Chi không phải người nàng có thể tùy tiện lăng mạ đâu!

Ta chau mày:

- Ta lăng mạ hắn? Đến sống trong Thiên Viên Các là lăng mạ hắn?

Ngô Thanh hít một hơi sâu:

- Ta không có ý như vậy. Ý ta là Hàn Niệm Chi không thể nào sống trong Thiên Viên các, sẽ tạo những tin đồn không hay ảnh hưởng đến cả bốn quốc gia. Nàng nên thận trọng với hắn hơn.

- Ngươi đến đây để nói những điều vô nghĩa này? Nói xong rồi thì đi đi.

Ta phát tay với Ngô Thanh. Hắn hơi sững sờ, sau đó đột nhiên bật cười:

- Phượng Dương à Phượng Dương! Nàng có thể tuyệt tình hơn được không?

Ta không trả lời hắn. Lại phát điên cái gì?

Ngô Thanh nói tiếp:

- Bao năm nay, những tin tức về nàng được truyền tới, ta đã không dám tin nàng là người ta từng biết. Ta đã nghĩ, vị trí phu quân của nàng nhất định là ta. Cuối cùng, nàng mang sinh lễ đến đón Kính Thiên trở về. Ta từng nghĩ, nàng không yêu ta cũng không sao, nàng căn bản không biết yêu thương là gì, vậy thì cứ để ta yêu nàng. Bao dung nàng, chờ đợi nàng, cùng đánh trận với nàng, khiến nàng vui vẻ nhưng nàng lại tìm một nam nhân khác, lo lắng cho hắn, giúp đỡ hắn, thậm chí còn vì hắn đi ngược lại tổ huấn Phụng gia. Ta không biết mình thua Kính Thiên ở điểm nào? Vì hắn chờ nàng mười năm trong cung hay do hắn là người Phụng Âm yêu nên nàng nghĩ mình cũng phải có trách nhiệm với hắn?

Ta khó chịu:

- Ngô Thanh! Kính Thiên không liên quan gì đến Phụng Âm. Là ta thích hắn nên mới lập làm phu quân. Tổ huấn Phụng gia là gì ta nắm rõ hơn người, đừng lôi nó ra đây. Lý do ta chọn Kính Thiên mà không phải người khác, Kính Thiên không vì bất cứ ai mà chọn ta.

Ngô Thanh hơi sững sờ, hắn nói:

- Ta thừa nhận, ngày nói muốn làm phu thi của nàng ta có ý muốn giúp đỡ Bạch Triền. Nhưng trong suốt năm năm, tình cảm ta giành cho nàng thế nào, nàng thực sự không biết? Ta từng làm nàng tổn thương bao giờ chưa?

- Nhưng đến giây phút quan trọng, người luôn chọn Bạch Triền mà không phải ta.

Ngô Thanh im lặng.

Khi ta nói muốn để hắn đi, Ngô Thanh không do dự mà lựa chọn Bạch Triền. Lúc ở Ân quốc, hắn chọn Bạch Triền mà không phải Thủy Tinh quân. Từ giây phút đó, duyên phận của chúng ta đã kết thúc rồi.

- Thật sự không thể quay lại sao?

Ta chau mày:

- Thân phận người bây giờ đã khác, người có thể từ bỏ Ân quốc sao? Dù người bỏ được, ta cũng không muốn chấp nhận người.

- Vì sao? Vì Kính Thiên sao?

Ta không nói gì. Ngô Thanh quay về nhất định gây ảnh hưởng đến Kính Thiên. Ta không muốn hắn nghĩ linh tinh nên mới không đi Ân quốc, cũng không tiếp xúc với Ngô Thanh ngày trở về, lại không phòng được chuyện Ngô Thanh đến đây.

- Bao năm nay, vị trí phu nhân của ta vẫn để trống, hậu cung Ân quốc cũng không có người chủ trì. Chúng ta đều vì một người, nàng thật sự không thể nghĩ lại sao?

Ta chau mày:

- Người cho rằng ta sẽ bỏ Nghi quốc sao? Còn nữa, Ân quốc các người chẳng phải trọng lễ nghi sao? Lễ nghi nào cho phép quân thần chung vợ chứ?

Gương mặt Ngô Thanh tái nhợt, hắn lặng người thật lâu rồi nhìn ta, trong mắt không giấu nổi thất vọng. Ta lạnh lùng nhìn lại, Ngô Thanh mỉm cười yếu ớt, không nói gì mà quay ra ngoài.

Bầu trời đã nhá nhem tối. Đình lầu phía xa có một bóng người ngồi bên cửa sổ, nhìn về đây. Là Kính Thiên! Hắn ở quá xa nên ta không nhìn rõ nét mặt nhưng cảm giác bi thương nồng đậm khiến ta có chút chán nản.

Thời gian này chúng ta không nói chuyện nhiều, mỗi người đều giữ tâm sự riêng, dù nằm cạnh nhau cũng không còn cảm giác giống ngày xưa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: 85: Giữ người

Một ngày đang ngồi trong đình nghỉ mát, Hàn Niệm Chi đứng trước mặt ta, hắn nói:

- Ta đến từ biệt tướng quân, ngày mai sứ thần sẽ về.

Ta dùng ăn điểm tâm, dựa vào thành ghế nhìn hắn:

- Người không cần từ biệt, ta sẽ không để người rời khỏi Nghi quốc.

Hàn Niệm Chi không ngạc nhiên, chỉ nói:

- Ta là sứ thần Kim quốc, thời gian hết thì nên về thôi.

Ta phải tay không quan tâm:

- Người hẳn cũng tìm hiểu tính cách của ta rồi. Nếu người nhất quyết rời đi thì đám sứ thần và thương gia Kim quốc khẳng định sẽ chôn thầy dưới biển, không một kẻ nào trở về. Đương nhiên, hoàng đế của người chỉ nhận được thông báo là đoàn sứ thần gặp bão, người không may bỏ mạng mà thôi.

Hàn Niệm Chi nhìn ta, hẳn hơi mỉm cười:

- Đám hoi tướng quân, vì lý do gì muốn giữ ta lại?

- Hai tháng tới người rảnh rồi như vậy, sao không thử nghĩ xem là vì sao?

- Hai tháng?

Ta gật đầu:

- Hai tháng nữa người đó không tới, ta sẽ gửi xác người về Kim quốc.

Hàn Niệm Chi mỉm cười:

- Nàng ấy sẽ không tới.

Ta nhún vai không ý kiến. Tới hay không là chuyện của nàng. Giết hay không là việc của ta. Trốn hay không là suy nghĩ của Hàn Niệm Chi.

Hàn Niệm Chi đi rồi, ta mới gọi Lục Nga:

- Chú ý động tĩnh ở Trường Hạp quốc cho ta.

- Vâng.

Thời gian thấm thoát cũng qua được một tháng. Hàn Niệm Chi vẫn ở trong Thiên Viên các. Kính Thiên thường tới nói chuyện với hắn, ta bận chuyện trên triều thường không gặp được. Rất nhiều lần Giả Tịnh yêu cầu ta thả Hàn Niệm Chi ra, thậm chí còn lôi cả Tổ huấn Phụng gia để nói. Phong mẫu cũng bắt đầu rục rịch, mỗi ngày đều có kẻ lấy chuyện này để khiêu khích ta. Phụng Âm trên kia vẫn giữ thái độ im lặng. Một ngày, nàng giữ lại ta lại trong Ngự Thư phòng:

- A Dương, có thể thả Hàn Niệm Chi ra không? Nếu tỷ muốn phu thị, ta có thể tuyển thêm cho tỷ nhưng Hàn Niệm Chi thì không được.

Ta lắc đầu:

- Ta không cần phu thị. Hàn Niệm Chi cũng không thả được.

Phụng Âm hít một hơi sâu. Nàng nói:

- Kim quốc đã gửi ba quốc thư tới. Nội dung chỉ có một: muốn Hàn Niệm Chi quay về. Dương Mộc Lan thậm chí còn đang chinh đồn thủy quân, muốn tiến vào Nghi quốc.

Ta chau mày:

- Chuyện đó người không cần phải lo, Thủy Tịnh quân có thể chặn đánh Kim quốc giữa biển.

- Tỷ... Nhất định phải là Hàn Niệm Chi sao?

Ta gật đầu:

- Không phải hắn thì không ai cả.

Phụng Âm thở dài:

- Kính Thiên đồng ý sao?

Ta ngạc nhiên, chuyện này với Kính Thiên thì liên quan gì?

- Hắn không có quyền phản đối.

Phượng Âm nhìn ta rất lâu, cuối cùng chỉ thờ dài. Nàng nói:

- Tuy tử, muốn làm gì thì làm.

Ta quay trở lại Thiên Viên các, bất ngờ gặp Hàn Niệm Chi đang ngồi trong đình uống trà. Ta đi tới ngồi trước mặt hắn. Hàn Niệm Chi mỉm cười, rót một chén trà, đẩy về trước mặt ta.

Ta nhấp một ngụm, chậm rãi nhâm nhi:

- Ngươi bình tĩnh quá đấy! Chỉ còn mười ngày, Lạc Bình An không tới ta sẽ giết ngươi. Không có cảm giác gì sao?

Hắn hơi mỉm cười, lắc đầu:

- Sống chết có số, ta không cưỡng cầu.

- Ngươi tại sao không trốn?

Hắn nhìn ta:

- Trốn thoát sao?

Ta lắc đầu. Để giam giữ Hàn Niệm Chi, ta đã ra lệnh giới nghiêm, bắt luật kẻ nào có tiếp xúc với hắn đều bị giám sát chặt chẽ, đừng nói tới việc rời khỏi Thiên Viên các mà không bị ai phát hiện.

- Ta có chuyện muốn hỏi người.

- Hỏi đi.

- Người mạo hiểm giữ ta ở lại chỉ vì muốn gặp Bình An sao?

Ta gật đầu:

- Nàng còn nợ ta một trận chiến.

Hàn Niệm Chi cười, hắn nói:

- Người thù dai thật đấy! Vì chuyện này mà bất chấp gây chiến với Kim quốc sao?

Ta nói ra suy nghĩ của mình:

- Ta không tin quân đội Kim quốc có thể thắng Thủy Tĩnh quân, đặc biệt là đánh trên biển.

Hàn Niệm Chi nói:

- Hiện nay, không có quân đội nào vượt Thủy Tĩnh quân về tác chiến trên biển. Nếu đánh thật, quân đội Kim quốc nhất định bại.

Ta mỉm cười không đáp, Hàn Niệm Chi cũng im lặng.

Ta hỏi hắn:

- Ngươi chưa từng nghĩ tại sao ta giữ ngươi lại ư?

Hàn Niệm Chi hơi nâng mắt lên:

- Trong Kim quốc có người muốn ta không quay về.

Ta nhướn mày:

- Ngươi nghĩ là ai?

Hắn lắc đầu:

- Đoán không ra.

Ta thích thú:

- Ta gợi ý giúp ngươi nhé!

Hàn Niệm Chi nhìn lên. Ta nói:

- Là người rất giống ngươi.

Hắn im lặng, một chút ngờ ngàng:

- Người muốn nói gì?

Ta chống cằm nhìn hắn:

- Muội muội ngươi, hoàng hậu Kim quốc.

Gương mặt Hàn Niệm Chi ngờ ngàng rồi không thể tin, cuối cùng là hụt hẫng. Hắn nói với ta:

- Thật không ngờ.

- Ngươi tin ta? Ngươi không nghĩ ta đang nói dối sao?

Hàn Niệm Chi lắc đầu:

- Muội muội này của ta, ta hiểu hơn ai hết! Nếu là nàng chuyện này có thể xảy ra lắm.

- Cuối cùng ngươi đã làm điều gì đáng hận để nàng sẵn sàng giết ngươi như thế?

Hắn lắc đầu:

- Ta có nói người cũng không hiểu.

Ta tức giận đứng dậy bỏ về phòng. Kính Thiên đang ngồi đọc sách, hắn hơi ngước lên nhưng không nói gì, tiếp tục cúi xuống đọc sách. Ta định hỏi hắn đọc sách gì nhưng cuối cùng chỉ thờ dài, cời áo nằm xuống giường, mệt mỏi thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: 86: Nhàn sự

- Tướng quân!

Quay lại nhìn Lục Nga, ta hỏi:

- Chuyện gì?

- Kim quốc đang chuẩn bị thuyền chiến.

Ta cười khẩy:

- Quan sát thật kỹ, báo với Vĩnh Khanh chuẩn bị.

- Vâng!

Dương Mộc Lan muốn uy hiếp ta? Nực cười! Đánh thủy chiến, Thủy Tinh quân chưa bao giờ thua! Nếu hắn muốn, ta rất vui cho hắn thấy cách biệt thực lực thật sự là thế nào.

- Còn chuyện gì sao?

Ta hỏi Lục Nga vẫn đang đứng chờ lệnh:

- Canh giờ trước chúng ta bắt được một kẻ khả nghi lên vào Thiên Viên các, trên người có dấu hiệu của ám vệ Trường Hạp quốc.

- Người đâu?

- Đã chết.

Lạc Bình An thật sự không thể ngồi yên đâu. Thời hạn còn có ba ngày, nàng hẳn đã đến Phụng đô rồi.

- Nói Từ Ân truy lùng toàn bộ kinh thành, nhanh chóng tìm ra nơi ẩn nấp của Lạc Bình An.

- Vâng.

Lục Nga rời khỏi, ta đến Thiên Viên các tìm Hàn Niệm Chi. Hắn đang đánh cờ một mình, thấy ta tới thì mỉm cười, chỉ vào ghế đối diện:

- Người muốn đánh cờ không?

Ta nhún vai, ngồi xuống cầm cờ đen đánh với hắn. Chưa được hai nước đã thấy quân bại tướng đỏ, ta tức giận:

- Chơi lại.

Hàn Niệm Chi mỉm cười, bắt đầu thu cờ. Ta đánh trước, được mười nước lại thua:

- Ta đi lại, lúc này bị run tay.

- Được.

- Ta đi lại.

Ta ngăn Hàn Niệm Chi đánh con chốt hạ, gạt cờ đi lại hai nước. Hắn chỉ cười:

- Vậy chúng ta chơi lại ván khác. Người đi hai nước, ta đi một nước.

Ta hít mũi, đây là khinh thường ta? Trên gương mặt hắn hoàn toàn là thoải mái, cũng không rõ hắn nghĩ gì. Hắn ngược lên, cười thoải mái:

- Đánh cờ một mình buồn lắm, người đánh với ta một lúc nữa hãy đi.

Đằng nào ta cũng đang rảnh, ngồi chơi cờ với hắn cũng không thiệt gì.

Hạ cờ. Dù mỗi lần ta đều đi hai nước nhưng cũng chỉ trong mười lần, vẫn bị hắn đưa vào trông. Ta tức giận lật bàn cờ:

- Không đánh nữa, phiền phức!

Hàn Niệm Chi cười không nói, cúi xuống nhặt những quân cờ tung toé dưới đất lên. Ta chống cằm nhìn hắn, hỏi:

- Ngoài cờ ra ngươi không biết làm gì khác sao?

Hắn hơi ngược mắt lên, hỏi ta:

- Người muốn nghe đàn không?

Ta thờ dãi, dựa người ra sau:

- Thử xem.

Hàn Niệm Chi nhặt cờ xong thì đi lấy đàn. Lục Nga dọn bữa tối lên rồi lui xuống. Ta vừa uống rượu vừa nghe hắn đàn, chỉ một nửa bài đã bắt đầu thấy chán. Ném vài hạt sen về phía Hàn Niệm Chi, ta bực tức:

- Đừng đàn nữa, chẳng hiểu gì cả.

Hắn dừng lại, nhìn ta rồi bật cười:

- Muốn nghe đàn cũng là người, giờ lại kêu không hiểu. Cuối cùng người muốn làm gì? Làm thơ nhé?

Ta lắc đầu:

- Ta không hiểu đâu. Người không biết võ công sao? Cùng đánh vài đường với ta.

Hắn lắc đầu:

- Ta không biết võ công.

Ta chau mày:

- Nam nhân gì mà không biết võ công? Nghi quốc không có nam tử nào không biết võ công. Ngươi không sợ về bị nương tử đánh sao?

Hắn đến ngồi trước mặt ta, nhấp một ngụm rượu:

- Nương tử ta không đánh ta.

- Hay cùng bàn kế sách phá địch nhé?

Hắn vẫn lắc đầu:

- Ta không biết dùng binh hay điều tướng.

Ta chau mày:

- Ngươi vô dụng như vậy? Cái gì cũng không biết, làm thế nào lại có cô nương muốn lấy ngươi chứ?

Hắn cười:

- Ta cũng không biết thế nào nữa.

Ta chán nản quay đầu ra ngoài đình. Trăng đã lên cao lắm rồi, Kính Thiên ngủ chưa nhỉ?

- Đạo này người hay đến chỗ ta, là có chuyện gì muốn nói sao?

Ta nhìn hắn:

- Thiên Viên các là chỗ của ta. Đi đâu còn phải hỏi ý kiến ngươi sao? Ai mới là kẻ ở nhờ?

- Ta đâu có ở nhờ, là người không cho ta về mà.

Ta trừng mắt nhìn hắn, không nói nữa.

Đạo này ta hay đến đây vì không còn chỗ để đi nữa. Bên Hoả Hương đang chuẩn bị binh lính, sẵn sàng đối đầu với Kim quốc bất cứ lúc nào, mọi lực lượng đều tập trung tại Hoả Hương, bên người ta chỉ có một Lục Nga. Gia Nghị tập trung lo chuyện trên triều. Đạo này ta không lên triều, cứ lên thì mấy mụ già lại lái nhải chuyện Hàn Niệm Chi, lời đủ thứ ra nói khiến ta muốn ngủ cũng không yên nên dứt khoát vứt cho Gia Nghị giải quyết, trốn trong Thiên Viên các làm rùa rút đầu. Kính Thiên cũng đã tỏ thái độ với ta, đạo này hắn không thèm gặp ta nữa, dù có về phòng cũng khiến ta chán nản. Ở một mình lại không quen. Thiên nhi chỉ tập trung học tập, hiếm khi đến tìm ta chơi. Đến Lân cung lại buồn chán.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: 87: Bí mật cổ xưa

- Tướng quân, có thể hỏi người vài chuyện không?

Ta nhìn Hàn Niệm Chi:

- Hỏi đi! Vài ngày nữa thành người chết rồi không hỏi được đâu.

Hắn bật cười:

- Tại sao các đời vua Nghi quốc chỉ có ba công chúa sống sót?

Ta trầm ngâm:

- Vì duy trì trị an ngàn năm của Nghi quốc... Thực ra, đó chỉ là lời nói dối thôi. Truyền thuyết xa xưa, khi bốn nước còn là một, hẳn ngươi biết chuyện này?

Hàn Niệm Chi gật đầu:

- Là thời khai thiên, khi các thần thú còn sống đúng không?

Ta xác nhận:

- Chính là thời gian đó, bốn tộc người sống nhờ Thần thú. Tộc nhân của ta thờ Phụng Hoàng. Phụng Hoàng kiêu ngạo, không muốn sống cùng ba thần thú còn lại nên dùng thần lực tách phần đất của mình ra, trôi dạt ra ngoài biển, chính là Nghi quốc bây giờ. Đi theo còn có tổ tiên của ta. Nhưng thời gian qua đi, tính cách Phụng Hoàng ngày càng xấu, giết người liên tục, khiến lòng dân oán thán, tiếng kêu khóc khắp nơi. Tổ tiên ta lúc đó là lập một trận pháp, nhốt thần thú vào lòng đất, tạo kết giới lên trên. Nhưng thần thú vẫn là thần. Có thể bị nhốt, bị phong ấn nhưng lại không chết. Nó cứ sống mãi trong lòng đất, oán hận người Phụng gia, ra sức phá kết giới. Phụng gia lúc đó lên ngôi, trị vì Nghi quốc. Không ai biết nơi giam giữ Phụng hoàng ở đâu, chỉ có con cháu hoàng tộc biết. Nghi quốc trải qua ngàn năm, người dân bắt đầu quên dần thần thú mà mình nhốt, chỉ có Hoàng tộc là nhớ mãi.

Ta nhấp thêm ngụm trà, Hàn Niệm Chi bên kia vẫn đang lắng nghe.

- Hoàng tộc Nghi quốc không có thứ gọi là Hoàng lăng, các đời vua băng hà đều được mang đến núi Phụng Hoàng, quăng xác xuống miệng núi lửa, chính là nơi nhốt Phụng Hoàng. Mỗi đời vua đều phải thực hiện một nghi lễ cho các công chúa, gọi là Lễ Trưởng thành. Lễ này được làm khi các công chúa đã trưởng thành, mục đích duy nhất là chọn ra ba người có khả năng nhất trong các vị công chúa để duy trì huyết mạch Phụng gia, những người lại đều phải làm thức ăn cho Phụng Hoàng. Dù nó là thần thú nhưng vẫn phải ăn, lượng thức ăn không cần nhiều nhưng không thể nhịn đói cả ngàn năm. Thức ăn của Phụng Hoàng, chính là thịt người. Phụng gia dựa vào cái gì cai trị Nghi quốc? Chính là dùng máu thịt con cháu để nuôi Phụng Hoàng, giữ nó đừng đói quá hoá liều, phá phong ấn. Một khi phong ấn được phá, Nghi quốc nhất định chìm trong biển lửa... Biết tại sao Nghi quốc lại là nữ tôn không? Vì Phụng Hoàng chỉ ăn thịt nữ nhân thôi.

- Tại sao lại nói chuyện này với ta? Người không sợ ư?

Ta bật cười:

- Sợ gì? Người có thể phá phong ấn của Phụng Hoàng sao? Người biết núi Phụng Hoàng ở đâu sao? Ngọn núi đó, muốn nó xuất hiện nhất định phải có điều kiện nhất định, nhưng hiện tại trong Nghi quốc không ai biết phải làm thế nào? Phụng Âm có thể biết nhưng nàng phải ở ngôi vị hoàng đế thêm hai mươi năm. Người biết thì có tác dụng gì?

Mỗi vị vua Nghi quốc bắt đầu từ khi lên ngôi, mỗi ngày đều phải ăn một loại cỏ gọi là Cỏ Phụng Hoàng. Cỏ này là cỏ độc nhưng tác dụng không mạnh, tích tụ dần dần suốt hai mươi năm sẽ đi vào tim. Lúc này, dùng dao nhỏ trích lấy máu độc từ tim của đế vương, kèm với linh lực của Quốc sư mới có thể thỉnh gọi ngọn núi đó xuất hiện. Thời gian tích độc càng lâu thì thời gian núi Phụng Hoàng xuất hiện càng dài. Đỉnh điểm là vua Hoà Nhất, nàng có thể gọi núi Phụng Hoàng xuất hiện tới ba mươi hai ngày, tương ứng với ba mươi hai năm trị vì của nàng.

Hàn Niệm Chi im lặng một lát, hần đột nhiên hỏi ta:

- Nghi quốc các đời đều là nữ đế, làm sao có thể duy trì điều này?

Ta chống cằm nhìn hần:

- Người đang hỏi giúp Lạc Bình An sao?

- ...

Ta híp mắt cười:

- Muốn duy trì cũng không khó, quan trọng là Hoàng đế phải có bản lĩnh mà thôi. Đầu tiên, chính là chọn Phụng quân. Nhất định phải là kẻ có gia thế, có năng lực nhưng lại không có mơ ước và tham vọng, nếu có nhất định phải bị bóp nát ngay từ đầu. Một kẻ có tất cả nhưng không có lý tưởng để sống, nghe có vẻ khó khăn nhưng loại người dễ điều khiển nhất, hần có thể giúp người bình ổn hậu cung, khi có địch thì có thể ra chiến trường. Rất an toàn nhưng hần không được phép yêu hoàng đế. Một phụng quân yêu hoàng đế nghe có vẻ tốt nhưng thật ra lại rất phiền phức. Giống như Nghi quốc bây giờ, độc sủng hậu cung, quyền lực thiên lệch. Phụng quân yêu hoàng đế, nhất định không chấp nhận một nam nhân khác ở bên nữ tử mình yêu, thậm chí có thể gây hại đến công chúa và hoàng tử không phải con mình. Thứ hai, thế lực trong triều phải mạnh, không để xung đột quyền lực giữa các đại gia tộc và hoàng thất, kéo léo lợi dụng các tranh chấp giữa các đại gia tộc, nếu không có thì cũng phải tạo ra, nếu quá nhỏ thì xé cho to. Thứ ba, nội bộ hoàng tộc không được có bất cứ sơ hở gì, bất luận bên trong có hận đến muốn giết người nhưng tuyệt đối không lộ ra bên ngoài, ám tiễn có thể phóng nhưng mình thương không được xuất hiện. Cuối cùng, hoàng đế nhất định không được yêu thương hậu cung. Điều này quan trọng nhất vì một nữ tử, dù có là Hoàng đế mà yêu thương một người, nhất định sẽ muốn dựa dẫm, lơ là trách nhiệm, vui vẻ điên viên mà quên trọng trách. Hơn nữa, nữ tử khi xiêu lòng thường không dùng lý trí để giải quyết mà đa phần theo cảm tính, trực giác ngu xuẩn. Nữ đế khó hơn nam đế ở chỗ nàng phải sinh hài tử, thời gian mang thai và sinh nở đều rất vất vả, trong thời gian đó nếu có người lợi dụng chiếm quyền, vậy sẽ rất nguy hiểm.

Hàn Niệm Chi nhìn ta, hần nói:

- Những điều đó, Nghi quốc hình như hoàn thành rất tốt.

Ta cười khẩy:

- Nghi quốc không giống Kim quốc hay Ân quốc, trong hoàng tộc chỉ có cha mẹ giết con, không xuất hiện chị em giết nhau. Ý ta là những người còn sống.

- Người đã giết tỷ muội nào của mình chưa?

Ta gật đầu:

- Đã từng.
- Cảm giác thế nào?
- Không có cảm giác gì.

Khi giết Phurong Bích ta hoàn toàn không có ấn tượng gì, cũng không thấy hối hận. Nàng không chết, người chết sẽ là ta. Ta không có lý do gì để nàng sống cả.

- Người không muốn về nghỉ sao?

Ta nhìn Hàn Niệm Chi:

- Ngươi mệt rồi?

Hắn gật đầu. Ta chau mày:

- Ngươi cũng gọi là nam nhân sao? Yếu đuối lại vô dụng! Cuối cùng Lạc Bình An nhìn trúng cái gì mà có thể yêu ngươi chứ?

Hàn Niệm Chi hơi ngần ra:

- Giữa chúng ta không đơn giản là tình yêu. Ta từng cứu mạng nàng, cùng nàng trải qua vài chuyện nên có chút tình cảm mà thôi. Người chỉ dựa vào phỏng đoán mà mạo hiểm như vậy, có chút không đáng đâu.

Ta mỉm cười:

- Ngươi nói Lạc Bình An không quan tâm ngươi nhưng hai tháng nay, chúng ta bắt được hơn mười ám vệ Trường Hạp quốc trong Thiên Viên các. Điều này chứng tỏ cái gì hẳn ngươi hiểu hơn ta.

Hàn Niệm Chi im lặng. Hắn cúi đầu xuống, im lặng chìm vào suy nghĩ của bản thân.

Thật ra ở bên Hàn Niệm Chi rất thoải mái. Có cảm giác như hắn cái gì cũng có thể trả lời ngươi, cũng không muốn cùng ngươi tranh đoạt cái gì, cùng vui đùa, cũng không giận dữ hay dễ bụng. Một người như thế xuất hiện, đặc biệt trong Hoàng cung đầy tranh đoạt và lừa gạt, giống như một bông sen mọc lên giữa bùn lầy nhơ nhuốc, thậm chí ngươi biết đóa sen đó cũng ẩn bùn lầy mà xinh đẹp nhưng vẫn không kìm lòng được mà bị mê hoặc bởi vẻ thanh khiết đó.

Ta quay về phòng, Kính Thiên vẫn chưa ngủ, hắn vẫn đang đọc một cuốn sách, ta có vẻ cũng không khiến hắn có phản ứng nào. Chán nản cởi áo bào rồi lên giường ngủ, ta vừa đặt lưng xuống thì Kính Thiên cũng đi tắt đèn rồi nằm bên cạnh ta. Chúng ta không nói một lời mà chìm dần vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Phurong Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Cố nhân

- Tướng quân, đã tìm ra nơi ở của Lạc Bình An. Kim quốc cũng đã cho thuyền ra khơi.
- Nói Vĩnh Khanh dẫn hai vạn quân đến trước đồn đầu, chỉ dàn trận không đánh. Kim quốc không dám mạnh động với chúng ta đâu.

“Rừng trúc phía tây kinh thành, ta đợi nàng.”

Gấp tờ giấy đưa cho Lục Nga, dặn nàng:

- Đưa tận tay Lạc Bình An.

Lục Nga nhận lệnh rồi đi. Ta đi vào phòng thay võ phục, Kính Thiên đột nhiên nói với ta:

- A Dương, thà rằng nàng nạp Hàn Niệm Chi làm phu thi.

Ta nhìn hắn:

- Nói linh tinh cái gì?

Kính Thiên nhìn ta, trông mắt âm đạm:

- Nàng vui là được rồi.

Ta chau mày:

- Đã nói là không có! Người phát điên cái gì?

Nói rồi đi thẳng ra ngoài, cười Huyết Tử đến rừng trúc phía tây, nơi ta thường luyện võ. Lục Nga chạy ngay phía sau.

Nhảy xuống ngựa, ta nói với Lục Nga:

- Để bốn người đưa Hàn Niệm Chi đến đây. Chuẩn bị xe ngựa và y phục để hấn về Kim quốc.

- Tướng quân, còn chuyện người đã hứa thì sao?

- Hứa gì?

- Với Hoàng hậu Kim quốc...

Ta cười nhìn Lục Nga:

- Ta có hứa gì với nàng? Ta chỉ cầm bản đồ rồi đi. Tại nào của người nghe ta hứa hẹn?

Lục Nga hơi ngẩn ra, sau đó mới lui xuống.

Hứa hẹn? Một nữ nhân bị đồ kị che mắt có tư cách nói điều kiện với ta? Vì một nam nhân mà không ngần ngại giết huynh trưởng mình. Nói chuyện với nàng chính là hạ thấp thân phận ta. Còn muốn ta giúp nàng? Mơ tưởng!

Ta thong thả đi vào rừng. Lá trúc xào xạc trên đầu, vài tia nắng hiếm hoi chiếu xuống mặt đất tạo nên những khoảng không mờ hồ, sáng tối đang xen. Ngày đẹp cho một trận đấu.

Một người áo đỏ tươi nổi bật giữa rừng trúc xanh ngắt. Nàng chỉ đi một mình. Gương mặt xinh đẹp, mắt hạnh lạnh lùng nhìn ta, roi dài nắm chặt trong tay. Hai chúng ta hôm nay đều mặc áo đỏ tươi nhưng khí chất mỗi người một khác. Nàng nói với ta:

- Người đâu?

- Đánh thắng ta rồi nói tiếp.

Ta rút kiếm tấn công, nàng lùi lại không giao đấu. Ta chau mày nhìn nàng:

- Người muốn thế nào?

Lạc Bình An dùng tay nghịch nghịch cây roi, giọng nàng không độ ẩm:

- Người làm nhiều việc như vậy chỉ vì trận đấu này?

Muốn nói chuyện trước rồi đánh sau? Phiền phức!

Ta miễn cưỡng gật đầu:

- Người còn nợ ta một trận đấu công bằng. Lần trước người thắng vì có Hàn Niệm Chi giúp, lần này thì không nói trước được đâu.

Nàng cười:

- Trận đấu này người đã chờ năm năm, chờ thêm vài năm nữa thì có là gì? Nhất định phải là thời điểm này?

- Ta không có nhiều kiên nhẫn!

Lạc Bình An cụp mắt xuống, nàng nói:

- Ta có thể dùng thực lực thật của mình đấu với người một trận công bằng. Nhưng đổi lại, ta muốn một lời hứa từ người.

Hứa? Nàng muốn ta hứa gì?

Ta cười khẩy:

- Ngươi đã ở đây còn muốn nói điều kiện với ta. Tự tin như vậy?

Nàng nhìn ta mỉm cười, đôi mắt sâu thẳm:

- Ngươi nghĩ ta có thể tới đây mà không chút chuẩn bị nào ư, Phụng Dương?

Nàng đã làm gì?

Ta đương nhiên không tin nàng thật thà tới đây. Nàng đang giấu cái gì?

Lạc Bình An tự mình giành lấy ngôi vị hoàng đế đương nhiên không thể là một người đơn giản. Khinh thường nàng nhất định chỉ chuốc thêm phiền phức cho Nghi quốc. Mà ta, chỉ muốn một trận chiến công bằng.

- Ngươi muốn gì?

Lạc Bình An hơi thở dài, nàng nói:

- Chỉ một lời hứa của ngươi. Trận chiến này, bất luận ai thắng ai bại đều không liên quan đến Niệm Chi, ta hy vọng ngươi có thể thả huynh ấy đi.

Ta cứ nghĩ nàng sẽ ra điều kiện gì ghê gớm, không nghĩ chỉ là an toàn của Hàn Niệm Chi. Nếu nàng thích Hàn Niệm Chi như vậy ta cũng không keo kiệt với nàng.

- Thả hắn về Kim quốc hay Trường Hạp quốc?

Giương mặt Lạc Bình An hơi đổi nhưng vẫn giữ được nụ cười:

- Huynh ấy có chân, đến đâu tùy tâm nguyện.

Ta tùy tiện ngồi xuống đám lá trúc khô, rút thanh đoản kiếm ra lau:

- Nếu ta không đồng ý? Ngươi đang ở đây, tính mạng ngươi cũng nằm trong tay ta! Tại sao ta lại phải đồng ý trao đổi với ngươi chứ? Cả hai ngươi, tính mạng đều nằm trong tay ta. Một câu nói của ta cũng khiến hai ngươi đề đầu lại Nghi quốc, ngươi lại ở đây nói điều kiện với ta. Có nực cười không?

Lạc Bình An ngồi xuống đối diện ta, ánh mắt nàng lấp lánh:

- Ừm... Ngươi nghĩ kỹ chưa? Nếu ngươi thỉnh cầu, ta có thể ở lại Nghi quốc chơi vài ngày. Dù sao ở Trường Hạp quốc lâu cũng chán rồi.

Nàng ở lại Nghi quốc thì Hạ Cẩm chắc cũng đề đầu lại Trường Hạp quốc. Phụng Âm nhất định nổi điên với ta. Nàng lại đang mang thai, nói không chừng lại sinh non giống Thiên nhi...

Lạc Bình An mỉm cười với ta:

- Ngươi muốn một trận đấu công bằng, ta muốn an toàn của Niệm Chi. Có gì xung đột mà ngươi lại rồi rắm như thế?

Hừ! Dù không muốn thừa nhận nhưng nàng nói đúng. Tuy nhiên, ta không muốn xuống ngựa thế này. Rất không có khí thế!

Liếc mắt xuống ngực của nàng, ta cười khẩy:

- Hoá ra ngực của ngươi cũng to như vậy!

Ta thích thú nhìn gương mặt của Lạc Bình An cứng lại. Thục nữ vẫn mãi là thục nữ! Gặp lưu manh cũng chỉ có thể nuốt giận vào lòng thôi.

Lạc Bình An nở nụ cười nửa miệng, đôi mắt sâu thẳm, giọng nói lạnh lùng:

- Chúng ta đến đây đấu kiếm chứ không phải bàn luận. Bắt đầu thôi!

Lời chưa dứt thì roi trong tay đã như thần long lao đến. Ta lùi lại nhưng vẫn bị roi quét trúng đùi, rách một mảng da lớn.

Thích thú làm ta quên đi đau đớn. Võ công của Lạc Bình An quả thật không kém ta. Tốc độ, lực đạo, độ chuẩn xác đều ngang ngửa. Đánh như vậy mới sáng khoái chứ.

Vẫn giống như lần trước nàng ra đòn thường tránh chỗ hiểm. Cứ đánh thế này, nhất định sẽ thua ta.

Ta gạt roi của nàng qua một bên, nhân lúc sơ hở mà đưa một kiếm vào vùng bụng. Nàng nhận ra, đưa roi ra tấn công nhưng không kịp. Mắt thấy chiến thắng gần kề đột nhiên một trận choáng váng xuất hiện, tay ta chậm hẳn. Trên lưng đau nhói, ngực cũng bị đánh một chưởng. Ta bị bức lùi lại sau, chống

kiếm quỹ xuống mới giữ được không ngã.

- Tướng quân?

Lục Nga chạy tới đỡ ta. Trong rừng trúc cũng xuất hiện những người mặc áo đen, là thân binh của ta. Họ bao vây Lạc Bình An và người của nàng vào giữa, hai bên đều đang tuốt kiếm. Ta phát tay với Lục Nga, nuốt búng máu vào bụng, nói với Lạc Bình An trước mặt:

- Ngươi thắng rồi, đi đi!

Ta dựa vào Lục Nga, bước tránh qua một bên. Phía sau có một chiếc xe ngựa, Hàn Niệm Chi đang lo lắng nhìn về phía này. Lạc Bình An hơi ngỡ ngàng nhưng vẫn bước qua bên đó. Khi qua trước mặt ta, nàng hơi dừng lại:

- Trận này, ta không tính là thắng được. Chúng ta hoà nhau!

Ta bật cười.

Thua là thua! Lý do có là gì thì vẫn là thua.

Nhìn xe ngựa đi xa dần, ta có chút bất lực, cuối cùng vẫn không thể thắng. Bụng đột nhiên co thắt, ta không nhịn được mà nhổ ra một búng máu, trước khi ngất còn kịp nghe Lục Nga hét gọi mình.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Khúc mắc

Lúc ta tỉnh dậy đã thấy nằm trong Thiên Viên các, Phượng Âm lạnh lùng ngồi bên cạnh. Thấy ta tỉnh, nàng thở dài một hơi, mở miệng muốn nói nhưng cuối cùng chỉ chột lại được một câu:

- Tỷ nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Nói rồi đứng dậy đi mất. Ta biết nàng giận nhưng cũng đành thôi. Nàng cũng không thể giết ta được.

Tiếng bước chân vang lên, Kính Thiên bước vào. Ta chán nản nhìn lên đỉnh giường, không lên tiếng.

Hắn rót một ly trà mang qua, nói:

- Nàng uống chút nước đi.

Ta làm như không nghe, vẫn nhìn lên trần nhà. Kính Thiên hơi thở dài. Hắn ngồi xuống giường, đỡ ta lên, nói:

- Nàng vẫn giận sao?

Ta nhìn hắn, đây là lần đầu tiên chúng ta nhìn nhau như vậy kể từ khi ta mất đi hài tử. Kính Thiên vẫn nhìn ta, trong mắt hắn có chút bi thương. Đôi mắt ngày nào trong sáng như thế, nay chỉ còn nhuộm màu bi thương.

Dựa vào gối, ta không trả lời mà uống ngụm nước hắn đưa. Kính Thiên nói:

- Ta nghĩ nàng sẽ lập Hàn Niệm Chi làm phu quân.

Ta lắc đầu:

- Ta từng thề đời này chỉ có một mình ngươi là phu quân, có lập phu thị cũng qua ý kiến ngươi. Hơn nữa, ta với Hàn Niệm Chi là không thể. Thân phận hắn thế nào, ta rõ ràng. Chúng ta từ đầu không có gì.

Kính Thiên cúi đầu xuống không nói. Ta hỏi hắn:

- Ngươi làm sao vậy? Sao tự nhiên lại nghĩ thế?

Hắn vẫn cúi đầu:

- Chuyện ở núi Thất Nghịch, rồi chuyện của hài tử, tất cả đều là tại ta mà ra. Nếu ta không đến gặp phụ thân, nàng cũng vì thế mà mệt nhọc cưỡi ngựa, còn phải chứng kiến...

Ta nắm lấy tay hắn:

- Núi Thất Nghịch không phải lỗi của ngươi, chúng ta đều không ngờ phò mã lại làm thế. Còn hài tử, là tại ta không chú ý...

Thân thể của ta không thể mang thai. Dù không đến núi Thất Nghịch thì cũng không thể sinh nó ra...

Kính Thiên ôm chặt ta, vùi mặt vào vai, giọng hần khàn đi:

- A Dương, xin lỗi! Là ta có lỗi với nàng!

Ta gạt mình, vết thương bị động vào nhưng ta không thấy đau. Hơi ấm từ người Kính Thiên xoa dịu đi tất cả. Vòng tay ôm lấy hần, siết chặt. Ta cắn chặt môi không cho mình khóc, là lỗi của ta nhưng hần lại không một lời trách móc.

Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Bình quyền

Nằm trên giường được mười ngày, tự ta thấy vết thương của mình chậm lành hơn hần, thuốc thang đều dùng đầy đủ nhưng thời gian hồi phục chậm hơn rất nhiều. Vết thương nặng hơn, trước kia chỉ nằm trên giường mười ngày là có thể đi lại. Nhưng bây giờ, ta vẫn không thể xuống giường. Luru Hoà nói cơ thể ta đã lờn thuốc, các vết thương trước đây bắt đầu tái phát, phải một tháng sau miệng vết thương mới có thể khép lại.

Một nam nhân bước vào khiến ta có chút ngạc nhiên, trông có vẻ quen mặt nhưng không nhớ nổi tên. Có thể tự do đi vào mà không cần người báo, là nam nhân nào có thể lực như vậy?

Hần ngồi bên bàn ngoài, ta ngồi dựa trên giường, cách nhau một bức màn che. Lục Nga đi vào, nàng rót trà cho hần:

- Phượng quân, mời dùng trà.

Phong Nghi? Hần tới đây làm gì? Giờ này Phượng Âm đang dự buổi chiêu sáng. Kính Thiên cũng không ở đây. Hần tìm ta?

- Tướng quân đã đỡ chưa?

Vết thương trên người làm ta mất kiên nhẫn:

- Cần gì thì sửa nhanh rồi biến! Ta với ngươi không có chuyện phiếm để nói đâu!

Phong Nghi hơi dừng một chút:

- Dám hỏi Tướng quân, người có vui không?

Ta chau mày:

- Ý gì?

Hần cười khẩy:

- Ý gì? Ta hỏi Tướng quân người có ý gì mới đúng. Giữ sứ thần Kim quốc trong hậu cung, dấy can qua hai nước chỉ vì muốn đánh một trận với hoàng đế Trường Hạp quốc? Người làm điều này có từng nghĩ đến Nghi quốc dù chỉ một lần không? Có nghĩ đến Hoàng thượng phải chịu đựng những gì không? Có nghĩ đến cố gắng của chúng ta suốt những năm nay không? Chỉ vì ước muốn ngông cuồng mà người sẵn sàng đẩy Nghi quốc vào nguy hiểm! Chỉ vì ích kỷ cá nhân mà người đưa muối muối mình vào cảnh khó xử! Ta hỏi người, người có vui không? Người có xứng đáng với trách nhiệm người đang gánh vác không?

- ...

- Nếu người không thể gánh trọng trách thì xin hãy giao ra. Nghi quốc không thể bị hủy hoại trong tay một kẻ chỉ biết đến bản thân như người được.

- Ngươi muốn cái gì?

- Hồ phù! Xin giao ra hồ phù của Thủy Tịnh quân và quyền điều động trọng binh trong Kinh thành.

Ta hít một hơi sâu, không trả lời. Phong Nghị cũng không đòi hỏi gì, trực tiếp rời đi.

Phong Nghị tới đây yêu cầu ta giao ra hồ phù, là ý của Phụng Âm sao?

Buổi tối hôm đó, ta để Kính Thiên mang hồ phù đến cho Ngự Thư phòng cho Phụng Âm. Nàng không nói gì, chỉ nhận lấy.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Suy nghĩ của kiếm

Một tháng nhanh chóng trôi qua. Ta ở Thiên Viên Các dưỡng thương được một tháng thì đột nhiên mặt đất rung chuyển, mây đen kéo đến che phủ phía đông hoàng cung.

Phụng Âm cho người mời ta đến Ngự Thư phòng.

- Chuyện gì xảy ra?

Ta hỏi Phụng Âm đang dưỡng bệnh:

- Núi Phụng Hoàng đột ngột xuất hiện.

Ta giật mình:

- Tại sao lại xuất hiện?

Phụng Âm lắc đầu không nói. Ta chán nản ngồi xuống nhìn xung quanh. Phụng Ngõ chưa đến, hẳn là đi xem xét tình hình.

Nửa đêm, Phụng Ngõ đến, cả người ướt đầm sương, gương mặt tái nhợt. Nàng ngồi vào một ghế, không kịp uống ngụm trà đã nói:

- Là Định quốc kiếm quay về, nó đang ở núi Phụng Hoàng.

Định quốc kiếm? Ta dùng nó chặn mắt trận ở Hoả Hương. Nó quay về thì trận pháp phải làm sao? Hoả Hương nhất định có biến.

- Định Quốc kiếm không phải do người bảo quản sao?

Phụng Âm quay sang hỏi ta, trong mắt nàng là ngỡ ngàng:

- Ta dùng nó giữ mắt trận dưới biển Cẩm. Tại sao lại có thể quay về?

- Gì?

Phụng Âm đập bàn nhìn ta. Phụng Ngõ cũng nhìn qua bên này.

- Người lấy kiếm trấn quốc ném xuống biển sao?

Ta chau mày:

- Nó ở trên bờ cũng có tác dụng gì đâu? Dùng làm vật khoá trận, giữ vững bình an cho Nghi quốc có gì mà không được?

Phụng Ngõ và Phụng Âm cùng hít một hơi, ta im lặng.

- Nhưng tại sao nó có thể quay về?

Ta hỏi. Phụng Âm chau mày không trả lời, lẳng lẽ nhìn sang Phụng Ngõ. Ta theo mắt nàng nhìn thì thấy Phụng Ngõ rút ra một quyển sách trong tay áo, bận rộn đọc. Cả thư phòng chìm trong im lặng.

Một lúc sau, Phụng Ngõ đặt quyển sách xuống, gương mặt nàng ngưng trọng. Ta hỏi:

- Thế nào?

Phụng Ngõ hơi liếm môi:

- Thanh kiếm đó không cảm nhận được ngươi nên tự ý trở về núi Phượng Hoàng, chờ chủ nhân kế tiếp.

Ta chau mày. Không cảm nhận được ta là ý gì?

- Định quốc kiếm sau khi được rút sẽ nhận chủ nhân, không rời xa bao giờ. Ngươi giữ nó hơn mười năm hẳn nhận ra lúc nào nó cũng ở gần bên ngươi, dù không có người đem theo cũng vậy.

Ta gật đầu. Nghĩ kỹ lại cây kiếm đó chưa từng rời khỏi ta quá hai trăm bước.

Phượng Ngõa tiếp tục:

- Định Quốc kiếm khi xưa nhận tổ tiên chúng ta làm chủ, đời truyền đời nó cũng chỉ nhận người Phượng gia. Trong sách ghi, Định Quốc kiếm có nhận thức, có ý chí riêng. Lần này ngươi mang nó đi khoá trận, ngâm dưới biển sâu, lại không ở Hoà Hương. Khí tức của ngươi giảm dần nên nó nghĩ ngươi đã chết, tự ý trở về núi Phượng Hoàng...

Ta chau mày:

- Ta ném nó xuống biển hơn một năm, ở kinh thành cũng hơn một năm, cộng lại đã hai năm. Tại sao bây giờ nó mới trở lại?

Phượng Ngõa trừng ta:

- Ngươi hỏi ta à? Sao không hỏi cây kiếm kia ấy!

- Những đời trước, Định Quốc kiếm quay về nhưng núi Phượng Hoàng không xuất hiện. Tại sao lần này nó lại xuất hiện?

Phượng Âm đột ngột lên tiếng. Phượng Ngõa trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Có thể nó nhận ra Phượng Dương chưa chết nhưng nàng lại vớt nó xuống biển...

Nói rồi nhìn sang ta. Phượng Âm cũng nhìn qua bên này.

Ta bật cười:

- Ý ngươi là cây kiếm đó giận đối với ta nên bỏ về núi Phượng Hoàng, nhưng nó muốn ta tới đón nên để ngọn núi đó xuất hiện sao?

Phượng Ngõa chau mày:

- Ngoài cách giải thích này ra thì ngươi muốn thế nào? Núi Phượng Hoàng là thánh địa của Nghi quốc, nó đột nhiên xuất hiện mà không điều kiện gì, thậm chí không phải ta hay Phượng Âm lập đàn thỉnh gọi...

- Nhưng...

- Được rồi!

Phượng Âm lên tiếng ngăn ta và Phượng Ngõa cãi nhau, nàng nói:

- Muốn biết phải hay không thì Phượng Dương, ngươi đến núi Phượng Hoàng xem thế nào.

Ta chau mày. Đến nước này thì chỉ đành vậy thôi.

Phượng Ngõa nói:

- Ta đưa ngươi đến chân núi. Ngươi phải tự mình tìm đến đền Phượng Hoàng.

Ta chau mày nhớ lại khoảng thời gian làm Lễ Trưởng Thành, gần không được thờ dài:

- Vậy phải mất tới sáu ngày?

Phượng Ngõa lắc đầu:

- Lần này đi đừng ăn gì cả. Bao bọc núi Phượng Hoàng có trận pháp, phải là huyết thống Phượng gia mới có thể vào. Hơn nữa, muốn đến đền Phượng Hoàng nhất định phải cạn kiệt hết sức lực.

Ta mờ mịt:

- Vậy điều kiện phải là người được chọn thì sao?

- Đi thẳng về phía trước đến hết sức lực chứng tỏ ngươi là người kiên định, không vì khó khăn mà bỏ cuộc. Một quốc gia cần người như thế nào để lãnh đạo? Chẳng phải kẻ kiên trì không bỏ cuộc sao?

- Vậy dã thú trong đó thì sao?

- Mấy con thú hoang cũng không giết được thì dựa vào cái gì thống trị Nghi quốc lấy võ lập quốc hả?

- Mấy con? Lăn đó vào ta gặp cả ngọn núi đấy!

- Lúc đó ngươi bị thương, mùi máu hấp dẫn dã thú tới là đương nhiên. Ngươi còn muốn thế nào? Tự mình bị thương lại còn trách ai?

- Ta tự rút kiếm đâm mình chắc?

- Đủ rồi!

Phượng Âm đập bàn ngăn ta với Phượng Ngõa cãi nhau, nàng xoa trán:

- Hai người nhanh đến đó! Phượng Ngõa thử đóng trận để núi Phượng Hoàng ẩn đi. Nếu không được thì để Phượng Dương đi vào, đóng trận từ bên trong.

Ta cùng Phượng Ngõa nhận lệnh rồi đi. Bước đến cửa ta còn liếc nhìn Phượng Âm ngồi trên ngai vàng. Nàng mệt nhọc ngồi đó, cái bụng kèn càng đè nặng lên người. Nếu nhớ không nhầm thì đã quá ngày nhưng tại sao nàng chưa hạ sinh? Có gì không ổn? Ta nghe nói ngự y các đời có phương thuốc nén sinh, chỉ dành cho hoàng đế. Tránh tình trạng hạ sinh không đúng thời điểm. Phượng Âm đang dùng thuốc này sao? Tại sao nàng lại làm thế?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Núi Phượng Hoàng

Ta với Phượng Ngõa đi ngay trong đêm, rạng sáng thì tới núi Phượng Hoàng. Ngọn núi sừng sững cao ngất, âm u không ánh sáng. Cây cối rậm rạp không bóng người, ẩn sâu bên trong còn có tiếng gầm gừ của dã thú. Cả ngọn núi ẩn hiện sự ma quái ớn lạnh.

Phượng Ngõa quay mặt nhìn mặt trời, rút giấy đọc cái gì đó. Nàng đọc rất lâu, trên trán lấm tấm mồ hôi nhưng ngọn núi vẫn không nhúc nhích.

Mặt trời chiếu thẳng xuống hun nóng vạn vật. Cây cối, nước và muôn thú đều đã rõ ràng nhưng ngọn núi vẫn chìm trong lạnh lẽo.

Ta chạm vào vai Phượng Ngõa, nó đã ướt đầm mồ hôi, run rẩy. Phượng Ngõa dùng đôi mắt tan rã nhìn ta, không nói chuyện.

- Ngươi đứng chờ, ta sẽ vào.

Phượng Ngõa như không hiểu lời ta nói, trong mắt nàng chỉ còn mờ mịt. Đỡ nàng ngồi tạm vào một tảng đá dưới tàng cây, ta rút kiếm chuẩn bị bước vào thì bị giọng nói nhẹ nhàng của Phượng Ngõa gọi giật lại:

- Phượng Dương!

Ta quay lại nhìn. Nàng nói tiếp:

- Đi vào phòng Quốc sư, lấy một chút mê hương trong đó hoà với máu của ngươi có thể giam Định Quốc kiếm dưới lòng biển.

Ta gật đầu. Nếu không giam nó, mỗi năm lại chạy về. Hoà Hương phải làm thế nào?

Chạy thẳng vào núi Phượng Hoàng. Ta chỉ đi thẳng không dừng cũng không nghỉ, chờ sức lực tiêu hao dần. Dã thú cũng không tìm đến ta, nếu có chạm mặt chúng chỉ nhìn một chút rồi đi vòng ra đường khác.

Chỉ một ngày sau, ta bắt đầu mệt mỏi, đi đứng cũng không nổi.

Đền Phượng Hoàng sừng sững hiện ra. Con Phượng Hoàng to lớn ngạo nghễ đứng giữa sân, ba căn phòng phía sau đóng cửa im lìm.

Kết!

Cánh cửa phòng bên trái mở ra, Định Quốc kiếm đứng im lìm đứng giữa phòng. Ta bước vào, cánh cửa dần đóng lại. Ánh sáng từ trần nhà chiếu xuống,

vừa vụn bao bọc thanh kiếm đen.

Cảm giác giống như năm đó. Ta một thân thương tích đi vào, ôm thanh kiếm cùng ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo, chờ đợi người đến đưa ra ngoài.

Ta bây giờ với năm đó có gì khác nhau?

Đều là một thân thương tích! Ngày đó, máu chảy thành dòng. Bây giờ, nội tạng không chỗ nào lành lặn.

Con đường Định Quốc tướng quân này... quả thật không đơn giản.

Ta đi tới rút thanh kiếm lên. Sự lạnh lẽo từ ngón tay theo thân thể truyền vào tim như nhắc nhở ta kiếm này nhuộm máu của bao nhiêu người, tay ta giết chết bao nhiêu sinh mạng. Phụng gia mất đi bao nhiêu người con, bao nhiêu người trở thành ác quỷ, bao nhiêu giấc mơ bị chôn vùi, bao nhiêu hạnh phúc chưa nở đã lụi tàn.

Tất cả vì cái gì?

Đạp mạnh cửa bước ra.

Năm xưa ta chờ đợi cánh cửa mở rộng. Nhưng bây giờ, nếu nó không mở, ta sẽ đạp ra. Ta không muốn chờ đợi trong lạnh lẽo cô độc một lần nữa.

Đẩy cánh cửa phòng Quốc sư, bên trên bàn thờ có vài cây hương chưa cháy. Ta cầm lấy một cây bỏ vào ngực. Khi quay lại thì phía sau không biết từ lúc nào đã đứng một nữ nhân mặc váy đỏ, mái tóc đen buông dài che đi khuôn mặt. Trên người nàng không có hơi thở, chỉ có tử khí. Giọng nói nhẹ nhàng lạnh lẽo, giống như không có lại giống như từ bốn phía vọng lại:

- Ta đã chờ ngươi rất lâu, con của ta!

- ...

- Huỷ diệt Nghi quốc! Giết chết những kẻ mang họ Phụng! Thả ta ra ngoài!

Ta chau mày. Là mê hương trong phòng Quốc sư sao? Chỉ như vậy đã có thể bức điên Phụng Kim?

- Ngươi tự làm đi.

Ta nói rồi đi thẳng vào người nàng. Nàng lập lờ tan ra thành khói, nhưng giọng nói vẫn không ngừng lặp lại:

- Huỷ diệt Nghi quốc! Giết chết những kẻ mang họ Phụng! Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài...

Khi cánh cửa phòng Quốc sư đóng lại, tiếng nói mới biến mất. Con phụng hoàng ngoài sân không còn bay nữa mà đã khép cánh lại, nằm xuống, đôi mắt nhỏ lệ.

Một con rưng chán nhẹ xuất hiện, con phụng hoàng và ba căn phòng dần chìm xuống mặt đất. Cây cối bắt đầu di chuyển, càng lúc càng nhanh. Chỉ có chỗ ta đứng là bất động.

Khi ta chớp mắt đã thấy đứng trước mặt Phụng Ngô, miệng nàng vẫn đang lầm nhảm. Quang cảnh quay về giống ban đầu, ta mệt mỏi ngồi xuống. Phụng Ngô ngừng đọc, nàng cũng ngồi xuống giống ta, trên mặt ướt đầm mồ hôi.

- Phụng Dương, về kinh thành thôi.

Ta lắc đầu:

- Định Quốc kiếm quay về, khoá trận được mở, Hoà Hương hẳn đang rối loạn. Ta phải tới đó xem thế nào. Ngươi về kinh thành đi.

Phụng Ngô chau mày:

- Ngươi không có thánh chỉ lại không có hồ phù, về đó có tác dụng gì?

Ta không trả lời nàng, nhảy lên Huyết Từ chạy đi. Huyết Từ qua lại Kinh Thành và Hoà Hương nhiều đến nỗi đã thuộc đường, nó cứ thế chạy xuyên qua màn đêm. Ta trước nay điều khiển Thủy Tinh quân chưa từng dùng tới hồ phù. Với ta, hồ phù và cục sắt cũng không có gì khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Hậu hoạ

Đúng như ta dự đoán, cả thành đang rối loạn. Lão Ông thấy ta về đã không ngăn được nước mắt mà ghen ngào:

- Tướng quân, cuối cùng cũng về rồi. Ta lo cho người quá! Tin tức Gia Nghị truyền về chẳng có cái nào tốt. Ta đang định đến kinh thành gặp người, sống chết gì cũng theo hầu...

Ta ngăn lão lại bắt đầu dài dòng:

- Biển Cấm thế nào rồi?

Lão Ông sụt sịt:

- Không biết tại sao vài ngày nay biển động dữ dội. Diệp lão nói là trận đồ đang khởi động. Vĩnh Khanh và Linh Lung đang thương lượng xem giải quyết thế nào.

Ta đi thẳng vào quân doanh. Vĩnh Khanh ngạc nhiên nhìn lên:

- Dương nhi? Muội đang dưỡng thương cơ mà.

Ta khoát tay không nói, đến chủ vị ngồi xuống:

- Biển Cấm thế nào?

Vĩnh Khanh lắc đầu:

- Không ổn! Thủy quái đã bắt đầu xuất hiện, biển động mạnh, không tàu thuyền nào có thể đi qua. Khu quây cá của chúng ta cũng thành thức ăn cho thủy quái cả rồi.

- Sao không điều Thủy Tinh quân đi tiêu diệt thủy quái?

Linh Lung lắc đầu:

- Một tháng trước hoàng thượng ra chiếu chỉ điều một phần Thủy Tinh quân đến phía nam Nghi quốc, trấn giữ cảng biển Từ Hương. Một phần bị điều đi lung tung. Bây giờ ở Hoả Hương chỉ có hơn hai vạn Thủy Tinh quân. Có liên tục túc trực ở Biển Cấm vẫn không thể nào tiêu diệt hết thủy quái được.

Ta nhin không được đập bàn:

- Hồ đồ!

Phượng Âm đang mưu tính cái gì? Dù muốn suy yếu thế lực của ta cũng không nên điều động nhiều Thủy Tinh quân đi như thế. Hoả Hương là cửa ngõ quan trọng mà không có trọng binh trấn giữ? Chẳng may biến cố xảy ra thì nàng định xoay sở thế nào?

- Viết thư cho Gia Nghị, nói nàng dâng tấu xin quân từ kinh thành.

Linh Lung cúi đầu:

- Vâng!

- Trong thành hiện có bao nhiêu Thủy Tinh quân?

- Một vạn ạ.

Linh Lung tiếp lời. Ta nói với nàng:

- Chuẩn bị năm tàu chiến, một nửa theo ta ra biển Cấm.

- Vâng!

Khi tới nơi ta mới biết mọi chuyện tồi tệ hơn ta nghĩ rất nhiều. Những con thủy quái nhưng nhúc, chúng vừa thấy thuyền liền tấn công. Dù chỉ là Thủy Sâm không có sức uy hiếp nhưng cũng rất vất vả để giết chúng.

- Lấp tên! Nhắm! Bắn!

Thủy Sâm gào thét rồi chìm xuống, những con khác cứ đập lên đồng loại mà tấn công thuyền. Mưa lớn không ngừng, gió rít gào cản trở tầm nhìn, giảm

sức bật của cung tên và giảm khả năng bắn trúng. Chưa kể số lượng Thủy Sâm lại đồng đến mức người ta sợ hãi.

Rầm!!!

Một chiến thuyền bị Thủy Sâm quật ngã, bóp nát như gỗ mục. Từ làn nước đen đúa thủy quân ngoi ngóp bơi lên.

- Chuyển hướng! Chặn Thủy Sâm lại! Cứu người lên!

Ta ra lệnh. Nhưng tiếng gió át đi tất cả. Cờ hiệu và y phục đều bám sát vào người lạnh lẽo nhưng tâm trí ta còn lạnh hơn. Cảm giác có một ánh mắt nhìn càng này càng mạnh mẽ. Ta nhìn xuống lòng biển đen ngòm dậy sóng nhưng chẳng thấy gì.

Chỉ là, ta khẳng định có gì đó đang ở phía dưới. Ta thậm chí còn cảm nhận được ánh mắt oán hận đồ ngầu của nó. Có gì đó đang điều khiển đám Thủy Sâm này.

- Tướng quân, rút lui thôi.

Khả Vinh kéo tay áo ta. Nhìn lại những chiến thuyền mình mang theo, chỉ còn hai chiếc cổ chống chọi, binh lính cũng đã rã rời. Ta siết chặt tay, ra lệnh:

- Rút lui!

Thuyền dần tiến vào Hoả Hương, công thành được hạ xuống kín mít. Kính Thiên và Lưu Hoảng đang đứng trong quân doanh chờ đợi. Ta nhìn bọn họ:

- Phụng Âm có điều quân đến không?

Kính Thiên lắc đầu:

- Khi đi không thấy hoàng thượng nói gì.

Ta siết chặt tay. Phụng Âm làm vậy là có ý gì?

- Từ Ân!

- Có thuộc hạ!

- Truyền lệnh cho toàn bộ Thủy Tinh quân: bắt luận đang đóng ở đâu, lập tức quay về Hoả Hương nhận lệnh.

- Tướng quân, nhưng thánh chỉ...

Ta tức giận:

- Đây là quân lệnh!

Toàn bộ người trong doanh trường quỳ xuống:

- Thần tuân lệnh!

Lệnh được truyền đi. Thủy Tinh quân đóng ở các thành trì lân cận đã bắt đầu quay về nhưng đại quân phía xa dù hành quân ngày đêm cũng phải một tháng nữa mới tới nơi. Hoả Hương chờ được một tháng không?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Nan giải

- Tướng quân, uống thuốc đã!

Lưu Hoả bưng bát thuốc đi vào lạng đứng chờ giữa sảnh. Ta thở dài:

- Thuốc còn tác dụng không nguoi rõ hơn ta mà.

Lưu Hoả đột nhiên quỳ xuống, cúi gằm mặt:

- Thần vô dụng...

Ta miễn cưỡng:

- Luru Hoà! Sống chết có số. Ngươi đã tận tâm rồi. Đừng tự trách mình nữa.

Nàng dập đầu với ta, cần mỗi không nói một câu.

Ta nói với nàng:

- Luru Hoà, quay về kinh thành đi! Ngươi ở đây chỉ gây thêm rắc rối thôi.

Luru Hoà ngẩng mặt lên, nước mắt giàn dụa. Nàng nghẹn ngào:

- Thần nhất định khuyên hoàng thượng xuất quân viện trợ...

Ta không nói gì nhìn Luru Hoà đi. Phụng Âm có xuất quân không, ta không biết nhưng Luru Hoà không nên ở đây. Nàng không nên chết ở Hoà Hương này.

Thủy quái đang tiến dần về Hoà Hương. Số binh lực ít ỏi của ta không thể cầm cự được lâu nữa.

Phải làm thế nào?

“Phụng Dương, tỷ nhất định đừng cho ta cơ hội. Nếu không, ta nhất định giết tỷ.”

Giọng Phụng Âm đột nhiên vang lên lạnh lẽo.

Ta chỉ muốn cười. Sao ta lại quên chứ? Nàng đã từng cảnh cáo ta. Nàng đã từng nhìn ta bằng ánh mắt oán hận, nói với ta bằng giọng điệu thành khẩn. Mà, ta không chú ý...

Ta quá tự tin! Ta quá ngạo mạn! Đến nỗi đem cả Hoà Hương ra mạo hiểm...

“Địch quá mạnh, ta không chắc mình có thể tiếp tục được không. Quân lương không tới kịp. Chúng ta đã thủ trong Vĩnh Thành hơn một tháng, quân tình khó khăn, lòng quân rối loạn. Nếu tiếp tục thế này, quân kỷ không thể giữ vững, không bằng mở thành, đầu một trận sống còn, kéo dài thời gian cho nhóm Lê Nương mang dân chúng chạy trốn. Ta cũng không có gì hối tiếc, chỉ là đứa bé trong bụng này...”

Sao ta có thể quên chứ? Rất nhiều lời cảnh báo đã được nói ra. Tại sao ta lại không nhớ tới chúng? Thật ngu ngốc! Ta lại có thể quên đi cách trị vì của Nghi quốc từ bao đời...

- Tướng quân!

Khả Vinh hấp tấp chạy vào trong doanh trướng, gương mặt tràn đầy khủng hoảng.

- Chuyện gì?

- Đám Bội Sâm và Hải Quỷ không biết làm sao đột nhiên phát điên, đang đập phá nơi ở của chúng.

Ta chau mày:

- Tới xem.

Chạy tới nơi nuôi nhốt Bội Sâm, ta ngỡ ngàng. Những con thủy quái giống như phát điên, không ngừng cắn xé lẫn nhau, đâm đầu vào tường thành, muốn xông ra ngoài biển.

- Ra lệnh toàn quân: bằng mọi giá phải khống chế được chúng. Tuyệt đối không để chạy vào khu dân cư!

- Vâng!

Khả Vinh rời đi. Binh lính trong Thủy Tịnh quân di chuyển, tập trung giữ đám thủy quái lại.

- Tướng quân!

Vĩnh Khanh chạy tới chỗ ta, gương mặt đầy mệt mỏi:

- Nhanh! Lên tường thành!

Ta chạy lên tường thành. Bên ngoài Thủy Sâm như sóng biển dồn dập tiến về đây. Chúng ra sức đánh vào tường thành, dùng bất cứ bộ phận nào của cơ thể toàn lực lao vào tường thành. Bất kể bị thương hay chết đều không quan tâm. Con đi sau đạp lên con đi trước mà lao vào tường. Tất cả giống như phát điên!

Diệp Lão hấp tấp chạy tới chỗ ta, chỉ thẳng vào đám Thủy Sâm:

- Nhìn đằng sau chúng đi! Chỗ trung tâm ấy!

Ta nhìn theo tay lão. Giữa rừng hoa đỏ Thủy Sâm là một ngọn núi màu xanh nổi bật.

Địa Ôn!

Một con Địa Ôn trưởng thành!

Nó đang kêu. Giọng thanh thoát lại có giai điệu. Giống như một bài hát.

Là nó đang điều khiển lũ thủy quái?

Địa Ôn ngừng kêu. Nó giương đôi mắt đỏ ngầu về phía này.

Ta và nó nhìn nhau. Ta chắc chắn!

Cảm giác giống như khi ở Biển Cấm, chính ánh mắt này luôn nhìn ta.

Nó nhận ra! Nó biết chính ta đã giết con nó!

Muốn trả thù sao?

Tốt lắm! Chỉ ít nó chỉ cần một mình ta.

- Vành Khanh! Chuẩn bị một chiến thuyền!

- Vâng!

Siết chặt Định Quốc kiếm, ta âm thầm ra quyết định. Nếu nó đã muốn ta, vậy ta sẽ cho nó thứ nó muốn. Ít nhất... cũng giữ được an toàn cho Hoà Hương.

- Tướng quân, thuyền đã chuẩn bị xong. Người cần bao nhiêu người?

- Không ai cả! Ta đi một mình!

- Tướng quân?

Ta không quan tâm, nhanh nhẹn bước lên thuyền. Một đôi tay kéo ta lại:

- Ta đi cùng nàng! Ta sẽ không chờ đợi nữa! Ta sẽ đi cùng nàng!

Ta ngạc nhiên nhìn Kính Thiên:

- Ở lại đây...

Hắn lắc đầu:

- Ta không muốn đợi nữa! Dù ngoài kia là gì thì ta cũng cùng nàng giải quyết. Chúng ta là phu thê, dù hoạn nạn hay vinh hoa đều phải cùng nhau trải qua, huống chi là nguy hiểm này? Ta không để nàng gánh vác một mình nữa! Luật lệ hay quy tắc, ta không quan tâm. Ta chỉ biết nương tựa của mình đang gặp nguy hiểm, một nam nhân như ta không thể giương mắt nhìn.

Bàn tay bị Kính Thiên siết chặt, hơi ấm từ tay truyền vào tim, xua đi nỗi sợ hãi trong lòng. Hít một hơi sâu, ta nói với hắn:

- Tuỳ người!

Ta quay người lên thuyền thì lại bị một đôi tay già nua nắm lại. Lão Ông mỉm cười với ta:

- Lão đi với người! Đừng từ chối, ta chỉ lái thuyền thôi. Người hay đại nhân có ai biết lái thuyền chứ? Lão già rồi! Chết cũng không có gì đáng tiếc. Lão không thể nhìn con gái mình mạo hiểm mà không làm gì. Mạng sống này là người cứu được, ta luôn chăm sóc người từ ngày người còn là một tiểu cô

nuông bị tróc đầu. Người làm sao có thể để kẻ tóc bạc tiến người tóc xanh?

Ta nuốt cục nghẹn trong cổ họng xuống, không trả lời mà quay lưng lên thuyền. Lão Ông đứng trước bánh lái, Kính Thiên căng buồm lên. Khả Vinh và Linh Lung nhảy lên thuyền, phía sau còn nhiều Thủy Tinh quân nữa. Ta lạnh giọng:

- Đi xuống!

- Tướng quân!

Khả Vinh hét lên. Ta cũng hét:

- Đây là quân lệnh! Kẻ nào dám chống lại?

Mọi người dừng lại, Linh Lung quỳ xuống:

- Tướng quân, cho ta đi cùng người đi. Ít nhất cũng phải liều một trận! Chúng ta bên nhau lâu như vậy, vào sinh ra tử bao nhiêu lần... Nhìn người đi vào chỗ chết, ta làm không được!

- Linh Lung, ta là tướng quân! Lời ta nói là quân lệnh. Người lập tức xuống thuyền cho ta!

Linh Lung nghẹn ngào:

- Tướng quân?

- Đi xuống!

Vĩnh Khanh kéo Linh Lung đứng lên, hấn khàn giọng ra lệnh:

- Chuẩn bị dầu lửa và cung tên. Chúng ta mở đường!

- Vĩnh Khanh, sau khi ta ra lập tức đóng cửa thành. Ba ngày sau mới được mở.

Hắn nhìn ta, đôi mắt đỏ ngầu:

- Vâng!

Ta thấy Diệp Nhã bị Từ Ân giữ chặt từ đằng xa. Ta mỉm cười. Ít nhất trong Thủy Tinh quân còn có Từ Ân và Vĩnh Khanh còn biết suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Nợ máu

Thuyền được tẩm dầu chạy đến cổng thành, buồm kéo căng hết cỡ, con phượng hoàng tung cánh bay lên. Ta đứng trên tường thành, rút cò ra hiệu mở cổng.

Cổng được kéo lên, hơn mười chiến thuyền bốc cháy lao ra ngoài. Một chiếc thuyền lành lặn ở giữa được Lão Ông lái. Kính Thiên đứng trên mũi thuyền nhìn lên hướng này. Ta nhảy lên cột quan sát trên thuyền của Vĩnh Khanh, nhìn hắn điều khiển thủy quân trên các thuyền xông vào giữa đám thủy sâm, bảo vệ cho thuyền của ta ra ngoài.

Mười chiến thuyền bốc cháy chạy chậm dần. Khoảng cách với Thủy Sâm phía sau cũng ngày một rút ngắn. Ta vỗ nhẹ vai Vĩnh Khanh, nhỏ giọng:

- Cùng mọi người quay về đi.

Ta thấy vai hắn run nhẹ, đầu cúi gằm lẩm lủi đi tới mạn thuyền.

Giống như ảo giác, ta nghe trong gió có tiếng của Vĩnh Khanh khàn khàn:

- Tướng quân, xin bảo trọng.

Hắn tung người nhảy xuống biển. Các thủy quân khác hướng về phía ta vái một cái rồi nhảy xuống biển, cùng bơi về một mỏm đá gần đó. Ta mỉm cười, thì thầm:

- Vịnh Khanh! Thủy Tinh quân làm phiền huynh rồi!

Ta mặc áo đỏ đứng trên cột quan sát nhìn từng ngọn lửa đỏ nuốt đi từng phần của chiếc thuyền. Tiếng gỗ cháy lép bép hoà vào tiếng sóng biển rào rào. Chiếc thuyền này, e rằng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Địa Ôn ở giữa đám Thủy Sâm vẫn đang chăm chú nhìn ta, một khắc cũng không rời. Ta mỉm cười, giương cung bắn một mũi tên lửa vào thuyền của Lão Ông, nó lập tức bốc cháy. Khi hai thuyền song song, ta nhảy từ cột quan sát xuống lòng thuyền, cùng Kính Thiên chặt những xúc tua của Thủy Sâm bắt đầu bám vào thuyền. Lão Ông bẻ tay lái, chuyển hướng thuyền chạy ngược lại mồm núi mà Thủy Tinh quân nương nhờ. Hy vọng mọi người có thể chạy kịp.

Thủy Sâm bị lửa dọa dạt ra hai bên, thuyền theo gió lao về biển Cầm.

- Tướng quân, thuyền không đi nổi nữa.

Lão Ông hét lên. Nhìn lại con thuyền đã cháy hơn một nửa, chỉ gắng gượng lướt sóng mà thôi. đành phải đi thuyền nhỏ vào trong trận pháp. Đám thủy quái vẫn theo sát phía sau. Ta rút thuốc Vịnh Khanh đưa, hất ra. Thuốc nương theo gió bám vào đám Thủy Sâm.

Là mê dược! Nó có thể khiến thủy quái không phân biệt địch ta mà đánh nhau. Thuốc là do Vịnh Khanh lấy về từ Kim quốc.

Thủy Sâm bắt đầu đánh nhau. Chúng ta phải tranh thủ thời gian.

Lão Ông và Kính Thiên đã kéo ra một chiếc thuyền nhỏ, chuẩn bị cho hạ thủy. Ta đứng ở phía sau Lão Ông, dùng tay đánh mạnh vào gáy lão. Nhìn lão gục xuống, ta có chút không đành lòng.

Kính Thiên hơi nhìn lên, hần không nói gì mà đỡ Lão Ông vào thuyền. Ta giúp hần cho thuyền xuống nước. Kính Thiên phân vân:

- Ông ấy sẽ không sao chứ?

Ta gật đầu:

- Mục tiêu của Địa Ôn là ta, nó sẽ không quan tâm Lão Ông đâu... Kính Thiên! Bây giờ hồi hạn còn kịp...

Hần cười:

- Bây giờ ta đi mới sẽ hồi hạn!

Ta thờ dãi:

- Lát nữa dù có chuyện gì xảy ra cũng phải đóng được trận.

Kính Thiên vẫn cười:

- Được! Ta bảo vệ nàng!

Địa Ôn là Thiên Vương của biển, ta không thể nào đánh thắng nó được. Hơn nữa, Địa Ôn chết hay không không quan trọng, quan trọng là phải đóng được trận pháp, giữ được yên bình cho Hoà Hương. Bất luận là trả cái giá nào cũng phải làm được.

Ta kìm không được mà nhìn qua Kính Thiên, trong lòng một mảng trống rỗng đau nhói.

Kính Thiên kéo ra thêm một con thuyền nhỏ. Hần và ta cùng rời khỏi chiến thuyền khi nó dần chìm xuống. Từ đây có thể nhìn thấy trận pháp đã bị đẩy lên khỏi mặt biển, lồ lộ những tảng đá lớn. Nước chảy qua kẽ đá thành những dòng chảy xiết, ầm ầm chấn động.

Địa Ôn phía sau gào thét, cắn mạnh vào bầy Thủy Sâm, tìm đường vượt qua để đến chiếc thuyền của ta. Kính Thiên dùng sức chèo thuyền, cười lên từng con sóng để rời đi nhưng vẫn chậm hơn Địa Ôn một chút. Chân trước to kênh của nó vung lên khỏi mặt biển, như một thân cây lớn hướng lưng Kính Thiên lao tới. Dù ta có can kịp nhưng vẫn không thể bảo vệ Kính Thiên không bị thương. Thuyền bị đánh trúng, cả hai chúng ta bị hất văng xuống biển, cố gắng bơi giữa dòng nước xiết.

Địa Ôn phần nộ gầm thét. Ta không rảnh nhìn tới nó, mãi miết tìm mất trận. Nhất định phải đóng trận pháp lại.

Khi ta đến gần mất trận thì bị một con sóng lớn đánh mạnh vào người, ta bất giác quay lại. Trước mắt chỉ có bóng lưng Kính Thiên và đôi mắt đỏ au của Địa Ôn. Ánh mắt nó phần nộ đỏ rực, trong cổ họng rít gào nhưng điệp khúc không tên.

Con ó lạnh chạy khắp toàn thân, đánh mạnh vào đầu khiến ta tỉnh táo. Khiến ta ghi nhớ cảnh tượng trước mắt. Khiến ta chắc chắn nó đang diễn ra. Nó là thực, không phải ảo giác hay ác mộng.

Vùng biển xung quanh ấm nóng. Cả bầu trời chỉ còn thân ảnh của Kính Thiên run rẩy trong miệng Địa Ôn.

Đâm mạnh vào mắt Địa Ôn, ta kéo Kính Thiên về phía mình, lúi vào trong hang đá, cũng là nơi đặt mắt trận. Kính Thiên mệt mỏi dựa vào người ta, máu từ vai và lưng hắt chảy ra, ấm nóng. Máu nhanh chóng nhuộm đỏ cả thân trên, biển cũng chuyển thành màu đỏ. Trước ngực hắt, một cái lỗ lớn xuất hiện, máu đỏ tươi ồ ạt chảy ra theo từng nhịp đập. Một vùng biển đỏ che mờ tầm nhìn.

Run rẩy chặn lại miệng vết thương, ta cảm nhận thấy từng giọt máu chảy ra. Âm áp đến vậy, thân thuộc đến vậy.

Rầm!

Địa Ôn điên cuồng đập phá xung quanh, đã đánh sập cửa hang ngăn cách giữa ta và nó nhưng đồng thời cũng đi sâu hơn vào trận pháp. Nó nhìn ta bằng một con mắt, bên trong chất chứa hận thù, đau đớn, tức giận.

Địa Ôn gầm thét, không do dự lao về phía này.

Tay bị kéo một chút, ta nhìn Kính Thiên. Hắt một nhọc mở miệng. Qua ánh sáng mờ mịt ta chỉ kịp đọc khẩu hình của hắt. Hắt nói:

- Cứ đi đi...

Ta mỉm cười.

Chúng ta là phu thê, hoạn nạn cùng chịu. Lý nào lại chạy một mình?

Địa Ôn lao vào, cái miệng đỏ ngầu hướng ta cắn tới.

Xoay lưng lại với nó, chân bước tới vài bước. Tay ta nắm chặt mê hương lấy trong phòng Quốc sư, dùng lực cắm Định Quốc kiếm vào mắt trận, khoá trận pháp xuống lòng biển. Một con đau đớn từ lưng xuất hiện. Địa Ôn cắn từ vai kéo dài xuống tận thắt lưng của ta. Máu từ vai chảy xuống, theo cánh tay nhuộm đỏ Định Quốc kiếm. Ta đứng không nổi nữa, lao đảo quỵ xuống, hai tay vẫn nắm chặt Định Quốc kiếm.

Rầm! Rầm!

Trận pháp bị khoá. Địa Ôn rít gào phía sau. Ta hơi quay đầu, nhìn Địa Ôn bị một xoáy biển hút vào. Nó gãy dựa tuyệt vọng.

Thiên Vương thì sao? Đối mặt với biển cả bao la, cũng chỉ như một chiếc lá úa mà thôi. Nó giết Kính Thiên! Ta không giết được Thiên Vương thì cũng phải kéo nó chết chung. Cùng ta trở thành vật trấn trấn!

Vòng xoáy ngày càng mở rộng. Từng mảng mây bị kéo dần xuống. Biển gầm thét, phần nộ. Nước ở chỗ ta cũng bắt đầu bị hút vào vòng xoáy, rất nhanh nữa ta sẽ nhìn thấy Địa Ôn.

Quay đầu nhìn lại chỗ Kính Thiên đang nằm. Đôi mắt hắt nhắm nghiền, gương mặt tái nhợt, ướt đầm. Ta nhích người đến, nắm chặt tay hắt. Chờ đợi điều phải tới.

Trong tim nhuộm cảm giác bi thương. Nếu có thể làm lại, ta nên tốt với hắt hơn một chút. Ở bên nhau nhiều hơn. Nói chuyện nhiều hơn. Chuyện của ta, chuyện của hắt mà không phải chuyện Hoả Hương, chuyện Nghi quốc...

Kiếp này không thể...

Hy vọng...

Hy vọng kiếp sau...

...

--- Chính văn hoàn ---

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: PHIÊN NGOẠI PHƯỢNG ÂM

- Hoàng thượng, không hay rồi!

Ta nhìn Tĩnh Văn, hờ hững hỏi:

- Chuyện gì?

- Định quốc tướng quân bị sảy thai.

Tờ tấu trên tay rơi xuống, ta không tin hỏi lại:

- Ai?

- Định quốc tướng quân...

- Nàng bị sao?

- Sảy thai...

Ta hít hột một hơi. Phụng Dương sảy thai?

Hấp tấp chạy đến Thiên Viên các, Lữ Hoà đang chăm sóc Phụng Dương. Gương mặt nàng tái nhợt, đôi mày chau lại, lấm tấm mồ hôi.

Ta run rẩy nhìn mọi chuyện. Tĩnh Văn đẩy ta ra ngoài, nàng nói:

- Hoàng thượng, người không nên ở trong này.

Ta theo lực đẩy đi ra ngoài chờ. Khoảng sân yên tĩnh, chỉ có tỷ nữ bưng những thau nước nhuộm đỏ đi lại, không có cả tiếng chim hót.

Lữ Hoà đi ra, gương mặt toàn tro tàn. Ta hiểu, tất cả không thể nào cứu vãn.

Lữ Hoà đến đứng trước mặt ta, cúi đầu xuống. Ta nghe tim mình đau nhói:

- Đã bao lâu rồi?

- Hơn một tháng.

Ta cắn môi mình, ngăn nước mắt rơi xuống:

- Phụng Dương thế nào?

- Ảnh hưởng đến nguyên khí, phải tĩnh tâm bồi dưỡng.

Ta suy chút thì mắng người. Nàng ấy mất hài tử, còn có thể tĩnh tâm bồi dưỡng sao?

Ta hít một hơi, giữ cho mình thật bình tĩnh:

- Tại sao lại xảy ra chuyện này?

- Tĩnh thần chấn động ảnh hưởng thai khí. Hơn nữa, thân thể tướng quân còn yếu, không thể nuôi dưỡng thai...

Ta không nghe nổi nữa.

Đi vào trong phòng, Phụng Dương nằm trên giường, gương mặt tái nhợt không sức sống. Vuốt ve gương mặt giống mình như đúc kia, đôi mắt hai màu của nàng nhắm chặt, rung rinh bất ổn.

Ta đã sai! Ta không nên khuyên nàng điều trị. Nếu không... nàng cũng không mang thai, cũng không phải chịu đựng những điều này. Thiên nhi bị một chút đau đớn, tim ta đã đau nhói. Huống chi, hài tử này...

Nghị quốc nợ nàng! Ta nợ nàng!

Nếu là một người bình thường, nàng sẽ không bị thương từ ngày còn nhỏ, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khoẻ. Ta còn có một năm sống cho mình, nàng thì có cái gì? Từ khi sinh ra làm một công chúa Nghị quốc. Liều mạng học võ vượt qua Lễ Trường thành. Tám tuổi đầu quân, bình định Hoả Hương. Bao năm thay ta đánh đông dẹp bắc, thân luôn tại chiến trường, thời gian ở nhà tính được bao nhiêu?

Ta chưa từng nhìn kỹ Phụng Dương như vậy. Trước giờ trong mắt ta, nàng luôn có thể làm được mọi chuyện. Chỉ cần là nàng muốn, nhất định sẽ thành công. Thậm chí, đến Mẫu hoàng cũng không phải đối thủ của nàng.

Nhưng... ta chỉ nhìn thấy làn váy nàng đỏ tươi mà không hề biết, bên trong, nó che giấu bao nhiêu vết thương trên chiến trường. Phụng Dương luôn giết người không chớp mắt nhưng ta chưa từng hỏi nàng ấy tại sao, cũng không quan tâm nàng ấy nghĩ gì. Phụng Dương thông minh hơn ta, cũng mạnh mẽ hơn ta nhưng chưa bao giờ ta tự hỏi tại sao nàng luôn đơn giản nghĩ về mọi việc. Vì không thể nghĩ sâu sao? Điều gì ngăn nàng ấy nghĩ về quá khứ? Những gì đã trải qua? Những nỗi đau sao?

- Kính Thiên ở đâu?

Lục Nga, thân tín của Phụng Dương trả lời ta:

- Đại nhân đang ngủ, vẫn chưa tỉnh.

Ta siết chặt tay. Nương tử của hấn sảy thai, hấn còn ngủ?

- Đã xảy ra chuyện gì?

- ...

Lục Nga quỳ xuống, cắn răng không nói. Ta siết chặt tay, đôi tay không chịu nổi mà run lên:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lục Nga im lặng. Đến lúc ta có ý định giết người thì nàng mới chậm rãi nói những chuyện đã xảy ra ở Núi Thất Nghịch. Ta hít một hơi sâu, nhìn Phụng Dương mà đau lòng.

- Tịnh Văn?

- Hoàng thượng!

- Lôi Kính Thiên ra đánh. Đánh đến khi nào hấn tỉnh lại. Ban cho Phò mã một bình Lệ Phụng hoàng.

Lệ Phụng hoàng là độc dược dùng riêng cho hoàng tộc Phụng gia, để hấn chết bằng loại độc này là coi trọng hấn rồi. Di mệnh của Quốc sư có thể cứu hấn khỏi bồi táng một lần nhưng không thể cứu hấn khỏi việc si nhục hoàng thất.

- Vâng.

Tịnh Văn hành lễ lui ra. Ta vuốt ve gương mặt tái nhợt của Phụng Dương.

Trước giờ luôn là nàng bảo vệ ta. Từ đây, hãy để ta bảo vệ nàng! Chỉ cần làm một vương gia nhân hạ là được rồi. Chiến loạn ngoài kia, ta thay nàng giải quyết...

- Hoàng thượng, đến giờ lên triều rồi.

Ta rời khỏi Thiên Viên các. Chuyện giao thương với ba quốc gia kia khiến ta có chút bận rộn. Phải cử ai đi sứ, đi như thế nào, bán những hàng hoá gì, quân đội Nghi quốc cũng phải chỉnh đốn. Việc phải làm chưa bao giờ hết.

- Hoàng thượng, uống bát canh đã.

Phong Nghị mang canh vào. Ta buông muỗng sớ trên tay xuống, nhìn hấn hỏi bằng quơ:

- Văn nhi đâu?

- Để nàng cho nữ mẫu chăm sóc rồi.

Ta gạt đầu:

- Người nói nên để ai đi sứ Ân quốc bây giờ? Phụng Dương không thể đi! Nàng mới sảy thai, không thể奔波 đường dài nhưng trong triều không còn ai đủ thân phận nữa.

- Hay để ta đi?

Phong Nghị hỏi, ta lắc đầu:

- Người đi thì ai quản lý hậu cung? Còn nữa, chỉ vì giao thương mà phụng quân phải rời kinh thành? Từ khi nào Nghi quốc chúng ta thấp hèn như vậy?

Hấn cúi đầu, im lặng. Ta thở dài hồi hận. Hấn vì ta mà suy nghĩ, ta nổi nóng với hấn làm gì?

Tịnh Văn đi vào phá vỡ sự trầm lặng:

- Hoàng thượng, Lưu thái y cầu kiến.

- Để nàng vào đi.

Lưu Hoã đi vào, hành lễ với ta và Phong Nghị. Ta hỏi nàng:

- Phụng Dương đã tỉnh chưa?
- Tướng quân đã tỉnh rồi nhưng...

Giương mặt của Lưu Hoà rồi rầm. Vừa có chút bất lực lại có chút tức giận. Lưu Hoà cũng có vẻ mặt này?

- Làm sao?
- Người chỉ nhìn tiểu thể tử mà không nói gì.

Ta chau mày:

- Ai cho phép nàng nhìn đứa trẻ?
- Là ta!

Phong Nghị lên tiếng. Ta nhìn hán không bằng lòng. Phong Nghị nói:

- Dù sảy thai nhưng dù gì cũng là mẫu tử. Cũng phải để nàng từ biệt hài tử.

Ta hít một hơi, không nói gì. Dù biết Phong Nghị làm theo phong tục Nghi quốc, để mẫu tử họ gặp nhau lần cuối nhưng Phụng Dương liệu có chịu đựng được không? Hán đơn thuần chỉ làm theo phong tục?

- Kính Thiên đâu? Để hán đến nói chuyện với Phụng Dương đi.

Lưu Hoà nói:

- Đại nhân từ khi tỉnh lại luôn túc trực bên tướng quân nhưng nàng hình như không biết, chỉ nhìn chăm chăm vào tiểu thể tử.
- Đến xem.

Ta đến Thiên Viên các. Phụng Dương đang ngồi trên giường, mái tóc xoắn dài rối loạn, đôi môi tái nhợt không sức sống. Ánh mắt nàng vô thần nhìn chăm chăm vào tay mình, trên đó có hộp tẩm hương liệu bằng bản tay. Chiếc hộp vẫn mở, bên trong đó...

Tìm ta đau nhói.

Ta lấy tay đẩy cái hộp lại. Ngồi trước mặt nàng, thử gọi:

- A Dương?

Nàng không nhìn ta, cũng không nói gì. Như thể không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chăm vào hài nhi. Ta gọi thế nào nàng cũng không để tâm. Phong Nghị đi vào phòng, đỡ ta đứng lên, hán nói:

- Nàng để tướng quân bình tâm lại đã, có gì từ từ nói.

Ta đi ra. Kính Thiên đang đứng ở cửa. Hán cúi đầu không nói, gương mặt tái nhợt, trên lưng thấm đẫm máu. Con giận của ta bốc lên:

- Ngươi! Theo ta!

Ta chỉ vào Kính Thiên, bước đến thư phòng. Hán đi vào, đóng cửa lại. Chỉ còn hai người, ta giận mất kiềm chế, không để ý quy củ hay lễ nghi nữa, vơ lấy tất cả những thứ có thể cầm ném về phía hán, mắng:

- Ngươi điên rồi sao? Tại sao lại làm thế? Ngươi về núi Thất Nghị làm gì? Phụng Dương đối với ngươi không tốt sao? Nàng bất chấp thân phận cô nhi, con tỳ nữ của ngươi, đi ngược lại tổ huấn Phụng gia lập ngươi làm phu quân. Ngươi lại vì nàng không thể mang thai mà gian dâm với nữ nhân khác! Tắt vào mặt Phụng Dương! Hắt nước bẩn lên cả hoàng tộc...

Phong Nghị đẩy cửa đi vào. Hán giữ ta lại, ngăn ta ném đồ vào người Kính Thiên:

- Hoàng thượng! Hoàng thượng! Bình tĩnh đã, đừng để động thai...

Ta giăng ra, tát mạnh vào mặt Phong Nghị:

- Thai khí cái gì? Mẹ nó! Ngươi cũng giống hán thôi, chỉ biết đến gia tộc nhà mình! Đả vào Phụng gia còn muốn có chân bên ngoài? Phụng gia đời này vô phúc mới thu nạp các ngươi.

Tĩnh Văn chạy vào, nàng đỡ lấy ta:

- Hoàng thượng, giữ gìn phượng thể. Đừng nóng nảy.

Ta vùng ra, đến trước mặt Kính Thiên, tát cho hấn một cái, gằn giọng:

- Là của hải tử đã mất. Nhớ cho kỹ, ta để ngươi sống vì Phượng Dương mà thôi! Nếu nàng có mệnh hệ gì thì ngươi, và cả gia tộc của ngươi nữa, chôn cùng cho ta.

Ta phát tay áo đi ra ngoài, nói với Lưu Hoành đang đứng hầu bên ngoài:

- Thông báo cho Hoà Hương, cứ người đến nói chuyện với Phượng Dương, bằng mọi giá đừng để nàng chìm đắm trong cái chết của hải tử. Trị liệu bằng thuốc tốt nhất, không quan tâm có phải cồng phẩm hay không, đều mang ra dùng hết. Nếu không có trong Thái y viện thì tiến hành trưng thu trong các đại gia tộc và mua ở ngoài. Nhất định phải trị khỏi cho Phượng Dương!

- Vâng.

Ta quay đầu nhìn vào căn phòng của Phượng Dương đang đóng kín cửa. Nội tâm liền trầm xuống.

Phượng Dương cứ đắm chìm trong thế giới của riêng mình, trong tay luôn cầm cái hộp, ai lấy cũng không được. Thuốc hạ của nàng từ Hoà Hương đến. Mỗi người đều nói một câu, cùng nàng nói chuyện, nhưng Phượng Dương dường như không nghe thấy, cũng không quan tâm, đôi mắt nàng vô hồn nhìn vào cái hộp.

Phượng Ngõa đến, nhìn Phượng Dương mà khóc, nói rất nhiều nhưng không đá động được đến nàng. Phượng Dương vẫn vô thần nhìn vào cái hộp.

Tìm ta đau thất.

Phượng Ngõa lững thững đến bên cạnh ta, đôi mắt đỏ au. Nàng khàn giọng:

- Phải làm sao đây?

Đi lướt qua nàng, ta nhìn không nổi nữa.

Phượng Dương muốn mở cái hộp. Bên trong đó, hải nhi đã không còn hình dáng nữa. Dù có tẩm thuốc cũng không thể nào bảo quản được mười ngày. Ta giữ tay nàng lại. Lần đầu tiên trong mười ngày nàng nhìn một ai đó khác cái hộp. Nàng nhìn ta, trong mắt hoàn toàn không có tiêu điểm.

Tìm ta đau đớn.

Là vì sao? Tại sao chúng ta phải chịu đựng nhiều như vậy?

Đưa cái hộp cho tỷ nữ mang đi. Cái gì đã đi thì để nó đi đi! Đừng mãi ám ảnh Phượng Dương nữa...

Giữ chặt tay nàng lại, ngăn nàng không đi theo tỷ nữ kia, ta bấu mạnh vào tay Phượng Dương, dùng đau đớn thức tỉnh nàng. Một dòng máu mảnh chảy ra, Phượng Dương ngơ ngếch nhìn lên.

Tìm nhức nhối. Ta van xin nàng tỉnh lại.

Cứ thế này, nàng sẽ đi theo hải tử mất.

Phượng Dương đưa tay lên, lau đi nước mắt của ta. Nàng nói:

- Ta không sao, chỉ là có chút bất ngờ thôi.

Tìm ta vỡ oà. Đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện.

Ôm lấy nàng, ta muốn cùng nàng chịu đựng nỗi mất mát này, cùng nàng chia sẻ nỗi đau. Phượng Dương nói:

- Sứ thần đến Kim quốc, ta sẽ làm

Phượng Dương ngủ trên giường. Dén lại chăn cho nàng, ta rời đi. Phượng Ngõa đang đứng giữa sân nhìn lên bầu trời. Ta nói với nàng:

- Ngươi cũng về nghỉ đi. Đừng để cảm lạnh, không tốt cho thai nhi.

Nàng hơi ngược nhìn ta, không trả lời. Phượng Ngõa quay lại nhìn bầu trời, ta đến cạnh nàng ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh.

- Phượng Âm, Phượng gia bây giờ chỉ còn ba chúng ta.

Ta không trả lời nàng. Nghi quốc bây giờ chỉ có ba chúng ta gánh vác. Trách nhiệm với gia tộc, yên bình của dân chúng, quyền lợi của bá quan đều nằm

trên vai chúng ta. Không cho phép chúng ta gục ngã.

- Sứ Kim quốc, cứ để Dương nhi đi.

Ta ngạc nhiên nhìn nàng:

- Sức khoẻ nàng hiện giờ không cho phép.

Phượng Ngỗ nói:

- Để thái y đi theo nàng. Còn hơn ở đây, để nàng nhớ về hải nhi đã mất.

- ...

Phượng Dương làm sứ thần đi Kim quốc, kiên quyết không mang theo Lưu Hoà hay Kính Thiên. Ta để Trịnh Khả theo nàng, giải quyết những vấn đề liên quan đến giao thương, nhân tiện chăm sóc Phượng Dương.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Phiên ngoại: Phượng Âm 2

Tin tức Trịnh Khả truyền về khá tốt, tâm trạng của Phượng Dương đã tốt lên nhiều. Tuy nhiên, đi sứ Kim quốc lần này Phượng Dương lại thân với một nam nhân tên Hàn Niệm Chi, Thái Nghị Chi của Kim quốc, sư đệ của Hoàng đế, huynh trưởng của Hoàng hậu. Nàng thích hắn ta sao?

Hàn Niệm Chi cùng Phượng Dương về Nghi quốc với tư cách sứ thần. Cách đối đãi của Phượng Dương với Hàn Niệm Chi rất tốt, nếu không muốn nói là quá phận. Còn dám để hắn trong nội cung của mình?

Hàn Niệm Chi và Phượng Dương không thể ở bên nhau. Hắn là người vua Kim quốc tín nhiệm nhất, lại gánh vác trọng trách nặng nề, không thể bỏ tất cả ở lại Nghi quốc. Huống chi, nam nhân này đã có gia thất.

Ta muốn nhắc nhở Phượng Dương nhưng lại nghĩ nàng mới mất hải tử, khó khăn lắm mới vui vẻ lại được. Mặc kệ nàng đi! Muốn nháo thế nào ta cứ coi như không biết. Kim quốc cũng chẳng nói gì. Nếu thắc mắc thì chỉ nói Nghi quốc chúng ta tiếp khách chu đáo mà thôi. Đợi thời hạn đến, sứ thần về, Hàn Niệm Chi cũng không thể ở lại đây.

Sứ thần Kim quốc quay về, Phượng Dương vẫn giữ Hàn Niệm Chi trong Thiên Viên các, ngày ngày tới trò chuyện. Trong triều bắt đầu rục rịch, tấu sớ đã kích Phượng Dương ngày càng nhiều. Thậm chí trên triều đường, Giả Tịnh công khai chê trách Phượng Dương, khiến nàng tức giận bỏ về, từ đó không chịu lên triều nữa.

Phượng Dương không lên triều, người chịu trận đương nhiên là ta. Ngày ngày, sáng sớm lên triều, không Tể tướng thì nhất định là Ngự sử bẩm báo. Nào là ảnh hưởng giao tình còn mong manh giữa hai nước, nào là khơi gợi chiến tranh, nào là sỉ nhục Kim quốc. Những thứ đó ta nhìn không ra sao? Ta cần bọn họ nhắc mình sao?

Triều đường là thế, về Ngự Thư phòng ta vẫn không được yên thân. Mật thư của Kim quốc gửi đến, Dương Mộc Lan luôn gục ta thả Hàn Niệm Chi về. Nếu không dừng nghĩ đến giao thương nữa. Thậm chí hắn còn dám hỗn xược hỏi ta thật sự muốn một cuộc chiến sao?

Tốt! Người ta không giam giữ, lấy cái gì mà trả?

Kim quốc nhảy dựng lên không nói, Trường Hạp quốc cũng bắt đầu gây khó dễ với ta. Lạc Bình An nhất định không thả Hạ Cẩm về. Hơn nữa còn chặn đầu đuôi thương nhân Nghi quốc, khiến bọn họ thua lỗ nặng nề, còn phải thanh toán tiền ăn ở cao gấp đôi bình thường. Lạc Bình An chỉ gửi một bức thư hỏi thăm sức khoẻ Phượng Dương, không một từ nào đã động đến Hàn Niệm Chi. Điều này không bình thường. Lạc Bình An và Hàn Niệm Chi có giao tình không nhỏ, nếu không muốn nói Hàn Niệm Chi là nam nhân bên ngoài của nàng ta. Phượng Dương giữ hắn trong hậu cung của mình, không chỉ khiến Kim quốc thấy bị sỉ nhục mà Lạc Bình An cũng không thể đứng yên. Nàng ta đang tính toán điều gì?

Ta ném mạnh bản tấu của Giả Tịnh. Nàng muốn ta thu lại binh quyền của Phượng Dương.

Phong Nghị đứng lúc đi vào, thấy bản tấu lên nghiêng người né.

Hắn dám né đồ ta ném?

Ta nhìn hắn, thờ mạnh một hơi, ngồi xuống ghế. Phong Nghị nhặt bản tấu để lại lên bàn. Hắn đưa tới một bát yến sào, nói:

- Uống bát canh hạ hỏa.

Ta nhìn hấn không tiếp lời, dựa đầu vào sau. Đầu đau nhức muốn nổ tung ra. Vốn dĩ đang sườn sề, tại sao lại thành thế này?

Phong Nghị ngồi sau ta, nhẹ nhàng bấm huyệt trên đầu. Con đau theo nhịp tay hấn mà đỡ hơn nhiều.

Phong Nghị nói:

- Lại có người dâng tấu chuyện Hàn Niệm Chi sao?

- ...

Hấn hơi thở dài:

- Ta sẽ viết thư cho mẫu thân, để người kiểm hãm đám quần thần này lại. Nhưng, gốc rễ vẫn là chỗ Định Quốc tướng quân. Nàng ấy một ngày chưa thả Hàn Niệm Chi, chuyện này vẫn còn phải tiếp tục.

Con đau đầu lại nhức nhối. Ta đã thử nói chuyện với Phụng Dương nhưng thái độ của nàng rõ ràng là không muốn thả Hàn Niệm Chi, dù thánh chỉ có ra thì nàng cũng sẽ kháng lệnh mà thôi. Làm như vậy chỉ khiến lòng dân hoang mang, một vài người nhất định dâng tấu nói Phụng Dương khi quân, không phục tùng. Tệ hơn nữa là nàng sẽ đi vào lịch sử Nghi quốc với hình ảnh một công chúa ngông cuồng, không phục mệnh vua, lộng quyền ngang ngạnh.

- Nếu... Phụng Dương thực lòng thích Hàn Niệm Chi thì sao?

Ta hỏi. Tay Phong Nghị hơi dừng lại, hấn nói:

- Nàng muốn giữ Hàn Niệm Chi lại Nghi quốc?

- ...

Nếu Phụng Dương thích Hàn Niệm Chi.

Dù sao hấn cũng là thiên tài trị quốc, giữ lại Nghi quốc cũng không phải điều tệ hại gì. Quan trọng, Phụng Dương thích hấn. Nàng vì Nghi quốc hy sinh nhiều như vậy, khó khăn lắm mới thích được một người. Ta sao có thể bảo nàng bỏ qua chứ?

Giọng Phong Nghị trầm trầm:

- Kim quốc bên kia và Trường Hạp quốc thì phải làm sao? Khó khăn lắm mới giao thương được. Chỉ vì một Hàn Niệm Chi mà từ bỏ?

Ta chỉnh lại tư thế nằm, để đầu thoải mái gối lên đùi Phong Nghị, nói:

- Chúng ta đưa sính lễ nặng qua Kim quốc cầu thân. Dù gì Hàn Niệm Chi cũng chỉ là thần tử, không phải hoàng tử hoàng tộc. Lấy công chúa Nghi quốc, lại là Tướng quân nắm trọng quyền, hấn có gì thiệt thòi? Kim quốc đâu phải Ân quốc, bọn hấn chỉ quan tâm lợi ích mà thôi. Còn nếu Dương Mộc Lan nhất định không chịu thì chúng ta đóng cửa không giao thương nữa, tệ hơn thì đánh một trận với Kim quốc. Thủy quân của Nghi quốc đứng đầu trong bốn nước, Kim quốc và Trường Hạp quốc liên quân cũng không làm gì được chúng ta...

Nhưng đó chỉ là trường hợp bất đắc dĩ. Ta không muốn công sức suốt năm năm đổ sông đổ biển chỉ vì một nam nhân.

Phong Nghị nói:

- Nàng định để Hàn Niệm Chi làm gì? Phụ tử sao?

Ta lắc đầu:

- Là phụ quân chứ...

Ta giật mình.

Vậy Kính Thiên phải tính sao? Không lẽ bảo Phụng Dương từ hấn?

Ta và Kính Thiên quen biết hơn mười năm, hơn ai hết ta không muốn hấn bị Phụng Dương từ. Từ nhỏ tới lớn, hấn chỉ biết đến Phụng Dương. Mất nàng, hấn còn cái gì?

Lần đó, ta cũng không định nổi nóng mà đánh hấn nhưng thấy hấn chỉ đứng đó im lặng, ta lại không kiềm chế nổi. Khi về tới Ngự Thư phòng ta đã bắt đầu hối hận, cuối cùng chỉ có thể nuốt vào trong lòng. Lần này, Kính Thiên sai rõ ràng. Nếu Phụng Dương có từ hấn, ta cũng không thể nói gì.

- Nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều! Định Quốc tướng quân chắc sẽ không làm quá chuyện này đâu. Đợi nàng chán Hàn Niệm Chi, chúng ta thả hấn về là

được.

Ta nhìn Phong Nghị.

Quả thật có khiêu làm phượng quân, suy nghĩ cũng thật vẹn toàn.

Nhìn không nổi mà cảm thán:

- Phong Nghị, người sinh ra trong Nghi quốc quả thật quá đáng tiếc.

Hắn chỉ cười, không nói.

Buổi tối ta tới chỗ Kim Thuyền. Hắn đang may cái gì đó, rất tập trung, ta tới cũng không biết.

Ngăn tỳ nữ thông báo, ta nhẹ nhàng đến trước mặt hắn, ngồi xuống nhìn thứ hắn đang thêu. Là một túi thơm. Hình dáng và đường thêu dành cho nữ nhân. Là cho ta sao?

Kim Thuyền nhìn lên, hơi giật mình:

- Nương tử?

Đột nhiên lại nhìn xung quanh. Hắn là sợ bị nữ quan trách mắng vô phép. Ta mỉm cười, cầm lấy túi thơm:

- Người may cho ta sao. Là hương quế?

Hắn gật đầu:

- Đạo này nàng thường mất ngủ, như vậy không tốt. Trong đây có một chút hương an thần, nàng sẽ dễ ngủ hơn.

Lòng ấm áp, ta hỏi hắn:

- Người may xong chưa?

Hắn hơi giật mình:

- Cũng sắp rồi.

Ta dựa vào thành giường nhìn hắn làm mà trong lòng nhẹ nhõm. Tuy Kim Thuyền không thể giống như Phong Nghị, giúp ta lo liệu bên ngoài nhưng hắn khiến ta cảm thấy an tâm. Không phải vì Kim Thuyền không có gia thế lớn mà vì hắn đơn giản, không đa tâm. Hắn với ta cùng chung lợi ích, nếu ta xảy ra chuyện, kết cục của hắn chỉ có một. Phong Nghị lại không vậy, lợi ích của hắn gắn liền với Phong gia. Một khi ta và Phong Mẫu xung đột quyền lực, Phong Nghị giúp ai còn không nói rõ.

Không chỉ Phong Nghị. Trong hậu cung, mỗi một phu thi đều đại diện cho một thế lực trong triều. Tuy nằm cùng giường nhưng mỗi người lại có một mục đích khác nhau. Tình yêu là thứ cấm kỵ. Lần trước Phượng Dương để Kim Thuyền sống không chỉ vì ta yêu hắn mà nàng nhìn trúng gia thế Kim Thuyền không mạnh, đầu óc lại đơn giản, không thể gây ảnh hưởng đến vương quyền.

- Định quốc tướng quân định nạp Hàn Niệm Chi sao?

Kim Thuyền đột nhiên hỏi, ta hơi thở dài:

- Cũng không rõ nữa.

- Vậy... Kính công tử phải làm thế nào?

Ta nhìn Kim Thuyền, trong lòng đột nhiên nặng nề.

- Người quan tâm Kính Thiên sao?

Hắn hơi dừng lại, gật đầu:

- Thời gian ta ở lại Hoá Hương, Kính công tử chăm sóc ta rất chu đáo, cũng dạy bảo ta nhiều điều...

Ta âm thầm thở dài.

Hắn thông minh nhưng tại sao lại mắc một sai lầm cơ bản như vậy?

Nếu bây giờ Phụng Dương muốn bỏ hấn, ta cũng không cản nổi nàng.

Ta ngã người lên giường, nói với Kim Thuyền:

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa. Ngủ đi!

Ta nhắm mắt, cố ép mình ngủ.

Ngày mai còn phải lên triều, đối mặt với đám hồ ly kia. Còn có hai con hồ ly đắc đạo thành tiên nữa.

Sáng hôm sau, khi ta lên triều Kim Thuyền còn ngủ, túi thơm vẫn cầm trong tay. Một túi thơm nhỏ, thêu hình con hổ trắng. Là của Thiên nhi sao?

Đeo túi thơm lớn thêu hình Phụng hoàng vào thắt lưng, ta lên triều sớm.

- Hoàng thượng, có tin mật khẩn.

Ta nhìn Tĩnh Văn, đưa tay nhận lấy mẫu giấy. Bên trong là chữ viết tay của Quân Nương.

“Kim quốc đang điều quân, hạ thủy tàu chiến. Trường Hạp quốc có biến động, Lạc Bình An không xuất hiện, có thể đang đến Nghi quốc.”

“Hoả Hương đang điều binh, dàn tập trận trên biển.”

Ta xoa trán, đầu nhói lên.

Tình hình này quá tệ. Chậm nhất là ngày mai trong triều nhất định dậy sóng. Đám bá quan vẫn vỗ lại niệm chú với ta, ép ta ban thánh chỉ cho Phụng Dương.

Khi ta đang dùng bữa tối thì Tĩnh Văn đến, gương mặt nàng lạnh tanh thông báo:

- Hoàng Thượng, Hữu thừa tướng Giả Tĩnh cầu kiến.

Miếng canh linh chi trong miệng đột nhiên đắng nghét, đầu lại bắt đầu đau. Ta thở dài trong lòng.

Đến rồi!

- Còn có ai không?

- Còn có các học sĩ trong Thái Học Viện và Tả Thừa tướng. . .

Ta xua tay ngăn Tĩnh Văn lại, mệt mỏi:

- Để bọn họ vào đi.

Một đêm dài bọn họ thay nhau nói, hoàng đế ta chống cằm mệt mỏi tiếp thu. Họ nói rất nhiều, cũng nói rất hay, thậm chí có người còn kích động đi loanh quanh trong Ngự Thư phòng. Ta đột nhiên có cảm giác mình là tên hôn quân vô đạo còn họ là những trung thần chính nghĩa, liều chết khuyên can ta phạm sai lầm.

Chỉ là. . .

Sao không có kẻ nào đến Thiên Viên các mà khuyên Phụng Dương? Nàng mới là kẻ đầu sỏ, không phải sao? Ở đây giày vò ta có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ sợ rồi?

Vài ngày trước, Tĩnh Văn, Thái học sĩ của Thái Học Viện dẫn theo hai mươi học trò đến Thiên Viên Các khuyên bảo Phụng Dương. Nói là khuyên bảo nhưng ta biết tính cách Tĩnh Văn. Lão luôn ý mình lớn tuổi, là nguyên lão từ thời Mầu hoàng mà không coi ta ra gì. Thường vẫn dằng dẩu xỏ xiên những chính sách của ta, chê ta không quyết đoán. Ta nhu nhược, vẫn để yên, chịu đựng những lời nói khó nghe của lão nhưng Phụng Dương không phải ta. Nàng nghe lão nói nửa ngày, cuối cùng chỉ hỏi một câu:

- Ý người là chửi ta dâm loạn sao?

Tĩnh Văn nói:

- Phải! Tướng quân người. . .

Nói chưa xong thì đầu đã một nơi, thân một nẻo. Phụng Dương vừa lau kiếm vừa nói với những học trò của Tĩnh Văn quỳ bên ngoài:

- Chưa có kẻ nào chửi ta rồi mà còn sống đâu. Ta không nói nhiều, chỉ nhắc nhở một câu: còn kẻ nào đến Thiên Viên các vì chuyện tương tự thì xác định giống hần.

Nói rồi quay lưng đi mất, để một đám văn nhân mặt mày tái mét, run rẩy, ướt mem như gặp mưa đứng đó. Thật sự là vô dụng.

Từ đó, Thiên Viên các yên bình, Ngự Thư phòng của ta nhộn nhịp.

Cũng biết chọn người chèn ép lắm!

- Hoàng thượng!

Giả Tịnh gọi. Ta nhìn bà ta:

- Các người nói cũng có lý nhưng Phụng Dương nắm giữ binh quyền Nghi quốc nhiều năm, bây giờ bãi miễn thì sẽ không có người thay thế. Vậy đi, một trong các người đến Thiên Viên các, khuyên Phụng Dương từ bỏ ý định, gỡ bỏ khúc mắc với hai nước kia, cứu vớt con dân Nghi quốc khỏi chiến hoả. Ai trong các người có thể gánh trọng trách này?

Không khí im ắng.

Ánh mắt ta dừng lại ở đầu kẻ đó cũng lùi xuống một bước, khom lưng:

- Thần vô năng!

Tốt! Một lũ vô năng? Chỉ có năng lực ở đây làm khó ta!

- Không ai đi thì phải làm sao? Ta nuôi các người có tác dụng gì? Trong vòng ba ngày dâng tấu đề cử người thích hợp, nếu không thì lần lượt các người đến Thiên Viên các khuyên nhủ Phụng Dương.

Ta đứng lên, đi về phòng nghỉ, để Phong Nghị bấm huyệt cho mình.

Thật mệt mỏi!

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Phiên ngoại: Phụng Âm 3

- Hoàng thượng, đã thấy tung tích của hoàng đế Trường Hạp quốc.

Ta buông tấu trên tay xuống:

- Ở đâu?

- Phía tây Phụng đô. Người của Định quốc tướng quân cũng đang theo dõi.

Ta chau mày.

Nàng đến Nghi quốc làm gì? Phụng Dương lại định làm gì?

- Án binh bất động! Xem hai người đó định làm gì.

- Vâng.

- Hoàng thượng, rừng trúc phía tây thành có biến. Hàn Niệm Chi đang ở trong đó cùng hoàng đế Trường Hạp quốc và Định Quốc tướng quân.

- Bọn họ trong đó làm gì?

- Người của Định Quốc tướng quân canh giữ bên ngoài. Chúng ta không vào được.

Ta chau mày:

- Đến Thiên Viên các đội.

Chính là ta không nghĩ đội được Phụng Dương một thân nhuộm máu quay về. Hàn Niệm Chi và Lạc Bình An đều được Thủy Tinh quân đưa đi, rồi khỏi Nghi quốc.

Nhìn Phụng Dương nằm trên giường, ta chỉ muốn lôi dây đánh cho một trận.

Chỉ vì một trận đánh với Lạc Bình An mà làm động thái lớn như vậy? Không ngại lôi cả ba nước vào? Cái đồ ngốc này!

Ta biết Phụng Dương rất có hứng thú với Lạc Bình An. Thậm chí nàng để Từ Ân lại Ân quốc chỉ vì điều tra thân thế Lạc Bình An, nhưng ta lại không nghĩ nàng có chấp đến vậy.

Kính Thiên bưng một chậu nước đi vào. Hắn đi qua ta, tới ngồi bên cạnh Phụng Dương, lấy khăn lau trán cho nàng.

Ta thờ dài, nói với hắn:

- May mà không phải nạp Hàn Niệm Chi. Người có thể yên tâm rồi.

Kính Thiên dừng tay lại, hắn nói:

- Nếu nàng thực sự muốn làm vậy, ta cũng không có tư cách phản đối.

Ta thờ dài:

- Chuyện đã qua rồi, người cũng thôi dần vật đi. Phụng Dương không có vẻ gì là oán trách người. Hải tử không có cũng không sao, quan trọng là hai người có thể sống tiếp với nhau.

Kính Thiên không trả lời ta.

Nhìn Phụng Dương đang ngủ trên giường, ta nhìn không được:

- Chỉ là ta không hiểu, nàng muốn đánh với Lạc Bình An sao không yêu cầu đi sứ Trường Hạp quốc? Nếu như vậy, không phải nhanh hơn sao?

Kính Thiên không nhìn ta:

- Vì khi làm sứ thần thì vị trí của A Dương sẽ không bằng Lạc Bình An. Chưa nói đến việc nàng ta có đồng ý đầu hay không thì ở Trường Hạp quốc, Lạc Bình An là vua, nàng ta sẽ không dùng hết sức đầu với A Dương. Mà thắng một người không dùng hết sức thì có ý nghĩa gì?

- Vì danh dự của đế vương, nàng ta bắt buộc phải thắng thôi!

- Bất chấp thủ đoạn sao? Làm sứ thần mà khiêu chiến với hoàng đế nước bạn sẽ vô tình để Nghi quốc và Trường Hạp quốc vào tình cảnh tế nhị. Trận chiến đó diễn ra, ai thắng ai bại cũng đều rất nhạy cảm. Hai người đều mang trên người danh dự và kiêu hãnh của đất nước, làm sao có thể thoải mái mà đánh?

- Nên mới lôi kéo Hàn Niệm Chi?

Kính Thiên nhìn sang ta:

- Người không nhận ra sao? A Dương đối với Hàn Niệm Chi giống như ta đối với người. Không xung đột lợi ích, có thể cùng nói chuyện, có thể chia sẻ những điều mà nàng ấy không thể nói với ai. A Dương ở bên Hàn Niệm Chi rất vui vẻ. Ta từng nghĩ, nếu Hàn Niệm Chi có thể làm nàng ấy vui giữ hẳn lại cũng chẳng hại gì.

Ta thờ dài:

- Không hại gì? Hàn Niệm Chi liên quan quá lớn. Không chỉ là nam nhân bên ngoài của Lạc Bình An mà Dương Mộc Lan đối với hắn cũng có điều kỳ quái, không giống như vua đối với tôi, cũng không giống sư huynh đối với sư đệ.

Kính Thiên nhìn ta:

- Ý người là gì?

- Ta chỉ không hiểu. Phụng Dương mặc dù nông nổi nhưng không liều lĩnh đến mức giữ sứ thần lại trong hậu cung. Hắn phải có gì tác động nên nàng mới làm thế.

- Ý người là có người xúi giục A Dương?

Ta lắc đầu:

- Không phải xúi giục mà hẳn phải có người đảm bảo cho Phụng Dương. Người này nhất định ở Kim quốc, hơn nữa phải có quyền lực to lớn, có khả năng khuyh đảo Kim quốc.

Kính Thiên chau mày:

- Thế lực chống đối Hàn Niệm Chi ở Kim quốc sao?

Ta lắc đầu:

- Trong triều đình Hàn Niệm Chi không có đối thủ. Có một vài gia tộc chống đối hẳn nhưng chưa đạt đến mức độ này. Ta có nghĩ đến một người...

Kính Thiên nghiêng đầu nhìn qua, ta nói:

- Hàn Ánh Nguyệt, đương kim hoàng hậu Kim quốc, em gái ruột của Hàn Niệm Chi.

Kính Thiên hơi ngạc nhiên nhưng sau đó lại chau mày, hẳn nói:

- Nàng hận huynh trưởng là vì phu quân mình, Dương Mộc Lan sao?

- Không cứ là huynh trưởng, là bất cứ ai nàng ta cũng sẽ làm thế thôi. Nhưng tất cả chỉ là phỏng đoán, chúng ta không chứng minh được...

- Đợi A Dương tỉnh lại có thể hỏi...

Ta lắc đầu:

- Chuyện này đừng nhắc lại nữa. Phụng Dương không nói thì hẳn có lý do của nàng.

Kính Thiên không nói gì.

Chuyện này những tướng đã xong thì Phong Nẫu và Giả Tĩnh lại viết tấu, xin ta thu lại hồ phù của Phụng Dương. Đáng ngạc nhiên hơn là có cả Lưu Hoà.

Mỗi lần Lưu Hoà dâng tấu, một thời gian sau Phụng Dương nhất định có chuyện. Vì vậy, mỗi lần nhìn thấy tấu của Lưu Hoà trong lòng ta đều có dự cảm không hay.

Nhìn nàng quỳ dưới sàn, ta hỏi:

- Sức khoẻ Phụng Dương không ổn sao?

- Hồi Hoàng thượng, sức khoẻ của tướng quân giảm sút nghiêm trọng, đã có dấu hiệu kháng thuốc rõ ràng. Bây giờ cần phải chú ý tịnh dưỡng, không được lao lực, đặc biệt không thể ra trận.

- Là do bị sảy thai sao?

Lưu Hoà gật đầu:

- Tướng quân sảy thai động đến nguyên khí, lại không có thời gian nghỉ ngơi nên càng hại hơn trước...

Ta thờ dãi để Lưu Hoà đi ra.

Biết nói làm sao để nàng ấy không hiểu lầm đây? Quan trọng hơn, Nghi quốc làm gì có kẻ nào đủ năng lực thay thế Phụng Dương! Hạ Cẩm? Nàng còn chưa quay trở về. Hơn nữa, năng lực hành quân của Hạ Cẩm phải mười năm nữa mới bằng Phụng Dương bây giờ. Thủy Tĩnh quân lại đông như vậy, giữ uy tín trong quân đã là một rắc rối chứ đừng nói đến điều khiển.

Chỉ là chưa đợi ta nghĩ xong Kính Thiên đã mang hồ phù của Phụng Dương đến.

Chau mày nhìn hồ phù trong tay. Đây là làm sao? Kẻ nào đến Thiên Viên các nói linh tinh hay Phụng Dương muốn dùng hành động này chống đối ta? Ta làm gì cho nàng phát ý?

Nhưng, vậy cũng tốt. Để nàng nghỉ ngơi nhiều một chút.

Thủy Tĩnh quân thật sự rắc rối hơn ta nghĩ. Không chỉ quân số đông hơn Phụng Dương báo lên mà quan hệ giữa các phó tướng và quân lính cũng rất

rắc rối. Đội này không thể ở cùng đội kia nhưng công việc giải quyết thì cần cả hai đội. Quân doanh này, so với bàn cờ tàn triều chính còn rắc rối hơn.

Phong Nghị đi vào, đọc vài bản tấu ta ném đi vì giận. Hấn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nàng có thể điều động bọn họ rời khỏi Hoả Hương, đến các thành trì lân cận. Trọng binh thì cho đến Từ Hương tộc.

Ta chống cằm nhìn Phong Nghị, nghiêm túc lắng nghe hấn nói:

- Nếu muốn giao thương còn được tiếp tục thì nhất định phải vỗ về Kim quốc, tỏ rõ thiện chí không muốn chiến tranh của chúng ta. Đặt trọng binh ở Hoả Hương sẽ khiến Kim quốc e ngại. Lại thêm mối nhục của Hàn Niệm Chi, Dương Mộc Lan chưa chắc đã đồng ý tiếp tục giao thương. Điều này với chúng ta hoàn toàn không có lợi. Hơn nữa, trọng binh đến Từ Hương tộc một là cân bằng binh lực giữa các thành trì, đảm bảo trị an cho phía nam mà quan trọng hơn là để Lạc Bình An thấy, chúng ta không phải kẻ dễ ức hiếp. Chiến tranh chúng ta không sợ. Dù là liên quân hai nước cũng không làm gì được chúng ta. Hơn nữa điều phối các lộ của Thủy Tinh quân đi cũng dễ dàng hơn trong việc điều khiển hay ít nhất cũng đơn lẻ tìm ra điểm yếu của các phó tướng, ép bọn họ phục tùng hoàng quyền.

Ta do dự:

- Người nói cũng có lý nhưng để lại bao nhiêu binh lực ở Hoả Hương thì hợp lý?

- Hai vạn!

Ta ngạc nhiên:

- Hai vạn? Hoả Hương là thành trì quan trọng mà chỉ để lại có hai vạn quân. Lỡ xảy ra biến cố gì, làm sao có thể kịp tiếp ứng? Còn nữa, thủy quái trong nội thành Hoả Hương lúc nào cũng có thể làm loạn, hai vạn quân bằng cách nào có thể trấn giữ.

Giọng Phong Nghị vẫn trầm trầm:

- Chúng ta di tản một số lộ ra các thành trì lân cận, một khi có biến lập tức quay lại Hoả Hương. Sẽ không tốn quá nhiều thời gian, cũng để Kim quốc thấy chúng ta có thiện chí, dám lộ sơ hở ra. Quân ở Hoả Hương chỉ có thể giữ lại hai vạn nhưng các phó tướng thân cận, có uy tín dưới trướng của Định Quốc tướng quân nhất định phải ở lại Hoả Hương. Bọn họ có kinh nghiệm, cũng có tình cảm với Hoả Hương nên sẽ không tổn hại gì đến dân chúng.

- Nhưng... Thủy Tinh quân đâu nghe lệnh thánh chỉ.

Phong Nghị nhìn ta thờ dãi:

- Bọn họ không nghe thánh chỉ nhưng nghe quân lệnh của Định Quốc tướng quân. Chúng ta đang giữ con tin, bọn họ dám không nhận lệnh?

Ta thờ dãi. Đành vậy thôi.

Ta đang đau đầu không chế Thủy Tinh quân thì núi Phượng Hoàng đột nhiên xuất hiện. Dù không bằng lòng nhưng ta buộc phải để Phượng Dương đi giải quyết. Chỉ là, giải quyết xong nàng không về kinh thành, một đường thẳng đến Hoả Hương, không thèm nói với ta một tiếng. Nàng thực sự đã quên ta là hoàng đế hay căn bản nàng không để hoàng đế vào trong mắt?

Dù tức giận nhưng ta vẫn để Kính Thiên và Lưu Hoắc đến Hoả Hương giúp đỡ và chăm sóc nàng. Vậy mà Phượng Dương một phong thư cũng không gửi về. Đến tình hình Hoả Hương cũng không chịu báo lại. Đây là muốn cắt đứt xưng vương sao?

Đáng giận hơn, dù trong tay không có hổ phù nhưng nàng vẫn điều động Thủy quân rải rác khắp Nghi quốc về Hoả Hương mà không hỏi ý kiến ta một lần. Trước kia, để tiện cho việc quản lý, ta chia nhỏ Thủy Tinh quân thành các lộ, đặt rải rác khắp Nghi quốc. Một là có thể bồi dưỡng một vài tướng tài, tạo uy tín trong quân. Hai là để cho Kim quốc thấy, ta không có ý định gây chiến nên mới lơ lửng Hoả Hương như vậy.

- Hoả Hương vẫn không có tin tức gì sao?

Ta hỏi Tịnh Văn khi trong Ngự Thư phòng. Từ ngày Phượng Dương về Hoả Hương, một chút tin tức cũng không có. Chẳng giống nàng chút nào.

- Hồi hoàng thượng, không nhận được thư tín gì.

- Chỗ thám tử thì sao?

- Không có tin tức ạ.

Ta chau mày:

- Những người cử đi dò thám?

- Không thấy trở về.

Đang diễn ra chuyện gì? Phụng Dương không tin gì không nói, đằng này mặt thám của ta cũng không báo tin về. Chuyện này là sao?

- Gia Nghị thế nào? Vẫn bệnh nằm giường sao?

- Không thấy đại nhân ra ngoài.

Gia Nghị là tướng quân ra trận nhiều năm. Bệnh tình nặng cỡ nào mà chỉ nằm trong phòng như thế?

- Bên Sa Hà có tin tức không?

- Không có ạ.

Chắc chắn có chuyện gì đó. Là kẻ nào phong toả tin tức sao?

- Điều tra xem tin bị chặn ở đâu.

- Vâng.

Chỉ là tra chưa ra vấn đề nằm ở đâu thì một ngày, giữa buổi thiết triều, Lưu Hoá một thân lộng thuộm xuất hiện. Toàn thân nàng phong trần, gương mặt hốc hác một mõi, y phục nhàu nhĩ, nhiều nơi còn có máu.

Một cơn sợ hãi lan tràn. Hoá Hương bị tấn công?

- Hoàng thượng... Cứu... Cứu... Tướng quân...

Phụng Dương? Nàng xảy ra chuyện gì?

Ta nhìn xuống, Lưu Hoá đã ngất từ lúc nào. Một tỷ nữ mang nàng vào trong.

Con giận bốc lên đỉnh đầu, mà mạnh hơn... là nỗi sợ hãi.

Phụng Dương, nàng ấy xảy ra chuyện gì?

- Hạ Cẩm?

- Có thần.

- Chuẩn bị hai vạn quân, một canh giờ nữa lên đường đến Hoá Hương.

- Vâng.

- Bối triều!

Ta định xuất cung nhưng chỉ ra khỏi Càn Chính điện đã thấy Gia Nghị đang giao đấu với cấm vệ quân. Thấy ta, bọn họ mới dừng lại.

Ta mang Gia Nghị vào Ngự Thư phòng, nghe nàng bẩm báo chuyện ở Hoá Hương. Càng nghe, ta càng tức giận.

Có kẻ dám phong toả tin tức?

Trong Nghi quốc, kẻ có gan làm điều này chỉ có một mà thôi.

- Tịnh Văn?

- Có thần!

- Lôi Phong Nghị đến đây.

Ta để Gia Nghị lui xuống nghỉ ngơi nhưng nàng không chịu, nhất định đòi đến chỗ Hạ Cẩm duyệt binh. Ta đành theo ý nàng.

Phong Nghị tới. Nắm chặt tay giữ cho mình bình tĩnh, ta hỏi hắn:

- Tin tức ở Hoá Hương là người phong toả.

- Vâng.

Hít một hơi sâu, ta run giọng:

- Tại sao?

- Định quốc tướng quân còn một ngày, để vị của người còn bị uy hiếp một ngày.

Ta chỉ hận trong tay mình không có kiếm mà đâm chết hắn.

Vài năm nay Phong Nghị giúp ta rất nhiều. Để ta yên tâm, hắn tự động giao quyền lực ra, cũng không nề hà chuyện ta cắt xén thế lực Phong gia. Tin tưởng hắn. Chuyện hậu cung chỉ cần không đụng đến Kim Thuyền, ta mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Mâu thuẫn giữa Phụng Dương và Phong Nghị đã manh nha từ lâu. Phong Nghị triệt tiêu thế lực của Phụng Dương ở kinh thành còn nàng ấy cô lập thế lực Phong gia ở các thành trì khác trên Nghị quốc. Trên triều hay hậu cung đều không bằng lòng nhau, trong tối ngoài sáng đều nghĩ cách hạ nhau xuống. Với ta, như vậy rất tốt nên làm như không biết. Phụng Dương đại diện cho thế lực của hoàng thất, Phong Nghị đại diện cho thế lực đại gia tộc. Cả hai xung đột, hưởng lợi chính là đế vương.

Nhưng, ta chưa từng nghĩ cả hai đến mức một sống một chết. Hay ít nhất khi ta vẫn còn sống.

Phong Nghị thật sự nghĩ thế lực của Phụng Dương bị triệt hạ thì ta sẽ để thế lực của hắn tồn tại sao?

- Hoàng thượng, đã chuẩn bị xong.

Tĩnh Văn ở bên ngoài nói vọng vào. Ta hít một hơi, nhìn Phong Nghị, ra lệnh:

- Phong toả Tiên Ân cung. Canh giữ phụng quân không cho phép gặp bất cứ ai, cũng không cho người vào hầu hạ.

- Vâng.

Ta bước ra ngoài. Cảm giác như bị đâm mạnh vào tim.

Cửa cung, Hạ Cẩm đã đứng đợi sẵn, phía sau nàng là hai mươi vạn tinh binh.

- Hoàng thượng...

Hạ Cẩm hành lễ. Ta xua tay:

- Dắt Tiểu Bảo ra đây.

Tiểu Bảo được dắt ra, ta hít một hơi sâu nhảy lên lưng nó. Lần đầu cưỡi ngựa, có một chút sợ.

- Hoàng thượng?

Tĩnh Văn nhanh tay giữ Tiểu Bảo để nó đứng yên. Ta ngồi vững hơn một chút, nói với bọn họ:

- Ta cùng các ngươi đến Hoả Hương. Nhanh lên!

- Hoàng thượng? Như vậy không được đâu. Nguy hiểm lắm!

Tĩnh Văn giữ chặt Tiểu Bảo. Ta tức giận:

- Ta là hoàng thượng hay ngươi là hoàng thượng? Nguy hiểm hay không ta tự biết. Đi!

Nói rồi kéo dây cương của Tiểu Bảo để nó chạy đi, hướng Hoả Hương đi đến.

Chỉ hy vọng... chưa quá muộn.

Ngày đi đêm đi, ngựa đói liên tục. Ta chỉ hy vọng Phụng Dương có thể chờ ta thêm một chút...

Chỉ là...

Khi đến Hoả Hương, cả thành trì giăng vải trắng. Cổng thành cây cối đều treo vải tang. Mỗi một ngôi nhà đều treo hai lồng đèn trắng. Người dân đứng đầy hai bên đường, trên đầu đội vải trắng, thân mặc áo gai.

Tìm ta trầm xuống. Trễ rồi sao?

Gia Nghị phóng ngựa vượt lên nhưng đến cuối đường nàng bỗng dừng lại, lặng thinh ngồi trên lưng ngựa.

Trước mặt nàng một đoàn lính mặc áo gai, đầu đội khăn tang, đôi mắt đỏ hoe đang khiêng một cỗ quan tài chậm chạp đi đến. Hai bên quan tài ta nhận ra còn có quân gia của tướng quân phủ, các phó tướng của Phụng Dương. Đôi mắt họ hằn đỏ tia máu, mím chặt môi không rơi một giọt lệ.

- Tướng quân?

Gia Nghị nhảy khỏi ngựa, bỏ nhào về phía quan tài. Một người giữ nằng lại.

Ta nhìn quan tài bằng gỗ mun đen nhánh mà lòng đau nhói.

Là gỗ thượng phẩm! Chỉ có hoàng tộc mới được phép dùng.

- Hoàng thượng...

Ta nhìn lại thấy Sa Hà nhìn mình bằng đôi mắt đỏ au.

- Tướng quân...

Ta cắn môi. Ta không tin trong đó là Phụng Dương. Có thể là Kính Thiên thôi. Phụng Dương hẳn đang dưỡng thương trong phủ tướng quân.

Nàng không thể chết! Phụng Dương sao có thể chết chứ!

Ta đi đến bên quan tài, đôi chân run rẩy. Là cười ngựa run rẩy hay vì nỗi sợ mà run rẩy?

Ta đặt tay lên quan tài, muốn đẩy nắp thì bị một bàn tay khác giữ chặt. Một nữ nhân run giọng nói với ta:

- Hoàng thượng, xin để Tướng quân yên nghỉ...

- Tránh ra!

- Hoàng thượng!

- Ta nói ngươi tránh ra!

Ta hét lên. Hạ Cẩm rút kiếm chia về phía người ngăn cản. Sa Hà loạng choạng tới chỗ ta, nàng quỵ xuống.

- Hoàng thượng, trong đó chỉ có di vật của tướng quân thôi. Di hài...

Nàng bật khóc. Những người mặc áo gai cũng bật khóc. Tiếng nước nở vang vọng, đâm vào tai ta như nhói.

Chỉ có di vật. Không có di hài?

Phụng Dương... nàng ấy...

- Hoàng thượng?

Ta nghe một tiếng hét rồi mọi thứ chìm vào bóng tối.

Một con đường rất dài...

Xung quanh toàn bóng tối.

Ta bước đi vô định. Không rõ là đang đi đâu.

Phía trước có một người con gái.

Võ phục đỏ tươi, mái tóc cột cao theo nhịp chân đang đưa qua lại.

Phụng Dương?

Ta chạy theo nàng nhưng mãi không kịp, càng đuổi càng xa. Cuối cùng là mất hút.

Ta chạy đến một căn đền cổ ngửi ngửi khói hương, một con phụng hoàng đang tung cánh giữa sân, ánh mắt nó sắc lạnh. Hai bé gái đang đi về phía ba căn phòng phía sau phụng hoàng. Ta nhận ra, là ta và Phụng Dương. Nàng dùng máu mình nhỏ lên con đường ta đi. Từng bước đưa ta ngồi lên để vị còn bản thân mang thương tích đến căn phòng bên trái lạnh lẽo. Ta thấy Phụng Dương ngồi co ro trong góc tối, tay ôm chặt thanh kiếm đen, đôi mắt hoảng loạn dề phòng. Máu trên cơ thể nhỏ xuống mặt đất lạnh lẽo từng giọt đỏ rực. Ta muốn đến ôm nàng nhưng cánh cửa đột nhiên đóng lại, ngăn cách nàng với ta. Phụng Dương nhìn lên, đôi mắt hai màu mang chút mờ mịt, khó hiểu cùng thất vọng. Nàng nhìn ta mãi đến khi cánh cửa đóng lại. Không nói một lời.

- Hoàng thượng?

Tĩnh Văn gọi ta, gương mặt nàng đầy lo lắng.

- Đây là đâu?

- Ngoại ô kinh thành. Một canh giờ nữa chúng ta sẽ hồi cung. Người đã ngủ hơn bảy ngày rồi. Tĩnh vương gia nói mang người về kinh thành.

Phượng Ngỗ?

- Nàng ấy đang ở đâu?

- Ở Hoả Hương. Lo hậu sự cho Định Quốc tướng quân.

Ta khoác áo đi ra ngoài.

Đứng ở một mỏm núi vừa hay nhìn thấy kinh thành phủ đầy sương sớm. Tháp thoảng trong ánh ban mai vài nóc nhà ẩn hiện trong làn sương, lơ lờ như ảo ảnh. Hoàng cung rực rỡ cũng chìm trong sương khói. Mất đi vẻ nguy nga mà thêm chút thần bí, giống với thiên đình ẩn giữa đám mây.

Nghi quốc này, thiên hạ này, xinh đẹp như thế, phồn vinh như thế nhưng tại sao lại khắc nghiệt như thế? Để giữ được bức tranh thái bình này lại phải thêm một người dùng máu tô thắm, đúng không?

- Tĩnh Văn?

- Có thần!

- Ban chiếu chỉ: Phượng quân đồ kị, thu hẹp hậu cung, ám hại hoàng thất. Nay cắt phẩm vị, thu lại phượng ấn, biếm vào lãnh cung. Phong gia nhận hối lộ, đảo ngược triều chính, chia bè kết phái, nhiễu loạn triều cương, biếm làm thường dân, đày ra biên ải, ba đời không được làm quan.

- Vâng.

Giang sơn này... Thiên hạ này... Không thể buông, cũng không thể bỏ. Đó là trách nhiệm, là nghiệt báo mà con cháu Phượng gia phải gánh. Còn sống là còn trách nhiệm. Dù mệt mỏi, dù yếu đuối, dù vấp ngã hi sinh... vẫn phải gánh vác.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Phiên ngoại: Kính Thiên

Ký ức của ta không nhiều. Chỉ nhớ trong buổi sáng nào đó, một nữ nhân dắt tay ta đến khu chợ. Nàng ngồi xuống nói với ta:

- Con đợi ở đây. Sẽ có người đến đón con.

Nói rồi nàng cởi áo khoác ra quấn lên người ta. Nàng đứng dậy rồi từ từ đi mất.

Nàng là ai? Mẫu thân ta sao? Tại sao nàng bỏ đi? Lát nữa nàng sẽ quay lại đúng không?

Ta đứng đó thật lâu, không rời đi dù chỉ một bước. Nàng không quay lại. Ta cứ mãi miết chờ, đến khi ngủ mất. Khi ta đang ngủ thì bị đá một cái rất đau. Là một nữ hài đá ta. Thân hình nhỏ nhắn bọc trong chiếc áo choàng lông thú, gương mặt trắng hồng xinh đẹp, giọng nói lạnh lùng:

- Ngươi, đi theo ta.

Ta cũng không biết tại sao lại đi theo nữ hài đó.

Ta đứng dậy, lê đôi chân rệu rã theo nàng. Giữa ta và nàng còn một tiểu nha đầu ăn mặc rách rưới. Là tỷ nữ sao?

Chúng ta đi rất lâu cuối cùng đến một cái cổng thật lớn, binh lính tuốt gươm trần canh gác bên ngoài. Ta sợ hãi còn nàng không chút bối rối, một mạch bước vào trong. Không ai ngăn cản chúng ta.

Nữ hài bị nàng bỏ lại một cung điện có cánh cửa bằng gỗ. Ta theo nàng đến một cung điện khác. Nơi đây có rất nhiều người, đều ăn mặc xinh đẹp và cơ thể có mùi thơm.

- Công chúa, nam tử này sau này phải có thân phận gì?

Công chúa? Nàng ấy là công chúa?

Ta nghe rõ ràng nàng nói:

- Hẳn là phu thị ta, đối xử cho tử tế.

Phu thị? Lần đầu tiên ta nghe danh xưng này. Dù không rõ nó có nghĩa là gì nhưng ta hiểu, ta có thể ở lại đây.

Bọn họ để ta trong cung, ngày ngày học lễ nghi quy củ. Có một điều ta phải thuộc nằm lòng “Nhật Lương công chúa là nương tử của ta, là chủ nhân của ta. Một đời này, ta phải chăm sóc nàng ấy, yêu thương nàng ấy, hy sinh tất cả vì niềm vui của nàng. Tính mạng ta không quan trọng, điều quan trọng là niềm vui của nàng”. Ta không quan tâm những điều họ dạy, ta chỉ biết nàng mang ta tới đây, hẳn phải biết phụ mẫu ta là ai. Trong cung ai cũng có phụ mẫu nhưng ta thì không. Người hầu, binh lính đều có nhưng ta không biết mình là ai. Bọn họ nói được mẫu thân gửi trong cung, mười năm nữa có thể quay về nhà. Còn ta, mười năm nữa ta có thể quay về nhà không?

Trong cung tuy được hầu hạ nhưng quy tắc rất nhiều. Ta cũng chỉ có thể đứng từ xa nhìn chủ nhân. Nàng thường phải học rất nhiều. Từ giờ Sứ đã bắt đầu học cho đến giờ cuối giờ Hợi mới được nghỉ. Nàng thường dẫn một vị công chúa khác đến đây, cùng nói chuyện hay nhìn nàng luyện kiếm. Ta chỉ có thể đứng chờ ở cổng mới may mắn gặp được nàng. Ta muốn hỏi nàng thân phận của ta nhưng nàng chưa từng để ta vào mắt, chưa từng thực sự nói chuyện với ta.

Nàng mang ta tặng cho vị công chúa hay tới chơi. Ta phải rời khỏi Thiên Viên các.

Trong Tinh Thần cung mọi chuyện không thay đổi nhiều. Thân phận phu thị của ta không thay đổi. Cái đổi là chủ nhân của ta từ Nhật Lương công chúa thành Nguyệt Lương công chúa mà thôi.

Hạ nhân trong Tinh Thần cung không nhiều nên tin tức ta nghe được cũng rất ít.

Một ngày, các công chúa đều biến mất. Hạ nhân nói các nàng phải tham gia lễ trưởng thành.

Nguyệt Lương trở về nhưng chủ nhân của ta thì không. Bọn họ nói rất nhiều. Rằng nàng đã thành Định Quốc tướng quân, nàng phải đến một thành trì khác. Nhưng điều ta quan tâm hơn cả là nàng bị thương. Bọn họ nói nàng sẽ chết.

Nàng chết, thân phận của ta sẽ không còn ai biết.

- Kính Thiên, có dự định gì không?

Ta không có dự định gì. Ta chỉ muốn biết mẫu thân ta là ai.

- Có muốn trở thành phu thị của ta hay không?

Nguyệt Lương bây giờ là thái tử. Nếu ta trở thành phu thị của nàng, tức là phu thị đầu tiên của hoàng đế sau này. Tương lai của ta sẽ được đảm bảo. Nhưng...

Một nữ hài nhỏ nhắn bọc mình trong áo khoác lông, gương mặt hồng hào xinh đẹp, giọng nói lạnh lạnh, nụ cười ngọt ngào. Gương mặt giống Nguyệt Lương nhưng không phải nàng.

- Thái tử tha tội.

Nguyệt Lương chỉ cười. Nàng giúp ta xin chiếu chỉ trở thành phu thị của Nhật Lương công chúa, ban Thiên Viên các làm nơi ở.

Ta vẫn sống đạm bạc trong cung, nhờ sự chiếu cố của Nguyệt Lương mà tồn tại. Thỉnh thoảng cung nhân sẽ quên mang cơm đến, hay sân sau không có người quét dọn là bình thường.

Mùa đông, tuyết bắt đầu phủ trắng kinh thành. Trong Thiên Viên các nước cũng bị đóng băng, mặt đất bao phủ một tầng tuyết dày. Ta dựa vào những cuốn sách Nhật Lương để lại, tự mò mẫm luyện nội công cho mình. Nếu không có nội công, ta không thể sống trong thời tiết giá lạnh này.

Ba ngày rồi, bọn họ không mang cơm đến. Hẳn sẽ không mang nữa.

Một người đội áo khoác lông chậm chạp bước về phía ta. Là Nguyệt Lương. Lâu rồi nàng không đến đây.

Ta quy củ hành lễ. Nàng chỉ chau mày:

- Sao ở đây không có lò sưởi?

Ta im lặng không nói. Bây giờ đến cả nước trà Thiên Viên các cũng không có mà mời nàng.

Nàng ấy thở dài quay đi. Buổi tối liền có người mang lò sưởi, thức ăn và áo ấm đến cho ta.

Từ đó, thỉnh thoảng Nguyệt Lương sẽ đến đây. Ban đầu nàng chỉ ngồi ngáy ra trong đình nhưng dần dần nàng mang sách và tấu chương đến phê duyệt,

thình thoảng sẽ nói chuyện với ta. Nàng dạy ta đàn và cờ, nói chuyện của Nghi quốc, Kim quốc, Trường Hạp quốc, Ân quốc nhưng lại không nói chuyện của Nhật Lương.

Một đêm trăng sáng, nàng đột nhiên đến Thiên Viên các, cầm theo bình rượu. Ta cùng nàng ngồi trong đình, vừa ngắm trăng vừa uống. Nguyệt Lương uống rất nhiều, chỉ một chốc đã say. Nàng nhìn ta bằng ánh mắt mơ hồ:

- Kính Thiên, có hận ra không?

Ta lắc đầu. Nhờ nàng mà ta mới sống sót được trong cung, vì có gì lại hận nàng?

Nàng đột nhiên cười, nhìn ta bằng ánh mắt u oán:

- Ta không dám nói với người về Phụng Dương... Ta sợ... ta sợ mình sẽ nhớ đến nàng... Người không biết... các người đều không biết... vị trí thái tử này... là của Phụng Dương...

Nước mắt nàng lăn dài trên má:

- Khi ta ngồi đó, không căn phòng nào mở... Phụng Dương xuất hiện, phòng chính giữa đã mở ra... Phòng giữa là Đế phòng, bên trái là Tướng phòng, bên phải là Thù phòng... Haha... Phụng Dương đã nhường Đế phòng lại cho ta... một thân thương tích đi vào Tướng phòng...

Nàng nắm chặt tay ta, đôi mắt nhoè nước:

- Người biết không? Nàng dùng máu mình mở đường cho ta đến Đế phòng... Còn bản thân lại vào Tướng phòng... Nếu không có ta, nàng sẽ là thái tử... Còn người sẽ là phu thi của thái tử, phụng quân tương lai của Nghi quốc này...

Nước mắt nàng thành dòng rơi xuống đất, mái tóc lộn xộn buông xoã nơi vai. Ta có chút chấn động, đứng yên để nàng nắm chặt. Nhật Lương đã có thể là thái tử sao?

Nhìn người con gái đang dựa vào mình khóc tức tưởi, ta có chút không đành lòng. Sự thật là vậy thì thế nào? Hiện thực là Nguyệt Lương đang là thái tử, Nhật Lương là Định Quốc tướng quân. Sự thật thế nào có quan trọng gì đâu.

Ta đặt tay lên vai nàng, vỗ nhẹ. Tiếng khóc nàng nhỏ dần rồi mất đi, chỉ còn tiếng nấc nghẹn ngào. Nàng ngủ rồi.

Xung quanh không có ai, tỷ nữ của nàng cũng không đến. Ta đành bế nàng vào phòng, đặt lên giường, đắp chăn lại rồi ra đình luyện công. Thân phận của ta và nàng khác biệt, không thể để xảy ra điều tiếng.

Nguyệt Lương từ đó thường tới đây, nàng để áo vệ trong cung dạy võ công cho ta, cũng cùng ta nói nhiều chuyện trong triều. Buổi trưa nàng thường ngủ lại. Nhìn nàng tĩnh lặng ngủ trên tràng kỷ, ta thường hình dung về Nhật Lương. Nàng ấy hẳn có gương mặt giống hệt thái tử nhưng sẽ mất đi phần điềm đạm, lặng lẽ của thái tử?

Thái tử kết hôn với công tử Phong gia, hôn lễ chỉ làm đơn giản. Đêm động phòng, nàng chạy đến Thiên Viên các ngủ. Ta dần tập thành thói quen.

Thái tử nạp thêm các phu thi, bọn họ thường đến Thiên Viên các nói chuyện với ta nhưng thật chất là chờ nàng. Ta coi như không biết, vẫn làm những việc nên làm.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Phiên ngoại: Kính Thiên 2

- Kính Thiên, ra ngoài chơi không?

Ta nhìn Vương Tả Khiết, không nói gì. Người này là phu thi thứ năm của thái tử, mới nhập cung được nửa năm. Hắn nói rất nhiều nhưng toàn những lời dối trá. Hắn là phu thi của thái tử nhưng ánh mắt luôn nhìn tỷ nữ của nàng. Người như vậy có thể tồn tại trong cung lâu sao?

- Đừng như vậy! Ta đang nói chuyện với người đấy.

Ta im lặng. Vương Tả Khiết không giống như bình thường, ghé sát vào tai ta nói nhỏ:

- Hôm trước ta nghe được một tin hay lắm. Có người nói hai năm trước nhìn thấy Định Quốc tướng quân trong kinh thành.

Ta nhìn gương mặt nửa cười nửa không của hắn, suy tư. Hai năm trước nếu nàng ấy có mặt trong kinh thành thì tại sao thái tử không biết? Nhưng ánh mắt kiên định của hắn làm ta phân vân. Vậy... tại sao?

Vương Tả Khiết nói tiếp:

- Người gặp nàng là công tử Lãnh gia, đại phu thị của Hoạ Lương công chúa Phụng Ngưng.

Ta giật mình. Đại phu thị của Hoạ Lương? Lãnh tướng quân là sư phụ của Nhật Lương, nếu nàng về kinh thành có khả năng đến Lãnh gia lắm. Nhưng phu thị của Hoạ Lương đều bị giám sát chặt chẽ, không phải ai cũng có thể gặp...

Vương Tả Khiết nói tiếp:

- Hôm nay là hội văn đàn, Hoạ Lương cũng đi xem. Còn có... Hứa Vĩnh.

Một năm nay Hứa Vĩnh bị Hoạ Lương nhốt trong nhà, không cho đi đâu, cũng không cho gặp ai. Nếu hai người đó đi dự hội văn đàn, ta có thể tìm gặp công tử ấy hỏi về Nhật Lương.

Ta nhìn Vương Tả Khiết đang cười, nói:

- Hội văn đàn ở đâu?

Hắn xoa cổ:

- Ái chà? Muốn đi thì để ta đưa ngươi đi. Ba tháng nay bị nhốt trong cung ta cũng buồn chán lắm. Bọn họ có thể ra khỏi cung nhưng Phong Nghị lại bắt ta nhốt trong phòng. Thật chán!

Ta nhìn hắn. Bị Phong Nghị giam, hắn lại chạy tới đây? Ta làm sao có thể chống đối phu quân của thái tử?

Dù biết Vương Tả Khiết đang khích bác ta với Phong Nghị nhưng có tin tức của Nhật Lương, ta không muốn bỏ lỡ.

Chúng ta đi xe ngựa đến Nhạc Thi Trai, đó là lần đầu tiên ta ra khỏi cung. Tìm một chỗ thoáng đãng ngồi xuống, ta nhìn mấy nam nhân đang làm thơ, cố tìm kiếm hình bóng của Hoạ Lương.

Hoạ Lương đến, đi bên cạnh nàng còn một nam tử. Hắn lớn hơn ta rất nhiều, dáng đi và hành xử đều đỉnh đạc. Hắn vừa bước vào đã nhìn tới ta, trong ánh mắt có địch ý. Ta từng biết hắn sao?

Cuộc thi nhộn nhịp nhiều người, thái tử cũng đến góp vui. Ta chỉ muốn đến gần Hứa Vĩnh hỏi hắn về Nhật Lương nhưng không có cơ hội.

Một trận lộn xộn diễn ra. Ta không biết nó đến như thế nào, khi nhìn lại thì đã có đánh nhau.

Rồi, nàng ấy xuất hiện. Ta biết chắc đó là Nhật Lương. Hình bóng nàng giống hệt như ta tưởng tượng. Rực rỡ và mạnh mẽ. Dù nàng đeo mặt nạ nhưng thật sự là nàng. Không khí bao quanh nàng giống hệt với ngày đầu chúng ta gặp. Ta không thể rời mắt khỏi nàng. Ta sợ chỉ cần chớp mắt, nàng sẽ biến mất như mười năm trước.

Mặt nạ gỡ xuống, nàng quả thật đã quay về. Người ta chờ đợi suốt mười năm đã quay về. Nhưng... không phải một mình.

Đêm đó, nàng đến phòng của ta.

Nàng chỉ ngồi ở đó, trên chiếc tràng kỷ mà thái tử hay ngồi, chống cằm nhìn ta. Ta tự ép mình phải nhìn xuống đất, không được vô lễ nhìn vào nàng.

- Ngươi... tên gì?

Nàng quả thật đã quên ta.

- Tại hạ là Kính Thiên.

- Kính Thiên? Ừm...

Hắn nàng không hề nhớ cái tên này là do nàng đặt.

- Ngươi... là phu thị của ta?

- Vâng.

- À... Mười năm nay hẳn ngươi vất vả nhiều...

- Là trách nhiệm của tiểu nhân.

Nàng im lặng không trả lời. Ta nhìn xuống bóng của nàng in trên đất. Nó đang gài đầu, có vẻ bối rối.

- Cái đó... ừm... chỗ nghỉ ngơi... là...à... ta có một thuộc hạ tên Ngô Thanh, hẳn là...người chăm sóc việc ăn ở của ta. Ngày mai, à... Thiên Viên Các có thể... thay đổi một chút...

Ngô Thanh? Là kẻ gọi nàng là nương tử sao?

- Tiểu nhân hiểu, sẽ theo sắp xếp của Ngô đại nhân.

- À... Không cần gọi là đại nhân đâu. Ngươi so với hẳn thì thân phận rõ ràng hơn, dù hẳn ở bên ta năm năm nhưng xét thứ tự thì ngươi là đại phu thị. Cứ gọi hẳn là Ngô Thanh được rồi.

Ta nhìn không được ngẩng lên nhìn nàng, gương mặt nàng dưới ánh nến hồng hồng đỏ rực. Nàng thích Ngô Thanh sao?

Đêm đó, nàng cố gắng cùng ta trò chuyện nhưng khoảng cách của chúng ta quá xa, không thể kéo gần lại. Không ít lần ta thấy nàng lên lau mồ hôi trên trán. Tiếng gà gáy vang lên, nàng nhanh chóng chạy đi nghỉ ngơi. Là vào phòng của người tên Ngô Thanh.

Rất nhanh, Ngô Thanh đến gặp ta. Gương mặt hẳn rất xinh đẹp nhưng ánh mắt lại đầy toan tính. Người như vậy ở bên Nhật Lương, đối với nàng là tai họa.

- Ngươi là Kính Thiên sao?

Ta gật đầu. Với Ngô Thanh ta không có gì để nói. Hẳn nhìn ta, trong mắt có cười cợt:

- Ngươi là phu thị của nương tử sao?

Ta chau mày. Ta không thích cách nói chuyện của hẳn:

- Chúng ta đều là phu thị của công chúa.

Hẳn dừng lại nhìn ta, nở nụ cười:

- Tận hưởng một chút. Vì, rất nhanh thôi ngươi sẽ không còn là phu thị của nàng nữa. Chính tay ta sẽ đẩy ngươi ra khỏi nàng.

Ta nhìn nụ cười trên môi hẳn, siết chặt tay. Ngô Thanh ở bên nàng lâu hơn ta, tình cảm nàng dành cho hẳn chắc chắn nhiều hơn. Hiện tại ta chưa thể đối đầu với hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Phiên ngoại: Kính Thiên (3)

Thái tử mất tích, Nhật Lương được chọn là thái tử kế tiếp nhưng lại từ chối, sẵn sàng làm phản để giữ đế vị cho Nguyệt Lương. Ta không hiểu tại sao nàng làm thế nhưng ta không có quyền phản đối. Bảo vệ nàng, nghe lệnh nàng là trách nhiệm của ta.

Ngày nàng mặc phượng bào bước lên đế vị với tư cách Nguyệt Lương công chúa cũng là ngày Ngô Thanh mất đi vị trí phu thị. Thái tử mất tích, người cuối cùng tiếp xúc với nàng là Ngô Thanh. Chỉ vì một chút nghi ngờ, Nhật Lương không do dự đẩy Ngô Thanh ra khỏi vị trí phu thị. Mặc cho hẳn theo nàng năm năm. Địa vị phu thị này thật sự mong manh.

Ta không còn thời gian do dự. Trong khi còn là phu thị của Nhật Lương phải nhanh chóng hỏi nàng về thân thế. Thời cơ đến nhanh hơn ta nghĩ nhưng kết quả lại không giống những gì ta đợi. Nàng nói nàng không biết.

Hoá ra, nàng mang ta về đơn giản chỉ là hứng thú nhất thời.

Quá khứ, ta không thể biết. Hiện tại và tương lai thì sao? Giữ địa vị phu thị này hay rời khỏi nàng. Nhật Lương không nhân hậu như Nguyệt Lương, bên cạnh nàng chỉ cần một chút sai sót cũng có thể mất mạng. Ở cạnh nàng quá nguy hiểm.

Nhưng, rời đi... ta có thể đi đâu? Mười năm trong cung, ta học được gì? Ta có thể làm gì để tồn tại? Rời khỏi Nghi quốc? Nguyệt Lương nói ở ba quốc gia kia, địa vị nam nhân khá cao, họ có thể làm chủ gia đình. Hơn nữa, bên ngoài có rất nhiều điều mới lạ. Ta có nên đi tìm hiểu không?

Nàng bất ngờ muốn cùng ta cử hành hôn lễ. Khi ta đang do dự nên rời đi hay ở lại thì nàng nói muốn cùng ta cử hành hôn lễ. Phu thị có thân phận thấp hèn như ta cả đời đừng nghĩ đến một hôn lễ đường hoàng. Nàng lại muốn cùng ta cử hành hôn lễ? Bất kể lý do của nàng là gì thì với ta, đó đã đủ.

Thế giới bên ngoài kia, không tìm hiểu cũng không sao. Toàn tâm toàn ý với người con gái này là được.

Ta muốn gần gũi nàng. Ít nhất chỉ cần chúng ta viên phòng, nàng không thể rũ bỏ ta đơn giản chỉ bằng một lời nói. Ta không giống Ngô Thanh, không danh phận đi theo nàng. Nếu chúng ta viên phòng, thánh chỉ năm xưa sẽ đảm bảo cho việc ta ở bên cạnh nàng. Nhưng nàng luôn né tránh ta. Ta lo sợ, mục đích của nàng đơn giản là muốn tặng ta cho một người khác. Hôn lễ kia chỉ là một giấc mộng dài mà thôi.

Nàng tiếp tục để Bạch Triền rời khỏi, ở lại Ân quốc. Ta không hiểu. Hai phu thị của nàng đều dễ dàng rời đi, tất cả chỉ bằng một lời nói. Vậy, còn ta?

Vị trí phu thị này dễ dàng mất đi như vậy thì ta không cần nữa. Ta muốn vị trí phu quân của nàng! Bây giờ bên cạnh nàng không có ai, ta là người có cơ hội lớn nhất. Thái tử đã làm hoàng đế nhưng nàng lại là muội muội của Nhật Lương, nàng không có quyền ban hôn cho Nhật Lương. Ta thật sự có cơ hội.

- Thân phận hoặc vị trí phu quân, người chỉ được chọn một mà thôi.

Thân phận? Mạnh mối duy nhất là nàng nhưng đã đứt đoạn rồi. Ta có chấp có ích gì? Nhưng vị trí phu quân thì khác, nếu ở đó thì ít nhất ta cũng có thể bên nàng cả đời.

- Thân phận, ta thực sự muốn biết nhưng ta cần vị trí phu quân của nàng.

- Giữ địa vị phu thị của ta, người đồng thời có thể biết thân phận mình, cũng đâu có tệ.

Vậy thì chẳng có ý nghĩa gì. Khi ta chỉ là một phu thị, nàng sẽ không bận tâm đến ta, nàng sẽ chẳng nhìn ta dù chỉ một lần.

- Vị trí phu quân của nàng. Hơn nữa, ta còn muốn nàng hứa, nếu không có sự đồng ý của ta, tuyệt đối không nạp thêm phu thi.

Nếu chỉ là vị trí phu quân chưa chắc nàng đã đồng ý. Ngô Thanh muốn Định đan, Bạch Triền muốn triệt hạ Ân quốc. Tất cả đều là điều kiện khó khăn. Ta chỉ muốn là nam nhân duy nhất của nàng, đi ngược lại quy củ của hoàng tộc liệu có quá đáng không? Nhưng ta có cảm giác nếu điều kiện quá đơn giản nàng sẽ không đồng ý.

Nàng im lặng rồi nói:

- Ta đồng ý.

Ta không tin vào tai mình. Nàng đồng ý? Nàng đồng ý để ta làm phu quân nàng?

Tìm ta không tự chủ đập trật đi, lần đầu tiên ta cảm nhận được nó trong lồng ngực.

Lần đầu tiên ta để cho cảm xúc điều khiển bản thân. Ta ôm nàng vào lòng. Lần đầu tiên ta ôm một người con gái vào ngực, cảm giác như đã ôm được cả thiên hạ này. Ấm áp, mềm mại, thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ. Cả đời ta sẽ không quên cảm giác được ôm nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Phiên ngoại: Kính Thiên (4)

Chúng ta vừa xuống thuyền nàng đã phải ra chiến trường, là Từ Hương tộc. Vừa đến nơi nàng đã bắt đầu đồ thành.

Quang cảnh đó, cả đời ta cũng không quên. Lửa rực đỏ một vùng trời, tiếng kêu than vang lên khắp nơi. Những người tuyệt vọng liều mình xông ra khỏi cổng thành, táng thân trong làn mưa tên của Thủy Tinh quân, không một kẻ nào chạy ra còn sống sót. Buổi sáng, thành được mở. Bên trong như địa ngục trần gian. Khắp nơi đều là mũi tên, lửa bập bùng cháy trên các cành cây hay cột nhà, đường cái lộn xộn, mùi máu tanh cùng mùi khét nồng nặc, xác người cháy xém la liệt khắp nơi. Có người già, có trẻ em, còn có những phụ nữ mang thai. Toàn thành chỉ sống sót năm trăm người. Một bộ tộc có bốn ngàn người nhưng sống sót chỉ có năm trăm!

Nhìn người con gái mặc áo đồ tui phía trước, ta có cảm giác sợ hãi không thể nói thành lời.

- Ta sẽ ở đây ổn định dân chúng và chôn cất những thi thể.

Ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn sang. Ta chỉ thấy một đôi mắt đen kịt ẩn dưới mặt nạ bạc lạnh lẽo. Giọng nàng không chút độ ấm.

- Được.

Nàng dẫn quân đi, ta ở lại ổn định dân chúng nhưng tất cả chỉ là vô dụng mà thôi. Những đôi mắt hoảng loạn không sức sống. Những đứa bé ngơ ngếch đi tìm phụ mẫu. Mái đầu bạc tần ngần nhìn vào ngôi nhà cháy xém không còn nguyên vẹn, nước mắt chảy thành dòng. Những goá phụ diên đại gọi con, gọi chồng. Trai tráng lặng lẽ ôm thi thể người thân run rẩy, khóc trong câm lặng. Một thành trì phồn vinh tại sao lại trở thành thế này?

Một tháng trôi qua, nàng cười ngửa đi qua ba thành trì. Khi ta tới nơi, quang cảnh đều hoang tàn giống nhau. Đều là nhà cháy người chết, tiếng khóc nghẹn ngào của người sống. À không, hai thành trì sau vốn không còn người sống. Bất kể là binh lính hay người dân, đều bị giết chết. Thành trì đang yên ổn bỗng biến thành một thành trì chết. Súc vật cũng không thể sống sót.

Nàng về kinh thành, hoàng thượng nổi giận. Nàng mang uất ức quay về Thiên Viên các giết người. Hoàng thượng biết được giận đến mức sinh non. Nhìn nàng bối rối đỡ hoàng thượng, ta không biết phải nói gì. Chỉ có thể thay nàng ổn định lại đại cục.

Dù sao, đó cũng là nhiệm vụ của ta.

Nàng muốn về Hoả Hương. Ta nghĩ mọi chuyện sẽ yên ổn nhưng nửa đường nàng lại rẽ đến núi Thất Nghịch, kéo cả ta đi theo.

Thân phận được làm rõ nhưng ta chỉ có một suy nghĩ, thà rằng không biết.

Nàng lên ngựa về Hoả Hương. Một mình!

- Thân phận hoặc vị trí phu quân, người chỉ được chọn một mà thôi.

Cuối cùng, nàng cho ta thân phận?

Là ta tự cho mình là thông minh. Nàng làm sao có thể đi ngược Tổ huấn lập ta làm phu quân?

Nếu là cô nhi thì còn có thể nhưng ta lại là con riêng của phò mã. Hơn nữa còn là con của một tỷ nữ! Sự ra đời của ta là vết nhơ của hoàng tộc. Họ Phụng kiều ngạo như thế, sao có thể chấp nhận một nghiệt chủng như ta làm phu quân?

Ha ha.

Điều ta cố chấp suốt mười năm cuối cùng chỉ là địa vị con riêng này thôi sao?

- Kính Thiên?

Ta nhìn nam nhân trước mặt, không biết phải có cảm giác gì. Đây là phụ thân mà ta tìm kiếm hơn hai mươi năm. Đây là người ta khao khát gặp suốt bao năm qua. Nhưng, tại sao ta không có một chút tình cảm gì? Tại sao ta lại chán ghét dòng máu đang chảy trong người mình như thế?

- Con đừng lo! Tướng quân đã nói sẽ quay lại mà.

Quay lại sao?

Ta không tin điều đó!

Dù cho nàng muốn quay lại thì hoàng thượng có đồng ý không? Hoàng thượng đồng ý thì Tịnh vương gia có đồng ý không? Dù Hoàng tộc đồng ý thì ngự sử sẽ không làm âm lèn?

Lập con riêng của phò mã làm phu quân? Thật nực cười!

- Con có biết đánh cờ không? Cùng ta đánh một ván.

Phò mã đi trước, ta hồ hững hạ cờ. Ba nước, ta thua.

- Con không để tâm. Có những chuyện đã là duyên số rồi. Con làm phu thê của Nhật Lương suốt mười năm. Mười năm đó, có khi nào con nghĩ nàng sẽ quay về không? Có ai nói với con Nhật Lương có thể quay về không? Mọi người đều nghĩ nàng chắc chắn đã chết nhưng con vẫn luôn chờ nàng, kiên trì đến mười năm. Cuối cùng đã gặp lại, cùng đi tới tận bây giờ. Đối với con, Nhật Lương là người không giữ lời sao? Nàng nói một tháng nữa sẽ đến đón con, con không tin nàng đến vậy sao? Duyên phận của con và nàng vừa mới bắt đầu, sao lại nghĩ nó đã kết thúc như thế?

Ta im lặng. A Dương không phải loại người nói mà không giữ lời nhưng...

- Trước kia, ta yêu Phụng Lân nhưng gia cảnh của ta không thể trở thành người hoàng thất. Cuối cùng thì sao? Ta vẫn là phu quân nàng! Đừng bi quan. Hiện thực không tồi tệ như con nghĩ đâu.

Ta nên làm gì? A Dương nói với ta một tháng nữa nàng sẽ quay lại. Chỉ ít ta cũng phải tin tưởng nàng. Một tháng!

Mười năm ta đã chờ được, một tháng này có đáng là gì?

Vài đồ bắt đầu được giảng dạy, A Dương bên kia một chút tin tức cũng không có. Phụ thân vẫn hằng ngày đến chỗ ta, cùng ta nói chuyện hay đánh cờ, dạy ta nhiều thứ. Quản lý một phủ lớn không đơn giản như ta nghĩ, quản lý hạ nhân, chi tiêu trong nhà, quan hệ họ hàng đều phải học. Phụ thân không dạy ta những thứ bọn họ nói, người chỉ dạy ta cách làm, những chuyện thường xuyên phải gặp rồi cách giải quyết. Người toàn tâm toàn ý dạy ta. Còn cho ta ba mươi người thân tín làm thế lực riêng.

Ngày hẹn cuối cùng cũng đến, A Dương không xuất hiện. Ngày hôm sau, một đoàn đưa sính lễ rầm rập đến núi Thất Nghịch. Ta không được gặp A Dương. Ta không chắc người đến có phải nàng hay không? Nếu... là một người con gái khác...

Tỳ nữ bám sát một bước cũng không rời, nhất định không cho ta ra khỏi phòng. Họ nói đó là lễ tiết. Nhưng trong Nghi quốc có lễ tiết này sao?

Không lẽ... họ lừa ta?

Thân phận con riêng của ta không thể trở thành phu quân của công chúa. Quốc sư vì muốn giữ thể diện nên mới sắp xếp một người khác đến cưới ta sao?

- Công tử, người đi đâu?

Một tỳ nữ chặn giữa cửa. Ta gạt nàng qua một bên đi thẳng ra ngoài.

Ta phải xác minh xem người đến có phải A Dương không?

- Kính Thiên?

Phụ thân chặn ta ngay trong sân, gương mặt người nghiêm khắc. Ta dừng lại, do dự. Nếu bây giờ tiếp tục đi ra nhất định chặn ta sẽ là ám vệ. Ám vệ hoàng gia, một người cũng có thể không chừa ta.

Siết chặt tay, ta nói với phụ thân:

- Con muốn gặp A Dương.

Người lắc đầu:

- Lễ tiết bây giờ không thể cho con gặp. Đợi ngày mai đi.

- Nhưng...

- Người đâu?

Hai ám vệ xuất hiện. Phụ thân tiếp tục ra lệnh:

- Đưa công tử về phòng.

Cả hai người bước tới, kẻ bên phải đưa tay làm tư thế mời. Ta không còn cách nào khác, đành phải đi vào phòng, phụ thân cũng cùng đi. Người ngồi đó nói chuyện với ta, lại đánh cờ, đến nửa đêm mới rời đi.

Đã đầu giờ Tý, đoàn mang sính lễ hẳn đã ngủ rồi.

Mặc kệ! Ta muốn đi nhìn xem có phải A Dương tới hay không? Nếu là nàng tại sao phủ quốc sư lại mập mờ như vậy?

Cửa sổ mở ra, một mùi hương quen thuộc theo gió xộc vào. Ta ngạc nhiên ngẩng đầu.

A Dương ngồi đó, quay lưng lại với mặt trăng, ta không nhìn rõ mặt nhưng ta chắc chắn đó là nàng. Hình dáng, hương thơm, ánh mắt đều quen thuộc. Là nàng!

- A Dương?

Nàng đẩy ta vào phòng, tay che lên miệng ta. Ánh sáng biến mất.

Là nàng.

Độ ẩm này, hương thơm này, hình dáng này. Tất cả đều quen thuộc. Thật sự là nàng.

Đêm đó, A Dương nghỉ lại trong phòng ta.

Nhìn nàng mệt mỏi lần lên giường, ngủ như một đứa trẻ, ta chỉ có thể cười trừ. Nàng quên mất là lên đến đây sao?

Tuỳ tiện như vậy, phóng khoáng như vậy nhưng cố tính lại là một công chúa sinh ra trong hoàng cung nhiều quy tắc!? Làm phu quân một công chúa như vậy hẳn không dễ dàng. Nhưng không sao! Nếu là nàng, vất vả bao nhiêu ta cũng tình nguyện.

Vừa thành thân không lâu, nàng đã lập tức ném việc quản lý Hoà Hương lại cho ta, bản thân chỉ tập trung phá biển Cấm.

Hoà Hương nhiều vấn đề hơn ta nghĩ, điều hành không đơn giản gì. Cách cai trị của Ngô Thanh trong năm năm dù vực được Hoà Hương dậy nhưng lại chôn không ít bấy ngầm. Tuy không có ăn mầy nhưng người giàu cũng không nhiều, chủ yếu là những thương nhân thành khác đến định cư trong vài năm nay, người Hoà Hương chỉ là ngư dân bình thường bị bóc lột. Lớp tiểu thương được Ngô Thanh o bế giàu có nhưng chỉ là một bộ phận nhỏ. Phần đông người Hoà Hương đều là người nghèo. Nếu muốn thành trì phát triển vững vàng thì những người dân này mới là cốt lõi.

A Dương muốn ta giãn dân và chen ép tiểu thương. Đây cũng lày của ta nhưng nàng muốn giãn dân? Hoà Hương vài năm nữa sẽ xây cảng biển nên cần mở rộng khu dân cư, chuyển chỗ ở tạo khu đất trống xây cảng. Nếu biển được thông nàng sẽ nhanh chóng bắt đầu xây cảng, thời gian đó nhất định phải giãn dân xong.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Phiên ngoại: Kính Thiên (5)

A Dương ra biển mỗi lần quay về đều chỉ còn nửa mạng. Nhìn trên người nàng vết thương chồng chất, ta không biết phải làm sao cho phải. Ta tức giận! Nhưng lại không biết là giận ai? Giận nàng không biết quý trọng bản thân? Giận binh lính của nàng không đủ mạnh mẽ. Giận bản thân ta vô dụng, chỉ có thể ở lại trên đất liền, để nương tựa mình mạo hiểm nơi biển cả?

Ta nghĩ nếu nàng mang thai... có thể nào vì hài tử mà ở chú trọng bản thân hơn không?

Nàng thích Đại hoàng tử như vậy, nếu là con của chính nàng, nàng có thể vì nó mà chú ý sức khoẻ chứ? Ta không thể ngăn cản nàng nhưng hài tử có thể chứ?

Ta cố gắng gần gũi nàng nhiều hơn nhưng hài tử vẫn không đến.

Điều này không bình thường chút nào.

- Lư Hoà, thuốc nguoi cho A Dương uống có phải để nàng ấy mang thai không?

Nhìn Lư Hoà cúi đầu bên dưới, ta nói ra nghi ngờ của mình.

Vài năm nay, Lư Hoà cho A Dương uống rất nhiều thuốc. Nàng nói với bên ngoài là thân thể A Dương âm hàn, phải dùng thuốc điều trị mới có thể mang thai. Nhưng, sao ta có cảm giác nó không đơn giản như vậy!

- Hồi đại nhân, các vết thương của tướng quân để lại di chứng, phải điều trị từ từ. Điều trị dứt điểm rồi sẽ có thể mang thai thôi. Nhưng...

- Thế nào?

Lư Hoà hít một hơi sâu, nàng nói:

- Tướng quân cứ bị thương liên tục, sự hồi phục không là gì so với bị thương.

Ta hít một hơi sâu, để Lư Hoà đi ra.

A Dương không thể bị thương nữa. Nhưng nàng ra biển nhất định phải mạo hiểm. Lại không có ai ngăn cản nàng. Cứ thế này, thân thể nào có thể chịu nổi?

- Đại nhân, Vĩnh Khanh cầu kiến.

Diệp Ba nói, ta gật đầu:

- Để huynh ấy vào đi.

Vĩnh Khanh không giống các phó tướng khác. Dù không biết là chuyện gì nhưng ta có cảm giác A Dương rất áy náy với người này. Nàng đối với Vĩnh Khanh luôn có một chút e dè, một chút khoảng cách nhưng hẳn lại là người nàng tin tưởng tuyệt đối.

Vĩnh Khanh hành lễ, ta xua tay:

- Không cần những lễ tiết này đâu. Huynh tìm ta có chuyện gì?

Vĩnh Khanh trầm tư một chút rồi nói:

- Ta nghe nói sức khoẻ của Dương nhi không tốt?

Ta trầm ngâm nhìn Vĩnh Khanh, gật đầu:

- Luru Hoà nói với huynh sao?

Vĩnh Khanh nói:

- Người đừng trách nàng. Là ta ép buộc nàng nói ra.

Ta cười lắc đầu:

- Không sao! Chuyện của huynh với Luru Hoà ta có nghe qua. Luru Hoà là cô nương tốt.

Vĩnh Khanh cúi đầu xuống một chút:

- Đừng nói chuyện của ta với Luru Hoà. Ta đến đây là muốn hỏi đại nhân, chuyện của Dương nhi người định thế nào?

Ta trầm tư. Việc này nếu một mình ta hẳn là không thể nhưng có Vĩnh Khanh, mọi chuyện đơn giản hơn. Ta có thể lợi dụng sự áy náy của A Dương đối với Vĩnh Khanh mà ép nàng ở lại trên đất liền. Dưới sự giám sát của ta, nàng chắc sẽ ít bị thương hơn.

Ta nói:

- Nàng không thể lại ra biển.

Vĩnh Khanh ngạc nhiên, trầm tư một lát rồi gật đầu. Ta nói tiếp:

- Nhưng ngoài biển cũng không thể dễ trống. Lo là một chút thì công sức hai năm 6 của chúng ta sẽ về biển hết.

Vĩnh Khanh nói:

- Ta có thể túc trực ngoài biển.

Ta lắc đầu:

- Huynh không thể điều khiển các doanh còn lại. Chi Thiên Nguyệt doanh thì có thể làm gì?

Thiên Nguyệt doanh mặc dù có thủy quân nhưng không phải thủy quân có thể bám biển dài ngày. Cũng không tinh nhuệ bằng tinh binh của A Dương. Thiên Nguyệt doanh muốn bảo vệ biển Cần chỉ ít cần có sự giúp đỡ của Lôi Tử doanh của Tiêu Tường và Thiên Tín doanh của Nghinh sơn đang đóng trên mười ba đảo.

Vĩnh Khanh trầm mặc không nói. Ta vuốt cằm

- Thật ra có một cách nhưng huynh phải chịu áp lực một chút.

- Đại nhân cứ nói.

- Huynh là người có thể thay thế A Dương trong Thủy Tinh quân...

- Đại nhân xin đừng đùa.

Vĩnh Khanh cắt ngang lời ta, hốt hoảng.

- Huynh bình tĩnh nghe ta nói hết. Bây giờ trong Thủy Tinh quân, ngoài A Dương thì huynh là người trong quân lâu nhất, quan hệ với các phó tướng khác cũng không tồi. Ta muốn huynh thay thế A Dương ra biển, nắm quyền lực trong Thủy Tinh quân. Không giấu gì huynh, A Dương sớm hay muộn cũng phải về kinh thành. Chắc huynh có thể nhận ra, Thủy Tinh quân lớn mạnh là bức tường bảo vệ nàng ấy nhưng cũng là uy hiếp lớn nhất của hoàng thượng. A Dương nắm giữ Thủy Tinh quân cũng không khác gì cầm đao kề trên cổ hoàng thượng, uy hiếp ngai vàng. Nếu A Dương trở thành hoàng thượng thì không sao nhưng nàng lại là tướng quân, còn nắm trong tay nhiều binh quyền như thế. Hoàng thượng nhất định không yên tâm. Chuyện trước đây, huynh hẳn cũng nhìn ra A Dương không muốn làm hoàng đế. Vì vậy, nắm giữ Thủy Tinh quân với nàng là nguy hiểm gấp đầu. Sớm muộn gì hoàng thượng cũng sẽ triệu A Dương hồi kinh, giao Thủy Tinh quân cho người khác điều khiển. Huynh có thể nhìn Thủy Tinh quân bị người khác thao túng, phân chia sao?

Vĩnh Khanh im lặng không nói. Ta nhấp một ngụm trà, phải thuyết phục cho được Vĩnh Khanh.

- Nhưng nếu huynh là người thay thế trong Thủy Tinh quân, quân đội này vẫn sẽ giữ được bản sắc mà nó vốn có, không bị chi phối bởi kinh thành. Tâm huyết của mọi người vẫn được giữ nguyên.

Vĩnh Khanh vẫn giữ thái độ trầm mặc. Ta nói tiếp:

- Vĩnh Khanh! Ta biết huynh không muốn nắm quyền nhưng hãy nghĩ về những nỗ lực của huynh, của A Dương, của mọi người trước đây, tiếp quản Thủy Tinh quân thay A Dương.

Vĩnh Khanh im lặng. Huynh ấy hỏi:

- Ta phải làm thế nào?

Được rồi? Vĩnh Khanh đồng ý giúp ta?

Ngắn kích động trong lòng lại. Ta nói:

- Ta muốn huynh thành thân với Lư Hoà!

Vĩnh Khanh ngạc nhiên nhìn lên. Ta gật đầu:

- Hoả Hương cũng là một thành trì thuộc Nghi quốc, nhất định không thể nào đi ngược lại quy củ của đất nước này: nam nhân không thể nắm quyền cao trong triều. Huynh muốn điều hành Thủy Tinh quân thì nương tử phải có gia thế và quyền lực cao, hơn nữa lại không hiểu chuyện dùng binh. Còn ai thích hợp hơn Lư Hoà? Gia tộc nhiều đời làm Thái y, mẫu thân nàng là Ngự y của Thái Thượng hoàng, bản thân Lư Hoà từng theo hầu hoàng thượng vài năm. Nói về thân thế, độ tin tưởng của hoàng thượng, ai có thể qua nàng ấy? Hơn nữa, Lư Hoà ở Hoả Hương vài năm, chỉ chăm chú làm một thầy thuốc của A Dương, không có một chút vọng động hay tìm hiểu về Thủy Tinh quân. Một người an phận, lại có địa vị cao, nàng ấy là người thích hợp nhất.

Vĩnh Khanh chau mày cúi đầu. Ta biết có chút làm khó huynh ấy nhưng đây thực sự là cách hay nhất.

Vĩnh Khanh trầm tư:

- Nói về cưới xin, không phải là ta cưới Lư Hoà mà là Lư Hoà cưới ta. Làm sao để nàng chấp nhận?

Ta thờ dài.

Vĩnh Khanh chấp nhận rồi!

- Huynh không cần lo lắng. Ta sẽ thuyết phục nàng.

Vĩnh Khanh vừa rời đi, Diệp Ba đã hỏi ta:

- Đại nhân, tại sao người lại làm thế?

Ta nhìn sang hấn, mỉm cười:

- A Dương không thể ra biển, cơ thể nàng không thể lại bị thương nữa. Ta không thể ngăn nàng ấy nên chỉ có thể dựa vào Vĩnh Khanh. A Dương đối với Vĩnh Khanh có áy náy, nàng sẽ không giết hấn hay làm khó. Nếu là Vĩnh Khanh, A Dương sẽ buông bỏ quyền lực của mình. Chỉ cần A Dương ở trong tầm mắt, ta có thể bảo vệ nàng. Hiểu không?

Hấn gật đầu. Ta hỏi:

- Có hiểu tại sao ta phải để Vĩnh Khanh lấy Lư Hoà không?

Diệp Ba gật đầu, nói:

- Vì thế lực của Lư thái y sao?

Ta thờ dài:

- Người chỉ thấy được bề nổi thôi. Thế lực nhà Lư Hoà tuy quan trọng nhưng tính cách nàng mới là điều cốt lõi. Nghi quốc trọng nữ, người nắm quyền lực chỉ có thể là nữ nhân. Nam nhân hoặc ở trong nhà hoặc giúp đỡ thế tử mình, đó là cuộc đời của nam nhân. Lư Hoà tính cách giản dị, chỉ thích nghiên cứu y thuật, không chú trọng dùng binh hay khiến tướng. Đó là quan trọng! Thế lực gia tộc nàng đủ đảm bảo cho lòng trung thành với triều đình, Vĩnh Khanh là phu quân nàng, cũng coi như là người trong tộc. Hiểu không?

Diệp Ba gật đầu. Ta thờ dài:

- Người không còn gì thắc mắc sao?

Hấn suy nghĩ một chút, hỏi ta:

- Người làm sao thuyết phục được Lư Thái y?

Cuối cùng cũng nhìn ra trọng điểm:

- Muốn thuyết phục Lư Hoà không khó. Nàng ấy rất cố chấp với bệnh tình của A Dương, chỉ cần nói với Lư Hoà: A Dương có ý định để nàng về lại kinh thành, không tiếp tục chữa trị nữa. Lư Hoà nhất định tìm cách ở lại. Nàng lại chưa từng yêu nam nhân nào, cuộc hôn nhân với Vĩnh Khanh hoàn toàn không tồi. Nàng có thể danh chính ngôn thuận ở lại bên Phụng Dương, trở thành người của Thủy Tinh quân.

- Nhưng gia tộc của Lư Thái ý đồ sao?

Ta cười:

- Sẽ thôi! Chỉ cần là Lư Hoà, sẽ không ai phản đối đâu.

Dù không nói nhưng ta biết Lư Hoà là nữ tử năm đó được A Dương mang về cung. Chỉ là không ngờ nàng lại là con gái của Lư Trân, ngự y thân cận của Thái Thượng hoàng. Lư Trân đối với nàng luôn một mực thấy có lỗi. Chỉ cần là Lư Hoà muốn, bà ta sao có thể phản đối?

Lư Hoà thật sự vì ở lại mà đồng ý làm hôn lễ với Vĩnh Khanh, còn thay ta viết tấu sớ cho hoàng thượng, xin thánh chỉ ban hôn. A Dương cũng vì Vĩnh Khanh mà ở lại đất liền, vừa điều trị vừa xây cung. Thời gian chúng ta ở bên nhau cũng dài hơn.

A Dương muốn đẩy nhanh thời gian xây cung, ban bố lệnh chuẩn bị chiến tranh cho toàn thành. Toàn bộ Thủy Tinh quân và người dân Hoà Hương đều phải làm việc, tạo không ít áp lực lương thực. Dù vất vả nhưng ta cảm nhận được rõ ràng con người nàng, cùng nàng trải qua gian khổ. Chỉ ít cũng không phải suy nghĩ về Ngô Thanh, không phải chỉ có hân mĩ cùng nàng trải qua khổ cực, mới có những kỷ ức chung với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Phiên ngoại: Kính Thiên (6)

Choang!

Ly trà trên tay đột nhiên rơi xuống, trong tim có chút lạnh lẽo.

Diệp Ba hốt hải chạy tới chỗ ta, thở hổn hển:

- Đại nhân, không hay rồi!

Ta nhìn gương mặt hân không còn một giọt máu, tim bắt đầu trầm xuống. Không đợi Diệp Ba nói, ta chạy về phòng.

Có rất nhiều người. Lư Hoà hốt hải chạy vào trong. Lục Nga một thân ướt sũng, đầu tóc rối bời lo lắng nhìn vào phòng. Cảnh tượng này... giống như lần Vĩnh Khanh bế A Dương một thân thương tích trở về. Nàng ấy lại bị thương sao?

- Đại nhân!

Lục Nga nhìn sang ta, bật khóc. Siết chặt tay, ta im lặng nhìn vào căn phòng đóng kín cửa. Qua làn mưa trắng xoá, căn phòng đóng cửa im lìm. Ta không biết nên làm thế nào.

Nửa đêm, Lư Hoà đi ra, gương mặt ngưng trọng.

Ta hỏi Lư Hoà:

- Thế nào?

- Tình trạng không tốt lắm. Cần có Diệp Thảo nhưng chúng ta không đủ.

Ta chau mày:

- Tạ Thảo?

- Vâng!

- Cho hai người cấp tốc đến Vân thành hỏi mượn Tịnh vương gia. Diệp Ba, người viết thư cho Gia Nghi, bảo nàng dâng tấu xin hoàng thượng.

- Vâng!

Mọi người nhận lệnh rời đi. Ta nhìn qua Lục Nga đang run rẩy đứng trước cửa phòng, khuôn mặt trắng bệch. Ta thở dài:

- Lục Nga, chuyện thế nào?

Nàng dờ dẩn nhìn ta, nước mắt bắt đầu rơi:

- Tướng quân... tướng quân vì cứu một đứa bé nên bị giàn giáo sập xuống đè trúng người. Thần chạy theo sau nhưng không giúp được gì...

Một đứa bé sao?

- Nó đâu?

Lục Nga ngơ ngác nhìn ta, nàng lắc đầu:

- Thần chỉ chú ý tướng quân nên không biết đứa trẻ đi đâu.

Ta thờ dãi không nói.

Những ngày sau đó, tình trạng A Dương vẫn không khá lên chút nào. Tịnh vương cho Hải Điền mang thảo dược qua nhưng cũng chỉ chống đỡ được vài ngày. Hết thuốc, tính mạng A Dương sẽ gặp nguy hiểm. Kinh thành vẫn không có tin tức gì! Không lẽ hoàng thượng muốn A Dương chết?

Ta rời khỏi phủ tướng quân. A Dương bị thương nhưng công việc xây cảng không thể vì thế mà dừng lại. Không thể để công sức nàng ấy vất vả xây dựng trôi theo bão táp. Chỉ ít, ta muốn khi nàng tỉnh lại, điều đầu tiên nhìn thấy là nỗ lực của mình đã thành công.

Một bóng nhỏ núp trong góc đường làm ta chú ý. Một hài tử! Nó cứ thấp thòe nhìn vào phủ tướng quân, một bước cũng không rời. Ta có lẽ bị ảo giác nên mới có thể nhìn thấy hình bóng mình trong nó. Ngày xưa ta cũng đứng ở góc đường, là A Dương đến mang ta về cung.

Ta cảm ô đi về hướng đó. Nó giật mình định chạy nhưng lại dừng, run sợ nhìn ta tới gần. Nghiêng ô về đằng trước, chắn những giọt mưa lớn tạt vào thân thể đơn bạc, ta hỏi nó:

- Người tìm ai?

Nó nhìn ta dè dặt, cuối cùng nói:

- Ba hôm trước có một người bị thương được mang vào đó! Ta tới tìm người bị thương.

- Bị thương như thế nào?

- Là bị giàn giáo rơi trúng.

Ta ngạc nhiên. Ba ngày trước A Dương bị giàn giáo rơi trúng. Nó nói A Dương sao? Hài tử này là ai?

- Người có quan hệ gì với nàng?

Nó ngập ngừng:

- Nàng vì cứu ta...

Nó là hài tử mà A Dương cứu?

- Người tên gì?

Nó lắc đầu. Ta hỏi tiếp:

- Phụ mẫu đâu?

Nó lại lắc đầu. Ta kiên trì:

- Tại sao người lại đến Hoả Hương?

Nó ngập ngừng:

- Ta nghe nói ở đây thu nhận ăn mày... ta...

Ta thờ dãi. Là cô nhi đến đây tìm nơi nương tựa sao?

Một bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo chạm vào tay ta, nó dè dặt:

- Người biết nữ nhân đó đúng không? Người biết người đã cứu ta sao? Nàng có bị làm sao không?

Ta nhìn nó:

- Nàng bị thương rất nặng, tính mạng đang nguy kịch. Chúng ta không có thuốc.

Nó gấp gáp:

- Nàng sẽ chết sao? Ngươi cần thuốc gì, ta lên núi hái cho ngươi? Ngươi cần tiền sao, ta có này. Đi mua thuốc cứu nàng đi!

Nói rồi lục trên người ra ba đồng xu đưa ta. Một đồng xu trong giày, một giắt trên đầu, một giấu ở thắt lưng. Đôi mắt trong trẻo khát vọng nhìn ta.

Ta im lặng không nói.

Nó giật mình. E dè hỏi:

- Không đủ sao? Ta chỉ có chừng này... Ngươi cần thuốc gì? Ta sẽ lên núi hái.

Ta cười:

- Ngươi muốn cứu nàng sao?

Nó gật đầu:

- Ta muốn trả ơn nàng. Cũng muốn gặp nàng nói câu cảm tạ.

Nhìn đôi mắt trong trẻo của nó, ta thờ dãi:

- Nếu muốn gặp nàng thì đi theo ta.

Nếu nó đã muốn trả ơn, ta sẽ cho nó cơ hội. A Dương vì nó mà suýt chút mất mạng, nó dùng đời mình trả ơn cho nàng cũng xứng đáng.

Ta mang nó vào phủ tướng quân, giao cho Diệp Ba:

- Mang nó đi tắm rửa sạch sẽ. Tối ta sẽ gặp.

A Dương vẫn nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền không cử động. Nàng đã ngủ hơn năm ngày rồi, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Ta quay về thư phòng. Diệp Ba đã đứng đó chờ, bên cạnh hắn còn một nữ hài. Ta ngạc nhiên nhìn Diệp Ba, hắn cúi đầu không nói. Nữ hài đó chạy đến chỗ ta, giọng nói lạnh lạnh:

- Ngươi nói sẽ cho ta gặp nàng!

Ta ngỡ ngàng:

- Ngươi là nữ hài?

Nàng gật đầu:

- Ta vốn là nữ hài.

Ta thờ dãi ngồi lên chính vị. Diệp Ba bối rối nhìn ta, hắn nói:

- Đại nhân, này...

Ta xua tay, nói với nữ hài:

- Nếu ngươi có thể qua được thử thách của ta, ta sẽ cho ngươi gặp nàng.

Nếu nó muốn báo ân A Dương, thì để nó làm ngươi kế thừa của nàng đi. Nhà đầu này tư chất không tồi, cẩn thận dạy dỗ nhất định có tương lai.

- Ta phải làm gì?

Ta chỉ vào Diệp Ba:

- Đi theo hắn! Hắn làm những gì, ngươi làm cái đó. Chỉ cần ngươi giỏi hơn hắn, ta sẽ để ngươi gặp nàng.

Diệp Ba là người ta chuyên tâm dạy dỗ. Sau này, hần sẽ là người bảo vệ Thủy Tĩnh quân, tâm huyết của A Dương. Nếu nha đầu này có thể vượt qua Diệp Ba, tâm huyết của A Dương có thể được bảo toàn.

Hài tử nhìn ta, gật đầu. Ta hỏi:

- Ngươi không có tên sao?

Nó lắc đầu:

- Không có. Mọi người chỉ gọi là A Đầu thôi.

Ta thở dài, nhớ tới ba đồng tiền nó đưa ta:

- Tam Nhuệ! Từ giờ ngươi tên là Tam Nhuệ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Phiên ngoại: Kính Thiên (7)

- Đại nhân, hoàng thượng tới.

Hoàng thượng?

- Ở đâu?

- Trong thành Hoá Hương.

Ta giật mình.

Hoàng thượng đến Hoá Hương làm gì? Lại còn không chút tiếng động mà xuất hiện trong Hoá Hương? Bất A Dương sao?

Lần trước A Dương kháng chỉ ra biển, phía kinh thành không chút động tĩnh làm ta lo ngại. Quả nhiên là hoàng thượng muốn nhân cơ hội này truất quyền lực của A Dương.

Không được! Thế lực ở kinh thành của ta quá mỏng, không thể đảm bảo an toàn cho A Dương. Nàng ấy không thể quay về kinh thành trong thời điểm này.

- Nhanh! Quay về phủ tướng quân.

Khi ta về tới phủ thì hoàng thượng đã ở trong phòng. Nàng lặng im nhìn A Dương đang ngủ, gương mặt không để lộ cảm xúc.

Ta thấy từng cơn gió lạnh lùa vào phòng. Nàng ấy muốn làm gì?

Hoàng thượng ngược lên nhìn ta:

- Ta muốn mang Phượng Dương về kinh thành.

- Không thể.

Ta lắc đầu cự tuyệt. Bây giờ A Dương về kinh thành có khác gì tự sát?

Nàng ấy nhìn ta, tròn mắt âm thầm. Nàng không nói gì mà nhìn A Dương trên giường. Ta lặng lẽ lui ra. Cần có đối sách cho chuyện này.

Hoàng thượng không nói gì không có nghĩa là nàng ấy đồng ý để A Dương ở lại đây. Thái độ của làm ta lo ngại. Lần này nàng tới quyết đưa A Dương trở về.

- Diệp Ba?

- Đại nhân!

- Đưa Kim Thuyền và Đại hoàng tử đến đây.

Hy vọng hai người bọn họ có thể phân tán sự chú ý của hoàng thượng, giúp ta có thêm chút thời gian.

Ta vào thư phòng, các phó tướng cũng có mặt. Vĩnh Khanh lo lắng:

- Hoàng thượng đột nhiên tới đây, có ý gì?

Ta trầm tư:

- Người muốn đưa A Dương về kinh thành.

- Về kinh thành?

Điệp Nhã không tin hỏi lại. Cả phòng chìm vào trầm tư.

- Thuốc thang ở đây không đủ sao?

Lão Ông già nua hỏi. Ta nặng nề gật đầu. Thuốc thang ở đây làm sao so được với kinh thành? Ngự y cũng không nhiều bằng.

- Sức khoẻ tướng quân thế nào?

Linh Lung nhìn Lư Hoà, nặng nề nói:

- Tình trạng nguy cấp lắm rồi. Không còn thời gian đâu. Thuốc hoàng thượng mang đến là thuốc khô, chúng ta cần cây tươi trong kinh thành.

Mọi người thờ dài, Linh Lung ngập ngừng:

- Có thể để tướng quân về kinh thành không? Còn gì quan trọng hơn tính mạng nàng chứ?

Mọi người im lặng. Khả Vĩnh nói:

- Về kinh thành rồi, người có thể quay lại Hoà Hương không?

Ta nặng nề thờ dài. Về kinh thành rồi, còn mạng hay không mới là quan trọng.

Vết thương của nàng không thể tiếp tục ở lại Hoà Hương, nhưng về kinh thành...

- Tiểu Dương về kinh thành có khác gì tự sát? Nàng chặn đứng mọi thế lực Phong gia, công khai khiêu chiến với phượng quân. Bây giờ lại ló đầu về kinh thành. Các người muốn thấy nàng chết sao? Ta không để nàng về kinh thành đâu!

Điệp Nhã lắc đầu. Ta đành im lặng.

- Đại nhân, hoàng thượng đang mang tướng quân lên xe ngựa.

Ta giật mình chạy về phòng nghỉ. A Dương đang được tỳ nữ nâng dậy, bên ngoài sân còn đứng sẵn một chiếc xe ngựa.

- Dừng tay!

Bọn họ dừng lại, mắt nhìn ra đằng sau ta. Quay người lại, đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của hoàng thượng. Ta hỏi nàng:

- A Dương không thể về kinh thành. Người rõ hơn ai hết còn muốn lấy mạng nàng sao?

Tỳ nữ lui ra, hoàng thượng đến bên cạnh A Dương, ngồi xuống. Nàng nói với ta:

- Nàng ở lại Hoà Hương với vết thương này, người nghĩ nàng có thể sống sao?

Ta im lặng. Hoàng thượng nói tiếp:

- Lư Hoà?

Lư Hoà đi vào, gương mặt bình tĩnh.

- Bệnh tình của Phượng Dương thế nào? Nói thật ra hết đi.

Ta nhìn Lư Hoà, nghi ngờ. Nàng còn giấu ta điều gì?

Lư Hoà trầm tư, dùng giọng nói bình tĩnh nói:

- Tướng quân từ nhỏ đã bị thương nghiêm trọng, không được điều trị đúng lúc, bệnh căn đã ăn vào trong xương. Thuốc mà tướng quân uống bốn năm

nay không phải thuốc bổ trực hàn mà là thuốc trị thương, giải độc. Bón năm thuốc vào người, dù cơ thể có chút khởi sắc nhưng tướng quân liên tục bị thương, cơ thể vừa khoẻ lên đã phải chịu thương tổn. Hại nhiều hơn lợi.

Nàng nhìn lên ta, ngập ngừng:

- Hiện giờ, thể trạng của tướng quân vô cùng đáng lo ngại, không chịu nổi một vết thương nào nữa. Đứng trên lập trường một thầy thuốc, ta hy vọng tướng quân có thể về kinh thành.

Ta lặng người nghe từng lời của Lưu Hoát. Mỗi một lời nói ra, giống như án tử cho A Dương, cho cả chính ta nữa.

Ta ngơ ngàng nhìn lên hoàng thượng. Nàng biết thừa cơ thể A Dương bị thương nghiêm trọng như vậy mà còn muốn nàng ấy đến Hoá Hương, cực khổ thay nàng mở biển, xây cảng? Những giọt nước mắt, những áy náy của nàng ở kinh thành là giả tạo cả sao? Tình tỷ muội còn không bằng một cái cảng biển?

Giọng hoàng thượng vang lên lạnh lùng:

- Kính Thiên, phải để A Dương về kinh thành.

Về kinh thành?

Ta quay lưng ra ngoài. Ta phải chuẩn bị để A Dương về kinh thành. Một bàn tay giữ ta lại, hoàng thượng đứng trước mặt ta, giọng nàng thật bình tĩnh:

- Kính Thiên! Bất luận xảy ra chuyện gì, tình trạng sức khoẻ của Phụng Dương cũng không được lộ ra bên ngoài.

Ta ngạc nhiên nhìn hoàng thượng. Nàng nói gì? Đến giờ phút này nàng còn muốn A Dương gồng mình lên gánh vác thay nàng sao? A Dương đã ra nông nỗi này nàng còn không muốn buông tha cho nàng ấy?

Tay bị siết chặt hơn, giọng hoàng thượng kiên quyết bên tai:

- Kính Thiên! Sức khoẻ của Phụng Dương chỉ có người trong phòng này biết. Tuyệt đối không để lộ ra bên ngoài. Sẽ rất nguy hiểm cho Nghi Quốc, cho cả Phụng Dương nữa.

Ta gạt tay nàng, bước nhanh ra ngoài.

Nàng không muốn để lộ chuyện của A Dương hoàn toàn là vì bản thân nàng thôi. Có ích lợi gì cho A Dương chứ? Nghi Quốc cần Thủy Tinh quân chống ngoại xâm, bảo vệ biên giới khi mở cảng giao thương. Hoàng thượng cần A Dương để đảm bảo sự phục tùng của Thủy Tinh quân.

Tình cảm trong nhà để vương thật sự nhạt nhẽo đến mức người ta sợ hãi.

Nhìn A Dương được chuyển lên xe ngựa, lòng ta đau nhói.

Về kinh thành là uống thuốc độc tự sát, ở lại đây là dùng kiếm tự sát. Chúng ta chỉ muốn sống sót thôi, khó đến vậy sao?

Xe ngựa đi đến giữa chợ thì dừng lại. Điệp Nhã dẫn đầu một toán Thủy Tinh quân chặn đường xa liền. Kiếm nàng tuốt trần, lạnh lùng nhìn về xe ngựa:

- Hoàng thượng, xin để tướng quân lại đây.

Một tỷ nữ bước ra, đứng trước ngựa của Điệp Nhã:

- Vị tướng quân này, hoàng thượng mang Định Quốc tướng quân về kinh thành trị thương. Xin nhường bước.

Giọng Điệp Nhã vang lên lạnh lùng:

- Tiểu Dương với tình trạng như vậy làm sao có thể chịu đựng đường về kinh thành? Hoàng thượng, ở Hoá Hương cũng có dược liệu, xin hãy để Tiểu Dương lại.

Tỷ nữ đó lạnh lùng nhìn sang ta, im lặng. Ta thờ dãi bước xuống ngựa, đi tới chỗ Điệp Nhã:

- Chúng ta nói chuyện một lúc.

Nàng tra kiếm vào vỏ, cùng ta đến dưới gốc cây. Điệp Nhã không nhìn ta mà nhìn vào bầu trời. Ta thương lượng:

- Điệp Nhã, A Dương phải về kinh thành. Như vậy sẽ tốt cho nàng hơn.

- Tốt cho Tiểu Dương hay cho ai khác?

- Ý tỷ là gì?

Nàng hừ lạnh:

- Kính Thiên, người bây giờ là phu quân của Tiểu Dương, mọi chuyện nên vì nàng mà suy nghĩ. Người và hoàng thượng có giao tình mười năm nhưng Tiểu Dương và người mới là phu thê. Người sao có thể đưa nàng vào hang cọp như thế?

Ta đưa A Dương vào hang cọp?

- Tỷ nói thẳng đi.

- Tình trạng A Dương nguy cấp, người còn muốn nàng chịu đựng cảnh đường xa về kinh thành? Thân thể nàng chịu đựng nổi sao?

Ta hít một hơi sâu:

- Tỷ không nghe Lưu Hoà nói sao? A Dương cần được liệu tui trong kinh thành. Chúng ta có sao?

- ...

- Điệp Nhã, ta biết tỷ lo lắng thế lực trong kinh thành của chúng ta không đủ bảo vệ A Dương nhưng ta đã có cách. Ta nhất định bảo đảm an toàn cho nàng ấy.

Nàng nhìn ta nghi ngờ, ta gật đầu xác nhận. Điệp Nhã lắc đầu:

- Cứ cho là như vậy ta cũng không đồng ý để Tiểu Dương rời Hoà Hương trong tình trạng này.

- Tỷ...

Ta nóng nảy. Nàng còn muốn làm cái gì?

Điệp Nhã bình tĩnh nói tiếp:

- Ta không biết người có nghĩ tới hay không nhưng khi Tiểu Dương tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ở trong kinh thành, nàng sẽ nghĩ những gì? Người có từng ở vị trí của nàng mà suy nghĩ chưa? Trước khi bị thương nàng ở trong Hoà Hương, tỉnh dậy lại nằm trong kinh thành. Người có nghĩ đến cảm giác bơ vơ, bị ruồng bỏ của nàng khi đó không? Ta và Thuý Tĩnh quân sẽ không bỏ rơi nàng! Ta sẽ không để nàng bị đưa đi trong tình trạng không biết một chút gì như thế. Muốn về kinh thành, Tiểu Dương phải là người đồng ý. Nếu không, ai cũng đừng nghĩ mang nàng rời khỏi Hoà Hương một bước!

Ta nhìn Điệp Nhã cứng rắn trước mặt, trong nội tâm không biết phải có cảm giác gì.

- Tỷ muốn A Dương tỉnh lại? Thời gian với A Dương bây giờ quý hơn vàng bạc. Mỗi một khắc trôi qua, tính mạng nàng lại càng nguy hiểm. Tỷ hiểu hay không? Đừng nói đến cảm giác bơ vơ của nàng khi tỉnh lại. Nàng phải sống thì mới có thể tỉnh lại!

Điệp Nhã trừng mắt nhìn ta, tay siết chặt kiếm.

- Điệp Nhã, tướng quân ra lệnh lui binh. Người muốn về kinh thành!

Lục Nga chạy vội về đây, gương mặt nhợt nhạt nước mắt. Ta gạt mình.

A Dương đã tỉnh?

- Người nói Tiểu Dương sao?

Điệp Nhã hỏi Lục Nga, nàng gật đầu:

- Thật sự là tướng quân. Người trực tiếp ra lệnh cho muội.

Ta nhanh chóng đi qua người hai nàng, bước nhanh vào xe ngựa. Một tỳ nữ cản ta, nàng nói:

- Đại nhân, Lưu Thái y đang bắt mạch cho tướng quân, xin đừng làm nàng phân tâm.

Ta không thể vào nên đành đứng bên ngoài đội, nhìn Thuý Tĩnh quân dần dần lui binh, lại nhìn Điệp Nhã bình tĩnh chỉ huy từng đội ta không biết bản thân nên có cảm giác gì. Cảm kích hay tức giận?

Điệp Nhã mang theo một vạn tinh binh đi bảo hộ bên ngoài, nói muốn hộ tống A Dương về kinh thành. Ta chỉ thấy đau đầu, nàng không nhận ra cách làm của nàng đang giết chết A Dương sao? Nàng thật tâm muốn tốt cho A Dương nhưng cách nàng làm lại từng bước một hại chết A Dương.

Suốt quãng đường đi, thỉnh thoảng ta vào thăm A Dương, nhìn nàng dần tốt lên, tâm tình ta cũng thoải mái được ít nhiều.

Kim Thuyền thúc ngựa đến cạnh ta, hần nói:

- Huynh đừng lo lắng, tướng quân sẽ ổn cả thôi. Ta nghe Thiên nhi nói nàng ấy đã có thể ngồi dậy rồi, về kinh thành chuyên tâm tĩnh dưỡng thì sẽ ổn.

Ta gật đầu:

- Ủ. Đa tạ!

Theo tầm mắt hắn nhìn vào xe ngựa, ta nói:

- Kim Thuyền.

Hắn quay lại nhìn, ta nói tiếp:

- Lân về kinh thành này, hy vọng người có thể áp dụng những gì ta dạy. Giữ lại những gì vốn là của mình.

Hắn gật đầu:

- Bốn năm nay, huynh dạy ta rất nhiều. Ít nhất cũng có thể nhìn thấy đại cục. Ta còn chưa cảm tạ huynh.

Ta lắc đầu:

- Người chỉ cần làm tốt việc của mình vậy là cảm tạ ta rồi.

A Dương về kinh thành, Phong Nghị nhất định không buông tha nàng. Chúng ta ngay từ đầu đã ở hai phía đối lập nhưng ta không đấu với Phong Nghị, người đầu với hắn sẽ là Kim Thuyền. Ta sẽ không để hắn có thời gian rảnh nào tìm đến A Dương gây phiền phức. Kim Thuyền, vừa hay là người thích hợp.

- Đại nhân, hoàng thượng cho mời.

Ta theo tỳ nữ đến chỗ nghỉ của hoàng thượng. Nàng đang duyệt tấu chương, mắt không nhìn lên mà hỏi:

- Người tìm ta?

- Ta có chuyện muốn nhờ người.

Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh:

- Nói nghe xem.

- Ta muốn người bảo đảm an toàn cho A Dương.

Nàng chau mày:

- Người nghĩ ta mang nàng về kinh thành là muốn giết chết nàng sao?

- ...

Nàng thở dài:

- Nói ta nghe một chút suy nghĩ của người.

- Hơn ai hết người hiểu A Dương khi quay lại kinh thành sẽ nguy hiểm như thế nào...

Hoàng thượng xoa tay, chặn lời ta nói:

- Những thứ này người đừng tốn thời gian phân tích nữa. Nói đi, người muốn ta bảo vệ nàng thế nào?

Phượng Âm lạnh lùng nhìn ta, trong mắt nàng không lộ chút suy nghĩ gì. Mồ hôi lạnh của ta bắt đầu chảy ra. Nàng đang thử ta sao?

- Bình quyền ở kinh thành. Ta muốn người giao cho A Dương quyền hành điều khiển trọng binh Nghi quốc.

A Dương là tướng quân, thứ duy nhất bảo vệ được nàng là binh quyền. Trọng binh trong Nghi quốc bị nàng chi phối, Phong Nghị và các thế lực khác không thể nào uy hiếp nàng. Nhưng nếu làm thế, hoàng quyền sẽ bị ảnh hưởng. Địa vị của đế vương sẽ lung lay.

Ta muốn đánh cuộc với Phượng Âm. Mười năm ở bên nàng, ta nhận ra Phượng Âm rất nhân từ. Nàng sẽ không tùy tiện để bất cứ ai chết trước mắt mình. Thứ ta cược, chính là tấm lòng lương thiện của nàng. Ta cược, bản chất của nàng vẫn chưa bị quyền lực làm cho biến chất. Ta cược sự áy náy của nàng với A Dương sẽ khiến nàng đồng ý buông bỏ uy quyền của đế vương, quyền lực tuyệt đối của hoàng thất.

Phượng Âm lạnh lùng nhìn ta, ánh mắt sâu thẳm. Nàng cứ nhìn ta, cuối cùng thờ dài:

- Được! Ta sẽ cho nàng binh quyền của Nghi quốc.

- Đa tạ hoàng thượng.

Phượng Âm mỉm cười nhìn ta rồi cúi xuống tiếp tục đọc tấu chương. Ta lặng lẽ lui ra, đi qua thăm A Dương. Chỉ ít, khi nàng về kinh thành, an toàn cũng sẽ được đảm bảo.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Phiên ngoại: Kính Thiên (8)

Kinh thành nhiều việc hơn ta nghĩ, để đảm bảo an toàn của A Dương, mọi thế lực trong triều đều phải vun vén. Chỉ tiếc thời gian quay về nhanh hơn ta nghĩ, mọi sự chuẩn bị chỉ là sơ sài, cần phải thúc đẩy nhanh hơn một chút.

Vĩnh Khanh quả thật là người thay thế A Dương trong Thủy Tinh quân. Bất luận là ai thay thế nàng, chỉ cần không phải người trong kinh thành, vậy là ổn. Thủy Tinh quân sẽ không bao giờ phản bội A Dương.

Mọi chuyện đang dần suôn sẻ thì phụ thân lại kêu ta về núi Thất Nghị. Quốc sư mất đi, A Dương chống lại tổ huấn bảo vệ mạng sống của phụ thân, ta rất cảm kích nàng về điều đó. Để phụ thân ở lại núi Thất Nghị một mình tuy ta có chút không an lòng nhưng nếu người ở cùng ta, A Dương sẽ gặp chỉ trích. Ta không thể để nàng lại mạo hiểm vì mình.

Chỉ là ta không ngờ, phụ thân lại gạt ta, người không hề bị bệnh. Người muốn ta đến núi Thất Nghị làm gì?

- Kính Thiên, con và Nhật Lương đã thành thân hơn năm năm rồi.

Ta gật đầu. Chuyện này thì có làm sao? Phụ thân thờ dài:

- Nhật Lương vẫn không mang thai sao?

Ta trấn an người:

- Hải tử từ từ rồi sẽ có, người đừng lo lắng. Bọn con đều khoẻ mạnh cả...

Phụ thân lắc đầu:

- Ta nghe một vài lời đồn. Nhật Lương không thể mang thai, đúng không?

Tin đồn này xuất phát từ đâu? Phong Nghị?

- Phụ thân, tin đồn thất thiệt thôi. Người đừng suy nghĩ nhiều quá. A Dương rất khoẻ mạnh, có thể là do con thôi.

Phụ thân nhìn ta, thờ dài:

- Nhật Lương giết người từ bé, oán khí và sát khí quá nặng...

- Phụ thân!

Ta nghe không nổi nữa. Ra chiến trường, nàng không giết người chẳng lẽ để người khác giết mình?

Phụ thân nhìn lên ta, ánh mắt buồn rầu:

- Kính Thiên, con là đứa con duy nhất của ta, là người nối dõi của gia tộc này...

- Phụ thân, gia tộc chúng ta có quyền lực, địa vị như ngày hôm nay là nhờ đâu người nên nhớ kỹ. Làm người, cần phải biết đủ. Còn có, với con chỉ cần A Dương là đủ. Hải tử có hay không, không quan trọng.

Ta đứng dậy trở về phòng thu xếp đồ đạc, ngày mai lập tức hồi kinh. Phụ thân không sao, không cần phải ở đây dây dưa thêm chuyện này.

Cộc...Cộc...

Tỳ nữ bưng một chén canh bước vào, nàng nói:

- Công tử, canh này là phò mã gia đích thân hầm cho người. Phò mã gia nói chuyện hồi chiều người không cần để tâm, là phò mã gia nóng vội. Chuyện đó sẽ không bao giờ nhắc lại nữa.

Ta gặt đầu:

- Người để đó đi.

Nhìn nàng lui ra, ta thở dài. Phụ thân cuối cùng là bị làm sao? Sao lại có suy nghĩ đại nghịch như vậy?

Ta ăn bát canh rồi lên giường nghỉ.

Nửa đêm một trận nóng bức làm ta tỉnh giấc. Cảm giác này...

Phụ thân hạ được ta?

Ta hít một hơi sâu, đứng dậy uống nước. Tách trà lạnh làm ta tỉnh táo hơn một chút. Cuối cùng là tại sao phụ thân làm điều đáng sợ này? Người có từng nghĩ đến hậu quả chưa? Cả người và ta, cùng toàn bộ gia tộc này sẽ chết dưới con tức giận của hoàng thượng...

Kết...

Cánh cửa mở ra, một nữ nhân uyển chuyển bước vào. Nàng thấy ta thì giật mình đứng ở cửa, mùi thơm theo gió truyền vào khiến máu trong người ta chảy ngược.

A Dương?

- Công tử...

Một bàn tay chạm lên y phục ta, luồn vào trong ngực, lạnh lẽo xua tan đi cảm giác nóng bức. Ta muốn nhiều hơn thế.

Tay ta quen đường chạm vào cơ thể nàng, làn da mịn màng mát lạnh khiến ta thoải mái. Ta cũng không còn thời gian tìm hiểu xem tại sao A Dương lại ở đây. Ta muốn nàng.

Thân thể mềm mại, làn da mịn màng, bàn tay nhỏ nhắn...

Mịn màng?

Ta giật mình đẩy mạnh nàng ra, khàn giọng:

- Diệp Ba?

Nàng không phải A Dương! Thân thể của A Dương không thể nào mịn màng trơn bóng như thế... Thân thể của A Dương có sẹo, nàng không có. Nàng không phải A Dương!

Ta hít thở sâu để mình bình tĩnh. Nhìn lại Diệp Ba đã khống chế được nữ nhân kia, kéo ra góc phòng. Hắn e dè nhìn ta:

- Đại nhân?

Ta cảm nhận được cơ thể mình càng ngày càng nóng, phải giải quyết thật nhanh trước khi ta mất đi lý trí.

- Lại đây bắt mạch cho ta.

Diệp Ba có chút y thuật, hy vọng hắn mang thuốc bên người.

- Đại nhân, là được của hoàng thất. Không có thuốc giải, người...

Ta nghiêng răng nhìn nữ nhân bên trong phòng, hận bản thân mình bất cẩn.

Phụ thân đã tính toán từ trước. Cái hồ này làm sao có thể lên đây?

Nhìn lại nữ nhân kia, máu của ta chảy ngược khắp cơ thể. Nàng là thuốc giải duy nhất ở đây nhưng với ta, chẳng khác gì độc dược. Tính cách A Dương thế nào, ta hiểu hơn ai hết. Nàng sẽ không chấp nhận kẻ đã phản bội mình. Ta hôm nay ăn nằm với nữ nhân kia, ngày mai nhất định sẽ nhận tờ hưu thư của nàng.

Chuyện này tuyệt đối không được xảy ra. Dù có mất mạng cũng không thể rời bỏ A Dương.

- Diệp Ba, còn cách khác không?

- Có một cách nữa. Ở đây tiểu nhân có thuốc trừ độc, mặc dù không thể giải được mê dược này nhưng sẽ khiến nó tập trung chảy về phía lưng. Dùng dao trích máu là có thể giải mê dược... Nhưng đại nhân người sẽ mê man không tỉnh...

- Bao lâu?

- ...

- Ta hỏi thời gian mê man mất bao lâu?

- Mê dược này thì phải mất mấy ngày...

Mấy ngày mê man không biết sẽ xảy ra chuyện gì nhưng tốt hơn là rời khỏi A Dương.

- Đưa thuốc đây.

- Đại nhân, hay là...

- Ta nói người đưa thuốc đây.

Diệp Ba chần chừ dâng thuốc lên, ta nhanh chóng uống vào. Thân thể từ từ dịu lại, trái tim cũng đập từng nhịp nặng nề.

Những cơn đau liên tiếp làm ta tỉnh lại. Xung quanh là cung nhân, đây là hậu hoa viên của Thiên viên các. Chuyện gì xảy ra?

- Đại nhân!

Diệp Ba tới nâng ta dậy, ta nghe hần nói:

- Đại nhân đã tỉnh rồi, các người đừng đánh nữa.

Ta để hần dìu đứng lên, đi vào trong đình. Ta hỏi:

- Diệp Ba, đã xảy ra chuyện gì?

Hần trốn tránh ánh mắt ta, thấp giọng nói:

- Tướng quân đột nhiên đến núi Thất Nghịch... Nói chuyện với phò mã xong liền ra lệnh giết hết nữ nhân ở trên núi... Lục Nga tỷ dẫn vài người vào đón đại nhân trở về... Sau đó... sau đó không biết tại sao tướng quân... tướng quân sảy... sảy thai. Lưu Thái y đang chăm sóc... Đại nhân?

A Dương sảy thai?

Ta bước nhanh vào nội viện, đám cung nhân ngăn cản ở bên ngoài:

- Đại nhân, hoàng thượng ra lệnh không cho ai vào.

- Tránh ra!

- Đại nhân, đây là kinh thành không phải Hoả Hương. Xin đừng làm khó chúng thần.

- ...

Ta đứng chờ rất lâu, cuối cùng cũng gặp được A Dương. Nàng tái nhợt nằm trên giường, đôi mày chau lại, hàng mi rung rinh bất ổn.

- Đại nhân, đi bôi thuốc đã. Người đứng đây đã hai canh giờ rồi, cứ thế này không ổn đâu.

Diệp Ba kéo ta về phòng thay y phục rồi băng bó. Ít nhất khi A Dương tỉnh dậy, ta còn có thể làm chỗ dựa cho nàng.

Ta quay lại, nàng đã tỉnh. Đôi mắt vô thần nhìn chăm chăm vào hải tử trên tay. Lòng ta lạnh buốt.

Ta quay nhanh ra ngoài, tức giận hỏi cung nhân:

- Là kẻ nào cho nàng nhìn thấy bào thai?

Một loạt quỳ xuống, Lục Nga nói với ta:

- Là phượng quân... .

Phong Nghi?

Tên khốn kiếp! Nỗi hận này, ta nhất định bắt hắn trả lại gấp đôi.

A Dương sau khi nhìn thấy đứa trẻ tình trạng càng trở nên tồi tệ. Nàng bị hút vào trong nỗi đau, không thể thoát ra, cũng không để kẻ nào tiếp cận. Ta làm tất cả mọi cách, tìm những người thân tín đều không thể giúp nàng thoát khỏi ray rứt. Nàng cứ thế này, e rằng...

Mười ngày chậm rãi qua đi như thể mười năm, cuối cùng nàng cũng trở lại. Hoàng thượng gọi được nàng tỉnh lại.

- Đại nhân, hoàng thượng đến.

Ta quay lại nhìn Phượng Âm một thân phượng bào chậm rãi đến gần. Ta hành lễ, đợi nàng cho phép mới đứng thẳng lại, mắt nhìn xuống chân.

Giọng của Phượng Âm nhẹ nhàng vang lên:

- Tỷ ấy muốn đến Kim quốc.

Ta nhìn không được cứng người lại. Nàng muốn đến Kim quốc? Thân thể nàng còn yếu sao có thể bôn ba trên biển.

Nhưng... ở lại đây, nàng sẽ lại nhớ đến hải tử...

Hải tử mất đi...

Tại ta! Nếu không phải ta về núi Thất Nghị. Nếu không phải ta rời đi. Nếu ta chú ý nàng hơn, nàng sẽ không phải chịu đựng điều này...

Đều là tại ta.

Nàng nên trách ta!

Thà rằng nàng đánh ta, mắng ta hay giết ta cũng được. Còn hơn tự hành hạ mình.

Ta chưa từng thấy A Dương như bây giờ. Nàng chỉ im lặng, tự tách mình ra khỏi thế gian. Dù ta đứng trước mặt, nàng cũng không thấy. Dù ta chạm vào, nàng cũng không phản ứng.

Giọng Phượng Âm lại vang lên:

- Thân thể nàng không thể chịu đựng đường dài... Ta đã từ chối. Ta muốn nàng ở lại kinh thành điều dưỡng.

Để nàng lại kinh thành sao?

- Ta và người đều nghĩ ở lại kinh thành sẽ tốt hơn cho nàng. Nhưng, từ ngày về kinh thành, người thấy nàng cười sao? Không có! Nhiều lúc ta thấy nàng thần thờ nhìn về hướng bắc, cũng không còn hoạt bát như trước kia. Ta nghĩ nếu có hải tử, nàng sẽ vui hơn, sẽ không còn mạo hiểm ra biển hay chiến trường nữa. Ta để nàng về kinh thành, cơ thể nàng quả thật tốt lên trông thấy... Nhưng mấy ngày nay ta nghĩ, nếu ta không đưa nàng về kinh thành, nếu thân thể nàng không tốt lên thì nàng cũng không mang thai. Nếu không mang thai cũng sẽ không trải qua nỗi đau mất hải tử. Chúng ta đều nghĩ mình vì tốt cho nàng, cố gắng kéo nàng lên nhưng lại tự tay đẩy nàng vào một nỗi bất hạnh khác... Ta thà rằng nàng đừng mang thai, ta thà rằng thân thể nàng cứ lạnh băng còn hơn giống như bây giờ, thân thể nàng nóng hổi, nàng mang thai nhưng đứa trẻ lại mất đi. Chúng ta đều nói là vì nàng nhưng... có thật như vậy không? Điều tốt nhất cho nàng, thật sự là điều dưỡng cơ thể sao?

Nếu nàng muốn đi Kim quốc, thì cứ để nàng đi. Nàng không muốn nhìn thấy ta thì ta sẽ lùi lại, lặng lẽ đứng sau lưng. Nàng nhìn không thấy ta nhưng ít nhất ta có thể thấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Phiên ngoại: Kính Thiên (9)

- Người yên tâm, ta sẽ chăm sóc Dương nhi chu đáo.

Vĩnh Khanh nói với ta khi lên thuyền rời đi. Ta để Vĩnh Khanh, Từ Ân, Khả Vĩnh đi cùng chăm sóc nàng, chuyện giao thương sẽ do Trịnh Khả hoàn

thành. Bản thân thì ở lại Hoả Hương. Ít nhất khi nàng quay về, ta có thể thấy nàng đầu tiên.

Hoàng thượng quả nhiên không tha cho phụ thân, nàng ban cho người thuốc độc rồi công bố với bên ngoài là bệnh chết. Chuyện ở núi Thất Nghịch bị bùng bít hoàn toàn, không một ai trong Hoả Hương biết chuyện ở đó. Họ nghĩ phụ thân bệnh nặng, ta trở về gặp mặt lần cuối, A Dương đến núi Thất Nghịch cùng ta giữ trọn hiếu đạo nhưng không ngờ đường đất xóc nảy, hải tặc không may mất đi. Tang trùng tang, hoạ trùng hoạ.

Ta nên cảm kích hoàng thượng. Nếu không phải nàng giải quyết êm đẹp, ta không thể nào điều hành Hoả Hương được nữa. Hoặc ra, Điệp Nhã sẽ xách kiếm giết chết ta.

Còn phụ thân...

Nghịch này người tự tạo, có thể trách ai bây giờ?

Những tin tức truyền về ngày càng khả quan, nàng đã cân bằng trở lại. Ít nhất cũng đã chịu ăn.

- Đại nhân!

Ta ngừng đầu lên khỏi mặt thư nhìn Lưu Hoà đứng giữa phòng:

- Thuốc nguoi nghiên cứu thế nào rồi?

Nàng trả lời:

- Chỉ chờ tướng quân trở về bắt đầu trị liệu. Nhưng...

Ta nhìn nàng, Lưu Hoà nói tiếp:

- Nếu dùng thuốc này, tướng quân sẽ không mang thai được nữa.

- Không sao, tính mạng nàng mới quan trọng.

Không có hải tặc quả là điều đáng tiếc nhưng đối với ta, nàng mới là quan trọng. Ta muốn có hải tặc chỉ vì nàng thích đại hoàng tử, đối với trẻ nhỏ trong thành cũng đặc biệt quan tâm. Nàng thích hải tặc vì vậy ta muốn nàng cũng có một đứa con của riêng mình. Chỉ ít, có hải tặc rồi nàng sẽ vì con mà ít mạo hiểm hơn, cũng biết quan tâm bản thân hơn. Vậy là đủ rồi.

Mỗi ngày tin tức truyền về đều khiến ta lo lắng, bên cạnh nàng xuất hiện một Hàn Niệm Chi. Hắn khiến nàng vui, khiến nàng cười, khiến trái tim ta nhấp nhồm.

Nàng trở về, Hàn Niệm Chi cũng cùng đi với tư cách là sứ thần Kim quốc. Quan trọng, Ngô Thanh cũng trở về.

Cách biệt một thời gian dài, lần đầu tiên trong suốt bảy tháng ta ngủ ngon. Ôm nàng trong lòng, ta thoải mái mà thiếp đi.

Chúng ta trở về kinh thành, nàng để Hàn Niệm Chi sống trong Thiên Viên các, ở khu nhà phía bắc, thuộc hậu viện. Hành động của nàng rất khó hiểu nhưng ta không quan tâm, nàng vui vẻ là được rồi.

Phong Nghị bắt đầu rục rịch, mũi giáo liên tục hướng vào Thiên Viên các, trong sáng ngoài tối đều không yên bình. Ta chặn mọi thông tin đến tai nàng, tự mình giải quyết. Nếu nàng biết được, nhất định xách kiếm đi đánh nhau với Phong Nghị.

Đây không phải Hoả Hương mà là kinh thành, hoàng đế ở đây là Phượng Âm, hoàng cung là hậu viện của nàng. Mà Phong Nghị là kẻ nắm giữ hậu viện đó.

Ngô Thanh liên tục đến Thiên Viên các gặp A Dương, ta đương nhiên không để hắn gặp nàng. Ngô Thanh hiện là tể tướng của Ân quốc, hắn và nàng không còn quan hệ gì nữa. Ta không muốn A Dương gánh trên vai tội phản quốc. Hơn nữa, A Dương đối với Ngô Thanh trước kia thật sự có tình cảm, nếu để nàng gặp hắn...

- Nguoi sợ nương tử vì ta mà đuổi nguoi đi sao?

Ta nhìn Ngô Thanh một thân xanh nhạt từ từ tiến vào đình nghị, binh lính của ta đang đánh với người của hắn. Thời gian không làm hắn thay đổi nhiều, vẫn gương mặt xinh đẹp, dáng người gầy yếu nhưng đôi mắt thâm thúy âm trầm.

Hắn đã vào được đây, chứng tỏ có người giúp. Phong Nghị, nguoi thật sự quân quá nhiều.

Ta ra dấu cho binh lính dừng tay, lui ra ngoài chờ. Ta mời Ngô Thanh ngồi xuống, đợi tỳ nữ rót trà. Ngô Thanh ngồi xuống, nheo mắt:

- Kính Thiên, nguoi ngăn cản ta gặp nương tử là ý gì?

- Ngô đại nhân, A Dương là nương tử của ta, không phải của người. Xin cẩn trọng lời nói. Còn có, ta không ngăn cản nàng ấy gặp người, là tự A Dương không muốn tiếp chuyện Ngô đại nhân mà thôi.

Ngô Thanh cười lạnh:

- Tự nàng ấy không muốn gặp ta? Sao những gì ta nghe lại không giống? Mỗi lần ta tới đều có kẻ giữ nàng lại trong thư phòng, một bước cũng không được ra?

Ta hơi nhìn Ngô Thanh. Chuyện này hẳn cũng biết. Trong Thiên Viên các còn cọc ngấm của Phong Nghị? Xem ra ta quá nhân từ với bọn hạ nhân nên mới có kẻ dám hai lòng.

- Tin đồn thì rất nhiều nhưng đâu phải cái nào cũng đúng. Thiên Viên các này là cung điện của A Dương. Nàng muốn ở đâu, làm gì ai có thể ngăn cản?

Ngô Thanh nhếch mép:

- Kính Thiên, người ngăn cản ta gặp nàng vì sợ hãi sao? Người phản bội nàng gian dối với nữ nhân khác, hại nàng mất đi hài tử, cuối cùng còn để nàng cực khổ đi sứ Kim Quốc một mình. Bản thân người thì ở lại Hoả Hương hưởng thụ?

- ...

- Kính Thiên, người đối với Phụng Dương có ích lợi gì không? Người ở cạnh nàng như thứ vô dụng, chỉ có thể lặng lẽ đợi nàng như chó đợi chủ. Thật là thảm hại! Người nghĩ nàng có tình cảm với người sao? Không đâu! Nàng để người bên người chỉ là bù lấp khoảng trống do ta để lại, vị trí phụ quân của người chỉ là bình phong che chắn nàng khỏi những mối hôn nhân chính trị mà thôi. Bây giờ ta đã trở về, nàng còn cần người sao? Một kẻ vô dụng, hèn kém lại xuất thân ti tiện! Người không nhận ra mình là vật cản đường của Phụng Dương sao?

Mỗi một lời của Ngô Thanh như truy thủ đâm vào người. Dù ta muốn nhưng không thể phản bác, vì... điều hắn nói là sự thật. Ta chỉ vô dụng ở bên cạnh A Dương, nhìn nàng bị thương hết lần này đến lần khác, khi nàng đau khổ cũng chỉ có thể đứng nhìn. Ta chưa từng thực sự giúp gì được cho nàng, lại còn là gánh nặng phía sau.

A Dương đột nhiên xuất hiện. Ta có cảm giác không thể nhìn vào nàng được.

Rời khỏi đình nhưng ta vẫn không yên tâm. Nàng sẽ chấp nhận Ngô Thanh? Ta lặng lẽ đến vọng đài, nhìn nàng và Ngô Thanh nói chuyện, nhìn Ngô Thanh mờ mịt rời đi.

Nàng không đồng ý?

Lần thứ hai ta nhìn thấy Ngô Thanh rời đi. Ta có nên nhẹ nhõm không?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Phiên ngoại: Kính Thiên (10)

A Dương vẫn ít nói chuyện với ta, nàng thường đến chỗ Hàn Niệm Chi. Thái độ của nàng khiến ta phân vân, cuối cùng nàng muốn làm gì? Hẳn phải tìm thời gian rảnh rỗi nói chuyện với Hàn Niệm Chi. Ta muốn biết, tại sao nàng giữ hắn lại Thiên Viên các.

- Đại nhân, Gia Nghị tướng quân cầu kiến.

Rời mắt khỏi hai người đang vui vẻ trong đình, ta quay lại thư phòng. Trong triều hỗn loạn vì Hàn Niệm Chi, rất nhiều tấu sớ đã kích A Dương được trình lên Ngự Thư phòng. Dù hoàng thượng và Phong Nghị chưa nói gì nhưng không có nghĩa Thiên Viên các không bị ảnh hưởng.

- Đại nhân!

Gia Nghị hành lễ, ta phát tay với nàng:

- Trên triều thế nào?

- Vẫn thế ạ.

Nhìn gương mặt tràn đầy mệt mỏi của Gia Nghị, ta chỉ có thể thở dài:

- Người có thể chịu đựng được nữa không?

A Dương không lên triều, mọi công kích đều nhắm vào Gia Nghị và Hoả Hương. Thế lực của ta trong triều cũng bị chèn ép. Nhưng chúng ta không thể cúi đầu. Nếu khom lưng xuống, bọn họ sẽ lấn lướt, tệ hơn chính là trút quyền của A Dương. Mất quyền lực, tính mạng của A Dương sẽ mong manh hơn trước Phong Nghị.

- Thần không sao! Cũng chỉ là mấy lời khó nghe thôi, coi như bị điếc là được.

Ta thở dài:

- Ngươi vất vả rồi.

Tất cả chúng ta đều cố gắng gồng mình lên bảo vệ nụ cười của A Dương. Nàng bảo vệ chúng ta mười năm, vì nàng một chút sức ép này có đáng gì?

- Công tử rảnh không? Ngồi xuống đánh với ta ván cờ.

Hàn Niệm Chi vừa thấy ta vào đình đã mỉm cười, chỉ tay xuống ghế đối diện. Ta cầm lấy cờ đen, đánh với hắn.

Hạ cờ, ta thua nửa quân. Hàn Niệm Chi mỉm cười:

- Kỹ nghệ không tồi.

Ta từ từ nhìn bàn cờ:

- Là công tử nhường ta.

Hàn Niệm Chi vẫn cười:

- Thắng thua không quan trọng, hai bên vui vẻ mới là cốt lõi.

- Vậy sao không để ta thắng?

- Ha ha... Tại hạ ngao mạn, thắng quen rồi.

Cùng hắn thu lại quân cờ, ta hỏi:

- Công tử ở đây đã quen chưa?

- Ở đây rất tốt! Khí hậu ôn hoà mát mẻ, cảnh đẹp như tranh, không khác gì tiên cảnh.

- ...

Hàn Niệm Chi hơi ngược nhìn ta, cười:

- Tại hạ chỉ là người trần mắt thịt, sớm muộn gì cũng về lại nhân gian, lo những mối lo của phàm nhân. Tiên cảnh này... e rằng không đủ phúc phận hưởng thụ.

Ta lắc đầu:

- Công tử là khách quý của A Dương, ta đương nhiên phải trọng đãi. Công tử có thể coi Thiên Viên các như nhà mình là vinh hạnh cho ta. Hà có gì lại nói lời ly biệt?

Hàn Niệm Chi vẫn cười:

- Nội tử trong nhà vụng dại, thật sự không yên tâm.

Ta nhìn trăng đã lên cao, mỉm cười:

- Công tử đã đến đây thì nên an tâm ở lại, ngắm hết cảnh đẹp Nghi quốc rồi hãy đi. Đêm đã khuya, ta không dám quấy rầy công tử nghỉ ngơi nữa.

- Tại hạ không tiễn.

- Cáo từ.

Ta từ đình nghỉ về lại thư phòng. Vừa ngồi vào ghế, Diệp Ba hỏi ta:

- Đại nhân, tướng quân sẽ nạp Hàn Niệm Chi sao?

Ta lắc đầu:

- Không đâu! Nếu nàng có suy nghĩ này thì khi vừa về Nghi quốc đã tổ chức hôn lễ rồi, chứ sẽ không để Hàn Niệm Chi mập mờ ở lại Thiên Viên các như bây giờ. Hơn nữa, Hàn Niệm Chi không có ý định làm phu thê nàng. A Dương mặc dù độc đoán nhưng sẽ không ép buộc ai ở cạnh mình.
- Vậy tại sao tướng quân lại giữ hấn lại trong Thiên Viên các?
- Không biết được! Ngày mai gọi Trịnh Khả đến gặp ta.
- Vâng.

A Dương tại sao giữ Hàn Niệm Chi ở lại? Nàng muốn chiếm Kim quốc sao? Để làm gì? Dù chiếm được nhưng cũng sẽ không giữ được.

- Đại nhân!

Ta gật đầu nhìn Trịnh Khả:

- Ở Kim quốc, A Dương có biểu hiện gì bất thường không?
- Thừa không! Chỉ là...

Ta nhìn Trịnh Khả, hỏi:

- Làm sao?
- Tướng quân và Hàn Niệm Chi hình như có quen biết từ trước.

Có quen biết từ trước? Hàn Niệm Chi là người Kim quốc, A Dương và hấn làm sao có thể quen biết trước? Không lẽ... là lần đi đón hoàng thượng? A Dương cũng vì chuyện này mà để Từ Ân ở lại?

- Được rồi, người lui ra đi. Khi về cẩn thận, đừng để ai nhận ra người.
- Vâng!

Trịnh Khả là người ta cài vào trong triều đình, ẩn núp bên hoàng thượng nhiều năm, nay mới có cơ hội nắm trọng trách. Nhiệm vụ của Trịnh Khả không nhiều, chủ yếu là thu thập tin tức ở kinh thành rồi báo về cho ta phán đoán bước đi tiếp theo của hoàng thượng, liệu đường để mọi người chuẩn bị. Nếu nàng bị lộ thì sẽ kinh động đến Phong Nghi, hấn có thể tiến hành thanh tẩy triều đình, nhờ bỏ thế lực của ta.

Nhưng tại sao Từ Ân lại ở lại Ân quốc? Nhiệm vụ của nàng là gì?

- Diệp Ba?
- Đại nhân!
- Gọi Từ Ân vào đây.
- Vâng!

- Đại nhân!
- Ủ! Từ Ân, hôn lễ chuẩn bị thế nào rồi?

Nàng mỉm cười:

- Xong hết rồi ạ. Đa tạ đại nhân quan tâm.

Ta xoa tay:

- A Dương bây giờ đang bị vây khốn. Hôn lễ của người e rằng không thuận lợi. Khó cho người!
- Đại nhân, xin đừng nói vậy...
- Từ Ân! Tình cảnh của A Dương hiện tại chắc người cũng nhìn ra. Ta muốn biết một chuyện, người có thể nói không?

- Đại nhân xin cứ hỏi.

- Khi ở lại Ân quốc, A Dương giao cho người nhiệm vụ gì?

- ...

- Từ Ân! Bây giờ tình cảnh của A Dương chính là bị bao vây bốn phía. Nếu ta không biết mục đích chính xác của nàng, làm sao có thể bảo vệ nàng?

Từ Ân quỳ xuống, nàng nói:

- Đại nhân, chuyện này...

Nàng ngập ngừng một chút rồi quyết định im lặng. Ta nóng nảy:

- Người nghĩ mình giấu kín có thể bảo vệ A Dương sao? Người bây giờ không nói mới chính là hại chết nàng ấy.

Từ Ân quỳ dưới đất một lúc lâu, không lên tiếng.

- Từ Ân, nếu người không biết thì hẳn tên nam nhân kia biết. Đúng không?

- Đại nhân! Chuyện này không liên quan đến Diệp Miêu!

- Vậy liên quan đến ai?

- Đại nhân! Người có thể giết Diệp Miêu, có thể giết thần nhưng nhiệm vụ tướng quân giao, thần không thể nói!

Ta hít một hơi sâu, phất tay cho nàng rời đi.

A Dương tại sao giữ Hàn Niệm Chi lại, e rằng phải để chính nàng trả lời. Điều ta có thể làm là chờ đợi.

- Đại nhân, hoàng đế Trường Hạp quốc đã đến kinh thành.

Hoàng đế Trường Hạp quốc? Nàng ta đến kinh thành làm gì?

- Còn ai biết chuyện này nữa?

- Hoàng thượng và phụng quân. Tướng quân đang để Lục Nga theo dõi hoàng đế Trường Hạp quốc.

Hoàng thượng và Phong Nghị sao?

- Tìm cách cản trở tin tức của Phong Nghị và hoàng thượng.

- Vâng.

A Dương muốn làm gì?

Nạp Hàn Niệm Chi sao? Vậy cần dụ hoàng đế Trường Hạp quốc đến làm gì?

Rất nhanh, nghi ngờ của ta đã được giải đáp. A Dương một thân đầy máu được mang về.

Nàng giữ Hàn Niệm Chi chỉ vì muốn đấu một trận với Lạc Bình An?!

Nàng sao lại ngốc thế?

Nhìn nàng nằm im trên giường, ta không biết phải nói thế nào. Niềm vui của nàng là trên chiến trường, nàng chỉ muốn có đối thủ mà thôi...

Ta thở dài. Chuyện của ta và nàng cũng nên giải quyết thôi. Có muốn trốn tránh cũng không thể nữa rồi.

- Ta từng thề, đời này chỉ có một mình người là phu quân, có lập phu thị cũng qua ý kiến người.

Lời thề đó, ta đã quên từ lâu. Nàng vẫn còn nhớ?

Ta nói là lời trong lòng, cùng là nỗi sợ ám ảnh ta bấy lâu:

- Ta nghĩ nàng sẽ lập Hàn Niệm Chi làm phu quân.

Dù chỉ là thoáng qua, dù ta cố gắng phủ nhận nhưng suy nghĩ đó vẫn xuất hiện. Dù ta biết là không phải nhưng lại không ngăn được lo lắng.

- Chuyện ở núi Thất Nghịch, rồi chuyện của hải tử, tất cả đều là tại ta mà ra. Nếu ta không đến gặp phụ thân, nàng cũng không vì thế mà mệt nhọc cười ngượng, còn phải chứng kiến...

Nàng nắm lấy tay ta:

- Núi Thất Nghịch không phải lỗi của ngươi. Chúng ta đều không ngờ phò mã lại làm thế. Còn hải tử, là tại ta không chú ý...

Ta ôm chặt nàng, ngăn nàng nói những lời đau lòng. Hải tử mất đi là lỗi ở ta. Tại sao nàng lại nghĩ là do mình?

Ôm chặt nàng vào lòng, ta nghe tim mình đập từng nhịp.

Hoá ra, nó vẫn ở đây, trong ngực của ta, chưa từng rời đi bao giờ.

Từ nay trở đi, chỉ có chúng ta ở bên nhau, dù chuyện gì xảy ra ta cũng rời khỏi nàng nữa. Sống, cùng ngắm mặt trời mọc. Chết, cùng nằm chung một mộ. Đó là hạnh phúc!

Chúng ta không có hải tử. Cuộc đời này, ta dành trọn cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Phiên ngoại: Phong Nghị

Ta là công tử Phong gia, đại gia tộc đứng đầu Nghi quốc. Mẫu thân ta là chủ mẫu của Phong gia, nàng là người từng bước đưa Phong gia thành gia tộc đứng đầu.

Ta tuy là con của chủ mẫu nhưng trong tộc ta không được coi trọng. Tại sao ư? Vì ngoại tổ mẫu không thích ta. Tại sao nàng không thích ta? Vì ta là đứa trẻ khiến Phong gia tuyệt hậu.

Mẫu thân khi sinh ta không may băng huyết, tính mạng được giữ nhưng khả năng mang thai lại mất đi. Ta là đứa con duy nhất nàng có thể sinh ra. Mọi việc sẽ ổn nếu ta là nữ hài. Nhưng, ta không phải. Ta là nam hài. Trong Nghi quốc, sinh nam hài cũng chẳng khác gì không sinh.

Ngoại tổ mẫu suy sụp, khóc hết nước mắt. Phụ thân buồn rầu, ngày đêm thờ dài. Họ hàng gần xa đều tỏ ra thông cảm nhưng thật chất đang mừng thầm trong lòng. Mẫu thân không sinh được con gái, nàng phải nhận một người cháu trong họ là người kế thừa Phong gia. Bọn họ đều có cơ hội.

Mọi người đều thất vọng vì sự ra đời nghịch lý của ta, duy chỉ có mẫu thân là vui mừng. Khi biết mình sinh nam hài, nàng đã cười:

- Không sao! Nam hài tốt! Sau này có thể hiếu thuận với lão thái bà ta. Nữ hài thì phải ra chiến trường. Không may mắn!

Mẫu thân vì bảo vệ ta khỏi những kỳ thị trong tộc đã xin hoàng thượng ban cho một phủ tể tướng phía đông kinh thành, cùng phụ thân và ta ra đó sống, chỉ thỉnh thoảng quay về Phong gia. Ngoại tổ mẫu vì thế càng ghét ta hơn. Ghét lây sang cả phụ thân.

Phụ thân thường nhìn ta thờ dài, cuối cùng lắc đầu không nói. Chỉ có mẫu thân mỗi lần thấy ta đều cười vui vẻ. Nàng thích ôm ta vào lòng, thủ thủ nói chuyện.

Ta không muốn làm một nam nhân thấp hèn trong Nghi quốc. Ta muốn làm nam nhân quyền lực nhất Nghi quốc. Ta muốn những kẻ đã cười cợt mẫu thân phải quỳ gối trước nàng. Ta sẽ làm phượng quân!

Vì vậy, ta nỗ lực học tập. Ta phải nằm trong danh sách công tử thế gia được định làm phò mã.

Hoàng thượng có tất cả tám công chúa. Đại công chúa năm nay mười sáu tuổi, bát công chúa chỉ có tám tuổi. Hai vị công chúa nhỏ nhất là con gái của phượng quân, là con dòng chính thất. Nếu lên ngôi, hai người này có khả năng nhiều nhất. Muốn làm phượng quân, ta phải gả cho một trong hai người.

Phụ thân mời đại công tử Lãnh gia đến làm gia sư cho ta. Huỳnh ấy từ nhỏ đã nổi tiếng khắp kinh thành, văn hay chữ giỏi, mười lăm tuổi đã là học sĩ của Hàn Thư các. Đáng tiếc, lại mang họ phụ thân. Nếu mang họ của Lãnh tướng quân thì có thể tiến nhập triều đường, tham gia nghị sự.

- Ngươi là Phong Nghị? Ngồi đi!

Thiếu niên mặc huyền y ngẩng đầu nhìn ta, trước mặt đặt thanh cổ kiếm.

- Muốn học cái gì?

- Ta muốn học cách sinh tồn trong cung.

Huỳnh ấy có chút ngạc nhiên, sau đó bật cười:

- Người muốn làm phò mã sao?

Ta lắc đầu:

- Ta muốn làm phượng quân.

Hứa Vĩnh bật cười:

- Khá lắm! Tham vọng không tồi! Ta là Hứa Vĩnh. Thật trùng hợp, ta cũng muốn làm phượng quân.

Hứa Vĩnh từ đó đồng ý đến dạy ta. Không phải văn chương mà là trị quốc, dùng người. Hứa Vĩnh không phải dạy cho một mình ta, huỳnh ấy còn là phu tử của các vị công chúa. Ngày ngày đều phải vào cung.

Một ngày, mẫu thân gọi ta đến thư phòng, gương mặt không giấu nổi thất vọng:

- Nghị nhi, trong danh sách tuyển phò mã có tên con.

Ta ngạc nhiên. Bọn họ đã tuyển phò mã rồi? Các vị công chúa còn chưa trưởng thành, bọn họ chọn cho ai?

Mẫu thân sốt ruột xoa tay vào nhau, nàng nói:

- Đây là ý của hoàng thượng, chúng ta không thể kháng lệnh. Nghị nhi, con phải chịu thiệt thòi một chút. Từ ngày mai, giả làm thư đồng của Hứa Vĩnh vào cung tiếp xúc với các vị công chúa. Con thích người nào thì hãy nhớ lấy tên của nàng, Phong gia sẽ dốc toàn lực đưa nàng lên ghế thái tử.

Ta ngạc nhiên nhìn mẫu thân. Nàng mỉm cười xoa đầu ta:

- Quyền lực tuy quan trọng nhưng sao bằng hạnh phúc của con. Ta sẽ không gượng ép con gả cho vị công chúa nào. Nương tử của con, con hãy tự chọn. Ta sẽ giúp nàng lên ngôi thái tử, bảo hộ cả con và nàng.

Ta chui vào lòng của mẫu thân. Bây giờ nàng có thể ôm ta, sau này ta sẽ ôm lấy nàng, bảo hộ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Phiên ngoại: Ngày gặp mặt

Hứa Vĩnh dẫn ta vào cung, cùng tham gia lớp học của các vị công chúa.

Người đến đầu tiên là đại công chúa Phượng Ngưng. Nàng mặc y phục màu vàng, mỉm cười dịu dàng với Hứa Vĩnh:

- Phu tử, sớm!

- Thịnh an đại công chúa.

Ta cùng Hứa Vĩnh hành lễ. Nàng xua tay:

- Đừng câu nệ.

Nói rồi ngồi xuống ngay bàn đầu, trước mặt Hứa Vĩnh, thỉnh thoảng sẽ lấy bài vở hỏi huỳnh ấy.

Các vị công chúa khác cũng lần lượt tới. Bọn họ đều lạnh lùng ngồi vào bàn học của mình, không chuyện trò hay chào hỏi bất cứ ai.

Các bàn học dần đầy người nhưng Hứa Vĩnh vẫn không bắt đầu giảng bài, im lặng đọc sách. Các vị công chúa cũng không hỏi thúc, lặng lẽ làm việc của mình.

Bộp!

Ta nhìn lên. Phía cuối lớp, một tiểu nha đầu mặc cẩm y đang đứng, đôi mắt hai màu lơ đãng nhìn về phía này. Tiếng động lúc này là do nàng ném sách lên bàn tạo ra.

Thật ngang ngược!

- Nguyệt Lương công chúa, người lại đến trễ.

Giọng Hứa Vĩnh đều đều vang lên. Phía sau nha đầu ngang ngược kia xuất hiện thêm một người, gương mặt giống hệt nhưng đôi mắt đen láy xinh đẹp. Nàng e dè:

- Phu tử, xin lỗi.

- Các người chưa học, sao lại nói là trễ?

Nha đầu ngang ngược chen ngang. Nàng kéo tiểu cô nương kia ra đằng sau, nửa cười nửa không nhìn Hứa Vĩnh, trong mắt có khiêu khích. Hứa Vĩnh chỉ cười, hần nói:

- Chúng ta bắt đầu.

Hứa Vĩnh giảng bài, các công chúa lắng nghe còn ta quan sát.

Hai người đến trễ khẳng định là hai vị công chúa nhỏ nhất của hoàng thượng, con gái của phượng quân. Người mắt hai màu đang ngủ hần là Nhật Lương, vị công chúa được sủng ái nhất trong hoàng cung. Người bên cạnh, là Nguyệt Lương sao? Dù cùng một phụ thân nhưng ta nghe nói Nguyệt Lương không được phượng quân và hoàng thượng yêu thương, từ nhỏ đã được giao cho Tĩnh phu thi, người không được sủng ái nuôi dưỡng. Nhìn tổng quan, Nhật Lương khẳng định được chọn là thái tử, còn Nguyệt Lương, e rằng...

Nhìn lại người con gái vẫn đang thơ thẩn ngắm bầu trời kia, ta có chút bất nhẫn. Biết bản thân không được coi trọng còn không chịu cố gắng?

Buổi học kết thúc, các công chúa lần lượt ra về ngoại trừ ba người. Nguyệt Lương, Nhật Lương và đại công chúa. Nguyệt Lương vẫn nhìn vào bầu trời, ta không biết nàng nhìn cái gì trên đó. Nhật Lương thì ngủ say li bì, hần vẫn chưa biết buổi học đã kết thúc. Chăm chỉ nhất là đại công chúa, nàng ở lại hỏi Hứa Vĩnh chuyện bài học.

Đại công chúa luyện tể rồi đi. Hứa Vĩnh đứng dậy định đi tới cuối lớp nhưng chỉ được nửa đường thì dừng lại. Nguyệt Lương đã gọi Nhật Lương dậy, cùng rời khỏi đình học. Ta thấy Hứa Vĩnh mỉm cười, ánh mắt sắc lạnh nhìn về hướng hai người rời đi.

Phụ thân nói chọn nương tử thì phải chọn người lương thiện. Nương tử giỏi giang là tốt nhưng có lòng nhân từ mới quan trọng. Nương tử lương thiện sẽ không bỏ rơi người, dù không yêu thương nhưng cũng sẽ không hắt hủi, có thể đạm bạc sống với nhau đến già.

Ta nghe lời phụ thân. Trong các vị công chúa, chọn ra một người lương thiện nhất.

Tiểu Miêu là con mèo mẫu thân cho ta. Lông nó trắng toát một màu, xù lên rất xinh đẹp. Ta nhìn vào Tiểu Miêu, nói:

- Vắt và cho người!

Nói rồi đổ chén máu gà lên người nó, đặt ra giữa ngự hoa viên. Bản thân thì trốn sau gốc cây quan sát mọi việc. Hôm nay Hứa Vĩnh để các công chúa học về ngoại ngự hoa viên, bọn họ phải đi một mình. Ta có thể nhân cơ hội này khảo nghiệm từng người.

Tiểu Miêu ướt sũng, run rẩy đứng trong gió lạnh, meo meo kêu lên những tiếng ai oán. Nó núp vào một bụi cây, dùng đôi mắt sợ hãi nhìn xung quanh.

Các vị công chúa lần lượt đi qua. Đại công chúa, nhị công chúa, tam công chúa... đều lạnh lùng đi qua, một cái liếc mắt cũng không thèm bỏ thí. Lục công chúa đi qua, thấy Tiểu Miêu nàng thở dài một tiếng ngồi xuống, cho nó một miếng bánh đậu xanh rồi đứng dậy đi tìm chỗ về.

Hoàng tộc, thật sự lạnh lùng.

Một bóng áo hồng nho nhỏ tiến lại, nàng dừng trước mặt Tiểu Miêu. Là Nguyệt Lương công chúa. Nàng lấy lá khô gom vào một đồng rồi trải khăn tay lên, bế Tiểu Miêu đặt vào, nhỏ giọng:

- Người chờ ở đây một lát, ta về lấy thức ăn cho người.

Nàng vuốt ve Tiểu Miêu một chốc rồi rời đi. Ta nhìn theo bóng nàng, thắc mắc nàng định làm gì thì bị tiếng kêu hoảng sợ của Tiểu Miêu làm giật mình.

Nhật Lương đang xách nó ra từ bụi cây, tò mò đánh giá. Nhìn ánh mắt thích thú của nàng, ta lo sợ.

Nhật Lương xách Tiểu Miêu đi mất, ta lén lút đi đằng sau. Tiểu Miêu bị nàng xách đứng đưa trong không khí, sợ đến mức không dám động đậy, co bốn chân thành một cục. Nàng mang nó đến một hồ cá nhỏ, xé y phục cột hai chân trước và sau của Tiểu Miêu lại, ném thẳng vào hồ. Tiểu Miêu sợ hãi kêu

lên tuyệt vọng. Ta hoảng hốt nhìn Nhật Lương kéo vấy lợi ra hồ, túm lấy Tiểu Miêu bắt đầu kỳ cọ. Tiểu Miêu giãy dụa nhưng không thoát khỏi ma trảo của Nhật Lương, tiếng kêu của nó nhỏ dần.

Lúc nàng nhắc Tiểu Miêu lên, nó chỉ còn thoi thóp thở, sức lực kêu cũng không còn. Nhật Lương bóp bóp Tiểu Miêu như bóp giẻ, nước từ bộ lông ướt mà của nó chảy thành dòng xuống hồ. Nhật Lương ôm Tiểu Miêu cùng lên bờ, tỳ nữ của nàng đã mang đến một chậu than.

Không phải rửa sạch rồi bắt đầu nướng chứ?

Nhật Lương lấy khăn sạch thô bạo lau người Tiểu Miêu, cuối cùng mới để nó run rẩy nằm xuống cạnh chậu than sưởi ấm. Ta nghe nàng nói với tỳ nữ:

- Con nèo này mang về Thiên Viên các nuôi, lớn lên một chút rồi đem tặng cho Âm nhi.

Tiểu Miêu này là của ta, nàng tắm cho nó một lần thì là của nàng rồi?

Ta nhìn Tiểu Miêu run rẩy cạnh chậu than, thăm thờ dài. Cuối cùng lại rơi vào tay ma nữ.

Ta quay lại Ngự hoa viên bất ngờ gặp Nguyệt Lương cầm chén thức ăn đi khắp nơi tìm Tiểu Miêu. Hẳn nàng không biết Nhật Lương đã mang nó đi rồi. Nguyệt Lương tìm Tiểu Miêu không thấy nhưng một con chó không biết từ đâu ra chạy tới chân nàng. Nguyệt Lương vui vẻ ngồi xuống, vuốt đầu nó rồi nói:

- Bé con, đi đâu vậy? Ta mang cơm cho mày này.

Ta hít một hơi sâu, vì Tiểu Miêu mà đau lòng. Lông của nó dài giống lông chó chứ nó có chỗ nào giống chó chứ?

Hai vị công chúa này... một kẻ là ác ma đầu thai, một kẻ là ngọc tử đầu thai. Ta thật sự phải làm phu quân của một trong hai người sao? Tương lai của ta, tương lai của Phong gia phải đi đâu về đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Phiên ngoại: Phong Nghị (3)

- Nghị nhi, có thích vị công chúa nào không?

Mẫu thân mỉm cười hỏi. Ta thần thờ nhìn bàn ăn, không lên tiếng.

Nguyệt Lương và Nhật Lương đều có lòng nhân từ nhưng cách hai nàng hành động không giống nhau. Nhật Lương tốt bụng theo cách của nàng, bất kể kẻ người nhận có chịu đựng được hay không. Còn Nguyệt Lương... nàng căn bản không phân biệt được người nàng thực sự giúp là kẻ nào.

Nếu bắt buộc phải lấy một trong hai, ta thà lấy Nguyệt Lương. Thà cưới một ngọc tử, một mối bảo vệ nàng còn hơn lấy một ác ma, bị nàng giết lúc nào cũng không hay.

- Mẫu thân, con thích Nguyệt Lương.

Ánh mắt mẫu thân ngưng trọng, nàng nói:

- Con thích Nguyệt Lương à?

Ta gật đầu. Mẫu thân không nói gì nữa, nàng trầm lặng ăn cơm.

Đêm đó ta lên vào phòng phụ mẫu, nghe lén bọn họ nói chuyện.

Mẫu thân thờ dài:

- Nghị nhi nói nó thích Nguyệt Lương.

Giọng phụ thân hoảng hốt:

- Nguyệt Lương?

Mẫu thân thờ dài, tư lự nói:

- Là ta quá nóng vội. Ít nhất phải chờ các công chúa làm lễ trưởng thành rồi mới cho Nghị nhi tiếp xúc với họ. Haizz...

- Nương tử, đừng lo lắng.

Mẫu thân nói:

- Nghị nhi thích Nguyệt Lương... Lỡ đâu nàng không thể vượt qua lễ trưởng thành mà mất mạng, Nghị nhi của chúng ta phải làm thế nào?

- Hải tử còn nhỏ, trí nhớ không tốt. Tình cảm chưa chắc đã sâu đậm.

Mẫu thân nhỏ giọng:

- Nếu ta suy nghĩ kỹ càng...

- Không sao! Lễ trưởng thành chưa diễn ra, làm sao có thể khẳng định Nguyệt Lương sẽ chết chứ?

- Chàng không hiểu. Trong tám vị công chúa này, chỉ có Nguyệt Lương là bị lơ là nhiều nhất. Nàng chỉ học văn không học võ. Mà lễ trưởng thành phải dùng võ để vượt qua. Không có võ công làm sao được!?

Ta quay trở lại phòng, trong đầu không hiểu một chút gì.

Lễ trưởng thành là gì? Ta chưa từng nghe về nó trước đây. Nó nguy hiểm lắm sao?

Cuối cùng ta cũng biết lễ trưởng thành là gì. Các công chúa lần lượt biến mất. Mẫu thân phải ở lại hoàng cung. Kinh thành có lệnh giới nghiêm, đi đâu cũng thấy binh lính.

Một tháng sau, người trở về, gương mặt tràn đầy khủng hoảng.

Đêm đó, ta lại nghe lén phụ mẫu nói chuyện.

Giọng phụ thân trầm lắng:

- Có chuyện gì sao?

Mẫu thân nói:

- Lễ trưởng thành đã diễn ra.

Phụ thân ngạc nhiên:

- Tại sao lại gấp như vậy?

- Ta không rõ.

Phụ thân lo lắng:

- Kết quả thế nào?

Mẫu thân trầm tư:

- Nguyệt Lương làm thái tử, Nhật Lương là Định Quốc tướng quân, Tương Lương thành quốc sư kế nhiệm.

Phụ thân giật mình:

- Sao có thể?

Giọng mẫu thân trầm đi rất nhiều:

- Còn có, Hoà Lương, Tịnh Lương đều còn sống. Hai nàng sẽ thay thế cho Nhật Lương và Tương Lương nếu một trong hai mất mạng.

- Chuyện này...

Mẫu thân trầm lặng:

- E rằng không đơn giản. Hoàng thượng đang sắp xếp ván cờ gì? Thực hiện lễ trưởng thành sớm, còn để cho hai người không được chọn sống sót. Thái

tử còn là Nguyệt Lương?

- Lễ trưởng thành diễn ra thế nào?

Phụ thân hỏi mẫu thân, nàng cáo:

- Ta nào biết đâu! Hôm đó bãi triều xong toàn bộ bá quan bị giữ lại trong cung, không một ai được rời khỏi. Lúc đó chúng ta mới biết lễ trưởng thành đang được tiến hành. Vài ngày sau đó, thánh chỉ ra, sắc phong Nguyệt Lương làm Thái tử, Nhật Lương làm Định quốc tướng quân, Tương Lương làm nữ tể. Đáng sợ hơn là cả Nhật lương và Tương Lương đều đã rời khỏi kinh thành. Tương Lương đến núi Thất Nghịch còn Nhật Lương đến Hoả Hương.

- Hoả Hương?

- Ừm... Là Hoả Hương.

Phụ thân hốt hoảng:

- Hoàng thượng muốn lấy mạng Nhật Lương sao? Người bình thường tới đó còn không sống nổi chứ nói gì đến một đứa trẻ.

- Vậy ta mới nói chuyện này thật kỳ lạ. Chúng ta phải hết sức cẩn trọng, bước nhằm một bước chính là chôn toàn gia tộc.

- Ừm...

Ta quay về phòng, gần không được vui mừng. Nguyệt Lương được làm thái tử? Nàng thật sự có thể vượt qua các vị công chúa khác mà làm thái tử?

Ta bắt đầu học tập nhiều hơn, là những bài học dành cho phượng quân. Phụ tử cũng đổi từ Hứa Vĩnh thành người trong cung. Ta nghe nói Hứa Vĩnh vì cứu Lãnh gia nên đồng ý làm đại phu thị của Hoạ Lương công chúa Phượng Ngưng. Ta có chút ngạc nhiên. Dựa vào thân thế của huyênh ấy, hoàn toàn có thể trở thành phu quân, tại sao lại chọn làm phu thị?

Thời gian học của ta mỗi lúc một dài, cách nhìn sự việc cũng đa chiều hơn, không còn để tình cảm lấn át suy nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Phiên ngoại: Phong Nghị (4)

Một ngày, mẫu thân gọi ta vào thư phòng, nghiêm túc nói với ta:

- Đại hoàng tử dẫn muội muội của Thanh Nương bỏ trốn, hoàng thượng để thái tử đi bắt họ về.

Tin tức này chẳng liên quan gì đến ta nhưng mẫu thân lại nói ra, e rằng có điều nguy hiểm.

- Thái tử có bắt được không ạ?

Người gạt đầu:

- Đại hoàng tử bị bắt về nhốt trong cung, một người cũng không được tiếp cận. Nữ tử kia thì chết...

Ta nhìn mẫu thân, nghi ngờ:

- Còn thái tử?

- Bị đánh một trăm roi.

Ta gạt mình.

Một trăm roi còn không phải lấy mạng người sao?

Hoàng thượng tại sao lại đánh thái tử? Chẳng phải nàng đã bắt người trở về rồi sao? Trừ khi...

- Nghị nhi, nói ta nghe suy nghĩ của con.

Ta nhìn mẫu thân, lo lắng:

- Bất đại hoàng tử là chiêu bài hoàng thượng thử thái tử...

Mẫu thân gật đầu chờ ta nói tiếp:

- Thái tử bị đánh vì người bất đại hoàng tử về là người hoàng thượng cử đi giám sát thái tử.

Mẫu thân trầm lặng nhìn ta, gật đầu:

- Ta cũng có suy nghĩ này.

Mồ hôi lạnh của ta tuôn ra như suối. Hoàng thượng cá tính mạnh mẽ, ghét nhất những người nhu nhược. Thái tử lần này vì nhân tử mà không hoàn thành nhiệm vụ, không những làm hoàng thượng thất vọng mà e rằng chiếc ghế này, nàng ngồi không được lâu nữa.

Triều đình hiệu giờ có tới năm công chúa sống sót, bất cứ lúc nào cũng có thể thay vị trí thái tử. Mà... Nguyệt Lương trong lễ trưởng thành còn chưa hoàn thành nghi thức, vị trí thái tử của nàng chỉ là tạm thời.

Nếu Nguyệt Lương bị phế truất...

- Nghị nhi, còn muốn lấy Nguyệt Lương không?

Mẫu thân hỏi ta, sắc mặt nàng rất khó đoán. Ta gật đầu:

- Con muốn thành phượng quân của Nguyệt Lương.

Mẫu thân thờ dãi:

- Vậy ngày mai trèo lên cây rồi nhảy xuống.

Ta bất ngờ nhìn mẫu thân. Nàng kiên quyết:

- Nếu muốn làm phu quân của Nguyệt Lương thì ngoan ngoãn làm theo lời ta nói.

Ta trầm tư quay về phòng của mình, suy nghĩ lại lời của mẫu thân nhưng vẫn không hiểu tại sao phải làm thế. Chỉ là, ta không tin mẫu thân sẽ hại mình.

- Công tử, mau xuống đây đi!

Lữ Ngự, thư đồng của ta cuống quýt chạy dưới gốc cây, hoảng hốt nhìn lên trên này. Tận lực phá rối suy nghĩ của ta...

Mẫu thân nói ta leo lên cây rồi nhảy xuống. Ý người là gì?

Nếu muốn biết, chỉ có một cách thôi...

- Công tử?!!!!

Lữ Ngự chạy lại đỡ ta, khóc lóc thảm thiết. Ta ngất đi mà trong đầu ngoài cảm giác đau thấu xương thì chỉ còn lại tiếng heo bị chọc tiết của Lữ Ngự.

Mở mắt ra, ta nhìn thấy gương mặt lo lắng đầy ảm đạm của mẫu thân. Nàng tức giận, còn có đau lòng hỏi ta:

- Người nhất định phải trở thành phu quân của Nguyệt Lương sao?

Ta khó nhọc gật đầu:

- Mẫu thân, người giải thích cho con tại sao phải làm thế này đi.

Mẫu thân nhìn ta, kiên cường bức những giọt nước mắt vào trong. Nàng nói:

- Hoàng thượng tuy lập Nguyệt Lương làm thái tử nhưng thái độ của người rất kỳ lạ. Các đời vua trước khi lập thái tử đều dốc lòng dạy dỗ nhưng hoàng thượng lại tập trung khảo nghiệm, vạch lá tìm sâu đối với Nguyệt Lương. Ta e rằng...

Ta lo lắng:

- Ý người là hoàng thượng muốn đổi thái tử sao?

Mẫu thân gật đầu:

- Tính cách Nguyệt Lương quá mềm yếu, không hợp lòng hoàng thượng. Hơn nữa, phượng quân đã mất, nàng mất đi thế lực của nhà phụ thân. Tình phụ thị bên kia... không làm liên lụy nàng đã là may mắn, có thể giúp được gì chứ?

- Mẫu thân, hoàng thượng định để ai thay thế?

Mẫu thân nhìn ta, tròn mắt âm thầm:

- Khó nói! Hiện giờ chỉ có Hoà Lương và Tịnh Lương có khả năng. Trước kia còn Nhật Lương nhưng e rằng mạng nàng khó bảo toàn. Tịnh Lương năng lực tạm ổn nhưng ta không nghĩ hoàng thượng sẽ để nàng làm hoàng đế. Không vì cái gì, chỉ là linh cảm của ta thôi. Còn Hoà Lương, đứa trẻ này năng lực thực sự không có, sống sót qua lễ trưởng thành đã là kỳ tích, sao có thể tranh giành ngôi hoàng đế? Tuy nhiên, đó chỉ là xét về năng lực cá nhân còn các yếu tố khác, Hoà Lương hơn Nguyệt Lương rất nhiều. Tuổi tác của Hoà Lương lớn hơn Nguyệt Lương nên thế lực trong triều căn bản cũng có. Hơn nữa, nàng lại nạp Hứa Vĩnh làm đại phu thị, có thế lực của Lãnh gia giúp đỡ, Hoà Lương không những bảo toàn được tính mạng mà còn có thể ngồi lên ghế thái tử.

Lãnh gia? Hứa Vĩnh sao?

- Nghị nhi, ta biết con và Hứa Vĩnh giao tình không tồi nhưng nếu con thực sự muốn trở thành phu quân của Nguyệt Lương, nhất định phải đề phòng Hứa Vĩnh.

Dưới ánh nhìn nghiêm túc mẫu thân, ta nặng nề gật đầu.

Hứa Vĩnh quả thật đối với ta không bạc nhưng tương lai của ta là Nguyệt Lương. Ta không thể vì chút tình cảm này mà phá hủy tương lai của mình, tương lai của Phong gia.

Mẫu thân tung tin ra bên ngoài ta trở thành ngọc tử, không gặp người lạ. Người đích thân dạy ta học tập, nhìn nhận cục diện triều đình, tính toán các mối quan hệ, thu nhận hạ nhân. Tin tức của ta nhờ có mẫu thân mà linh mãnh hơn nhiều.

Hứa Vĩnh quả thật giúp Hoà Lương tranh giành ghế thái tử, còn không tiếc danh dự nạp thêm phu thị cho nàng. Hoà Lương nhờ nạp thêm các phu thị, thế lực trong triều tăng lên không ít. Hoàng thượng lại dung túng, ngầm giúp đỡ cho nàng. Ta sợ rằng, hoàng thượng nhìn trúng Hứa Vĩnh có năng lực mà muốn nhường ngôi cho Hoà Lương.

Tình trạng của Nguyệt Lương vô cùng nguy hiểm. Ta định sau lễ trưởng thành vài năm mới thành hôn với nàng nhưng e rằng không kịp. Nếu Phong gia không công khai ủng hộ, chiếc ghế của Nguyệt Lương sợ rằng khó giữ.

Khi thế lực của Hoà Lương mở rộng không ngừng, chuẩn bị truất ngôi thái tử thì hoàng thượng lại ra thánh chỉ ban hôn cho ta và Nguyệt Lương. Một lần nữa đưa triều đình về thế cục cân bằng.

Ngày cầm thánh chỉ ban hôn, người đầu tiên ta muốn gặp là Hứa Vĩnh.

Nhạc Thi Trai đông đúc nhưng yên tĩnh. Ta đến căn phòng hạng nhất trên lầu, nếu nhớ không nhầm Hứa Vĩnh vẫn hay đến đó ngồi uống trà, nhìn xuống đường cái thất thần.

Khi ta đẩy cửa phòng, huynh ấy quả thật đang ngồi bên bàn, nhìn xuống đường cái, chìm vào ký ức bản thân.

Khi ta là hài tử, huynh ấy đã là thiếu niên. Hôm nay, ta là một thiếu niên giống với huynh ấy ngày trước thì huynh ấy đã là một nam nhân trưởng thành. Ta... nói cho cùng đều chậm hơn huynh ấy vài năm.

- Không giả ngọc nữa?

Hứa Vĩnh nhìn ta, mỉm cười. Ta cúi đầu nhìn vào ly trà trước mặt:

- Ta đến gặp huynh muốn nói một chuyện.

- ...

Hứa Vĩnh nhìn ta, mỉm cười không nói. Ta hít một hơi sâu:

- Ta sẽ thành phu quân của Nguyệt Lương, ta sẽ bảo vệ nàng ấy...

- Vậy nên?

Ta nhìn vào Hứa Vĩnh, thành thật:

- Huynh... đừng bày kế hại nàng nữa.

Tròng mắt Hứa Vĩnh đen láy, tĩnh lặng, giọng nói trầm trầm:

- Người đến đây hạ chiến thư với ta sao?

Ta lắc đầu:

- Ta không muốn đổi đầu với huynh...

- Bất luận ai giúp đỡ Nguyệt Lương đều là đổi đầu với ta.

Ta ngạc nhiên nhìn Hứa Vĩnh, gương mặt huynh ấy không chút cảm xúc. Ta không hiểu nhưng cuộc nói chuyện của chúng ta kết thúc tại đó. Giao tình thầy trò cũng kết thúc ngắn ngủi như vậy.

Huynh ấy sẽ tiếp tục hại Nguyệt Lương. Còn ta, ta sẽ tiếp tục bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Phiên ngoại: Phong Nghị (5)

Hôn lễ tổ chức rất đơn giản. Hoàng thượng đây là cho mọi người biết dù nàng không phế truất Nguyệt Lương nhưng cũng không coi trọng. Hoạ Lương còn có cơ hội? Người muốn hai công chúa đổi đầu, cân bằng thế lực của đế vương và triều đình?

Ngày hôn lễ, mẫu thân đến phòng ta dặn dò:

- Nghị nhi, con phải nhớ kỹ: khi Nguyệt Lương còn là thái tử, tuyệt đối không được giúp nàng chuyện triều chính. Nếu con nhúng tay vào, hoàng thượng có thể ép Nguyệt Lương hưu con hoặc phế truất cả nàng ấy. Hiểu không?

Ta gật đầu.

Hoàng thượng thật sự chỉ muốn Nguyệt Lương làm bù nhìn, không thật sự đào tạo nàng.

Chỉ là, ta không ngờ, Nguyệt Lương ngay trong đêm tân hôn của ta và nàng đã nghỉ lại Thiên Viên các của Nhật Lương. Tệ hơn nữa là trong đó chỉ một nam nhân là phu thị trên danh nghĩa của Nhật Lương.

Nàng ấy muốn làm gì? Làm bề mặt ta hay bắt mắt với cuộc hôn nhân này?

- Công tử...

Ta nhìn Lữ Ngự không trả lời. Bây giờ còn gọi là công tử?

Hắn bối rối đáp lại:

- Đại nhân.

- Chuyện gì?

- Người ở Thiên Viên các...

Ta nhìn hắn. Lữ Ngự e dè:

- Thái tử hôm qua lại tới đó. Không sao chứ ạ?

Ta lắc đầu. Tên này lại bị những lời đồn đoán trong cung làm cho rối loạn.

- Lữ Ngự, Thiên Viên các là đâu?

Lữ Ngự ngạc nhiên nhìn ta:

- Là cung điện của Định Quốc tướng quân.

Ta gật đầu:

- Người trong Thiên viên các là ai?

- Phu thị của Định Quốc tướng quân ạ.

Ta gật đầu:

- Nương tử ta là ai?

- Thái tử điện hạ...

- Hiểu chưa?

Hắn lắc đầu. Ta thở dài. Còn phải dạy dỗ nhiều.

- Nàng ấy là thái tử, hắn là phu thị của Định Quốc tướng quân. Có thể xảy ra chuyện gì chứ?

- Nhưng...

Ta ngăn hắn lại:

- Thái tử có thích hắn, thích đến Thiên Viên các cũng không có ích gì. Người đó là phu thị của Nhật Lương, tỷ tỷ nàng. Nàng có thể làm gì? Nam nhân đó, cả đời này chỉ có thể là tỷ phu của thái tử, không bao giờ có thể là phu thị của nàng. Ngươi nói ta nên lo lắng về kẻ như thế sao?

Người ta nên lo lắng là Hứa Vĩnh và Phụng Ngưng, những kẻ uy hiếp trực tiếp đến vị trí thái tử của nàng. Không phải sao?

Phụng Ngưng vô năng, thế lực hiện nay của nàng đa phần nhờ Hứa Vĩnh và Lãnh gia xây dựng. Đến hiện tại ta vẫn không hiểu tại sao Hứa Vĩnh đồng ý lấy Phụng Ngưng. Lãnh gia khi đó ủng hộ Nhật Lương, không ngờ nàng lại thành Định Quốc tướng quân, bị mang đi Hoả Hương. Lãnh gia khi đó thất thế nhưng không đến mức để Hứa Vĩnh thành phu thị. Vậy tại sao?

Hứa Vĩnh có thể làm phu quân nhưng lại lựa chọn địa vị phu thị? Hắn không muốn lấy Phụng Ngưng tại sao lại hết sức giúp đỡ nàng thành thái tử?

Phụng Ngưng bây giờ hoàn toàn nghe lời Hứa Vĩnh. Muốn loại bỏ nàng thì phải ly gián cho được quan hệ phu thê của hai người. Làm thế nào để ly gián? Phu thị? Phụng Ngưng đã nạp thêm ba phu thị nhưng càng nghe lời Hứa Vĩnh hơn.

- Lữ Ngự?

- Có tiểu nhân!

- Chú ý động tĩnh của Hứa Vĩnh và Phụng Ngưng, bất kể chuyện gì đều phải báo lại cho ta.

- Vâng.

Bây giờ chỉ có thể quan sát. Mẫu thân trên triều đình ra sức giúp đỡ thái tử, phần nào đã lấy cân bằng thế cục. Có Phong gia chống lưng, nàng khi lên triều đường không còn phải chịu uất ức nữa.

Trở thành phu quân của thái tử, ta mới hiểu cảm giác của Hứa Vĩnh khi gả vào hoàng gia. Có nhiều việc, bản thân không thể tự chủ. Phong gia dù lớn mạnh nhưng so với hoàng quyền cũng chỉ như con cá nhỏ đang giẫy dụa trong cát. Mẫu thân dù có lòng nhưng cũng không dám chống đối hoàng thượng, chống đối hoàng quyền.

Thánh chỉ ban xuống, phu thái tử phải nạp thêm ba phu thị. Ta với địa vị phu quân đương nhiên phải đích thân chọn lựa.

Siết chặt thánh chỉ trong tay, ta bất lực. Hoàng thượng là đang cảnh cáo ta nên biết giới hạn sao? Vài năm nay, Phong gia giúp cho nương tử không ít chuyện, trên triều đường đã có tiếng nói riêng. Đặc biệt là khi hoàng thượng lui vào hậu cung, giao chuyện triều đình cho thái tử. Cuộc chiến với Phụng Ngưng đang đi vào hồi kết.

Khi ta nghĩ chúng ta sắp thắng thì hoàng thượng lại ra thánh chỉ, giao quyền lực cho Phụng Ngưng. Không hiểu sao thời gian này Hứa Vĩnh rất kỳ lạ, hắn vẫn giúp Phụng Ngưng thu gom quyền lực, chèn ép Âm nhi nhưng lại nhất quyết không hạ sát chiêu, phế truất Âm nhi, tận lực duy trì thế cân bằng hiện tại.

Tại sao?

Hứa Vĩnh thu sức, Âm nhi đương nhiên đang thắng thế nhưng hoàng thượng lại giúp Hứa Vĩnh duy trì thế cục. Hai người đang có âm mưu gì?

- Đại nhân...

Ta nhìn lên Lữ Ngự, gương mặt hần cau có nhìn vào thánh chỉ. Ta thở dài:

- Phu thị thôi. Ta là phu quân, còn phải sợ bọn họ sao?

Nạp phu thị thôi. Thánh chỉ nói là phải nạp vào, không nói phải nhận được ân sủng. Ta còn ở đây, bọn họ có thể làm gì?

Nếu đã nạp, nên nạp người có thể giúp ích cho Âm nhi.

Trong triều hiện tại ngoài Phong gia chỉ còn Lãnh gia và Hạ gia có ảnh hưởng nhất định trong triều. Chọn phu thị thì nên chọn trong hai gia tộc này.

- Lữ Ngự? Lãnh gia bây giờ có công tử nào đã trưởng thành mà chưa gả đi không?

- Hồi công tử, chỉ có một người. Từ nhỏ sống với phụ thân ở bên ngoài, vài tháng gần đây mới về Lãnh gia nhận tổ quy tông.

Ta cười thầm. Lãnh tướng quân này quả thật phong lưu. Số trận nàng đánh thắng hần nhiều bằng số con rơi của nàng. Cách vài năm lại xuất hiện thêm một đứa con ngoài giá thú sống cùng với phụ thân, trưởng thành rồi mới quay về Lãnh gia nhận tổ quy tông.

- Đại nhân, nhưng người này từ nhỏ sống trong dân gian, không hiểu quy củ kinh thành. E rằng...

Ta cười:

- Không hiểu thì học. Quan trọng hần là con của Lãnh tướng quân. Ta tò mò muốn biết Lãnh tướng quân thương đứa con nào hơn?

Mu bàn tay là thịt, lòng bàn tay cũng là thịt. Hai đứa con gả cho hai công chúa. Lãnh tướng quân sẽ giúp bên nào? Ta không hy vọng nàng có thể quay lưng với Hứa Vĩnh nhưng ít nhất trên triều cũng nhẹ nhàng với Âm nhi hơn...

- Hạ gia thì sao?

Lữ Ngự lắc đầu:

- Không có ạ.

Hạ gia là nhà cha đẻ của Âm nhi, phượng quân Hạ Nghinh. Hạ gia hiện tại sa sút, phải dựa vào Âm nhi để duy trì, bọn họ sẽ không dám chống đối Âm nhi. Phu thị xuất thân từ gia tộc này không cần thiết nhưng sẽ yên tâm hơn.

- Không cần phải là trực hệ...

- Vậy thì có một người. Cháu gọi phò mã quốc sư là cậu...

- Con của em ruột phò mã sao?

- Không phải. Gia mẫu của phò mã nhận mẫu thân vị công tử này làm con nối dõi, không có quan hệ máu mủ.

Ta gật đầu. Là con của người nối dõi sao? Vậy cũng không tệ.

- Vậy chọn hần đi.

Kéo gần quan hệ với quốc sư, Âm nhi có thêm một thế lực hoàng thất ủng hộ.

Còn một người. Lấy trong gia tộc nào đây?

Các gia tộc khác hoặc đã ủng hộ Âm nhi hoặc ủng hộ Phượng Ngưng, một số ít giữ thái độ trung lập. Lấy người ủng hộ Âm nhi chẳng có tác dụng gì, người trong gia tộc ủng hộ Phượng Ngưng có khác gì khiêu khích nàng ta lại ôm gán điệp vào nhà, khiến hậu viện không yên tĩnh. Trung lập... những gia tộc này đa số ủng hộ hoàng thượng, không thể đụng vào.

- Trong kinh thành còn gia tộc nào có con trai trưởng thành chưa có hôn ước không?

Lữ Ngự lắc đầu:

- Không có ạ. Các công tử cách lễ trưởng thành một năm đều đã đính ước rồi.

Ta trầm tư:

- Ta nhớ Kim gia còn một nam hài nhỏ hơn ta vài tuổi. Đã làm lễ trưởng thành chưa?

- Còn ba năm nữa ạ.

Ta gật đầu:

- Vậy hẳn đi.

Dù sao cũng thiếu một người, cứ chọn đại một hài tử cũng không sao.

Thánh chỉ ban ra, người của Hạ gia vào cung ngay trong tháng. Kim gia và Lãnh gia chỉ ra thánh chỉ, chưa vội vào cung. Ta lấy lý do bọn họ còn nhỏ chưa hiểu quy củ cung đình trì hoãn thời gian vào cung. Hy vọng qua vài năm, hoàng thượng quên đi chuyện này. Vậy Âm nhi không cần lập phu thê nữa. Một mình Phong gia cũng có thể bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Phiên ngoại: Phong Nghị (6)

Dù ta muốn giúp đỡ Nguyệt Lương nhưng chỉ dám an bài hậu cung của nàng, chuyện triều chính đều giữ thái độ im lặng, không hỏi, không nghe. Nhiều đêm nhìn nàng miệt mài trong thư phòng đọc tấu chương ta suy nghĩ không nhin được, muốn thay nàng giải quyết nhưng lời mầu thân nói khiến ta chùn chân. Ánh mắt của hoàng thượng sắc sảo, cũng lạnh giá. Một chút sơ sẩy, ta và nàng đều sẽ táng thân. Ta sao có thể vì sơ suất của mình mà để nỗ lực của nàng trôi theo dòng nước? Điều duy nhất ta có thể làm cho nàng là ngăn chặn Hứa Vĩnh, phá bỏ những âm mưu hắn bày ra vì nàng.

Hứa Vĩnh lập mưu giúp Phượng Ngưng có được Từ Hương tộc. Âm nhi vì chuyện này mà không vui, vài đêm liền không ăn uống gì.

Từ Hương tộc đang giao thương với Trường Hạp quốc, sẽ nhanh chóng giàu lên. Có nó giống như cầm trong tay túi tiền không cạn. Âm nhi mất đi Từ Hương tộc sẽ gặp khó khăn khi giải quyết chuyện triều đình.

Hứa Vĩnh, không thể để hắn tiếp tục tồn tại.

- Lữ Ngư?

- Có thuộc hạ.

- Đã cài người vào phủ đại công chúa chưa?

- Dạ rồi! Nhưng không được coi trọng lắm.

Ta gật đầu:

- Nói với hắn trong thời gian Hứa Vĩnh về nhà mẹ, tìm cách để Phượng Ngưng biết trước kia Hứa Vĩnh có thương thâm một công chúa. Hiện nay vẫn thường gặp nàng ta ở nhà Lãnh tướng quân.

- Dạ!

Phượng Ngưng rất quan tâm Hứa Vĩnh. Hồi nhỏ ta quá ngu ngốc nên mới nhìn không ra. Tình cảm đó, sau chín năm bên nhau hẳn cũng đủ nồng nàn rồi. Ta muốn xem phản ứng của nàng khi biết trái tim của Hứa Vĩnh vốn đã có chủ. Mà người đó, không phải nàng. Hẳn sẽ rất đặc sắc.

Quả nhiên tin này tung ra, Phượng Ngưng ngay lập tức tới nhà Lãnh tướng quân, nhất quyết đưa Hứa Vĩnh trở về. Từ đó ra lệnh quân nghiêm Hứa Vĩnh, một bước cũng không được rời khỏi hậu cung.

Ta chưa kịp ăn mừng thì thánh chỉ ban ra, triệu Kim Thuyền và Lãnh Tiểu vào cung dưới danh nghĩa là phu thê của thái tử.

Ta biết, Hứa Vĩnh đang trả đũa ta. Hắn bị giam trong hậu cung, mất đi sự tin tưởng của Phượng Ngưng nhưng vẫn có thể ép thái tử nạp thêm hai phu thê. Ta quả thật đã đánh giá thấp Hứa Vĩnh.

- Đại nhân!

Lữ Ngư lo ngại nhìn sang, ta hỏi hắn:

- Làm sao vậy?

- Những phu thị này... lỗ đầu...

Ta thờ dài.

Thời gian này tình cảm của ta và thái tử không tốt. Nàng mặc dù dịu dàng đối xử với ta nhưng chưa thực sự nhìn ta bao giờ. Dù nàng đứng trước mặt nhưng có cảm giác xa xăm vạn trượng. Nàng cảnh giác với ta, cũng đề phòng ta. Nếu phía sau ta không phải Phong gia, đến nhìn ta nàng còn không muốn.

Nạp thêm hai phu thị, không may trùng ý nàng... cuộc đời của ta coi như vứt không rồi.

Ta nói với Lữ Ngư:

- Không sao! Chỉ cần không cho bọn họ tiếp cận nhiều với thái tử, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu.

Lữ Ngư gật đầu:

- Thần sẽ cho tỳ nữ dạy bọn họ quy củ trong cung.

Ta gật đầu.

Bản thân ta thấy so với đám phu thị này thì người trong Thiên Viên các mới là đáng lo. Hắn mặc dù không thể trở thành phu thị của thái tử nhưng trong tầm mắt, không có kẻ nào quan trọng bằng hắn. Đúng không?

Nàng bỏ qua mọi thị phi, nguy hiểm trong thâm cung, một mực bảo vệ hắn. Tại sao? Ta không tin chỉ là vì Nhật Lương. Mười năm qua đi, nàng chỉ vì Nhật Lương thôi sao?

- Đại nhân! Không hay rồi!

Lữ Ngư hét hải chạy vào, hắn nói:

- Thái tử mang một nam nhân về cung, đã lập thành phu thị rồi.

Nàng ấy lập phu thị mà không thông qua ta? Nam nhân nào lại có bối cảnh lớn như vậy?

- Hắn là ai?

Lữ Ngư lắc đầu:

- Không rõ thân phận! Chỉ biết thái tử gặp hắn trong Phong gia.

Phong gia? Nhà ta sao? Sao có thể?

- Họ hàng của ta sao?

Lữ Ngư lắc đầu, cúi người nói nhỏ bên tai ta:

- Không phải gặp trong nhà chúng ta. Thái tử tự tung tin như vậy. Phu nhân đang điều tra nhưng thân phận hắn bị thái tử bưng bít, rất khó tra ra. Chỉ biết thái tử gặp hắn khi đang trên đường đến Phong gia thăm phu nhân, thuận miệng nói là gặp trong Phong gia, dựa vào thân phận em họ đại nhân để vào cung.

Siết chặt tay. Thái tử có ý gì?

Ta cười lạnh:

- Đi! Đi xem người “em họ” này của ta mặt mũi trông ra làm sao!

Nhìn Vương Tả Khiết trước mặt, ta không biết nên nói gì. Chẳng khác gì một hầu tử trên núi. Thái tử nhìn trúng gì mà mang hắn về đây?

- Ngươi là em họ ta? Trước giờ sao ta chưa từng gặp?

Hắn cười:

- Ta cũng chưa từng gặp ngươi.

Rất hỗn xược.

- Người đã vào đây với tư cách em họ ta thì cũng đừng làm Phong gia mất mặt. Cố gắng chăm chỉ học lễ nghi, nghiêm chỉnh thực hiện. Đừng chuốc họa vào người.

Ta đứng lên đi ra ngoài.

Một người mới đến mà dám công khai khiêu chiến với ta? Hắn phải dạy dỗ hần từ từ!

- Đại nhân, không sao chứ ạ?

Ta nhìn sang Lữ Ngự, hần nói tiếp:

- Hần là người đầu tiên thái tử chủ động mang về. Có khi nào...

Ta cười:

- Nàng có tình cảm với hần sao? Không sao cả! Chỉ là hứng thú nhất thời. Vài tháng qua đi, cảm giác mới mẻ không còn, hần còn chỗ dựa nào khác? Tuy nhiên, cũng không thể không đề phòng. Nói với Tạ Lam quân giáo hần cho thật nghiêm, mười canh giờ đều phải học lễ nghi, một cử chỉ sai sót đều phải làm lại từ đầu.

- Vâng!

Huấn luyện một con thú hoang không bao giờ là dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Phiên ngoại: Phong Nghi (7)

- Kim Thuyền, người và Quân Nương lên ra ngoài, theo sát người của Định quốc tướng quân. Bọn họ chắc chắn tìm thấy thái tử. Gặp được người, tuyệt đối đừng manh động, hằng ngày gửi mật thư về báo cáo tình hình.

- Vâng!

Tiên Ân cung đột nhiên bốc cháy, thái tử mất tích. Mọi chuyện diễn ra bất ngờ đến khó tin.

Người đứng sau... lại là Hứa Vĩnh sao?

Hần cuối cùng cũng hạ sát tâm với Âm nhi?

Nhật Lương quay trở về, thế cục kinh thành chao đảo. Lại có thêm một kẻ tranh giành vị trí thái tử. Hứa Vĩnh nghĩ Phượng Ngưng có thể thắng nổi Nhật Lương sao? Vì vậy hần hạ sát tâm với Âm nhi, gạt bỏ một kẻ cản đường?

Hứa Vĩnh, người đã bắt nhân đừng trách ta bất nghĩa.

- Lữ Ngự!

- Có thuộc hạ!

- Để cho Phượng Ngưng biết vị công chúa mà Hứa Vĩnh yêu là Nhật Lương, hần không đồng ý làm phu quân nàng vì muốn làm phu quân của Nhật Lương.

- Vâng!

Phượng Ngưng, người tốt nhất đừng khiến ta thất vọng.

- Đại nhân!

Ta dùng đàn, nhìn Lữ Ngự. Gương mặt hần trắng bệch:

- Đại công chúa đã chết!

Ta giết mình:

- Hứa Vĩnh thì sao?

Lữ Ngư nói nhỏ:

- Cũng...

Ta cúi đầu che đi cảm xúc trong lòng. Phụng Ngưng khi biết Hứa Vĩnh chỉ lợi dụng nàng có thể sẽ giết hấn nhưng ta không hiểu tại sao nàng ta cũng chết. Là ai giết nàng? Nhật Lương sao? Nàng ta hiện tại không có trong cung. Lãnh gia? Bọn họ có thể giết chết đại công chúa sao? Chẳng lẽ... là hoàng thượng?

Ta bị chính suy nghĩ của mình làm cho sợ hãi. Hoàng thượng thật sự có thể giết chết con đẻ của mình? Vậy Âm nhi thật sự rất nguy hiểm.

“Ám vệ truy sát, không thể về kinh thành.”

“Cách kinh thành mười dặm, đang đến Hoả Hương.”

Hoàng thượng muốn sát hại thái tử, đây là điều mà không ai trong chúng ta ngờ tới được. Trong lịch sử Nghi quốc, chưa từng có tiền lệ này. Làm thái tử mười năm, ở bên hoàng thượng mười tám năm, Âm nhi lại có thể vì sự trở về của Nhật Lương mà mất đi tính mạng.

Nhật Lương là cục đá cản đường nàng nhưng trở trêu thay, nàng ta bây giờ lại là tấm khiên bảo vệ Âm nhi. Điều mà không ai trong Nghi quốc làm được nhưng nàng ta có thể. Chống đối hoàng thượng!

- Khá lắm! Hy vọng người có thể giữ được suy nghĩ này. Nếu còn tham vọng làm phụng quân thì người phải giữ cho được vị trí thái tử của Phụng Âm. Nếu không... thì đành uỷ khuất làm phu thị của ta thôi. Phu thị! Không phải phu quân!

Siết chặt tay nhìn bóng hình quen thuộc rời đi. Nàng ta giống Âm nhi nhưng không phải nàng. Mỗi một lời nói, ánh mắt hay điệu bộ đều xác lác, trơ trẽn. Nàng ta sử dụng gương mặt của Âm nhi mà sỉ nhục ta!?

Rầm!

Ta hát đồ cây đàn, dùng tiếng đồ vỗ để bình tâm.

Ta ngạc nhiên!

Hai mươi năm nay rất ít người khiến ta tức giận đến mất kiểm soát! Không nghĩ chỉ vì vài lời nói của Nhật Lương mà ta đã có thể động tay chân. Vì gương mặt kia sao? Những lời ta mong muốn được nghe lại xuất phát từ người khác. Đứng trước mặt Nhật Lương, ta liên tục phải nói với chính mình nàng ta không phải Âm nhi. Nhưng vẫn không thể ngăn được niềm vui trong lòng. Cuối cùng, tất cả chỉ là sự giấu cợt, khinh thường của nàng ta.

Nỗi hận này, ta nhất định không quên!

- Lữ Ngư!

- Đại nhân!

- Tìm cách trốn khỏi cung. Ta phải gặp mẫu thân.

- Vâng!

“Thái tử đang tìm cách ra biển, sẽ đến Ân quốc.”

Âm nhi muốn rời đi?

Nó có lẽ là sự lựa chọn đúng đắn nhất. Hiện tại kinh thành đang rối loạn, nàng ở lại Nghi quốc quá nguy hiểm. Dù cho Nhật Lương có thành hoàng đế thì cũng là chuyện của vài năm tới. Khi hoàng thượng còn tại vị, sự sống của Nguyệt Lương vẫn còn bị đe dọa.

- Nghi nhi!

Mẫu thân gọi ta. Thời gian in hằn trên gương mặt người, gương mặt trẻ đẹp ngày trước đã có nếp nhăn. Thứ duy nhất không đổi chính là ánh mắt hiền từ người nhìn ta.

- Mẫu thân!

Người thờ dài:

- Con vất vả rồi! Là ngày trước ta chọn nhầm người.

Ta là người muốn cưới Nguyệt Lương, mẫu thân sao lại tự trách mình? Nếu quý trách nhiệm cho ai đẩy Phong gia vào nguy hiểm, đó không phải ta sao?

Nắm lấy tay người. Bàn tay nhỏ nhắn đã có nếp nhăn, ta nói:

- Mẫu thân! Chưa tới lúc cuối cùng, xin đừng nhụt chí.

Người nhìn ta, thờ dài:

- Con vẫn muốn ủng hộ Nguyệt Lương? Nàng bây giờ sống chết chưa rõ. Con...

- Mẫu thân! Sống chết chưa rõ không có nghĩa là nàng đã chết.

- Nghị nhi! Bất luận ai làm thái tử thì hoàng thượng vẫn cần Phong gia, con sẽ không gặp nguy hiểm. Nhật Lương có gương mặt giống Nguyệt Lương, con có thể...

- Mẫu thân! Dù cho Nhật Lương có gương mặt giống thái tử nhưng tính cách nàng ta lại không giống. Với thái tử, Phong gia chúng ta còn cơ hội nhưng nếu là Nhật Lương, chúng ta chỉ còn mười năm thôi. Con không giấu người, mấy đêm trước Nhật Lương đến gặp con, nàng ta nói rất rõ ràng, con chỉ có thể trở thành phu thê của nàng ta, vị trí phu quân, đừng bao giờ mơ đến.

Mẫu thân giật mình nhìn ta. Ta gật đầu nói tiếp:

- Mẫu thân, người hiểu điều này có nghĩa là gì đúng không? Nhật Lương từ chối con. Bây giờ, cả con và Phong gia chỉ còn một lối thoát duy nhất là thái tử. Dù sống dù chết cũng phải giữ cho được vị trí thái tử của Nguyệt Lương.

Nhật Lương đến tìm ta khẳng định không đơn giản. Nàng ta đang có kế hoạch và muốn ta làm đồng minh, muốn ta thay nàng kéo dài thời gian và sự chú ý của hoàng thượng. Bất luận ta có ghét nàng đến đâu thì bây giờ chúng ta đều có chung một mục đích: bảo vệ Âm nhi. Chỉ cần có thể giữ lại mạng sống của Âm nhi, ta chấp nhận làm bất cứ điều gì.

Trái với suy nghĩ của ta, Nhật Lương liên kết với Quốc sư và Tĩnh vương tạo phản. Bức vua thoái vị, ủng hộ Nguyệt Lương làm tân đế.

Hoàng thượng đang trong thời kỳ đỉnh cao, thế lực bao trùm thiên hạ. Âm nhi lại mất tích. Hoàn cảnh bất lợi như vậy nhưng bọn họ lại tạo phản. Ngang nhiên phế truất hoàng thượng.

Tạo phản thành công, Nghi quốc chao đảo.

Nhìn Nhật Lương từng bước lên để vị dưới tư cách của Âm nhi. Ta biết, nàng ta giống với ta, đều cùng một loại người. Vì mục đích mà bất chấp thủ đoạn. Khác ở chỗ, ta chỉ dám lên lún, âm thầm trong bóng tối còn nàng ta có thể công khai, đập bằng mọi rào cản.

Ngưỡng mộ sao? Hay là khinh thường?

Nàng ta có lẽ là đối thủ đáng sợ nhất trong cuộc đời ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Phiên ngoại: Phong Nghị (8)

“Đã đến nơi. Ở lại Linh Trà Sơn, Ân quốc. Thái tử khỏe mạnh.”

Âm nhi có lẽ nên quay về. Triều đình Nghi quốc đang lâm nguy, cần có người chủ trì. Nếu nàng còn chần chừ, đế vị này không biết còn giữ được bao lâu.

Ai đi đón nàng thì thích hợp?

Ai có thể đảm bảo an toàn cho nàng?

Hạ Cẩm đi sẽ an toàn cho Âm nhi nhưng một mình ta có thể chống lại hoàng thất? Người nguy hiểm nhất bây giờ là Nhật Lương, kẻ đang đóng giả Âm

nhi thao túng quyền lực. Nếu nàng quen với quyền lực trong tay, liệu có đơn giản trả lại cho Âm nhi như đã nói?

Không được!

Phải để nàng ta rời khỏi kinh thành!

Vị trí này, chỉ cần một người là đủ.

Ta mang tin tức của Âm nhi đến cho Nhật Lương, bắt ngờ là nàng ta không chút do dự muốn đi đón Âm nhi trở về.

Cũng tốt!

Nàng ta rời đi, ta có thể thao túng kinh thành, giữ vững đế vị cho Âm nhi. Dù các thành trì khác có làm phản, chỉ cần kinh thành nằm trong sự kiểm soát của ta, Âm nhi quay về vẫn có thể đảo ngược thế cờ. Kinh thành mất, chúng ta cái gì cũng không còn!

Âm nhi quay về, bình an vô sự.

Vừa nhìn thấy nàng, ta giống như bị tát cho một cái. Choáng váng!

Nàng có thai!

Người ta yêu có thai với một người khác! Trớ trêu hơn hẳn còn là người ta cử đi bảo vệ nàng.

Nực cười!

Ta chính là kẻ nực cười nhất thế gian!

Nhìn Kim Thuyền quỳ trước mặt, ta hận không thể giết chết hắn.

Nhưng, có ý nghĩa gì?

- Đứng lên đi! Ngươi cũng là phụ thị của hoàng thượng, viên phòng với nàng thì có lỗi gì? Thời gian tới hãy chú ý chăm sóc nàng, đừng để nàng lo lắng. Còn nữa, rảnh rồi thì đến gặp mẫu thân ngươi, nàng rất nhớ ngươi!

- Vâng!

Kim Thuyền rời đi, càng lúc càng xa.

- Đại nhân!

Ta nhìn sang Lữ Ngư, ánh mắt của hắn sâu thẳm:

- Hay...

Hắn đưa tay lên cổ, làm tư thế giết người. Ta lắc đầu:

- Đừng ngu ngốc! Ván cờ ta đánh là cuộc đời, không phải vài tháng ngắn ngủi. Vì chút nóng giận trước mắt mà huỷ đi bàn cờ, đó mới là ngu ngốc!

Tuy nhiên, cũng không thể không có chút trừng phạt nào. Chỉ là thời cơ chưa tới mà thôi. Âm nhi mang thai ở những tháng cuối cùng, không thể kích động nàng. Chẳng may... sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ là dù ta cẩn thận bao nhiêu cũng không thể ngờ Nhật Lương bạo phát, giết người trong Thiên Viên các, tệ hơn là giết người trước mặt Âm nhi, kích động nàng sinh non.

Nhật Lương!

Nàng ta không chỉ giết hết người của ta trong Thiên Viên các mà còn khiến người ta yêu gặp nguy hiểm.

Tốt lắm!

Ta sẽ nhớ món nợ này! Từ từ cùng nàng ta tính sổ! Đời người còn dài, không cần phải nóng vội.

Âm nhi sinh non, Nhật Lương muốn quay về Hoà Hương.

Áy náy sao? Có phải muộn rồi không?

Âm nhi xảy ra chuyện gì, chút áy náy này của nàng ta bù đắp được sao?

Chỉ là, cơ hội đang mở ra. Cho ta và cho Âm nhi nữa!

- Lữ Ngư!

- Có thuộc hạ.

- Chuyện đó, bắt đầu đi!

- Vâng!

Quốc sư đã về núi Thất Nghịch. Nhật Lương cũng quay về Hoả Hương. Tịnh vương gia cũng nên về thôi nhỉ? Kinh thành này, một công chúa là đủ!

- Phong ca! Mẫu thân ta...?

Ta nhìn Kim Thuyền, mỉm cười:

- Người không sao! Chỉ là có chút cảm mạo thôi, uống thuốc là sẽ khỏi.

- Ta có thể gặp người không?

- Chuyện này... Thái y nói bá mẫu cần được tịnh dưỡng. E rằng... có chút khó khăn...

Kim Thuyền quỳ xuống:

- Phong ca, có thể cho ta gặp người không? Đứng từ xa nhìn cũng được.

- Kim Thuyền, ta đã nói với người nam tử hán không để đụng một chút là quỳ. Người bây giờ đã là phu thi của hoàng đế, sao có thể nhu nhược không bản lĩnh như vậy? Chỉ là không được gặp mẫu thân trong một thời gian thôi, có phải nói là cả đời đâu. Đứng lên!

Kim Thuyền đứng lên. Nhìn gương mặt nhu nhược mím chặt môi của hán, nỗi hận của ta lại lớn dần. Hán hơn ta cái gì mà lại có thể có được trái tim của Âm nhi? Ta không hiểu!

Ta không kiên nhẫn:

- Kim Thuyền, mẫu thân người cần Hoàng Tô trong thái y viện nhưng dược liệu này hiện không còn nhiều...

- Phong ca!

Kim Thuyền lại quỳ xuống. Ta nhắm mắt ngăn cảm xúc đang dâng lên:

- Hoàng Tô hiện tại là dược liệu để hoàng thượng dưỡng bệnh, không thể mang ra dùng...

- ...

- Trong vật phẩm của ta cũng có Hoàng Tô.

Kim Thuyền ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt có khao khát. Ta nói:

- Bá mẫu có thuốc hay không còn tùy vào hành động của người.

Kim Thuyền nhìn ta không hiểu. Ta cười:

- Nàng gửi cái này cho người!

Ta nhìn sang Lữ Ngư, hán lấy ra một cái hộp trong tay áo đưa cho Kim Thuyền.

- Đây là cái gì?

Ta trả lời Kim Thuyền:

- Lệ Không Tước! Thứ này chắc người rõ hơn ta!

Lệ Không Tước là độc dược gia truyền của Kim gia. Ta hy vọng Kim Thuyền không ngu ngốc đến mức không hiểu ý ta.

Kim Thuyền sững sờ nhìn ta sau đó cúi đầu nhận lấy. Nhìn sự hèn mọn trong mắt hắn, ta chỉ có thể cắn chặt răng chịu đựng nỗi nhục này.

Vài ngày sau, Kim Thuyền trúng độc.

Ta mỉm cười.

Hắn chắc sẽ không lỡ tay mà tự giết mình chứ?

Nếu vậy sẽ buồn chán lắm!

- Đại nhân! Kim Thuyền chưa chết!

Ta nhìn gương mặt bất mãn của Lữ Ngư, mỉm cười:

- Không chết thì tốt lắm!

Kim Thuyền thông minh hơn ta nghĩ. Hắn đoán được ta không muốn để hắn chết sao? Thực lòng ta không muốn Kim Thuyền chết, ít nhất là thời điểm này hắn chưa được chết. Hắn sống có lợi hơn là chết.

Kim gia còn, Kim Thuyền không dám chống đối ta. Hắn không chết, Âm nhi sẽ áy náy với ta. Với sự giúp đỡ của thời gian, ta sẽ biến nỗi áy náy này thành tình yêu. Nàng yêu Kim Thuyền, nhưng chỉ đúng với bây giờ. Thời gian qua đi, ta sẽ xóa mờ tình yêu này. Nàng cuối cùng rồi cũng biết, ai mới là phu quân nàng. Ai mới là người có thể cùng nàng chống đỡ thiên hạ này.

- Đại nhân! Hoàng thượng đến!

Ta giật mình nhìn Âm nhi tiến lại gần. Gương mặt nàng trắng bệch mệt mỏi, y phục thấm ướt phong sương. Đờ nàng ngồi vào ghế gần chậu than, ta thờ dãi đưa cho nàng tách nước nóng:

- Thân thể người còn yếu sao lại đi ngoài sương lạnh?

Nàng uống nước nhưng không nói gì cũng không quan tâm lo lắng của ta, chỉ lơ đãng chìm trong suy nghĩ của mình. Âm nhi thế này rất quen thuộc, nàng đang lo lắng suy nghĩ. Cho ai? Kim Thuyền?

Ta nhìn sang Lữ Ngư, ra hiệu cho hắn và người hầu lui ra. Âm nhi đến đây, e rằng không đơn giản là tiện chân!

Ta để nàng yên lặng chìm trong suy nghĩ của mình. Ta yên lặng ngắm nhìn nàng. Lâu rồi, mới được ngắm nàng gần như vậy.

Nàng chớp mắt, bối rồi nhìn ta.

Là không biết mở lời thế nào sao?

- Nàng đến đây vì Kim Thuyền sao?

Nàng cắn môi:

- Người có thể tha cho hắn không?

Ta thờ dãi:

- Ta không hạ độc hắn.

Ta chỉ đưa cho hắn độc dược, cũng không nói hắn nên tự sát. Là tự bản thân hắn muốn làm vậy thôi.

Nàng siết chặt tay im lặng. Ta thờ dãi đi đến bên nàng, dùng tay mình phủ lên đôi tay đang nắm chặt đến trắng bệch kia.

- Nếu nàng không tin ta, có thể cho người điều tra.

Nàng ngước lên nhìn ta, bối rồi.

- Ta có thể vì nàng mà bảo vệ hắn.

Âm nhi cắn môi không nói. Nàng không tin!

Ta thờ dãi:

- Nếu nàng không tin ta thì hãy mang hấn giấu đi. Đến nơi mà ta không thể làm hại hấn hay con của nàng.

Nàng cắn môi:

- Ta có thể chấp nhận bất cứ yêu cầu gì của ngươi, chỉ cần ngươi tha cho hấn.

Ta bật cười:

- Giống như nàng đồng ý với quốc sư vực dậy Nghi quốc trong ba năm sao?

Âm nhi ngạc nhiên nhìn ta sau đó cúi đầu xuống. Ta bắt lực thờ dài:

- Hấn quan trọng vậy sao? Vì hấn nàng bắt chấp tất cả?

Nàng vì hấn đồng ý với điều kiện không thể nào như vậy? Nàng biết thừa vực dậy Nghi quốc khó khăn thế nào mà vẫn vì hấn đồng ý. Ta nên mắng nàng ngu ngốc hay nên ngưỡng mộ Kim Thuyền đây?

Ta tức giận đến mỉm cười. Ta muốn biết nàng có thể vì hấn mà làm những chuyện ngu ngốc gì.

- Hậu cung! Ta muốn nàng hứa ngoài ta và Kim Thuyền, hậu cung của nàng sẽ không thêm bất cứ ai nữa.

Nàng ngạc nhiên nhìn lên. Ta ngăn không được bản thân mỉm cười. Nàng có thể đồng ý không? Muốn chấn hưng Nghi quốc nàng cần sự ủng hộ của các gia tộc, có gì nhanh hơn là nạp người vào hậu cung? Nàng có thể vì Kim Thuyền mà đi đường vòng không?

Âm nhi cắn môi, gật đầu:

- Ta hứa với ngươi!

Ta nghe tim mình đau nhói, vỡ vụn.

Nàng quả thật vì hấn có thể làm bất cứ chuyện gì.

Ta bắt buộc bản thân phải đứng yên. Ta sợ một cử động nhỏ cũng khiến cơ thể ta bạo phát, không khống chế được mà đã thương nàng.

Nương tử của ta hiện ngang đứng trước mặt ta, kiên định nói với ta rằng nàng sẵn sàng vì một nam nhân khác mà có thể làm bất cứ chuyện gì.

Là nương tử của ta!

Là người ta dùng cả cuộc đời để yêu thương lại có thể đứng trước mặt ta nói ra những lời ấy!

Dù ta biết nó sẽ khó khăn, dù ta đã lường trước được nhưng cũng không ngăn nổi trái tim vỡ vụn, gào khóc.

Nương tử của ta!

Hít một hơi sâu. Ta quay người vào giường nghỉ. Ta thật sự sợ mình sẽ đã thương nàng.

Ta ngồi trên giường, trầm lặng chìm vào nỗi đau. Ván cờ ta sắp xếp đều rất tỉ mỉ. Chính ta cũng lường được điều này nhưng lại chưa từng nghĩ, vượt qua nó lại khó khăn đến vậy.

Loạt xoạt!

Tiếng động làm ta chú ý.

Âm nhi cũng theo ta đi vào. Nàng đứng trước mặt ta, chậm rãi thoát y phục.

Ta nhắm mắt lại ngăn cơn tức giận!

Nàng vì hấn cái gì cũng dám làm đúng không?

Ta nhẫn nại chờ nàng thoát hết y phục.

Ngày này, ta chờ đợi đã rất lâu...

Cuối cùng nó cũng đến...

Nhưng lại là nỗi sỉ nhục lớn nhất của ta.

Nàng có thể viên phòng với ta vì một nam nhân khác!

Tay ta chạm vào vai nàng. Thân hình cứng nhắc, dù nàng che giấu nhanh nhưng ta nhìn thấy nỗi hoảng sợ trong mắt nàng.

Nàng sợ gì chứ?

Ta mới là kẻ phải sợ!

Tức giận cùng đau lòng đan xen, tất cả đều bị ta nuốt hết vào bụng. Một chút cũng không lộ ra.

Nhẹ đẩy nàng xuống giường. Nhìn thân hình nàng cứng nhắc lại, ta chỉ có thể cười châm chọc. Nương tử ta sợ ta đụng vào nàng ấy!

Ta kéo chăn bọc lại cơ thể nàng, tránh cho nàng bị lạnh, cũng tránh để nó ảnh hưởng đến định lực đang ở giới hạn của ta. Thở dài nằm xuống, ta nói:

- Ta không giết hấn! Đừng lo lắng! Thân thể nàng còn yếu không tiện thực hiện chu công chi lễ. Dù ta muốn cũng sẽ không ép buộc nàng.

Nàng ngạc nhiên nhìn lên. Ta thở dài:

- Nghỉ đi! Ngày mai nàng còn phải lên triều sớm.

Nàng chớp mắt nhưng không ngủ. Ta đành nói:

- Nếu nàng lo sợ như vậy thì để Kim Thuyền đi dự hôn lễ của Định Quốc tướng quân, nhờ nàng ấy bảo vệ hấn. Như vậy, nàng an tâm rồi chứ?

Âm nhi e dè nhìn ta, chần chừ nhắm mắt ngủ.

Hơi thở của nàng dần dần đều đặn. Tim ta cũng theo nhịp thở của nàng mà đau nhói từng hồi. Ta bây giờ ngoài chờ đợi thì có thể làm gì?

Rồi cũng sẽ qua thôi.

Hằng ngày ở bên nàng, chờ đợi nàng từ từ chấp nhận ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Phiên ngoại: Phong Nghị (9)

- Đại nhân!

Ta nhìn sang Lữ Ngư. Hấn nói:

- Định Quốc tướng quân đang mang sinh lễ đến núi Thất Nghịch.

Ta tiếp tục đàn, coi như không có ý kiến. Lữ Ngư chần chừ không chịu đi. Ta thở dài:

- Muốn hỏi gì?

Hấn nói:

- Định Quốc tướng quân thật sự muốn cưới vị công tử kia sao? Hấn là con riêng của phò mã gia mà.

Ta dừng đàn:

- Ngươi nghĩ chuyện này là thế nào?

Hấn lắc đầu. Ta thở dài:

- Làm sao ngươi biết hấn là con riêng của phò mã?

- Quốc sư và phò mã đều đã nhận...?

Ta nhìn mặt hấn, gật đầu:

- Tất cả đều là bọn họ nói. Chúng ta làm sao biết được đó có phải sự thật hay không?

- Ý người là Định Quốc tướng quân tự dựng lên chuyện này sao? Nàng làm vậy để lôi kéo phò mã gia?

Ta nhìn không được đánh lên đầu hấn. Theo ta lâu như vậy mà một chút cũng nhìn không ra?

- Phò mã là cái gì? Người mà nàng ta muốn lôi kéo là quốc sư đấy. Quốc sư không có con, cả Nghi quốc đều biết. Đất phong, gia sản, quyền lực của nàng đều không có người kế vị. Khi nàng mất đi, mọi thứ tự động quy về triều đình. Nàng sẽ cam tâm sao? Hoàng thượng không phải đứa cháu mà nàng thương nhất, cũng không phải người nàng kỳ vọng nhất, sao có thể cam lòng nhìn sản nghiệp của mình mất vào tay hoàng thượng. Hôn nữa...

Ta nhìn Lữ Ngự, có chút lưỡng lự. Nói cho cùng hấn theo ta từ nhỏ, lại vào cung cùng ta. Có chuyện gì của ta mà hấn không biết?

Ta thở dài:

- Hôn nữa, thế lực của đại gia tộc đang lớn mạnh, hoàng thất có nguy cơ. Các nàng chỉ muốn dựa vào cuộc hôn nhân này mà liên kết với nhau, củng cố địa vị trong triều mà thôi. Nam nhân kia, có phải con riêng của phò mã hay không quan trọng gì? Điều cốt yếu nhất định phải là con riêng của phò mã. Hiểu không?

Lữ Ngự gật đầu, lưỡng lự nói:

- Nhưng... sính lễ lần này rất lớn. Định Quốc tướng quân rất coi trọng người này.

Ta cười khẩy:

- Coi trọng? Cũng có thể nhưng nàng làm lớn như vậy chủ yếu là cho ta xem thôi.

Ta hơi nhìn sang Lữ Ngự, đôi mắt của hấn mờ hồ. Ta chán nản:

- Nam nhân kia lấy thân phận con riêng của phò mã và cửa, địa vị đương nhiên không thể so bì với ta. Khi hoàng thất có việc, địa vị của hấn cũng không khác gì hạ nhân. Nàng ta tổ chức một hôn lễ long trọng chính là muốn cả Nghi quốc biết, nàng coi trọng nam nhân này. Trong mắt nàng, hấn là người quan trọng. Dù có là ta cũng không sánh bằng. Mà nàng, là tỷ tỷ của hoàng thượng, còn hấn là tỷ phu của người. Ta đứng trước mặt nam nhân đó cũng phải nhường nhịn, cúi đầu...

- Thật quá phận! Người là phụng quân, sao có thể hạ mình trước một tập chủng như vậy?

Ta bật cười không nói.

Nhật Lương chính là muốn làm mất mặt ta, giữ thể diện cho phu quân nàng.

Con cháu Phụng gia thật sự rất biết lo nghĩ cho người khác!

- Đại nhân, thần có thể hỏi một câu nữa không?

Ta nhìn Lữ Ngự, hấn nhỏ giọng:

- Định Quốc tướng quân sao lại nhất nhất chọn nam nhân này? Hấn là người trong Thiên Viên các, hoàng thượng đối với hấn... Hôn nữa, Định Quốc tướng quân trước kia hình như còn có hai phu thị. Mà hai người này, nghe nói tài mạo đều song toàn...

Ta mỉm cười:

- Chính vì hấn là người trong Thiên Viên các nên Nhật Lương mới đồng ý để hấn làm phu quân.

Lữ Ngự nhìn ta không hiểu. Ta chán nản:

- Kính Thiên trong Thiên Viên các mười năm, được cung nhân chỉ dạy chu đáo. So với những dã nam nhân bên ngoài, đương nhiên an toàn hơn, cũng hiểu vị trí của mình hơn. Hai phu thị kia của Nhật Lương đều là người Ân quốc, lễ nghi nơi đó khác xa với Nghi quốc chúng ta. Bọn họ có thể thật tâm giúp đỡ nàng ta sao? Kính Thiên lại khác, hấn vốn là cô nhi, không có chỗ dựa hay thế lực nào bên ngoài giúp đỡ. Muốn sống sót chỉ có thể trung thành tận tâm với Nhật Lương. Hôn nữa, ở trong cung mười năm, hấn biết các mối quan hệ cũng như thủ đoạn trong cung, có thể giúp Nhật Lương giải quyết rắc rối phát sinh trên triều. Thứ mà nàng ta đang thiếu.

Ân sau về ngoài phóng túng không câu nệ đó, chẳng phải là một kẻ thâm hiểm thủ đoạn sao? Thật biết cách nguy trang!

Hôn lễ của Nhật Lương qua đi, Kim Thuyền cũng rời đến Hoả Hương. Trong cung chỉ còn lại một mình ta.

Muốn Âm nhi này sinh tình cảm với ta chỉ có trong thời gian này mà thôi.

Ta đi vào thư phòng, nàng đang miệt mài đọc tấu chương, đôi mày chau lại. Hẳn là chưa tìm ra cách giải quyết.

Chồng tấu chương đó ta đã đọc qua, việc khó nhất là bù khuyết quan viên còn trống, nhanh chóng ổn định lại triều cục.

- Hoàng thượng, nghỉ ngơi một lát.

Ta bưng chén canh qua. Nàng mệt mỏi buông tấu chương xuống, gật đầu với ta, chậm chạp ăn. Ta cầm tấu chương nàng đang đọc dở. Là tấu chương của Giả Tịnh, nói về vấn đề thuế đất không thể thu hồi.

- Nàng định làm thế nào?

Âm nhi nhìn ta, lắc đầu:

- Chưa có đối sách.

Ta thờ dài:

- Nàng nên thu ở Phong gia trước.

Âm nhi ngạc nhiên nhìn lên. Ta nói:

- Thuế này khó thu vì chủ yếu là đại gia tộc những nhiều. Phong gia hiện tại là gia tộc đứng đầu, nếu nàng bắt tay từ Phong gia đi xuống, các gia tộc khác sẽ ngoan ngoãn nộp thuế lên thôi.

- Nhưng...

Ta lắc đầu:

- Không sao! Phong gia cũng là thần tử Nghi quốc, con dân của nàng. Giúp nàng giải quyết khó khăn là chuyện phải làm.

Nàng cầm lấy tay ta, chân thành:

- Phong Nghị, đa tạ!

Ta cười:

- Chúng ta là phu thê, đừng nói những lời khách sáo như vậy.

Vẫn ngốc như vậy! Chỉ vì một chút chuyện mà cảm động.

Nàng mềm lòng như vậy nên ta mới có cơ hội, Phong gia mới có cơ hội.

Phong gia bị mô xé thu tiền thuế, phụ thân liền vào cung gặp ta.

Người ngồi bên bàn, thờ dài không nói. Ta hỏi:

- Phụ thân, mẫu thân bảo người đến sao?

Phụ thân lắc đầu:

- Là ngoại tổ mẫu con. Mẫu thân con sao có thể vì chuyện này mà bảo ta vào cung? Nàng còn không chống đỡ một mình sao?

Ta rót cho người ly trà:

- Ngoại tổ mẫu muốn gì?

- Con già vờ cái gì?

Ta mỉm cười:

- Chuyện này không thể! Người truyền đạt lại với ngoại tổ mẫu, tiền này mua tương lai của Phong gia không đắt chút nào.

Phụ thân thờ dài:

- Nghị nhi, ta biết con có tính toán trong lòng nhưng làm gì cũng nên nghĩ đến mẫu thân con một chút. Nàng ở đó, chịu không ít áp lực thay con đâu! Di tư con ba hôm trước đến khóc lóc với ngoại tổ mẫu một trận, ngày hôm sau mẫu thân con đã bị gọi về, còn phải chịu gia pháp...

- Mẫu thân bị đánh sao?

Phụ thân nhìn ta, không đành lòng:

- Hai mươi roi. Nàng không cho ta nói với con...

Phụ thân không phải người nói nhiều, người đến nói với ta e rằng đây không phải lần đầu.

- Máy lần rồi?

Phụ thân nhìn ta:

- Sáu lần! Lần nào cũng hai mươi roi. Hôm sau nàng còn phải lên triều...

Ta siết chặt tay giữ con giận trong lòng. Ta nói với phụ thân:

- Người cứ về trước. Con sẽ cân nhắc hành động.

Phụ thân thở dài rồi đi. Ta nhắm chặt mắt:

- Lữ Ngư?

- Có thuộc hạ!

- Di tư ta vì chuyện gì mà tìm ngoại tổ mẫu?

- Là lần thu thuế này tư phu nhân bị tịch thu gia sản.

Vì vậy nên đến tìm mẫu thân ta trút giận sao? Có bản lĩnh!

- Ai phụ trách?

- Là Trương đại nhân.

- Trương Linh?

- Vâng!

Là người của ta. Vậy thì đơn giản.

- Nói với Trương Linh, bắt cả nhà di tư và ngục, không cần phải trở ra.

Nàng muốn báo cáo sao? Ta giúp nàng báo cáo! Bọn họ nên hiểu rõ ai mới là chủ mẫu Phong gia.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Phiên ngoại: Phong Nghị (10)

- Đại nhân, không hay rồi!

Ta đặt bản tấu chương trên tay xuống, hỏi Lữ Ngư đang hốt hoảng:

- Chuyện gì?

- Hạ Chương chết rồi!

Ta giật mình:

- Làm sao mà chết?

- Trúng độc ạ.

- Ai làm?

Hắn lắc đầu.

Không tra ra ai làm thì chỉ có hoàng thượng mà thôi. Tại sao nàng lại giết Hạ Chương?

- Máy hôm nay có ai đến tìm hoàng thượng không?

- Không có ạ. Chỉ có Định Quốc tướng quân đến kinh thành báo cáo việc của Quốc sư đại nhân.

Tang lễ của Quốc sư Âm nhi không cho ta nhúng tay vào, nàng nói để Kính Thiên giải quyết. Sau này ta mới biết Âm nhi đồng ý cho Quốc sư chôn ở bên ngoài, trái với tổ huấn nên không để ta làm, tránh điều tiếng không hay. Kính Thiên giải quyết chuyện hậu sự, có sai sót gì cũng trách hắn không hiểu lễ nghi, trách Nhật Lương dung túng phu quân chứ không thể trách ta hay hoàng thượng.

Ta chưa kịp vui mừng vì Âm nhi đã biết suy nghĩ cho ta thì nàng lại giết Hạ Chương? Nàng có ý gì?

Hạ Chương chết, người bị tình nghi đầu tiên là ta. Nàng muốn làm gì?

Ta nhanh chóng biết được suy nghĩ của nàng. Mẫu thân bị giam lỏng trong phủ.

Nàng muốn triệt hạ Phong gia?

Không đúng! Nếu nàng muốn vậy nhất định xử tử ta chứ không phải giam lỏng mẫu thân. Nàng muốn làm gì?

Mẫu thân bị giam lỏng, mặc dù không nguy hiểm nhưng để lâu thì không được.

Âm nhi, nàng muốn gì?

Hạ Chương chết, người có lợi nhất là ta, đương nhiên bị nghi ngờ đầu tiên. Nếu ta không thể đổ tội cho một người khác, mẫu thân sẽ gặp nguy hiểm.

- Đại nhân, có thư của Kim công tử.

Ta ngạc nhiên nhìn Lữ Ngự. Kim Thuyền gửi thư cho ta?

Mở bức thư ra, bên trong là một trang giấy trắng. Thứ này là Kim Thuyền gửi cho ta?

Ta muốn cười! Hoá ra là vậy.

Âm nhi, nàng quả rất xảo quyệt! Nàng muốn giải thoát cho Kim Thuyền?

Ý chỉ của nàng, đương nhiên ta phải thực hiện. Mất Kim gia còn hơn mất Âm nhi.

- Lữ Ngự!

- Có thuộc hạ.

- Cho người đi tận tình giúp đỡ Tịnh Văn tìm ra sự thật.

Lữ Ngự ngạc nhiên nhìn ta, sau đó khom người:

- Vâng!

Vài ngày sau, Tịnh Văn quả thật tìm ra sự thật. Kim gia hạ độc Hạ Chương, bị mẫu thân ta tố giác giam vào ngục chờ ngày hành quyết. Hoàng thượng bỏ qua lời can gián của ngự sử, liền lĩnh ra thánh chỉ giữ mạng Kim gia, chỉ tịch thu gia sản bồi thường cho Hạ gia. Mà người nhận là Hạ Cẩm.

Nàng đi một vòng lớn như vậy cuối cùng cũng vì Kim Thuyền sao?

- Đại nhân! Phu nhân muốn gặp người.

Ta gật đầu coi như đã hiểu. Đợi đến đêm muộn mới lặng lẽ xuất cung về nhà.

Mẫu thân trong thư phòng tần ngần nhìn vào ly trà. Ta bước vào, người vẫn không để ý.

- Mẫu thân!

Người nhìn lên, thở dài:

- Ngồi đi.

Ta vừa ngồi xuống, mẫu thân đã nói:

- Hoàng thượng mang thai đúng không?

Ta gật đầu. Vài ngày trước thái y vừa mới chẩn ra nhưng chưa công bố với bên ngoài. Mẫu thân nói tiếp:

- Là con của con sao?

- Vâng!

Âm nhi và ta đã viên phòng, chuyện mang thai cũng là sớm muộn thôi.

Mẫu thân thở dài không nói chuyện. Ta đến quỳ trước mặt người, nắm lấy bàn tay gầy:

- Người làm sao vậy? Có cháu nội mà người không vui ư?

Mẫu thân nhìn ta, ánh mắt buồn bã:

- Vui thì vui nhưng lo cũng lo. Hoàng thượng bây giờ không giống với trước kia. Từng bước tính toán còn chặt chẽ hơn Thái thượng hoàng ngày trước. Chuyện của Hạ Chương có ai ngờ lại xảy đến như thế, nàng không mất chút công sức nào mà thu lợi từ hai phía, một chút tổn hại cũng không có, lại còn chặt đứt hậu hoạn về sau. Đứa trẻ này ra đời, e rằng Phong gia cũng không vẹn toàn...

Ta nắm chặt tay người, không nói chuyện. Giọng mẫu thân bình thản vang lên:

- Trước kia, ta nghĩ Phượng Tâm đã đáng sợ rồi nhưng hoàng thượng bây giờ, còn khiến người ta lạnh lẽo hơn. Ta lăn lộn trên triều cả đời người, những trường sóng gió nào cũng đã trải qua, nào ngờ lại thua trong tay một tiểu bối tuổi còn nhỏ hơn cả con trai ta. Nghị nhi, ta sợ mình không bảo hộ được con thêm nữa...

Ta ôm lấy đùi người, nhẹ giọng:

- Mẫu thân, người đừng lo lắng. Hải nhi sẽ bảo vệ người. Chúng ta không xung đột với hoàng thượng, nàng sẽ không hại chúng ta.

Mẫu thân vuốt tóc ta, nàng nói:

- Ta luôn có cảm giác hoàng thượng đang nuôi dê lấy thịt. Cắt đi từng nhát từng nhát rồi lại bồi bổ. Đợi thịt mới lên, người lại cắt đi lần nữa. Cứ thế cho đến khi con dê không thể nào lành lại được. Mà Phong gia... lại chính là con dê hoàng thượng nuôi.

Ta im lặng. Không biết phải nói gì.

- Nghị nhi, con biết không? Ta chỉ hy vọng đứa trẻ này là nam hài, đừng là nữ nhi. Nếu là nữ nhi, ta sợ...

- Mẫu thân! Là nữ nhi cũng không sao cả. Con bảo vệ người!

Ta ngược lên nhìn mẫu thân, ánh mắt nàng ướt đẫm nhìn xuống ta:

- Hải tử ngọc! Nếu là nữ hài, tính mạng con mới đang nguy hiểm.

Ta ngạc nhiên nhìn người. Mẫu thân nói tiếp:

- Các đời vua trước, khi vị công chúa nào được chọn làm người kế vị thì phụ thân đều chỉ có một con đường, là chết! Phong gia bây giờ quyền cao chức trọng, hoàng thượng chỉ cần ban thánh chỉ để công chúa này được dạy dỗ như thái tử, tính mạng con e rằng...

- Mẫu thân, hoàng thượng sẽ không làm vậy đâu! Nhưng Phong gia...

Mẫu thân thở dài:

- Chỉ là vật ngoài thân, mạng sống mới quan trọng. Ta gọi con về cũng là muốn bàn với con. Nếu hải tử này thật sự là nữ nhi, ta sẽ viết tấu xin cáo lão an hưởng tuổi già, cũng không làm chủ mẫu Phong gia nữa, mà để Thịnh nhi, biểu tỷ con thay thế. Đứa cháu này ra đời, Phong gia bắt buộc phải nhún nhường một bước trước hoàng quyền. Thế lực có thể mất nhưng con cháu thì không thể mất, dù chỉ là một người.

Ta nhìn mẫu thân, gật đầu:

- Hải nhi đã hiểu. Con nhất định toàn lực bảo vệ người Phong gia.

Mẫu thân mỉm cười gật đầu. Người nói:

- Thời gian tới, e rằng khó khăn. Ta chỉ sợ các đi của con không hiểu chuyện...

Dù hoàng thượng có muốn nhưng nếu Phong gia biết an phận thủ thường thì cũng chẳng thể xảy ra chuyện gì. Chỉ tiếc, Phong gia toàn những kẻ không có đầu óc, thường tự cho mình là thông minh mà coi hoàng thượng chỉ là một kẻ nhu nhược.

Nếu Âm nhi nhu nhược, không toan tính thì có thể tồn tại trong cung suốt mười năm? Có thể khiến Thái thượng hoàng lưỡng lự ra quyết định phế truất?

Thực sự là một đám phế nhân chỉ biết gây phiền phức.

Văn nhi ra đòi, Phong đối mặt với nguy cơ lớn nhất.

Đáng tiếc, những người thấy được nguy cơ này lại không nhiều.

- Đại nhân, tam phu nhân đang vận động quần thần...

Ta hít một hơi sâu ngăn cho cơn giận trào ngược. Nhiều khi ta muốn mặc kệ bọn họ, để hoàng thượng giết bớt vài kẻ ăn hại, thay ta chinh đồn Phong gia. Nhưng lời hứa với mẫu thân, không thể không thực hiện.

- Báo tin này với hoàng thượng, để nàng quyết định.

Lữ Ngự nhìn ta:

- Đại nhân, vậy tam phu nhân sẽ gặp nguy hiểm.

- Nàng gặp nguy hiểm so với Phong gia gặp nguy hiểm có đáng là gì?

Lữ Ngự nhận lệnh rồi đi. Ta nhắm mắt ngăn cơn tức giận dâng lên trong lồng ngực. Một đám ngu ngốc!

Hoàng thượng điều tra, nẫu thân vì chuyện này mà viết tấu từ quan, tự nguyện giao ra toàn bộ quyền lực. Phong gia mất hơn nửa đất đai và tài sản. Vị trí đại gia tộc đứng đầu cũng nhường lại cho Hạ gia.

Không những vậy, việc kinh doanh buôn bán cũng bị chặn đứng bởi người hoàng thất. Định Quốc tướng quân và Tĩnh vương gia liên kết, thế lực hoàng thất quy về một mối, trực tiếp đối đầu Phong gia, gây bất lợi ở khắp mọi nơi.

Mẫu thân vì chuyện này mà sinh bệnh, phải nằm trên giường một tháng. Phong gia qua cơn chấn động, tài sản tiêu hao nhưng người thì nguyên vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Phiên ngoại: Phong Nghị (11)

Thời gian dần trôi, địa vị của ta và Phong gia dần dần yên ổn. Tình cảm của ta và Âm nhi ngày càng vững chắc, chỉ ít cũng đã có tình nghĩa phu thê.

- Phong Nghị, chuyện kinh thành giao lại cho người, ta phải đến Hoả Hương một chuyến.

Âm nhi hấp tấp nói với ta, y phục của nàng còn chưa chỉnh tề. Ta thờ dãi, giữ nàng lại, thay nàng mặc y phục tử tế:

- Hoả Hương có việc sao?

Âm nhi gật đầu:

- Phượng Dương bị thương, ta phải đến đón nàng ấy về kinh thành.

Ta hơi ngạc nhiên:

- Nàng cần trọng một chút.

- Ủ!

Âm nhi mang Hạ Cẩm cùng cấm vệ quân tức tốc đến Hoả Hương ngay trong đêm. Tình hình có vẻ khẩn cấp.

Phượng Dương...

Cũng đến lúc thu lại quyền lực của nàng ta rồi.

Phượng Dương mang năm trăm thân binh quay về ở trong Thiên Viên các. So với gia binh của Phong gia cũng gấp tới năm lần. Nàng ta định làm gì? Với thế lực trong triều mỏng manh như vậy cũng muốn khiêu khích ta?

Âm nhi giao cho nàng ta hồ phù của quân hoàng gia, trấn giữ kinh thành đồng thời giám sát thủy quân ở Hoả Hương. Vị trí Định quốc tướng quân này thật sự uy phong, quân đội Nghi quốc đều dưới sự điều khiển của nàng ta.

Thủy Tinh quân đến bây giờ vẫn chưa lộ ra bất kỳ sơ hở gì, người của ta chưa một ai thâm nhập được vào Thủy Tinh quân. Trước kia ta nghĩ có thể lợi dụng một tên đoàn trưởng nào ngờ Phượng Dương trực tiếp gửi tai và tay của hấn đến cho ta. Trực tiếp cho ta một cảnh cáo.

Muốn phân hoá Thủy Tinh quân, e rằng phải mất vài năm nữa. Chỉ ít khi Phượng Dương chết đi, ta mới có thể phân hoá Thủy Tinh quân. Hiện giờ, chỉ có thể dựa vào đội thủy quân hùng mạnh này bảo vệ Nghi quốc mà Âm nhi coi trọng thôi.

Điều ta ngạc nhiên dù Phượng Dương có ở trong Thiên Viên các nhưng hậu viện của nàng ta rất gọn gàng, một người cũng cài vào không được. Không nghĩ phu quân của nàng ta lại lợi hại như vậy.

Nam nhân của Phượng Dương!

Ta kiếm không được mà nở nụ cười giễu cợt.

Cả đời ta chỉ đấu đá với nam nhân của Phượng Dương. Ngày trước là Hứa Vĩnh, bây giờ là Kính Thiên. Kẻ nào cũng thâm hiểm như nhau.

Mười năm trước, hấn chỉ là một cô nhi sống vất vờ trong cung, không ngờ lại có thể học được một thân bản lĩnh như vậy. Giúp Phượng Dương thoát nạn hết lần này đến lần khác. So với Hứa Vĩnh ngày xưa cũng không yếu thế chút nào.

Phượng Dương, nàng ta không chỉ giỏi dùng binh mà cũng rất giỏi dùng người. Có thể đãi cát tìm vàng, tìm ra người tài giỏi để giúp đỡ mình.

Ta thờ dài. Nếu ngày trước biết Kính Thiên có tài như vậy thì đã nạp hấn làm phu thê của Âm nhi, giúp nàng cai quản hậu cung. Ta cũng đỡ đi nhiều việc. Thà để hấn tranh giành tình cảm còn hơn đưa người tài cho kẻ thù. Để bây giờ hấn quay lại chống đối ta.

Mười năm không ai dạy bảo nhưng hấn có thể mò mẫm được một thân bản lĩnh, quả thật không đơn giản chút nào.

Ta cuối cùng cũng để sót nhân tài.

- Đại nhân, Kim công tử cầu kiến.

Ta nhìn Lữ Ngự có chút không hiểu. Kim công tử?

À phải rồi! Kim Thuyền cũng quay về kinh thành cùng Phượng Dương. Ta suýt chút thì quên.

- Ngươi bảo hấn về đi. Hôm nay ta có chút việc không tiện gặp mặt.

- Vâng!

Về thì đã sao? Cản khôn đã định, sức một người có thể xoay chuyển được gì? Ta muốn hấn âm thầm ở trong cung, lặng lẽ tiếp nhận thay đổi trong vô vọng. Tình yêu ngày xưa, bây giờ chỉ còn trong ký ức thôi.

Vị trí cạnh Âm nhi, chỉ có một. Giống như vị trí phu quân nàng, cũng chỉ có ta mà thôi.

- Đại nhân, Định Quốc tướng quân bị sảy thai.

Ta ngạc nhiên nhìn lên. Phượng Dương mang thai từ khi nào?

Ta đến Thiên Viên các, Âm nhi đã ở đó. Nàng lặng lẽ nhìn Phượng Dương, trong mắt là đau lòng. Cứ thế này e rằng cơ thể nàng không chịu nổi.

Âm nhi vì Phượng Dương mà tức giận. Nàng không chỉ trút lên Kính Thiên mà còn trút lên người ta.

- Thai khí cái gì? Mẹ nó! Ngươi cũng giống hấn thôi, chỉ biết đến gia tộc nhà mình! Đã vào Phượng gia còn muốn có chân bên ngoài? Phượng gia đời này vô phúc mới thu nạp các ngươi.

Ta gần như không tin vào tai của mình. Từng lời của nàng đâm vào tim còn đau hơn cái tát trên mặt.

Không ngờ, mười năm bên nhau. Nàng nghĩ ta chỉ vì Phong gia?

- Người chưa ngủ à?

Ta lặng lẽ hạ cò nhìn Âm nhi mặc phượng bào đi vào. Ta mỉm cười nhìn nàng:

- Ta đang đợi nàng.

Nàng bối rối ngồi xuống trước mặt ta:

- Chuyện hồi trưa là ta nóng nảy. Ta không nên tát người...

Ta lặng lẽ nhìn nàng:

- Ta rất giận.

Nàng giật mình, bối rối trong im lặng. Ta thở dài:

- Ta giận không phải vì nàng tát ta, cũng không phải giận những lời nàng nói. Ta giận vì suy nghĩ của nàng. Mười năm phu thê, nàng nghĩ ta vì Phong gia mới cưới nàng sao? Mười năm nay ta và Phong gia có làm tổn hại nàng dù chỉ một lần không?

Nàng cúi đầu xuống, im lặng. Ta ngồi xuống trước mặt nàng, vuốt ve gương mặt đã ướt nước mắt:

- Âm nhi! Đến bây giờ nàng vẫn không tin tưởng ta sao?

Nàng lắc đầu:

- Không phải... Ta chỉ là xúc động không kịp nghĩ...

- Nàng định nghĩ cái gì rồi mới nói với ta?

Nàng hoảng hốt ngẩng đầu:

- Không phải! Ta chỉ...

Ta nhìn gương mặt thân thuộc gần trong tầm tay, trong lòng đau đớn. Ta nhắm mắt:

- Nàng đang mang thai, đừng thức khuya quá. Nên đi nghỉ ngơi đi.

Ta đứng dậy đi vào giường. Ta không muốn nhìn nàng thêm chút nào nữa. Càng nhìn nàng, ta càng đau đớn.

Bàn tay đột nhiên bị nắm lại, giọng nàng nghẹn ngào:

- Phong Nghị, chúng ta nói chuyện đã.

Ta mỉm cười quay người lại, lau đi giọt nước mắt vương trên khóe mắt nàng:

- Khuya rồi! Đừng để bản thân bị mệt! Chuyện này, cũng không có gì. Ta hiểu suy nghĩ của nàng.

Nói rồi gạt tay nàng ra, đi vào giường nằm xuống trước.

Một lúc lâu sau, nàng mới đi vào, lặng lẽ nằm xuống bên cạnh.

Ta thở dài trong lòng.

Là một nam nhân, ta chấp nhận nhường từ mình làm gì?

Vươn tay ôm nàng vào lòng, ta thở dài:

- Được rồi, đừng khóc nữa. Ta không trách nàng.

Nàng thút thít rồi ngừng khóc, từ từ chui vào ngực ta. Ôm chặt nàng, ta thầm thở dài.

Bỏ đi! Từ từ nàng sẽ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Phiên ngoại: Phong Nghị (12)

Phượng Dương đi sứ Kim quốc. Mọi chuyện vốn thuận lợi, giao thương đang tiến hành tốt đẹp đột ngột bị phá vỡ. Người gây chuyện không ai khác là Phượng Dương.

Nàng ta giam giữ sứ thần trong hậu cung, công khai sỉ nhục Kim quốc, sỉ nhục sứ thần. Khiêu chiến với Kim quốc và Trường Hạp quốc.

Âm nhi vì bảo vệ nàng ta không ngại gây hấn với Kim quốc, đắc tội với Trường Hạp quốc, chấp nhận nhìn tâm huyết năm năm đổ xuống biển. Mỗi ngày lên triều còn phải chịu áp lực từ quần thần đến mức suýt sảy thai.

Còn Phượng Dương, ung dung ở trong Thiên Viên các, ẩn mình dưới sự bảo hộ của mọi người. Hoàn toàn không quan tâm thế cục, cũng không quan tâm thiên hạ đã bị nàng ta hất đổ như thế nào.

Rầm!

- Đại... đại nhân?

- Ra ngoài!

Nàng ta chỉ vì một trận đánh với Lạc Bình An mà sẵn sàng làm loạn Nghi quốc đến như vậy? Nàng ta coi công sức của Âm nhi suốt năm năm qua là gì? Sự vất vả năm năm còn không bằng một trận đánh tiêu khiển của nàng ta?

Phượng Dương an nhàn nằm nghỉ trên giường. Hẳn nàng ta không biết hiện tại Âm nhi đang phải gồng mình chống đỡ với đám quần thần kia, chỉ để nàng ta nằm nghỉ thế này. Nàng ta hẳn không biết gì cả. Hay đơn giản là không muốn biết? Nỗ lực của chúng ta không bằng một hạt cát trong mắt nàng ta sao?

- Dám hỏi Tướng quân, người có vui không?

Ta thật sự muốn biết nàng ta có vui không? Náo một trận lớn như vậy chỉ vì bản tính háo thắng sao? Một kẻ ích kỷ!

- Nếu người không thể gánh trọng trách thì xin hãy giao ra. Nghi quốc không thể bị hủy hoại trong tay một kẻ chỉ biết đến bản thân như người được.

- Người muốn cái gì?

- Hồ phù! Xin giao ra hồ phù của Thủy Tinh quân và quyền điều động trọng binh trong kinh thành.

Nàng ta không xứng đáng làm Định Quốc tướng quân của Nghi quốc. Không xứng làm tỷ tỷ của Âm nhi.

- Phong Nghị, người yêu cầu Phượng Dương giao ra hồ phù sao?

Âm nhi nằm bên cạnh ta chột hời. Ta thờ dài:

- Phải!

- Nhưng...

Ta ôm lấy nàng:

- Âm nhi! Đây là cách tốt nhất! Kim quốc cần một lời giải thích. Nếu không tước quyền lực của Nhật Lương, nàng làm sao ăn nói với Dương Mộc Lan, làm sao có thể duy trì giao thương với Kim quốc? Đám quần thần kia, nàng có thể chống đỡ được bao lâu? Nếu ai cũng nhìn Nhật Lương mà làm, quy củ phải làm sao? Hoàng quyền còn có thể duy trì? Thần tử vượt mặt vua. Người ta sẽ nghĩ lời của nàng so với Nhật Lương hoàn toàn không có trọng lượng. Sau này, nàng phải điều hành Nghi quốc như thế nào?

- Nhưng Phượng Dương...

- Âm nhi, chỉ tạm thời mất bình quyền thôi. Nhật Lương cần một bài học cho sự ngạo mạn của mình. Hơn nữa, nàng ấy chẳng phải bị thương sao? Thời gian này để nàng chuyên tâm dưỡng thương cũng tốt.

- ...

Âm nhi im lặng không lên tiếng. Ta nén tiếng thở dài vào lòng.

Vẫn mềm yếu như vậy. Đến lúc cần nhẫn tâm thì lại không làm được. Ta phải làm gì với nàng đây?

- Phong Nghị! Hứa với ta một chuyện được không?

Giọng nàng nhẹ nhàng vang lên.

- Nàng nói đi!

- Có thể dùng giết Phượng Dương không?

- ...

Nhật Lương gây chuyện lớn như vậy mà để nàng ta sống sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến Âm nhi. Nàng ta còn sống chính vết mực đen in trên hoàng quyền, không chỉ ảnh hưởng đến uy nghiêm của hoàng đế mà còn có thể chôn hoạ ngầm về sau.

- Được không?

Âm nhi lên tiếng hỏi. Nhìn thân hình mập mạp, cái bụng tròn to của nàng. Ta thở dài:

- Nàng vì việc này mà uống thuốc giữ thai sao?

Nàng bối rối nhìn sang nơi khác. Ta không đành lòng:

- Được rồi! Chỉ cần nàng ấy yên phận, ta sẽ thay nàng bảo vệ Nhật Lương.

- Thật không?

Ta gật đầu:

- Ta sẽ giữ lời vì vậy đừng uống thuốc nữa. Thai nhi đến ngày mà không sinh sẽ ảnh hưởng không tốt đến cơ thể nàng. Dù sau này có uống thuốc điều độ cũng không thể bằng trước kia nữa.

- Ừ!

Dù cho ta đã hứa sẽ không đụng đến Nhật Lương nhưng Âm nhi vẫn để nàng ta đến Hoả Hương. Nàng không tin lời ta nói đến vậy sao?

- Đại nhân! Hoàng thượng hạ sinh rồi! Là một hoàng tử!

Ta gật đầu, chậm rãi đi vào trong. Âm nhi mệt nhọc nằm trên giường, toàn thân ướt rượt mồ hôi. Nắm lấy tay nàng, ta cảm kích:

- Nàng vất vả rồi! Là nam hài.

Nàng mỉm cười với ta:

- Chàng đặt tên đi!

- Diêm Kỳ! Nàng thấy sao?

- Kỳ nhi?! Hay lắm!

Nàng thở dài nhìn ra xa xăm. Ta mỉm cười:

- Nàng yên tâm tịnh dưỡng. Chuyện trong triều cứ để ta.

- Vất vả cho người.

- Không có gì!

Ta quay về thư phòng, Lữ Ngự đang thu dọn giấy tờ cũ để chuẩn bị mang tấu thư vào. Một cái hòm đột nhiên rơi xuống, bên trong văng ra một phong thư chưa mở. Ta nhặt lên, không có tên người gửi hay người nhận.

- Lữ Ngự! Đây là cái gì?

Hắn dừng lại nhìn sang, ấp úng nói:

- Là phong thư mà đại công chúa gửi cho đại nhân mấy năm trước. Thần sợ gây rắc rối nên mới không đưa cho đại nhân.

Phượng Ngưng? Nàng ta viết thư cho ta làm gì?

- Từ bao giờ?

- Một ngày trước khi đại công chúa mất!

Di ngôn của nàng ta? Di ngôn của Phượng Ngưng tại sao lại gửi cho ta?

Ta mở bức thư ra đọc.

“Để phòng chọn Phượng Dương.”

Chỉ năm chữ đơn giản nhưng hoá giải hết nghi ngờ suốt mười năm của ta. Hành động của thái thượng hoàng năm đó là minh chứng chắc chắn nhất cho tin tức này.

Lẽ trưởng thành năm đó, Nhật Lương mới là thái tử. Đó là lý do tại sao thái thượng hoàng khi đó bất chấp tất cả để đưa nàng ta lên đế vị sao? Đó là lý do tại sao Lân gia trung thành với Nhật Lương dù cho nàng không ở kinh thành. Đó là lý do tại sao Âm nhi suốt mười năm ở vị trí thái tử không yên ổn. Hoá ra là vì Nhật Lương.

Nàng ta là hoàng thượng được chọn vậy Âm nhi là cái gì?

Đế vị, chỉ có một người mà thôi.

Quá khứ, vận mệnh, người được chọn... tất cả nên ẩn mình dưới bụi của thời gian.

Nhật Lương, nàng ta không thể tiếp tục sống.

- Đại nhân! Hoả Hương xảy ra biến cố, xin cho quân đến viện trợ.

Ta nhìn Gia Nghị đang quỳ phía trước, nhẹ nhàng:

- Ta biết rồi! Ngươi về trước đi. Ta sẽ xem xét!

- Nhưng...

Ta nhìn sang. Nàng ta hít sâu một hơi rồi nói:

- Thần đã hiểu! Thần cáo lui.

Gia Nghị lui ra. Hắn là muốn tìm Âm nhi?

- Lữ Ngự?

- Có thuộc hạ!

- Giữ nàng ta ở trong phủ đệ. Thông báo ra bên ngoài là bị bệnh không tiện gặp khách. Tất cả tấu sớ liên quan đến Hoả Hương đều mang đến đây cho ta. Còn nữa, cho người giám sát Kim Thuyền chặt chẽ, không để hắn gặp hoàng thượng.

- Vâng!

Phượng Dương, ta muốn xem ngươi có thể làm gì khi không có binh quyền trong tay. Muốn loại trừ nàng ta chỉ có cơ hội này. Âm nhi đang ở cử, việc trong triều do ta giải quyết. Phượng Dương lại kháng chỉ về Hoả Hương, tự đưa đầu cho ta chém. Cơ hội như vậy sẽ không xuất hiện thêm bất cứ lần nào, phải nắm cho thật chắc.

Ném toàn bộ đồng tấu thư vào trong chậu than, nhìn chúng dần dần hoá thành tro bụi. Tính mạng của Phượng Dương cũng sẽ nhanh chóng lụi tàn thôi.

Nàng ta chết đi, Nghi quốc chỉ còn một hoàng đế duy nhất. Dù là tổ tiên, dù là vận mệnh, tất cả đều không còn ý nghĩa nữa.

- Đại nhân, hôm nay hoàng thượng lên triều lại. E rằng chuyện của Định Quốc tướng quân...

Ta chau mày. Mạng sống của Phụng Dương cũng quá dai.

- Siết chặt tin tức, chặn mọi con đường từ Hoả Hương đến kinh thành, cướp cho bằng hết thư tín. Âm vệ cũng giết sạch đi.

Nàng ta còn có thể giãy dụa được bao lâu?

Tĩnh Văn dẫn theo một đám người xông vào Tiên Ân cung:

- Phụng quân, hoàng thượng cho mời!

Nàng ấy biết rồi sao?

Ta đến Ngự Thư phòng. Âm nhi lạnh lùng nhìn ta:

- Tin tức ở Hoả Hương là nguoi phong toả?

- Vâng.

Cuối cùng, mọi chuyện vẫn bại lộ.

Âm nhi một mình phi ngựa đến Hoả Hương.

Ta ở lại Tiên Ân cung chờ đợi.

Đội không được nàng đến, chỉ chờ được một thánh chỉ.

“Phụng quân đồ kỵ, thu hẹp hậu cung, ám hại hoàng thất. Nay cắt phẩm vị, thu lại phụng ấn, biếm vào lãnh cung. Phong gia nhận hối lộ, đảo ngược triều chính, chia bè kết phái, nhiễu loạn triều cương, biếm làm thường dân, đày ra biên ải, ba đời không được thi cử.”

Thánh chỉ này ban ra có nghĩa Phụng Dương đã chết.

Ít nhất ta cũng không uống công sắp đặt thế cờ này.

- Đại nhân?

Lữ Ngự quỳ xuống trước mặt ta khóc lóc. Ta mỉm cười:

- Đừng khóc. Ta còn, Phong gia còn. Ta sống, người Phong gia sẽ lại có cơ hội lật mình.

Chẳng phải còn một người sao? Chỉ cần hần còn, Âm nhi vẫn còn cần ta cân bằng hậu cung. Chỉ cần nàng còn lương thiện, ta mãi mãi vẫn còn cơ hội.

Mất một Phụng Dương mà thôi, Nghi quốc vẫn còn phải tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Phiên ngoại: Kim Thuyền

Ta sinh ra giống bao nam hài khác trong Nghi quốc, học lễ nghi, học võ công mong sao khi lớn lên có thể lấy được một nương tử tốt. Mẫu thân thường nói lấy con nhà danh môn thì không được, bọn họ sẽ lập phu thi. Chỉ bằng gả cho một cô nương con nhà thường dân, cả đời phu thê một cặp. Chỉ cần ta tốt với nương tử, nàng sẽ không bạc đãi ta.

Mọi chuyện thay đổi khi thánh chỉ ban hôn được mang tới. Ta được lập làm phu thi của thái tử. Mẫu thân từ đó đêm nào cũng khóc, nhiều lần nàng ôm ta vào lòng nghẹn ngào:

- Hài nhi số khổ của ta.

Ta thường không hiểu tại sao nàng lại bảo ta số khổ. Thái tử là hoàng đế tương lai, ta gả cho nàng chính là một bước lên tiên, vinh hoa phú quý hưởng cả đời. Không phải sao?

Ta chưa làm lễ trưởng thành đã bị mang vào cung. Ngày ta đi, mẫu thân khóc đến ngất lịm trong lòng phụ thân. Chỉ có huynh trưởng tiễn ta vào cung. Trước khi đi, huynh ấy nói:

- Đệ đệ, sau này ở trong cung phải ngoan ngoãn nghe lời, đối xử thật tốt với thái tử. Nàng bảo sao thì làm vậy, đừng cãi lời. Cũng đừng chống đối đại nhân. Nói ít một chút, đừng ham chơi như ở nhà. Còn nữa, mọi việc phải hết sức cẩn trọng, đừng đắc tội với một ai. Nhớ kỹ!

- Vâng!

- Còn nữa, ráng ăn uống và luyện tập võ nghệ, đừng ham vui mà lơ là luyện tập!

- Đệ hiểu rồi!

Huynh trưởng còn muốn nói nhưng đã bị cung nhân cắt ngang:

- Xin đừng làm lỡ giờ lành!

Huynh trưởng buồn rầu rời đi, ta cô đơn đợi trong tân phòng. Hôm nay con trai của Lãnh tướng quân cũng vào cung, hẳn thái tử sẽ không đến chỗ của ta. Nhưng ta không được phép ngủ trước, phải thức đợi đến sáng mai.

- Thái tử điện hạ!

Tiếng nói của các cung nhân vang lên, ta giật mình. Thái tử điện hạ? Người tới chỗ ta sao?

Một cô nương xinh đẹp bước vào. Vàng trán cao, lông mày liễu, mắt hạnh, sống mũi cao, đôi môi nhỏ nhắn, làn da trắng mịn màng. Đôi mắt đen tĩnh lặng hiền hoà nhìn vào ta.

Ta mãi miết nhìn nàng đến quên cả hành lễ, một tỷ nữ mắng:

- Hồn xược! Thấy thái tử mà không quỳ?

Ta giật mình, bối rối quỳ xuống. Thái tử mỉm cười:

- Không sao! Không cần đa lễ.

Ta nhìn tỷ nữ kia, nàng chau mày không nói, nhìn sang chỗ khác. Ta im lặng. Thái tử nhìn ta, hỏi:

- Ngươi đã ăn gì chưa?

Ta lắc đầu. Từ sáng đến giờ bọn họ không cho ta ăn hay uống gì cả.

Thái tử mỉm cười:

- Ta cũng chưa ăn. Cùng ăn nhé?

- Vâng!

Nàng luôn duy trì nụ cười nhẹ nhàng, lễ độ. Khi ăn uống cũng rất từ tốn, dễ nhìn.

Đó là lần đầu tiên ta gặp thái tử. Ta thấy mẫu thân sai rồi. Số phận của ta không khổ. Có thể làm phu thi của người, ta thấy mình là người may mắn.

Cuộc sống trong cung rất vô vị, ta thường đến chỗ đại nhân nói chuyện. Chỉ ít, khi ở đó, ta có thể nhìn thấy thái tử, dù chỉ là thoáng qua.

Ta nghĩ sống như vậy cũng không tồi, bình đạm ở bên nàng. Cho đến một ngày, chúng ta phải rời Nghi quốc. Vương Tử Khiết thành thân với Quân Nương, tỷ nữ của thái tử. Ta thấy điều đó thật phi lý nhưng vì thái tử đồng ý, ta không thể phản đối.

Quãng đường đến Ân quốc cực khổ nhưng ta học được nhiều điều. Những chuyện trước đây mơ hồ thì bây giờ đã rõ ràng. Điều khiến ta hạnh phúc là đã đi tìm thái tử, đồng ý cùng nàng lang bạt chân trời.

“Kinh thành rối loạn, tạm thời trốn đi.”

Từng mật thư truyền đến khiến lòng ta nặng trĩu. Ta bây giờ tự do an toàn nhưng mẫu thân và phụ thân, còn có huynh trưởng. Mọi người sẽ không sao chứ? Hoàng thượng có thể nào vì tìm không thấy thái tử và ta mà trút giận lên mẫu thân không?

“Mẫu thân đệ an toàn. Nhật Lương làm phản, tạm thời ẩn binh bất động.”

Đại nhân thay ta bảo hộ mẫu thân, truyền đạt tin tức về kinh thành. Người bắt ta giữ bí mật với thái tử. Ta không hiểu tại sao?

Thái tử biết chuyện, một câu cũng không trách ta. Ta thấy bản thân thật vô dụng.

Định Quốc tướng quân tới, dùng tính mạng ta uy hiếp thái tử, bắt nàng quay về Nghi quốc. Ta nghĩ, quay về Nghi quốc cũng không sao, thái tử bây giờ là vua, tại sao nàng lại không muốn về.

Đến kinh thành, về lại trong cung ta mới hiểu suy nghĩ đó của mình dẫn đến thế nào? Mọi thứ thay đổi hoàn toàn, cả thái tử cũng đã thay đổi. Ta bị đưa về Hoá Hương, cậy nhờ Định Quốc tướng quân. Đi cùng ta còn có Thiên nhi. Nàng không cần cả con của mình sao?

- Ngươi có biết tại sao mọi thứ lại ra thế này không?

Kính công tử hỏi, ta lắc đầu:

- Là ta quá vô dụng.

- Ủ! Ngươi vô dụng! Nương tử của mình không thể bảo vệ, mẫu thân của mình cũng không thể bảo vệ. Còn hại hại tử của mình từ nhỏ đã xa mẹ.

Ta cúi đầu không nói. Kính công tử tiếp lời:

- Đừng cúi đầu xuống như thế! Ngươi định cúi đầu cả đời sao? Ngươi từng có tất cả nay lại thành cái gì cũng không có. Nếu ngươi cứ tiếp tục như vậy, cả đời này đừng hy vọng có lại hoàng thượng.

- Huynh có thể giúp ta trở về bên người?

- Trở về được hay không phải xem khả năng của ngươi.

Kính công tử nhìn ta, ánh mắt trầm lắng. Huynh ấy nói tiếp:

- Biết thứ ngươi thiếu bây giờ là gì không?

Thứ ta thiếu sao?

- Phong Nghị có, còn ngươi thì không.

- Phong gia?

Kính công tử thờ dài:

- Là thế lực. Phong Nghị có thế lực của riêng mình còn ngươi thì không. Dù hoàng thượng có muốn che chở ngươi nhưng cũng bất lực trước Phong Nghị. Nếu ngươi không có thế lực để tự bảo vệ mình, ngươi khẳng định là người chết rồi.

Thế lực cho mình sao?

- Kim Thuyền, trong thời gian ngươi ở lại Hoá Hương nếu không tranh thủ xây dựng thế lực cho mình, ngươi đừng mong có thể quay về kinh thành. Cứ ở đây mà nhìn nương tử của mình chung sống với nam nhân khác đi!

- Kính công tử, thế lực của ta trong kinh thành đã bị đại nhân triệt hạ rồi.

- Đừng chăm chăm nhìn vào kinh thành. Hãy bắt đầu ở những thành trì khác.

- Ngươi biết tại sao Phong Nghị có thể chấp nhận ngươi mà không thể dung thứ cho Thiên nhi không?

Ta lắc đầu. Kính công tử nói tiếp:

- Vì Thiên nhi khiến hoàng thượng nhớ đến một năm ở Ân quốc. Với Phong Nghị, Thiên nhi là tử huyệt. Còn với ngươi, Thiên nhi là quân cờ cứu mạng.

- ...

- Với thủ đoạn của Phong Nghị, chuyện hoàng thượng nảy sinh tình cảm với hắn chỉ là sớm muộn. Đến lúc thế cục đã định, tình cảm của hoàng thượng đã vững chắc, hắn mới để ngươi về kinh thành. Lúc đó, ngươi còn cái gì ngoài Thiên nhi?

- Nhưng Thiên nhi là con ta, sao ta có thể lợi dụng nó.

- Ngươi nên tự hỏi bản thân hoàng thượng quan trọng hơn hay Thiên nhi quan trọng hơn? Có hoàng thượng, ngươi còn có thể cùng người sinh thêm hài tử. Có Thiên nhi, ngươi có cái gì?

- Huynh muốn ta giết nó?

- Không phải! Ta muốn ngươi thôi dùng tình cảm để phán xét cục diện. Đôi khi cần thiết, phải biết nhẫn tâm. Nương tử và hài tử, đừng ngu muội mà chọn về sau.

- Công tử, Hạ đại nhân đến.

Hạ Cẩm?

- Ngươi vẫn khỏe chứ?

Ta gật đầu:

- Hoàng thượng sao rồi?

- Người khỏe lắm. Người nói ngươi và Thiên nhi kiên nhẫn chờ thêm một thời gian, người nhất định đón hai người trở về.

- Ừ!

Hạ Cẩm đặt tay lên vai ta:

- Đừng lo lắng! Hoàng thượng nhất định đón phụ tử ngươi trở về.

- Ta không lo nàng nuốt lời. Ta sợ... đại nhân không đồng ý.

Hạ Cẩm im lặng, cuối cùng nói:

- Kim Thuyền, xin lỗi! Ta không thể giúp gì cho đệ.

- Chị dâu! Đừng nói vậy. Năm nay chị vừa chào chồng Hạ gia, vừa lo lắng cho Kim gia cũng không nhẹ nhàng gì. Là ta vô dụng nên liên lụy đến mọi người.

- ... Không phải đâu! Ngươi...

- Chị dâu, đại ca vẫn khỏe chứ? Mẫu thân và phụ thân nữa.

Nàng gật đầu:

- Điều khỏe cả. Ngươi đừng lo!

Nàng rời đi. Ta nhìn cây từ đằng giữa sân, nhớ lại một năm ngắn ngủi ở Ân quốc. Ta thật sự nên chết ở đó, cùng với những kỷ ức đẹp về nàng.

- Kim Thuyền, khi về hoàng cung đừng bao giờ để hoàng thượng và Phong Nghị phát hiện ra sự thay đổi của ngươi.

- Tại sao?

Ta nhìn Kính công tử mà không hiểu. Chẳng phải chính huynh ấy nói ta phải thay đổi nay lại không cho ai phát hiện ra.

- Hoàng thượng yêu thích sự ngốc nghếch chân thành của ngươi. Nếu nàng phát hiện ngươi có tính toán và dã tâm, nàng còn thích ngươi sao? Phải nhớ trước mặt nàng, đừng bao giờ giờ tiểu xảo, tất cả đều xuất phát từ chân tâm. Chuyện gì cũng phải suy nghĩ cho nàng trước, hay ít nhất để nàng thấy như vậy. Tình cảm của nàng có thể phai nhạt nhưng bản chất lương thiện vẫn còn, sự áy náy của nàng chính là chìa khóa cho ngươi giành lại trái tim nàng. Hiểu không?

Ta gật đầu nghe huynh ấy nói tiếp:

- Còn với Phong Nghị, nếu hắn phát hiện suy nghĩ của ngươi, sẽ lập tức giết chết. Ngươi bây giờ không giống với trước kia, có tình cảm của hoàng thượng bảo vệ. Phải tự biết nguy trang trước mặt Phong Nghị, để hắn lơ là ngươi. Hắn càng khinh thường ngươi, ngươi càng có cơ hội.

- Huynh muốn ta đeo mặt nạ sống trong cung sao?

- Người có hai lựa chọn: đeo mặt nạ để sống hay trung thực lộ bản tính rồi chết trước khi nhìn thấy hoàng thượng?

Quay về kinh thành, mọi việc quả thật đã thay đổi. Càn khôn đã định, ta phải nhẫn nại chờ thời cơ.

Sóng gió liên tục ập đến, chao đảo cả kinh thành.

Định Quốc tướng quân sảy thai. Một tin tức không mấy dễ chịu.

- Kim Thuyền, có thể để Thiên nhi đi gặp A Dương không?

Ta không tin nổi nhìn hoàng thượng, trực tiếp cự tuyệt:

- Không thể.

- Nhưng...

Ta đau xót nhìn nàng:

- Nương tử! Đại công chúa là con nàng, chẳng lẽ Thiên nhi thì không?

- Chẳng nói vậy là sao? Ta sao lại không coi Thiên nhi là hài tử của mình chứ?

Ta bất bình:

- Định Quốc tướng quân là người thế nào? Sát phạt tàn nhẫn, hỷ nộ vô thường. Nàng còn muốn Thiên nhi đi gặp nàng ấy?

- Chẳng dừng như vậy! A Dương không phải kẻ không nói lý lẽ. Nàng lại thương Thiên nhi như vậy, sẽ không làm hại nó đâu!

- Bình thường có thể nàng thương yêu Thiên nhi nhưng bây giờ hài tử của nàng mất đi. Ai dám đảm bảo nàng không vì nhất thời nghĩ không thông mà hại hài tử của chúng ta?

- Kim Thuyền!

- Ta nói rồi! Ta không đồng ý cho Thiên nhi đến gặp Định Quốc tướng quân thời điểm này. Nàng ấy quá nguy hiểm.

Nàng tức giận rời đi. Ta mệt mỏi ngồi xuống ghế. Thiên nhi nhẹ nhàng nắm lấy tay áo ta:

- Phụ thân! Con muốn gặp mẫu thân.

Ta tức giận nhìn nó:

- Không cho đi! Từ bây giờ con không được rời khỏi ta một bước.

Thiên nhi bị quân giáo ở bên cạnh ta cho đến khi Định Quốc tướng quân làm sứ thần đi Kim quốc.

Mọi chuyện tưởng chừng đã yên bình thì nàng lại mang theo sóng gió trở về. Ta ngoài im lặng chờ đợi thời cơ và tránh sóng gió thì chẳng thể làm gì.

Cuối cùng, nó cũng tới. Mà cái giá ta phải trả, cũng không nhỏ.

Phong Nghị ám hại Định Quốc tướng quân, bị tước phượng ấn, giam vào lãnh cung. Kính Thiên cũng chết cùng với Định Quốc tướng quân.

- Người là...

- Tại hạ Diệp Ba! Từ hôm nay theo lệnh đại nhân đến hầu hạ công tử.

Kính Thiên sao? Huynh ấy để thư đồng của mình đến hầu hạ ta là ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Phiên ngoại: Kim Thuyền (2)

Nhìn cung điện hoang tàn rộng lớn trước mắt, ta có chút bồi hồi. Đẩy cánh cửa đi vào trong, Phong Nghị đang ngồi giữa sân uống trà. Trông giống như đang chờ ai đó.

Ta nhẹ nhàng đi qua, hành lễ:

- Đại nhân!

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, mỉm cười:

- Bây giờ không còn ai, ngươi không cần phải giả vờ nữa.

Tìm ta đập trật một nhịp. Hắn biết sao?

- Ngồi xuống đi! Cùng uống một tách trà.

Ta ngồi vào phía đối diện, không biết nên nói làm sao. Cuối cùng, đành mở miệng:

- Huynh ở đây có tốt không?

- Cũng tạm.

Phong Nghị nhấp một ngụm trà, từ tốn nói với ta:

- Ngươi tới không phải để dương oai với ta sao? Hiền lành như vậy làm gì?

- Ta...

Phong Nghị bật cười:

- Ngươi và Âm nhi rất giống nhau. Dù thế nào thì bản chất cũng rất lương thiện. Ta chính vì cái lương thiện này mà để ngươi đi tìm Âm nhi, thay ta bảo vệ nàng. Cuối cùng, không ngờ ngươi lại còn thay ta làm nàng mang thai...

- Ta...

- Giống như trước kia ta từng nói, ngươi cũng là phu thị của nàng, viên phòng với nàng là điều tất nhiên. Là do ta nhìn nhầm người, suy tính không chu toàn.

- ...

Phong Nghị tiếp tục nói:

- Chuyện ở Hoá Hương ta luôn tự hỏi tại sao lại có thể thuận lợi chặn tin tức như vậy. Bây giờ mới biết, hoá ra có ngươi giúp đỡ.

Ta cúi đầu:

- Ta ở Hoá Hương năm năm, cũng không phải chỉ ở không.

Phong Nghị cười lạnh:

- Quả nhiên! Chỉ là ta không ngờ Kính Thiên và Phượng Dương đối xử tốt với ngươi như vậy, còn vì ngươi mà ăn khoai lang thay cơm, nhường gạo trắng cho phu tử ngươi. Kính Thiên suốt bốn năm dạy dỗ từng thủ đoạn sinh tồn trong cung cho ngươi, cuối cùng lại bị ngươi ám hại, chết không toàn thây.

Tìm đập từng nhịp đau đớn, ta tức giận:

- Hứa Vinh năm xưa không phải cũng là phu tử của huynh sao? Khi bày kế giết hắn, huynh có ngập ngừng dù là một lát không?

Nụ cười trên gương mặt của Phong Nghị cứng lại, tái nhợt. Ta tức giận đứng lên, quay về cung điện của mình.

Ta đến đây làm gì chứ?

Cái chết của Kính Thiên là điều ta không ngờ đến. Định Quốc tướng quân đang cản đường của hoàng thượng. Nếu nàng không biến mất, hoàng thượng sẽ nguy hiểm. Nhưng Kính Thiên là phu quân nàng, nàng chết đi, huynh ấy cũng không thể an toàn. Ta từ đầu đầu còn sự lựa chọn? Nương tử và huynh đệ không khác nào sinh mạng và danh dự. Ta làm sao có thể chọn huynh đệ?

- Công tử, không hay rồi!

Ta nhìn Diệp Ba:

- Chuyện gì?

- Phong Nghị trúng độc! Đang được thái y cứu chữa.

Sao có thể?

Diệp Ba lặng lẽ nhìn ta:

- Hôm nay người đi gặp Phong Nghị sao?

Ta gật đầu. Ta chỉ đến ngồi một lúc, chẳng làm gì cả.

Diệp Ba trầm giọng:

- Chuyện này e rằng không ổn. Người phải chuẩn bị một chút.

Diệp Ba ép ta uống một viên thuốc, chưa kịp biết tác dụng của nó là gì thì hoàng thượng đã mang người xông vào, gương mặt nàng tràn đầy tức giận. Cung nhân nhanh chóng đề ta xuống sàn, từng đại bản luân phiên giáng xuống lưng. Hoàng thượng trên kia vẫn mím môi không nói.

Khi cơ thể ta bắt đầu tê dại thì giọng hoàng thượng vang lên lạnh lẽo:

- Tại sao ngươi làm thế? Độc sùng hậu cung còn chưa đủ thỏa mãn ngươi sao? Tại sao nhất định phải giết huynh ấy?

Ta nhìn nàng ngạc nhiên. Giọng nói của Diệp Ba lại vang lên trong ký ức:

- Dù bất luận là chuyện gì cũng phải mím môi không nói. Không thừa nhận cũng không chối bỏ. Nhất định phải làm thế.

Một thái y run rẩy quỳ trước mặt, giọng nói run rẩy:

- Độc mà Phong công tử trúng là Lệ Không Tước.

Ta nhắm chặt mắt. Hận Phong Nghị mưu mô, càn hận bản thân lơ đãng. Hoàng thượng nhìn ta bằng ánh mắt tràn đầy thất vọng, cuối cùng lạnh lùng rời đi.

Diệp Ba đỡ ta từ dưới đất đứng lên, thở dài. Ta nói với hắn:

- Đa tạ!

Thuốc mà hắn cho ta uống trước đó là thuốc tê, chỉ ít khi bị đánh cũng không đau như bình thường. Hắn đoán được ta sẽ bị đánh sao?

Diệp Ba nhanh chóng băng bó lại cho ta, hắn nói:

- Đừng nản chí! Người và Phong Nghị còn cả đời để đấu, không vội vã chỉ một thời điểm.

- Phong Nghị có chết không?

Diệp Ba nhìn ta, khẳng định:

- Nếu hắn chết thì thứ hoàng thượng cho người là rượu độc chứ không phải một trận đòn đâu. Chỉ là sau lần này, Phong Nghị sẽ khôi phục lại vị trí phụ thị.

Ta thở dài.

Diệp Ba đột nhiên rắc thuốc lên vết thương, một cơn đau xót làm ta giật mình. Giọng nói của hắn trầm trầm vang lên:

- Nản chí rồi sao? Người sẽ thua hắn nếu cứ tiếp tục chìm trong hồi hận thế này.

Ta cười trừ không nói. Diệp Ba nói tiếp:

- Thời gian này e rằng hoàng thượng sẽ xa lánh ngươi. Người cũng đừng đi tìm nàng, để thời gian làm dịu cơn giận của hoàng thượng đi. Chúng ta bắt động nhìn địch động.

Ta im lặng.

Diệp Ba đã sắp xếp tất cả, ta chỉ việc làm theo mà thôi. Bây giờ ta đã hiểu, tại sao Kính Thiên lại tốt với ta như vậy, sẵn sàng dạy ta những điều cấm kị, còn để thư đồng thân cận lại hầu hạ ta.

Nói cho cùng, ta mới là quân cờ bị sắp xếp. Muốn vùng vẫy, muốn tự do, e rằng không thể.

Ngoài tiến về phía trước, ta chẳng còn sự lựa chọn nào.

- Công tử.

Ta nhìn lên Diệp Ba, ánh mắt của hắn sắc lạnh:

- Người chọn hoàng thượng hay đại hoàng tử?

Tìm ta lạnh ngắt nghe Diệp Ba nói tiếp:

- Muốn hoàng thượng hồi tâm với người chỉ có thể dựa vào đại hoàng tử. Người đủ nhẫn tâm không?

Quả thật đã đến lúc lựa chọn rồi.

Ta gật đầu:

- Cứ làm theo ý người.

Kính Thiên nói đúng. Mất Thiên nhi, ta và hoàng thượng còn có hải tử khác. Mất hoàng thượng, ta cái gì cũng không còn.

Từ đó Diệp Ba bắt đầu dạy Thiên nhi võ công dùng trên chiến trường, hằng ngày đều đánh nó bầm dập. Thiên nhi thường chạy đến bên ta, ánh mắt sáng rực:

- Phụ thân! Con nhất định trở thành đại tướng quân, thay mẫu thân báo thù.

Ta không biết mình có cảm nhận gì. Mẫu thân mà Thiên nhi nói là Định Quốc tướng quân, Nhật Lương công chúa Phượng Dương. Nó muốn thay nàng báo thù? Vậy phải chăng nên dùng thanh kiếm đó chặt đầu phụ thân nó xuống?

Một ngày Thiên nhi lấm lem bùn đất từ sân tập ngựa trở về, theo sau nó còn có hoàng thượng. Cuối cùng, nàng cũng tới.

Nàng ngồi trong chính sảnh, từ tốn nhấp một ngụm trà:

- Thiên nhi nói muốn ra chiến trường.

Diệp Ba gật đầu ra hiệu. Ta thở dài quỳ xuống:

- Thần bạo gan xin hoàng thượng một chuyện.

Nàng im lặng rồi nói:

- Có gì từ từ nói, đứng lên đi.

- Thần xin hoàng thượng ban thánh chỉ để Thiên nhi làm con của Định Quốc tướng quân!

- Kim Thuyền?

Giọng nàng ngạc nhiên vang lên. Ta im lặng cúi đầu.

- Kim Thuyền, người vừa nói gì?

Ta ngẩng đầu lên nhìn nàng, chắc chắn:

- Thần xin hoàng thượng cho phép Thiên nhi là người thừa kế của Định Quốc tướng quân.

Giương mặt nàng bừng sáng:

- Chàng chắc chắn chứ?

Ta gật đầu:

- Vâng!

Nàng đi đến kéo ta đứng lên, nói:

- Chẳng có suy nghĩ này thật tốt. Phụng Dương... mà không để lại con nối dõi. Ta vẫn luôn áy náy trong lòng. Khi đó, nàng rất thương Thiên nhi, mà nó cũng gọi nàng là mẫu thân. Nếu có thể để nó thay chúng ta hiếu thuận với nàng, còn điều gì tốt hơn... Chỉ là... Thiên nhi là con chàng, chàng đành lòng để nó đến Hoả Hương sao?

Ta mỉm cười:

- Nàng là mẫu thân nó, nàng quyết định là được rồi.

Nàng thở dài, nắm tay ta ngồi xuống:

- Chẳng dừng nghĩ ta không thương Thiên nhi! Thật ra để nó đến Hoả Hương mới là tốt cho nó. Thiên nhi mở miệng ra đều nói muốn làm đại tướng quân. Mà trong Nghi quốc này, nơi duy nhất để nam tử nắm trọng binh chỉ có ở Hoả Hương thôi. Thiên nhi ở lại kinh thành, sống một cuộc sống của hoàng tử, bị bao bọc bởi quy tắc cung đình, không được tự do làm điều mình thích, mai một đi khả năng của nó. Đến Hoả Hương, có thể tự do bay nhảy, làm đại tướng quân nó mong muốn, thay ta chuộc tội với A Dương...

Nước mắt nàng rung rung, ta thuận tay lau đi. Nàng nói với ta:

- Ta suy nghĩ rất lâu nhưng không dám đề cập lại với chàng. Ta sợ, chàng từ chối. Đến Hoả Hương tuy cực nhọc nhưng tương lai của Thiên nhi sẽ được đảm bảo. Sau này, nó không cần phải dựa dẫm vào nương tử, hoàn toàn có thể lựa chọn một cô nương tốt cho chính mình. Hoả Hương là bến cảng giao thương, vài năm tới nhất định phồn hoa hơn kinh thành. Nó thành người kế vị của Phụng Dương, đương nhiên đó là đất phong của nó, muốn làm vương hay tướng đều không bị quản thúc như ở kinh thành.

Ta mỉm cười:

- Ta hiểu! Cứ theo ý nàng đi!

Đêm đó, Âm nhi nghỉ lại chỗ ta. Bảy ngày sau có thánh chỉ sắc phong Thiên nhi làm người kế vị của Định Quốc tướng quân, lập tức lên đường đến Hoả Hương học tập.

Bầu trời lồng gió, nắng vàng phủ đầy con đường đất bụi. Thiên nhi mặc giáp bạc, ngồi trên mình ngựa dẫn đầu năm trăm tinh binh oai phong rời khỏi kinh thành. Ta đứng ở trên thành, nhìn đoàn quân dần dần đi khuất.

Hài tử của ta, đã rời đi như thế.

- Đừng lo! Nó sẽ còn quay lại mà.

Âm nhi nắm lấy tay ta, âm áp nói. Ta gật đầu, cùng nàng nhìn bóng Thiên nhi nhỏ dần.

- Hoàng thượng, Hứa thừa tướng đang đợi trong Ngự Thư phòng.

Nàng gật đầu rồi quay sang nói với ta:

- Huynh cũng về đi, ở đây gió lớn lắm.

Ta gật đầu nhìn nàng rời đi. Phía xa, Phong Nghị đang nhìn về hướng này. Ta bất giác mỉm cười.

Trận chiến còn dài. Thắng thua còn chưa định. Chúng ta còn cả đời tranh cao thấp.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.